ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

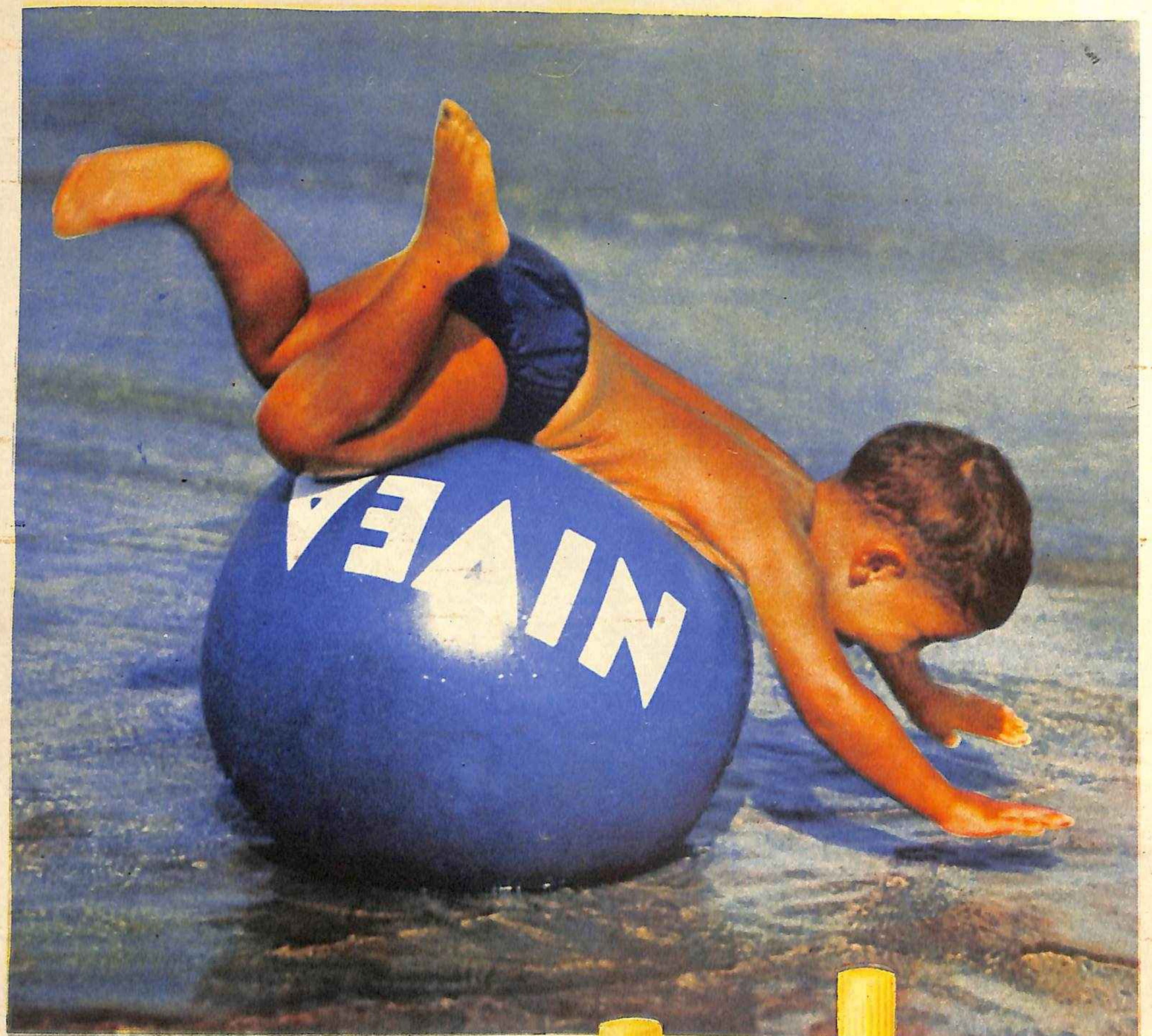

Γρήγορο μαύρισμα μὲ προϊόντα Nivea!

Sun Oil (σὰν ὄιλ): προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, δίνει στὸ δέρμα ὁμοιόμορφο μελαχροινὸ χρῶμα. Πωλεῖται καὶ σὲ πρακτικὴ συσκευασία μὲ spray (ψεκαστῆρα).

Sunbath (σὰν-μπάθ): πρωτότυπο ἀνθηλιακὸ γαλάκτωμα γιὰ ἕνα βαθὺ μαύρισμα. Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόρους. Προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, δὲν λεκιάζει τὰ ροῦχα, δὲν ἀφίνει γυαλάδα στὸ δέρμα.

Κρέμα: Ἀπαραίτητη μετὰ ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἡμέρα. Δροσίζει, ξεκουράζει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα.

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Προφθάστε νὰ ἀγοράσετε μὲ 50 μόνο δραχμὲς τὸ «Καλοκαιρινὸ Nivea - Set» (εἶναι μιὰ εὔχρηστη πλαστικὴ θήκη ποὺ περιέχει: Sun Oil ἢ Sunbath, κρέμα καὶ μιὰ πολὺ ὡραία μπάλλα Nivea)

ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΙΟΥΛΙΟΥ 1964 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1336 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΟΠΛΕΣ

—ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ!

Μὲ τὴ μονολεκτικὴ αὐτὴ δήλωσι, ποὺ ἔγινε στὸν κατηγορηματικώτερο τόνο, ἡ πληθωρικὴ κυρία ἐξέφρασε τὴν πεποίθησί της — τὴν αἰσιοδοξία της, παρατήρησαν ἀργότερα οἱ κακεντρεχεῖς— ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πιθανότητα νὰ ἐπικρατήση ἡ νέα μόδα τῶν μαγιὼ «τόπλες» καὶ τῶν φορεμάτων «τόπλες».

Ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιά, διαπίστωσε πὼς κανεὶς δὲν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ τῆς φέρη ἀντίρρησι, καὶ συνέχισε ἀκάθεκτη:

— Μιὰ μόδα, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ βγάλωμε τὸ στῆθος ἔξω! Μὰ εἶναι ἐξωφρενικό! Δὲν ἔχει ξαναγίνει στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου...

Στὸ σημεῖο αὐτό, κάποιος τόλμησε δειλὰ νὰ παρατηρήση:

— Ἔχει ξαναγίνει!

— Πότε; ρώτησε δύσπιστα ἡ κυρία.

— Στὴ μινωϊκὴ Κρήτη, τῆς ἐξήγησε. πρὶν ἀπὸ τρισήμισυ χιλιάδες χρόνια. Οἱ μινωϊκὲς κυρίες κυκλοφοροῦσαν μὲ τὸ στῆθος ξέσκεπο καὶ κανεὶς μινωϊκὸς κύριος δὲν εἶχε ἀξιώσει νὰ τὸ σκεπάσουν.

— Καὶ ἡ μινωϊκὴ ἀστυνομία τί ἔκανε; ρώτησε μιὰ δεσποινίς.

— Δὲ ξέρω. Ἴσως νὰ συνελάμβανε ὅσες σκέπαζαν τὸ στῆθος καὶ ἔδειχναν τὰ γόνατά τους.

Μερικοὶ γέλασαν, ἴσως ἀπὸ εὐγένεια.

— Μὴ γελᾶτε, διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Δὲν τὸ εἶπα γι' ἀστεῖο. Ἐπειδὴ κυκλοφοροῦσαν μὲ φορέματα «τόπλες» οἱ μινωϊκὲς κυρίες δὲν πάει νὰ πῆ πὼς ἦταν διεφθαρμένες καὶ ἄσεμνες. Ὅπως δὲν εἶναι διεφθαρμένες καὶ ἄσεμνες οἱ σημερινὲς ἐπειδὴ κυκλοφοροῦν μὲ φορέματα κοντὰ ὥς τὸ γόνατο. Πάντα ὑπάρχουν στὸ γυναικεῖο σῶμα ζῶνες ἀπαγορευμένες, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτεθοῦν στὴν κοινὴ θέα. Ἀλλὰ οἱ ζῶνες αὐτὲς δὲν εἶναι σταθερές. Ὁλοένα μετατοπίζονται

— Ἐννοεῖτε, ρώτησε ἐπιθετικὰ ἡ πληθωρικὴ κυρία, πὼς μπορεῖ τώρα νὰ πάψη νἆναι ἀπαγορευμένη ζώνη τὸ στῆθος;

— Ἀσφαλῶς, τὴ διαβεβαίωσε. Ἡ μόδα τῆς μινωϊκῆς Κρήτης ξαναφάνηκε καὶ σὲ ἄλλες ἐποχές, σὲ μορφὴ κάπως λιγώτερο τολμηρὴ ἀπὸ τότε, ἀλλὰ πάντως ὑπερβολικὰ τολμηρὴ γιὰ τὰ σημερινὰ κριτήρια. Στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως, ἀλλὰ καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα, οἱ τουαλέτες τῶν κυριῶν ἦταν τόσο πολὺ ντεκολτέ, ὥστε καμμιὰ τωρινή τους ἀπόγονος δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὴ φορέση. Συγχρόνως, ὅμως, οἱ κυρίες ἐκεῖνες σκέπαζαν τὰ πόδια τους ὥς τὸν ἀστράγαλο καὶ ἦταν ἱκανὲς νὰ πεθάνουν ἀπὸ ντροπὴ ἂν μιὰ ἀδέξια κίνησι ἢ ἕνα ξαφνικὸ ἀεράκι ἀποκάλυπτε μέρος ἀπὸ τὴ γάμπα της.

— Ἄλλοι καιροί... ἀποφάνθηκε μιὰ δεσποινὶς μὲ καλλίγραμμα πόδια, νοιώθοντας ξαφνικὰ πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ ἡ μοῖρα της θέλησε ὥστε νὰ γεννηθῆ κοντὰ στὰ μέσα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα.

— Οἱ καιροί, ὅμως, ξαναγυρίζουν, τῆς θύμισε. Ἡ ἱστορία δὲν ἀκολουθεῖ μιὰ σταθερὴ ἐξελικτικὴ πορεία. Προχωρεῖ διαγράφοντας κύκλους. Τὸ ἴδιο κι' ἡ μόδα. Δὲν ἀποκλείεται, φυσικά, τὰ φορέματα «τόπλες» νὰ μὴν πιάσουν. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ πιάσουν, ἀφοῦ γίνη ἴσως κάποιο εἶδος συμβιβασμοῦ ἀνάμεσα στὸ ἐντελῶς ξέσκεπο καὶ τὸ μισοσκεπασμένο στῆθος. Ὅπως, ἐπίσης, δὲν ἀποκλείεται νὰ κυριαρχήσουν ἀπόλυτα καὶ νὰ προκαλέσουν μετατόπισι τῆς ἀπαγορευμένης ζώνης στὰ πόδια. Ἴσως, σὲ μερικὰ χρόνια, νὰ μᾶς ἀφήνη κι' ἐμᾶς ἐντελῶς ἀσκανδάλιστες τὸ γυμνὸ στῆθος, ἐνῶ θὰ προσβάλλη τὴν ἠθική μας ἕνα φόρεμα ποὺ θὰ δείχνη τὰ γόνατα.

Κάποιος πῆγε νὰ διατυπώση ἀντίρρησι, μὰ τὸν πρόλαβε πρὶν μιλήση:

— Ἂς θυμηθοῦμε τὴ μόδα τοῦ «νιοὺ λούκ», εἶπε. Ἐδῶ καὶ δεκάξη χρόνια, οἱ γυναῖκες κυκλοφοροῦσαν μὲ φορέματα σχεδὸν σὰ ράσα. Ἂν κάποια ἀποτολμοῦσε νὰ ἐμφανιστῆ μὲ φόρεμα σὰν τὰ σημερινά, δὲν θὰ σκανδάλιζε λιγώτερο ἀπὸ μιὰ ἄλλη, ποὺ θὰ ἐμφανιζόταν μὲ φόρεμα «τόπλες».

Ἡ πληθωρικὴ κυρία, ποὺ σιγόβραζε τόση ὥρα ἀπὸ ἀγανάκτησι, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ξεσπάση:

— Ξεχᾶστε τὰ «τόπλες», εἶπε. Σὲ λίγο, δὲ θὰ τὰ θυμᾶται κανείς. Οὔτε τὰ φορέματα, οὔτε καὶ τὰ μαγιώ.

Ἀλλὰ ὁ ἄλλος εἶχε πιὰ πάρει φόρα καὶ δὲν ἦταν πρόθυμος νὰ ὑποχωρήση:

— Τὰ φορέματα ἴσως ὄχι, πρόβλεψε, ἀλλὰ τὰ μαγιὼ θὰ ἐπικρατήσουν. Ἴσως κι' ἐδῶ γίνη, γιὰ ἕνα διάστημα, ἕνα εἶδος συμβιβασμοῦ. Ἀλλὰ ὁ συμβιβασμὸς θἄχη προσωρινὸ χαρακτῆρα. Τελικά, τὸ γυμνόστηθο μαγιὼ θὰ κυριαρχήση, γιατὶ ὑπαγορεύεται ἀπὸ ἕναν πρακτικὸ λόγο, ἄσχετο μὲ τὴν «ὀπτικὴ» πλευρὸ τοῦ ζητήματος: Γιὰ νὰ αἰσθανθῆ κανεὶς τὴ χαρὰ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, πρέπει νἄχη τὸ σῶμα του ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο σκεπασμένο. Ὅσο πιὸ «συντηρητικὸ» εἶναι τὸ μαγιώ, τόσο λιγοστεύει τὴν ἀπόλαυσι τοῦ θαλασσίου μπάνιου. Κι' ἡ ἐξέλιξί του ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα ἴσαμε σήμερα δείχνει ὅτι τὸ «ἔνδυμα λουτροῦ», ὅπως λεγόταν ἄλλοτε, ἀκολουθεῖ σταθερὰ ἕνα δρόμο, ποὺ τὸ κάνει ὅλο καὶ λιγώτερο «ἔνδυμα». Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μαγιὼ μπικίνι, ὡς τὸ μαγιὼ «τόπλες» δὲν εἶναι, ἀσφαλῶς, μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ διανύθηκε ἀπὸ τὸ μακρὺ ὥς τὰ γόνατα μαγιὼ ἴσαμε τὴν ἐπιβολὴ τοῦ μπικίνι.

— Δηλαδή, συμπέρανε ἡ δεσποινὶς μὲ τὰ ὡραῖα πόδια, θὰ καταλήξωμε στὸ «φύλλον συκῆς»;

— Πιθανώτατα ναί, ἀλλ' ὄχι ἀκόμα, τὴν πληροφόρησε. Γιὰ τὴν ὥρα, ἂν τὸ μαγιὼ «τόπλες» ἐπικρατήση, θὰ ἔχωμε ἀκόμη μιὰ μετατόπισι τῆς ἀπαγορευμένης ζώνης: Οἱ ὡραῖες λουόμενες θὰ δείχνουν χωρὶς ἐνδοιασμοὺς τὸ στῆθος τους, ἀλλὰ θὰ κρύβουν σεμνότατα ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ ἀπακολύπτουν τώρα μὲ τὸ μπικίνι!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

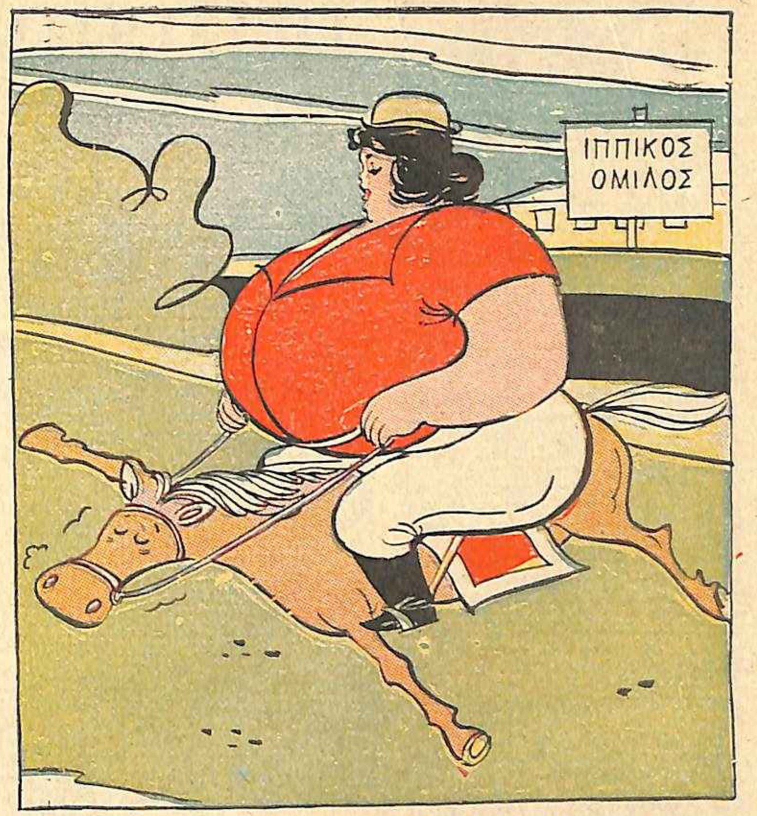

Η ΧΟΝΤΡΗ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΙΠΠΑΣΙΑ
— Βρὲ ντέ!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 1914 ΣΕΛ. 6
Τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ » 15
Γύρω ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ » 16
Ἡ ψήφισι τοῦ νόμου τῆς φυλετικῆς ἰσότητος.

ΜΠΕΚΩ ΚΑΙ ΜΟΝΤΟΥΝΙΟ » 32
Δυὸ διάσημοι τραγουδιστὲς στὴν Ἀθήνα.

ΤΟ «ΤΡΙΟ ΚΡΙΣ» » 33
Τρεῖς νέοι τραγουδιστές, ποὺ εἶναι ἄγνωστοι στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ διαπρέπουν στὸ ἐξωτερικό.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ, ΠΟΥ ΡΥΘΜΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ » 36
Ἐφαρμόζεται μὲ μιὰ ἁπλῆ ἐγχείρησι.

ΜΙΑ «ΠΛΗΓΗ» ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ » 37
Ἡ ἀκμὴ χειροτερεύει τὴν ἄνοιξι καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΟΙ ΜΑΓΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ » 37
Θεραπεύει τὶς ψυχοπάθειες καὶ ἐξαφανίζει τὸν πόνο.

ΑΥΞΑΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ » 44
Θὰ μᾶς διαδεχθοῦν γενεὲς τεράτων;

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ » 46
Ἐπίκαιρες σατιρικὲς γελοιογραφίες

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΠΤΥΧΙΑ » 53
Ἕνα ἐκπληκτικὸ ρεκόρ, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι.

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ » 57
Τὸ νέο τραγούδι τοῦ Μπεκὼ θὰ διηγῆται τὴ μιὰ ἀπὸ αὐτές.

ΠΟΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ; » 60
Οἱ ἰδιότητες, ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ καθένα.

Η ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ » 63
Τὰ μοντέρνα ντεκολτὲ στὴν πλάζ. — Μαγιὼ σὲ νέο στύλ. — Καζάκες καὶ τυνὶκ γιὰ τὴν πλάζ. — Καλοκαιρινὲς τουαλέττες. — Πρωϊνὰ φορέματα γιὰ τὴν πόλι. — Ἡ γκαρνταρόμπα τῆς κοπελλίτσας.

«ΑΝ ΠΕΘΑΙΝΑ, ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ!» » 71
Μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι μὲ τὸν Φρὰνκ Σινάτρα.

ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΕΙΣ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΦΑΓΟΙ » 81
Μιὰ τραγωδία στὴν παλιὰ Ἀθήνα.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τὸ ἁμάρτημα μιᾶς μητέρας

ΤΟ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ἐλιάνα ντὲ Ζαλοῦ ἦταν ἀνήσυχη.

Εἶχε τὰ βλέμματά της προσηλωμένα στοὺς δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ. Περίμενε ἢ μᾶλλον φοβόταν μιὰν ἐπίσκεψι.

Τέλος, τὰ βαρειὰ παραπετάσματα τῆς πόρτας ἀνασηκώθηκαν κι' ἡ κόρη της, μιὰ ξανθὴ καλλονὴ ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ νεανικὴ δροσιά, ἔτρεξε χαρούμενη κοντά της.

— Μαμᾶ, τῆς εἶπε, ἀγκαλιάζοντάς την, γιατί φαίνεσαι στενοχωρημένη;

Ἡ Ἐλιάνα χαμογέλασε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία καὶ φίλησε τὴν κόρη της. Τὰ λεπτὰ νεανικὰ χαρακτηριστικά της τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται σὰν μεγαλείτερη ἀδελφή της, παρὰ σὰν μητέρα.

— Ὄχι, μικρή μου, δὲν ἔχω τίποτα... Λίγο πονοκέφαλο. Μὰ τώρα ποὺ σὲ εἶδα μοῦ πέρασε.

— Ναί, ἀλλὰ ἂν εἶσαι ἀδιάθετη, μαμᾶ, θὰ προτιμήσω νὰ μείνω κοντά σου.

— Ὄχι, ὄχι, ἀγάπη μου. Δὲ θέλω νὰ χάσης τὴ διασκέδασί σου. Πρέπει νὰ πᾶς στὴ συναναστροφή, ἀφοῦ θὰ σὲ περιμένουν οἱ φίλες σου. Πήγαινε νὰ ντυθῆς καὶ γύρισε νὰ σὲ δῶ! Πρέπει νἆσαι ἕτοιμη, ὅταν θἄρθη ὁ μπαμπᾶς σου νὰ σὲ πάρη!

★

Ὅταν ἡ Ροζίνα ἀπεσύρθη στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, ἡ Ἐλιάνα βυθίστηκε ξανὰ στὴ μελαγχολία της.

— Εἶναι ἀδύνατον! ψιθύρισε. Ὄχι, ἡ Ροζίνα δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆ τὸν Ζάκ!...

Καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

Ξαναζωντάνεψε ὕστερα στὴ μνήμη της ὅλο τὸ παρελθόν της. Τὸ παρελθὸν ποὺ τὸ φώτιζε ὁ ἔνοχος ἔρωτας ποὺ εἶχε νοιώσει γιὰ τὸν Ζάκ... Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε!.... Μὰ τὰ θυμόταν ἡ Ἐλιάνα... Ἦταν τότε ὄμορφη, χαριτωμένη σὰν τὴν κόρη της... Εἶχε τὴν ἴδια ἀφέλεια καὶ τὶς ἴδιες χρυσὲς μποῦκλες μ' αὐτήν... Στὸ σπίτι τῆς θείας της, λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν κύριο ντὲ Ζαλοῦ, συνάντησε τὸν Ζὰκ Βαρενές. Οἱ ψυχές τους συνδέθηκαν μὲ τὴ μυστηριώδη καὶ ἀκατανίκητη δύναμι τοῦ ἔρωτος, ποὺ ἔρχεται ξαφνικὰ καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τῆς ἀντισταθῆ...

Ὕστερα ὁ Ζὰκ ἔγινε οἰκογενειακός τους φίλος... Θυμόταν τώρα ἡ Ἐλιάνα τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ περνοῦσε κοντά του, τοὺς φόβους της, τὶς ἀγωνίες της, τὴ συναίσθησι τέλος τῆς ἐνοχῆς της καὶ τὴν ἐπιστροφή της στὴ στοργὴ τοῦ συζύγου της.

Μὰ ὁ κ. ντὲ Ζαλοῦ, ἀλλοίμονο δὲν εἶχε τίποτε τὸ θελκτικό. Εἶχε μονάχα νεῦρα ἀτσαλένια καὶ στομάχι θηρίου. Εἶχε παντρευτῆ τὴν Ἐλιάνα ὄχι ἀπὸ ἔρωτα ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήση κληρονόμο τῆς μεγάλης της περιουσίας. Γι' αὐτό, ὅταν γεννήθηκε ἡ κόρη τους ἡ Ροζίνα, ὁ ντὲ Ζαλοῦ ξαναθυμήθηκε τὶς παληές του συνήθειες καὶ ξαναγύρισε στὶς χορεύτριες τῶν καμπαρέ, ξεχνώντας τὴν οἰκογένειά του.

Τότε ἡ Ἐλιάνα ξαναγύρισε στὸ Ζάκ. Βρῆκε στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχία, ποὺ τῆς εἶχε στερήσει ὁ σύζυγός της. Ἡ Ἐλιάνα θυμόταν τὶς ὀνειρεμένες μέρες ποὺ πέρασε κοντὰ σ' αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε κι' ὕστερα θυμόταν τὸ μοιραῖο ἀποχωρισμό τους, τὰ δάκρυά τους... Ὁ Ζὰκ ἔφυγε καὶ πλανήθηκε χρόνια σὲ τροπικὲς χῶρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ἐλιάνα ζοῦσε ἥρεμα κοντὰ στὸν ἀδιάφορο σύζυγό της διατηρῶντας σὰν κάτι ἱερὸ τὴ γλυκειὰ ἀνάμνησι ἐκείνου. Ἡ κόρη της στὸ μεταξὺ μεγάλωνε κι' ὡμόρφαινε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο πιὸ πολύ...

Καὶ νὰ ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἡ μοίρα θέλησε νὰ ξαναγυρίση ὁ Ζάκ. Καὶ τὸ πιὸ σκληρό, τὸ πιὸ παράδοξο καὶ ἀπροσδόκητο ἦταν ὅτι μὲ τὴν ἐμφάνισί του ἄναψε στὴ νεανικὴ καρδιὰ τῆς Ροζίνας τὸ ἴδιο σφοδρὸ πάθος ποὺ εἶχε προκαλέσει καὶ στὴν ἴδια, ὅταν τὸν πρωτογνώρισε στὸ σπίτι τῆς θείας της...

Ὁ Ζὰκ Βαρενές, ἂν καὶ ἦταν πειὰ σαράντα χρόνων, φαινόταν πολὺ νέος, ὅπως περίπου ἦταν ὅταν τὸν εἶχε πρωτογνωρίσει ἡ Ἐλιάνα. Γεμᾶτος ἀκμὴ καὶ σφρῖγος, διατηροῦσε τὴ νεανικὴ δροσιά, τὸ ἐξωτερικὸ θέλγητρο, τὴν ὀξύτητα καὶ εὐστροφία τοῦ πνεύματος, ποὺ θέλγει καὶ κατακτᾶ τὶς γυναῖκες. Ἐξ ἄλλου ὁ Ζὰκ εἶχε συμπαθήσει—ἁπλῶς συμπαθήσει—τὴ Ροζίνα, τὸ ὡραῖο κι' εὐγενικὸ πλάσμα καὶ τὴ συμπάθειά του αὐτὴ τὴν ἔδειχνε ἀπροκάλυπτα. Ἔτσι ἔγινε πάλι οἰκογενειακὸς φίλος καὶ μποροῦσε νὰ βλέπη τὴν Ἐλιάνα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νἆναι τὸ εἴδωλο τῆς λατρείας του.

★

Ὅλ' αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Ἐλιάνα κι' ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ματώνη. Θυμόταν ἀκόμη τὴ Ροζίνα ποὺ λίγες μέρες πρὶν εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς εἶχε ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸ Ζάκ.

— Μαμᾶ μου!... τῆς εἶπε στὸ τέλος μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὸν ἀγαπῶ πολύ... πολύ! Κι' αὐτὸς μ' ἀγαπᾶ... καὶ θὰ μὲ παντρευτῆ, μαμᾶ... Δὲν εἶν' ἔτσι;...

Καθένα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κόρης ἦταν καὶ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιὰ τῆς μάνας.

Ὅλ' αὐτὰ συλλογιζόταν μὲ ἀγωνία, ὅταν ἔξαφνα ἕνα χτύπημα στὴν ἐξώπορτα τὴν ἔκαμε ν' ἀναπηδήση ἀπὸ τὴ θέσι της.

Ἦταν ὁ Ζάκ, ποὺ ὡδήγησε ἡ ὑπηρέτρια κοντά της.

— Χτὲς κυρία μου, εἶπε μπαίνοντας ἐκεῖνος, μοῦ φάνηκε πὼς ἤσαστε ἀδιάθετη. Ἤθελα, λοιπόν, νὰ πληροφορηθῶ γιὰ τὴν ὑγεία σας.

Ἡ Ἐλιάνα δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ Ζὰκ τὴν κύτταξε μὲ ὕφος μελαγχολικό.

Ὥρα πολλὴ στεκόντουσαν σιωπηλοί.

— Ζάκ, τοῦ εἶπε τέλος ἡ Ἐλιάνα, πρέπει νὰ φύγετε πάλι μακρυά!

— Τὸ σκέφτηκα κι' ἐγὼ αὐτό! ἀπάντησε ὁ Ζάκ. Ἔχω ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Ροζίνα μ' ἀγαπάει. Καταλαβαίνω ὅτι ἡ παρουσία μου ἐδῶ προετοιμάζει θλίψεις καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα. Τὸ παρελθόν μας πρέπει νὰ ἐξαγνισθῆ... Θὰ φύγω, τὸ ἀποφάσισα. Θὰ φύγω ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὸν παρθενικὸ ἔρωτά της ἡ κόρη σας.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζάκ, σ' εὐχαριστῶ! φώναξε ἡ Ἐλιάνα, πνίγοντας τοὺς λυγμούς της.

Ἕνα ἐλαφρὸ βῆμα ἀκούστηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἡ Ροζίνα ντυμένη μὲ λεπτὸ τούλινο φόρεμα μπῆκε μέσα μὲ τὸ μέτωπο στεφανωμένο ἀπὸ τὶς χρυσόξανθες μποῦκλες της.

— Ἄ!... ὁ κύριος Ζάκ, φώναξε.

Καὶ γεμάτη ἀπὸ κρυφὴ χαρὰ ἔτρεξε καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔμπαινε καὶ ὁ κύριος ντὲ Ζαλοῦ. Οἱ δυὸ ἄντρες σφίξανε τὰ χέρια τους ἐγκάρδια.

Ὕστερα ὁ κ. ντὲ Ζαλοῦ γύρισε στὴν κόρη του.

— Ροζίνα, πρέπει νὰ πηγαίνουμε, τῆς εἶπε. Ἀργήσαμε πολύ.

— Κύτταξε, μικρή μου, νὰ διασκεδάσης! τῆς φώναξε ἡ μητέρα της.

— Ναί, μαμᾶ. Κι' ἐσεῖς νὰ ξεκουρασθῆτε. Δὲ θέλω νὰ σᾶς βρῶ μὲ πονοκέφαλο, ὅταν θὰ γυρίσω.

Ὕστερα χαιρέτησε μὲ χάρι τὸν Ζὰκ καὶ ἀκολούθησε τὸν πατέρα της. Ἡ πρόσχαρη φωνή της ἀκουγόταν τώρα στὴ σκάλα.

Τότε ὁ Ζὰκ πλησίασε τὴν Ἐλιάνα, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀντίο!... Ἀντίο, Ἐλιάνα, ἴσως γιὰ πάντα!...

★

Δυὸ μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ζὰκ βρισκότανε στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική. Ἡ Ροζίνα ὑπόφερε ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε τόσονκαιρό. Κι' ὅταν πληροφορήθηκε τέλος τὴν ἀναχώρησί του, χλώμιασε κι' ἔνοιωσε ἕναν κόμπο στὸ λαιμό της.

— Τὸ πάθος τῶν ταξειδιῶν τὸν ἔχει πιάσει πάλι, πρόσθεσε ἡ μητέρα της, κι' ἴσως νὰ μὴν ξαναγυρίση πιά.

Κάτι σὰν νἄσπασε μέσα στὰ στήθη τῆς Ροζίνας καὶ τὰ χαρακτηριστικά της παραμορφώθηκαν.

Δὲν εἶπε τίποτε, δὲ φώναξε, δὲν ἔκλαψε. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ζωὴ κι' ἡ χαρὰ τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

Τὸ ὡραῖο πρόσωπό της ἄρχισε νὰ μαραίνεται σὰν τὸ λουλοῦδι, ποὺ τὴν καρδιά του τὴν τρώει κρυφὰ ἕνα μικρὸ σκουλήκι.

Οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν τί ὄνομα νὰ δώσουν στὴ μυστικὴ ἀρρώστια, ποὺ τὴ σιγόλυωνε.

— Κάποια «ἀναιμικὴ κρίσι» θἆναι, ἔλεγαν, ποὺ γιὰ τὴ θεραπεία της χρειάζεται μεσημβρινὸ κλῖμα.

Ἡ Ἐλιάνα, πνίγοντας τὰ δάκρυα στὴν πονεμένη της καρδιά, ὡδήγησε τὴν κόρη της σὲ μεσημβρινὲς χῶρες. Μὰ οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε τὰ λουλούδια, οὔτε οἱ περιποιήσεις μποροῦσαν νὰ ξαναφέρουν τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τῆς Ροζίνας καὶ τὸ ροδαλὸ χρῶμα τῆς ὑγείας στὰ μαραμένα μάγουλά της.

Ἔτσι, μιὰ μουντὴ μέρα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ θάνατος ἅπλωσε τὰ φτερά του ἀπάνω ἀπ' τὸ ἀδύνατο σῶμα τῆς ἄτυχης μικρούλας.

Ἡ Ἐλιάνα γονατισμένη πλάϊ της, ἐκμηδενισμένη ἀπ' τὸν πόνο σκέπαζε μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα τὰ παγωμένα χέρια τῆς κόρης της. Θἄδινε ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της γιὰ νὰ τὴ σώση... Μά, ἀλλοίμονο! Ἦταν πιὰ ἀργά!...

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς Ροζίνας ἀνοίχτηκαν γιὰ τελευταία φορὰ σὰν νἄθελαν νὰ περικλείσουν ὅλο τὸ ὅραμα τοῦ κόσμου, ποὺ ἀκόμη δὲν τὸν χάρηκε κι' ἡ παρθενική της ψυχὴ ἔφυγε μ' ἕνα στεναγμὸ στοὺς οὐρανούς!...

Τὸ σπίτι τώρα τῆς κ. ντὲ Ζαλοῦ μένει σκυθρωπὸ καὶ πένθιμο. Δὲν ἀκούγονται πιὰ ἐκεῖ μέσα, παρὰ οἱ σπασμωδικοὶ λυγμοὶ τῆς Ἐλιάνας, ποὺ μέσα στὸ μεγάλο της πόνο φωνάζει καὶ παρακαλεῖ τὴ νεκρή της κόρη:

— Συγχώρεσέ με!... Συγχώρεσέ με!...

ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

✪✪

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Αὐτὴ ἡ ἱστορία, μοιάζει μὲ τὰ παραμύθια τῶν συζύγων, ποὺ λυποῦνται γιατὶ δὲ μποροῦν ν' ἀποκτήσουν παιδιά. Στὴν Καλτανισέττα, μιὰ γυναίκα 45 χρόνων, ἡ Τζιουζεππίνα, σύζυγος τοῦ γεωργοῦ Ὀράτσιο Σαλσέττα, 48 χρόνων, ἔφερε στὸν κόσμο, ὕστερα ἀπὸ δεκαενιὰ ὁλόκληρα χρόνια στειρότητος, τρίδυμα. Στὰ νεογέννητα, ποὺ εἶναι δυὸ χαριτωμένα ἀγοράκια κι' ἕνα κοριτσάκι, ἔδωσαν τὰ ὀνόματα Τζιουζέππε, Ἀντόνιο καὶ Ροζάρια.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

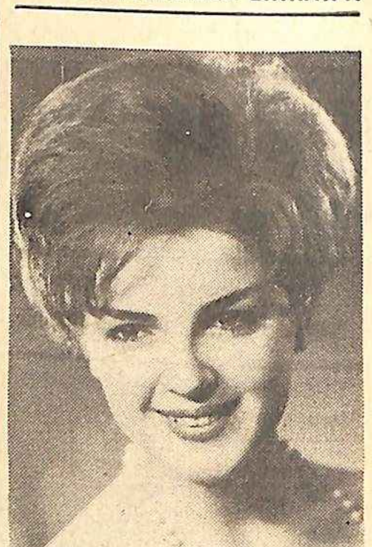

ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Ἡ Ἄννα Ἰασωνίδου εἶναι ἕνα νέο ἀστέρι ποὺ ἀνατέλλει στὸ ἑλληνικὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα. Φοιτήτρια τῆς Νομικῆς καὶ δευτεροετὴς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, ἔπαιξε ἤδη τὸν πρῶτο της κινηματογραφικὸ ρόλο στὴν κωμωδία τοῦ Δημ. Γαλάτη «Ἕνας κλέφτης μὲ φιλότιμο», πλάϊ τοὺς Διον. Παπαγιαννόπουλο, Κώστα Κακκαβᾶ, Ἀλίκη Ζωγράφου καὶ Ζωὴ Φυτούση. Ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν Ἀν. Ζερβὸς γιὰ πέντε ταινίες καὶ παίζει στὸ «Νικητή», πλάϊ στὸ Δημ. Παπαμιχαὴλ καὶ τὴ Μιράντα Κουνελάκη. Θὰ παίξη στὸ φίλμ «Ὅταν σημαίνουν οἱ καμπάνες» τοῦ Στέλιου Τατασόπουλου καὶ θὰ ὑποδυθῆ τὴν ἀδερφὴ τῆς Λίλιαν Μινιάτη στὴ «Μικρὴ πεταλούδα» τῆς Ἰωάννας Μπουκουβάλα — Ἀναγνώστου, ποὺ ὁ Στ. Τατασόπουλος θὰ γυρίση γιὰ τὴ «Νόβακ Φίλμ».

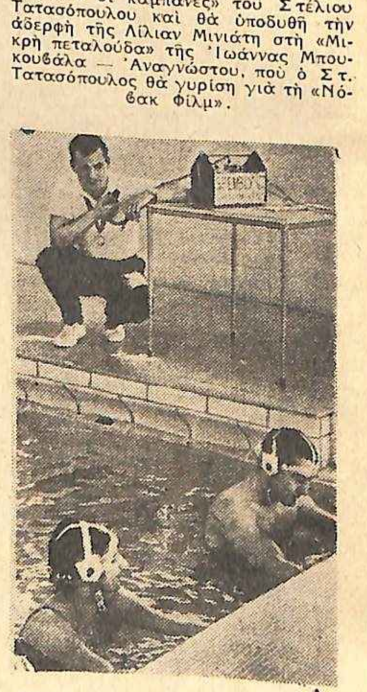

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Ἕνας μικροσκοπικὸς πομπὸς καὶ δυὸ ἀδιάβροχα ἀκουστικὰ — δέκτες εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν σ' ἕνα καθηγητὴ τῆς κολυμβήσεως νὰ καθοδηγῆ τοὺς μαθητές του, ποὺ κολυμποῦν σὲ μιὰ πισίνα. Τὸ νέο σύστημα ἀποδείχτηκε ἐξαιρετικὰ ἀποτελεσματικό, γιατὶ ἐπιτρέπει στὸν καθηγητὴ νὰ δίνη ὁδηγίες καὶ νὰ κάνη παρατηρήσεις τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ χρειάζονται, δίνοντας συγχρόνως στὸν κολυμβητὴ τὴν εὐκαιρία νὰ διορθώση τὰ σφάλματά του, νὰ συγκρατῆ καλύτερα ὅ,τι ἀκούει καὶ νὰ μὴν ἐπαναλάβη τὰ λάθη του στὸ μέλλον. Τὸ νέο σύστημα δοκιμάστηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Σαουθάμπτον τῆς Ἀγγλίας.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ «ΕΝ ΤΑΞΕΙ» ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΤΗΝ ἀγαπᾶ ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζει νὰ προχωρήση σὲ γάμο. Φοβερὸ τὸ χτύπημα, ποὺ ἔχει ὑποστῆ. Νὰ τὴ λατρεύη, νὰ τὴν ἔχη ὑψώσει στὰ οὐράνια, νὰ τὴ θεωρῆ ἀναμάρτητη, κι' αὐτή, Θεέ μου, κι' αὐτὴ νἄχη τὸ ἐρωτικὸ παρελθόν της...

Δὲν τοῦ τὸ εἶπε ἡ ἴδια, δὲν τ' ἄκουσε ἀπὸ ἄλλους. Τὸ εἶδε. Κι' ἔπεσε ὁ οὐρανὸς στὸ κεφάλι του.

Εἰδυλλιακοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι ἔξη μῆνες τῆς γνωριμίας τους. Τὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν ἦταν ἡ μόνη ἐπαφή τους. Στὰ σκαστά, κανένας ἀσπασμός. Ἀλλὰ βρέθηκαν κάποια νύχτα στὴν ἐξοχή. Τρόμαξαν ν' ἀνακαλύψουν δωμάτιο σὲ ξενοδοχεῖο. Ποῦ νὰ βρεθοῦν δύο μονόκλινα; Νὰ δοξάζουν τὸ Θεό, ποὺ θὰ στεγασθοῦν στὸ ἕνα. Ἦταν τόση ἡ συρροή.

Νέοι κι' ἐρωτευμένοι. Μὴ γινόμαστε ὑπερβολικοὶ στὶς ἀπαιτήσεις μας. Δὲν εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ ἀτσάλι ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὰ νεῦρα.

Φίδια ἔγιναν οἱ πόθοι τῶν παιδιῶν αὐτῶν. Ποῦ φρένο καὶ ποῦ αὐτοέλεγχος; Γεννηθήτω τὸ θέλημα τῆς φύσεως. Καὶ παραδόθηκαν στὶς ἐπιταγές της.

«Δὲν μετανοῶ γι' αὐτό, κύριε. Γιατί νὰ μετανοήσω, ἀφοῦ πρόκειται νὰ τὴν πάρω; Τὸ κακὸ εἶναι ἄλλο: ὅτι δὲν τὴν βρῆκα ἐν τάξει... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω ὅτι γνώρισε ἄλλον, πρὶν ἀπὸ μένα... Ἄν, τοὐλάχιστον, μοῦ τὸ εἶχε πῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή... Δὲν ἐπρόκειτο βέβαια ν' ἀλλάξη ἡ κατάστασι, ἀλλὰ θάδειχνε τὴν εἰλικρίνειά της. Ἐκείνη ὅμως ἀρνιέται, ὁρκίζεται ὅτι δὲν ἔχει ἰδέα...»

Ἀρνιέται, ἀλλὰ δὲν πείθει. Σὲ γιατρὸ τὴν πηγαίνει ὁ μνηστῆρας. Ὁ γιατρὸς ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρξε προηγούμενος. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν πείθεται ὁ μνηστῆρας. Ἀποδίδει τὴ γνωμάτευσι σὲ πλάνη ἢ σὲ προσπάθεια τοῦ γιατροῦ νὰ συγκαλύψη τὰ πράγματα, γιὰ νὰ προστατεύση τὴν ὑπόληψι τῆς κοπέλλας.

Πόσες φορὲς σᾶς ἔχω μιλήσει πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα... Εἶναι ὅμως τόσο μέσα στὴ ζωή μας αὐτὸ τὸ «ἐν τάξει». Σὲ καμμιὰ ἀναπτυγμένη χώρα δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἔκτασι. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἔκτασι. Οὔτε σ' ἐμᾶς ἀποδίδεται ὅση σημασία ἀποδιδόταν ἄλλοτε. Ἰδίως στὶς πόλεις, ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι πιὸ πρόσφορο γιὰ τὰ νέα ἤθη. Ἡ ὕπαιθρος ἀκολουθεῖ μὲ αἰσθητὴ ἀπόστασι. Ἀλλὰ καὶ στὶς πόλεις καὶ στὴν ὕπαιθρο ἡ παράδοσι κατὰ ἕναν τρόπο διατηρεῖται.

Δὲν τῆς κηρύττουμε τὸν πόλεμο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ὑποστηρίζουμε εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ ἐπιπολαιότητα νὰ θεωροῦμε αὐτὸ τὸ «ἐν τάξει» σὰν τὸν ἀψευδῆ μάρτυρα τῆς ἀρετῆς μιᾶς κόρης. Ἀλλοίμονο στὴν ἀρετή, ἂν ἦταν θέμα μιᾶς ἀνατομικῆς λεπτομερείας. Θὰ σᾶς ἔτυχαν πολλὲς ἀπὸ τὶς «ἐν τάξει» βυθισμένες στὴ διαφθορὰ καὶ πολλές, ποὺ ἔχασαν τὸ «ἐν τάξει τους» νὰ εἶναι κοπέλλες μὲ βαθύτερη ἠθικὴ καὶ μὲ λαμπρὸ χαρακτῆρα.

Καὶ ποῦ ξέρετε ἂν τὸ «ἐν τάξει», στὸ ὁποῖο στηρίζεστε γιὰ νὰ βαθμολογήσετε τὴν ἠθικὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο γυναικολόγου, ποὺ εἰδικεύεται στὴν ἀναστήλωσι παρθενώνων; Ὅπως ἐπίσης πῶς μπορεῖτε νὰ ξέρετε ἂν ἡ ἔλλειψι τοῦ «ἐν τάξει», ποὺ διαπιστώνετε σὲ μιὰ κόρη δὲν προέρχεται —πρᾶγμα ὄχι καὶ πολὺ σπάνιο— ἀπὸ τὴ σωματική της διάπλασι;

Πᾶμε ὅμως κι' ἀλλοῦ, κύριε μνηστῆρα, ποὺ ἔπεσες ἀπὸ τὰ σύννεφα ἐπειδὴ ἀνακάλυψες ἀταξία στὸ κορίτσι σου. Εἶσαι τόσο πολὺ ἐν τάξει ἐσύ; Μήπως θὰ μᾶς πῆς τώρα, ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου ἦταν ἡ πρώτη ἐρωτικὴ νύχτα σου; Πόσες φορὲς ὡς τότε νάφυγες ἀπὸ τὴν τάξι; Κι' ἀπὸ πότε ν' ἄρχισες τὶς ἀταξίες σου; Γιατί αὐτὸς ὁ ἐγωϊσμός; Γιατί ὁ ἀνατολισμός; Ποῦ τὸ εἶδες γραμμένο νὰ μὴ ὑπάρχη γιὰ σένα ζήτημα τάξεως καὶ ἀταξίας καὶ μόνο ἡ Ἑλληνοπούλα νὰ κρίνεται ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ της παρελθόν;

Ἀντίθετα, ἐσὺ μπορεῖς καὶ νὰ παρεξηγηθῆς ἄν, νέος πιά, δηλώσης ὅτι δὲν ἔχεις γευτῆ τὸν ἐρωτικὸ καρπὸ καὶ ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ παίρνεις γιὰ σύζυγο εἶναι ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ γνωρίζεις. Τὸ λὲς στὴ συντροφιά σου καὶ γελάει σὲ βάρος σου. Οὔτε στὴν ἴδια τὴ γυναίκα σου ἀνεβαίνουν οἱ μετοχές σου. Αὐτονόητο γι' αὐτὴν νἄχης κάποιο παρελθόν.

Τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ἦταν ἡ μόνη ἐπαφή τους.

Ἐσένα ὅμως σοῦ κακοφαίνεται ἂν δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος. Πρῶτος ἐσὺ γιὰ κείνη, ἑκατοστὴ ἐκείνη γιὰ σένα. Ἀπὸ ἔφηβος ἄρχισες τὶς αἰσθησιακὲς τελετές. Ἄγαμη ἐκείνη ὡς τὰ προχωρημένα της νειᾶτα δὲν στραβοπάτησε παρὰ μόνο ὅταν ἔφτασε στὰ τριάντα. Τότε ἔπαυσε νὰ εἶναι «ἐν τάξει».

Στὴν ἡλικία ἐκείνη τὴν παντρεύεσαι καί, διαπιστώνοντας τὸ παράπτωμα, ἐξανίστασαι γι' αὐτό, ἐσὺ ποὺ ἄρχισες ἀπὸ τὰ δεκαπέντε σου χρόνια.

Βίος καὶ πολιτεία ὁ ἕνας, ἔχει τὴν ἀξίωσι ἄσπιλη καὶ ἀμόλυντη νὰ εἶναι ἡ ἄλλη. Ὄχι μόνο ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτόν. Ἀσύδοτος αὐτὸς καὶ πρὶν καὶ μετά. Μὲ ἐπιείκεια κρίνονται οἱ πράξεις του. Ἄντρας εἶναι, σοῦ λένε. Ἐπιεικῶς τὸν κρίνει καὶ τὸ δικαστήριο σὲ περίπτωσι μοιχείας. Ὁ κύκλος τῶν γνωρίμων τὸ θεωρεῖ καὶ λεβεντιά... Ἕνας παντρεμένος ποὺ κάνει δεύτερη ζωή... Στέφανος δόξας στὸ κεφάλι του.

Τὴν ἄλλη κλάψτε, τὴ μοιχαλίδα. Ἀμείλικτη ἡ δικαιοσύνη ἀπέναντί της. Στιγματισμένη ἀπὸ τὴν κοινωνία. Συχωρεμένος ὁ σύζυγος ποὺ τὴ σκοτώνει γιὰ λόγους τιμῆς. Ἀθωωτικοὶ οἱ ἔνορκοι. Ἀλλὰ δὲν σκοτώνει ὁ σύζυγος μόνο. Στὰ χωριὰ σκοτώνει κι' ὁ πατέρας τὴν κόρη, σκοτώνει κι' ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴ ποὺ δὲν βρέθηκε «ἐν τάξει» ὅταν παντρεύτηκε.

Μὴ μιλοῦμε λοιπὸν γιὰ ἰσότητα τῶν δύο φύλων...

Σοῦ λένε οἱ ἄντρες: Τί θέλεις λοιπόν, νὰ κάνουν καὶ οἱ γυναῖκες ὅσα κάνουμε ἐμεῖς; Κάθε ἄλλο. Γιατί ὅμως νὰ μὴ γίνεται τὸ ἀντίθετο; Νὰ μὴ κάνουν οἱ ἄντρες ὅσα δὲν θέλουν νὰ κάνουν οἱ γυναῖκες, οἱ κόρες, οἱ ἀδελφές τους. Νὰ μὴν ἔρθουν οἱ γυναῖκες πρὸς ἐμᾶς, νὰ πᾶμε ἐμεῖς πρὸς αὐτές. Ἄσπιλες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, πιστὲς στὸ σύζυγο, ἀφοῦ παντρευτοῦνε. Γιατὶ ὄχι τὸ ἴδιο κι' ἐμεῖς; Σᾶς συμφέρει, κύριοι; Δοκιμᾶστε... Κι' ἀφοῦ βρίσκετε ἀδύνατο γιὰ σᾶς τὸ πρῶτο δηλαδή, τὴν ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ἐγκράτεια, γιατὶ ἐξεγείρεστε ὅταν σᾶς τύχη ἡ κόρη ποὺ δὲν ἔκανε παρὰ ὅ,τι ἐσεῖς, καὶ μάλιστα σὲ πολὺ μικρότερη κλίμακα.

Ἰσότητα στὴν ἐρωτικὴ ζωή. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ οἱ λεγόμενοι ἠθικολόγοι, ἀνηθικολογοῦν στὴν ἠθικολογία τους. Ἐλεύθερος ὁ στίβος στὸ ἀγόρι. Ἕνας νέος ποὺ ζῆ ἐρωτικά. Τὸ βρίσκουν φυσικό. Ἂν δὲν χειροκροτοῦν, οὔτε ὅμως καὶ λιθοβολοῦν. Τὶς πέτρες καὶ τὶς διαπομπεύσεις τὶς κρατοῦν γιὰ τὴ γυναίκα. Ποῦ τὸ εἶδαν γραμμένο; Ποιός Θεὸς τὸ θέλει;

Θ' ἀκούσετε καὶ τὸ ἄλλο: ὅτι τάχα διαφορετικὴ εἶναι ἡ φύσι στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναίκα. Ἀνακριβέστατο. Ἐπίσης ζωηρὲς εἶναι καὶ στοὺς δυὸ οἱ κραυγὲς τῆς φύσεως. Ἀλλὰ ἀπὸ μὲν τὴ γυναίκα ἔχουμε τὴν ἀξίωσι νὰ ἐπιβάλλη πειθαρχία στὴν ἐπιθυμία, ἐνῶ ὁ ἄντρας ἀμολιέται ἀσυγκράτητος νὰ δρέψη τὸν καρπό.

Καὶ συμβαίνει τὸ περίεργο, ἐμεῖς ποὺ καλοῦμε τὴ γυναίκα σὲ ἐλεύθερη ἐρωτικὴ ζωή, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὴ διασύρουμε καὶ νὰ τὴ λιθοβολοῦμε ὅταν ἀνταποκρίνεται στὴν πρόσκλησι ποὺ τῆς ἀπευθύνουμε.

Ὅλα τὰ τροπάρια τῆς διαφθορᾶς ποὺ ψάλλουν οἱ... ἀδιάφθοροι τὴ γυναίκα ἔχουν στόχο. Ὅταν σᾶς μιλοῦνε γιὰ χαλαρὰ ἤθη, δὲν θέλουν νὰ ποῦνε ὅτι ὁ ἄντρας καλεῖ τὴ γυναίκα σὲ σχέσεις ἀντίθετες πρὸς τὸν κοινωνικὸ νόμο. Αὐτὸ τὸ βρίσκουν φυσικό. Ἡ ἔκλυσι τῶν ἠθῶν ἀρχίζει ὅταν ἡ γυναίκα συμμορφωθῆ πρὸς τὸ προσκλητήριο.

Κατὰ ἕνα τρόπο, ἡ ἴδια νοοτροπία σὲ ὅλες τὶς ἐποχές. Δὲν διαπομπεύονται οἱ μοιχοί· διαπομπεύονται οἱ μοιχαλίδες. Δὲν σφάζει ὁ πατέρας τὸ γυιό, ποὺ παραβίασε τὴν κοινωνικὴ τάξι. Ἴσως νὰ τοῦ λέη καὶ «μπράβο, λεβέντη μου». Ἂν δὲν τὸ λέη φανερά, τὸ χαίρεται μέσα του. Σφάζει ὅμως τὴν κόρη, ποὺ ἔκανε ὅ,τι καὶ ὁ γυιός. Κάποτε τὴ σφάζει καὶ μὲ ἁπλὴ ὑπόνοια.

Εἴδατε ἀδελφὴ νὰ σκοτώνη τὸν ἀδελφὸ γιὰ λόγους τιμῆς; Πόσοι Κάϊν ὅμως ποὺ σκοτώνουν γιὰ λόγους τιμῆς τὶς ἀδελφές τους...

Κατάλοιπα τοῦ παρελθόντος. Παράδοσι, ἀτταβισμός, κληρονομικότητα. Ἡ νομοθεσία ἀκολουθεῖ ὅσα ἐπικρατοῦν στὴν κοινὴ γνώμη. Συνέπειες τῆς ἀντροκρατίας. Αἰῶνες αἰώνων ποὺ ὁ ἄντρας εἶναι ὁ νομοθέτης καὶ φυσικὰ νομοθετεῖ, ἐρήμην τῆς γυναίκας τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα σ' αὐτόν. Δούλη κυρίου ἡ γυναίκα. Ἐργοστάσιο κατασκευῆς παιδιῶν. Ὁ ἄντρας προστάζει, ἡ γυναίκα ἐκτελεῖ. Ὁ ἄντρας δέρνει, ἡ γυναίκα δέρνεται. Ὁ ἄντρας στὸ καφενεῖο, ἡ γυναίκα στὸ σπίτι. Ὁ ἄντρας ἀγᾶς, ἡ γυναίκα σὲ ἀτμόσφαιρα γυναικωνίτη. Ὁ ἄντρας σπουδάζει, ἡ γυναίκα μένει ἀγράμματη καὶ πολλὲς φορὲς ἀναλφάβητη. Ὁ ἄντρας ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου, ἡ γυναίκα ὑπήκοος τοῦ κυρίαρχου.

Πόσες χιλιάδες χρόνια αὐτὴ ἡ δουλειά... Μπῆκε στὸ αἷμα, στὸ πετσί μας. Ἀλλὰ τὸ καθεστὼς ἐκεῖνο τῆς δικτατορίας τῶν ἀρσενικῶν ἄρχισε νὰ κλονίζεται. Πλήρη ἡ κατάρρευσί του στὶς Σκανδιναβικὲς χῶρες. Ἕνα σου κι' ἕνα μου ἐκεῖ. Ἡ ἀντροκρατία γίνεται ἰσοπαλία στὴ Βόρεια Ἀμερική· σὲ ὡρισμένες δὲ ἐκδηλώσεις καὶ γυναικοκρατία. Ἀνεβαίνει ραγδαῖα ἡ στάθμη τῆς γυναίκας στὴν Εὐρώπη.

Θὰ ἦταν ἀνακρίβεια, ἂν ἰσχυριζόμασταν ὅτι δὲν σημειώθηκε ἄνοδος καὶ σ' ἐμᾶς. Ραγδαία μεταβολή. Ποῦ τὸ καθεστὼς τῆς γιαγιᾶς καὶ ποῦ τῆς ἐγγονῆς; Καὶ ἐργάζονται, καὶ σπουδάζουν καὶ δικούς τους πόρους ἔχουν τώρα οἱ γυναῖκες. Ἀνοιχτὴ ἡ πύλη τῆς πολιτικῆς. Ἄσχετο ἂν δὲν παρουσιάζουν ἐπίδοσι σ' αὐτήν. Μόνο ἡ διπλωματία καὶ τὸ ἱερατεῖο τοὺς εἶναι ἀκόμα κλειστά. Γεμάτες ἀπὸ κορίτσια οἱ ἀνώτερες σχολές. Περισσότερες οἱ ἀρχιτεκτόνισσες ἀπὸ τοὺς ἀρχιτέκτονες. Ἐπιστήμη, Καλὲς Τέχνες, θέατρο, παντοῦ αἰσθητὴ ἡ παρουσία τους.

Σὲ πολὺ βραδύτερο ρυθμὸ ἀπὸ τὶς ἄλλες χῶρες, πάντως ὅμως σὲ ἀνοδικὴ πορεία καὶ σ' ἐμᾶς ἡ Ἑλληνίδα.

Σ' ἕνα σημεῖο μένουμε σχεδὸν στάσιμοι: στὴ νοοτροπία γιὰ τὰ ἐρωτικὰ ἤθη. Δὲν θὰ δῆτε ἀλλοῦ προβλήματα ὅπως αὐτὰ ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμφανίζωνται στὴν Ἑλλάδα.

Δὲν θὰ ὑπάρξη πολίτης ἄλλης ἀναπτυγμένης χώρας, ποὺ νὰ θεωρῆ συμφορὰ καὶ νὰ διαλύη τὸν ἀρραβῶνα του ἐπειδὴ ἡ μνηστὴ δὲν εἶναι «ἐν τάξει». Οὔτε συζητεῖται κάτι τέτοιο. Οὔτε ρωτοῦν μὲ ὅσο πάθος ρωτοῦμε ἐμεῖς γιὰ τὸν «πρῶτο». Θεωρεῖται ἀδιακρισία καὶ ἔλλειψι ἀγωγῆς νὰ θέσης τέτοιο θέμα. Ἄλλο ἂν τὰ φέρη ἡ κουβέντα.

Πόσος θόρυβος γιὰ τὸ «ἐν τάξει» αὐτό, πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες ὅταν δολοφονήθηκε ἡ ἄτυχης ἐκείνη Μαρία Μπαβέα...

Τὸ «ἐν τάξει» κριτήριο τῆς ἠθικῆς τῶν κοριτσιῶν μας. Ἕνα θέμα ποὺ θἄπρεπε νὰ προσέξουν τὰ γυναικεῖα σωματεῖα μας. Δὲν μποροῦμε νὰ μιλοῦμε γιὰ ἰσότητα, ὅσο ὁ ἄντρας ἐξακολουθεῖ νἄχη τὸ δικαίωμα νὰ πετάξη ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴ νεόνυμφη ἐπειδὴ δὲν τὴν βρῆκε «ἐν τάξει». Ἀτταβισμοὶ καὶ βαρβαρότητες, κατώτερες τοῦ αἰώνα μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΠΡΙΝ ΜΙΣΟ ΑΙΩΝΑ

'Εμ. Μπενάκης.

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 1914

Σπ. Μερκούρης.

Μπενάκης—Ψήφους 10.656, Μερκούρης 6.323

Τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ 'Εθνικοῦ διχασμοῦ

ΟΣΟ πλησιάζει ἡ μέρα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, τόσο ζωηρεύει ἡ κίνησι στὰ ἐκλογικὰ κέντρα τῶν ὑποψηφίων δημάρχων 'Αθηνῶν—Πειραιῶς... καὶ Περιχώρων! 'Απὸ τὸ πρωῒ ἴσαμε τὸ βράδυ φιλομειδέστατοι οἱ κ. κ. Π. Κατσώτας, Άγγ. Τσουκαλᾶς, Ν. Κιτσίκης, Λ. Κορομηλᾶς καὶ Α. 'Αντωνόπουλος δέχονται τοὺς φίλους των, σκορπίζουν ἀφειδῶς μειδιάματα καὶ ἐκφωνοῦν προεκλογικοὺς λόγους... μεστοὺς ἐννοιῶν καὶ περιεχομένου. 'Η ἰδία... κατάστασι ἐπικρατεῖ καὶ στὸν Πειραιᾶ, στὰ ἐκλογικὰ κέντρα τῶν κ.κ. Η. Σακκαλῆ, Κυριακάκου, Βουλόδημου, Τζατζάνη, Ψυχογιοῦ, Θεοχάρη, Λεούση καὶ τῶν ἄλλων ὑποψηφίων δημάρχων τοῦ ἐπινείου...

Οἱ δημοτικὲς ἐκλογὲς συγκινοῦν τοὺς 'Αθηναίους καὶ τοὺς Πειραιεῖς... ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. 'Αλλὰ τί τὰ θέλετε; Οἱ σημερινὲς ἐκλογὲς ἔχασαν τὸν παλμό, τὸ νεῦρο, τὸν ἐκρηκτικὸ ἐνθουσιασμό, ἀκόμη καὶ τὸ φανατισμό, ποὺ προκαλοῦσαν τὰ παλιότερα χρόνια ἀνάμεσα στοὺς «γκάγκαρους» τῆς Παλιᾶς 'Αθήνας. 'Απὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ πραγματικὰ ἱστορικὲς θὰ παραμείνουν γιὰ τὸ Κλεινὸν Άστυ οἱ δημοτικὲς ἐκλογὲς ποὺ ἔγιναν τὸ 1914, πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰῶνα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ 'Ελλάδα βρισκόταν στὸ μεσουράνημα τῆς δόξας. Μόλις εἶχαν τελειώσει οἱ δύο νικηφόροι, βαλκανικοὶ πόλεμοι τοῦ 1912—13 καὶ ἡ 'Αθήνα ἀντηχοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὶς σάλπιγγες, τὶς ζητωκραυγὲς καὶ τὸν ἀλαλαγμὸ τοῦ πλήθους, ποὺ ὑποδεχόταν τὴ «Σιδηρᾶ» Β' Μεραρχία. 'Η πρωτεύουσα τῆς Μεγάλης 'Ελλάδας ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μιὰ μικρή, κομψή, νοικοκυρεμένη πολιτεία, μὲ ὡραῖα, καλλιμάρμαρα μέγαρα καὶ οἱ κεντρικοὶ δρόμοι της, τοὐλάχιστον, ποὺ μόλις εἶχαν ἀσφαλτοστρωθῆ, ἄστραφταν ἀπὸ τὴν πάστρα. Ποῦ τὸ σημερινὸ σκουπιδομάνι!

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ

Στὶς φετεινὲς ἐκλογὲς οἱ ὑποψήφιοι δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ξεπερνοῦν... τὴ μιὰ ντουζίνα. Τὸ 1914 δύο ἦταν οἱ ὑποψήφιοι στὴν 'Αθήνα. Δύο, ἀλλὰ λέοντες! 'Ο Σπῦρος Μερκούρης καὶ ὁ 'Εμμ. Μπενάκης. Καὶ ἄλλοι τρεῖς στὸν Πειραιᾶ. 'Ο 'Αναστ. Παναγιωτόπουλος, ὁ Σκυλίτσης καὶ ὁ Δαμαλᾶς.

Στὴν 'Αθήνα ὁ Σπῦρος Μερκούρης ἔβγαινε δήμαρχος ἀπὸ τὰ 1899 συνεχῶς. Εἶχε καταντήσει ἰσόβιος Δήμαρχος. Γιατρὸς τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου ἡ «'Ελπίς», ψηλός, ὅμορφος ἄνδρας, λεβεντάνθρωπος, μὲ τὶς μουστάκες καὶ τὸ γενάκι του, ἦταν πολὺ δημοφιλής, πραγματικὰ λαοπρόβλητος. 'Υπῆρξε ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς 'Αθήνας, ποὺ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ἦταν ἕνα μεγάλο χωριό. Αὐτὸς ἀσφαλτόστρωσε τοὺς πρώτους δρόμους. 'Επὶ δημαρχίας του κυκλοφόρησαν τὰ πρῶτα ἠλεκτρικὰ τράμ, ποὺ ἀντικατέστησαν... τὰ ἱπποκίνητα, καὶ γνώρισαν τὴ χαρὰ τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ οἱ πρῶτες ἀθηναϊκὲς γειτονιές.

'Αλλὰ ὁ ἀείμνηστος Σπῦρος Μερκούρης εἶχε κι' ἕνα μεγάλο μειονέκτημα: Συνέδεσε τ' ὄνομά του μὲ τὰ παλιά, φαυλοκρατικὰ κόμματα, ποὺ ἀντιπολιτεύονταν τὸν 'Ελευθ. Βενιζέλο. Καὶ ὁ μεγάλος Κρητικὸς πολιτευτὴς ἀποφάσισε... νὰ τὸν κάνη πέρα ἀπὸ τὴ Δημαρχία καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸν ἔχρισε ὑποψήφιο δήμαρχο 'Αθηναίων τὸν ἀείμνηστο 'Εμμ. Μπενάκη. Φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ Βενιζέλου ὁ βαθύπλουτος, 'Ελληνοαιγύπτιος Κροῖσος εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ αὐτόν, μὲ τὸ στανιό, μποροῦμε νὰ ποῦμε, στὴν πολιτική. 'Ο Βενιζέλος, μάλιστα, τοῦ ἀνέθεσε γιὰ ἕνα διάστημα καὶ τὸ 'Υπουργεῖον 'Εθνικῆς Οἰκονομίας, ποὺ μόλις εἶχε συσταθῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

ΜΙΑ ΑΓΟΡΕΥΣΙ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν 'Ελευθ. Βενιζέλο νὰ δώση πολιτικὴ χροιὰ στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 1914 καὶ νὰ χρίση τοὺς δυὸ ὑποψηφίους δημάρχους 'Αθηναίων, τὸν Μπενάκη, ὅπως εἴπαμε καὶ τὸν 'Αναστ. Παναγιωτόπουλο, στὸν Πειραιᾶ; Τὸ ἀνέπτυξε, σὲ μιὰ θαυμάσια ἀγόρευσί του, στὴν προεκλογικὴ συγκέντρωσι ποὺ ἔγινε στὶς 6 Φεβρουαρίου, τὴν προπαραμονὴ τῶν ἐκλογῶν, στὴν ὁδὸν Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου, μιλῶντας στοὺς 'Αθηναίους, ἀπὸ τὸν ἐξώστη τῆς οἰκίας Μπενάκη.

«Εἶναι—εἶπε— πολύς, πάρα πολὺς καιρός, ἀγαπητοὶ φίλοι, ἀφ' ὅτου δὲν ἦλθον εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς ὑμᾶς. 'Εὰν δὲν κάμνω λάθος τελευταία φορὰ καθ' ἣν εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ προπαρελθόντος Σεπτεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀοίδιμος βασιλεὺς Γεώργιος ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ταξιδίου του, μὲ τὴν ἐπιστράτευσιν κηρυχθεῖσαν, ἀλλὰ μὲ τὸν πόλεμον, μήπω ἀρχίσαντα. Έκτοτε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν δύο πολέμων καὶ μέχρι σήμερον, ἀπερροφημένοι καθὼς εἴμεθα, ἐγὼ μὲν εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν βαρυτάτων εὐθυνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπίεζον τοὺς ὤμους μου, σεῖς δὲ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὅπου ἐσπεύσατε εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος διὰ νὰ χύσετε τὸ αἷμα σας ὅπως τὴν μεγαλύνετε, ἔκτοτε, λέγω, ἀπερροφημένοι εἰς ταῦτα, δὲν ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντηθῶμεν μέχρι σήμερον. 'Αλλ' ἠμποροῦμεν, νομίζω, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποψινῆς μας συναντήσεως νὰ ἀποβλέψωμεν μὲ ὑπερηφάνειαν πρὸς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον διήνυσε τὸ Έθνος, ἔκτοτε καὶ πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐπετεύχθησαν ἐκ τῶν δύο νικηφόρων πολέμων εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Στρατηλάτης Βασιλεὺς ὡδήγησε τὸν ἐθνικὸν στρατὸν ἀπὸ νίκης εἰς νίκην.

»'Αλλὰ τὰ διὰ τῶν πολέμων ἐπελθόντα ἀποτελέσματα ἐπιβάλλουν εἰς ἡμᾶς νέα, μεγάλα καὶ βαρύτατα καθήκοντα. Έν ἐκ τῶν καθηκόντων τούτων εἶναι νὰ καταστήσωμεν τὰς 'Αθήνας, οὐ μόνον πρωτεύουσαν ἀξίαν τῆς μεγαλυνθείσης 'Ελλάδος, ἀλλὰ καὶ κέντρον ἐντονωτάτου πολιτισμοῦ, ἀκτινοβολοῦντος καθ' ὅλην τὴν 'Ανατολήν. Έτερον καθῆκον ἡμῶν εἶναι νὰ καταστήσωμεν τὸν Πειραιᾶ τὴν πρώτην βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν πόλιν τῆς 'Ελλάδος, ἀλλὰ καὶ σταθμὸν διεθνοῦς κινήσεως, μετὰ τὴν συντέλεσιν τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ ἐνωτικοῦ, ὅστις θὰ θέση ἡμᾶς εἰς ἄμεσον σύνδεσμον μετὰ τῆς Εὐρώπης, σιδηροδρόμου ὅστις θὰ συντελεσθῇ ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους...»

'Ανέφερε, ἔπειτα, ὁ ἀείμνηστος Βενιζέλος μερικὰ ἀπὸ τὰ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργα. «'Η ὕδρευσις τῶν δύο πόλεων, ἡ κατασκευὴ τῶν ὑπονόμων καὶ ἡ τελειοποίησις τοῦ λιμένος, εἶπε, περιελαμβάνοντο καὶ εἰς τὸ ἐκλογικὸν πρόγραμμα τῆς κυβερνήσεως. Όλα ταῦτα ἐξηγοῦν τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἡ κυβέρνησις ἐνόμισεν ὅτι τῆς ἐπεβάλλετο νὰ ἐπιδείξη διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Διὰ νὰ ἐπιτελεσθοῦν τὰ ἔργα ταῦτα ἀπαιτεῖται πλήρης συνεργασία μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τῶν δύο τούτων πόλεων».

Έπλεξε, κατόπιν, τὸ ἐγκώμιον τῶν δύο ὑποψηφίων. Γιὰ τὸν Παναγιωτόπουλο εἶπε: «Εἶναι ὁ αὐτοδημιούργητος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος προελθὼν ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων κατώρθωσε νὰ ἀναδειχθῇ εἰς οἰκονομικὴν δύναμιν ἐν Πειραιεῖ. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις ὅταν οἱ πολλοὶ ἐδίσταζον νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν παλαιῶν, τῶν θεωρουμένων ὡς ἀκαταγωνίστων ἐπὶ πολιτικῇ ἐπιρροῇ, ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἀνορθώσεως εἰς Πειραιᾶ, κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 8ης Αὐγούστου καὶ τὴν ὁποίαν σημαίαν ὁ πειραϊκὸς λαὸς ἀνεστήλωσε τόσον ὑψηλὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην».

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΧΑΣΜΟΣ

Οἱ δημοτικὲς ἐκλογὲς τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1914 ἔχουν ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴ μεγάλη, πολιτικὴ σημασία. Γιατὶ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς διαστάσεως, τῆς διαφωνίας μεταξὺ τοῦ μεγάλου Κρητὸς πολιτικοῦ καὶ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, ποὺ κατέληξε ἀργότερα, ὅταν ξέσπασε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, στὸν ἀγεφύρωτο, ἀκόμη καὶ σήμερα, ἐθνικὸ διχασμό. 'Η ἐφημερίδα «Χρόνος» τοῦ Κωστῆ Χαιρόπουλου, στὸ φύλλο τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1914, μαζὶ μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς προεκλογικῆς συγκεντρώσεως τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μπενάκη, δημοσιεύει καὶ τὴν ἀκόλουθη μικρή, ἀλλὰ σημαντικὴ εἰδησούλα:

«'Η Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ κ. πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, θὰ ὡμίλει περὶ τῶν δημαρχιακῶν ἐκλογῶν ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ὑπέδειξε καταλλήλως εἰς αὐτόν, διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του ὅτι τὰ ὑπουργεῖα δὲν εἶναι ἐκλογικὰ σαλόνια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἐκφωνοῦνται πολιτικοὶ λόγοι».

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν βρισκόταν, ὅπου καὶ μέχρι τελευταίως ἀκόμη, στὴ γωνία 'Ακαδημίας καὶ Β. Σοφίας. 'Αλλὰ ὁ Βενιζέλος, πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴν πολιτικότητα καὶ τὸ διπλωματικό του «τὰκτ» δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ σκεφθῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ πιὸ πιθανὸν εἶναι ὅτι τὴ σχετικὴ ἰδέα ὑπέβαλαν στὸν Κωνσταντῖνο οἱ αἰώνιοι «ἀνακτορικοὶ κύκλοι», γιὰ νὰ τὸν παρασύρουν νὰ θίξη τὸν Βενιζέλο, ὅπως καὶ θὰ τὸν ἔθιξε, ἀσφαλῶς, μὲ τὸ διάβημα τοῦ ὑπασπιστοῦ του.

'Ο «Χρόνος» στὸ ἴδιο φύλλο του ἀναφέρει καὶ ἕνα ἄλλο, χαρακτηριστικὸ γεγονός: «Εἰς τὰς 10 μ.μ. μετέβη εἰς τὸ κέντρον τοῦ δημάρχου κ. Μερκούρη, φέρων τὴν ὡραίαν ἑλληνικὴν στολήν, ὁ συμπαθέστατος ἀκόλουθος τῆς Α.Μ. τοῦ βασιλέως, ὁ Πλάκας. Μόλις εἶδαν ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα τὸν ὡραῖον φουστανελλοφόρον αἱ χιλιάδες τοῦ λαοῦ, ἀνεκραύγασαν:

»— Ζήτω ὁ Βασιλεύς.

»— Τόπε κι' ὁ κουμπάρος!»

'Ο Κωνσταντῖνος εἶχε βαφτίσει, πρὶν λίγους μῆνες, τὴν κόρη του, πριγκήπισσα Αἰκατερίνη, μὲ ἀναδόχους τὸ στρατὸ καὶ τὸ ναυτικό. Καὶ οἱ 'Αθηναῖοι ποὺ εἶχαν πολεμήσει στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ἔλεγαν τὸ βασιλιᾶ... κουμπάρο!

Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι οἱ δημοτικὲς ἐκεῖνες ἐκλογὲς ἔγιναν μὲ ἀφάνταστο πεῖσμα καὶ φανατισμὸ καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ παρατάξεις, τοὺς βενιζελικοὺς καὶ τοὺς ἀντιβενιζελικούς. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μπενάκη εἶχαν γιὰ ἔμβλημα τὴν «ἄγκυρα», ποὺ ἦταν καὶ τὸ ἐπίσημο ἔμβλημα τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων στὶς ἐκλογὲς τῆς 12 Μαρτίου 1912. 'Αλλὰ τὸ ἐκλογικό τους σύνθημα ἦταν ἡ λέξις «Μπέ», τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀειμνήστου Μπενάκη. Οἱ Μερκουρικοὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶχαν γιὰ σύνθημα τὴ λέξι «Μὲ» ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτη Μερκούρη. Έτσι οἱ προεκλογικὲς συγκεντρώσεις τῶν δύο κομμάτων ἀντηχοῦσαν ἀπὸ... τὰ βελάσματα τῶν πιὸ φανατικῶν ψηφοφόρων, ποὺ ἦσαν συνήθως καὶ... μαγκουροφόροι:

— Μπέεεε!

— Μέεεε!

Οἱ Μερκουρικοί, μάλιστα, εἶχαν βγάλει καὶ τὸ ἑξῆς προεκλογικὸ... θούριον:

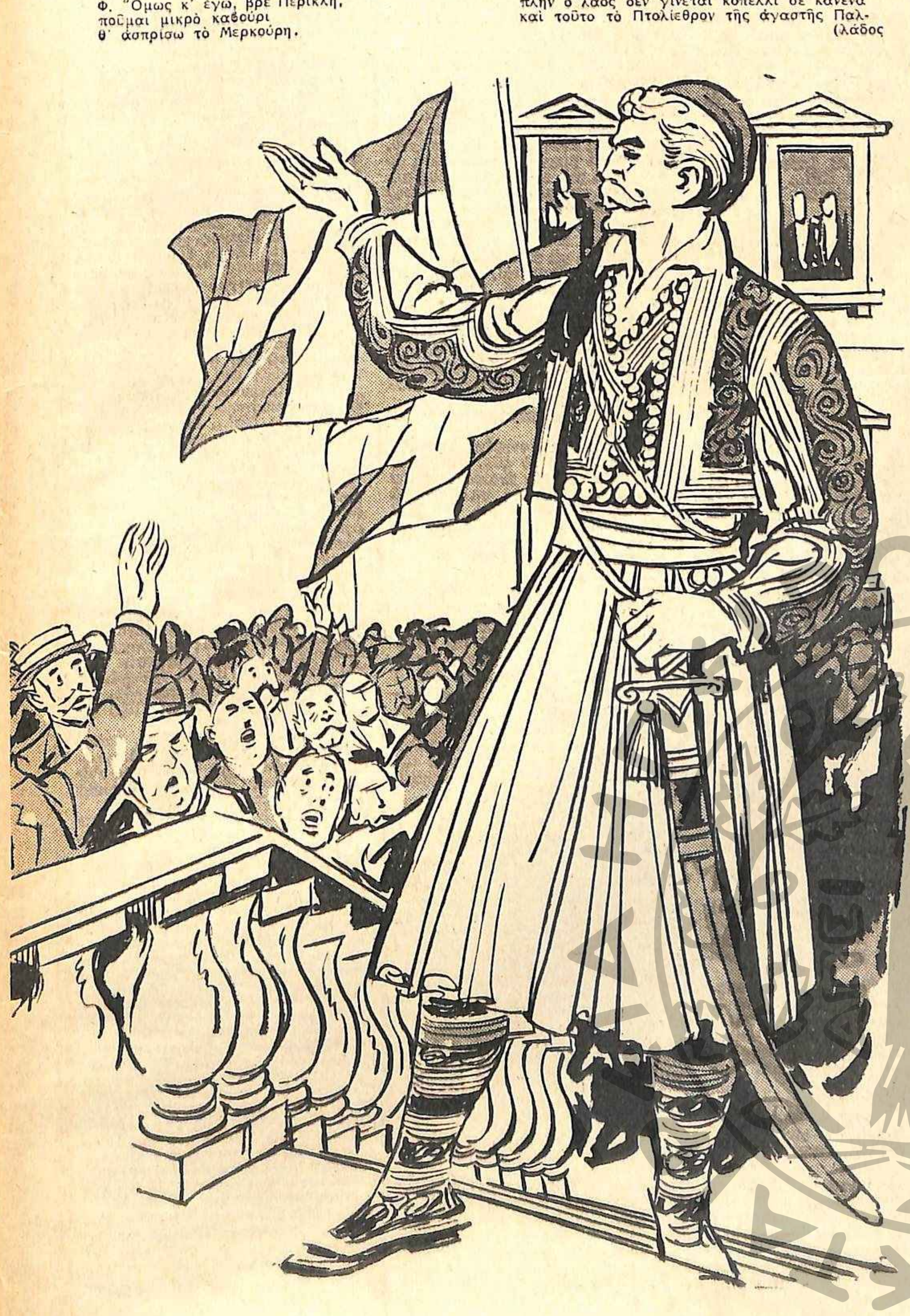

«Μόλις εἶδαν ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα τὸν ὡραῖον φουστανελλοφόρον, ἀνεκραύγασαν: «—Ζήτω ὁ βασιλεύς! Τῶπε κι' ὁ κουμπάρος!»

«'Η προβατινα μπέλαξε καὶ ἔρριξε τὴ μούρη
γιατ' ὁ λαὸς γιὰ δήμαρχο θὰ βγάλη τὸ Μερ-
(κούρη.
Καὶ τὰ μαλλιά της ἔμπλεξε στ' ἀγκάθια καὶ
(στὰ βάτα
καὶ θὰ ψοφήση ἡ ἄμοιρη, ἀκοῦστε τὰ μαντάτα».

'Υπὲρ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Μερκούρη εἶχε ξεσπαθώσει καὶ ὁ Γ. Σουρῆς. Καὶ στὸ φύλλο τοῦ «Ρωμηοῦ», ποὺ κυκλοφόρησε τὴν παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν, δημοσίευσε τὴν ἀκόλουθη στιχομυθία, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ξύλινους συνεργάτες του, τὸν Περικλῆ καὶ τὸν Φασουλέτο:

«Π. Αὔριο Κυριακὴ
Σύρ' ἐδῶ καὶ σύρ' ἐκεῖ.
Πρὸ καλπῶν θὰ παρελάσω
μ' ἕνα μοῦτρο χαρωπὸ
καὶ μερκούραρος θὰ πῶ
καὶ μπὲ — μπὲ δὲν θὰ βελάσω.
Φ. Όμως κ' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ,
ποῦμαι μικρὸ καβοῦρι
θ' ἀσπρίσω τὸ Μερκούρη.
Γιὰ τὸ καλὸ τῆς πόλεως γιὰ τὸ καλὸ τοῦ δήμου
Μερκούραρο ἐπιθυμεῖ καὶ πάλι ἡ ψυχή μου.
Αὐτὸς ὁ Βενιζέλαρος ποὖναι καβουρομάννα
ὑπὲρ Δημάρχων προσφιλῶν ἐτόνισε παιᾶνα
κι' ὅσα καλὰ κι' ἂν πῆ κανεὶς πὼς ἔχει κα-
(μωμένα
πλὴν ὁ λαὸς δὲν γίνεται κοπέλλι σὲ κανένα
καὶ τοῦτο τὸ Πτολίεθρον τῆς ἀγαστῆς Παλ-
(λάδος
δὲν εἶναι κτῆμα κανενός,
ὅσο κι' ἂν φαίνεται τρανός,
ὅσο κι' ἂν ὀνομάζεται Μεσσίας τῆς 'Ελλάδος».

Στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 1914 καθιερώθηκε καὶ μιὰ σπουδαία καινοτομία: Καταργήθηκαν οἱ σιδερένιες κάλπες καὶ οἱ μολυβένιοι ψῆφοι, τὰ περίφημα «σφαιρίδια», καὶ ἐφαρμόσθηκαν, γιὰ πρώτη φορά, οἱ ξύλινες κάλπες καὶ τὸ ψηφοδέλτιο. Σὲ κάθε ἐκλογικὸ τμῆμα τοποθετήθηκαν δυὸ κιβώτια, ἕνα κόκκινο γιὰ τοὺς Δημάρχους καὶ παρέδρους καὶ ἕνα λευκό, γιὰ τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους. 'Η καινοτομία ἦταν πραγματικὰ ἐπαναστατικὴ καὶ προκάλεσε ἀτέλειωτες συζητήσεις κι' ἀντιδράσεις.

«— Ὢχ, ἀδελφέ! ἔγραφε στὸ «Χρόνο» ὁ ἐξυπνότατος χρονογράφος Τ. —ηλ (Τώνης Παπαμιχαήλ). Τώρα στὰ γεράματα, μάθε γέρο γράμματα, διεμαρτύρετο χθὲς γηραιὸς παλιοκομματικός. Δὲν μᾶς παρατᾶς!...

»— Τί τρέχει;

— Νά! Γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ ἔκοψαν. Όσο θυμοῦμαι τὴν ὡραία κάλπη. Έβαζες τὸ χεράκι σου μέσα, ἔρριχνες ἕνα σφαιρίδιο καὶ πάει λέοντας...

»— Ναί! 'Αλλὰ δὲν θυμᾶσαι, ἀνατροπές, καλπονοθεύσεις;

»— Ναί! Δὲν ξέρεις. Καὶ τώρα θὰ εἶναι ἐκλογὲς ἀνόθευτες. Δὲ βαρυέσαι! Κάτι θὰ βρῆ ὁ Ρωμηὸς πάλι. Μόνο ποὺ μᾶς ἔβαλαν σὲ φασαρία. Όλα τὰ καφενεῖα ἔγιναν γραφεῖα. Φάκελλα, πέννες, χαρτιά, μολύβια. Ψηφοφόροι εἴμαστε, γιὰ μαθητές; Έπειτα εἶναι καὶ ἕνα ἄλλο. Θέλεις νὰ ψηφίσης ἕνα φίλο σου. Καὶ τὸν ξεχνᾶς. 'Ενῶ μὲ τὸ σφαιρίδιο περνοῦσες μπροστὰ ἀπὸ τὴν κάλπη του, τοὔδινες μιὰ ψῆφο... καὶ πάει λέοντας!

ΟΙ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Όλη τὴν ἑβδομάδα, πρὸ τῶν ἐκλογῶν, οἱ κεντρικοὶ δρόμοι τῆς 'Αθήνας μαύριζαν, κάθε βράδυ, ἀπὸ τὶς διαδηλώσεις τῶν δύο κομμάτων. Οἱ διαδηλωταὶ ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὸ ἐκλογικὸ κέντρο τοῦ Μπενάκη, ποὺ βρισκόταν στὸ Σύνταγμα καὶ ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ Μερκούρη, ποὺ βρισκόταν γωνία Κοραῆ καὶ Πανεπιστημίου. Μπροστὰ πήγαινε ἡ μουσική, μιὰ τρόμπα, ἕνα τρομπόνι, μερικὰ ἄλλα, χάλκινα ὄργανα, ποὺ ἄρχιζαν μὲ διάφορα... πατριωτικὰ ἐμβατήρια καὶ κατέληγαν μ' ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι τοῦ συρμοῦ, ποὺ εἶχε γίνει τὸ ἐπίσημο προεκλογικὸ θούριο:

«Στὸ Ζάππειο μιὰ μέρα
ποὺ περπατοῦσα
συνήντησα τὴ νέα
ποὺ ἀγαποῦσα...».

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς διαδηλώσεις τὸ σπουδαιότερο ρόλο ἔπαιζε ἡ ἀθηναϊκὴ μαρίδα, ποὺ πήγαινε μπροστὰ μὲ ζητωκραυγὲς καὶ ἀλαλαγμούς. 'Ακολουθοῦσαν οἱ μπράβοι καὶ οἱ μαγκουροφόροι ποὺ φλόμωναν μὲ τὰ βεγγαλικὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀθηναϊκῆς νύχτας. Καὶ τὴν ὅλη πομπὴ ἔκλεινε, συνήθως, καμμιὰ ἐνωμοτία τῆς χωροφυλακῆς, γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως.

Στὸν Πειραιᾶ οἱ ὑποψήφιοι ἔδιναν καὶ τραπέζια στοὺς ψηφοφόρους. «Οἱ σοφοὶ τοῦ κ. Σκυλίτση ἐκλογοσύμβουλοι, ἔγραφε μιὰ ἐφημερίδα, ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν μερικὰ παλαιοντολογικὰ κόλπα. Εἰς διαφόρους συνοικίας ὠργάνωσαν τραπεζάκια μὲ ὀβελίας...παρὰ τὸ νηστίσιμον τῆς χθές, καὶ μὲ ἄφθονον ρητινίτην. 'Επίσης ἔβαλαν τὴν φιλαρμονικὴν νὰ παιανίζη ἀπὸ τῆς 2 μ.μ. εἰς τὸν Τινάνειον κῆπον. 'Αλλὰ τοὺς περισσοτέρους ὀβελίας κατηνάλωσαν ὀλίγοι σύμβουλοι μετὰ τῶν φίλων αὐτῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Δημαρχίας καὶ τῆς Λιμενικῆς 'Επιτροπῆς».

Τέλος ἔγιναν οἱ ἐκλογές, κάτω ἀπὸ ἕνα συννεφιασμένο, χειμωνιάτικο οὐρανό. Καὶ οἱ 'Αθηναῖοι ἔσπευσαν, πρωῒ-πρωΐ, νὰ σχηματίσουν οὐρές, ἔξω ἀπὸ τὰ ἐκλογικὰ τμήματα. Πόσα νομίζετε πὼς ἦσαν τὰ ἐκλογικὰ τμήματα στὴν 'Αθήνα, τὴν εἰδυλλιακὴ ἐκείνη ἐποχή; Εἴκοσι (ἀριθ. 20) ὅλα κι' ὅλα. Στὸν Πειραιᾶ, εἶχαν συσταθῆ ἐν ὅλῳ 9 τμήματα.

Στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 1914 ἐψήφισαν στὴν 'Αθήνα 17.572 ψηφοφόροι καὶ στὸν Πειραιᾶ 10.047. Έλαβαν δὲ ὁ Μπενάκης 10.956 ψήφους, ἐκλεγεὶς Δήμαρχος, ὁ Μερκούρης 6.323 καὶ ὁ Τουφεξῆς 293. Στὸν Πειραιᾶ ἐξελέγη ὁ 'Αν. Παναγιωτόπουλος μὲ 3.875 ψήφους καὶ μειοψήφησαν ὁ Σκυλίτσης μὲ 3.239 καὶ ὁ Δαμαλᾶς μὲ 2.933 ψήφους.

ΠΑΝ. ΠΑΛΑΙΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

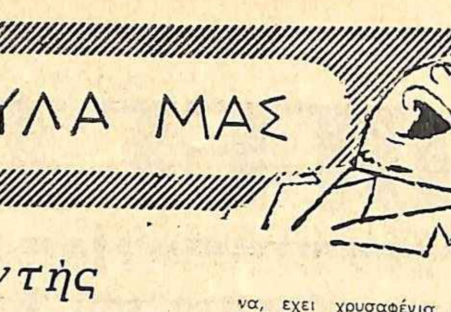

Ὁ κύριος διευθυντής

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΝΑ: Τρισχαριτωμένη ὕπαρξι, 20 χρόνων. ΜΑΡΙΟΣ: Λογιστὴς στὴν ἴδια ἑταιρία ποὺ ἐργάζεται καὶ ἡ Λίνα, 26 χρόνων, γοητευτικός, κομψὸς καὶ λίγο μυστηριώδης. κ. ΕΥΕΞΙΔΗΣ: Διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας, παχύς, κοιλαρᾶς, ἀδιόρθωτος γυναικᾶς. ΜΑΙΡΗ: Παλιὰ φίλη τῆς Λίνας, πλούσια, ἐπιπόλαιη, ἐγωΐστρια, μὲ πολὺ τολμηρὲς ἰδέες. ΑΛΕΞΗΣ: Ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Μάριου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὸ πολυτελὲς σαλόνι τῆς Μαίρης, μόλις ἔχει φτάσει ἡ Λίνα. Οἱ δυὸ φίλες κάθονται ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη καὶ κουβεντιάζουν).

ΜΑΙΡΗ (ζωηρά): Λοιπόν, λοιπόν, γιὰ πές μου τὰ νέα σου. Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ δουλειά σου στὴν ἑταιρία;

ΛΙΝΑ (Κάπως διστακτικά): Ναί, Μαίρη μου, δὲν θὰ πάψω ποτὲ νὰ σᾶς εὐγνωμονῶ ἐσένα καὶ τὸν μπαμπᾶ σου, ποὺ μὲ βοήθησε νὰ βρῶ αὐτὴν τὴν ἐργασία. Ξέρεις πόση ἀνάγκη εἶχα...

ΜΑΙΡΗ (Κάπως ἐπιτηδευμένα): Μὰ τί λὲς τώρα... δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μᾶς εὐγνωμονῆς. (Σταματάει ἀπότομα καὶ κυττάζει τὴ Λίνα μὲ περιέργεια): Μὰ γιὰ πές μου, σὲ βλέπω σὰν ἀνήσυχη, μήπως ὑπάρχει τίποτα ποὺ δὲν πηγαίνει καλά;

ΛΙΝΑ (διστακτικά): Ὄχι... ὄχι.

ΜΑΙΡΗ: Ἄσε τα αὐτά, ἐμένα δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ κρύψης τίποτα, τὸ ξέρεις. Λέγε λοιπόν, τί συμβαίνει;

ΛΙΝΑ (Χαμηλώνοντας τὰ μάτια): Νά... σήμερα, ὅταν ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ἑταιρία, ὁ κύριος Εὐεξίδης μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε νὰ περάσω αὔριο τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

ΜΑΙΡΗ: Ἔ, λοιπόν; Καὶ γιατὶ σοῦ φαίνεται παράξενο; Διευθυντής σου εἶναι, καινούργια ὑπάλληλος εἶσαι ἐσύ, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ θέλη νὰ σὲ γνωρίση καλλίτερα.

ΛΙΝΑ (Δακρυσμένη): Αὐτὸ εἶναι ποὺ φοβᾶμαι, Μαίρη...

ΜΑΙΡΗ: Σὲ παρακαλῶ, Λίνα, μὴ γίνεσαι μυστηριώδης.

ΛΙΝΑ (Ταραγμένα): Νά... δηλαδή... οἱ ἄλλες κοπέλλες τοῦ γραφείου μοῦ εἶπαν ὅτι ὅταν ὁ κύριος διευθυντὴς προσκαλῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸ γραφεῖο του μιὰ καινούργια ὑπάλληλο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι... (ἕτοιμη νὰ κλάψη) ὅτι... αὐτὴ ἡ ὑπάλληλος τοῦ ἀρέσει κι' ὅτι θέλει νὰ τῆς ζητήση... καταλαβαίνεις;

ΜΑΙΡΗ (Εὔθυμα καὶ σχεδὸν ἐνθουσιασμένα): Ὤ, μὰ αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο!

ΛΙΝΑ (Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι): Θαυμάσιο;...

ΜΑΙΡΗ (Τραβῶντας μιὰ βαθειὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸ τσιγάρο της): Φυσικά, αὐτὴ ἡ προτίμησι τοῦ κυρίου Εὐεξίδη εἶναι μιὰ πραγματικὴ τύχη γιὰ σένα.

ΛΙΝΑ (χαμένα): Μὰ... τί λές;...

ΜΑΙΡΗ (Σβύνοντας νευρικὰ τὸ τσιγάρο της): Ἄκουσε ἀγαπητή μου. Σήμερα γιὰ νὰ πετύχης στὴ ζωὴ πρέπει νὰ δεχτῆς τοὺς συμβιβασμούς, ποὺ σοῦ ἐπιβάλλει. Γιὰ σένα, λοιπόν, εἶναι μιὰ πραγματικὴ εὐκαιρία νὰ γίνης... εὐνοουμένη τοῦ διευθυντῆ σου. Καὶ ὕστερα, ὁ Εὐεξίδης εἶναι χωρισμένος, μπορεῖ καὶ νὰ τὸν καταφέρης νὰ σὲ παντρευτῆ.

ΛΙΝΑ (Ὅλο καὶ περισσότερο χαμένη): Μὰ εἶναι... σχεδὸν γέρος.

ΜΑΙΡΗ (Σηκώνοντας τοὺς ὤμους): Λεπτομέρειες, Λίνα μου, λεπτομέρειες. Ἕνας γέρος καὶ πλούσιος σύζυγος εἶναι πολὺ πιὸ βολικὸς ἀπὸ ἕναν νέο καὶ ἀπένταρο.

ΛΙΝΑ (Μὲ πάθος): Ἐγὼ προτιμῶ χίλιες φορὲς νὰ παντρευτῶ ἕνα νέο, ποὺ νὰ τὸν ἀγαπῶ κι' ἂς εἶναι καὶ φτωχός!

ΜΑΙΡΗ (Ἐνῶ τὴν κυττάζει μὲ ὑποψία): Μπᾶ; Μήπως εἶσαι κι' ὅλας ἐρωτευμένη μὲ κανένα τέτοιο;

ΛΙΝΑ (Ταραγμένα): Δηλαδή... ἐγώ...

ΜΑΙΡΗ (Μ' ἕνα μορφασμὸ οἴκτου): Κατάλαβα! Καί... μπορῶ νὰ μάθω ποιὸς εἶναι αὐτός;

ΛΙΝΑ: Ἐργάζεται κι' αὐτὸς στὴν ἑταιρεία, τὸν λένε Μάριο. Εἶναι συμπαθητικὸς καὶ... δείχνει ἐνδιαφέρον γιὰ μένα.

ΜΑΙΡΗ (εἰρωνικά): Καὶ πῶς τὸ κατάλαβες;

ΛΙΝΑ (Μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη): Ὅταν μὲ κυττάζη, στὸ βλέμμα του ἀνάβει μια φλόγα.

ΜΑΙΡΗ (Ἀκόμα πιὸ εἰρωνικά): Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκεται ὁ... μεγάλος σου ἔρωτας;

ΛΙΝΑ (Κοκκινίζοντας): Ναί...

ΜΑΙΡΗ (Ἐνῶ σηκώνεται σοβαρὴ καὶ νευρική): Ἐγὼ δὲ θέλω, βέβαια, νὰ ἀνακατεύωμαι στὶς ἰδιωτικές σου ὑποθέσεις, μὰ σὰν καλὴ φίλη σου νομίζω πὼς εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ συμβουλεύσω ν' ἀποφύγης κάτι τέτοιους ἔρωτες τῆς... δεκάρας. Τώρα, ὅμως, χρυσή μου, μὲ συγχωρεῖς, πρέπει νὰ ντυθῶ, γιατὶ ἔχω ἕνα ραντεβοῦ.

ΛΙΝΑ (Ἐνῶ σηκώνεται): Συγγνώμη, Μαίρη, ποὺ σὲ ἀπησχόλησα, τώρα πηγαίνω, γειά σου...

ΜΑΙΡΗ (Μὲ προσποιητὴ γλυκύτητα): Γειά σου, χρυσή μου καί... προσπάθησε νὰ εἶσαι αὔριο λίγο εὐγενικὴ μὲ τὸν κύριο Εὐεξίδη. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς δὲν εἶναι εὔκολο νὰ βρίσκωνται σήμερα τέτοιες θέσεις.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τὴν ἴδια περίπου ὥρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τραπεζάκια ἑνὸς κεντρικοῦ μπάρ. Ὁ Μάριος κάθεται ἀντίκρυ στὸν Ἀλέξη καὶ καπνίζει σιωπηλός).

ΑΛΕΞΗΣ: Πολὺ συλλογισμένος μοῦ φαίνεσαι σήμερα. Μήπως ἀρχίζει νὰ σὲ κουράζη τὸ περιβάλλον τοῦ γραφείου;

ΜΑΡΙΟΣ (Συλλογισμένα): Ἡ ἀνησυχία μου ἀφορᾶ ἀκριβῶς τὸ περιβάλλον τοῦ γραφείου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι μὲ ἔχει κουράσει...

ΑΛΕΞΗΣ (Εὔθυμα): Σὲ παρακαλῶ, Μάριε, δὲν ἤμουν ποτὲ πολὺ ἱκανὸς στὴ λύσι τῶν αἰνιγμάτων...

ΜΑΡΙΟΣ (Πίνοντας μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ ποτήρι του): Σοῦ προσφέρω ἀμέσως ἕτοιμη τὴ λύσι. Εἶμαι ἐρωτευμένος.

ΑΛΕΞΗΣ (Ὀρθανοίγοντας τὰ μάτια): Ἐρωτευμένος, ἐσύ;

ΜΑΡΙΟΣ: Γιατί, δὲν εἶχες ὑποψιαστῆ ποτὲ ὅτι θὰ μποροῦσε νἄχα κι' ἐγὼ μιὰ καρδιά;

ΑΛΕΞΗΣ (Γελῶντας): Ὄχι, μὰ ἀρχίζω νὰ τὸ ὑποψιάζωμαι τώρα. (Μὲ περιέργεια). Καὶ δὲν μοῦ λές, αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἀφορᾶ... τὸ περιβάλλον τοῦ γραφείου;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναί, φυσικά! (Μὲ ρωμαντικὸ ξέσπασμα). Τὴ λένε Λίνα, ἔχει χρυσαφένια μαλιά, μενεξεδιὰ μάτια, ἀγγελικὸ χαμόγελο κι' ἕνα σωματάκι λεπτό, μὰ γεμάτο καμπύλες. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ τὴν ἀντίκρυσα σκέφτηκα: «Νά, αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ περίμενα πάντα».

ΑΛΕΞΗΣ: Κι' ἐκείνη;

ΜΑΡΙΟΣ (Σηκώνοντας ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους): Αὐτό... δὲ μπορῶ νὰ τὸ ξέρω ἀκόμα. Ὅταν τὴν κυττάζω ἀποφεύγει τὸ βλέμα μου κοκκινίζοντας. (Ἀνήσυχα). Τί λὲς νὰ σημαίνη αὐτό;

ΑΛΕΞΗΣ (γελῶντας): Πῶς σὲ βρίσκει πολὺ ἀντιπαθητικὸ ἤ... ὑπερβολικὰ συμπαθητικό, γέρο μου!

ΜΑΡΙΟΣ: Φρόντισα κι' ἔμαθα τὸ κάθε τί γι' αὐτήν. Ἡ ἱστορία της εἶναι πολὺ πονεμένη. Ἡ Λίνα ἦταν μοναχοκόρη ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα καὶ πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἔχασε καὶ τὸν πατέρα της ποὺ πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ ὅταν κατάλαβε πὼς εἶχε καταστραφῆ. Ἔτσι ἡ Λίνα ἔμεινε ὁλομόναχη, φτωχὴ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ δουλέψη.

ΑΛΕΞΗΣ: Φαίνεται, ὅμως, πὼς θἆναι ἀρκετὰ τυχερή, ἀφοῦ συνάντησε στὸ δρόμο της ἐσένα καὶ τὴν βρῆκες ἀμέσως γοητευτική...

ΜΑΡΙΟΣ (Σφίγγοντας νευρικὰ τὰ δάχτυλά του γύρω στὸ ποτήρι του): Δυστυχῶς δὲν τὴν βρῆκα μόνο ἐγὼ γοητευτική. Ἐκεῖνο τὸ γουρούνι ὁ Εὐεξίδης...

ΑΛΕΞΗΣ (μὲ περιέργεια): Ὁ διευθυντής;

ΜΑΡΙΟΣ (Μὲ σφιγμένα δόντια): Μάλιστα, ἐκεῖνο τὸ ζῶο. Φαντάσου ὅτι σήμερα εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ τὴν πλησιάση καὶ νὰ τῆς πῆ μπροστὰ σὲ ὅλους μας ὅτι αὔριο τὸ πρωῒ τὴν περιμένει στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τῆς μιλήση ἰδιαιτέρως.

ΑΛΕΞΗΣ (Συνοφρυωμένος): Λὲς νὰ θέλη...

ΜΑΡΙΟΣ (κατακόκκινος ἀπὸ θυμό): Δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ὅπως πληροφορήθηκα ἔχει φροντίσει νὰ ἀπομακρύνη τὴν ἰδιαιτέρα του γιὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Νὰ σοῦ πῶ... εἶχα ἀκούσει ὅτι ὁ Εὐεξίδης εἶναι ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ ὅτι φτάνει στὸ σημεῖο νὰ ἐκβιάζη τὶς κοπέλλες, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη νὰ δουλέψουν, μὰ δὲν τὸν φανταζόμουνα τόσο... (τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι) τόσο ξεδιάντροπο!

ΑΛΕΞΗΣ: Καὶ ἡ κοπέλλα; Θέλω νὰ πῶ πὼς δέχτηκε αὐτὴ τὴν ... ἐντολὴ τοῦ κυρίου διευθυντοῦ;

ΜΑΡΙΟΣ (συγκινημένα): Ὤ, ἂν τὴν ἔβλεπες! Ἔγινε κατάχλωμη ἔμοιαζε σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια, σὰν ...νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει κεραυνός!

ΑΛΕΞΗΣ (χαμογελῶντας): Ναί, μὰ φαντάζομαι πὼς αὐτὸς ὁ κεραυνὸς θὰ ἐκραγῆ πάνω στὸν Εὐεξίδη...

ΜΑΡΙΟΣ: Οὔτε λόγος! Ἔχω καταστρώσει ἕνα σχεδιάκι...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὸ πολυτελέστατο γραφεῖο τοῦ κυρίου Εὐεξίδη. Ὁ «κύριος διευθυντής» κάθεται ἀναπαυτικὰ στὴν πέτσινη πολυθρόνα του καὶ καπνίζει ἕνα ποῦρο μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο, ὅταν χτυπᾶ δειλὰ ἡ πόρτα).

ΕΥΕΞΙΔΗΣ: Ἐμπρός...

ΛΙΝΑ (μπαίνοντας, χλωμὴ μὲ κατεβασμένα μάτια): Καλημέρα κύριε διευθυντά.

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (ἐγκάρδια): Ἐλᾶτε, δεσποινὶς Λίνα, καθῆστε (τῆς δείχνει μιὰ πολυθρόνα ἀντίκρυ του) καὶ... σᾶς παρακαλῶ, μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ ἄτολμο ὕφος. Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι φίλος μὲ τοὺς ὑπαλλήλους μου καὶ... ἰδιαίτερα μὲ ὑπαλλήλους ἑλκυστικὲς σὰν κι' ἐσᾶς.

ΛΙΝΑ (σφίγγοντας νευρικὰ τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας της): Κύριε διευθυντά...

ΕΥΕΞΙΔΗΣ: Πώ, πώ, πόση σοβαρότης! Γιατὶ δὲν χαμογελᾶτε, δεσποινὶς Λίνα; Τὸ ξέρετε πὼς ἔχετε ἕνα θαυμάσιο χαμόγελο; (Σηκώνεται, κάνει τὸ γύρο τοῦ γραφείου καὶ πηγαίνει κοντά της). Λοιπόν, γιὰ πέστε μου εἶστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία σας ἐδῶ;

ΛΙΝΑ (ταραγμένη): Μάλιστα, κύριε διευθυντά, αὐτὴ ἡ ἐργασία εἶναι κάτι πολὺ σημαντικὸ γιὰ μένα, γιατί... (ἡ φωνή της τρέμει ἐλαφρὰ) ἔχω ἀνάγκη νὰ δουλέψω...

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (ἐνῶ σφίγγει τὸ χέρι της στὸ δικό του): Μὰ τότε, λοιπόν... τότε, λοιπόν, ἀγαπητή μου δεσποινίς, ἀφοῦ σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο αὐτὴ ἡ ἐργασία θὰ φροντίσω νὰ τὴν κρατήσετε... Φτάνει βέβαια... νὰ φανῆτε λίγο καλὴ μαζί μου. Δηλαδή... ἐσεῖς ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε αὐτὴ τὴ θέσι κι' ἐγώ... ἐπιθυμῶ ἐσᾶς. Εἶναι πολὺ ἁπλό...

ΜΑΡΙΟΣ (ἀνοίγοντας ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ μπαίνοντας): Κτῆνος! Ἐκβιαστή!

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (πράσινος ἀπὸ ἀγανάκτησι): Κύριε!... τί θέλετε ἐδῶ;..

ΛΙΝΑ (τρέχοντας κοντὰ στὸ Μάριο): Κύριε... Μάριε... (ξεσπᾶ σὲ λυγμούς).

ΜΑΡΙΟΣ (περνῶντας τὸ χέρι της γύρω στοὺς ὤμους της): Ἡσυχᾶστε, δεσποινὶς Λίνα, αὐτὸ τὸ ζῶον δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ σᾶς κάνη κακό.

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (ἔξαλλος): Ἔξω.. ἔξω καὶ οἱ δυό! Σᾶς ἀπολύω!

ΜΑΡΙΟΣ (ἤρεμος, χαμογελαστός, εἰρωνικός): Στὰς διαταγάς σας, κύριε... διευθυντά. Ὅμως... μὲ συγχωρῆτε μιὰ στιγμὴ (Στρέφεται στὴ Λίνα ποὺ σφίγγεται κοντά του σὰν τρομαγμένο πουλί): Δεσποινὶς Λίνα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶμαι ἕνας φτωχὸς καὶ ἄνεργος νέος, ὅμως... σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς ζητῶ νὰ γίνετε γυναίκα μου. Δέχεστε;

ΛΙΝΑ (σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ, ἐνῶ ἕνα χαμόγελο φωτίζει τὸ πρόσωπό της): Ναί... δέχουμαι, γιατὶ κι' ἐγώ... σᾶς ἀγαπῶ!...

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (ἀλλάζοντας χίλια χρώματα καὶ τρέμοντας ἀπὸ θυμό): Ὥστε ἔτσι, λοιπόν, ἔ;! Ἀντὶ νὰ κυττᾶτε τὴ δουλειά σας πλέκατε εἰδύλλια πίσω ἀπὸ τὴ πλάτη μου. Δὲν ἀνέχομαι ἐγὼ τέτοιες ἀνηθικότητες στὰ γραφεῖα αὐτῆς τῆς ἑταιρείας! Ἔξω καὶ οἱ δυό!...

ΜΑΡΙΟΣ (πάντα ἤρεμος καὶ εἰρωνικός): Μείνετε ἥσυχος, κύριε... διευθυντά, ἐγὼ καὶ ἡ μνηστή μου δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε οὔτε στιγμὴ ὑφιστάμενοι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ντροπιάζει μὲ τὴν παρουσία του τὴν ἑταιρεία ΕΜΠΙΛΕΜ. Μὰ πρὶν νὰ φύγουμε θέλω νὰ σᾶς συστηθῶ.

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (ἔξαλλος): Ἔξω εἶπα! Ἔξω!...

ΜΑΡΙΟΣ (ψυχρά): Ἐγώ, ὅμως, δυστυχῶς γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ ἀκούσετε τὸ ὄνομά μου. Λέγομαι Μάριος Ἐμπιρίδης. Μάριος Ἐμπιρίδης τοῦ Ἐπαμεινώνδα!

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (ψελλίζει, ἐνῶ γίνεται πρασινοκίτρινος): Τοῦ Ἐπαμεινώνδα;!

ΜΑΡΙΟΣ (μὲ παγερὴ εἰρωνία): Μάλιστα, ἀξιότιμε κύριε... διευθυντά. Εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ κυριώτερου μετόχου τῆς Ε...ΠΙΛΕΜ καὶ φρόντισα νὰ τοποθετηθῶ ἐδῶ σὰν ἁπλὸς ὑπάλληλος, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὴν κατάστασι ἀπὸ κοντά. Τώρα μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι... ἡ παραίτησί σας θὰ γίνη δεκτή.

ΕΥΕΞΙΔΗΣ (πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐπαναλαμβάνοντας μηχανικά): Τοῦ Ἐπαμεινώνδα...

ΜΑΡΙΟΣ (σφίγγοντας τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους τῆς Λίνας): Καὶ τώρα ἀγάπη μου πᾶμε...

ΛΙΝΑ (σαστισμένα): Μά...

ΜΑΡΙΟΣ (χαμογελῶντας): Μήπως σὲ πείραξε ποὺ ἔγινα ξαφνικὰ πλούσιος; Ἐμένα μοῦ φτάνει νὰ ξέρω πὼς θὰ μ' ἀγαποῦσες καὶ φτωχό. Ἔλα τώρα, πᾶμε. Ἐκεῖνες οἱ ἄδειες τοῦ γάμου θέλουν ἕνα σωρὸ διατυπώσεις γιὰ νὰ βγοῦν κι' ἐγὼ βιάζομαι νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου. (Βγαίνουν ἀγκαλιασμένοι, ἐνῶ κλείνει ἡ...

Αὐλαία).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

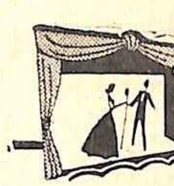

Φυτώρια ΤΕΧΝΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἕνα ἀπόγεμα μὲ τούς... ἀπογόνους τῆς Βουγιουκλάκη καὶ τῆς Καρέζη

ΑΝΑΜΕΣΑ στὴν πληθώρα τῶν Δραματικῶν Σχολῶν, ποὺ εἶδαν τὸ φῶς τῆς μέρας στὰ μεταπολεμικὰ πυρετώδη χρόνια, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσουμε, ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου κατέχει θέσι βασίλισσας.

Τὴν πρωτοκαθεδρία αὐτὴ τὴν χρωστᾶ σὲ δυὸ βασικὲς αἰτίες:

Πρῶτον, ἡ κορυφαία αὐτὴ Σχολὴ εἶναι ἡ πιὸ παλιὰ καὶ ἐπομένως διατηρεῖ «παράδοσι» ἀξιόλογη καὶ σεβασμὸ στὸν ἑαυτό της καὶ τὴν ἱστορία της.

Καὶ δεύτερον περιλαμβάνει στοὺς κόλπους της ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἔμψυχου ὑλικοῦ, ὅ,τι ἐκλεκτότερο ἔχει νὰ παρουσιάση τὸ ἑλληνικὸ θέατρο.

Σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία τῆς Σχολῆς καὶ τὴ θέσι της ἀνάμεσα στὸν κόσμο τοῦ θεάτρου, ὁ ἐξαίρετος ἠθοποιὸς Θ. Κωτσόπουλος, παλαιὸς πρωταγωνιστὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, ποὺ ἔχει ἐπωμισθῆ τὸ βάρος τῆς διευθύνσεως τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, εὐγενικός, πρόθυμος καὶ πολιτισμένος ἄνθρωπος, μᾶς εἶπε σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

— Ἡ σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου ἄρχισε νὰ λειτουργῆ πρὶν ἀκόμα ὑπάρξη... Ἐθνικὸ Θέατρο. Τὸ τελευταῖο, ἱδρύθηκε τὸ 1930. Ἡ Σχολή μας ὅμως λειτουργοῦσε ἀπὸ τὸ 1925 σὰν ἐλεύθερη ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σωματείου Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν. Πέντε χρόνια ἀργότερα, κι' ἀμέσως μόλις συστήθηκε τὸ Βασιλικό, σὰν Κρατικὸς Ὀργανισμὸς θεάτρου, ἡ Σχολὴ ὑπήχθη σ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τότε λειτουργεῖ σὰν ἐξάρτημά του. Καὶ ἔκαμε καλὴ ἀρχή.

— Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό;

— Γιατὶ εἶχε τὴν τύχη νὰ διοριστῆ πρῶτος διευθυντής της ἕνας ἔξοχος ἄνθρωπος καὶ καλλιτέχνης: Ὁ Γιάννης Γρυπάρης, ὁ ρωμαλέος ποιητὴς τῶν «Σκαραβαίων» καὶ ἔξοχος ἑρμηνευτὴς τῶν τραγουδιῶν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀπὸ τὸν θάνατό του κι' ὕστερα, πέρασαν ἀπὸ δῶ φωτεινὲς φυσιογνωμίες, ὅπως ὁ Φ. Πολίτης. Πρὶν ἀπὸ μένα διηύθυνε τὴ Σχολὴ ὁ κ. Σ. Καραντινός, ποὺ τώρα ἐργάζεται στὸ Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος.

»Ἀλλὰ καὶ σὰν καθηγητὲς τῆς σχολῆς, πέρασαν ἀπὸ δῶ καὶ δίδαξαν, μεταλαμπαδεύοντας τὰ μυστικὰ τῆς Τέχνης στοὺς νεαροὺς κι' ἀμύητους μαθητές, φυσιογνωμίες ὅπως ὁ Χουρμούζιος, ὁ Ζώρας, ὁ Τερζάκης, ἡ Παξινοῦ, ἡ Χαλκούση, ἡ Ἔλεν Τσουκαλᾶ κ.ἄ.

Τὰ ὀνόματα αὐτὰ ὅπως καὶ τὰ χρόνια ποὺ δημιούργησαν ἱστορία καὶ παραδόσεις, εἶναι οἱ δυὸ κολῶνες πάνω στὶς ὁποῖες ἡ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ στηρίζει τὸ βάρος της καὶ —γιατὶ ὄχι;— τὸ μεγαλεῖο της.

★

Τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς εἶναι πράγματι φωτεινὸ καὶ ἀξιόλογο, διακρίνεται δὲ γιὰ τὴν πληθώρα τῶν διδασκομένων μαθημάτων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν τρόπο διδασκαλίας.

Παραθέτουμε μερικὰ στοιχεῖα καὶ ὀνόματα, γιὰ νὰ κατατοπιστῆ ὁ ἀναγνώστης καὶ ἰδίως οἱ νέοι ποὺ ὀνειρεύονται κάποτε νὰ φτάσουν ὡς τὶς αἴθουσές της γιὰ νὰ μυηθοῦν στὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ τοῦ ἠθοποιοῦ.

1) Ὁ κύκλος τῶν διδασκομένων μαθημάτων εἶναι εὐρύτατος καὶ περιλαμβάνει ὑποκριτικὴ (καθηγηταὶ Κωτσόπουλος, Βόκοβιτς, Χαλκούση, Παξινοῦ), δραματολογία (καθ. Ἄγγελος Τερζάκης), ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου (καθ. Αἰμ. Χουρμούζιος), ἀγωγὴ τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἀκόυη καὶ ρυθμικὴ γυμναστική, σπαθασκία, ὁπλομαχητική, ἐνδυματολογία, διασκευὴ προσώπου (μακιγιάζ) κλπ.

2) Ἡ φοίτησις τῶν μαθητῶν διαρκεῖ τρία ἔτη, γίνονται δὲ δεκτοὶ σ' αὐτήν, κάθε Σεπτέμβριο, ποὺ διεξάγονται οἱ εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις ἀπόφοιτοι γυμνασίων μόνο.

Ὅσοι προσέρχονται, ὑποβάλλονται ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν καθηγητῶν σὲ ἐξετάσεις ἀπαγγελίας, κινήσεως καὶ ὑποκριτικῆς σὲ δραματικοὺς ρόλους. Γίνεται ἔτσι ἕνα πρῶτο ξεδιάλεγμα ὅσων παρουσιάζουν σχετικὴ ἐπιτυχία. Ὕστερα ἐπακολουθεῖ καὶ δεύτερη ἐπιλογή, πιὸ αὐστηρὴ ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς ἐπιλογὲς διασώζονται τελικὰ καὶ γίνονται δεκτοί, γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν γύρω στοὺς 15 κάθε χρόνο. Στὸ διάστημα ὅμως τῆς τριετοῦς φοιτήσεως οἱ δέκα ἢ πολλὲς φορὲς οἱ 12 ἀπὸ αὐτοὺς ἀπορρίπτονται σὰν ἀκατάλληλοι ἢ ἐγκαταλείπουν μόνοι τους τὴν προσπάθεια, καὶ μονάχα 3—4 κατορθώνουν νὰ πάρουν τὸ χρίσμα τοῦ ἠθοποιοῦ.

Πόση εὐτυχία ὅμως τοὺς περιμένει στὸ τέρμα. Καὶ οἱ τέσσερις κατὰ κανόνα, ἐπιτυγχάνουν, ἄλλος λίγο ἄλλος πολὺ στὸ ἐπάγγελμά τους, σὰν κότινος δὲ τοὺς περιμένει μόλις πάρουν τὸ δίπλωμα, μιὰ θέσι στὴν κρατική μας σκηνή.

Δὲν εἶναι δὰ καὶ μικρὴ δουλειὰ νἄναι κανεὶς ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου στὰ εἴκοσί του χρόνια. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον ἔχουν στρωθῆ μὲ ρόδα γιὰ χατῆρι του.

Ἀπὸ τοὺς «τυχεροὺς» αὐτοὺς ξεκίνησαν οἱ περισσότεροι ὀγκόλιθοι τοῦ θεάτρου μας.

Μετρῆστε μερικὰ ὀνόματα: Θ. Κωτσόπουλος, Βάσω Μανωλίδου, Ἄννα Συνοδινοῦ, Μαίρη Ἀρώνη, Χρῆστος Εὐθυμίου, Νίκος Τζόγιας, Ἀντιγόνη Βαλάκου, Ἴλια Λιβυκοῦ, Μαλλιαγρός, Ἀλ. Ἀλεξανδράκης, Τζένη Καρέζη, Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, Ἀλέξης Σολομός...

— Μά, θὰ ἀπορήση κανείς, ὁ Ἀλέξης Σολομὸς δὲν εἶναι ἠθοποιός, ἀλλὰ σκηνοθέτης.

Σωστά. Γιὰ νὰ γίνης ὅμως καλὸς σκηνοθέτης, πρέπει πρῶτα νἆσαι καλὸς ἠθοποιός. Ἄρα...

★

Τὸ ἀπογευματάκι, ποὺ ἐπισκεφθήκαμε τὴ Σχολή, ὁ κ. Κωτσόπουλος, θέλησε νὰ μᾶς δείξη στὴν πρᾶξι τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελεῖται ἐκεῖ μέσα.

— Ἔρχεστε;

— Εὐχαρίστως.

Τὸ «ἔργο» αὐτὸ τὸ εἴδαμε ὑπὸ μορφὴν σκηνῆς καὶ αὐλαίας, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου. Ἡ αἴθουσα αὐτή, ποὺ εἶναι ἱστορικὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴν τάξι τῶν τελειοφοίτων, ποὺ θὰ ἔκανε... «ἐργαστήριο».

Μὲ τὴν λέξι αὐτή, οἱ μαθητὲς ἐννοοῦσαν τὴν πρακτικὴ ἐξάσκησι ἢ μᾶλλον ἐφαρμογὴ τοῦ ταλέντου τους καὶ ἀφομοίωσι τῶν ὅσων εἶχαν διδαχθῆ.

— Ἰδοὺ ἡ Ρόδος.

Μιὰ ὁμάδα μαθητῶν καὶ μαθητριῶν πῆρε θέσι πάνω στὴ σκηνὴ καὶ ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα ἀπὸ τὰ κλασσικὰ ἔργα τοῦ διεθνοῦς ρεπερτορίου, τὴν «Ἅμαξα» τοῦ Μεριμέ.

Ὀφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε, πὼς ὁ καθηγητὴς κ. Κωτσόπουλος, ποὺ ἐπέβλεπε τὴν παράστασι, ὅπως οἱ προπονηταὶ ἐπιβλέπουν τὸ δίτερμα τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων, ἐλάχιστες φορὲς ἐπενέβη γιὰ νὰ διορθώση ἢ νὰ ὑποδείξη.

Ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου καὶ ὁ Δημήτρης Παπαμιχαήλ, δυὸ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τῆς πρώτης Δραματικῆς Σχολῆς, ποὺ διέπρεψαν σὰν ἠθοποιοί.

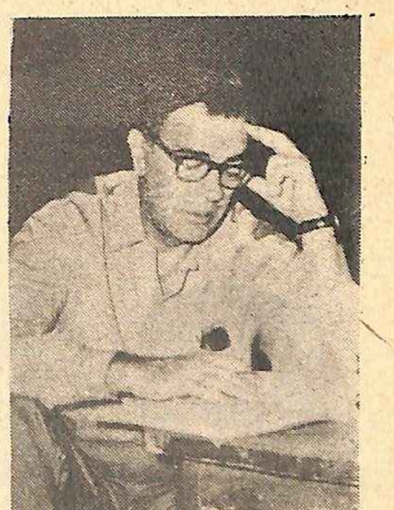

Ὁ ἐξαίρετος ἠθοποιὸς καὶ σκηνοθέτης Θ. Κωτσόπουλος, ποὺ διευθύνει τὴν Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

— Ὄχι, ἔτσι ὁ πεθαμένος. Πιὸ εὐθυτενής, πιὸ ἀλύγιστος.

Κάποιος πιάνει στὸν ἀέρα λογοπαίγνιο.:

— Σάν... τὸν Ἄγνωστο Στρατιώτη;

Ὁ κ. Κωτσόπουλος συγκατανεύει καὶ κατανοεῖ:

— Μάλιστα. Σὰν τὸν Ἄγνωστο.

Ἡ σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται μιὰ δυὸ φορές. Κι' ὁ προλαλήσας μαθητής, ποὺ ὑποδύεται τὸν πεθαμένο μένει... ξερὸς ὡς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως καὶ ξυπνᾶ μόνον ὅταν τὰ χειροκροτήματα τῶν ἄλλων φανερώνουν ὅτι τὸ μάθημα πῆρε τέλος.

— Κρῖμα. Κι' ἦταν τόσο ὡραία ἡ ξάπλα.

Γέλια γεμίζουν τὴν αἴθουσα.

Ἀκόμη κι' ὁ καθηγητής, μπαίνει στὴν νεανικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ γελᾶ σὰν παιδί.

★

Ὅταν ἡ διδασκαλία τελειώνη, ἡ νύχτα ἔχει πέσει γιὰ καλὰ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια ξεχύνονται ἀπὸ τὴν στενὴ πόρτα τιτιβίζοντας.

Προσέχουμε τὰ πρόσωπά τους. Εἶναι γελαστὰ κι' εὐδιάθετα, σὰν οἱ ὧρες ποὺ πέρασαν μέσα στὴ Σχολὴ νὰ μὴν ἦταν ὧρες ἐργασίας, ἀλλὰ ξαναγεννήματος. Σὰν ἕνα βάρος νἄχε φύγει ἀπ' τὴν ψυχή τους, τὸ βάρος τῆς ρουτίνας καὶ τῆς πεζότητας, καὶ τὴ θέσι του νὰ τὴν πῆρε ἡ βαθειὰ ἱκανοποίησι τῆς προσφορᾶς.

— Εἶναι οἱ πιὸ ὡραῖες ὧρες τῆς ζωῆς μου, αὐτὲς ποὺ περνῶ ἐδῶ— μᾶς ἐξομολογήθηκε κάποιος.

— Κι' ἐκεῖνες ποὺ θὰ περνᾶς ὅταν τελειώσης τὴ Σχολή;

Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἔκφρασι ἀνθρώπου ποὺ ὀνειρεύεται.

— Ὤ... εἶπε μονάχα.

Χιλιάδες λόγια στιβάχτηκαν στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν κι' ἔπαθαν... κυκλοφοριακὴ συμφόρησι, ἔτσι ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ μὴν προσθέση τίποτ' ἄλλο στὸ ἐπιφώνημά του.

Ὡστόσο ἔλεγε τόσα πολλὰ ἐκεῖνο τὸ «Ὤ»! Ὅσα δὲν ἔχει ἴσως πῆ κανένα ἐπιφώνημα ὡς τώρα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

★ Μετὰ τὸν Ζιλμπὲρ Μπεκὼ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ θὰ ἔρθη τὸν ἄλλο μῆνα στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ποὺ ἔγινε διάσημη μὲ τὸ φίλμ «Γαλάζιος ἄγγελος», ἐμφανίζεται στὰ τελευταῖα χρόνια καὶ σὰν τραγουδίστρια στὰ διεθνῆ κέντρα καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Ρωσία, ὅπου ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα, γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία.

„Ἕνα τραγούδι—Μιὰ ἱστορία"

«ΘΑ ΜΕΙΝΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ...»

— *Θέλεις νὰ πῆς πὼς δὲ μὲ περίμενες; Πὼς ἀγαπᾶς ἄλλον;*

ΠΟΣΟ παράξενη γίνεται καμμιὰ φορὰ ἡ ζωὴ καὶ πόσο περίπλοκα μπορεῖ νὰ εἶναι τὰ αἰσθήματα μέσα στὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας!

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀρχίζει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, τὸ βράδυ ποὺ γνώρισα τὸ Νίκο.

Εἶχα τελειώσει πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὸ Γυμνάσιο καὶ παρακολουθοῦσα ἐντατικὰ μαθήματα σὲ μιὰ σχολὴ ἀγγλικῶν γιὰ νὰ πάρω τὸ πτυχίο. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς καινούργιας χρονιᾶς ἕνας ψηλὸς καστανὸς νέος μὲ διαπεραστικὰ γκρίζα μάτια ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα μου στὸ πρῶτο θρανίο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σκέφτηκα πὼς ἦταν ἕνας νέος ξεχωριστὰ γοητευτικός, ἕνας ἀπὸ κείνους τοὺς ἄντρες, ποὺ κάθε γυναίκα θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήση.

Μέσα στὰ μάτια του, ποὺ μὲ κύτταζαν προσεχτικὰ μὲ μιὰ μικρὴ λάμψι στὸ βάθος τους, διάβασα ὅτι κι' ἐγὼ δὲν τοῦ ἤμουν ἀδιάφορη κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω μιὰ ἄγνωστη γλυκειὰ χαρά.

Συστηθήκαμε. Τὸν ἔλεγαν Νίκο Μ. καὶ μοῦ εἶπε πὼς μάθαινε ἀγγλικὰ ἐπειδὴ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες θἄφευγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ ἀνώτερες σπουδές.

Δέχτηκα αὐτὴ τὴν εἴδησι σὰν μαχαιριά. Μέχρι πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ Νίκος ἦταν γιὰ μένα ἕνας ἄγνωστος. Μὰ τώρα ἡ σκέψι πὼς θὰ ἔφευγε μακρυά μου, μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω φρικτά.

Βγήκαμε μαζὶ ἀπὸ τὴ σχολή, περπατήσαμε πλάϊ-πλάϊ πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίζαμε ὁ Νίκος μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε:

— Νομίζω πὼς ἀπὸ πάντα ζητοῦσα νὰ συναντήσω μιὰ κοπέλλα σὰν κι' ἐσένα Καίτη.

— Κι' ἐγώ, Νίκο, τοῦ ἀπάντησα σιγανά, νομίζω πὼς εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ὀνειρευόμουν ἀπὸ πάντα.

Οἱ μέρες, οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν γιὰ μένα ἕνα ὄμορφο ὄνειρο ἀγάπης, ποὺ τὸ πίκραινε μόνο ἡ σκέψι τοῦ χωρισμοῦ.

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ συλλογίζεσαι, Καίτη, μοὔλεγε ἐκεῖνος, αὐτὸς ὁ χωρισμὸς εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ προσφέρω μιὰ ζωὴ πιὸ ἄνετη.

Ἡ σιγουριά του μοὔδωσε κουράγιο καί, ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸν συνόδευσα στὸ ἀεροδρόμιο, προσπάθησα νὰ μὴν κλάψω.

— Θὰ μοῦ γράφης, τοὐλάχιστον συχνά; τὸν ρώτησα καταπίνοντας τοὺς λυγμούς μου.

— Καὶ βέβαια, ἀγάπη μου!

Περίμενα μὲ λαχτάρα τὸ πρῶτο του γράμμα, μὰ δὲν ἦλθε ποτέ. Ὁ καιρὸς ποὺ ἀκολούθησε ἦταν μιὰ κόλασι γιὰ μένα. Ἔζησα γιὰ πολλοὺς μῆνες σὲ μιὰ παράξενη κατάστασι ἀπελπισίας καὶ ἀναμονῆς.

Στὸ μεταξὺ πέρασε ὁ χειμῶνας, ξαναγύρισε ἡ ἄνοιξι καὶ κάποια Κυριακὴ ἡ καλύτερη φίλη μου, ἡ Λέλα, μ' ἔπεισε νὰ πάω σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ ὀργάνωνε ἡ παλιά μας συντροφιά.

— Πρέπει νὰ ἀντιδράσης, μοῦ εἶπε ὅταν προσπάθησα νὰ ἀρνηθῶ, δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης ὅλη σου τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς ἄντρα ποὺ σοῦ φέρθηκε τόσο ἄσχημα.

— Μὰ ὁ Νίκος μ' ἀγαποῦσε, διαμαρτυρήθηκα, ἴσως νὰ τοῦ συνέβηκε κάτι...

— Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν τοῦ συνέβηκε τίποτα, φώναξε ἡ Λέλα. Εἶμαι σίγουρη πὼς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβηκε στὸ ἀεροπλάνο ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κόψη κάθε δεσμὸ μὲ τὰ περασμένα. Ἐσὺ λυώνεις ἀπὸ πόνο ἐνῶ ἐκεῖνος σ' ἔχει λησμονήσει. Πρέπει ν' ἀντιδράσης!

Δέχτηκα νὰ πάω στὴν ἐκδρομή, μὰ μόλις βρέθηκα ἀνάμεσα σὲ κείνε τὴν εὔθυμη νεανικὴ συντροφιά, ἀνάμεσα στὶς φωνὲς καὶ τὰ γέλια ἔνοιωσα τὴ θλίψι μου νὰ γίνεται πιὸ ἀπέραντη. Πῆγα νὰ καθήσω παράμερα στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ κάποιο τρανζίστορ ἔφτανε μέχρι σ' ἐμένα τὸ ρεφραὶν ἑνὸς τραγουδιοῦ.

«Θὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά σου
γιατὶ πουθενὰ δὲ θὰ βρῶ
τόσο χρυσάφι ὅσο ἔχει ἡ καρδιά
(σου
γιατὶ ἔχεις καρδιὰ θησαυρό».

Ἐκεῖνο τὸ τραγούδι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς ἀναμνήσεις μου, μὲ τὰ αἰσθήματά μου, μὲ τὴ θλίψι μου κι' ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, ξεχείλισε τὸ ποτήρι τῆς πίκρας μέσα μου καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς.

— Δεσποινίς, γιατὶ κλαῖτε; Θὰ θέλατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε; Εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ ξαλαφρώσετε ὅταν μοιράσετε τὸν πόνο σας μὲ κάποιον.

Ἡ βαθειὰ ἀντρικὴ φωνή, ποὺ ἀκούστηκε κοντά μου, μ' ἔκανε νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι ξαφνιασμένη. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά μου ἀντίκρυσα ἕναν ψηλὸ ἄντρα, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο, μὲ ἀθλητικοὺς ὤμους, μὲ μαῦρα μαλλιὰ ἐλαφρὰ γκρίζα στοὺς κροτάφους. Δὲν θάπρεπε νᾶταν περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνων, μὰ οἱ μικρὲς ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ἀκόμα περισσότερο ἡ βαθειὰ τρυφερότητα καὶ ἡ ἀνθρωπιά, ποὺ ὑπῆρχε στὸ καστανὸ βλέμμα του, ἔδειχναν ὅτι εἶχε γνωρίσει τὴ πικρὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς κι' ὅτι μποροῦσε νὰ καταλάβη τὸν πόνο τῶν ἄλλων.

— Μὲ λένε Ἀλέκο Ζ., συνέχισε ἐνῶ καθόταν δίπλα μου. Σᾶς πρόσεξα μέσα στὸ πούλμαν καὶ σκέφτηκα πὼς εἶστε πολὺ ὄμορφη ἀλλὰ καὶ πολὺ θλιμμένη. Πέστε μου τί σᾶς συμβαίνει;

Ἀργά, σιγανά, σχεδὸν σὰν νὰ μιλοῦσα στὸν ἑαυτό μου, ἄρχισα νὰ διηγοῦμαι σ' ἐκεῖνον τὸν ἄγνωστο, τὴν αἰτία τῆς θλίψις μου. Καὶ ὅταν τέλειωσα ἔνοιωσα παράξενα ἀνακουφισμένη, σὰν νὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ τὴν πίεζε.

— Σᾶς καταλαβαίνω, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος μὲ τὴν ὄμορφη βαθειὰ φωνή του, ἦταν σκληρό, γιατὶ ἐκεῖνο τὸ αἴσθημα, ἐκεῖνο τὸ ὄνειρο διαλύθηκε ἀπότομα. Ὅμως θὰ περάση, θὰ τὸ δῆτε. Αὐτοὶ οἱ πόνοι περνοῦν πάντα, ἀργὰ ἢ γρήγορα. Θὰ θέλατε νὰ σᾶς βοηθήσω; Θὰ μπορούσαμε νὰ γίνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι...

— Ὢ ναί, τὸ θέλω! φώναξα.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ φιλία μου μὲ τὸν Ἀλέκο, μιὰ ὄμορφη, ἁγνὴ φιλία, τίποτα περισσότερο. Βγαίναμε συχνὰ μαζί, κάναμε περιπάτους μὲ τὸ μικρό του αὐτοκίνητο. Ἡ αὐθόρμητη συμπάθειά μου γι' αὐτὸν ἔγινε ἀκόμη πιὸ βαθειὰ ὅταν μοῦ μίλησε γιὰ τὴ ζωή του. Ὁ Ἀλέκος εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ πολὺ χαμηλά, ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια πολὺ φτωχή, εἶχε σπουδάσει δουλεύοντας σκληρὰ καὶ τώρα, στὰ τριάντα του χρόνια, εἶχε κατορθώσει νὰ δημιουργήση μιὰ ἀξιοζήλευτη καριέρα.

Ἕνα βράδυ, γυρίζαμε ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅταν ὁ Ἀλέκος πῆρε τὰ χέρια μου στὰ δικά του, μὲ κύτταξε βαθειὰ καὶ μοῦ εἶπε ἁπλά:

— Τὤχεις καταλάβει πὼς σ' ἀγαπῶ. Δὲν εἶν' ἔτσι, μικρή μου;

Ναί, τὤχα καταλάβει, ἦταν ἀπὸ μῆνες ποὺ τὸ διάβαζα μέσα στὸ βλέμμα του, μὰ εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς ἔκανα λάθος. Γιατὶ ἐγώ... δὲν τὸν ἀγαποῦσα, γιατὶ ἡ καρδιά μου ἔμενε παράλογα, πεισματάρικα δεμένη μ' ἕνα ἀπραγματοποίητο ὄνειρο, μὲ μιὰ ἀνώφελη ἀνάμνησι.

Ὁ Ἀλέκος φάνηκε νὰ διαβάζη ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις μου καὶ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα σχηματίστηκε στὸ μέτωπό του. Ὅμως ἡ φωνή του μοῦ μίλησε ἤρεμη, τρυφερή:

— Μὴν ἀνησυχῆς, Καίτη, τίποτα δὲ θ' ἀλλάξη στὴ φιλία μας. Ἡ ἀγάπη μου μπορεῖ νὰ ἔχη ἀπέραντη ὑπομονή.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, τὸ πρωῒ ἑνὸς καλοκαιριάτικου Σαββάτου, συνέβηκε κάτι ποὺ δὲν περίμενα πιά. Πῆρα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Νίκο!

«Ἀγάπη μου», μοῦ ἔγραφε, «δὲ σὲ ξέχασα ποτέ, μὰ ἡ μελέτη μὲ εἶχε ἀπορροφήσει τόσο, ποὺ δὲν εὕρισκα καιρὸ γιὰ τίποτε ἄλλο. Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ γυρίζω στὴν Ἑλλάδα. Θέλεις νὰ συναντηθοῦμε στὸ μικρό μας καφενεδάκι; Ἔχουμε τόσα νὰ ποῦμε. Εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ πραγματοποιήσουμε τὰ ὄνειρά μας».

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἔτρεξα νὰ τηλεφωνήσω στὸν Ἀλέκο.

— Ὁ Νίκος γυρίζει, καταλαβαίνεις; Γυρίζει αὔριο καὶ μ' ἀγαπᾶ πάντα! τοῦ φώναξα.

— Χαίρομαι γιὰ τὴν εὐτυχία σου, Καίτη, μοῦ ἀπάντησε ἡ φωνή του λίγο βραχνὴ μὰ ἤρεμη. Μὴν ξεχνᾶς, ὅτι θὰ εἶμαι πάντα ἕνας καλὸς φίλος γιὰ σένα.

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ὥριζε ὁ Νίκος στὸ γράμμα του, ἔτρεξα γεμάτη λαχτάρα στὸ μικρὸ καφενεδάκι, ποὺ συναντιώμαστε ἄλλοτε.

Μὲ περίμενε ἐκεῖ καὶ μόλις μὲ εἶδε ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μου, ἔσφιξε τὰ χέρια μου στὰ δικά του, ἐνῶ τὰ γκρίζα του μάτια μὲ κύτταζαν μὲ πόθο καὶ μοῦ χαμογελοῦσαν.

— Καίτη, ἀγαπημένη... μοῦ εἶπε.

Ἐγὼ τὸν κύτταζα καὶ τότε, ἐκείνη τὴ στιγμή, κατάλαβα πόσο παράξενη μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀνθρώπινη καρδιά. Γιὰ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια εἶχα ζήσει ὑποφέροντας γιὰ κεῖνο τὸν ἔρωτα ποὺ νόμιζα χαμένο. Καὶ τώρα... τώρα ποὺ ὁ Νίκος ἦταν ἐκεῖ μπροστά μου, καταλάβαινα μὲ κατάπληξι πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσα πιά, πὼς ἡ καρδιά μου ἀνῆκε σὲ κάποιον ἄλλο!...

Ὁ Νίκος ἔκανε νὰ μ' ἀγκαλιάση, μὰ ἐγὼ τὸν σταμάτησα.

— Λυποῦμαι, Νίκο, τοῦ εἶπα, σ' ἀγάπησα κάποτε πολύ, μὰ αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια τῆς ἐγωϊστικῆς σιωπῆς σου ἦταν ἀτέλειωτα καὶ σκληρά...

Τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε.

— Θέλεις νὰ πῆς πὼς δὲ μὲ περίμενες; Πὼς ἀγαπᾶς ἄλλον;

— Ναί, Νίκο, ἀγαπῶ ἄλλον, ἕναν ἄντρα μὲ ὑπέροχη ψυχή. Ἀντίο, Νίκο καὶ καλὴ τύχη.

Ἔφυγα ἀπὸ κοντά του χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ τὸν κυττάξω. Μιὰ ἄγνωστη χαρὰ τραγουδοῦσε μέσα μου. Μπῆκα σ' ἕνα κατάστημα δίσκων καὶ ἀγόρασα ἕναν. Ἦταν τὸ τραγούδι, ποὺ εἶχα ἀκούσει ἀπὸ κάποιο τρανζίστορ σ' ἐκείνη τὴν ἐκδρομή:

«Θὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά σου
γιατὶ πουθενὰ δὲ θὰ βρῶ
τόσο χρυσάφι ὅσο ἔχει ἡ καρδιά
(σου
γιατὶ ἔχεις καρδιὰ θησαυρό».

Ἔστειλα τὸ δίσκο μ' ἕνα παιδάκι στὸ σπίτι τοῦ Ἀλέκου. Ἤμουν σίγουρη πὼς θὰ καταλάβαινε.

Καὶ πραγματικά... μισὴ ὥρα πιὸ ὕστερα τὸ αὐτοκίνητό του σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπίτι μου. Ἔτρεξα νὰ τὸν ὑποδεχτῶ κι' ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του, μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ συγκίνησι καὶ μὲ μιὰ ὑπέροχη εὐτυχία στὴν καρδιά...

ΚΑΙΤΗ Α.

„ΣΚΟΤΩΣΕΣ τὴν ψυχή μου"

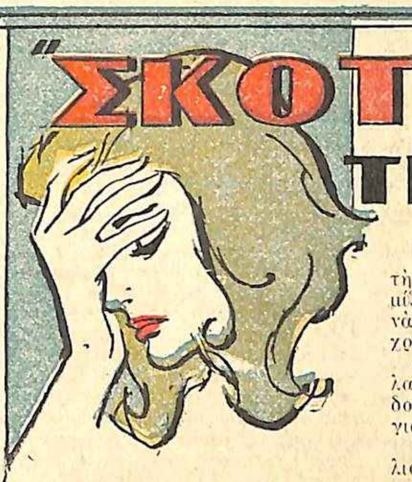

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Στέλιος ζητάει ἀπὸ τὴν Τασούλα νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σχολεῖο, τώρα ποὺ θὰ γίνη μητέρα. Μὰ ἐκείνη δὲν τὸ ἀποφασίζει ἀκόμη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες συναντάει τυχαῖα στὸ δρόμο τὸν Ἀντρέα καὶ τοῦ ἀναφέρει ὅτι περιμένει παιδί. Ὁ Ἀντρέας καταλαβαίνει ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὑψώνει ἕνα ἀνυπέρβλητο τεῖχος ἀνάμεσά τους καὶ τὴν ἀποχαιρετάει μὲ ψυχρότητα. Ὁ Στέλιος δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ δείχνη τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὴν αὐταρχικότητά του, πρᾶγμα ποὺ κάνει ὅλο καὶ πιὸ δύσκολη τὴ ζωὴ τῆς Τασούλας μαζί του. Ὁ Ἀλέξης ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γράφει πὼς μπορεῖ τώρα καὶ περπατάει καὶ ὅτι σκέπτεται νὰ μείνη γιὰ μερικὰ χρόνια ἐκεῖ. Ἔχει τὴν πιθανότητα νὰ βρῆ μιὰ καλὴ θέσι μὲ μεγάλο μισθό. Ἐπίσης γράφει πὼς γνώρισε στὸ νοσοκομεῖο μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, τὴν Ἔντιθ. Ὁ Στέλιος, ὅμως, ὅταν μαθαίνη τὰ σχέδια τοῦ Ἀλέξη, κατσουφιάζει, γιατὶ ὁ νέος δὲν ζήτησε τὴν ἄδειά του...

10ον

— Στέλιο, τί ἔχεις; ρώτησε ἡ Τασούλα μὲ παράπονο. Μοῦ μιλᾶς πολλὲς φορὲς θυμωμένα, χωρὶς λόγο.

— Νὰ σοῦ πῶ τὸ λόγο; Ἐπειδὴ ὅταν πρόκειται νὰ κρίνης ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ στοὺς δικούς σου, παίρνεις πάντα τὸ μέρος τους.

— Εἶσαι ἄδικος... Πότε ἔκρινα ἀνάμεσά σας;

— Νά, τώρα. Τὰ βλέπεις μονόπλευρα τὰ πράγματα. Δὲ σκέφθηκες πὼς ὁ ἀδελφούλης σου μοὔχει μερικὲς ὑποχρεώσεις; Καὶ πὼς πρὶν πάρη τὴν ἀπόφασί του θἄπρεπε νὰ συλλογιστῆ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ βγάλη αὐτὲς τὶς ὑποχρεώσεις ἀπὸ πάνω του;

Ἡ Τασούλα τὸν κύτταζε μὲ κατάπληξι:

— Στέλιο... Σὲ βεβαιῶ πὼς δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Δὲ θέλεις νὰ μὲ καταλάβης! τῆς φώναξε ἀνυπόμονα. Δὲ θέλεις νὰ μὲ καταλάβης! Ἂν ὅμως θεωροῦσες τὰ συμφέροντά μου καὶ δικά σου συμφέροντα, ὄχι μόνο θὰ μὲ καταλάβαινες, ἀλλὰ θὰ τὸ εἶχες κιόλας ὑποδείξει στὸν ἀδελφό σου.

— Θέλεις νὰ πῆς... γιὰ τὰ χρήματα ποὺ ἔδωσες; Στὰ χρωστάει;

— Γιατὶ δὲν μοῦ τὰ χρωστάει;

Ἡ Τασούλα κέρωσε:

— Μά... δὲν τὰ χάρισες ἐκεῖνα τὰ λεπτά;

— Ἔλα δῶ!

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κάθισε μπροστὰ στὸ γραφεῖο κι' ἄρχισε νὰ γράφη.

Παρακολουθοῦσε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἀράδειαζε στὸ χαρτὶ κι' ἡ καρδιά της χτυποῦσε.

Στὸ τέλος τῆς ἔδειξε τὴν κόλλα.

— Καταλαβαίνεις;

— Ὄχι!

— Νὰ στὰ ἐξηγήσω. Αὐτὰ ἔδωσα τὴν πρώτη φορά... τόσα τὸ ταξίδι του, τόσα τὸ ταξίδι ποὺ τὸν συνόδευσα... τόσα τὴν πρώτη φορὰ στὸ νοσοκομεῖο. Ἔπειτα, ἕξη μηνῶν νοσήλεια πάλι...

Τὸ ποσὸν γινόταν ἀστρονομικὸ στὰ μάτια τῆς Τασούλας.

— Κι' ὅλα αὐτὰ στὰ χρωστάει ὁ Ἀλέξης; ρώτησε τρεμάμενη.

— Γιατὶ δὲν μοῦ τὰ χρωστάει; ρώτησε αὐτὸς μὲ ἀγανάκτησι.

— Δὲν ξέρω... Στέλιο. Πρῶτα πρῶτα εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς τὰ χάρισες...

— Ἄκου! Τἄδωσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ ριψοκινδύνευα νὰ τὰ χάσω. Ἂν —ὁ Θεὸς φυλάξοι —πέθαινε ὁ ἀδελφός σου, ἀπὸ ποιὸν θὰ τἄπαιρνα πίσω; Ἢ ἂν ἔμενε διὰ βίου ἀνίκανος γιὰ ἐργασία; Κανείς, φυσικά, δὲν θὰ διενοεῖτο νὰ τὰ ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Πῶς νὰ τὰ δώσουν οἱ ἄνθρωποι,ἀφοῦ δὲν ἔχουν; Τώρα ὅμως ἀλλάζουν τὰ πράγματα. Ὁ Ἀλέξης πρόκειται νὰ γίνη καλά, δὲν εἶναι ἔτσι; Λοιπόν, γιὰ τὴ δική του τὴν ἀξιοπρέπεια νομίζω, πὼς τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ σκεφθῆ εἶναι νὰ ἐξοφλήση τὰ χρέη του.

— Δηλαδή.. πρόφερε ἡ Τασούλα μὲ τὰ χείλη ἄσπρα, πρέπει νὰ δουλέψη τοὐλάχιστον πέντε χρόνια γιὰ σένα μόνον.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Στέλιος.

— Τὸ βρίσκεις φοβερὸ νὰ ἐξαγοράση μὲ πέντε ἐτῶν ἐργασία τὴ ζωή του;

— Ὄχι, Στέλιο... ἀλλὰ τὸ βρίσκω σκληρό.

— Ἄ, ἔτσι; Μὲ βρίσκεις λοιπὸν σκληρό;

— Κι' ἴσως... ἴσως νὰ εἶναι καὶ κάτι παρὰ τὴ συμφωνία μας.

Σούφρωσε τὰ φρύδια του:

— Δηλαδή;

Τὴ σταμάτησε ὅπως τὸ συνήθιζε, πρὶν τελειώση τὴ φράσι της:

— Στάσου, στάσου! Ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς. Ὅτι μὲ παντρεύτηκες μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ σοῦ ἔταξα γιὰ τὸν ἀδελφό σου;

Ἡ συζήτησι ἔπαιρνε μιὰ θλιβερὴ τροπὴ κι' ἡ καρδιὰ τῆς Τασούλας χτυποῦσε νὰ σπάση.

— Δὲ θέλω νὰ πῶ ἀκριβῶς αὐτό...

— Κι' ὅμως αὐτὸ θέλεις νὰ πῆς. Πολὺ καλά! Πρῶτα-πρῶτα, ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι νὰ τὸ πῆς ἔτσο ὠμά. Δὲν εἶναι ὡραῖο γιὰ μιὰ κοπέλλα νὰ φέρεται τόσο πεζά...

— Στέλιο... μ' ἀναγκάζεις ἐσύ. Γιατὶ ἀνακινεῖς τέτοια ζητήματα; Ἐμεῖς, δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχομε ἀρκετά. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ὀρθοπόδησε ἀκόμα... Ἀκόμα θέλει δυὸ μῆνες νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο...

— Κανεὶς δὲ θὰ τοῦ βάλη τὸ μαχαῖρι στὸ λαιμό. Κανεὶς δὲν εἶπε τέτοιο πρᾶγμα.

— Ἐσύ, τί ἄλλο εἶπες;

— Θέλεις νὰ μὴ καταλάβης. Δὲν εἶπα νὰ μοῦ τὰ ἐξοφλήση σ' ἕξη μῆνες. Εἶπα μόνο, πρὶν πάρη τὴν τελειωτική του ἀπόφασι γιὰ τὸ μέλλον του, νὰ σκεφθῆ πὼς ἔχει κάποια ὑποχρέωσι κι' ἀπέναντί μου. Αὐτὸ εἶπα, τίποτε ἄλλο.

— Μά, ἂν πραγματικὰ θέλης νὰ σοῦ ἐξοφλήση τὰ χρέη του, τότε πρέπει νὰ μείνη ὁπωσδήποτε στὴν Ἀμερική, ὅπου θὰ ἔχη περισσότερα κέρδη.

— Χμ... ἔκανε διστακτικὰ ὁ Στέλιος. Αὐτὸ βέβαια θὰ ἦταν μιὰ καλὴ σκέψι, καὶ θὰ ἁπλοποιοῦσε τὰ πράγματα. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ποὺ δὲν μ' ἄρεσε στὸ γράμμα του. Δὲν σκέπτεται σοβαρά... Ἀκόμα δὲν ὀρθοπόδησε ὅπως λές, ἀκόμα δὲν πατάει καλὰ-καλὰ στὰ πόδια του, κι' ἔχει τὸ νοῦ του σ' ἐρωτοδουλειές, καὶ σίγουρα σὲ παντρειές.

Πάλι ἄναψαν τὰ μάγουλα τῆς Τασούλας.

— Στέλιο, ὁ Ἀλέξης εἶναι εἰκοσιεπτὰ χρόνων παλληκάρι... Τόσα χρόνια δὲν κύτταξε γυναῖκες, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μὲ ἀποκαταστήση πρῶτα ἐμένα. Ἔπειτα ἦλθε ἡ ἀρρώστια του, εἶδε τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του. Εἶναι φυσικὸ τώρα νὰ θέλη νὰ ζήση κι' αὐτός...

— Ποιὸς θὰ τὸν ἐμποδίση; Ἂς κανονίση τὸ χρέος του, κι' ἂς ζήση ὅσο θέλει... Ἂς κάνη καὶ χαρέμι. Ποιὸς θὰ τοῦ φέρη ἐμπόδια;

— Μά... ἂν τοῦ βάλουμε τὸ χαλκᾶ στὸ λαιμὸ γιὰ ἕνα τόσο τεράστιο χρέος;

— Τώρα ποὺ εἶναι νὰ τὸ πληρώση ὁ ἀδελφός σου, τὸ βρίσκεις τεράστιο, τῆς εἶπε μὲ κακία. Ὅταν ἦταν νὰ τὸ πληρώσω ἐγώ, ὅμως, ὅταν ἔδωσα μὲ ὅλη τὴν καλωσύνη καὶ μὲ ὅλη τὴν ἁπλότητα αὐτὸ τὸ ποσόν, ἐσὺ δὲ μίλησες...

Χτύπησε τὰ χέρια της μ' ἀπελπισία.

— Μπορεῖς νὰ μὲ τρελλάνης, Στέλιο. Ποιὰ εἶναι τὰ παράπονά σου, ἐπὶ τέλους; Μοῦ μιλᾶς πολλὲς φορὲς σὰν νὰ φταίω σὲ κάτι.

Δάκρυα ἦρθαν στὰ μάτια της.

— Οὖφ! ἔκανε αὐτὸς μὲ δυσφορία. Θέλεις νὰ τὸ κάνης τώρα δρᾶμα. Θέλεις νὰ πῆς σώνει καὶ καλά, ὅτι δὲν σοῦ φέρομαι ὅπως πρέπει νὰ σοῦ φερθῶ... Γιατὶ τὰ κάνεις αὐτό, μπορεῖς νὰ μοῦ

Ἀντὶ ν' ἀμυνθῆ στὶς κατηγορίες τῆς πῆ μιὰ λέξι;

Δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της. Θἄθελε νὰ τοῦ πῆ πολλά, δὲν ἤθελε ὅμως νὰ μετατραπῆ ἡ συζήτησι σὲ ἀληθινὸ καυγᾶ.

Τὴν κύτταξε ἐκεῖνος ποὔκλαιγε καὶ δὲ μίλησε κάμποση ὥρα. Περίμενε ἡ Τασούλα πὼς θὰ πήγαινε κοντά της νὰ τὴν ἀγκαλιάση, νὰ τῆς χαϊδέψη τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Μεταξὺ πολλῶν θεμάτων,
ἐκπροθέσμων κι' ἐμπροθέσμων,
κάνει πάταγο τὸ θέμα
τῶν μοντέρνων «στηθοδέσμων»,
ποὺ τὸ λίγο μυαλουδάκι
τῶν θηλέων ξεσηκώνει
καὶ τοὺς σώφρονες βαραίνει
καὶ τὰ στήθη τους πλακώνει!

★

Ὁ «στηθόδεσμος», τουτέστι,
τῶν μαγιὼ καὶ φορεμάτων,
ἔχει φτάσει αὐτὲς τὶς μέρες,
μέχρι «ἐξάψεως πνευμάτων»
κι' ἄλλοι στὴν κατάργησί του
ἐπιμένουν σθεναρῶς
κι' ἄλλοι γίνονται ἀπὸ φοῦρκα,
«παρανάλωμα πυρός»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—«Τὸ γυμνὸν καὶ χάριν ἔχει»
λένε πλεῖστοι νεαροί,
ποὺ ἀσπάζονται τὴν μόδα
τὴν καθ' ὅλα τολμηρὴ
καὶ δηλώνουν, δημοσίᾳ,
ξερογλείφοντας τὰ χείλη,
πὼς θὰ γίνουν ὀπαδοί της
κι' ἐπιστήθιοί της φίλοι!

★

Ἀντιθέτως ἡ μερίδα
τῶν ἀνδρῶν τῶν σοβαρῶν,
ἀνασύρει τὸ σπαθί της
τὸ «γυμνὸν καὶ κοπτερὸν»
καὶ γιὰ ν' ἀντιμετωπίση
τὰ ὁλόγυμνα τὰ στήθη,
ἀνακράζει στεντορείως:
«Στάσου πρόοδος καὶ... στῆθι»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ὁ στηθόδεσμος, ἐν τούτοις,
τείνει νὰ καταργηθῆ
καὶ στὸν τόπο μας, μοιραίως,
τέτοια μόδα θ' ἁπλωθῆ...
Ἔτσι σὲ κάθε λιμάνι
καὶ σὲ κάθε παραλία,
ὅπου ἐπάκτια, ὡς τώρα,
συναντᾶς πυροβολεῖα,
ἑνὸς θὰ μένης, πλέον,
μὲ τὴν μόδα τὴν καινούργια,
γιατὶ ἐν δράσει θἆναι πάντα
τῆς «Βασίλως τὰ... κουμπού-
(ρια!»

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Δυστυχῶς κι' ἐγὼ φοβᾶμαι,
ὅτι ἡ ἀκροθαλασσιά,
θ' ἀποκτήση, σὺν τῷ χρόνῳ,
ἀρκετὴ ξετσιπωσιά,
γιατὶ ἡ νέα γενεά μας
ἀλογίστως συνηθίζει
ξένους ρόλους ν' ἀντιγράφη
καὶ νὰ τούς... ἀποστηθίζη!
Ἔτσι ξένες ἐπιδράσεις
καὶ συρμοὶ λογιῶ-λογιῶ,
θὰ μᾶς κάνουνε νὰ δοῦμε
καὶ μαγιὼ χωρὶς... μαγιώ!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

τῆς πῆ μιὰ λέξι:

— Κουτό! Κουτό!

Τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ μόνον νὰ τῆς ἔλεγε, θὰ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ καταλάβαινε πὼς ἡ ἀγάπη της δὲν χανόταν. Ὁ Στέλιος ὅμως ἔμεινε μακρυά της, ἀκίνητος, νὰ τὴν κυττάζη ποὺ ἔκλαιγε, μὲ ὕφος ἀποδοκιμαστικό. Κι' ἡ Τασούλα σκούπισε τὰ δάκρυά της ταπεινωμένη, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ταπείνωσι γιὰ μιὰ γυναίκα, ἀπὸ τὸ νὰ κλαίη μπροστὰ σ' ἕναν ἄντρα κι' ἐκεῖνος νὰ μὴν ἁπλώση τὸ χέρι του νὰ τὴν παρηγορήση.

— Γιατὶ κλαῖς; τῆς εἶπε ἐπὶ τέλους πιὸ μαλακά. Δὲ βλέπω τὸ λόγο νὰ στενοχωριέσαι. Νὰ γράψης ὡραῖα κι' εὐγενικὰ στὸν ἀδελφό σου, πὼς χαρήκαμε πάρα πολὺ ποὺ πάει τόσο καλύτερα καὶ πὼς εἶναι ἀπόλυτο δικαίωμά του νὰ μείνη ἐκεῖ ἢ νὰ γυρίση. Συγχρόνως ὅμως νὰ τοῦ ὑποδείξης, μὲ μεγάλη λεπτότητα βέβαια, πὼς ὅταν πιάση δουλειά, καλὸ θὰ ἦταν νὰ θυμηθῆ... τέλος πάντων, νὰ λάβη ὑπ' ὄψι του, πὼς πρὶν ἀποφασίση νὰ ρυθμίση τὴ ζωή του, θἄπρεπε νὰ ἐξοφλήση. Ἂν εἶναι λογικός, θὰ τὸ καταλάβη καὶ θὰ τὸ παραδεχθῆ χωρὶς ἀντίρρησι. Κι' εἶμαι σίγουρος πὼς εἶναι λογικός. Ἀπὸ λίγο ποὺ τὸν γνώρισα, κατάλαβα πὼς εἶναι ἕνα λαμπρὸ παιδί. Ἐσὺ μόνο τὰ δραματοποιεῖς τὰ πράγματα.

— Θὰ τοῦ γράψω! εἶπε ἡ Τασούλα μὲ φωνὴ τσακισμένη.

ΔΑΚΡΥΑ

Ὅταν ἄκουσαν τὰ νέα ὁ Φώτης κι' ἡ Μάρθα κέρωσαν στὴν ἀρχή. Ἔπειτα ἡ μάνα ἔβαλε τὰ κλάμματα:

— Τί θὰ γίνη; Τί θὰ γίνη;

Ὁ Φώτης ὅμως τὴ μάλλωσε:

— Γιατὶ κλαῖς; Ἀπὸ χαρά, φαντάζομαι!...

— Συλλογίζομαι τὸ τεράστιο ποσόν...

— Αὐτὸ συλλογίζεσαι; Μπράβο, μάνα! Καὶ δὲ συλλογίζεσαι πὼς ὁ γυιός σου θὰ γίνη καλά, θὰ περπατήση;

Σκούπισε βιαστικὰ τὰ μάτια της ἡ μάνα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της.

— Ἔχεις δίκηο, Φώτη μου! Ἔχεις δίκηο. Ἐσὺ τὰ βλέπεις πάντα ἀπὸ τὴν καλή τους πλευρὰ τὰ πράγματα.

— Κι' ἐσὺ ἀπὸ τὴ στραβή τους! γέλασε ὁ πατέρας καὶ τῆς χάϊδεψε τὰ καστανὰ μαλλιά, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει κιόλας ν' ἀσημίζουν λιγάκι στοὺς κροτάφους.

— Μμ... ἔκανε τρυφερά. Ἀσπρίζεις, τὸ ξέρεις; Σὲ λίγο θἆσαι ἡ γρηοῦλα μου... Γιατί; Ἐπειδὴ τρώγεσαι πάντα. Βλέπεις ὅμως ὁ Θεὸς ἔχει βαλθῆ νὰ μὲ δικαιώνη, ἐμένα.

— Πάντως, αὐτὸ εἶναι ἕνα χτύπημα, πρόφερε μὲ φόβο ἡ μάνα. Πῶς θὰ τὰ πληρώση ὁ Ἀλέξης τόσα λεφτά;

— Ἔχει ὁ Θεός! Θὰ τὰ πληρώση, ἔννοια σου. Καλὰ νὰ εἶναι, κι' ἂς πῆ, ὅπως λέει κι' ὁ Στέλιος, πὼς ἐργάζεται πέντε χρόνια γιὰ νὰ ἐξαγοράση τὴ ζωή του.

Ἀναστέναξε ἡ μάνα:

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα.

— Οὔτε ἐγώ! ὁμολόγησε ἡ Τασούλα μὲ ὕφος πένθιμο. Ραγίζει ἡ καρδιά μου στὴ σκέψι πὼς ἡ χαρὰ τοῦ Ἀλέξη θὰ κοπῆ, ὅταν τὰ μάθη αὐτά...

— Δὲν πρέπει νὰ κοπῆ διόλου! φώναξε ὁ Φώτης. Ἀφῖστε, θὰ τοῦ γράψω ἐγώ. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν δυὸ ὄψεις. Πρέπει νὰ ξέρη κανεὶς ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ παρουσιάση κι' ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ κυττάξη. Θὰ τοῦ τὰ γράψω ἐγὼ κι' εἶμαι σίγουρος πὼς δὲ θὰ τὰ βάψη μαῦρα.

— Εἶναι ὅμως παράξενος ἄνθρωπος ὁ Στέλιος, εἶπε ἡ Μάρθα. Κάνει τὸ καλό, κερδίζει τὴν ἀγάπη μας κι' ἔξαφνα τὰ κλωτσάει ὅλα.

— Μὴν εἶσαι ἀχάριστη, εἶπε ὁ Φώτης. Τὸ καλὸ νὰ θυμᾶσαι μονάχα. Μιὰ φορά, σώθηκε τὸ παιδί μας χάρις σ' αὐτόν.

— Φυσικά.

— Πάει, τελείωσε. Αὐτὸ μονάχα πρέπει νὰ θυμμαστε.

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, φίλησε ἡ Τασούλα τὸν πατέρα της:

— Ναί, μπαμπᾶ. Κι' ἐγὼ αὐτὸ θέλω νὰ θυμᾶμαι γιὰ νὰ τὸν ἀγαπῶ.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς. Νὰ μὴ τοῦ δείξης τὴν παραμικρὴ δυσαρέσκεια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσης μονάχα νὰ μὴν εἶναι ἀνυπόμονος. Ν' ἀφίση τὸν Ἀλέξη νὰ τοῦ ξοφλήση τὸ χρέος μὲ τὴν ἡσυχία του. Ὁ Ἀλέξης εἶναι φιλότιμο παιδί, δὲν πρόκειται νὰ καθυστερήση.

«ΘΑ ΕΞΟΦΛΗΣΩ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΡΑΧΜΗ»

Ἔτρεμε τὸ χέρι τῆς Ντίνας, καθὼς κρατοῦσε τὸ χαρτί. Δίπλα της ἡ Τασούλα, διάβαζε ξανὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ της:

«Τασούλα μου νὰ μὴ στενοχωριέσαι. Μόνο νὰ παρακαλᾶς τὸ Θεὸ νὰ εἶμαι ἐντελῶς καλὰ τὴν ἄνοιξι, ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίσω ἐκείνη τὴν καλὴ δουλειά, ποὺ σοῦ ἔγραφα. Νὰ πῆς στὸν ἄντρα σου, ὅτι τὸ θεωρῶ πολὺ φυσικὸ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου. Θὰ ἐργαστῶ καὶ θὰ τοῦ ξεπληρώσω καὶ τὴν τελευταία δραχμή, ποὺ ξόδεψε γιὰ μένα. Αὐτὸ δὲ θὰ μειώση τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ τοῦ χρωστῶ καὶ ποὺ θὰ τοῦ χρωστῶ πάντα. Πόσος καιρὸς θὰ χρειαστῆ, δὲν ξέρω. Πάντως χρόνια, ἐπειδὴ μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ κερδίζω θὰ πρέπει κιόλας νὰ ζήσω. Ἕνα πρᾶγμα μόνο σοῦ γράφω: Θὰ κάνω κι' ἐγὼ μιὰ θυσία. Τ' ὄνειρό μου γιὰ κείνη τὴν κοπέλλα ποὺ σοὔγραφα, θὰ μείνη ὄνειρο. Δὲ θέλω, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, νὰ τῆς ἐπιβάλω κι' αὐτῆς μιὰ ζωὴ τόσο γεμάτη στερήσεις. Θὰ συνεχίσω τὴ ζωή μου ὅπως στὴν Ἀθήνα μερικὰ χρόνια ἀκόμα καὶ μόνο ὅταν θὰ ἐξοφλήσω κι' αὐτὸ τὸ χρέος θὰ πῶ ὅτι εἶμαι πιὰ ἐλεύθερος ἄνθρωπος καὶ θὰ μπορέσω ν' ἀνασάνω κι' ἐγὼ καὶ ν' ἀρχίσω τὴ ζωή μου. Ἀδελφούλα μου, καταλαβαίνεις πὼς μόνον ἐδῶ στὴν Ἀμερική, ποὺ ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας μου θὰ εἶναι γερή, ἔχω κάποια πιθανότητα νὰ ἐξοφλήσω. Ἂν ἔλθω στὴν Ἑλλάδα, οὔτε συζήτησι. Ὅλη μου τὴ ζωὴ νὰ ἐργάζωμαι, δὲν θὰ ἔχω τόσες οἰκονομίες ὥστε νὰ μπορέσω νὰ πληρώσω ὅλο μου τὸ χρέος. Ὥστε βλέπεις, τὸ ζήτημα λύθηκε μόνο του. Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ. Νὰ τὰ συζητήσης ὄμορφα μὲ τοὺς γονεῖς μας, πρὶν τοὺς τὸ γράψω τελειωτικά. Ὁ πατέρας εἶναι αἰσιόδοξος καὶ φιλόσοφος, θὰ τὸ πάρη ἀπὸ τὴν καλή του πλευρά. Σκέπτομαι τὴ μανούλα, ποὺ λαχταράει τόσο νὰ μᾶς ἔχη κοντά της. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνη ὑπομονή. Εἶναι γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας. Σκέπτομαι κι' ἐσένα, ἀδελφούλα. Σοῦ γράφω ἐλεύθερα, ἀκριβῶς ὅπως τὰ σκέπτομαι. Πιστεύω πὼς ὁ Στέλιος εἶναι καλὸς σύζυγος καὶ σὲ κάνει εὐτυχισμένη. Ἂν ὅμως δὲν φανῶ ἐγὼ ἀξιοπρεπής, ἂν δὲν ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ τοὔχω (τουλάχιστον οἰκονομικὰ) τότε, ἐσὺ δὲν θὰ αἰσθάνεσαι ἀπόλυτα ἄνετα. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι ἔχω. Μπορεῖ νὰ κάνω λάθος. Ὁπωσδήποτε ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἡ τελειωτική μου ἀπόφασι. Πόσον καιρὸ θὰ κάνουμε νὰ ἰδωθοῦμε, ἀδελφούλα μου, δὲν ξέρω. Πάντως, τὸ καταλαβαίνεις, πὼς δὲν θὰ μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ διαθέσω οὔτε δραχμὴ γιὰ τίποτε τὸ μὴ ἀπολύτως ἀναγκαῖο. Ὅσο καὶ νὰ νοιώθουμε ὅλοι, πὼς θὰ ἦταν μιὰ ψυχικὴ ἀνάγκη νὰ συναντηθοῦμε μετὰ τὰ τόσα εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα ποὺ μεσολάβησαν, ἡ ψυχὴ θὰ ὑποχωρήση στὴν ὕλη. Πρῶτα θὰ σκεφθῶ νὰ τινάξω τὸ ζυγὸ τοῦ χρέους ἀπὸ πάνω μου, κι' ἔπειτα ὁτιδήποτε ἄλλο...».

Τὸ χέρι τῆς Ντίνας ἔτρεμε καὶ τὰ μάτια τῆς Τασούλας ἦταν βουρκωμένα.

— Ὡραῖα τὰ κατάφερε ὁ ἄντρας σου! εἶπε ἡ Ντίνα μὲ θυμό.

Ἡ Τασούλα σούφρωσε τὰ φρύδια της καὶ δὲ μίλησε. Ἡ Ντίνα ὅμως πονοῦσε πολὺ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ.

— Εἶναι πράγματα αὐτά; Κάνει πρῶτα τὸ γενναιόδωρο, ἔπειτα λέει πὼς ἔδωσε μονάχα δάνειο. Εἶναι πράγματα αὐτά, νὰ τὸν καταδικάση σὲ ἐξορία τὸν Ἀλέξη;

— Ντίνα, ἡ στενοχώρια μου εἶναι πιὸ μεγάλη, καὶ γιὰ σένα.

— Ἄφισέ με ἐμένα! ἔκανε ἡ κοπέλλα ἄγρια, καὶ τὸ χείλι της ἔτρεμε.

Ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάση σὲ κλάμμα, συγκρατιόταν ὅμως ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

— Ἄσε με ἐμένα. Γιὰ σᾶς... γιὰ τοὺς γονεῖς σας... Δὲν εἶναι σκληρό;

— Ντίνα... ἂς τὰ πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλή τους ὄψη, σὰν τὸν πατέρα. Ποῦ ξέρεις τί μπορεῖ νὰ γίνη; Ἴσως νὰ κερδίση τόσα χρήματα ὁ Ἀλέξης, ποὺ νὰ μπορέση νὰ γυρίση πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι φανταζόμαστε.

— Ἂν κερδίση πολὰ λεφτά, θὰ παντρευτῆ τὴν Ἀμερικάνα, εἶπε μὲ φωνὴ βραχνὴ ἡ κοπέλλα.

Ἡ Τασούλα τὴν ἀγκάλιασε:

— Ἂς μὴν ἀπελπιζόμαστε, Ντίνα... Ἐσὺ πάντως, δὲν πρέπει νὰ τὸν περιμένης. Εἶσαι ὄμορφη, ἔχεις προῖκα, ἔχεις τὴν ἐπιστήμη σου, θὰ βρεθῆ ἄλλος, καλύτερος ἀπὸ τὸν Ἀλέξη.

— Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά! τὴ διέκοψε ἡ Ντίνα.

Κι' ἡ φωνή της ἦταν τόσο ἀπότομη, ποὺ φανέρωνε ὅλη της τὴν ἀπελπισία.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Ἦταν ἕνα καυτερὸ βράδυ τοῦ Ἰουλίου, ὅταν τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι τὴν Τασούλα.

Ὁ Στέλιος κοιμόταν. Εἶχε πέσει νωρίς, ἐπειδὴ τὴν ἑπομένη θὰ ἔφευγε χαράματα γιὰ τὴ Σουηδία. Εἶχε διοργανώσει μιὰ μεγάλη ἐκδρομή, κι' ἐνῶ τώρα πιὰ δὲν συνώδευε σχεδὸν καμμιὰ ἐκδρομή, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πάη κι' αὐτὸς γιὰ νὰ συζητήση στὴ Στοκχόλμη ὡρισμένα θέματα μὲ ἄλλα ταξιδιωτικὰ γραφεῖα.

— Θὰ λείψω μιὰ ἑβδομάδα! εἶχε πῆ τῆς Τασούλας. Μὴ φοβᾶσαι, θἆμαι κοντά σου, ὅταν φθάση ἡ ὥρα ἡ καλή.

Ἦταν δέκα ἡμέρες νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι λογάριαζαν καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστεψε ἡ Τασούλα πὼς εἶχε φθάσει ἡ ὥρα της. Δάγκωσε τὰ χείλη της στὸ πρῶτο πόνο, ἀναστέναξε στὸ δεύτερο... Ἔπειτα τὴν ἔπιασε φόβος. Ξύπνησε τὸν ἄντρα της.

Ὁ Στέλιος ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του καὶ τὴν κύτταξε μὲ ὕφος στενοχωρημένο.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, ἀπὸ τώρα...

Οἱ πόνοι ὅμως συνεχίζονταν, δυνάμωναν.

Τηλεφώνησε ὁ Στέλιος στὸ γιατρό.

— Ἐλᾶτε ἀμέσως! ἦταν κοφτὴ ἡ ἀπάντησί του.

— Ἔλα, τῆς εἶπε ὁ Στέλιος ταραγμένος. Πᾶμε... γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἂν καὶ δὲν πιστεύω.

Ὥσπου νὰ φθάσουν στὴν κλινική, οἱ πόνοι εἶχαν γίνει σχεδὸν ἀφόρητοι. Ὁ γιατρὸς γέλασε, ὅταν ἄκουσε τὸ Στέλιο νὰ διαμαρτύρεται, πὼς δὲν εἶναι δυνατόν, πὼς οἱ ὑπολογισμοὶ ἦταν σίγουροι!...

— Ἀγαπητὲ κύριε Λόγγο... τὰ μωρὰ δὲν προφθαίνουν νὰ μάθουν ἀριθμητικὴ καὶ πέφτουν ἔξω στοὺς λογαριασμοὺς καμμιὰ φορά.

Ὁ Στέλιος δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ ἀστεῖα. Ὁ ἐκνευρισμός του ἦταν διπλός. Ἀφ' ἑνὸς συλλογιζόταν βέβαια, τὴν οὐσία τοῦ πράγματος, ἔνοιωθε τὴ φυσικὴ ἀγωνία ποὺ νοιώθει κάθε ὑποψήφιος πατέρας τέτοιες στιγμές, ἀφ' ἑτέρου ὅμως, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη μὲ τὴν ἐκδρομή.

Κάθησε λίγη ὥρα δίπλα στὴ γυναίκα του.

— Τί νὰ κάνω; Ἂν δὲν ἔχη ἔλθει ὁ γυιὸς ὥσπου νὰ φύγω;...

— Νὰ μὴ φύγης, εἶπε ἀχνὰ ἡ Τασούλα πελιδνὴ ἀπὸ τὸν πόνο.

— Πῶς νὰ μὴ φύγω;

— Νὰ τηλεφωνήσης τώρα στὸ σπίτι τοῦ ὑποδιευθυντοῦ σου... ἐκείνου ποὺ συνοδεύει πάντα τὶς ἐκδρομές.

— Μά, γιατὶ νὰ τὸν ἀνησυχήσω ἄδικα; Ἂν ἕως τότε, ἔχη ἔλθει ὁ γυιός;

— Δὲν πειράζει, ἂς μὴ πᾶς. Δὲν θὰ εἶναι εὐχάριστο νὰ φύγης ἀμέσως μετά.

— Δὲ σοῦ λέω... Ναί, αὐτὸ θὰ κάνω.

Τηλεφώνησε στὸ βοηθό του, τὸ κανόνισε τὸ ζήτημα. Ἦταν ὅμως στενοχωρημένος:

— Κρῖμα! Γιατὶ νἄρθη νωρίτερα τὸ παλιόπαιδο; Ἄχ... θὰ φάη ξυλίτσες ὁ γιόκας μας, γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε.

Ἅπλωσε τὸ χέρι της ἡ Τασούλα, τὄχωσε μέσα στὴ φούχτα του:

— Εἶσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρώτησε.

Σκούπισε αὐτὸς τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Καὶ βέβαια... Μονάχα νὰ περάση αὐτὴ ἡ ὥρα... νὰ ἰδῶ τὸ γυιό μας μὲ τὰ μάτια μου.

— Κι' ἂν εἶναι κόρη;

— Γυιὸς θὰ εἶναι! τῆς ἀποκρίθηκε μὲ στόμφο. Τὰ προαισθήματά μου ἐμένα δὲ μὲ γελᾶνε. Γυιός, παλληκάρι, ποὺ θὰ κρατήση τ' ὄνομά μου.

— Στέλιο...

Ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε παραξενεμένος:

— Τί ἔπαθες;

— Ἐλπίζω νὰ πᾶνε ὅλα καλά. Ἂν ὅμως... δὲν ξέρεις καμμιὰ φορὰ τί γίνεται...

— Κουταμάρες! Τίποτε δὲ γίνεται.

— Πάντως... νὰ ξέρης πὼς σ' ἀγάπησα. Σ' ἀγάπησα ἀληθινά! Καιρὸ ἤθελα νὰ στὸ πῶ, ἀλλὰ μοῦ φαινόταν... θεατρικό. Τώρα ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή, μοῦρχεται φυσικὸ στὰ χείλη.

— Μὴ λὲς κουταμάρες! τῆς ξανάπε, χωρὶς νὰ τῆς σφίξη ὅμως ἢ νὰ τῆς χαϊδέψη τὸ χέρι, ποὺ ἔτρεμε μέσα στὴ χούφτα του.

— Ἐσύ, Στέλιο;

— Γιατὶ θέλεις σώνει καὶ καλὰ συγκινήσεις τώρα; Δὲν κυττᾶς νὰ τελειώνουμε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα;

Ἄθελά της γέλασε, ἀνάμεσα στοὺς πόνους της ἡ γυναίκα.

— Σάμπως τὸ καθυστερῶ, ἐπειδὴ μιλάω; Πές μου ὅμως ἐσύ, Στέλιο;

— Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ κι' ἡ ζωή μου σοῦ δείχνει πὼς σ' ἀγαπῶ, τῆς εἶπε πολὺ νηφάλια, ὅπως θὰ τῆς ἔλεγε πὼς εἶναι σίγουρος ὅτι ἡ ὥρα εἶναι ἕνα τέταρτο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἔπειτα σηκώθηκε:

— Ἐγὼ ὅμως, Τασούλα, θὰ πάω νὰ καπνίσω στὸ σαλονάκι. Στενοχωριέμαι ἐδῶ...

— Ναί, Στέλιο μου, ἔκανε πνίγοντας ἕνα ἀναστεναγμὸ ἡ μέλλουσα μανούλα. Πήγαινε. Κι' ὅταν θαρθῆ ἡ ὥρα, θὰ σὲ φωνάξουν.

Σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ξαλαφρωμένος.

— Παράξενος καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ὅπως πάντα, ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἡ Τασούλα, ἀναστενάζοντας.

Οἱ πόνοι ὅμως δυνάμωσαν τόσο, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ σκεφθῆ ἄλλο. Γιὰ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες, ὅλη της ἡ σκέψι, ὅλη της ἡ δύναμι, ἦταν συγκεντρωμένη στὸν ἀγῶνα νὰ φέρη τὸ πλᾶσμα ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της, στὸν κόσμο.

Τρόμαξε ὅταν τῆς εἶπαν πὼς ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ πάη στὸ χειρουργεῖο.

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα μου; ρώτησε σὰ φοβισμένο παιδί.

Οἱ ἀδελφὲς τὴ μάλλωσαν:

— Ἄσε τώρα τὰ λόγια. Ἔλα!

Ἀπόρησε ἡ Τασούλα, πὼς δὲν εἶχε φανῆ ἡ μητέρα της. Εἶχε πῆ τοῦ Στέλιου νὰ τῆς τηλεφωνήση ἀμέσως.

Ἡ κρυάδα τοῦ χειρουργικοῦ τραπεζιοῦ... Ὁ γιατρὸς κι' οἱ ἀδελφὲς μὲ τὰ λαστιχένια γάντια... τὰ ἐργαλεῖα... Οἱ γρήγορες, μετρημένες κινήσεις... τὰ ψιθυριστὰ παραγγέλματα... Θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς τἄβλεπε στὸν κινηματογράφο ἢ στὸ ὄνειρό της. Ὁ σκληρός, ἀβάσταχτος πόνος ὅμως τὴν ἔπειθε πὼς τὰ περνοῦσε ἡ ἴδια, ὅλα αὐτά.

Κι' ἄξαφνα, κάτι σὰν σχίσιμο, σὰν νὰ ἔφευγε ὅλη της ἡ ζωή. Δάγκωσε τὰ χείλη της, τὰ μάτωσε, γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίση. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, λὲς καὶ μιὰ μάγισσα τὴν εἶχε ἀγγίξει μὲ τὸ μαγικό της ραβδί, πέρασαν ὅλα. Τὸ σῶμα ποὺ σπαρταροῦσε ἀπὸ τὸν πόνο, ἔνοιωσε μιὰ ἀνείπωτη ἀνακούφισι. Σπαρτάρησε ἄλλη μιὰ φορά, ἀπὸ εὐτυχία τώρα. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη αὐτὸ τὸ θαῦμα; Τὴ μιὰ στιγμὴ νὰ σπαράζης σὰν νἆσαι πάνω στὸ τραπέζι τῶν βασανιστηρίων καὶ τὴν ἄλλη νἄχης τὴν ἐντύπωσι πὼς σὲ βουτήξαν σὲ μιὰ θαυματουργὴ πηγή;

— Νὰ σοῦ ζήση! Κορίτσι!

Ἕνα παιδιάτικο κλάμμα τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση. Τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Εἶναι καλά; ρώτησε ψιθυριστά.

— Περίφημο! Κορίτσαρος, κι' ὄμορφο, κουκλί! εἶπε χαρούμενος ὁ γιατρός.

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια ποὺ ἦλθαν στὰ χείλη της. Κάμποση ὥρα δὲν μπόρεσε νὰ αἰσθανθῆ τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ Θεό, ποὺ εἶχε περάσει ἡ δοκιμασία καὶ ποὺ εἶχε γεννήσει ἕνα παιδὶ γερό.

Κι' ἄξαφνα, κάτι σὰν νὰ βούλιαξε μέσα της:

— Κορίτσι!...

— Καλύτερα κορίτσι! φώναξε μιὰ ἀδελφή, λὲς καὶ μάντευσε τὴ σκέψι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μελαγχολῆ. Ἐγὼ τὰ λατρεύω τὰ κορίτσια. Δὲν πιστεύω νὰ θέλατε ἀγόρι;

— Ὁ ἄντρας μου... ψιθύρισε ἡ Τασούλα.

— Ἄσε τοὺς ἄντρες! φώναξε ζωηρὰ ἡ κοπέλλα.

Ἦταν μιὰ γεροδεμένη κοπέλλα, ἴσαμε εἰκοσιεφτὰ χρόνων, ποὺ μόνον νὰ τὴν ἔβλεπες αἰσθανόσουν κάποια ζεστασιὰ καὶ κάποια ἀσφάλεια.

— Ἀφῆστε τοὺς ἄντρες... εἶναι ἐγωϊστές, γι' αὐτὸ θέλουν ἀγόρια, γιὰ νὰ διατηροῦν τὰ ἔνδοξα ὀνόματα τῆς οἰκογενείας τους. Γιὰ τὴ μάνα ὅμως, ὅ,τι ἀξίζει ἕνα κορίτσι, δὲν ἀξίζουν δέκα ἀγόρια.

Καθὼς ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Τασούλα, καταλάβαινε πὼς αὐτὴ μέσα της στὰ στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της, ἦταν εὐχαριστημένη, εὐτυχισμένη, ποὺ εἶχε γεννηθῆ κορίτσι. Φοβόταν ὅμως τὴν ἀπογοήτευσι τοῦ ἀντρός της.

Ὅταν τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο καὶ τὴν πῆγαν στὸ δωμάτιό της, τὸν εἶδε νὰ μπαίνη μὲ βῆμα ἀργό, στὴν πόρτα.

— Ἄντε, νὰ μᾶς ζήση! τῆς εἶπε μ' ἕνα ἀμφίβολο χαμόγελο.

Τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι, κι' αὐτὸς τὸ ἔπιασε γρήγορα, τὸ ἔσφιξε ἀνεπαίσθητα κι' ἔτρεξε δίπλα, στὴν

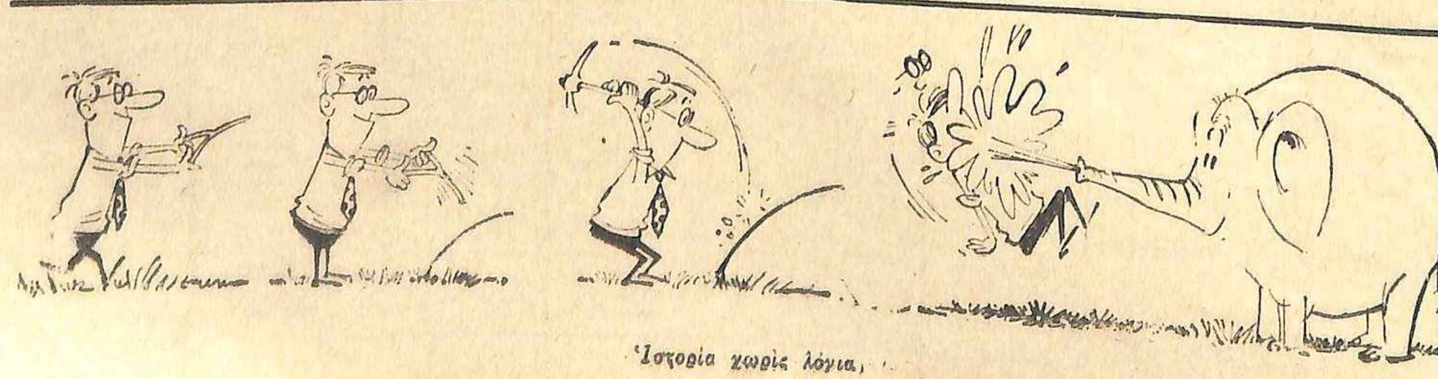

Ἱστορία χωρὶς λόγια,

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΒΙΟΠΑΛΗ

Εἰς τῶν «Φεστιβὰλ» τὸ κῦμα καὶ τὸ ἑορταστικόν,
προσετέθη καὶ μεγάλο «φεστιβάλ... παλαιστικόν»,
ποὺ θὰ διαρκέση ἡμέρες κι' ἑβδομάδες πιθανὸν
καὶ τὸ «κὰτς» θὰ συνεγείρη τό... «κατσόφιλον» κοινόν!

★

Παλαισταὶ ὅλου τοῦ κόσμου θὰ ἐπιδοθοῦν στὴν πάλη
καὶ θερμὴν παράκλησίν του ὁ κοσμάκης ὑποβάλλει
νὰ καταπιαστοῦν λιγάκι καὶ μὲ τὸν τιμάριθμό μας
κι' ἴσως ἔτσι νὰ ἐπιτύχουν καμμιά... πτῶσι τῶν τιμῶν μας!

«ΦΑΤΕ ΜΑΤΙΑ...»

Στὸν ὡραῖο μας τὸν τόπο, τὸν ὑπέρλαμπρον καὶ θεῖον,
παρουσιάστηκαν, προσφάτως, πλεονάσματα ἰχθύων
κι' ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἔχει ἄλλα εἴδη ἀγαθῶν,
πεταχτήκανε τὰ ψάρια στῆς θαλάσσης τὸν βυθόν!

★

Στὸν θαλάσσιον πυθμένα σαρδελλῶν ἐπῆγαν τόννοι
καὶ μὲ τὸ φουντάρισμά τους τὸ κοινὸν διαπιστώνει,
ὅτι ἐξέλιπαν οἱ λόγοι πάσης γκίνιας κι' ἀγωνίας
κι' ὅλοι, πλέον, κολυμπᾶμε εἰς... πελάγη εὐδαιμονίας!

ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΑΚΟΜΑ

Μετεδόθη ἀπὸ τὴν Πάτρα, ὅτι μιὰ Προκόπη Νίκη,
ποὺ συμβαίνει στὶς μοντέρνες τὶς ἀνήλικες ν' ἀνήκη,
ἂν καὶ δὲν τὰ ἔχει ἀκόμη τὰ δεκάξη της πατήσει
ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ μπαμπᾶ της ἔχει... ἑξάκις «ξεπορτίσει»!

★

Ἤγουν στὸ σκασιαρχεῖον τρέφει πάντα ἀδυναμία
κι' ὅλο καὶ καταζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία,
πρᾶγμα πού, ἀναμφιβόλως, ἐξηγεῖται καὶ σημαίνει
ὅτι ἡ ἀνήλικος Προκόπη, παραεῖναι «προκομένη»!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ

Ἐξεπλάγη ἡ πλειονότης τῆς συγχρόνου κοινωνίας,
γιατὶ μέσ' στὸ ὑπουργεῖον τὸ λεγόμενον Προνοίας,
κλέφτης ἄγνωστος ἐμπῆκε, κάποια νύχτα σκοτεινὴ
κι' ἀνενόχλητος ἀπῆλθε μὲ μιὰ γραφομηχανή!

★

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς... Προνοίας στόχος ἔγινε κλοπῆς
καὶ μπορεῖς, κατόπιν τούτου, ἀπερίφραστα νὰ πῆς,
ὅτι ὁ ἄγνωστος ὁ κλέπτης ἦταν καταπληκτικὸς
καί, στὴν κυριολεξία, κλέπτης... «προνοητικός»!

ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ἦταν, λέει, ὁ Μαστρογιάννης ναυτικὸς χωρὶς δουλειὰ
καὶ γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πολλή του τεμπελιά,
τὶς συνέπειες τῶν νόμων, κατὰ βάθος, ἀψηφοῦσε
καὶ λαχεῖα κληρωμένα τακτικὰ πλαστογραφοῦσε!

★

Ἀλλὰ γιὰ κακή του... τύχη, τῶν λαχνῶν ἡ μηχανὴ
τὸν ὡδήγησε μιὰ μέρα, κατ' εὐθεῖαν στὴ στενή,
ὅπου ἔχασε, γιὰ μῆνες, τὴν δουλειὰ τὴν τυχερή του
κι' ἂν καὶ Μαστρογιάννης, βρῆκε γιὰ καλὰ τόν... μάστορή του!

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Νέον ἔλεγχον ὑπέστη τῶν Ἀνέργων τὸ Ταμεῖον
κι' ἀπεδείχθη ὅτι ὑπάρχει στὰ λεφτά του κάποιο... μεῖον
ποὺ ὀφείλεται, ὅπως λένε, σὲ παληὲς ἀνωμαλίες
καὶ σὲ κάτι, τέλος πάντων, σοβαρὲς ἀτασθαλίες!

★

Κάποιον λάκκον ἔχει ἡ φάβα ἐκεῖ μέσα, δηλαδὴ
καὶ ἡ διεξαγομένη ἡ ἀνάκρισι θὰ δῆ,
ὅτι κάποια ἐξυπνοτάτη καὶ παμπόνηρη, παρέα
στῶν ἀνέργων τὸ ταμεῖον... «ἐργαζότανε» ὡραῖα!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΔΟΣΙΣ

Ὁ Κουὴν ὁ μέγας γόης καὶ ἀστὴρ μεγέθους πρώτου,
στὴν πατρίδα μας σκοπεύει νὰ περάση τὸν καιρό του
καὶ καθὼς φημολογεῖται καὶ καθὼς ὁ Τύπος γράφει,
δάση ἀπέραντα ἀγοράζει καὶ λογῆς - λογῆς ἐδάφη!

★

Στ' ἀκρογιάλια μας, τουτέστι τρέφει ὁ Ἄντονυ σεβντᾶ
καὶ στοὺς φίλους του κι' ἐνθέρμους θαυμαστάς του ἀπαντᾶ,
ὅτι ἐδάφη ἀγοράζει, μετὰ τόσης λαιμαργίας,
γιὰ νὰ ἔχη κι' ἐν Ἑλλάδι «ἔδαφος δημιουργίας»!

ΕΥΧΗΣ ΕΡΓΟΝ

Τὸ κοινὸν πληροφορεῖται ἀπὸ πλεῖστα πρακτορεῖα,
ὅτι ἔχει ἀποφασίσει κάποια ξένη ἐφορία
εἰς τῶν φόρων της τὸν κύκλον, τὸν συνήθη καὶ γνωστόν,
νὰ προσθέση κι' ἄλλον φόρον, ἤτοι φόρον... γυμνιστῶν!

★

Ἀσφαλῶς, κατόπιν τούτου, ἀναγνῶστα μου, πτοεῖσαι
κι' ἔχεις τὴν ἐπιθυμίαν γυμνιστὴς καὶ σὺ νὰ εἶσαι
ὥστε τὰ ἐντάλματά σου νὰ κυττᾶς μὲ ἀδιαφορία,
γιατὶ δὲ θὰ ἔχης φόβον νὰ σέ... γδύση ἡ ἐφορία!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

κούνια τοῦ παιδιοῦ. Ἔσκυψε, τὸ κύτταξε, τὸ περιεργάστηκε μὲ περιέργεια. Ἔπειτα γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μὲ μάτια μεγάλα, γεμᾶτα ἀπορία κι' εὐχαρίστησι:

— Πῶς μοῦ μοιάζει! Ἀπαράλλακτο, ἔ;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Ἤξερε ὅμως, πὼς δὲν τοῦ ἔμοιαζε, κι' ἦταν εὐχαριστημένη γι' αὐτό. Δὲ θἄθελε ἡ κορούλα της, νάχη τὴ μεγάλη γαμψὴ του μύτη, οὔτε τὰ μικρὰ βαθουλὰ του μάτια. Τὸ μωρὸ ἦταν καστανό, τὰ ματάκια του εἶχαν ἕνα ἀπροσδιόριστο χρῶμα —ἴσως νὰ ἔμοιαζαν μὲ τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ Φώτη στὸ τέλος— κι' ἡ μυτούλα του φαινόταν μικρὴ καὶ κοντυλένια.

— Κρῖμα νὰ εἶναι κορίτσι!

— Γιατί; τοῦ ψιθύρισε χαμογελῶντας.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Ἔμεινε κάμποση ὥρα νὰ κυττάζη τὸ μωρό. Ἔπειτα γύρισε ἀπότομα:

— Λοιπόν, Τασούλα... ξέρεις, θὰ φύγω. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μείνω ἄλλο. Ἐσὺ εἶσαι καλά, ὅλα πῆγαν καλά.

Τὸν κύτταξε μὲ παράπονο:

— Μὰ δὲν τὰ κανόνισες;...

— Ναί, τώρα ὅμως μετάνοιωσα. Γιατὶ ν' ἀφίσω τὴ δουλειά; Συμφέροντα εἶναι αὐτά. Κι' ἐξ ἄλλου, τί θὰ σοῦ κάνω κι' ἐδῶ; Ὥσπου νὰ βγῆς ἀπὸ τὴν κλινική, θἄχω γυρίσει.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια:

— Στέλιο... στενοχωρήθηκες ποὺ δὲν ἦταν ἀγόρι;

Γέλασε νευρικά:

— Ἀστεῖο πρᾶγμα. Ἀλλά, νά... ἤμουν σίγουρος πὼς θἄταν ἀγόρι. Συνήθως δὲν πέφτω ἔξω στὶς προβλέψεις μου.

— Ἔχεις κάνει πολλὲς προβλέψεις τέτοιου εἴδους; τὸν ρώτησε, γελῶντας.

(Ἤθελε νὰ τὸ ρίξη λιγάκι στὸ ἀστεῖο. Στὸ πατρικό της, ἕνα ἀστεῖο, ἕνα γέλιο, ἔφερνε πολλὲς φορὲς τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἰσορροπία στὸ σπίτι, καλύτερα ἀπὸ χίλια λόγια.)

Ὁ Στέλιος κατσούφιασε:

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Ἂν ἀπέκτησα πολλὰ παιδιά, ἴσαμε τώρα;

(Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ἰδίωμά του. Σπάνια μποροῦσε νὰ καταλάβη ἕνα ἀστεῖο κι' ἀκόμα πιὸ σπάνια νὰ μπῆ στὸ ἴδιο πνεῦμα καὶ νὰ τὸ συνεχίση.)

Γέλασε πάλι ἡ Τασούλα:

— Ναί.. Πόσες φορὲς ἔκανες... γυναικολογικὲς προβλέψεις;

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε, ἐπειδὴ τὸ θεώρησε ἀνάξιο λόγου νὰ τῆς ἀποκριθῆ.

— Λοιπόν, τῆς εἶπε κοφτά. Σ' ἀφίνω. Πάω νὰ κοιμηθῶ καμμιὰ ὡρίτσα. Εἶμαι πτῶμα... τὸ καταλαβαίνεις.

Ἔσκυψε, τὴ φίλησε ἀνάλαφρα. Τὸ φιλὶ ποὺ τῆς ἔδινε πάντα, ὅταν ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά του. Οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο πάρα πάνω, οὔτε ἴχνος πιὸ ὁρμητικὸ ἢ πιὸ ζεστό.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Τασούλας σκλήρυνε. Κατάλαβε τὴ φωνή της ἀπότομη, καθὼς τὸν ρωτοῦσε:

— Ποῦ εἶναι ἡ μαμά; Γιατὶ δὲν ἦλθε;

Κοντοστάθηκε στὴν πόρτα.

— Ἡ μητέρα σου; Μά... δὲν τὴν εἰδοποίησα ἀκόμα.

— Γιατί;

— Εἶπα, νὰ τελειώση ἡ φασαρία. Δὲν χρειάζεται πολὺς κόσμος σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Θὰ τοὺς τηλεφωνήσω τώρα... ἢ καλύτερα, νὰ μὴ τοὺς ξυπνήσω. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγω τὸ πρωΐ. Ἐξ ἄλλον, πρέπει κι' ἐσὺ νὰ κοιμηθῆς, νὰ ξεκουραστῆς. Ἄντε, γειά σου!

Ἔκανε νὰ τὸν φωνάξη πίσω, νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἔνοιωσε ὅμως τὰ δάκρυα νὰ τὴν πνίγουν καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Μόλις ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ξέσπασε σὲ κλάμμα.

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

Ἂν καὶ ἦταν ἐξαντλημένη ἡ Τασούλα, δὲ μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Ἀφ' ἑνὸς ἡ διέγερσι, ἀφ' ἑτέρου ἡ τελευταία σκηνὴ μὲ τὸν Στέλιο, ἔδιωχναν τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ βλέφαρά της. Σκούπισε τὰ δάκρυά της, κι' ἀνασηκώθηκε, γυρίζοντας στὸ πλευρό. Ἔμεινε πολλὴ ὥρα, πολλὴ ὥρα νὰ κυττάζη τὸ μωρουδάκι δίπλα της.

Ἡ καρδιά της ἔλυωνε ἀπὸ τρυφερότητα. Κατάλαβε πὼς μόνον ὅταν δῆ μιὰ γυναῖκα ἕνα τέτοιο πλασματάκι δίπλα της, αὐτὰ τὰ μικροσκοπικὰ χεράκια ποὺ σφίγγονται μὲ κάποια ἀνέκφραστη κι' ὑποσυνείδητη ἀγωνία στὸ πρῶτο ἄγγιγμα τῆς ζωῆς, αὐτὸ τὸ τσαλακωμένο καὶ ταλαιπωρημένο προσωπάκι, ποὺ δὲν συνθηκολόγησε ἀκόμα μὲ τὸν ἀποχωρισμὸ ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ ποὺ εἶχε μέσα στὰ σπλάχνα τῆς μάνας, αὐτὰ τὰ ἀραιὰ μαλλάκια, σὰν χνούδι πουλιοῦ στὸ μωρουδίστικο κεφαλάκι... αὐτὴ τὴν ἀνάλαφρη πνοούλα ποὺ ἔρχεται σὰ θύμησι κάποιου μακρυνοῦ κόσμου, πὼς μόνο μιὰ γυναῖκα ποὺ κάθησε μόνη μιὰ νύχτα δίπλα στὴν κούνια τοῦ νεογέννητου παιδιοῦ της, μπορεῖ νὰ καταλάβη ποιὸ εἶναι τὸ τελευταῖο ὅριο τῆς ἀγάπης. Τὴν ἔνοιωθε σὰν κάτι ὑλικό, αὐτὴ τὴν ἀγάπη, σὰν ἕνα κῦμα ποὺ τὴν ἔπνιγε, τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη καὶ συγχρόνως τῆς ἔδινε κάποιον πρωτόγνωρο πόνο.

Ὅταν κουράστηκε ἐπὶ τέλους, ἔγειρε πίσω στὰ μαξιλάρια της. Καὶ τότε ἡ σκέψι της γύρισε στὴ δική της τὴ ζωή.

— Τάχα μ' ἀγαπάει; Κι' ἂν δὲ μ' ἀγαπάη, γιατὶ ἐπέμεινε τόσο νὰ μὲ παντρευτῇ; Ἢ μήπως μ' ἀγαποῦσε λίγον καιρὸ καὶ τώρα ἔσβυσε ἡ ἀγάπη του;

Ἔφερνε μπροστά της ὄχι μόνον τὴν τελευταία σκηνή, ἀλλὰ καὶ τοὺς δέκα μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους. Τί παράπονα μποροῦσε νάχη; Οὐσιαστικὰ τίποτε. Κι' ὅμως, ἂν ἔγραφε τὶς χίλιες δυὸ μικρὲς της ἀπογοητεύσεις, θὰ μποροῦσε νὰ σχηματίση ὁλόκληρο βιβλίο.

Τὸ φιλί του... Ἀπὸ τὴν πρώτη σχεδὸν ἡμέρα, ποὺ τὴν ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ φύγη στὴ δουλειά του, ἦταν τυπικό. Λὲς κι' ἦταν συνέχεια ἄλλω φιλιῶν, κι' ὄχι φιλὶ νιόπαντρων, ποὔπρεπε νἄχη κάποιο νόημα. Οἱ κουβέντες τους... Σπάνια μιλοῦσαν μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τους. Ὁ Στέλιος, ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἦταν κουρασμένος. Αὐτὸ ἦταν φυσικό. Κι' ἡ Τασούλα ὅμως γύριζε ἀπὸ τὸ σχολεῖο κουρασμένη, ἐκνευρισμένη, δυστυχισμένη καμμιὰ φορὰ ἀπὸ μιὰ αὐθάδεια τῶν παιδιῶν, ἀπὸ κάποια ἄδικη παρατήρησι τοῦ γυμνασιάρχη. Στὴν πόρτα ὅμως ἄφινε τὶς στενοχώριες της καὶ ὑποδεχόταν τὸν ἄντρα της μὲ πρόσωπο γελαστό. Αὐτὸ τοὐλάχιστον πίστευε. Καὶ λαχταροῦσε νάρθῆ ἡ ὥρα νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι νὰ ποῦνε μιὰ κουβέντα, νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὶς δουλειές του, νὰ τὴ ρωτήση τὰ δικά της, νὰ ξαλαφρώσουν τὶς καρδιές τους, νὰ γελάσουν, νὰ ποῦνε καὶ μιὰ σαχλαμάρα γιὰ νὰ ξεκουράσουν τὰ νεῦρα τους.

Ὁ Στέλιος ἐρχόταν πάντα βιαστικός, μὲ ὕφος συλλογισμένο. Ἄλλαζαν τὸ ἀπαραίτητο φιλί, ἔμπαινε στὸ ὑπνοδωμάτιο, πετοῦσε τὰ ροῦχα του, περνοῦσε τὶς πιτζάμες του, ἔπλενε τὰ χέρια του καὶ καθόταν στὸ τραπέζι.

Ἡ Βούλα τὰ κατάφερνε πάντα νὰ εἶναι τὸ φαγητὸ ἕτοιμο στὴν ὥρα του. Ἐρχόταν σὰ μηχανή, ψηλή, παχειά, ἀμίλητη, ἀγέλαστη, καὶ σερβίριζε. Ὁ Στέλιος ριχνόταν στὸ φαγητό. Σπάνια ὅμως ἔδινε στὴ Βούλα τὴ χαρὰ νὰ τῆς τὸ πῆ γελαστός, ὅτι τοῦ ἄρεσε ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει. Μόνον πολλὲς φορὲς ψιθύριζε, σὰν νὰ μονολογοῦσε, μὲ τὸ στόμα γεμάτο:

— Ὡραῖο!

Ἡ Τασούλα ἄρχιζε νὰ λέη κάτι. Μὲ ὕφος δροσερό, νεανικό, τοῦ διηγόταν κάτι ἀπὸ τὸ σχολεῖο της. Ἐκεῖνος ἔτρωγε μὲ τὸ πρόσωπο σκυμμένο στὸ πιάτο του, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πάρη ὅρκο ἡ νεαρὴ γυναῖκα, πὼς δὲν ἦταν σίγουρη ὅτι τὴν ἄκουγε. Μερικὲς φορὲς κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἔλεγε ἕνα ναί. Σπάνια τῆς ἔκανε καμμιὰ ἐρώτησι. Πολλὲς φορὲς πάλι, ἐκεῖ ποὺ τοῦ διηγόταν αὐτὴ κάτι μὲ χαρά, μὲ μπρίο, τὴ διέκοπτε:

— Δὲν ἔβαλε ἀρκετὸ ἁλάτι σήμερα ἡ Βούλα στὰ μακαρόνια...

Μιὰ τέτοια φράσι ἐρχόταν σὰν ψυχρολουσία στὴν ψυχή της. Σταματοῦσε στὴ μέση τὴ διήγησί της, θυμωμένη. Τότε ἐκεῖνος νευρίαζε:

— Γιατὶ σταμάτησες; Νά, αὐτὸ εἶναι... Εἶσαι δασκάλα. Θέλεις νὰ σὲ κυττᾶνε στὰ μάτια καὶ νὰ σὲ θαυμάζουν, δὲν εἶναι ἔτσι;

Καμμιὰ φορά, στὴν ἀρχή, βούρκωναν τὰ μάτια της. Λίγο-λίγο ὅμως τὸ συνήθισε. Ἐξ ἄλλου, ἔρχονταν κι' ὧρες ποὺ εἶχε διάθεσι γιὰ κουβέντα ὁ Στέλιος. Τότε πάλι τὸν ἔπιανε ἡ φλυαρία. Τύχαινε πολλὲς φορὲς νὰ πνίγεται αὐτὴ στὴ δουλειά, διορθώνοντας τετράδια τῶν μαθητῶν της, κι' αὐτὸς νἄχη διάθεσι γιὰ κουβέντα. Τότε δὲ λάβαινε καθόλου ὑπ' ὄψιν τὴ δική της ἀπασχόλησι. Στρογγυλοκαθόταν ἀντίκρυ της, ἄναβε τσιγάρο κι' ἄρχιζε. Ἄφινε τότε τὴ δουλειά της ἡ Τασούλα, γιὰ νὰ συζητήσουν, τὸ πλήρωνε ὅμως μὲ ξενύχτι.

— Εἶναι παράπονα αὐτά; συλλογιζόταν τώρα.

Ἤθελε νὰ κρίνη δίκαια. Ἤθελε νὰ δῆ τὴ ζωή της μὲ τὸν ἄντρα της σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ἄλλο ἀντρόγυνο.

— Εἶναι παράπονα; Ὁ Στέλιος εἶναι καλὸς σύζυγος. Ναί, εἶναι καλὸς σύζυγος. Ἔρχεται στὴν ὥρα του τὰ βράδυα, δὲν κυττάζει ἄλλες γυναῖκες...

Τὸ μυαλό της σταμάτησε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι:

Ἀλήθεια, τί νὰ ἔγιναν ἡ Ρίτσα κι' ἡ Πόπη; Δὲν τὸν ρώτησε ποτέ, οὔτε κι' αὐτὸς τὶς ἀνέφερε.

Ἡ σκέψι της ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες.

— Τί παράπονα ἔχω; Τί παράπονα ἔχω;

Ὅσο τὸ συλλογιζόταν ὅλα ἔσβυναν, ὅλα τῆς φαίνονταν ἀσήμαντα. Κι' ὅμως, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ νοιώση τὴν εὐτυχία ποὺ ἔπρεπε νὰ νοιώθη μιὰ μικρὴ μανούλα, μιὰ νέα γυναῖκα, στὴν πιὸ ὄμορφη στιγμὴ τῆς ζωῆς της;

— Εἶναι ἴσως ἐπειδὴ δὲν νοιώθω γι' αὐτὸν ἀρκετὴ ἀγάπη.

Τὰ πρόφερε μέσα της αὐτὰ τὰ λόγια μὲ αὐστηρότητα καὶ θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό της.

— Πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, πρέπει... Ὅταν τὸν ξαναδῶ, θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ φανῶ πιὸ χαρούμενη...

Τὸ πρωΐ ἦλθε ἡ μητέρα της κι' ὁ πατέρας της. Ἡ Μάρθα ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τὴ φίλησε, τὴν ἀγκάλιασε, κι' ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἔτσι δίπλα της, βουβή. Τὸ ἀγκάλιασμά της ὅμως ἔλεγε τόσα... τόσα...

Ἄθελά της, καθὼς ἔμενε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της ἡ Τασούλα, θυμήθηκε τὸ γρήγορο φιλὶ τοῦ Στέλιου κι' ἡ καρδιά της βούλιαξε:

— Νά... αὐτὸ εἶναι. Ἡ μανούλα δὲ μοῦ εἶπε τίποτε, σχεδὸν τίποτε... Κι' ὅμως, νοιώθω πὼς ἡ ψυχή της αἰσθάνεται τὸ ἴδιο μὲ τὴ δική μου τὴν ψυχή, πὼς εἶναι σὰν νὰ τὸ γέννησε ἐκείνη τὸ παιδί, πὼς πόνεσε μαζί μου, πὼς τώρα νοιώθει καὶ τὸ δικό της τὸ κορμὶ τὴν ἀγαλλίασι ποὺ νοιώθει τὸ δικό μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της τὶς τρόμαξε καὶ τὶς δυό:

— Ἔ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ... Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι ἐδῶ μέσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἔνεκεν τῆς σαγήνης μου τῆς δρώσης κατὰ κόρον
τὰ θήλεα τοῦ Ἄστεως πρὸς δὲ τῶν Περιχώρων
προχθὲς μὲ ἀνεκήρυξαν μετὰ πολλῶν ἐλπίδων
ἀνέρα περιπόθητον μισσῶν, χηρῶν καὶ δίδων.
Ἤγουν συνεκεντρώθησαν εἰς τόπον ὡρισμένον
καὶ μέσω ἐπευφημιῶν, ζητωκραυγῶν κι' ἐπαίνων
εἰς πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ κάθε μου χαρίσματος
προῆλθον εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ κάτωθι ψηφίσματος:
«Εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσαν διαβιοῖ γεραίρων
»εἷς μέγιστος Καζανοβεὺς καὶ φλογερώδης γέρων,
»ὅστις ἐν μέσω δράσεως κι' ἀνοικτιρμόνου πείρας
»τυγχάνει προσφιλέστατος πρὸς δίδας καὶ πρὸς χήρας.
»Τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν θερμὸν μὲ ὄμματα γλυκέα
»τουτέστιν τὸν περίφημον τὸν Παρατατικέα
»σαφῶς ἀναγνωρίζομεν ὡς γόητα ἀξίας
»κι' ὡς μέλος τὸν ἐντάσσομεν τῆς τέως... Γερουσίας
»καὶ διαθέτουσαι σαφῆ περὶ αὐτοῦ ἰδέαν
»ἐλάβομεν ἀπόφασιν καταφανῶς σπουδαίαν
»νὰ τοῦ δοθῆ παράσημον εἰς ἔνδειξιν ἐλπίδος
»ἀλλ' ὄχι τὸ παράσημον τὸ τῆς... περικνημῖδος.
»Καθ' ὅσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πλήρους ἐκτιμήσεως
»ἅπαξ τυγχάνει Δὸν-Ζουὰν καὶ φλογερώδης βλάμης
»τοῦ δίδομεν παράσημον εἰδικωτέρας φύσεως
»τουτέστιν τὸ παράσημον τῆς... ἀνοικτῆς παλάμης!»

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γύρω ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ»

ΜΕΓΑΛΟ τὸ δρᾶμα τῶν φίλων τοῦ ποδοσφαίρου. Ἀπερίγραπτο. Μέσα στὰ τόσα βάσανά τους προσετέθη τώρα καὶ ἡ βάσανος τοῦ ἐμπαιγμοῦ. Τὰ «σικὲ» παιγνίδια. Τὰ συμφωνημένα ἐκ τῶν προτέρων. Μὲ δυὸ λόγια, οἱ διοικοῦντες τὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα κατηγοροῦνται ὅτι περνοῦν γιά... ἀμερικανάκια τὶς δεκάδες χιλιάδες τῶν φίλων τῆς μπάλλας. Τὰ γεγονότα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» ἔδωσαν ἤδη ἀφορμὴ τόσο στὴν Εἰσαγγελία, ὅσο καὶ στὸν ἁρμόδιο ὑφυπουργὸ κ. Μυλωνᾶ, νὰ ἐπιληφθοῦν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ἐπίσης ὁ βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος κατέθεσε ἐπερώτησι στὴ Βουλὴ σχετικῶς μὲ τὰ ἀχαρακτήριστα γεγονότα τῆς 17ης Ἰουνίου.

Βέβαια, δὲν εἶναι εὔκολο κανεὶς νὰ βγάλη συμπεράσματα. Θὰ πρέπει πρῶτα νὰ ὑποβληθοῦν οἱ ἐκθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν, τὰ ὑπομνήματα τῶν φίλων τοῦ ποδοσφαίρου, νὰ γίνη διεξονυχιστικὴ προανάκρισι καὶ τέλος, νὰ διαπιστωθοῦν ἀδιάβλητα ὅλα τὰ γεγονότα.

Στὸ θέμα αὐτό, κατόπιν ἐντολῆς τῆς Κυβερνήσεως, πῆρε σαφῆ θέσι ἡ Γενικὴ Γραμματεία τοῦ Ἀθλητισμοῦ κι' ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταβληθῆ κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ ποδόσφαιρο νὰ πάρη τὴ μορφὴ τῆς εὐχάριστης ἀθλοπαιδιᾶς καὶ τῆς ἁμίλλης στοὺς νέους κι' ὄχι τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος.

2) Οἱ ὁμάδες θὰ ἐξυγιανθοῦν θ' ἀνασυγκροτηθοῦν καὶ θ' ἀποτελεσθοῦν ἀπὸ ὑγιᾶ καὶ ἠθικὰ στελέχη.

3) Τοὺς ἀγῶνας θὰ παρακολουθῆ ὁ ἑκάστοτε εἰσαγγελεὺς τῆς ὑπηρεσίας, ὥστε νὰ μπορῆ, ἀφοῦ βέβαια θὰ εἶναι γνώστης τῶν κανόνων τοῦ παιγνιδιοῦ, νὰ ἐλέγχη αὐστηρὰ τὴ συμπεριφορὰ τῶν παικτῶν καὶ ν' ἀνακαλύπτη κάθε διάθεσι γιὰ «ματσαοάγκα» τῶν διευθυνόντων τὰ σωματεῖα.

4) Ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικὴ περιβολὴ θὰ εἶναι ἀνακατεμένοι μὲ τοὺς φίλους τοῦ ποδοσφαίρου, ὥστε νὰ ἐπεμβαίνουν καὶ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς ταραξίες κι' ἐκείνους ποὺ ἔχουν διάθεσι γιὰ καταστροφές.

5) Θὰ ληφθῆ μέριμνα ὅπως στὰ γήπεδα, ποὺ διεξάγεται ἕνας μεγάλος ἀγώνας, ποὺ μοιραῖα προκαλεῖ συρροὴ δεκάδων χιλιάδων φανατικῶν θεατῶν, οἱ ἔξοδοι νὰ παραμένουν ἀνοιχτές. Ἔτσι θὰ μποροῦν σὲ μιὰ στιγμὴ ἑνὸς ἀπροόπτου νὰ ἐγκαταλείψουν γρήγορα τὸ γήπεδο οἱ φίλαθλοι χωρὶς νὰ συμβοῦν ἀτυχήματα.

6) Θὰ ἀσκηθῆ αὐστηρὸς ἔλεγχος στὶς διοικήσεις τῶν ποδοσφαιρικῶν σωματείων καὶ θὰ καταβληθῆ προσπάθεια πλήρους ἐξυγιάνσεώς τους.

7) Κάθε ἀγώνας θὰ παίρνη πιὰ τὴ μορφὴ ἑνὸς πολιτισμένου ἀθλήματος καὶ θὰ διεξάγεται μὲ εὐπρέπεια καὶ χωρὶς τὶς ἐκπληκτικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ σὲ ὅλους εἶναι τόσο γνωστές.

Προσπαθήσαμε νὰ δοῦμε ὡστόσο, γιατὶ αὐτὴ ἡ μανία τοῦ ποδοσφαίρου ἔχει κατακτήσει τόσο τὸν λαὸ μας καὶ ἰδιαίτερα τοὺς βιοπαλαιστάς. Ζητήσαμε τὶς γνῶμες πολλῶν φιλάθλων καὶ ἁρμοδίων. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ παραφροσύνη καὶ ὁ φανατισμός; Γιατὶ πραγματικὰ τὸ ποδόσφαιρο στὴν Ἑλλάδα ξεπέρασε κάθε λατρεία καὶ κάθε παθολογικὴ ἀφοσίωσι. Οἱ θρησκόληπτοι εἶναι... ἀγγελάκια μπροστὰ στοὺς μανιώδεις φίλους τοῦ ποδοσφαίρου.

Τὸ μυστικό, ὅπως ἀναφέρουν, εἶναι στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἕλληνος βιοπαλαιστοῦ, ποὺ ἔχει περιορισμένα ἐνδιαφέροντα καὶ καμμιὰ ψυχαγωγία. Στὸ ποδόσφαιρο μπορεῖ νὰ ξεχάση ὅλα του τὰ βάσανα παρακολουθῶντας τὸ παιγνίδι. Νὰ μπῆ στὸ πετσὶ τῶν παικτῶν καὶ νὰ λάβη κι' αὐτὸς μέρος στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν τελικὴ νίκη. Νὰ ξεσπάση καὶ νὰ ἔχη ἀνενόχλητος τὶς ἐκρήξεις του. Νὰ βγάλη ὅλα τὰ ἀπωθημένα: τὶς καταπιέσεις τῆς δουλειᾶς του, τὴ σκληρότητα τῶν προϊσταμένων του, τὰ βάσανά του, τὴν ἀποτυχία καὶ τὴν διάλυσι τῶν ὀνείρων του. Τὸ ποδόσφαιρο εἶναι μιὰ θεραπεία τῶν νεύρων του καὶ μιὰ ψυχικὴ ἰσορρόπησί του. Ἔχει τὸ ἐλεύθερο νὰ βρίση, νὰ ξεφωνίση, νὰ φορέση ὡς τ' αὐτιὰ τὸ καπέλλο τοῦ γείτονά του, νὰ συζητήση ὧρες κατόπιν τὸν ἀγῶνα. Καὶ νὰ ἐπιδείξη ἐπίσης καὶ τὶς ποδοσφαιρικὲς γνώσεις του. Γίνεται κάτι κι' ἀποκτάει προσωπικότητα κάθε θεατὴς τοῦ ποδοσφαίρου. Ἡ ἀλητεία καὶ ἡ ἀριστοκρατία ἀφομοιώνονται στὸ γήπεδο. Κανένα σπὸρ καὶ κανένα παιγνίδι δὲν ἔχει τόσο φανατικοὺς θαυμαστές. Ὅσο ἀκριβὰ κι' ἂν ἔχη τὸ εἰσιτήριο ὁ βιοπαλαιστὴς θὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ ἐξοικονομήση τὰ χρήματα γιὰ νὰ τ' ἀγοράση. Μπορεῖ ν' ἀφήση νηστικὸ τὸ σπίτι του. Μπορεῖ νὰ κάνη δάνειο. Μπορεῖ νὰ διαθέση ὅλο τὸ μεροκάματό του, μὰ τὸ εἰσιτήριο θὰ τ' ἀποκτήση. Κι' ὅσο γιὰ τὴ νεολαία, δὲν εἶναι εὔκολο ν' ἀναφέρουμε τί συνδυασμοὺς

Τὸ ποδόσφαιρο πρέπει νὰ πάρη τὴ μορφὴ τῆς εὐχάριστης ἀθλοπαιδιᾶς κι' ὄχι τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος...

κάνει γνὰ ν' ἀποκτήση μιὰ εἴσοδο στὸ γήπεδο. Καί, φυσικά, ὕστερα ἀπὸ τόσες προσπάθειες, τόσες ἀγωνίες, τόσες στερήσεις ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήση ἀπὸ τοὺς ὀργανωτὰς τῶν ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων νὰ τοῦ παρουσιάσουν ἕνα ἀξιόλογο παιγνίδι.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀπογοητεύσεις του ἦταν μικρές. Εἶχε τὴν αὐταπάτη ὅτι ἔφταιγε ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος παίκτης. Καμμιὰ φορὰ ὅτι ἡ ὁμάδα δὲν εἶχε ἐπαρκῶς προπονηθῆ, ὥστε ν' ἀντιμετωπίση νικηφόρα τοὺς ἀντιπάλους του. Καὶ ξεσποῦσε μὲ βρισιὲς στοὺς παῖκτες.

Πολλὲς φορὲς τὴ μανία τῆς ἀπογοητεύσεώς του τὴν ξεσποῦσε στὸν διαιτητή, ποὺ νόμιζε ὅτι ἔκανε κάποιο λάθος. Ἄπειρες ἦταν οἱ περιπτώσεις, ποὺ θέλησαν νὰ λυντσάρουν ἕναν διαιτητὴ ἢ νὰ τὸν σπάσουν στὸ ξύλο. Καὶ δὲν εἶναι λίγοι οἱ διαιτητές, ποὺ στάλθηκαν καὶ νοσηλεύτηκαν στὰ νοσοκομεῖα. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ποὺ μὲ τόσες στερήσεις εἶχε ἀποκτήσει τὸ εἰσιτήριό του, ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὶς ἀπίθανες συνοικίες τῆς πρωτευούσης, ποὺ εἶχε μείνει νηστικὸς κι' ὁλόκληρες ὧρες στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ἐξασφαλίση μιὰ θέσι γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸν ἀγῶνα εἶχε τὴν ἀπαίτησι νὰ τὸν σεβαστοῦν καὶ νὰ τὸν ἱκανοποιήσουν μὲ τὸ θέαμα ἑνὸς τεχνικοῦ καὶ καλοῦ παιγνιδιοῦ. Νά... σκιστοῦν οἱ παῖκτες, νὰ τσακιστοῦν ἀλλὰ ὁ ἀγῶνας νὰ διατηρηθῆ στὸ ὕψος του: Νίκη ἢ θάνατος. Τότε δίκαια ἀποθέωνε τὴν νικήτρια ὁμάδα κι' ἔκανε ἴνδαλμά του τοὺς ἀθλητάς της.

Μὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅπως μᾶς ἀνεφέρθη, τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν. Καθιερώθηκε τὸ Πρὸ-Πό. Ἔγινε καὶ τὸ ποδόσφαιρο... ρουλέττα. Μὲ «ἐγκεφάλους» καὶ ὁμάδες ἐπιχειρηματιῶν. Ἔγινε τεραστία ἐπιχείρησις, ποὺ ἀποφέρει ἀστρονομικὰ κέρδη. Κι' ἔγιναν «χρυσᾶ» τὰ πόδια τῶν παικτῶν τῆς μπάλλας. Οἱ «ἄσσοι» τοῦ ποδοσφαίρου ἔγιναν σὰν τὰ καθαρόαιμα ἄλογα τῆς κούρσας. Γιὰ νὰ τοὺς ἀποκτήση μιὰ ὁμάδα, πρέπει νὰ πληρώση ἑκατοντάδες χιλιάδες ἢ καὶ ἑκατομμύρια. Ζήτησαν καὶ πέτυχαν τὴν ἰδιαίτερη ἀμοιβὴ γιὰ κάθε ἀγῶνα Ζήτησαν ἀκόμη τὴν ἀξιοποίησι τῆς φήμης τους καὶ τῆς ἱκανότητός τους. Κι' οἱ διοικοῦντες τὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα ἐπέτυχαν νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν μιὰ ἄνετη διαβίωσι: Τοὺς ἔδωσαν χρήματα κι' ἄνοιξαν μαγαζιά, πρακτορεῖα λαχείων, τοὺς προμήθευσαν ἄδειες λειτουργίας τυχερῶν παιγνιδιῶν καὶ σφαιριστηρίων, τοὺς ἔβαλαν σ' ἐπίζηλες θέσεις.

Γέμισαν λεφτὰ τὰ «χρυσᾶ πόδια». Μέθυσαν κι' ἄρχισαν αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ τὴν «Ντόλτσε Βίτα». Τὰ σκάνδαλά τους συχνά, πολὺ συχνὰ ἀπησχόλησαν τὴν Εἰσαγγελία καὶ τὶς δικασίμους τῶν Κακουργοδικείων. Ἔγιναν τό... χρυσόμαλλον δέρας τῶν διαφόρων θαυμαστριῶν τους καὶ τῶν πιὸ ἔξυπνων μαμάδων τους. Τοὺς ἔστησαν παγίδες καὶ τοὺς ἔπιασαν ἀπὸ τὴν μύτη, σὰν τὰ ἔξυπνα πουλιά, ἀφοῦ τὸ μυαλό τους τὸ εἶχαν στὰ ...πόδια.

Μὰ ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ὀργανώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ὁμάδων, τοῦ Πρὸ - Πὸ καὶ τῶν ἔξυπνων κερδοσκοπικῶν συνδυασμῶν τῶν «ἐγκεφάλων» τοῦ ποδοσφαίρου, χάλασε τὸ παιγνίδι τῆς μπάλας. Ἀπὸ ἀθλοπαιδιὰ ἔγινε ἐπιχείρησι. Καὶ φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ παρουσιάζη τὸ ποδόσφαιρο τὶς ἀκόλουθες δύο ὄψεις:

1. Τὴν καλή του μορφή. Πλήρης κι' ἀρτία προπόνησι τῶν παικτῶν, ὑποδειγματικὰ γήπεδα. Συγκροτημένα σωματεῖα. Ἀνάπτυξι τῆς λατρείας τοῦ ποδοσφαίρου. Ἀνάπτυξι τοῦ ἐσωτερικοῦ τουρισμοῦ.

Κάθε ὁμάδα ὅπου ἔπαιζε τὴν ἀκολουθοῦσαν χιλιάδες φιλάθλων μὲ πούλμαν κι' ἔτσι ἦταν κι' ἕνας τρόπος μὲ λίγα λεφτὰ πολὺς κόσμος νὰ γνωρίση τὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης ἀπὸ τὶς τεράστιες εἰσπράξεις ποὺ πραγματοποιοῦσαν ἐνισχύετο κατὰ ἕναν τρόπον καὶ ὁ κλασικὸς ἀθλητισμός.

2. Ἡ κακὴ μορφή του: Πλήρης διαφθορὰ τῆς ἀθλητικῆς συνειδήσεως τῶν παικτῶν. Μοιραία συμμετοχή τους στὰ παιγνίδια τῶν «ἐγκεφάλων» τῶν ποδοσφαιρικῶν σωματείων. Ἐμπόριον καὶ φυσικὰ νόθευσι τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος. Κι' οἱ συναντήσεις δὲν τέλειωναν παρὰ μόνον ὅταν ἐξαντλοῦσαν καὶ τὴν τελευταία δεκάρα τοῦ ἀτυχοῦς φιλάθλου. Οἱ συναντήσεις γιὰ τὸ κύπελλο συνεχίζονταν. Κατηγγέλθη ὅτι τὰ παιγνίδια ἦταν συμφωνημένα. Ἔγινε τὸ ποδόσφαιρο ἕνας σατανικὸς ὀργανισμός, ποὺ ἀπομυζοῦσε τὶς οἰκονομίες τῶν φιλάθλων.

Καὶ ξαφνικά, ἐπῆλθε τὸ μοιραῖο! Ἡ ἀποφράδα συνάντησι «Παναθηναϊκοῦ - Ὀλυμπιακοῦ» γιὰ τὸ κύπελλο Ἑλλάδος. Τριάντα χιλιάδες θεατές, τέσσερις ὧρες καθηλώθηκαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα. Μὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀντελήφθησαν ὅτι κάτι δὲν πήγαινε καλά. Οἱ παῖκτες φαινόντουσαν μουδιασμένοι. Στὴν ἀρχὴ τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνου κάποιος ξέσπασε. Βλέποντας ἕνα ποδοσφαιριστὴ νὰ μὴν ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐκαιρία ἐπιθέσεως τοῦ φώναξε:

— Σιγὰ νὰ μὴ σοῦ πέση τὸ παιδί!...

Αὐτὸ ἦταν! Οἱ τριάντα χιλιάδες θεατὲς ἔγιναν θηρία ἀπὸ τ' ἀλλεπάλληλα σφάλματα τῶν παικτῶν, ποὺ εἶχαν διαπιστώσει. Κατηγοροῦσαν, λοιπόν, τοὺς παῖκτες ὅτι εἶχαν συμφωνήσει νὰ φέρουν ἰσοπαλία. Ἔτσι οἱ «ἐγκέφαλοι» θὰ ἐπαναλάμβαναν τὸν ἀγῶνα καὶ θὰ εἰσέπρατταν κι' ἄλλα εἰσιτήρια. Καὶ τότε ξέσπασε ἡ ὀργὴ τῶν φιλάθλων. Μὲ κραυγὲς «κουρέλες», «ἀπατεῶνες», «λωποδύτες», ἔσπασαν τὰ κάγκελλα. Κατέστρεψαν ὅλες τὶς διαφημιστικὲς πινακίδες καὶ τοὺς ἔβαλαν φωτιά. Ἀνέβηκαν στοὺς στύλους κι' ἔσπασαν τοὺς προβολεῖς. Ἔβαλαν φωτιὰ σ' ὅλες τὶς καρέκλες καὶ ξύλωσαν τὶς εἰσόδους. Κατέστρεψαν καὶ τὰ γκὸλ πὸστ καὶ τοὺς ἔβαλαν φωτιά. Κατέστρεψαν καὶ τὶς μικροφωνικὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ γηπέδου. Ἔσπασαν τὰ τσιμέντα τῶν κερκίδων. Διέλυσαν τὸ ἰατρεῖο. Ἀνέσκαψαν τὸ γήπεδο καὶ τέλος ἔβαλαν φωτιὰ ἀκόμη καὶ μέσα στ' ἀποδυτήρια. Ἔπειτα ξεχύθηκαν πρὸς τὰ γραφεῖα τῆς ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας γιὰ νὰ τὰ κάνουν ἐπίσης γυαλιὰ καρφιά, μὰ τοὺς πρόλαβαν τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, ποὺ μὲ ψυχραιμία τοὺς ἀντιμετώπισαν, χωρὶς νὰ τοὺς ἐξερεθίσουν. Τέλος, χιλιάδες ἀγανακτησμένων φιλάθλων ἔφτασαν στὴ Βουλή. Ἔτσι ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ληφθοῦν τὰ πρῶτα αὐστηρὰ μέτρα γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῶν ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Ἡ ψήφισι τοῦ νόμου τῆς φυλετικῆς ἰσότητος

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ἡμέρα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὴν ψήφισι ἀπὸ τὴ Γερουσία τοῦ νόμου ἐναντίον τῆς φυλετικῆς ἀνισότητος.

«Ἕνας ἀποφασιστικὸς σταθμὸς πρὸς τὴν ἰσότητα ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν μπροστὰ στὴ ζωή».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Πρόεδρος Τζόνσον χαιρέτησε τὴν ψήφισι τοῦ νέου νόμου.

Ὁ πραγματικὰ ἱστορικός, ὁ ἀπόλυτα «ἐπαναστατικὸς» γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες νόμος, υἱοθετήθηκε ἀπὸ 73 γερουσιαστὲς (46 Δημοκράτες καὶ 27 Ρεπουμπλικάνοι) καὶ καταψηφίστηκε ἀπὸ 27 (21 Δημοκράτες καὶ 6 Ρεπουμπλικάνοι).

ΠΡΑΞΙ ΚΑΛΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ...

Στὸ σύνολό τους, οἱ ἡγέτες τῶν μαύρων εἶναι εὐχαριστημένοι. Βλέπουν στὸν καινούργιο νόμο μιὰ πρᾶξι καλῆς θελήσεως καὶ συμφιλιώσεως. Ἀλλὰ περιμένουν κυρίως τὴν ἐφαρμογή του, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κρίνουν θετικά, ἂν ὁ νόμος τῆς καταργήσεως τῶν φυλετικῶν διακρίσεων εἶναι πραγματικὰ σταθμὸς γιὰ τὴ ζωὴ τῶν 19.000.000 μαύρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἀναμένεται, ὅτι ὁ νέος νόμος θὰ ὑπογραφῆ ἐπισήμως ἀπὸ τὸν Πρόεδρο, σὲ εἰδικὴ τελετή, ποὺ θὰ συμβολίζη τὴν «ἀμερικανικὴ ἰσότητα».

ΚΕΝΝΕΝΤΥ — ΤΖΟΝΣΟΝ

Ὁ σημερινὸς νόμος ἀποτελεῖ βασικὰ ἔργο τοῦ Τζὼν Κέννεντυ. Ἕνα χρόνο τώρα τριγύριζε στοὺς μαιάνδρους τῆς γραφειοκρατίας τοῦ Κογκρέσσου.

Ἕνας ὁλόκληρος πανίσχυρος κόσμος ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ θάψη τὸ νόμο γιὰ πάντα.

Ἡ Γερουσία ἀσχολήθηκε 83 ἡμέρες μὲ τὴ μελέτη τοῦ νόμου, γεγονός, ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὸ ρεκόρ.

Ἀλλὰ ἡ ἀποφασιστικότητα τοῦ Προέδρου Τζόνσον ἔπαιξε τεράστιο καὶ πραγματικὰ ἱστορικὸ ρόλο.

Ἀνήκοντας ὁ ἴδιος σὲ μιὰ Πολιτεία τοῦ Νότου — στὸ Τέξας — ὅπου τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων λευκῶν καὶ μαύρων ἔχει πάρει ἐκρηκτικὴ μορφή, θεωρεῖται σὰν «ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ξέρει περὶ τίνος πρόκειται» καὶ ὄχι σὰν ὁ «ξένος», ὁ «βόρειος», ὁ «γιάγκυ», ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλη τὴ λύσι «του».

Ὁ Λύντον Τζόνσον, μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα, κατώρθωσε νὰ «περάση» τὸ νόμο, ἀπευθυνόμενος μὲ σοβαρώτατα ἐπιχειρήματα καὶ στὰ δύο κόμματα.

Ὁ νέος νόμος, παρ' ὅλο, ποὺ — θεωρητικὰ τουλάχιστον — εἶναι πραγματικὰ ἐπαναστατικὸς μὲ ὅ,τι ὑπῆρχε στὸ παρελθὸν καὶ ἑπομένως ἀποτελεῖ ἕνα τεράστιο βῆμα προόδου, πάντως οὐσιαστικὰ ἀπέχει ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἰσότητα λευκῶν καὶ μαύρων.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Κέννεντυ καὶ μετὰ ὁ Τζόνσον ἀναγκάστηκαν νὰ προβοῦν σὲ ἀρκετὲς ὑποχωρήσεις καὶ ν' ἀλλάξουν πολλὰ σημεῖα τοῦ πρώτου βασικοῦ νόμου, γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ὑπερνικήσουν τὴν ἀντίδρασι τῶν ἀντιπάλων τους.

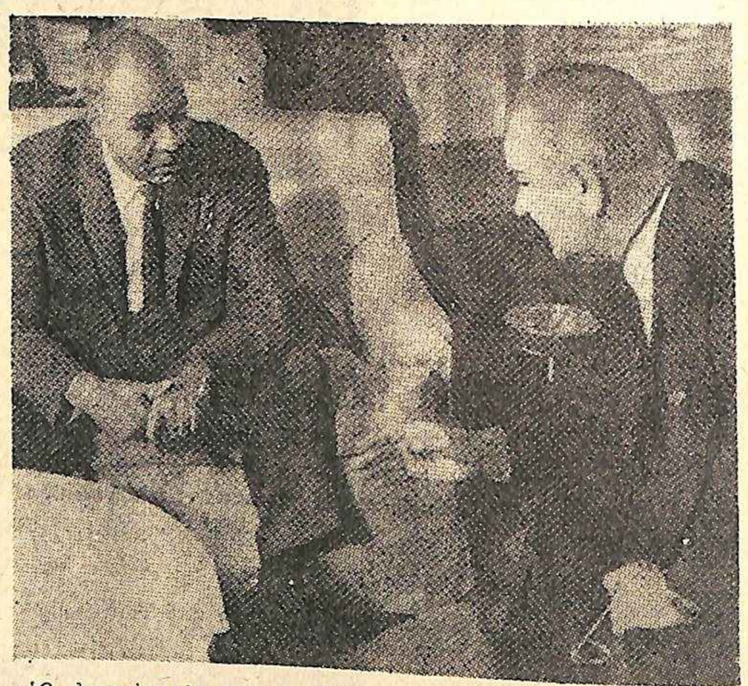

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων Ρόϋ Βίλκινς, μὲ τὸν Πρόεδρο Λύντον Τζόνσον.

Ἄλλωστε καὶ στὴν πρώτη του μορφὴ ὁ νόμος δὲν προέβλεπε μιὰ ἀπόλυτη, μιὰ ὁλοκληρωτικὴ «συγχώνευσι» λευκῶν καὶ μαύρων.

Ἀλλὰ καὶ τώρα, ἀφοῦ ψηφίστηκε, ἡ ἐφαρμογή του, σὲ μεγάλο βαθμό, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴ θέλησι τῶν νοτίων Πολιτειῶν, γιατὶ καὶ μὲ τὸ νέο νόμο, μόνο ἕνα τμῆμα τοῦ ἐλέγχου τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀστυνομίας μεταφέρθηκε στὴν κεντρικὴ ἐξουσία τῆς Οὐάσιγκτων.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ...

Ὁ νόμος γιὰ τὴν κατάργησι τῶν φυλετικῶν διακρίσεων — κι' αὐτὸ τόνισε καὶ ὁ Πρόεδρος Τζόνσον—εἶναι ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὴν ἰσότητα, δὲν εἶναι ἀκόμα ἡ ἰσότης, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη μόνο ὅταν ἡ δικαιοσύνη θὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια καὶ στὶς 51 Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ἀνάλυσι — ἡ σύντομη, γενικὴ καὶ ἐκλαϊκευμένη ἀνάλυσι — τοῦ νέου νόμου, δίνει ταὐτόχρονα μιὰ πιστὴ εἰκόνα τῆς καταστάσεως καὶ τοῦ προβλήματος τῶν σχέσεων λευκῶν καὶ μαύρων.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΕΝΟΣ ΝΟΜΟΥ

Ὁ νόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ 150.000 περίπου λέξεις καὶ προβλέπει:

— Τὴν ἀπαγόρευσι κάθε φυλετικῆς διακρίσεως στοὺς δημόσιους «χώρους»: καφενεῖα, ἑστιατόρια, πισίνες, γήπεδα, καταστήματα, ξενοδοχεῖα.

— Στὴν πρόσληψι στὶς διάφορες ἐργασίες δὲν πρέπει νὰ γίνεται καμμιὰ διάκρισι λευκῶν καὶ μαύρων. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς θὰ εἶναι προοδευτικὴ μέσα στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου. Τὰ Συνδικάτα ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς.

— Ὁ μηχανισμὸς τῆς ἑνοποιήσεως τῶν σχολείων λευκῶν καὶ μαύρων ἰσχυροποιεῖται. Τὰ κοινὰ σχολεῖα γίνονται ὁ κανόνας, μὲ λίγες σχετικῶς ἐξαιρέσεις.

— Ὁ νόμος, ποὺ προβλέπει τὴν «ἰσότητα» τῆς ψήφου, βελτιώνεται. Ὅσοι «πολίτες» πῆγαν ἔξη χρόνια σχολεῖο, μποροῦν νὰ ψηφίζουν.

— Ὅσες Πολιτεῖες — κι' αὐτὸ βέβαια ἀφορᾶ ὡρισμένες ρατσιστικὲς Πολιτεῖες τοῦ Νότου — ἀντιδράσουν στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, θὰ παύσουν νὰ ἐπιχορηγοῦνται οἰκονομικὰ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐξουσία τῆς Οὐάσιγκτων.

Πίσω, βέβαια, ἀπὸ τὴν ψήφισι τοῦ νέου νόμου, τὰ πάθη κοχλάζουν.

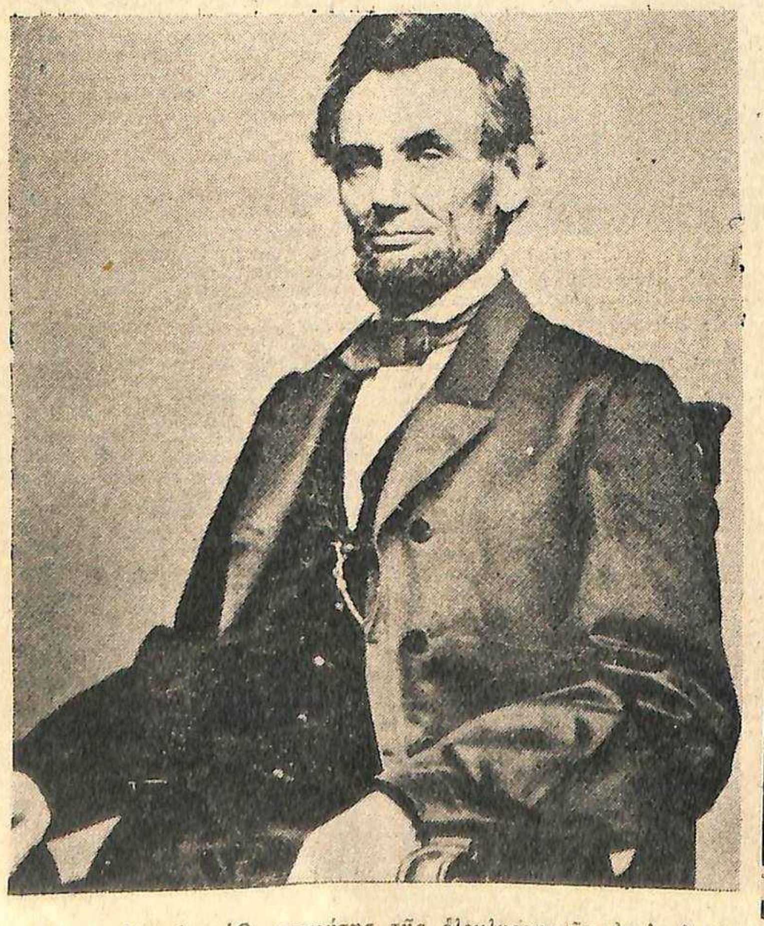

Ἀβραὰμ Λίνκολν. Ὁ προφήτης τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μαύρων.

Ἕνα κοινὸ σχολεῖο γιὰ λευκοὺς καὶ μαύρους.

ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΜΙΣΗ

Γιατὶ τὸ πρόβλημα τῶν μαύρων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶναι πραγματικὰ ἐκρηκτικό, γεμᾶτο πάθη, προλήψεις, συμφέροντα καὶ συχνὰ σκοτεινὰ μίση.

Κατὰ βάθος, τὸ πρόβλημα τῶν μαύρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔχει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸ πρόβλημα, ποὺ ἀντιμετώπισαν ἢ ἀντιμετωπίζουν ὡρισμένες Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης.

Γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ μαῦροι εἶναι τὸ ἐσωτερικό τους «ἀποικιακὸ» πρόβλημα, ἕνα πρόβλημα πάντως πολυσύνθετο, πολύμορφο καὶ οὐσιαστικὰ τρομερὰ δύσκολο.

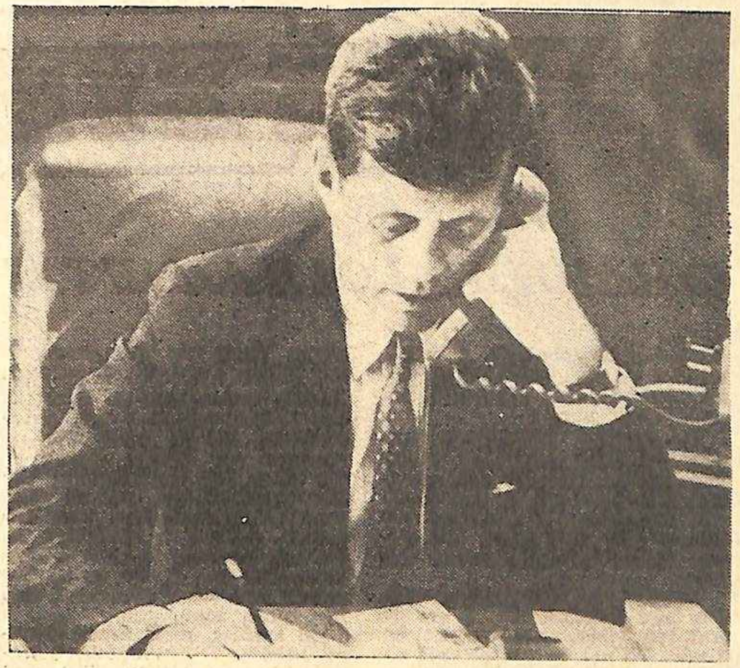

Ὁ ἀλησμόνητος Κέννεντυ, δημιουργὸς τοῦ νέου νόμου τῆς φυλετικῆς ἰσότητος.

19 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΑΥΡΟΙ

Πρῶτα-πρῶτα, τὰ 19 ἑκατομμύρια μαύρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν ἀποτελοῦν — ὅπως πολλοὶ ἀφελεῖς πιστεύουν — ἕνα σύνολο.

Εἶναι τελείως χωρισμένοι, ἀνάλογα μὲ τὴν περιοχή, ποὺ ζοῦν, ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, ἀνάλογα μὲ τὶς πολιτικὲς τους πεποιθήσεις...

Ὅλοι, βέβαια, ἐπιθυμοῦν μὲ πάθος τὴν ἀπόλυτη ἰσότητα μὲ τοὺς λευκούς. Ἀλλὰ ὁ τρόπος, ἡ μέθοδος, ὁ ἀγώνας, ποὺ υἱοθετοῦν γιὰ νὰ φτάσουν σ' αὐτὸ τὸ σκοπό, διαφέρουν τελείως.

Ὑπάρχουν σὲ ὡρισμένες Πολιτεῖες τοῦ Νότου μαῦροι τόσο φτωχοὶ καὶ καταφρονεμένοι, ποὺ ἀποτελοῦν ντροπὴ καὶ γιὰ ἀφρικανικὴ ἀκόμα ἀποικία. Καὶ ὑπάρχουν, στὶς μεγάλες κυρίως πόλεις, μαῦροι ἑκατομμυριοῦχοι ἢ καὶ ἐξαιρετικὰ εὔποροι, ποὺ θὰ τοὺς ζήλευαν ἑκατομμύρια λευκῶν.

Ὑπάρχουν μαῦροι, ποὺ πιστεύουν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ εἶναι ὑπερήφανοι νὰ εἶναι πολίτες τῆς μεγάλης αὐτῆς Δυνάμεως — πολίτες ἔστω καὶ δευτέρας κατηγορίας — καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι, ποὺ μισοῦν, μὲ ὑστερικὸ φυλετικὸ μῖσος, τοὺς λευκοὺς καὶ ποὺ διακηρύσσουν τὴ φυλετικὴ ἀνωτερότητα τῆς μαύρης φυλῆς. (Περιττὸ νὰ τονίσουμε, ὅτι ἀποτελοῦν μιὰ μικρὴ μειονότητα, ποὺ κινεῖται πάντως δραστήρια).

«ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ»

Τὰ πενῆντα ἑκατοστὰ — περίπου — τῶν μαύρων, πιστεύουν πὼς οἱ λευκοὶ θέλουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς κρατοῦν μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀμορφωσιά.

Τὰ ἄλλα πενῆντα ἑκατοστὰ πιστεύουν, ὅτι, στὸ σύνολό τους, οἱ λευκοὶ «ὡρίμασαν» καὶ θέλουν τώρα νὰ «βοηθήσουν» τοὺς μαύρους.

Τὸ βέβαιο εἶναι — κι' ἐδῶ φτάνουμε στὸ πιὸ δραματικὸ σημεῖο τοῦ προβλήματος — ὅτι, ἔξω ἀπὸ ἕναν πυρῆνα «φιλελευθέρων» λευκῶν, τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν λευκῶν Ἀμερικανῶν βλέπει μὲ «δυσπιστία» τοὺς μαύρους καὶ δὲ θὰ ἤθελε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ θεωρηθῆ «φίλος τῶν μαύρων».

Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν Ἀμερικανῶν υἱοθετεῖ μιὰ ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντι τῶν μαύρων... Θεωρητικὰ μάλιστα — καὶ ὁ τελευταῖος νόμος τὸ ἐπιβεβαιώνει — ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν λύσει τὸ πρόβλημα «ὑπὲρ» τῶν μαύρων.

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ;

Στὴν πρᾶξι ὅμως, ἐξακολουθοῦν βαρυά, κατάμαυρα σύννεφα, νὰ πιέζουν τὴν πραγματικότητα.

Κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα αὐτὰ σύννεφα μπορεῖ νὰ ξεσπάση μιὰ τρομερὴ καταιγίδα, ποὺ ἡ ἀπήχησί της θὰ ἔχη παγκόσμιο χαρακτῆρα.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μαύρων καὶ μάλιστα οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοί, ὅπως ὁ περίφημος πάστορας Κίνγκ, βλέπουν μὲ μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη τὴν πολιτικὴ τῶν λευκῶν, ἀπ' ὅ,τι ἡ μάζα τῶν ἄλλων μαύρων. Κι' αὐτό, γιατί, σιγὰ-σιγὰ ἀπόχτησαν μιὰ πραγματικὴ δύναμι, ἐπειδὴ βρίσκονται σὲ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγούς, μὲ τὰ κόμματα, τοὺς ὑπουργοὺς καὶ συχνὰ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Πρόεδρο.

Ο ΦΟΒΟΣ

Σὲ πολλὲς Πολιτεῖες τοῦ Νότου, εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι οἱ μαῦροι φοβοῦνται. Ἡ ρασιστικὴ ὀργάνωσι Κοὺ-Κλοὺξ-Κλὰν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἰσχυρή.

Πολλοὶ μαῦροι φοβοῦνται, ὅτι ὁ νέος νόμος θὰ προκαλέση τὶς βίαιες ἀντιδράσεις τῶν ρασιστικῶν πυρήνων.

Τὸ δραματικώτερο εἶναι, ὅτι καὶ οἱ λευκοὶ τῶν Νοτίων Πολιτειῶν, ὄχι βέβαια τῆς Κοὺ-Κλοὺξ-Κλάν, ἀλλὰ οἱ «τίμιοι» καὶ φτωχοὶ ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι, φοβοῦνται κι' αὐτοὶ τοὺς μαύρους...

Χίλιες-δυὸ ἱστορίες κυκλοφοροῦν γιὰ τὴ χυδαιότητα, τὴν τεμπελιὰ καὶ τὴ βρωμιὰ τῶν μαύρων, ἱστορίες, ποὺ δείχνουν, ὅτι οἱ προλήψεις, τὸ ψέμμα καὶ τὸ μῖσος εἶναι ἀκόμα ριζωμένα κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ποὺ εὐτυχῶς, σὲ ἔντονη μορφή, βρίσκεται κυρίως μόνο σὲ ὡρισμένες Πολιτεῖες τοῦ Νότου, τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχη ὁ νέος «ἐπαναστατικὸς» νόμος;

ΜΙΑ ΑΝΑΙΜΑΚΤΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ;

Ἡ σημασία βέβαια τοῦ νόμου τῆς φυλετικῆς ἰσότητας εἶναι τεράστια.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πραγματικότητα πολύμορφη, μπερδεμένη, γεμάτη πάθη καὶ προλήψεις.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες θὰ ἀποφύγουν τελικὰ μιὰ τρομερὴ φυλετικὴ σύγκρουσι, μιὰ καινούργια μορφὴ ἐμφυλίου πολέμου;

Οἱ βαθύτεροι γνῶστες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ ἐλπίζουν.

Θὰ χρειαστῆ ἴσως ἕνας νέος Λίνκολν, γιὰ νὰ «ἀπελευθερώση» πέρα γιὰ πέρα τοὺς μαύρους;

Οἱ Λίνκολν ὑπάρχουν, ἀλλά, στὴ μαγικὴ ἐποχή μας, χρειάζονται καὶ οἱ λαοί, ποὺ θὰ εἶναι ἀντάξιοι τῶν Λίνκολν.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔφτασαν στὸ σταυροδρόμι ἑνὸς δραματικοῦ προβλήματος: Λευκοὶ καὶ μαῦροι θὰ σταθοῦν ἀντιμέτωποι ἢ θὰ δώσουν τὰ χέρια;

ΕΠ. ΜΕΤ.

Μαῦροι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν σὲ διαδήλωσι...

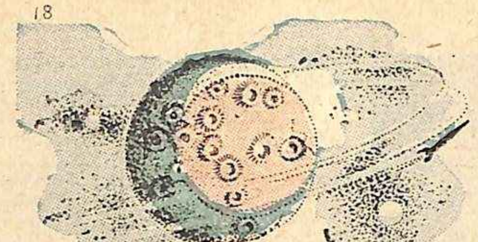

γνωριμία μέ τό ΣΥΜΠΑΝ

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

ΤΟ σύμπαν, ὅταν πάρωμε αὐτὴ τὴ λέξι μὲ τὴν πραγματικὴ σημασία της, δὲ μπορεῖ νὰ πάη πουθενά, ἀφοῦ εἶναι παντοῦ. Δὲ μπορεῖ νὰ φθάση κάπου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτα ἔξω ἀπ' αὐτό. Δὲ μπορεῖ νὰ μετακινηθῆ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερά, νὰ προχωρήση ἢ νὰ ὀπισθοχωρήση, ν' ἀνεβῆ ἢ νὰ κατεβῆ. Γεμίζει τὰ πάντα. Ὡς σύνολο, λοιπόν, εἶναι ἀκινητοποιημένο μέσα στὸ χρόνο καὶ τὸ χῶρο.

Ἀλλ' ἂν τὸ σύμπαν εἶναι ἀκίνητο καὶ ἀμετάβλητο, δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ μέρη, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν. Αὐτὰ περιστρέφονται, περιδινοῦνται, ἕλκονται ἀμοιβαῖα ἢ ἀπωθοῦνται, γεννιοῦνται, ζοῦν, πεθαίνουν, ξαναγεννιοῦνται, ἀνάβουν, σβύνουν καὶ μεταβάλλονται διαρκῶς.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἡλιακό μας σύστημα. Ὁ ἥλιος μας, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ ἕνα σπειροειδῆ νεφελοειδῆ, μαζὶ μὲ δύο ἢ τρία ἑκατομμύρια ἄλλων, πῆρε τὴ θέσι, ποὺ ξέρομε μέσα στὸ διάστημα καί, χωρὶς νὰ σταματήση τὴν περιδίνησί του, ἐξαπέστειλε γύρω του τὴ Γῆ καὶ τοὺς ἄλλους πλανῆτες. Δημιουργήθηκε ἔτσι ἕνας μικρὸς ξεχωριστὸς κόσμος, ἕνας κόσμος ὠργανωμένος καὶ ποὺ ζῆ σὰν οἰκογένεια. Στὴ μικρὴ αὐτὴ πλανητικὴ οἰκογένεια ὑπάρχουν κιόλας μερικοὶ νεκροί, ὅπως ἡ Σελήνη κι' ὁ Ἑρμῆς, ποὺ συμπλήρωσαν τὴν ἐξέλιξί τους καὶ περιμένουν ὑπομονητικὰ τὴν ἀναπόφευκτη σύγκρουσι, ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνες αἰώνων, ποὺ θὰ τοὺς ξαναφέρη στὴ ζωή. Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄρρωστοι ἢ ἑτοιμοθάνατοι, ὅπως ὁ Ἄρης, ποὺ φαίνεται ἀφάνταστα γηρασμένος. Ὑπάρχουν, τέλος, κόσμοι νέοι, ὅπως ἡ Ἀφροδίτη, ἢ σὲ νηπιακὴ κατάστασι, ὅπως ὁ Κρόνος.

Ἡ ζωή, ἡ ἐξέλιξις καὶ ὁ θάνατος ὅλων αὐτῶν τῶν πλανητῶν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Γιατὶ κανένα δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἕλξι του. Ἀπόλυτος καὶ ἀδιαφιλονείκητος κυρίαρχος, συμπαρασύρει μαζί του τοὺς πλανῆτες, ποὺ γεννήθηκαν ἀπ' αὐτόν, πρὸς ἄγνωστα πεπρωμένα.

Ἀλλὰ ποιὰ ἡλικία ἔχει τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας; Καὶ ποιὲς εἶναι οἱ πιθανὲς ἐξελίξεις του.

Κατὰ τὸν Τζῆνς, ἡ ζωὴ ἑνὸς ἄστρου διαρκεῖ 100.000.000.000.000 χρόνια. Ἔπειτα ἀπ' αὐτά, ἔρχονται τὰ σκοτάδια κι' ὁ θάνατος. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων, ὁ ἥλιος μας πρέπει νὰ ἔχη σήμερα ἡλικία 7.000.000.000.000 περίπου ἐτῶν. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, λοιπόν, ὅτι βρίσκεται ἀκόμη σ' ὅλη τὴν ἀκμή του, ἀφοῦ τοῦ ἀπομένουν νὰ ζήση ἄλλα 93.000.000.000.000.

Ἀλλ' ὁ ὑπολογισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀπόλυτο. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἡλίου, ὅπως καὶ ὁποιουδήποτε ἄστρου, μπορεῖ νὰ συντομευθῆ ἢ νὰ ἐπιβραδυνθῆ, γιὰ λόγους ποὺ μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ προβλέψωμε. Τὸ μόνο, ποὺ ξέρομε, εἶναι, ὅτι ἀπὸ τρισεκατομμύρια χρόνια, χάνει κάθε μέρα σὲ ἀκτινοβολία 360 δισεκατομμύρια τόννους ἀπὸ τὴ μάζα του.

Αὐτὴ ἡ μάζα ἀντιπροσωπεύει τὰ 99 καὶ 6)7 τοῖς ἑκατὸ τῆς συνολικῆς μάζης τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Ὅλα τὰ ἄλλα μέρη του, οἱ πλανῆται, οἱ δορυφόροι, οἱ ἀστεροειδεῖς, οἱ κομῆται κλπ. δὲν ἀντιπροσωπεύουν παρὰ μόνο τὸ 1)7% τῆς μάζης τοῦ συστήματός μας!

Σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες θεωρίες τῶν ἐπιστημόνων, ὁ Ἥλιος ἀποτελεῖται ἀπὸ 65% ὑδρογόνον, ἀπὸ 30% ἥλιον καὶ 5% ἀπὸ βαρύτερα στοιχεῖα, ἡ δὲ πυκνότης στὸ κέντρον του εἶναι κατὰ 108 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ νεροῦ.

Τὰ σύγχρονα μεγάλα τηλεσκόπια μᾶς δείχνουν, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἡλίου μεταβάλλεται διαρκῶς. Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὰ ἀενάως μεταβαλλόμενα χαρακτηριστικά της εἶναι ἀναμφισβήτητα οἱ κηλίδες.

Τὰ παλιὰ κινεζικὰ χρονικὰ μιλᾶνε γιὰ «ἱπτάμενα πουλιά», ποὺ διατρέχουν ἀργὰ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἡλίου, ἀναφέρουν δὲ περὶ τὶς 100 παρόμοιες «πτήσεις», ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πρώτη τοποθετεῖται στὸ 28 π. Χ.

Ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ἐπιστήμων, ποὺ σημείωσε τὴν ὕπαρξι τῶν κηλίδων, ἦταν ὁ Γαλιλαῖος. (Ἀπρίλιος τοῦ 1611). Ἀλλ' ἡ παρατήρησίς του θεωρήθηκε ὡς ἀκατανόητος καὶ ἀσεβής, τὸ δὲ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε κάμει, τὸ τηλεσκόπιο, ὡς διαβολικὴ ἐφεύρεσις. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπῆρχαν κηλίδες πάνω στὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας; Οἱ κληρικοί, ποὺ διηύθυναν τότε τὴν ἐπιστημονικὴ γνῶσι, ἀπεφάνθησαν, ὅτι «ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ κόσμου δὲ μποροῦσε νὰ πάσχη ἀπὸ ὀφθαλμία!». Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχή, ἕνας ἄλλος ἐρευνητής, ὁ μοναχὸς Σάϊνερ, παρετήρησε καὶ αὐτὸς μὲ ἕνα τηλεσκόπιο, ποὺ εἶχε κατασκευάσει, κηλίδες πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἡλίου, ζήτησε δὲ τὴν ἄδεια τῆς προϊσταμένης του ἐπισκοπικῆς ἀρχῆς, γιὰ νὰ κάμη γνωστὴ τὴν ἀνακάλυψί του. Τοῦ δόθηκε, λοιπόν, ἡ ἀπάντησι νὰ ἐξετάση καλύτερα τὸ φακὸ τοῦ τηλεσκοπίου του ἢ τὴν ὑγεία τῶν ματιῶν του, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν πλάνη του!

Οἱ κηλίδες αὐτὲς ἔχουν διάφορα μεγέθη. Οἱ μεγαλύτερες παρουσιάζουν διάμετρο 100 καὶ πλέον χιλιομέτρων. Ἡ σκοτεινότης τους εἶναι μόνο φαινομενική, ὀφείλεται δὲ στὴν ἀντίθεσί τους πρὸς τὴ λαμπρότητα τῆς φωτοσφαίρας. Στὴν πραγματικότητα, τὸ φῶς τους ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 1)4 ἢ τὸ 1)5 ἐκείνου τῆς φωτοσφαίρας καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς ἀντικρύσωμε μὲ γυμνὸ μάτι κι' ἂν ἀκόμη ἔλειπε ἡ φωτόσφαιρα. Μιὰ ὁμὰς ἀπὸ παρόμοιες κηλίδες, θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς φωτίσουν ὅσο 100 πανσέληνοι.

Οἱ κηλίδες ἔχουν ἐφήμερη ζωή. Ἀπὸ τὶς 17.000 ὁμάδες κηλίδων, ποὺ κατέγραψε τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Γκρήνουιτς ἀπὸ τὸ 1873, οἱ περισσότερες διαρκοῦν μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες κι' ὕστερα ἐξαφανίζονται. Οἱ μεγαλύτερες, ὅμως, διαρκοῦν ἑβδομάδες καὶ μῆνες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς παρέμεινε συνεχῶς ὁρατὴ ἐπὶ 18 μῆνες.

Οἱ πληροφορίες μας γιὰ τὶς κηλίδες ὀφείλονται σ' ἕναν ἐρασιτέχνη ἀστρονόμο, τὸ φαρμακοποιὸ Σβάμπε ἀπὸ τὸ Ντεσσάου τῆς Γερμανίας, ποὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ παρακολουθῆ καθημερινῶς, ἐπὶ 30 συνεχῆ ἔτη, τὴν πορεία τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ νὰ κρατῆ λεπτομερεῖς σημειώσεις γι' αὐτήν. Τὶς παρατηρήσεις του αὐτὲς συμπλήρωσε ὁ Βόλφ, γιὰ νὰ καταλήξη στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἡλιακὲς κηλίδες ἀκολουθοῦν ὡρισμένη περίοδο, ποὺ ἡ μέση διάρκειά της εἶναι 11.2 ἔτη.

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ ἀστρονόμου Χαίηλ ἔδειξαν, ὅτι οἱ κηλίδες εἶναι ἰσχυροὶ στρόβιλοι ἀνερχομένων ἀερίων. Ἐνῶ τὸ μαγνητικὸ πεδίο τοῦ Ἡλίου εἶναι 100 φορὲς ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸ γήϊνο, οἱ κηλίδες παρουσιάζουν μαγνητικὸ πεδίο κατὰ 200 φορὲς ἰσχυρότερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Γῆς. Μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε, συνεπῶς, ὅτι ἀσκοῦν ἰσχυρὴ ἐπίδρασι στὸ διαπλανητικὸ διάστημα, συνεπῶς καὶ στὴ Γῆ. Παρετηρήθη, ἄλλωστε, ὅτι, κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγαλύτερης ἐξάψεώς των, συμβαίνουν ἰσχυρὲς μαγνητικὲς θύελλες, ἐμφανίζονται ἐπιδημίες, κλπ.

Εἴπαμε παραπάνω, ὅτι ἡ μάζα τοῦ ἡλίου ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑδρογόνο, ἥλιο καὶ διάφορα ἄλλα στοιχεῖα. Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα βρίσκονται σὲ ἀερώδη κατάστασι. Ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνεια του κυμαίνεται γύρω στοὺς 6.000 βαθμοὺς τοῦ ἑκατονταβάθμου, ἐνῶ στὸν κεντρικὸ πυρῆνα του ξεπερνᾶ πιθανὸν τοὺς 20.000 βαθμούς.

Δὲ μᾶς ἐπιτρέπεται ἀκόμη ν' ἀπαντήσωμε μὲ τρόπο θετικὸ στὴν ἐρώτησι ἄν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Γῆ ὑπάρχη ζωὴ καὶ σ' ἄλλους πλανῆτες τοῦ συστήματός μας. Μιὰ ἀπὸ τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ὕπαρξί της εἶναι ἡ ἀπόστασι τοῦ πλανήτου ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Ἡ ἀπόστασις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ μικρὴ (ὅπως συμβαίνει π. χ. μὲ τὸν Ἑρμῆ, ποὺ πυρπολεῖται ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου) οὔτε πολὺ μεγάλη, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν Ποσειδῶνα ἢ τὸν Πλούτωνα (ὁ τελευταῖος βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ 4 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα).

Ἀλλὰ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ μέλλον τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος;

Οἱ ἐπιστήμονες ἀντιμετωπίζουν τὰ ἀκόλουθα δύο ἐνδεχόμενα:

1) Ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἐξαντλήση τὰ 2)3 τοῦ ὑδρογόνου του, θ' ἀρχίση νὰ ψύχεται βαθμιαῖα, ὥσπου νὰ σβυσθῆ ὁλότελα. Ἡ ἐρημία καὶ τὰ σκοτάδια θὰ ἁπλωθοῦν τότε στὸ διαπλανητικὸ χῶρο. Ἡ ἐξαφάνισις τῆς ζωῆς θὰ ἐπέλθη λόγω τοῦ ψύχους.

2) Ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἐξαντλήση τὰ 2)3 τοῦ ὑδρογόνου του, θὰ μεταβληθῆ σὲ «νόβα» ἢ σὲ «ὑπερνόβα» καὶ θὰ διασκορπίση χειμάρρους θερμότητος στὸ διαπλανητικὸ χῶρο. Ἡ θερμοκρασία θὰ ἀνέλθη τότε κατὰ ἑκατοντάδες ἢ χιλιάδες βαθμοὺς καὶ κάθε ἴχνος ζωῆς θὰ ἐξαφανισθῆ. Ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὶς ἐξελίξεις ἄλλων ἄστρων, ὁ θερμικὸς αὐτὸς θάνατος εἶναι πιθανώτερος.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τὸ μυστήριο τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων.

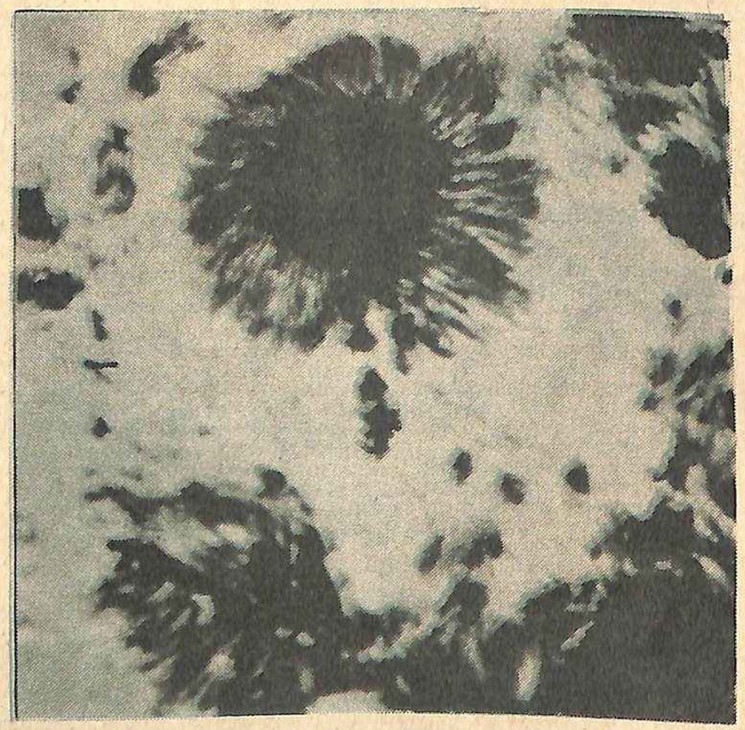

Ἡλιακὲς κηλῖδες ποὺ παρατηρήθηκαν τὸ 1947. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη μὲ τὸ μεγάλο τηλεσκόπιο τοῦ ἀστεροσκοπείου Παλόμαρ.

Ἴλιγγος

Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ	: Ἔλλη.	ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ	: Νῖκος.
ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ	: Καίτη.	ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΟΥΡΝΑΣ	: Γιῶργος.
ΙΛΙΑ ΛΙΒΥΚΟΥ	: Κα Ὄλγα.	ΦΑΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ	: Κώστας.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΛΜΗ	: Ἄννα.	ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ	: Φώτης.

Μιὰ μεγάλη δραματικὴ δημιουργία τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο—Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ

10ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Καίτη Καπράλου ἐπισκέπτεται τὴ διευθύντρια τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ καὶ ζητάει νὰ δῆ τὴν κόρη της Ἔλλη, ποὺ κρατεῖται ἐκεῖ. Ἡ Ἔλλη ἀρνεῖται καὶ ἡ Καίτη φεύγει ἀφοῦ παραδίδει στὴ διευθύντρια τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κόρης της, γιὰ νὰ τῆς τὸ δώση.

Ἡ διευθύντρια, μένοντας μόνη, ἀνοίγει τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κρατουμένης, καὶ διαβάζει στὴν πρώτη σελίδα:

«Ἐπιτέλους σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, ἡ μητέρα μου πῆρε διαζύγιο. Εἶναι πιὰ ἐλεύθερη. Τώρα ὁ Νῖκος θὰ μπορῆ νὰ μένη στὸ σπίτι μας χωρὶς φόβο. Τὸν συμπαθῶ τὸ Νῖκο, γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη του κάνει εὐτυχισμένη τὴν καϋμένη τὴ μανούλα μου».

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὅμως, ὅλα ἀλλάζουν. Ὁ Νῖκος βρίσκεται ενα βράδυ μόνος στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὴν Ἔλλη. Τῆς ρίχνεται καὶ τῆς ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της καὶ πὼς μένει στὸ σπίτι τους ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἐπειδὴ τὴν ἀγαπᾶ. Ἡ Ἔλλη τὸν ἀποκρούει στὴν ἀρχή, στὸ τέλος ὅμως ὑποκύπτει.

Μιὰ Κυριακὴ ἡ Καίτη προτείνει νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Πάρνηθα. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μαθαίνει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

«Εἶμαι σίγουρη πὼς μᾶς ἄκουσε, γράφει ἡ Ἔλλη στὸ ἡμερολόγιό της. Δὲ μίλησε γιατὶ τρέμει μήπως χάση τὸ Νῖκο της, ποὺ εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτήν».

Ἡ Ἔλλη γνωρίζει τὸ Γιῶργο, ποὺ προσποιεῖται τὸ πλουσιόπαιδο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἕνας χαρτοπαίκτης καὶ ζῆ μὲ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπὸ τὴ φίλη του, τὴν Ἄννα, καὶ τὴ μητέρα του. Ἡ Ἄννα, ὕστερα ἀπὸ ἕναν καυγᾶ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Ἔλλη πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ τὰ λέει ὅλα στὴ μητέρα της. Ὁ Νῖκος τῆς μιλάει αὐστηρὰ καὶ ἡ Ἔλλη ἀναγκάζεται νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ μαζὶ μὲ τὸ Γιῶργο στὸ διαμέρισμα τοῦ Φώτη. Ὁ Γιῶργος γρήγορα βαριέται τὴν Ἔλλη καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, βάζει τὸ Φώτη νὰ τῆς ριχτῆ.

Ἡ Ἔλλη φεύγει τότε καὶ ἐγκαθίσταται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τρίτης κατηγορίας, ὅπου μιὰ μέρα τὴν ἐπισκέπτεται ὁ Νῖκος.

ΝΙΚΟΣ: Μὴν εἰρωνεύεσαι, Ἔλλη. Ἐγὼ σοῦ μιλάω σοβαρά.
ΕΛΛΗ: Τί σοβαρά; Ποιά δουλειὰ θὰ κάνης ἐσύ; Ποιά δουλειὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάνης; Ξέρεις τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ ξαπλώνης στὰ κρεβάτια μὲ τὶς γριὲς ποὺ βρίσκεις; Πρὶν ἀπ' τὴ μάνα μου σὲ πλήρωναν, ἄλλες πολλά, ἄλλες λίγα, μιὰ ὁλόκληρη ντουζίνα γυναῖκες. Νομίζεις πὼς δὲν τὰ ξέρω; Φρόντισα νὰ τὰ μάθω ὅλα.
ΝΙΚΟΣ: Ἔλλη, μὴ μιλᾶς ἔτσι. Μὴ καταδικάζης ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ γιὰ τὸ καλό σου... Γιατὶ σ' ἀγαπάει...

ΕΛΛΗ: Ἐγὼ θέλω νὰ μ' ἀγαποῦν πραγματικοὶ ἄνδρες, ἀξιοπρεπεῖς, περήφανοι καὶ ὄχι κάτι σὰν κι' ἐσένα.
ΝΙΚΟΣ: Ἂν μοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἄλλη, θὰ τὴ σάπιζα στὸ ξύλο.
ΕΛΛΗ: Δὲ νομίζω. Θὰ φοβόσουν τὸ σκάνδαλο. Θὰ τὸ μάθαινε ἡ μητέρα καὶ θἄχανες τὸ ψωμάκι σου...
ΝΙΚΟΣ: Φταίω ἐγώ, ποὺ ἦρθα σὰν κύριος ἐδῶ, ἐνῶ μποροῦσα νἄρθω ἀλλοιῶς. Ἀλλά... σὲ βλέπω διαφορετικά.
ΕΛΛΗ (εἰρωνικά): Εἶσαι ἐρωτευμένος, μήπως;

ΝΙΚΟΣ: Ναὶ εἶμαι... Γιατί; Δὲν τὸ πιστεύεις;
ΕΛΛΗ: Ἀλλὰ καὶ ἡ μαμά, μαμά, ἔ; Συγγνώμη, ὥσπου νὰ βρῆς δουλειά. Ἄστα, Νῖκο. Ἂς μὴ τὰ συζητᾶμε ἄλλο. Σοῦ γυάλισα μικρὴ-μικρή, φρέσκια-φρέσκια καὶ εἶπες: «Ἂς δοκιμάσουμε κι' ἀπὸ δῶ λίγο...» Ἐγὼ ὅμως βγῆκα ζόρικη κι' ἐσὺ πεισμάτωσες...
ΝΙΚΟΣ: Κι' ὅμως θὰ πέσης.
ΕΛΛΗ: Εἶδες; Δὲ βάσταξες... Τὸ φανέρωσες... Ὄχι, δὲ θὰ πέσω!
ΝΙΚΟΣ: Τὸ δρόμο, ποὺ πῆρες δὲ θὰ τὸν ἀντέξης. Θὰ πέσης.

ΕΛΛΗ: Μπορεῖ νὰ εἶμαι τὸ πιὸ ἀνήθικο πλᾶσμα. Νὰ πάρω ὅμως τὸ φίλο τῆς μάνας μου, ποτέ. Δὲ θὰ κάνω τέτοια ἀτιμία.
ΝΙΚΟΣ: Τὶς ξέρω καλὰ ἐγὼ τὶς γυναῖκες.
ΕΛΛΗ: Αὐτὲς ποὺ πληρώνουν μόνο... Τὶς ἄλλες ὄχι...
ΝΙΚΟΣ: Μπορεῖ... Πάντως θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ δεχθῆς μιὰ μικρὴ βοήθεια ἀπὸ μένα. (Βγάζει τὸ πορτοφόλι του).
ΕΛΛΗ: Μὴ κάνης τὸν κόπο. Ἐσὺ δὲν εἶπες πὼς ἡ μάνα μου μὲ ξέγραψε;... Γιατί, λοιπόν, ἐγὼ νὰ δεχτῶ τὰ λεφτά της;

Ὁ Νῖκος θυμώνει, βάζει πάλι τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη του καὶ φεύγει χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα. Ἡ Ἔλλη μένει σκεπτική.

★

Τὸ ἄλλο βράδυ, ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Ἔλλη χορεύει μὲ κάποιο καβαλλιέρο στὴν πίστα ἑνὸς «νάϊτ-κλάμπ». Ὅταν τὸ ἀφεντικὸ πλησιάζει τὸ τζοὺκ-μπὸξ καὶ τὸ σταματᾶ λέγοντας:
— Φτάνει πιά... Τὸ κατάστημα κλείνει... Εἶναι περασμένες τρεῖς...
Ἡ Ἔλλη μένει ἔτσι μόνη καὶ ὁ καβαλλιέρος της ἐγκαταλείπει...

... τὸ νάϊτ κλὰμπ διαμαρτυρόμενος:
— Τώρα σ' ἔπιασε ἡ φούρια;... Ἄλλες φορὲς ξημερωνόμαστε...
ΑΦΕΝΤΙΚΟ: Νὰ ξημερωθῆς, ἀλλὰ νὰ βγαίνη καὶ κάτι...
Ἡ Ἔλλη μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ καβαλλιέρου της πλησιάζει τὸ ἀφεντικό, ποὺ κάνει κάτι λογαριασμούς.
— Ἔμεινες μόνη; τὴ ρωτάει ἐκεῖνος. Πῶς σ' ἀφήσανε ἔτσι;
ΕΛΛΗ: Τί δουλειὰ εἶχα ἐγὼ μαζί τους;
ΑΦΕΝΤΙΚΟ: Ξέρω γώ;... Παρέα δὲν εἴσαστε;

ΕΛΛΗ: Δὲ μοῦ λές, κύριε Μπάμπη. Ἂν σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, θὰ μοῦ τὴν κάνης;
ΑΦΕΝΤΙΚΟ: Ἂν γίνεται...
ΕΛΛΗ: Ἐπειδὴ χρωστάω καὶ δὲ μπορῶ νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο μου, νὰ μείνω ἐδῶ νὰ κοιμηθῶ; Δηλαδή, ἔτσι νὰ ξαπλώσω, γιὰ νὰ μὴν τρέμω στοὺς δρόμους μ' αὐτὸ τὸ κρύο;
ΑΦΕΝΤΙΚΟ: Τί νὰ σοῦ πῶ; Ἐγὼ κλειδώνω τὸ μαγαζὶ κι' ἔρχομαι ἀργὰ τὸ μεσημέρι... Θὰ μείνης κλειδωμένη ἐδῶ μέσα;

ΕΛΛΗ: Δὲν πειράζει... Σάμπως ἔχω νὰ πάω πουθενά;
ΑΦΕΝΤΙΚΟ (σκεπτικός): Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ;...
ΕΛΛΗ: Τί τὸ σκέπτεσαι μιὰ ὥρα; Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, σὲ μένα ἔχεις ὑποχρέωσι. Ὁ ἀπέναντι, στὶς κοπέλλες ποὺ πᾶνε κάθε βράδυ καὶ χορεύουν, τοὺς δίνει καὶ χαρτζηλίκι. Ἐσὺ ξέρεις πόσα παιδιὰ ἔρχονται ἐδῶ, γιὰ νὰ χορέψουν μαζί μου. Καμμιὰ δὲ χορεύει σὰν καὶ μένα...
ΑΦΕΝΤΙΚΟ: Ἄκου, Ἔλλη... Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσουν αὐτά...

... Μοῦ εἶπες προηγουμένως ὁ ἀπέναντι. Ὁ ἀπέναντι κάνει παλὲς δουλειές. Ἐγὼ θέλω ὅσοι ἔρχονται ἐδῶ νάρχωνται γιὰ τὸ μαγαζί μου καὶ μόνο. Τὸν ἀπέναντι τὸν ἔκλεισε τρεῖς φορὲς ἡ ἀστυνομία. Καταλαβαίνεις τί θὰ γίνη ἂν βγῆ βρῶμα πὼς ἐγὼ σὲ μαζεύω ἐδῶ μέσα;... Ὕστερα ξέρω τί κάνεις ἐσύ;... Θὰ νομίζουν...
ΕΛΛΗ: Καλά, καλά, σταμάτα... Ἐγὼ σοῦ εἶπα ἂν θέλης νὰ κάνης ἕνα καλό, ἐπειδή.. Τέλος πάντων, καληνύχτα...
ΑΦΕΝΤΙΚΟ: Στάσου... Μεῖνε ἐδῶ, γιὰ σήμερα ὅμως μονάχα...

ΕΛΛΗ: Εὐχαριστῶ.
Ὁ Μπάμπης βγάζει κατόπιν τὰ τσιγάρα του καὶ προσφέρει ἕνα στὴν Ἔλλη, ποὺ τὸ παίρνει εὐχαρίστως.
ΑΦΕΝΤΙΚΟ (ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στοὺς λογαριασμούς): Διακόσιες εἴκοσι πέντε... Μπράβο εἴσπραξι!...
ΕΛΛΗ: Ε, δὲν τὰ ξέρεις;... Ἔτσι εἶναι αὐτὲς οἱ μέρες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη βδομάδα ὅμως, ποὺ μπαίνουν οἱ Ἀπόκρηες, κάτι θὰ γίνη...
Ἄντε, καληνύχτα. (Πηγαίνει σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ ξαπλώση).

Ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ λίβινγκ-ροὺμ ὁ Νῖκος, καπνίζει καὶ πίνει οὐΐσκυ ἀκούγοντας μουσική. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ἐξώπορτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἡ Καίτη κρατῶντας μερικὰ πακέττα. Φαίνεται ταραγμένη.
— Καλημέρα, τοῦ λέει ψυχρὰ καὶ πηγαίνει στὴν κουζίνα.
Ὁ Νῖκος κυττάζει πρὸς τὸ μέρος της κάπως παραξενεμένος, ὕστερα σηκώνεται καὶ διευθύνεται κι' αὐτὸς στὴν κουζίνα. Ἡ Καίτη συνεχίζει τὶς δουλειές της χωρὶς νὰ προσέξη τὴν παρουσία του.

ΝΙΚΟΣ: Τί συμβαίνει; Γιατί τόση ψυχρότης σήμερα;
ΚΑΙΤΗ: Ἄσε με Νῖκο... Ἄσε με. Εἶμαι... (Σταματᾶ).
ΝΙΚΟΣ: Λέγε τί ἔχεις;
ΚΑΙΤΗ: Τί νἄχω;... Ἦρθε στὸ μαγαζὶ αὐτὸ τὸ κτῆνος..
ΝΙΚΟΣ: Ὁ ἄντρας σου;
ΚΑΙΤΗ (πειραγμένη): Ἄντρας μου!...
ΝΙΚΟΣ: Καλά, ὁ πρώτην... Λοιπόν;
ΚΑΙΤΗ: Λοιπόν, ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ βρίζη...

... Τὴν κόρη σου καὶ τὴν κόρη σου, ποὺ τὴν ἔκανες σὰν τὰ μοῦτρα σου... Εἶπε... εἶπε... εἶπε...
ΝΙΚΟΣ: Καὶ δὲν τὸν πετοῦσες ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές; Γι' αὐτὸ σοῦ λέω νάρχουμαι νὰ κάθουμαι ἐκεῖ...
ΚΑΙΤΗ: Ἔχω κι' ἐκείνη τὴ Λέλα, ποὺ τοῦ πῆρε τὰ δίκαια.
ΝΙΚΟΣ: Γιατὶ δὲ μὲ χωνεύει ἐμένα... Μ' ἔχει στὸ μάτι, βλέπεις.
ΚΑΙΤΗ: Μπᾶ!... Δὲ μοῦ τὄπες αὐτό...
ΝΙΚΟΣ: Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς βάλω νὰ μαλώσετε...

... Συνεταῖρος σου εἶναι. Νὰ διαλύσετε τὸ μαγαζί; Τέλος πάντων, ἄστα αὐτά, τὰ συζητᾶμε μιὰ ἄλλη ὥρα. Τί ἔγινε μὲ τὸν ἄντρα σου; Τὸν πρώην ἄντρα σου θέλω νὰ πῶ...
ΚΑΙΤΗ: Τί νὰ γίνη; Βριστήκαμε καλὰ-καλὰ κι' ὕστερα ἔφυγε. Ἀλλὰ εἶχε καὶ δίκιο.
ΝΙΚΟΣ: Τί εἶπες;
ΚΑΙΤΗ: Εἶχε δίκιο. Ἐγὼ φταίω. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγη. Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσω ἔτσι ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

... Δὲν ἔπρεπε νά...
ΝΙΚΟΣ (συμπληρώνει): Νὰ τὰ φτιάξης μαζί μου, ἔ;
ΚΑΙΤΗ: Ἂν μποροῦσα... Δυστυχῶς, τὸν ἑαυτό μας δὲν τὸν ἐξουσιάζουμε ἐμεῖς. Ἡ λογικὴ εἶναι τὸ τελευταῖο πρᾶγμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάση ἕναν ἄνθρωπο, ὅταν ἀγαπήση.
ΝΙΚΟΣ: Προσπάθησα νὰ τὴν πείσω νὰ ξαναγυρίση κοντά σου. πρόθυμος νὰ κάνω αὐτὴ τὴ θυσία...
ΚΑΙΤΗ: Πάψε νὰ λὲς κουταμάρες... Ξέρεις καλά...

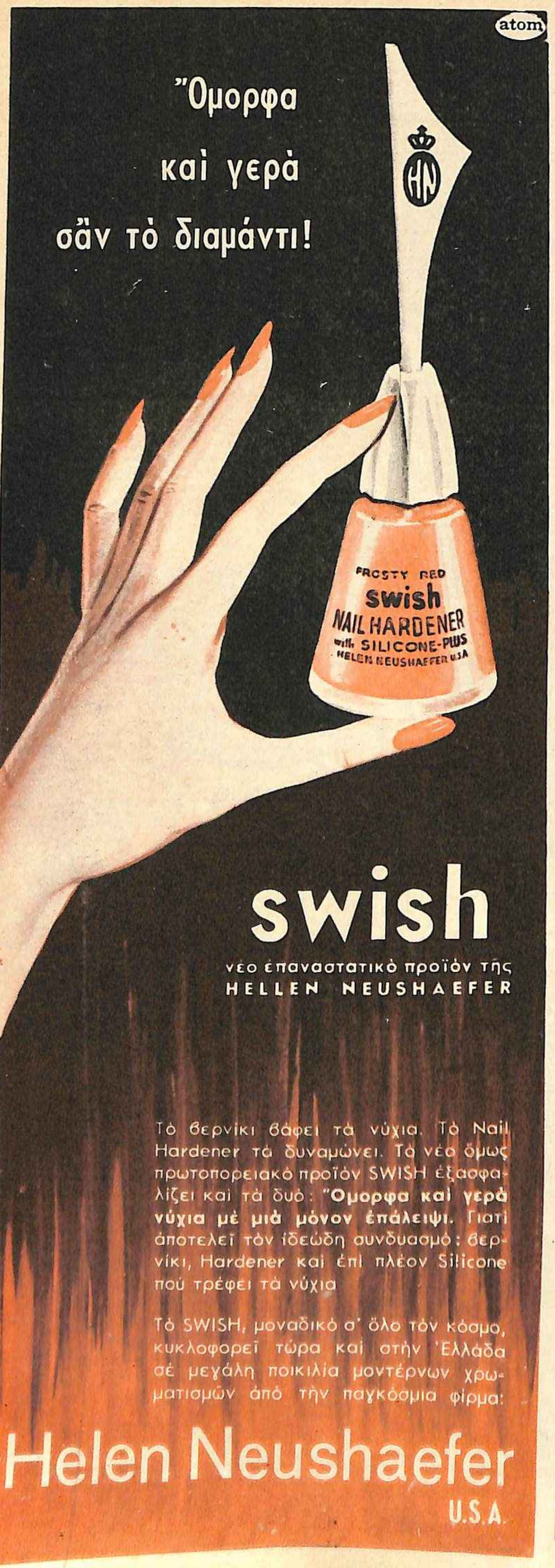

Η ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Απ' ὅτι ξέρω καὶ ξέρετε, χονδρικὰ βέβαια, οἱ μισοὶ ἄνθρωποι, παντρεύονται ἀπὸ ἔρωτα καὶ οἱ μισοὶ ἀπὸ συμφέρον. Ὡστόσο, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀκούσατε ποτὲ ὅτι παντρεύτηκε κάποιος ἐξ αἰτίας μιᾶς κατσαρόλας, δηλαδὴ ὁ φίλος μου ὁ Γρηγόρης. Ἀ, ναί, καὶ μιὰ λεπτομέρεια ἀκόμη. Ἡ κατσαρόλα αὐτή, ἦτανε γεμάτη μακαρόνια κι' ὅπως τὴν κρατοῦσα στὰ χέρια μου, γλύστρησε καί... Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία ἀπ' τὴν ἀρχή.

★

Κάποιο βράδυ, ἐκεῖ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος, εἶδα τὸ φίλο μου τὸ Γρηγόρη νὰ κατηφορίζη κι' αὐτὸς στὴν πλατεῖα, ἀντίθετα. Ἐγὼ ἀνέβαινα, αὐτὸς κατέβαινε. Γέλασε τὸ πρόσωπό του μόλις μὲ εἶδε.

— Ἀμάν, ἀδελφέ μου, Νάκο, φώναξε, εἶμαι τυχερὸς ποὺ σὲ βρίσκω.

— Γιατί;

— Δὲν ἔχω δεκάρα. Φέρε ἕνα πενηντάρι καὶ θὰ στὸ δώσω πρώτη τοῦ μηνός. Οὔτε γιὰ τὸ ἑστιατόριο δὲν ἔχω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, εἴχαμε φάει ἀπὸ δυὸ μακαρονάδες, ἀνάψαμε τὰ τσιγαράκια μας καὶ τὸ ρίξαμε στὴ συζήτησι.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Νάκο, εἶπε ὁ Γρηγόρης, οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἤτανε σοφοὶ ἄνθρωποι, γιατὶ ὅταν λέγανε «Πᾶν μέτρον ἄριστον», τὰ εἴχανε μελετήσει τὰ πράγματα καὶ δὲν μιλούσανε μποῦρδες. Σοῦ λέγανε δηλαδή, ὅλα ἐν μέτρῳ, ἀγαπητέ μου. Θὰ φᾶς, κύριε; Νὰ φᾶς, ἀλλὰ ὄχι μέχρι σκασμοῦ. Θὰ ξοδέψης, κύριε; Νὰ ξοδέψης, ἀλλὰ ὄχι νὰ μείνης κι ἀδέκαρος τελείως. Ἔτσι;

— Σωστό.

Κούνησε τὸ κεφάλι του περίλυπος ὁ Γρηγόρης.

— Μὲ τὸ σωστὸ δὲν βγαίνει τίποτα, εἶπε. Ξοδεύουμε τὸ μισθό μας στὶς πρῶτες 15 ἡμέρες καὶ στὶς ὑπόλοιπες 15 λυσσᾶμε ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ κάνουμε σὰν τοὺς ἀδέσποτους σκύλους. Ἀπόψε βολευτήκαμε μὲ τὰ δυὸ εἰκοσάρια, ποὺ εἶχες. Θύριο, ὅμως, ποιὸς θὰ μᾶς δώση εἰκοσάρικο;

— Ξέρω κι' ἐγώ;

Κατηφορίσαμε γιὰ τὰ σπίτια μας γεμᾶτοι σκέψεις κι' ὅταν εἴπαμε «καληνύχτα», ὁ Γρηγόρης ἀναστέναξε.

—Αὐτὸ τὸ πρόβλημα, πρέπει νὰ λυθῆ! εἶπε.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦρθε στὸ γραφεῖο μου χαρούμενος.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Νάκο, σωθήκαμε, φώναξε.

— Δηλαδή;

— Διάβασα στὴν ἐφημερίδα, ὅτι κάποια κυρία ἐνοικιάζει δωμάτια μὲ περιποίησι καὶ τροφὴ ἀντὶ λογικῆς τιμῆς. Ἔκανα, λοιπόν, τὴν ἑξῆς σκέψι: Νὰ ξενοικιασης ἐσὺ τὸ δωμάτιο, ποὺ μένεις, νὰ ξενοικιάσω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου καὶ νὰ πᾶμε νὰ μείνουμε στὴν κυρία Μαρία. Τώρα θὰ τὴν πάρω τηλέφωνο.

— Ποιά εἶναι αὐτή;

— Αὐτὴ ποὺ νοικιάζει τὰ δωμάτια. Θὰ τῆς δίνουμε καὶ κάτι πάρα πάνω καὶ θὰ τρῶμε κι' ὅλας. Συμφωνεῖς;

— Συμφωνῶ.

Ἔτριψε τὰ χέρια του, γεμᾶτος χαρά, τὴν πῆρε τηλέφωνο κι' ἔμαθε ὅτι ἡ κυρία Μαρία προσφέρει, σπίτι, περιποίησι, πρωϊνὸ καὶ γεῦμα μόνον μὲ 1500 δρχ.

Ἐνθουσιάστηκε ὁ Γρηγόρης καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα χτυπούσαμε τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ της. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ καθαριότης καὶ ἡ τάξις ποὺ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα. Τὸ δωμάτιο ποὺ μᾶς προσέφερε εἶχε ἕνα μεγάλο μπαλκόνι κι' ὅπως μᾶς ἐξήγησε τὸ ἔλουζε ὁ ἥλιος ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Ὄχι πὼς νὰ τὸ παινευτῶ κύριοι, εἶπε, ἀλλὰ θὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένοι. Θὰ πιῆτε καφεδάκι;

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Γρηγόρης.

Πάτησε τὶς φωνές:

— Κλεοπάτρα! Κλεοπάτρα!

Σὲ λίγο, παρουσιάστηκε καὶ ἡ Κλεόπάτρα.

— Ναί, θείτσα, εἶπε.

— Ἔλα νὰ σοῦ συστήσω τοὺς κυρίους ἀπὸ δῶ. Πρόκειται νὰ πιάσουν τὸ μεγάλο δωμάτιο μὲ τὸ μπαλκόνι. Θὰ τοὺς σερβίρουμε τὸ πρωϊνό τους καὶ τὸ μεσημεριανό τους.

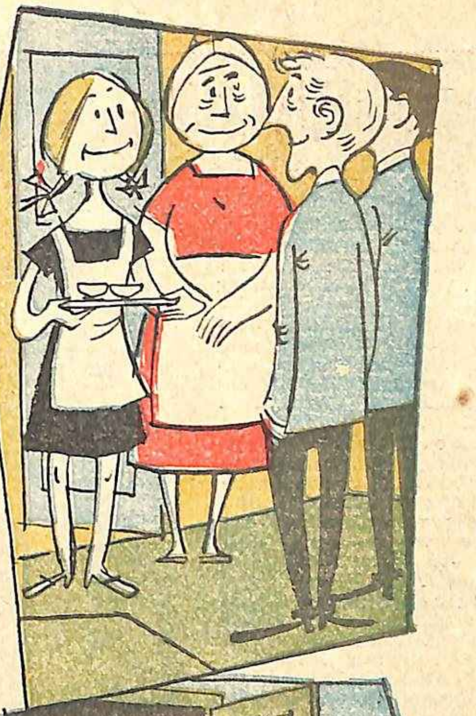

— Μάλιστα θείτσα, εἶπε ἡ Κλεοπάτρα.

— Ἄντε τώρα νὰ ψήσης δυὸ καφεδάκια...

Ἡ Κλεοπάτρα ἔφυγε στὴ στιγμή, ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὸ χώλ, γύρισε καὶ χαμογέλασε στὸ Γρηγόρη.

— Λοιπόν, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί χρυσοχέρα κοπέλλα, ποὺ εἶναι ἡ Κλεοπάτρα, εἶπε ἡ κυρία Μαρία. Ἂν πιῆτε ἀπὸ μαγείρεμα πιὰ θὰ τρελλαθῆτε. Οὔτε ὁ καλύτερος μάγειρας δὲν τῆς παραβγαίνει. Ἀλήθεια ἀπὸ πότε λέτε νὰ μᾶς ἔρθετε;

— Ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ἔκανε ὁ Γρηγόρης. Στὸ μεταξὺ θὰ ἔχουμε πληρωθῆ κι' ὅλας... καταλάβατε;

— Μάλιστα...

Ἡ Κλεοπάτρα ἔφερε τοὺς καφέδες γεμάτη χαμόγελα πάλι καὶ παρατήρησα ὅτι ἔδωσε στὸ Γρηγόρη τὸ καλύτερο φλυτζάνι. Τὸ δικό μου ἤτανε σκέτο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ πουλᾶνε στὰ καροτσάκια ἕνα δίφραγκο ὅ,τι πάρετε, ἐνῶ τοῦ Γρηγόρη ἤτανε ἀπὸ σερβίτσιο ἀξίας μὲ γαρνιτοῦρες. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ Γρηγόρης τὴν εἶχε συγκινήσει. Τὸ κατάλαβε κι' ὁ ἴδιος. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τῆς κυρα-Μαρίας τὸν ἄκουσα, ποὺ ἀναστέναξε.

— Γιά κύτταξε ἀτυχία, εἶπε. Μιὰ γυναίκα μ ἐρωτεύθηκε καὶ μένα κι' ἔχει τὸ κακό της χάλι. Χρόνια εἶχα νὰ δῶ τόσο ἀσουλούπωτο πλᾶσμα.

★

Ὅπως τὄχαμε συμφωνήσει, ἡ μετακόμισι ἔγινε ὕστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ὁ πρῶτος καιρὸς πέρασε θαυμάσια στὸ φιλόξενο σπίτι. Ἡ συμπάθεια ὅμως τῆς Κλεοπάτρας γιὰ τὸν Γρηγόρη, φαινότανε πεντακάθαρα τόσο στὰ σερβίτσια ὅσο καὶ στὴν ποσότητα τοῦ πρωϊνοῦ καὶ τοῦ μεσημεριανοῦ. Μιὰ φρυγανιὰ σὲ μένα, δυὸ στὸ Γρηγόρη. Ἕνα κομματάκι κρέας σὲ μένα, δυὸ κομματάρες τοῦ Γρηγόρη. Ἄρχισε νὰ μὲ πιάνη τὸ παράπονο καὶ τὸ εἶπα στὸ φίλο μου. Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε χαμογελῶντας.

— Ἔ, τί νὰ γίνη; εἶπε. Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γόητες!

Ἀγανάκτησα μὲ τὴν ἀναισθησία του.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου σωστό, φώναξα. Θὰ πάω νὰ παραπονεθῶ στὴν κυρία Μαρία.

— Δὲν εἶναι ἀξιοπρεπές, εἶπε ὁ Γρηγόρης. Θέλεις νὰ μᾶς περάσουν γιὰ λιμάρηδες;

Δὲν εἶπα τίποτα, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶχα στενοχωρηθῆ πολὺ μ' αὐτὴν τὴν κατάστασι καὶ ἡ ἀγανάκτησί μου, ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν ὁ Γρηγόρης μοῦ ἀνεκοίνωσε, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ὅτι πάχυνε τέσσερα κιλά. Πῆγα σ' ἕνα φαρμακεῖο ζυγιάστηκα κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν εἶχα πάρει δράμι. Ἀπεναντίας, μάλιστα, εἶχα ἀδυνατίσει ἕνα κιλό. Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ εἶπα στὸ Γρηγόρη, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασία.

— Θὰ εἶναι ἀπ' τὴ ζήλεια σου, εἶπε.

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ βλέπεις πὼς μοὔχει ἀδυναμία ἡ Κλεοπάτρα.

★

Εἶχαν περάσει κάπου ἑφτὰ μῆνες στὸ νέο μας σπίτι, ὅταν ἕνα πρωῒ μὲ κάλεσε ἡ νοικοκυρὰ νὰ μοῦ μιλήση.

— Ξέρετε, εἶπε, ἐγὼ σᾶς βλέπω σὰν παιδιά μου.

— Μάλιστα...

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε, κύριε Νάκο, ἂν ὁ φίλος σας ὁ κύριος Γρηγόρης ἔχη τίποτα μὲ καμμιὰ κοπέλλα.

— Ἀπ' ὅτι ξέρω, δὲν ἔχει τίποτα, ἀπάντησα.

Χαμογέλασε εὐχαριστημένη καὶ μὲ χτύπησε στὴν πλάτη.

— Πολὺ ὡραῖα, εἶπε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τοῦ μιλήσετε γιὰ τὴν Κλεοπάτρα μου.

— Τί νὰ τοῦ πῶ;

— Ὅτι ἡ Κλεοπάτρα μου τὸν ἀγαπάει, ὅτι εἶναι χρυσοχέρα καὶ ὅ,τι ἄλλο νομίζετε ἐσεῖς. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι θὰ περάση ζωὴ χαρισάμενη ὁ φίλος σας. Περιμένω ἀπάντησί σας. Νομίζω ὅτι θὰ χαρῆ.

Τὸ ἴδιο μεσημέρι τὸ εἶπα στὸ Γρηγόρη, ἀλλ' αὐτός, ὄχι μόνο δὲν χάρηκε, ἀλλὰ ἔκανε σὰν τρελλός.

— Ἀ, ὅλα κι' ὅλα, φώναξε. Ὄχι κι' ἔτσι, ὄχι κι' ἔτσι. Ποῦ εἶναι ἡ κυρία Μαρία; Αὐτὲς οἱ καταστάσεις πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουν ἀμέσως!

Κλειστήκανε στὸ σαλόνι κάπου μιὰ ὥρα κι' ὅταν βγήκανε, ἤτανε κατακόκκινοι ἀπ' τὴν κουβέντα.

— Νά, λοιπόν, οἱ συνέπειες τῆς γρουσουζιᾶς σου, μοῦ εἶπε ὁ Γρηγόρης. Ἔλα νὰ σοῦ πῶ.

Κλείσαμε κι' ἐμεῖς τὴν πόρτα μας καὶ τότε ὁ Γρηγόρης μοῦ ἀνεκοίνωσε κάτι ποὺ ἦτανε πραγματικὰ φοβερό:

— Ἡ κυρία Μαρία, ἀγαπητέ μου, εἶπε ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει πλέον τὴν περιποίησι καὶ τὸ φαγητό. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ τῆς πληρώνουμε μόνο τὸ ἐνοίκιο. Εἶχες δὲν εἶχες, ἔπιασαν οἱ γρουσουζιές σου! Καὶ καθὼς εἴμαστε ξεφτέρι•

στὸ κουμάντο, θὰ λυσσάξουμε στὴν πεῖνα.

Εἶχε φαρμακωθῆ τόσο πολύ, ποὺ τὸν λυπήθηκα καὶ δὲν εἶπα τίποτα. Ἄλλωστε, τί νόημα εἶχε ἀφοῦ τὄχε πάρει ἀπόφασι ἡ κυρία Μαρία;

★

Τὸ δρᾶμα μας ἄρχισε ὕστερα ἀπὸ δυὸ τρεῖς ἡμέρες, γιατὶ ὄχι μόνον σταμάτησε τὸ σερβίρισμα ἡ δεσποινὶς Κλεοπάτρα, ἀλλὰ κι' ἄρχισε νὰ φτιάχνη καὶ κάτι φαγητά, ποὺ μᾶς ἔσπαζαν τὴ μύτη.

Ἕνα βράδυ, ἐνῶ εἴχαμε ξαπλώσει, ὁ Γρηγόρης πετάχτηκε ὄρθιος καὶ μοῦ τράβηξε τὴν κουβέρτα.

— Σήκω, εἶπε.

— Τί θέλεις;

— Πεινάω καὶ δὲν ὑπάρχει φράγκο! Ἀγόρασα ὕφασμα γιὰ νὰ κάνω δυὸ κοστούμια!..

— Ἔ, λοιπόν;

— Νὰ πᾶς στὴν κουζίνα, ἐσὺ ποὺ πατᾶς ἐλαφρὰ καὶ νὰ φέρης τὴν κατσαρόλα τῆς κυρὰ-Μαρίας. Ἔχουμε ἕνα πηροῦνι ἐδῶ!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἀγόρασα κι' ἐγὼ μερικὰ πραγματάκια ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες κι' ἔτσι εἶχα μείνει πανὶ μὲ πανί. Σηκώθηκα, λοιπόν, Πῆγα στὶς μύτες, στὴν κουζίνα, πῆρα τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν πῆγα στὸ δωμάτιο. Ὅταν τὴν ξαναγύρισα στὴ βάσι της, ἤτανε, πέντε δάχτυλα κάτω.

— Τί τὰ θέλεις, τί τὰ γυρεύεις; εἶπε ὁ Γρηγόρης. Αὐτὴ ἡ Κλεοπάτρα μαγειρεύει θαῦμα. Μπράβο της! Ἂν δὲν ἤτανε ἀσουλούπωτη...

Κοιμηθήκαμε ἥσυχα κι' ὡραῖα, ἀλλὰ τὸ πρωῒ μὲ σταμάτησε ἡ κυρία Μαρία στὸ χώλ.

— Κύριε Νάκο, εἶπε, μήπως χτὲς τὸ βράδυ μπήκατε στὴν κουζίνα;

Ἀγανάκτησα

— Τί λέτε κυρία μου; φώναξα. Δὲν μοῦ κόβονται καλύτερα τὰ πόδια;...

— Μήπως ὁ κύριος Γρηγόρης; ρώτησε ἡ Κλεοπάτρα.

— Οὔτε αὐτός! φώναξα.

— Περίεργο! ἔκαναν κι' οἱ δυὸ μαζί. Ἡ κατσαρόλα πῆγε στὴ μέση κι' ἐκτὸς αὐτοῦ βρήκαμε μέσα κι' ἕνα πηροῦνι!

Δαγκώθηκα. Τὸ πηροῦνι τὸ εἶχα ξεχάσει ἐγώ...

★

Ἀπὸ τότε, σχεδὸν κάθε βράδυ, ἡ κατσαρόλα τῆς κυρα-Μαρίας ἔκανε τὴν βόλτα της ἀπ' τὴν κουζίνα στὸ δωμάτιό μας κι' ἀπ' τὸ δωμάτιό μας στὴν κουζίνα πάλι.

— Ἔτσι τῆς χρειάζεται, εἶπε ὁ Γρηγόρης κάποια νύχτα, ὕστερα ἀπ' τὴν ἐπιστροφὴ τῆς κατσαρόλας στὴν κουζίνα. Νὰ μάθη νὰ μὴν εἶναι ἄδικη καὶ πλεονέχτρα ἡ κυρα-Μαρία! Ἔμ, δηλαδή, οἰκονόμησε δυὸ ἐνοικιαστάς, κυρίους μὲ τὰ ὅλα τους, ἔμ ἤθελε καὶ γαμπρό. Ἔ, ὄχι δά! Αὐτὸ εἶναι πλεονεξία!

Θὰ εἶχε περάσει ἕνας μήνας περίπου ἀπὸ ἐκείνη τὴν πρώτη νυχτερινὴ ἔφοδο στὴν κουζίνα, ὅταν ξέσπασε τὸ δρᾶμα τῆς κατσαρόλας. Εἴχαμε πάει στὸν κινηματογράφο μὲ τὸν Γρηγόρη κι' ὅταν σχόλασε, εἴπαμε νὰ κατηφορίσουμε σὲ καμμιὰ ταβέρνα τῆς Πλάκας γιὰ νὰ φᾶμε μιὰ καὶ εἴχαμε γεμάτο πορτοφόλι ἀκόμη. Εἴχαμε πάρει τὸ μισθό μας τὴν προηγουμένη. Σὲ κάποια στιγμή, ὅμως, ὁ Γρηγόρης σταμάτησε καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Γιά στάσου, εἶπε, ποιός ὁ λόγος νὰ κάνουμε ἔξοδα; Ἔτσι κι' ἔτσι ἡ κατσαρόλα τῆς κυρα-Μαρίας ὑπάρχει. Τὴν ξέρουμε τὴν δουλειά μας. Δὲν ἔχω δίκιο;

— Ἀμέ. Σήμερα μάλιστα ἔχουν μαγειρέψει μακαρόνια μὲ κιμά.

— Μούρλια!

Γυρίσαμε στὸ σπίτι, βεβαιωθήκαμε ὅτι κοιμόντουσαν ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἡ θειά της, ἔβγαλα τὰ παπούτσια μου καὶ γραμμὴ γιὰ τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ ἔγινε τὸ δρᾶμα. Δηλαδὴ μοῦ γλύστρησε ἡ κατσαρόλα, γέμισε ἡ κουζίνα μακαρόνια, ἀναστατώθηκε τὸ σπίτι καὶ μπουκάρανε θεία καὶ ἀνηψιά.

—Κύριε Νάκο, αἶσχος! Ἐσεῖς, λοιπόν, τρῶτε τὸ φαγητό;

Ἂν ἤτανε ἄλλος στὴ θέσι μου ἴσως νὰ τἄχανε καὶ νἄλεγε ὅ,τι τοῦ κατέβαινε ἀπ' τὴ σαστιμάρα του. Ἐγὼ ὅμως σᾶς διαβεβαιῶ, ὅτι δὲν ἔπαθα τίποτα. Ἀντίθετα, μάλιστα, τοὺς ἐξήγησα μὲ καταπληκτικὴ ψυχραιμία, ὅτι ναί, μὲν ἐγὼ ἔπαιρνα τὴν κατσαρόλα ἀπ' τὴν κουζίνα, ἀλλὰ ἔτρωγε κι' ὁ Γρηγόρης, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὴν ἰδέα νὰ μετακομίζη ἡ κατσαρόλα ἀπ' τὴν κουζίνα στὸ δωμάτιό μας. Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι δημιούργησε τὴ συνέχεια τοῦ δράματος.

— Κύριε Γρηγόρη, φώναξε ἡ κυρα-Μαρία. Αὐτὸ ποὺ κάνατε θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά. Αὔριο κι' ὅλας θὰ συντάξω ἕνα γράμμα στὸ ὑπουργεῖο, ποὺ ἐργάζεσθε καὶ θὰ σᾶς κάνω ρεντίκουλο! Μέχρι ὑπουργὸ θὰ φτάσω!...

Κιτρίνισε ὁ Γρηγόρης κι' ἔπεσε στὰ πόδια της:

— Ἀμὰν κυρία Μαρία, ὄχι τέτοια!

— Τίποτα, αὔριο κι' ὅλας θὰ φτιάξω τὸ γράμμα!

— Λυπήσου με κυρία Μαρία.

— Δὲν ἀκούω τίποτα.

Πάτησε τὰ κλάματα ὁ φίλος μου:

— Ἔχεις τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ ξαναγίνη, κυρία Μαρία! Θὰ τὴ βλέπω τὴν κατσαρόλα σου καὶ θὰ παίρνω δρόμο. Ἅμα θέλης κι' ὅλας νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακό, ποὺ σοὔκανα.

Γύρισε τὸν κύτταξε ἡ κυρία Μαρία καὶ πέταξαν σπίθες τὰ μάτια της:

— Νὰ παντρευτῆτε τὴν Κλεοπάτρα!...

Κοκκάλωσε ὁ Γρηγόρης.

— Ὄχι ἐγώ, εἶπε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κατάλληλος γιὰ γάμο! Νὰ τὴν παντρευτῆ ὁ Νάκος. Εἶναι καλὸ παιδὶ καὶ νοικοκύρης.

Ἡ Κλεοπάτρα γύρισε τοὔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ κοκκίνισε.

— Ἐγὼ ἐσᾶς θέλω! μουρμούρισε.

— Τ' ἄκουσες; εἶπε ἡ κυρία Μαρία. Ἐσένα θέλει καὶ εἶναι καὶ χρυσοχέρα. Μέχρι αὔριο τὸ πρωῒ περιμένω ἀπάντησι, ἀλλοιῶς θὰ φτάσω μέχρι ὑπουργό!

Ἐκείνη ἡ νύχτα πέρασε μαρτυρική. Ὁ Γρηγόρης εἶχε φρενιάσει. Μπήκαμε στὸ δωμάτιό μας καὶ πάτησε τὶς φωνές.

— Βρὲ μαγκούφη, φώναξε, τί θὰ γίνη τώρα;

— Ὅ,τι καταλαβαίνεις! ἀπάντησα.

Ἄναψε τσιγάρο καὶ βγῆκε στὸ μπαλκόνι.

— Ὡραῖο κι' αὐτό, εἶπε. Ἐσένα σοὔφυγε ἡ κατσαρόλα ἀπ' τὰ χέρια κι' ἐγὼ θὰ παντρευτῶ τὴν Κλεοπάτρα;

— Ἐσένα ἀγαπάει! Καὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ σοὔβαζε διπλὲς μερίδες τὶς ἔτρωγες μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

— Νὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου μὲ τὴν χρουσουζιά σου! Ἔμ' ἔκανες τὴ στραβομάρα καὶ σοὔφυγε ἡ κατσαρόλα ἀπ' τὰ χέρια, ἐμ' τῆς εἶπες ὅτι ἐγὼ σ' ἔστελνα!

— Γιατί; Ψέμματα εἶναι;

Θόλωσε τὸ μυαλό του κι' ἔγινε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὸ κακό του.

— Ἔξω ἀπὸ δῶ! φώναξε. Νὰ τὰ μαζέψης καὶ νὰ φύγης!

— Γιατί; Δὲν πληρώνω;

— Πληρώνεις, δὲν πληρώνεις, θὰ φύγης! Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐγὼ εἶμαι ὁ νοικοκύρης ἐδῶ μέσα. Θὰ τὴν παντρευτῶ τὴν Κλεοπάτρα! Νὰ ὄψεσαι!...

Τὰ μάζεψα ὅπως-ὅπως τὸ ἴδιο βράδυ καὶ πῆγα σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο, γιατὶ φοβήθηκα. Εἶχε τέτοια νεῦρα, ποὺ δὲν ἀποκλείεται νὰ μὲ σκότωνε στὸν ὕπνο μου.

Ἕνας χρόνος ἔχει περάσει ἀπὸ τότε, ποὺ ἔγιναν αὐτὰ τὰ δραματικὰ γεγονότα μὲ τὴν κατσαρόλα τῆς κυρα-Μαρίας. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Γρηγόρης παντρεύτηκε μὲ τὴν Κλεοπάτρα κι' ἔχει γίνει τεράπαχος. Ἐπίσης —ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο— ξανάρχισε ἡ φιλία μας μὲ τὸν Γρηγόρη καὶ πολλὲς φορὲς πηγαίνω καὶ μοῦ κάνουν τὸ τραπέζι. Κάθε φορά, ποὺ φεύγω, ὅμως, ὁ Γρηγόρης μὲ συνοδεύει ὡς τὸ πεζοδρόμιο καὶ μὲ βρίζει συνέχεια.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΠΟΥ βαδίζει τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι; Ἡ στατιστική, δηλαδὴ ὁ δείχτης πωλήσεως δίσκων, λέγει, ὅτι τραβάει... γιὰ τὴν Ἀραπιὰ καὶ τὶς Ἰνδίες.

Πραγματικά, τὰ λαϊκὰ τραγούδια, ποὺ ἔχουν ἀνατολίτικο χρῶμα, πωλοῦνται περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα, ποὺ ἔχουν καθαρὰ ἑλληνικὸ χρῶμα, μὲ ἀναλογία 3 πρὸς ἕνα.

Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ δυσάρεστη γιὰ τὸ μουσικὸ αἴσθημα τοῦ λαοῦ μας καὶ θἄπρεπε νὰ ἐπισημανθῆ ὁ κίνδυνος, ἀπὸ τοὺς φορεῖς τοῦ τραγουδιοῦ καὶ γενικώτερα τῆς μουσικῆς μας, πρᾶγμα, ποὺ ὡστόσο δὲν ἔγινε μέχρι σήμερα.

Ποῦ ὁδηγούμαστε ἔτσι; Οἱ κόποι καὶ οἱ μόχθοι τόσων πρωτεργατῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, τοῦ Τσιτσάνη, τοῦ Μητσάκη, τοῦ Παπαϊωάννου καὶ τοῦ μεγάλου ἀνακαινιστῆ Μίκη Θεοδωράκη, πᾶνε χαμένοι;

Γιὰ ποιὸ λόγο;

Καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὶς λαϊκὲς τάξεις νὰ ἐπιστρέφουν στὸν ἀμανέ;

Νά μερικὰ ἐρωτήματα, ποὺ χρειάζονται ἔρευνα καὶ ἀπάντησι. Καὶ μάλιστα ἀπάντησι ἐπείγουσα.

Οἱ εἰδικοὶ ἔχουν τὸ λόγο.

Ὁ συμπαθὴς μαέστρος καὶ συνθέτης ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ Γιάννης Βέλλας, ποὺ ἡ τουρνέ του στὴν Ἀμερική, συνεχίζεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, καὶ ἀποτελεῖ σταθμὸ ὄχι μονάχα στὴν καρριέρα τοῦ ἰδίου ἀλλὰ καὶ στὴ σταδιοδρομία τοῦ ἐλαφροῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργιοι δίσκοι εἶδαν τὸ φῶς τὴν τελευταία ἑβδομάδα, μὲ βάσι τὰ τελευταῖα ἐλαφρὰ τραγούδια τῶν συνθετῶν μας. Σημειώνουμε τοὺς πιὸ ἀξιοπρόσεχτους:

1) «Τὸ τραγοῦδι τῆς ξενητειᾶς». Στίχοι-μουσικὴ Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδᾶ ὁ Γρ. Μπιθικότσης.

2) «Νινέτα, Νανίνα, Νινόν». Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Χρ. Χαιρόπουλου, ξανατυπωμένη. Τραγουδᾶ ἡ Ἐλίζα Μαρέλι.

3) «Τὸ χωριό μου». Στίχοι-μουσικὴ Γιάννη Σαρίδη. Τραγουδᾶ τὸ «Τρίο Κρίς».

4) «Ὁ οὐρανὸς μὲ γέλασε». Στίχοι-μουσικὴ Γιάννη Σαρίδη. Τραγουδᾶ ἡ Λάγια Κρίς.

5) «Ἐγὼ γιὰ σένα μόνο ζῶ». Στίχοι Γ. Οἰκονομίδη-μουσικὴ Τώνη Μαρούδα. Τραγουδᾶ ὁ Μαρούδας.

6) «Τριάντα χρόνια». Στίχοι Μ. Τραϊφόρου-μουσικὴ Ζὰκ Ἰακωβίδη. Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Βέμπο.

7) «Σερενάτα». Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Ἀττίκ. Τραγουδᾶ ὁ Τάκης Μαρούδας καὶ διευθύνει τὴν ὀρχήστρα ὁ Διδήλης.

7) «Ἂχ μὲ γέλασες». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Σαρίδη. Τραγουδᾶ ὁ Πάνος Γαβαλᾶς.

8) «Μὲ χτυποῦν κατάστηθα». Στίχοι-μουσικὴ Πολυκανδριώτη. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Μοντεχρῆστος.

9) «Σοῦ ἀξίζει». Στίχοι-μουσικὴ» Γιώργου Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Μοντεχρῆστος.

10) «Κλαίει ἀπόψε ἡ καρδιά μου» (ζεϊμπέκικο). Στίχοι-μουσικὴ Χ. Βασιλειάδη-Β. Ταμβάκη. Τραγουδᾶ ὁ Στ. Καζαντζίδης.

11) «Μέχρι χτὲς τὸ βράδυ». Τοῦ Χρ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδοῦν ὁ Ἐμμ. Ἀγγελόπουλος, ἡ Ἄννα Βασιλείου καὶ χορωδία.

12) «Ἀγάπη μου, λατρεία μου». Στίχοι-μουσικὴ Στ. Μακριδάκη-Δ. Γκούτη. Τραγουδᾶ ἡ Πόλλυ Πάνου.

13) «Ὅλα τὰ ὄνειρα». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Σαρίδη. Τραγουδᾶ ὁ Πάνος Γαβαλᾶς.

14) «Δός μου τὴ φωτιά σου». Στίχοι-μουσικὴ Γιάννη Σαρίδη. Τραγουδᾶ τὸ Τρίο Κρίς.

15) «Ἐμεῖς θὰ ξανασμίξουμε». Στίχοι-μουσικὴ Ἀπ. Καλδαρα. Τραγουδοῦν ὁ Μιχ. Μενιδιάτης καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

16) «Θέλω νὰ σὲ παντρευτῶ». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Μοντεχρῆστος.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Περισσότεροι σὲ ἀναλογία οἱ δίσκοι λαϊκῶν τραγουδιῶν, ποὺ τέθηκαν σὲ κυκλοφορία — ὅπως συμβαίνει συνήθως. Παραθέτουμε μερικούς, ποὺ προβλέπεται, ὅτι θὰ γίνουν σουξέ.

1) «Δυὸ ἀγάπες - δυὸ πόνοι». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Γιῶργος Μοντεχρῆστος.

2) «Ὁ Βλάχος». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Μοντεχρῆστος.

3) «Τὰ μπιχλιμπίδια σου». Στίχοι-μουσικὴ Γιάννη Σαρίδη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Γαβαλᾶς.

4) «Ξημέρωσε-ξημέρωσε». Στίχοι-μουσικὴ Γιάν. Σαρίδη. Τραγουδᾶ ὁ Πάνος Γαβαλᾶς.

5) «Ἔλα-ἔλα». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Λαύκα. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Μοντεχρῆστος.

6) «Ποιὸ καράβι καὶ ποιὸ τραῖνο». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Μοντεχρῆστος.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Στῆς Ἑλένης τὸ κρεβάτι». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Τράκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

2) «Ὁ μηχανικός». Στίχοι-μουσικὴ Α. Γιακουμάκη-Στ. Ροδίτη. Τραγουδᾶ ἡ Νικολέττα Ροδιτη.

3) «Ξύπνησε ἀστέρι τ' οὐρανοῦ» (γαρατανὸς συρτός). Τοῦ Ἀθ. Σκορδαλοῦ. Τραγουδοῦν ὁ Ἀθ. Σκορδαλὸς καὶ ὁ Εὐ. Μαρκογιαννάκης.

4) «Ἡ πεντάμορφη κοιμᾶται» (συρτός). Τῶν Μ. Μαλλιάρα-Ἠλ. Ἐρίνη. Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Κολλιτήρη.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

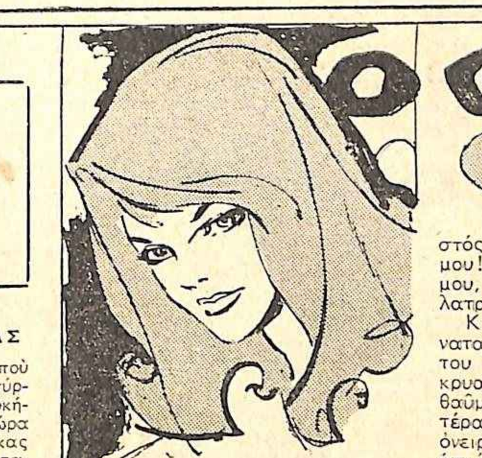

Ο ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΟΡΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΑ·Ι·Γ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸν πύργο δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ μαρκήσιο ντὲ Βιλέρ! Πῶς συνέβη τώρα αὐτὴ ἡ νεκρανάστασι; Ὁ φύλακας τοῦ νεκροτομείου, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ μετὰ τὴ μονομαχία ὁ μαρκήσιος, βλέπει πὼς ζῆ ἀκόμη καὶ τὸν σώζει, γεμίζοντας τὸ φέρετρό του μὲ χῶμα. Ὁ μαρκήσιος ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, μαθαίνοντας πὼς ἡ γυναίκα, ἡ Αϊντὲ κινδυνεύει, σπεύδει στὸν πύργο, ἀλλὰ ὁ κόμης Μινγκρέλι μὲ τοὺς ἀνθρώπους του τὸν κυνηγοῦν σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο κι' ἐκεῖνος ὑποχωρῶντας γιὰ νὰ γλυτώση πέφτει μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ στέρνα κι' ἀπὸ τότε χάνονται τὰ ἴχνη του. Ὅσο γιὰ τὸν Τόνυ, ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεβὲν τοῦ ἀποκαλύπτει ἕνα μεγάλο μυστικό...

10ον

— Ἄ! Πῶς δὲ σ' ἀναγνώρισα τὴν πρώτη φορά, ποὺ παρουσιάστηκες γιὰ νὰ μοῦ ζητήσης νὰ σὲ πάρω στὸ σύνταγμά μου;... Ἀλλά, ναί... Σὲ μάντεψα... Γιατὶ αὐτὴ τὴν κρυφὴ συμπάθεια, ποὺ μὲ τραβοῦσε σὲ σένα, τώρα τὴν ἐξηγῶ. Τόνυ, καϋμένο μου παιδί, εἶναι μιὰ φοβερή, μιὰ θλιβερὴ ἱστορία τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς σου κι' ἴσως-ἴσως θὰ ἦταν προτιμότερο γιὰ σένα νὰ τὴν ἀγνοῆς...

— Συνταγματάρχα μου, ἕνα παιδί, πρέπει νὰ ξέρη...

— Ἔχεις δίκιο. Αὐτὸ τὸ μυστικὸ δὲν ἀνήκει σὲ μένα μόνο. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀποκαλύψω παρὰ μὲ μιὰ συμφωνία...

— Ποιά;

— Θ' ἀρκεσθῆς σ' ὅ,τι πρόκειται νὰ σοῦ πῶ καὶ ποτέ — μ' ἀκοῦς; — ποτὲ δὲ θὰ ζητήσης νὰ μάθης περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ πῶ. Τόνυ, ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

Ὁ Τόνυ ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, εἶπε, μὲ φωνὴ σοβαρή, ὅτι ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσι νὰ κάνω πάντοτε ὅ,τι θελήσετε.

— Ἄκουσε, Τόνυ, εἶπε ὁ συνταγματάρχης, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε, δὲν ἤμουν πάντοτε τόσο γέρος καὶ τόσο ἀπότομος, ὅπως μὲ γνώρισες τώρα... Ἄλλοτε, ἡ καρδιά μου φλογιζόταν γιὰ τὴ φιλία, ὅπως καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα... Πέρασαν δεκαοχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε... Δεκαοχτὼ χρόνια! Δεκαοχτὼ αἰῶνες!... Εἶχα μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴ λάτρευα, μιὰ κόρη, ποὺ ἡ ὀμορφιά της ἦταν ἡ χαρὰ κι' ἡ περηφάνειά μου!... Τί τρομερὲς ἀναμνήσεις!

Ὁ μαρκήσιος χαμήλωσε τὸ κεφάλι, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Παιδί μου, ἐξακολούθησε σὲ λίγο, σοῦ τὸ εἶπα ἤδη, ὑπάρχουν μερικὰ σημεῖα τῆς ζωῆς σου, ποὺ πρέπει νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν ποτέ... Ἀρκέσου σ' αὐτό, ποὺ θὰ σοῦ πῶ μόνο: Ἡ κόρη μου αὐτή, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολύ... ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα παιδί... καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶσαι σύ, Τόνυ!...

— Ἐγώ! φώναξε ὁ Τόνυ, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μαρκήσιου. Ἐγώ! Ἔχω, λοιπόν, ἐπὶ τέλους, μιὰν οἰκογένεια! Ἔχω κάποιον, ποὺ νὰ μ' ἀγαπάη χωρὶς ὑστεροβουλία!... Ἄ! Συνταγματάρχα μου, πατέρα μου!... Πόσο θὰ σᾶς ἀγαπῶ!...

Κι' ἄρχισε νὰ φιλάη σὰν τρελλὸς τὸ μαρκήσιο. Ἐκεῖνος τὸν ἀπώθησε σιγά.

— Ἄφησε, παιδί, ψιθύρισε, ἄφησε... Δὲ σοῦ εἶπα, ὅτι ἡ καρδιά μου δὲ χτυπάει πιά;...Στάσου!... Τὰ φιλιά σου μοῦ κάνουν κακό...

Ὁ Τόνυ τἄχασε.

— Κι' ἡ μητέρα μου;...τόλμησε τέλος νὰ ρωτήση. Θὰ δῶ τὴ μητέρα μου; Θὰ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολύ. Θεέ μου!

— Δὲ θὰ τὴ δῆς!

— Ἀλλά... ζῆ τοὐλάχιστον;

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε γίνει κατακίτρινος. Δίσταζε. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ἀπάντησε:

— Πέθανε!

— Πέθανε!... τραύλισε ὁ Τόνυ, μ' ἕνα λυγμό. Πέθανε, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ δῶ τὸ χαμόγελό της, πέθανε χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ πάρω τὸ στερνό της φιλί... Ὤ, συνταγματάρχα μου!... Σεῖς, ποὺ τὴ γνωρίσατε, σεῖς, ποὺ σᾶς ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαπούσατε, μιλῆστε μου γι' αὐτήν, πέστε μου πόσο ἦταν ὄμορφη καὶ καλή...Κι' ἀφῆστε με ἔπειτα νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν μποροῦσα νὰ τὴ λατρεύω γονατιστός... Μητέρα μου!... Μητέρα μου!... Θἄταν τόσο καλό. Θεέ μου, νὰ εἶχα μιὰ μητέρα νὰ τὴ λατρεύω!...

Κι' ὁ Τόνυ, πεσμένος στὰ γόνατα, σήκωνε ψηλὰ τὰ μεγάλα του μάτια, μουσκεμένα στὰ δάκρυα, σὰ νὰ ἔλπιζε, ὅτι κάποιο θαῦμα θὰ τοῦ παρουσίαζε τὴ μητέρα ἐκείνη, ποὺ τόσο πολὺ εἶχε ὀνειρευτῆ νὰ γνωρίση καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἄκουσε, γιὰ πρώτη φορά, νὰ μιλοῦν, καὶ συγχρόνως νὰ τοῦ λένε, ὅτι τὴν εἶχε χάσει γιὰ πάντα...

— Φτάνει... Φτάνει... Μοῦ ξυπνᾶς, παιδί μου, ἀναμνήσεις, ποὺ μὲ συντρίβουν... Ἔκανα τὸ καθῆκον μου, λέγοντάς σου ποιὰ αἰσθήματα μὲ ἔχουν σπρώξει πρὸς ἐσένα, τί λύπη ἔνοιωσα ὅταν ἐξαφανίστηκες, πόση χαρὰ αἰσθάνθηκα ὅταν ξαναγύρισες... Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ τώρα... — πρόσθεσε ὁ συνταγματάρχης, καταβάλλοντας ἰσχυρὴ προσπάθεια — ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γιὰ τὸ παρελθόν...κυρίως μὴ μοῦ ξαναμιλήσης γιὰ τὴ μητέρα σου...

— Ἂν μποροῦσα μόνο νὰ τὴ δῶ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ φορά!... ψιθύρισε ταπεινὰ ὁ Τόνυ, μὲ ὕφος ἱκετευτικό. Ἂν μποροῦσα τοὐλάχιστον νὰ δῶ τὴν εἰκόνα της...

— Κύτταξε!

Ὁ μαρκήσιος τράβηξε ἀπὸ τὸ στῆθος του ἕνα μενταγιόν, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ μιὰ χρυσὴ ἁλυσιδίτσα, καὶ τὄδωσε στὸν Τόνυ. Ἐκεῖνος τὄπιασε, μὲ δάχτυλα, ποὺ ἔτρεμαν καὶ τὸ ἄνοιξε. Μακρειὲς ξανθὲς μποῦκλες πλαισίωναν ἕνα κεφάλι, ποὺ εἶχε μιὰν ἔκφρασι ἀγγελική.

Πρᾶγμα παράξενο: Τοῦ φάνηκε τοῦ Τόνυ πὼς τὸ εἶχε ξαναδῆ αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Μέσα στὰ ὄνειρά του μήπως; Ἦταν ἴσως καμμιὰ ἀνάμνησι; Ὅταν ἦταν μικρὸ παιδάκι, αὐτὸ τὸ κεφάλι, τὸ τόσο ὄμορφο, δὲν εἶχε σκύψει πάνω στὴν κούνια του;

— Πόσο εἶναι ὄμορφη! ψιθύρισε. Πιὸ ὄμορφη ἀκόμα κι' ἀπ' ὅ,τι τολμοῦσα νὰ ὀνειρευτῶ!... Κι' ὡστόσο, ὅσο περισσότερο τὴν κυττάζω, τόσο περισσότερο τὴν ἀναγνωρίζω... Τὴν ἔχω δῆ;... Ὤ, πέστε μου! Τὴν ἔχω δῆ;...

Ὁ συνταγματάρχης τοῦ τράβηξε ἀπότομα τὸ μενταγιόν, μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὄκρυψε πάλι στὸ στῆθος του.

— Ποτέ, φώναξε, ποτὲ δὲν τὴν ἔχεις ἀντικρύσει!... Δὲ σοῦ εἶπα πὼς ἔχει πεθάνει, πὼς πέθανε καθὼς σ' ἔφερνε στὸν κόσμο;...Καϋμένη μου, ἀγαπημένο μου κόρη!... Συχώρεσε τὸν πατέρα σου, γιατὶ ὑπῆρξε ἄδικος ἀπέναντί σου..., ἀπέναντι τοῦ γυιοῦ σου... Ἄφησέ με, Τόνυ, ἄφησέ με... Αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις...σοῦ τὸ εἶπα...μὲ σκοτώνουν... μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά... Πήγαινε ν' ἀναπαυθῆς...

Ὁ Τόνυ ἔφερε τὸ χέρι τοῦ συνταγματάρχη στὰ χείλη του κι' ἀποσύρθηκε, μὲ βήματα ἀργά.

Ξαφνικά, ὁ μαρκήσιος ἔτρεξε πίσω του.

— Τὴν ὑπόσχεσί σου! τοῦ εἶπε. Θυμήσου τὴν ὑπόσχεσί σου!...

Ὁ Τόνυ χαμήλωσε τὸ κεφάλι, χαμογελῶντας θλιβερά.

— Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ δῶ τὴ μητέρα μου, εἶπε. Τί θὰ μποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω τώρα;...

Κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ μαρκήσιος στάθηκε ν' ἀκούση τὸ θόρυβο τῶν βημάτων του, μέσα στὸ διάδρομο.

Ὅταν ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε ἀρκετά, καὶ δὲν ἀκούγονταν πιὰ τὰ βήματά του, ὁ συνταγματάρχης σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ἂς ἀναπαυθῆ, ἂς ξαναβρῆ τὶς δυνάμεις του, ψιθύρισε. Ἡ νεότης ὑπερνικάει ὅλα τὰ ἐμπόδια... Ἐγὼ δὲ θὰ κοιμηθῶ... Θεέ μου!... Αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία!...

Ο ΝΑΝΟΣ

Ἂν ὁ συνταγματάρχης ντὲ Λανζεβὲν δὲν κοιμήθηκε ἐκείνη τὴ νύχτα, κι' ὁ κόμης Μινγκρέλι δὲν ἔκλεισε μάτι.

Ἕνα ζήτημα τὸν ἀπασχολοῦσε πρὶν ἀπ' ὅλα: Ἔπρεπε νὰ μάθη εὐθὺς ἀμέσως πῶς οἱ «Κόκκινοι» κι' οἱ Γάλλοι Φρουροὶ μπόρεσαν νὰ εἰσδύσουν μέσα στοὺς μυστικοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου.

Ἔδωσε διαταγὴ νὰ συγκεντρωθῆ ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου, γιὰ ν' ἀρχίση μιὰ αὐστηρὴ ἀνάκρισι.

Οἱ ἄνθρωποί του πέρασαν ἕνας-ἕνας μπροστά του κι' ὁρκίστηκαν, ὅτι δὲν εἶχαν ἀνοίξει σὲ κανένα.

Καί, πραγματικά, εἶχαν ἀκολουθήσει πιστὰ τὶς διαταγὲς τοῦ αὐθέντη τους κι' ἀγνοοῦσαν πῶς οἱ ἀξιωματικοί, ποὺ τοὺς εἶχαν δῆ νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸν πύργο, φορῶντας τὴν ἐπίσημη στολή τους, βρέθηκαν, ἕνα τέταρτο ἀργότερα, μέσα στοὺς μυστικοὺς διαδρόμους, μὲ τοὺς κόκκινους μανδύες των.

Ἕνας μόνο θὰ μποροῦσε νὰ δώση μιὰν ἐξήγησι: ὁ νάνος. Ἀλλά, φυσικά, αὐτὸς ἀρνήθηκε περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ νάνος ὅμως ὑπῆρξε ἥρωας κι' ἑνὸς ἄλλου ἐπεισοδίου.

Ὁ ντὲ Βιλέρ, βιαστικὸς καθὼς ἦταν, δὲν τὸν εἶχε δέσει σφιχτά, ὅταν συναντήθηκαν στὴν τάφρο. Ἔτσι μπόρεσε, καταβάλλοντας ἰσχυρὴ προσπάθεια, ν' ἀπαλλαγῆ

Λόγια κατοσταράτα

ΑΛΛΗ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙ

Ἐφούντωσαν οἱ καύσωνες, οἱ μᾶλλον κυνικοί,
φουντώνει καὶ ἡ κίνησις ἡ προεκλογική
κι' οἱ δήμαρχοι, ποὺ βρίσκονται στὴν ὥρα τους τὴν ὕστατη,
ἀρχίζουνε καὶ γίνονται... λαυρώδεις καὶ λαλίστατοι
καὶ γειτονιὲς γυρίζοντας, ὡσὰν τοὺς γυρολόγους,
προσθέτουν στὸ λιοπύρι μας καὶ τούς... πυρίνους λόγους!
Τὶς γλῶσσες τους, συνέχεια, περνοῦν ἀπὸ ἀκόνια
καὶ διαρκῶς παρλάρουνε σ' ἐξέδρες καὶ μπαλκόνια,
γυρεύοντας τὰ ἔργα τους τὰ νέα ν' ἀραδειάσουν
καὶ κάθε τους ἀντίπαλον σφοδρῶς νὰ κατσαδιάσουν...
Τούτέστιν ἀκατάπαυστα φωνάζουν καὶ κραυγάζουν
καὶ τὰ «ἐν οἴκῳ» σπεύδουνε, «ἐν... δήμῳ» νὰ τὰ βγάζουν!
Φουντώνει ἡ διαμάχη τους, ἐν πάσῃ περιπτώσει
κι' ἐμεῖς ὅλα τὰ ἔργα τους τ' ἀκοῦμε «ἐπὶ... πιστώσει»,
γιατὶ συλλογιζόμαστε, πὼς κι' ἄλλη Κυριακὴ
ἀπὸ κρασὶ θὰ μείνουμε τελείως ξερικοί,
καθ' ὅτι ὑπαγορεύουνε τὰ «ἐξημμένα... πνεύματα»
νὰ μὴ σερβίρη ὁ κάπελας κρασιὰ καί... οἰνοπνεύματα!
Πῦρ καὶ μανία γίνεται ὁ πότης, ἐπομέ-
(νως
καὶ εἶναι γιὰ τὸ μένος του δικαιολογη-
(μένος,
διότι τὸ κρασάκι του θὰ ξαναστερηθῆ
καὶ δὲν μπορεῖ, παράλληλα, νὰ παραπο-
(νεθῆ,
γιατὶ πολλοὶ ἁρμόδιοι τοῦ ἀπαντᾶνε ἄ-
(νετα
καὶ λένε: «Τὰ παράπονα στὸν δήμαρχό
(σου κάνε τα»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

[watermark: archive stamp]

ἀπὸ τὰ δεσμά του.

Ἐνῶ, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόμητος πολεμοῦσαν στοὺς ὑπόγειους διαδρόμους, ὁ νάνος ἔτρεξε στὴν τάφρο.

Ξαφνικά, διέκρινε, μέσα στὰ νερά, ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγωνιζόταν μὲ κόπο γιὰ νὰ κρατηθῆ στὴν ἐπιφάνεια.

Ἔσκυψε γιὰ νὰ δῆ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, ποὺ τὸ ρεῦμα τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄ! μουρμούρισε σαρκαστικά. Ἂν ἔτρεχαν ὅλοι νάπεφταν μέσα στὴν τάφρο! Θὰ τοὺς ἔβλεπα ὅλους νὰ πνίγωνται, ὅλους, ὅλους, μὲ τὰ πιστόλια τους καὶ μὲ τὰ σπαθιά τους... Ἄ!... Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε πιστόλι, οὔτε σπαθί, ἀλλ' ἔχω μέσα στὸ κεφάλι μου δέκα φορὲς περισσότερη δύναμι ἀπ' ὅ,τι ἔχουν ὅλοι τους στὰ κορμιά τους...

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ πνιγόταν, σιγὰ-σιγὰ ἔπαψε νὰ κινιέται. Ὁ νάνος τὸν κυττοῦσε μὲ μιὰν ἄγρια χαρά.

Ξαφνικά, τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Νόμισε πὼς ἀναγνώρισε τὸ Μωρβάγι.

— Τί ζῶο, ποὺ εἶμαι! ψιθύρισε. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μοῦ ἔδωσε τὰ χρυσὰ νομίσματα... Καὶ θὰ τὸν ἀφίσω νὰ πνιγῆ σὰ σκύλος; Ὄχι δά!... Φτάνει νὰ τὸν σώσω, γιὰ νὰ κάνω τὴν τύχη μου!

Κατέβηκε, λοιπόν, γρήγορα, στὸ χεῖλος τῆς τάφρου κι' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανδύα τόν... μαρκήσιο ντὲ Βιλέρ, πού, ἐξαντλημένος ὅπως ἦταν, εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του. Τὸν τράβηξε στὴν ὄχθη.

Μὲ μιὰ δύναμι, ποὺ δὲ θὰ τὴν ὑποψιαζόταν κανεὶς σ' ἕνα κορμὶ σὰν τὸ δικό του, ὁ νάνος ἔσυρε τὸ μαρκήσιο σ' ἕνα γειτονικὸ σύδεντρο.

Ὁ Βιλέρ, στὸ ἀναμεταξύ, ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ποιὸς εἶσθε; ψιθύρισε.

— Σωπᾶτε! εἶπε ὁ νάνος, βάζοντας τὸ δάχτυλό του στὰ χείλη του. Δὲ θὰ θέλατε, φαντάζομαι, νὰ μὲ καταστρέψετε...

— Ὁ νάνος! ψιθύρισε ὁ ντὲ Βιλέρ, ποὺ τὸν ἀναγνώρισε. Εὐχαριστῶ! Δὲ θὰ σὲ ξεχάσω...

— Περιμένετέ με ἐδῶ... Ἐγὼ θὰ φύγω τώρα γιατί, ἂν ἀντιληφθοῦν τὴν ἀπουσία μου, ἡ ζωή μου δὲ θ' ἀξίζη πιὰ οὔτε μιὰ πεντάρα!...

Κι' ὁ νάνος ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας. Ἦταν καιρός. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ Μινγκρέλι, ποὺ εἶχαν διασπαρῆ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἔρχονταν τώρα καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ δάσους. Εἶχαν διαταγὴ νὰ τὸ ψάξουν, θάμνο πρὸς θάμνο.

Ὁ νάνος ἑνώθηκε μ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ πάρουν μιὰν ἀντίθετη διεύθυνσι, κι' ἔπειτα γύρισε ἥσυχα-ἥσυχα μαζί τους στὸν πύργο, ὅπου ὁ ἐπιστάτης τοὺς περίμενε γιὰ νὰ τοὺς παρουσιάση στὸν κόμητα.

Ἀλλά, τώρα πιά, δὲ φοβόταν οὔτε τὸν ἐπιστάτη, οὔτε τὸν κόμητα, οὔτε κανένα.

— Θὰ γίνω πλούσιος, πάμπλουτος! ἔλεγε μέσα του.

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ συνταγματάρχης Λανζεβὲν ἔκαμε ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβώση τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ. Τοῦ τὸ ζήτησε, ἄλλως τε, ὁ κόμης Μινγκρέλι.

Οἱ τρεῖς «Κόκκινοι» ἀράδειασαν, φυσικά, ἕνα σωρὸ ψευτιές: Ὅτι τοὺς παρέσυραν δῆθεν σ' ἐνέδρα, γιὰ νὰ τοὺς δολοφονήσουν!...

Ὁ Λανζεβὲν δὲν κρατήθηκε πιά.

— Ἄ! Αὐτὸ πάει πολύ! φώναξε, ἁρπάζοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τόνυ τὶς καταθέσεις τῶν ἀξιωματικῶν καὶ σχίζοντάς τις μὲ ὀργή. Δὲ θὰ τὰ ὑπογράψετε αὐτά, κύριοι, γιατὶ εἶναι ὅλα ψευτιές! Ὄχι! Δὲ σᾶς παρέσυραν σὲ παγίδα. Ὄχι, δὲ σᾶς ἐπετέθησαν οἱ στρατιῶτες σας. Ὄχι! Δὲν ἀγνοεῖτε τὰ ὀνόματα τῶν ἀντιπάλων σας. Εἴσαστε ψεῦτες καὶ ἄνανδροι! Γινήκατε, μὲ τὸ πρόσχημα, ὅτι κρατᾶτε ἕνα «λόγο τιμῆς», οἱ δήμιοι μιᾶς γυναίκας... Ἂν δὲ βρισκόμαστε στὴν παραμονὴ τῆς μάχης, θὰ ξεχνοῦσα τὸ βαθμό μου, γιὰ νὰ σᾶς ρίξω τὸ γάντι μου κατάμουτρα!...

— Συνταγματάρχα! φώναξαν οἱ τρεῖς «Κόκκινοι», ἀπειλητικοί.

Ὁ Λαβεναὶ κυρίως δὲ συγκρατιόταν.

— Συνταγματάρχα, εἶπε, μὲ ὕφος αὐστηρό, ξεχνᾶτε, ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ ἀξιωματικοί, εἴμαστε κι' εὐγενεῖς, κι' ὅτι, ἂν οἱ ὑφιστάμενοί σας ὀφείλουν νὰ σᾶς ἀκοῦν ἀδιαμαρτύρητα, ὁ ἱππότης ντὲ Μωρβάγι κι' οἱ κόμητες ντὲ Λασὺ καὶ ντὲ Λαβεναί, ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτοῦν σεβασμό...

— Ἔ! Σεβαστῆτε πρῶτα σεῖς τὴ θέσι σας, ἂν θέλετε νὰ σᾶς σέβωνται κι' οἱ ἄλλοι! ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος. Πρέπει πρῶτα νἄχετε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς λένε ἀνθρώπους τίμιους, προτοῦ νὰ φωνάζετε τόσο δυνατὰ τὸ ὅτι εἴσαστε εὐγενεῖς... Ἀλλ' ἂς σταματήσουμε ἐδῶ, κύριοι, αὐτὴ τὴ συζήτησι, ποὺ βάσταξε ἤδη ἀρκετά... Διακηρύσσω ἐπίσημα, ὅτι οἱ καταθέσεις σας εἶναι ψεύτικες. Μὴν προσπαθήσετε νὰ μοῦ δικαιολογηθῆτε... Ἀκόμα μιὰ φορὰ σᾶς τὸ λέω: Ἂς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ. Βρισκόμαστε σ' ἐμπόλεμο κατάστασι. Ἡ Γαλλία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ξίφη σας. Σᾶς διατάσσω νὰ εἴσαστε περισσότερο γενναῖοι ἀπ' ὅ,τι εἴσαστε...

— Συνταγματάρχα, φώναξε ὁ Μωρβάγι, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ διαταγές, γιὰ νὰ κάνουμε τὸ καθῆκον μας... Καί, κυρίως, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς δίνετε μιὰ τέτοια διαταγὴ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ παιδί, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιρροὴ ὑφίστασθε αὐτὴ τὴ στιγμή... Θὰ ἤμαστε ἐγκληματίες, ἂν σᾶς ζητούσαμε τὸ λόγο γι' αὐτὴ τὴ βρισιά, ποὺ μᾶς ρίξατε κατάμουτρα... Δὲν ξεχνᾶμε πὼς ἡ πατρίδα μας χρειάζεται ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σᾶς... Ἀλλ' ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἄνθρωποι, ποὺ ἡ ὕπαρξί τους δὲν εἶναι τόσο πολύτιμη, ὅσο ἡ δική σας... Ὁ γραμματέας σας, ὁ πραγματικὸς κατήγορός μας, θὰ πληρώση ἀκριβὰ ὅσα σᾶς εἶπε... Ὅπως ὁ καϋμένος ὁ Πιβουάν, ὁ πρῶτος του ἀντίπαλος στὸ σύνταγμα, θὰ ξεχάσω κι' ἐγὼ τὰ γαλόνια μου, γιὰ νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μαζί του, σὲ νόμιμη μονομαχία... Ἡ ἀνδρεία του κι' ἡ πρώτη του ἐπιτυχία μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ κάνω. Θὰ τὸν σκοτώσω!...

— Σεῖς!... φώναξε ὁ συνταγματάρχης, ὁρμῶντας πάνω στὸ Μωρβάγι, μὲ θυμό.

Ἀλλ' ὁ Τόνυ τὸν εἶχε προλάβει.

Πλησίασε μὲ ἀξιοπρέπεια τοὺς τρεῖς «Κόκκινους» καὶ τοὺς εἶπε μὲ ὕφος σοβαρό, ἀλλὰ καὶ ψυχρὸ συγχρόνως:

— Νὰ μονομαχήσω σήμερα; Ὄχι, κύριοι! Ἤμουν τρελλός, ὅταν διεκινδύνευσα τὴ ζωή μου, γιὰ μιὰν ἀνοησία, μονομαχῶντας μὲ τὸν Πιβουάν. Ἡ ζωή μου δὲ μοῦ ἀνήκει. Ὥσπου νὰ τὴν προσφέρω στὴ Γαλλία, ἀνήκει στὴ μαρκησία, ποὺ ὑποσχέθηκα νὰ τὴν προστατεύω. Ὅπως καὶ σεῖς, πηγαίνω κι' ἐγὼ στὸν πόλεμο. Ἂν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴ Φλάντρα, θὰ τεθῶ στὴ διάθεσί σας, ἀλλὰ μόνο τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ μαρκησία θὰ κρίνη, ὅτι ἡ ἀποστολή μου ἔχει τελειώσει. Κι' ἐλπίζω, ὅτι, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲ θἄχετε ἀνάγκη νὰ λησμονήσετε τὴν ἀπόστασι, ποὺ μᾶς χωρίζει... Γιατὶ αὐτὴ τὴν ἀπόστασι θὰ τὴν ἔχω σβύσει...

— Καλά, Τόνυ! εἶπε ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεβέν. Καὶ τώρα, κύριοι, πηγαίνετε! Πιστεύω, ὅτι μπορῶ νὰ ὑπολογίζω στὴν ἐχεμύθειά σας γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ λύσσα...

Ο ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

Μόλις ἔκλεισαν τὴν πόρτα πίσω τους, ὁ Μωρβάγι κι' ὁ Λασὺ ἄφησαν τὴν ὀργή τους νὰ ξεσπάση.

Ὁ Λαβεναί, μ' ὅλο, ποὺ ἦταν κατσουφιασμένος, φαινόταν πιὸ ἤρεμος.

— Καὶ τώρα, κύριοι, τί σκοπεύετε νὰ κάνετε; ρώτησε τοὺς φίλους του.

— Ἐπιστρέφω στὸ στρατόπεδο, εἶπε ὁ Μὰρκ ντὲ Λασύ. Δὲ θέλω νὰ μείνω πιὰ οὔτε ἕνα λεπτὸ περισσότερο μέσα σ' αὐτὸ τὸν καταραμένο πύργο!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! φώναξε ὁ Μωρβάγι.

Ὁ Λαβεναὶ γέλασε πικρά.

— Καὶ δὲ θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε; ρώτησε.

— Νὰ ἐκδικηθοῦμε; Πῶς; Ποιὸν νὰ ἐκδικηθοῦμε; Αὐτὸ τὸ γερομαρκήσιο ντὲ Λανζεβέν, ποὺ μᾶς παρέσυρε σὲ μιὰ δῆθεν ἀνάκρισι, γιὰ νὰ μᾶς βρίση μὲ τὴν ἡσυχία του; Ὁ θάνατός του θὰ προξενοῦσε ἕνα τεράστιο σκάνδαλο. Κι' ἔπειτα, ὅπως εἶπε, ἀνήκουμε ὅλοι μας, αὐτὴ τὴ στιγμή, στὴ Γαλλία...

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... Μᾶς διέταξε μάλιστα νὰ κάνουμε τὸ καθῆκον μας... εἶπε ὁ Λαβεναί, μὲ ὀργή.

— Τί νὰ κάνουμε λοιπόν; Τί νὰ κάνουμε; ρώτησε μὲ λύσσα ὁ Μὰρκ ντὲ Λασύ.

— Ἐλᾶτε μαζί μου! εἶπε ὁ Λαβεναί.

Καὶ τοὺς τράβηξε σὲ μιὰν ἀπόμερη αἴθουσα.

— Ἔχουμε κάνει τρεῖς ἀπόπειρες, ἐπανέλαβε, καὶ τὶς τρεῖς φορὲς ἀποτύχαμε... Τὴν πρώτη φορά, καθὼς τρυπώσαμε μέσα στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Βιλέρ, ὁ κόμης Μινγκρέλι μπῆκε ἥσυχα-ἥσυχα ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα κι' ἀπήγαγε τὴ μαρκησία μέσα στὸ ἁμάξι του... Ἡ δεύτερη ἀπόπειρα ἦταν ἡ δική σου, Μωρβάγι. Εἶχες ἀνακαλύψει τὸ μέρος, ὅπου ἔμενε ἡ μαρκησία. Κατώρθωσες νὰ εἰσχωρήσης μέσα σ' αὐτὸ τὸν πύργο, ποὺ τὸν φυλᾶνε τόσο καλά. Κατώρθωσες νὰ τὴν ἁρπάξης καὶ νὰ φύγης... Ἕνα μόριο σκόνης ὅμως σ' ἔκαμε ν' ἀποτύχης... Αὐτὸ τὸ μόριο σκόνης εἶναι τὸ χαμίνι ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ξέρω γιὰ ποιὰν ἀνεξήγητη ἰδιοτροπία, ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανβεζὲν τὸ ὑποστηρίζει τόσο πολύ...

— Ἄ! Πόσο φοβερὰ θὰ τὸ ἐκδικηθῶ αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο! εἶπε ὁ Μωρβάγι, μὲ θυμό.

— Στὸ μεταξύ, ὅμως, σοῦ τὴν ἔφερε. Μπῆκε, σχεδὸν σὰν ἀφέντης, μέσα στὸν πύργο καὶ κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς μαρκησίας... Τὴν τελευταία ἀπόπειρα τὴν κάναμε κι' οἱ τρεῖς μαζί. Ἔπρεπε νὰ πετύχη... Κι' ὡστόσο ντροπιαστήκαμε...

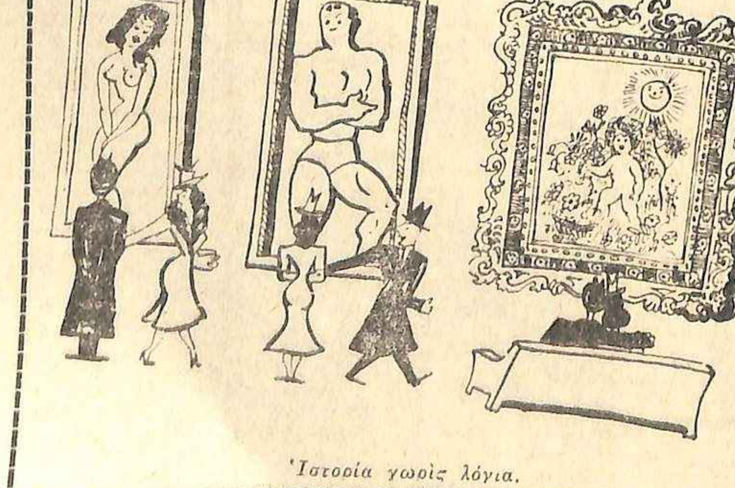

'Ιστορία χωρὶς λόγια.

— Εἴσθε μαζί;...
— Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, δυστυχῶς!...

— Καταντάει κανεὶς νὰ πιστέψη, ὅτι ὁ διάβολος προστατεύει αὐτὴ τὴ γυναῖκα ἐναντίον μας!... εἶπε ὁ Μὰρκ ντὲ Λασύ.

— Δὲν πάει νὰ τὴν προστατεύη κι' ὁ διάβολος;... Δὲν πρόκειται νὰ ὑποχωρήσω, ἔστω κι' ἂν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πολεμήσω, σῶμα μὲ σῶμα, μαζί του! φώναξε ὁ Μωρβάγι.

— Ἂς μὴ χάνουμε τὸν πολύτιμο καιρό μας μὲ λόγια! ἐπανέλαβε ὁ Λαβεναί. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τελειώνουμε! Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου, καὶ πιστεύω πὼς εἶναι κι' ἡ δική σας...

— Ναί! Ναί!

— Νά, λοιπόν, ποιὸ σχέδιο σᾶς προτείνω: Ὅλοι νομίζουν πὼς εἴμαστε ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μας... Ὁ κόμης Μινγκρέλι, στὸν ὁποῖο ὁ συνταγματάρχης μας ἔδωσε μιὰ μισο-ικανοποίησι μὲ τὴν ἀνάκρισι, ποὺ ἔκαμε. Ἡ μαρκησία, ποὺ πιστεύει, ὅτι τὴν προστατεύουν οἱ φίλοι της ἐναντίον κάθε νέας ἀποπείρας. Ἀκόμα κι' ὁ Τόνυ, ποὺ βρῆκε ἀφορμὴ ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ λόγια τοῦ συνταγματάρχη, γιὰ ν' ἀποφύγη νὰ χτυπηθῆ μαζί μας, ὁπότε, ἀσφαλῶς, θὰ εἴχαμε ἀπαλλαγὴ ἀπ' αὐτόν... Ἂς προσποιηθοῦμε, ὅτι παραδεχόμαστε τὴν κατάστασι. Ἂς μείνουμε ἥσυχοι, ὥσπου νὰ φύγη τὸ σύνταγμά μας. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, μπορεῖ νἄρθη ὁ στρατάρχης ντὲ Σάξ, ποὺ πρόκειται νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματος. Ὅταν θὰ χτυπήσουν τὰ ταμποῦρλα καὶ θὰ ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες, σημαίνοντας «ἀναχώρησι», ὅταν ὁ κόμης Μινγκρέλι θὰ νομίζη πὼς ἀπαλλάχτηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τοὺς Γάλλους Φρουρούς, ὅταν ὁ συνταγματάρχης θὰ καβαλλικέψη τὸ ἄλογό του καὶ θὰ μπῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματος, ἐμεῖς πρέπει νἄμαστε ἕτοιμοι καί, μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὴ βία ν' ἁρπάξουμε τὴ μαρκησία...

— Μπράβο, Λαβεναί! Τὸ σχέδιό σου εἶναι καλό! εἶπε ὁ Λασύ. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ βάλουμε σ' ἐφαρμογή;

— Ὁ τρόπος! Ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι! Τί θἄχουμε νὰ φοβηθοῦμε; Τὸν Μινγκρέλι;... Ὄχι δά... Ἀκοῦστε: Εἴμαστε τρεῖς...

— Ξεχνᾶτε ἕναν! εἶπε μιὰ φωνή.

Τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας παραμερίστηκε τότε καὶ φάνηκε ἕνας ἄντρας, τυλιγμένος σ' ἕνα κόκκινο μανδύα.

Ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ.

Ἦταν ἀκόμα ὠχρός, ἀπὸ τὴν πληγὴ κι, ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες, ἀλλά, στὸ πρόσωπό του, ἦταν ἀποτυπωμένη μιὰ ζωηρὴ ἀποφασιστικότης.

— Αὐτός! φώναξαν οἱ τρεῖς «Κόκκινοι», πιάνοντας τὶς λαβὲς τῶν σπαθιῶν τους.

Ὁ Βιλὲρ τοὺς σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Μιὰ στιγμή, κύριοι, τοὺς εἶπε ἀργά. Δὲν ξέρετε τί μ' ἔχει φέρει ἐδῶ... Θὰ μποροῦσα, ἂν εἶχα ἐχθρικὲς διαθέσεις ἐναντίον σας, νὰ παρουσιαστῶ στὴν ἀνάκρισι, ποὺ ἔκαμε ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεβέν... Ἀλλ' ἂς τ' ἀφίσουμε αὐτά... Ἔρχομαι σὲ σᾶς μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά. Ἔχω σκεφθῆ πολὺ πάνω στὴ διαγωγή, ποὺ ἔδειξα στὸ παρελθόν... Ὑπάρχει στὴ ζωή μου μιὰ σκιά, μιὰ κηλίδα... Ἔχω παραβῆ ἕναν ὅρκο, πρόδωσα τοὺς φίλους μου... Αὐτὴ ἡ κηλίδα μ' ἐμποδίζει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος. Θέλω νὰ τὴ σβύσω!

— Τύψεις; ψιθύρισε εἰρωνικὰ ὁ Λαβεναί.

— Τύψεις μάλιστα, ἱππότα, ἀπάντησε ὁ Βιλέρ. Ἂν τὸ σπαθί σου μοῦ ἀφαιροῦσε τὴ ζωή, θὰ ἦταν μιὰ τιμωρία δίκαιη. Ἀλλ' ἂν ὁ Θεὸς μ' ἄφησε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, εἶναι γιατὶ θέλησε νὰ μοῦ δώση τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου... Εἴχαμε ἐμπιστευθῆ τὴν τύχη... Ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις λαχνοὺς εἶχε τραβηχτῆ... Πάνω σ' αὐτὸν τὸ λαχνό, ἦταν γραμμένο ἕνα ὄνομα. Δὲν πιστεύετε, ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦταν τὸ δικό μου... Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ποιὸ ὄνομα ἦταν;

— Τί σημασία ἔχει;... Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ πληγώσουμε ἐκεῖνον, ποὺ εἶχε εὐνοήσει ἡ τύχη;... Φέρθηκα ἄσχημα, σᾶς λέω. Ἡ μόνη μου δικαιολογία, εἶναι ὁ ἔρωτας... Ἀγαπῶ τὴν Ἀϊντέ, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... Κι' ἐκείνη ἐπίσης μ' ἀγαπάει...

Ὁ μαρκήσιος σώπασε λίγο, κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Ἀκοῦστε... Εἶναι τρομερὴ ἡ θυσία, ποὺ κάνω... Σᾶς πρόδωσα... Συχωρέστε με... Πληρώνω αὐτὴ τὴ στιγμὴ τέσσερα χρόνια εὐτυχίας, ἀλλὰ ξαναβρίσκω τὴν τιμή μου ὡς εὐγενοῦς. Θέλετε, ὅπως κι' ἐγώ, νὰ ξεχάσετε αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια; Θὰ ξαναγράψουμε τοὺς κλήρους. Ἂν ἡ τύχη μ' εὐνοήση, δὲ θἄχετε νὰ με κατηγορήσετε πιὰ γιὰ τίποτα. Ἂν δὲ μ' εὐνοήση...

Δίστασε πάλι κι' ἔπειτα ἐπανέλαβε, μὲ ὑπόκωφη φωνή:

— Ἂν ἡ τύχη μὲ καταδικάση... θἄχω πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω τὴ θέσι μου στὸ στρατό... Θὰ φύγω, χωρὶς νὰ ξαναϊδῶ τὴν Ἀϊντὲ καί, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι... στὴν πρώτη μάχη... θὰ φροντίσω νὰ σκοτωθῶ... Σύμφωνοι, κύριοι; Ἂς γράψουμε τὰ ὀνόματά μας...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΛΑΧΝΟΙ

Ἡ ἔκπληξι τῶν τριῶν «Κοκκίνων» ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἄκουσαν τὴν πρότασι τοῦ ντὲ Βιλέρ.

Κυττάχτηκαν μεταξύ τους, σὰ ν' ἀναρωτιόντουσαν ἂν ὁ παλιός τους φίλος δὲν τοὺς εἰρωνευόταν.

Ἀλλ' ἐκεῖνος περίμενε τὴν ἀπόφασί τους, σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος.

Πρῶτος ὁ Μωρβάγι τὸν πλησίασε καὶ διέκοψε τὴ σιωπή:

— Μιλᾶς σοβαρά; τὸν ρώτησε συγκινημένος.

— Σᾶς τὸ εἶπα: Μέσα στὴν εὐτυχία, ποὺ μοῦ ἔδινε ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκας μου, ἔνοιωθα μιὰ σκιά: τὴν ντροπὴ γιὰ τὴν ἐπιορκία μου. Εἶχα θυσιάσει τὴν τιμὴ στὸν ἔρωτα. Θυσιάζω τώρα τὸν ἔρωτα στὴν τιμή!...

— Καὶ θέλεις νὰ ξαναβάλουμε τοὺς ὅρους, ποὺ εἴχαμε βάλει κι' ἄλλοτε;

— Τὸ θέλω... Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ μ' ἐξαιρέσετε ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ βοηθήσω ἐκεῖνον, ποὺ θὰ κερδίση... Ἁπλούστατα δὲ θ' ἀντισταθῶ καθόλου, μόνο θὰ φροντίσω νὰ σκοτωθῶ στὴ μάχη...

— Αὐτὴ ἡ θυσία εἶναι πολὺ εὐγενικιά, Βιλέρ! εἶπε ὁ Μὰρκ ντὲ Λασύ. Μὲ συμφιλιώνει μαζί σου γιὰ πάντα!... Φίλε, ἂς ξεχαστοῦν ὅλα! Ἀφοῦ ξαναβρισκόμαστε πάλι, ὅπως εἴμαστε πάντα, ἂς φιληθοῦμε σὰν ἄλλοτε!

Ἀμέσως ἀγκάλιασαν καὶ φίλησαν μὲ συγκίνησι τὸ μαρκήσιο.

— Εἶχα ὁρκιστῆ νὰ σὲ σκοτώσω, εἶπε ὁ Μωρβάγι. Αὐτὸν τὸν ὅρκο εἶμαι εὐτυχὴς τώρα, ποὺ τὸν σβύνω!

— Εἶχα διασταυρώσει τὸ ξίφος μου μὲ τὸ δικό σου, εἶπε μὲ τὴ σειρά του ὁ Λαβεναί. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, εἶμαι εὐτυχής, ποὺ ἡ σπαθιά μου δὲ σὲ σκότωσε...

Οἱ τέσσερις φίλοι, οἱ τέσσερις «ἀχώριστοι», ὅπως τοὺς ἔλεγαν ἄλλοτε, οἱ τέσσερις «Κόκκινοι», εἶχαν ἑνωθῆ καὶ πάλι.

Ἐπακολούθησε βαθειὰ σιωπή. Ἀντιλαμβανόμενοι πόσο μεγάλη ἦταν ἡ θυσία, ποὺ εἶχε κάνει ὁ Βιλέρ, οἱ τρεῖς ἄλλοι δὲν τολμοῦσαν νὰ θίξουν τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ζήτημα...

Ὁ μαρκήσιος μίλησε πάλι πρῶτος.

— Ἔ, λοιπόν, εἶπε, ἀκούσατε τὴν πρότασί μου. Εἴσαστε ἕτοιμοι;

Ὁ Μωρβάγι κι' ὁ Λαβεναὶ δίστασαν ν' ἀπαντήσουν. Ὁ Μὰρκ ντὲ Λασὺ ψιθύρισε:

— Δὲ θὰ ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἐγκαταλείψουμε αὐτὸ τὸν ὅρκο;

— Ὄχι! φώναξε ὁ ντὲ Βιλέρ. Ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἀποκατάστασί μου! Ἀρκετὸ διάστημα σᾶς ἄφησα τὸ δικαίωμα νὰ μὲ λέτε προδότη, πολὺν καιρὸ ἔσκυψα τὸ κεφάλι ντροπιασμένος... Θέλω νἄχω τὸ μέτωπό μου καθαρό, κύριοι, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ τὸ πληρώσω μὲ τὴ ζωή μου!... Γράψε τοὺς λαχνούς, Λαβεναί!... Τὸ θέλω! Γράψε τους ἀμέσως τώρα. Πρέπει σήμερα, ὅπως κι' ἄλλοτε, ἡ τύχη ν' ἀποφασίση γιὰ τὴ μοῖρα μου... Εἶχα ἔρθει ἐδῶ γιὰ νὰ ξαναϊδῶ τὴν Ἀϊντέ. Ἂν ἡ τύχη μοῦ φανῆ δυσμενής, θὰ φύγω χωρὶς νὰ τὴ δῶ. Γιὰ κείνην εἶμαι νεκρός... Νεκρὸς θὰ μείνω! Λαβεναί, γράψε γρήγορα!

Ὁ Μωρβάγι ἔσκισε ἕνα χαρτὶ στὰ τέσσερα καὶ τἄδωσε στὸ Λαβεναί.

Ἐκεῖνος ἔγραψε τὰ ὀνόματα καὶ δίπλωσε προσεκτικὰ τοὺς τέσσερις λαχνούς...

Ἀλλά, τὴ στιγμή, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ρίξη μέσα σ' ἕνα καπέλλι, ὁ Λαβεναὶ σταμάτησε.

— Μιὰ στιγμή, φίλοι μου, εἶπε. Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τύψεις... Ὅταν κάναμε τὸν ὅρκο μας, σκεφτήκαμε μ' ἐλαφρότητα τὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπούσαμε κι' οἱ τέσσερις. Ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάσουμε στὴ δυστυχία τὴ γυναῖκα αὐτή;

— Βέβαια, ἔχεις δίκιο, παρατήρησε ὁ Μωρβάγι. Θὰ ἦταν πιὸ λογικὸ νὰ προσπαθήση, καθένας μας χωριστά, νὰ κατακτήση τὴν κόμησσα Ἀϊντέ, κι' ἔπειτα νὰ ἑνωθοῦμε, σὰν καλοὶ φίλοι, καὶ νὰ βοηθήσουμε ἐκεῖνον, ποὺ θὰ εἶχε τὴν εὐτυχία ν' ἀγαπηθῆ ἀπ' αὐτήν. Δυστυχῶς, δὲν ἔγινε ἔτσι. Γιατὶ νὰ ξαναγυρίζουμε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα; Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε...

— Ἔστω! ἐπανέλαβε ὁ Λαβεναί. Ἀλλ' αὐτὸ τὸν ὅρκο, ποὺ κάναμε κι' οἱ τέσσερις, ἂν δὲ μποροῦμε νὰ τὸν σβύσουμε, μποροῦμε τοὐλάχιστον νὰ τὸν μετατρέψουμε κάπως... Ἂν ὁ ντὲ Βιλὲρ ὑπῆρξε ἔνοχος, ὁμολογῶ, ὅτι κι' ἐγὼ ἐπίσης ὑπῆρξα ἔνοχος... Ὅταν τράβηξα τὸ ξίφος μου γιὰ νὰ σκοτώσω τὸν Βιλέρ, τὄκαμα

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΕΣ

ΓΕΩΡΓΙΑ (ΜΠΕΛΛΕ) Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Ἡ δὶς Παπαγεωργίου κατέρχεται στὶς προσεχεῖς δημοτικὲς ἐκλογὲς μὲ σύνθημα νὰ ἀποκτήση κάθε ἀθηναϊκὴ γειτονιὰ τὸν παιδικὸ καὶ βρεφικὸ σταθμό της. Μὲ τὴν πρακτικότητα ποὺ διακρίνει τὸν δημοσιογράφο, ἡ δὶς Παπαγεωργίου, ἐὰν ἐκλεγῆ, θὰ εἰσηγηθῆ στὸ πρῶτο δημοτικὸ συμβούλιο νὰ ἐνοικιασθοῦν κατάλληλα σπίτια μὲ κῆπο, ὅπου οἱ ἐργαζόμενες μητέρες θὰ ἐμπιστεύωνται τὰ παιδιά τους. Τὸ μέτρο αὐτό, χάρις στὴν ἁπλότητά του, θεωρεῖται ὡς ἐπαναστατικό, ἐπιλῦον ἱκανοποιητικῶς τὸ μέγα πρόβλημα τῶν παιδικῶν σταθμῶν. Ἡ δὶς Παπαγεωργίου εἶναι κόρη τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς «Ἀθηναϊκῆς» καὶ βουλευτοῦ Ἀθηνῶν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Ι. Παπαγεωργίου. Ἐγεννήθη τὸ 1936 στὴν Ἀθήνα καὶ εἶναι διπλωματοῦχος Πολιτικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λωζάννης, εἰδικευμένη στὰ κοινωνικὰ θέματα. Στὴ δημοσιογραφία εἰσῆλθε τὸ 1961, ἀσκοῦσα ἔκτοτε τὸ ἐπάγγελμα τῆς δημοσιογράφου. Σήμερα ἐργάζεται στὴν «Ἀθηναϊκή».

περισσότερο γιὰ δικό μου λογαριασμὸ παρὰ γιὰ λογαριασμὸ ὅλων μας... Κι' αὐτό, ποὺ ἔκαμα ἐγώ, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, κύριοι, ὅτι θὰ τὸ κάνατε καὶ σεῖς...

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς; τὸν διέκοψε ὁ Μωρβάγι.

— Σ' αὐτό: Ἂν ὁ Βιλὲρ θυσιάζη μιὰν εὐτυχία, ποὺ μόνο ἐμεῖς ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὴ θεωροῦμε νόμιμη, πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ κάνουμε μιὰν ἀνάλογη θυσία. Θὰ ἤθελα, λοιπόν, μαζὶ μὲ τοὺς τέσσερις λαχνοὺς μὲ τὰ ὀνόματά μας, νὰ ρίξουμε καὶ τέσσερις ἄγραφους... Ἂν βγῇ ἕνας ἄγραφος κλῆρος, τότε ἡ κατάστασι θὰ μείνη ὅπως εἶναι... Ὁ Βιλὲρ θὰ ξαναπάρη τὴ γυναῖκα του... Ἐμεῖς, χωρὶς νἄχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσουμε, ὅπως ἄλλοτε, θὰ ἐξακολουθήσουμε τὸν ἀγῶνα, τίμια ὅμως, προσπαθῶντας νὰ κατακτήσωμε τὴ μαρκησία, βοηθῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, σύμφωνα μὲ τὸν παλιό μας ὅρκο. Τί λέτε γιὰ τὴν πρότασί μου;

— Γιατί ὄχι; εἶπε χαμογελῶντας ὁ Μὰρκ ντὲ Λασύ. Ἐγώ, γιὰ λογαριασμό μου, τὴ δέχομαι.

— Κι'ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε ὁ Μωρβάγι.

— Καὶ σύ, Βιλέρ;

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Ὅ,τι ἀποφασίσετε, θὰ εἶναι νόμος γιὰ μένα.

— Ἐμπρός, λοιπόν! Ἂς ρίξουμε ὀχτὼ κλήρους! εἶπε ὁ Λαβεναί.

Ἔκοψε ἄλλα τέσσερα κομμάτια χαρτί, τὰ τύλιξε προσεχτικὰ καὶ τἄριξε μέσα στὸ καπέλλο, ὅπου ἦσαν οἱ τέσσερις κλῆροι.

— Ποιὸς θὰ τραβήξη αὐτὴ τὴ φορά; ρώτησε ὁ Μὰρκ ντὲ Ιασύ.

— Ἀλήθεια, δὲ μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ ζητήσουμε τὴ μαρκησία, γιατὶ ἀσφαλῶς ὁ Μινγκρέλι θὰ τὴ φυλάη καλά...

— Ἂν τὸ θέλαμε ἡ φρουρά της δὲ θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ φτάσουμε ὣς αὐτήν...

— Κύριοι, εἶπε ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ, ξεχάσατε ὅτι δ ὲ ν π ρ έ π ε ι νὰ ξαναϊδῶ τὴ μαρκησία, προτοῦ ἀποφασίση ἡ τύχη...

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Τί νὰ κάνουμε τότε;

— Περιμένετε, εἶπε ὁ Μωρβάγι.

Πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κύτταξε στὸ διάδρομο.

Ἀπὸ μακρυά, διέκρινε ἕναν ὅμιλο, ποὺ φαινόταν νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ δωμάτιο, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι. Στὸ κέντρο τοῦ ὁμίλου ἐκείνου ἦταν ἡ Ρεζάν...

Ἡ Ρεζάν, μόλις εἶχε ξυπνήσει καί, ἀγνοῶντας τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας, εἶδε πὼς ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ ὑπηρέτες, ὅπως κι' ἡ ἀδελφή της.

Ὁ Μωρβάγι προχώρησε πρὸς τὸ μέσος της.

Βλέποντάς τον, ἀνατρίχιασε.

CH^S-'S (ΤΣΕΗΖ)

Η ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΜΒΑ, ΤΟ ΔΡΑΣΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΨΕΚΑΣΜΟΥ

Ἐξοντώνει ἀστραπιαίως μυῖγες, κουνούπια, σκνίπες, κοριούς, κατσαρίδες, σκόρους, μυρμήγκια κλπ. Τὸ μόνον ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε ἀκόμη καὶ σὲ ἀνοιχτοὺς χώρους. Ἕνας ψεκασμὸς τὸν μῆνα εἶναι ἀρκετὸς νὰ ἐξολοθρεύση τὸν σκόρο. Ζητεῖτε ἐπιμόνως τὸ ΤΣΕΗΖ. Δὲν συγκρίνεται μὲ κανένα ἄλλο ἐντομοκτόνο. Διαρκεῖ 3 φορὲς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Ἀντιπρ. Β. ΛΙΑΤΣΗΣ

Ἀριστείδου 5. Τηλέφ. 236.074

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1013

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Πόλις τῆς Πελοποννήσου. — Ὄχι μόνο δὲ θὰ σᾶς βλάψη, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάνη καλό.
2 Συγχρόνως ἢ ἀμέσως μετά. —Ὀπτασία. — Ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.
3 Νότα.— Ἐκφράζει ἔκπληξι.— Χρηματικὸ ποσὸν τῶν ἀρχαίων.— Τελικὸς σύνδεσμος.— Συνοδεύουν βασιλεῖς.

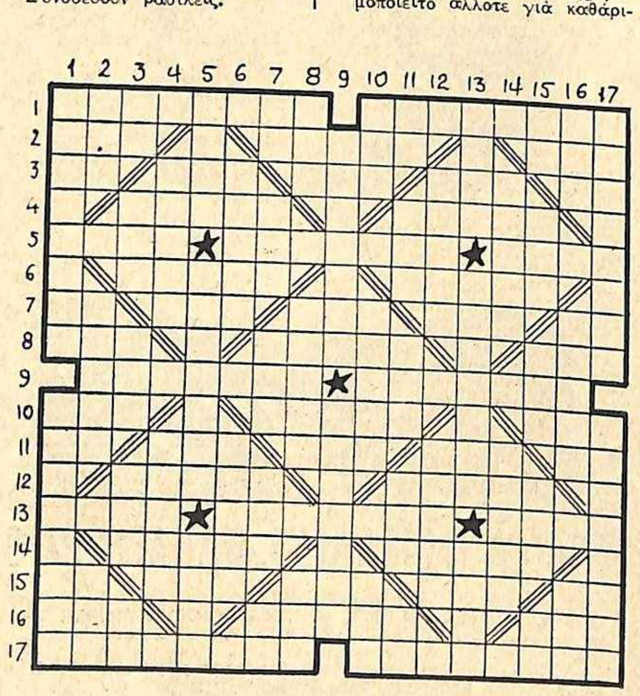

4 Τρυφερὴ στὴν ἀφή.—Ρωμαῖος πολιτικὸς καὶ συγγραφεύς.
5 Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου καταςικάπου. — Βασιλεὺς τῶν Ὀστρογότθων. — Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου.
6 Πάθησι τοῦ δέρματος.— Ἀποθήκη σιτηρῶν.
7 Αἰγυπτιακὴ θεότης.— Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ τὸν νικήση.— ... Τσάνεϋ: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου.— Χοῖρος.— Τὸ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ περίεργοι.
8 Ὑποδιαίρεσι τῆς βουᾶς τῶν Σπαρτιατῶν. — Γλύκισμα. — Γερμανὸς λόγιος, ἱδρυτὴς τῆς νεωτέρας γερμανικῆς βιβλιογραφίας.
9 Φανατικὸς ἀντίπαλος τοῦ Πιττακοῦ.— Χώρα τῆς Πελοποννήσου.
10 Νότα μουσικῆς.—Στέμμα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης.—Σπόρ.
11 Ποιότης ἐκλεκτή.— Τοῦ ἰδίου μεγέθους (ουδ.).— Πρόθεσι.— Ξενικὴ ἄρνησι.—Προτρέπει.
12 Δέντρο, ποὺ προτιμᾶ τὰ βουνά.—Γεμάτα.
13 Ἀνόθευτα.— Λάφυρα.— Ζιζάνιο τοῦ σίτου.
14 Παρουσιάζουν κενὰ (ο-δ.). — Ἀόρατο συμπλήρωμα τῆς γυναικείας κομψότητος.
15 680.— Ἐπώνυμον ἡρωΐδος τῶν Γάλλων. — Χρησιμοποιῶ τὴ φωνή μου.—Φωνῆεν.—Νότα.
16 Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς. — Μεγάλο κλαδί. — Ἐπώνυμον λαμπροῦ στάρ.
17 Σύμπλεγμα νησιῶν μας.—Εἶναι ἄνω κάτω (πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ζωντανὸ μελαιοδοχεῖο.— Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου.
2 Χρονικὸς σύνδεσμος. — Χημικὲς ἑνώσεις.—Ὑπῆρξε ὁ πατέρας τοῦ ἑλληνικοῦ χρονογραφήματος.
3 Νότα. —Ἀρχικὰ Τραπέζης. — Τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ξένοι στὸ τηλέφωνο. — Ἀριθμητικόν.— Ξενικὴ ἄρνησι.
4 Ἰταλικὸ λιμάνι.— Μεταδοτικὸ νόσημα.
5 Λάχανο (δημοτ.). — Ἐχρησιμοποιεῖτο ἄλλοτε γιὰ καθάρισμα.—Μουσικὴ σύνθεσι.
6 Ἀθλητὴς τοῦ στίβου. — Τοῦ ὀφείλουμε πολλὰ ὡραῖα παληὰ τραγούδια.
7 Ἄρθρο.— Τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας. — Χαρτοπαικτικὸς ὅρος. — Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Βυζαντινὴ νότα.
8 Λέξις ποὺ συναντοῦμε σὲ πολλὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα. — Ἔχει πυκνὸ τρίχωμα (θηλ.).—Ὁμηρικὴ θάλασσα.
9 Τὸ αἷμα του δὲν εἶναι κανονικό.— Ἐπίρρημα: ἀντιστρόφως.
10 Δὲ μπῆκαν στὴ φωτιὰ (οὐδ.). —Ἀπόβαρον (δημ.).— Χρονικὸ διάστημα.
11 Νότα. — Καλύπτουν τὸ μισὸ Κασμίρ.— Κατάρα.— Μοναδική.—Ὑποθετικόν.
12 Θεραπεία.— Μικρὴ στὴν ἡλικία.
13 Ἐπώνυμον ἠθοποιοῦ ποὺ πέθανε προσφάτως στὸ Χόλλυγουντ.— Ἀκάθαρτος.— Ἀγριόγαλος.
14 Καρπὸς ἀκατάλληλος γιὰ φάγωμα.— Παιχνίδι γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.
15 Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως. — Γαλλικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς, ποὺ ἔπαιξε πρὸ χρόνων στὴν Ἀθήνα.— Πρόθεσι. —Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. —Βυζαντινὴ νότα.
16 Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ.—Προσφιλὴς στὸ σελέμη.— Κακοποιὸς θεὸς τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων, ἀλλὰ καὶ λιμανάκι τῆς Ν. Γαλλίας.
17 Παίρνει δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.—Εὐρωπαϊκὴ γλῶσσα.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπὶ Κατερίνης)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1012 στὴ σελίδα 78

Ἐκεῖνος τὴν παρακάλεσε εὐγενικὰ νὰ τοὺς κάμη μιὰ χάρι.

— Ποιάν; ρώτησε ἡ νέα χαμογελῶντας.

— Νὰ βάλετε τὸ χέρι σας στὸ καπέλλο, ποὺ κρατάει ὁ φίλος μου ντὲ Λαβεναὶ καὶ νὰ τραβήξετε ἕναν ἀπὸ τοὺς κλήρους, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μέσα...

Ἡ Ρεζὰν ἔκαμε ἕνα νόημα στοὺς ὑπηρέτες, ποὺ τὴ συνώδευαν, νὰ μείνουν στὸ διάδρομο, καὶ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Βλέποντάς την νὰ μπαίνη, ὁ ντὲ Βιλὲρ ἔσπευσε νὰ σκεπάση τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μανδύα του. Ἐκείνη δὲν τὸν ἀντελήφθη.

Ὁ Γκαστὸν ντὲ Λαβεναὶ τῆς παρουσίασε τὸ καπέλλο, ποὺ εἶχε τοὺς κλήρους. Ἡ νέα πῆρε ἕναν καί, προτοῦ τοῦ τὸν δώση, ρώτησε:

— Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ στοίχημα;

Ἡ ἀνυπομονησία τῶν τέσσερων «Κόκκινων» ἦταν ἀπερίγραπτη. Ποιὸς ἦταν ὁ κλῆρος, ποὺ κρατοῦσε ἡ Ρεζὰν στὰ δάχτυλά της; Ἦταν λευκὸς ἢ ἔγραφε κάποιο ὄνομα καὶ ποιὸ ὄνομα;

Μὲ κόπο συγκρατήθηκαν νὰ μὴν τῆς τὸ ἁρπάξουν μέσα ἀπὸ τὸ χέρι της.

Κι' ἐκείνη, παίζοντας μὲ τὴν ἀνυπομονησία τους, δὲ βιαζόταν, ἐπιμένοντας νὰ μάθη τί θὰ κέρδιζε ὁ τυχερός...

— Δεσποινίς, εἶπε ὁ Λαβεναί, ἀπ' αὐτὸ τὸν κλῆρο θὰ ἐξαρτηθῆ ἴσως ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος ἑνὸς ἀπὸ μᾶς...

— Ἀ, Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Ρεζάν, συγκινημένη.

Καί, ξεδιπλώνοντας τὸν κλῆρο, διάβασε μὲ δυνατὴ φωνή:

— «Μ ω ρ β ά γ ι».

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ὁ Μωρβάγι ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, στὴν ὁποία ὁ Βιλὲρ ἀπάντησε μ' ἕνα ὑπόκωφο βογγητό.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε ὁ Λαβεναὶ στὴ Ρεζάν. Δὲ θέλαμε νὰ σᾶς ζητήσουμε παρὰ αὐτὴ τὴ μικρὴ χάρι. Δὲ θὰ τολμούσαμε νὰ σᾶς κρατήσουμε περισσότερο...

Ἡ Ρεζὰν κατάλαβε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ Λαβεναὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ πλησίασε τὸ Βιλέρ.

— Κουράγιο, φίλε μου! τοῦ εἶπε.

— Κουράγιο ἔχω. Ἀλλὰ θὰ παραδεχτῆς καὶ σὺ πὼς ἡ καρδιά μου εἶναι συντριμμένη... ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, πνίγοντας ἕνα λυγμό. Ὡστόσο, μεῖνε ἥσυχος. Θὰ κρατήσω τὸν ὅρκο μου αὐτὴ τὴ φορά... Σᾶς ὑποσχέθηκα, ὅτι δὲ θὰ ξαναϊδῶ τὴν Ἀϊντέ. Μὲ νομίζει νεκρό... Θὰ μείνω λοιπὸν νεκρὸς γι' αὐτήν. Ὁ στρατάρχης ντὲ Σὰξ φτάνει αὔριο. Τὸ σύνταγμα θὰ ξεκινήση ἀμέσως. Θὰ φύγω, μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακή... Στὴν πρώτη συμπλοκή, ἐλπίζω, ὅτι μιὰ σφαῖρα ἐχθρικὴ θὰ μ' ἀπαλλάξη ἀπὸ τὰ βάσανά μου κι' ἀπὸ τὴ ζωή μου... Ἐμπρός, κύριοι! Δῶστε μου ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ χέρια σας. Καὶ τὸ δικό σου ἐπίσης, Μωρβάγι!...

Ὁ Μωρβάγι δίσταζε. Τέλος, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ μαρκήσιου.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Λαβεναί, ποὺ χτύπησα μὲ τὸ σπαθί μου τὸν Βιλέρ, πιστεύω πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα, προτοῦ φύγη, νὰ κάνω μιὰ νέα πρότασι...

— Μίλησε!

— Ὁ Βιλὲρ θυσιάζεται καὶ φεύγει, χωρὶς νὰ ξαναϊδῆ τὴν Ἀϊντ, πού, ὡστόσο, εἶναι γυναῖκα του...

— Ἔ, λοιπόν;

— Δὲ θὰ ἦταν σωστὸ νὰ κάνη τὸ ἴδιο κι' ὁ Μωρβάγι; Θὰ ἦταν ἀπαίσιο ἂν πήγαινε στὴ μαρκησία νὰ τῆς πῆ: «Ὁ σύζυγός σας πέθανε καὶ σᾶς ἄφησε σὲ μένα!»...

— Ἂς φύγουμε ὅλοι, χωρὶς νὰ τὴν ξαναϊδοῦμε! εἶπε ὁ Μωρβάγι. Ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν τῆς ἀποκαλύψω, προτοῦ περάση ἕνας χρόνος, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κληρώσεως... Μέσα σ' ἕνα χρόνο — πρόσθεσε μὲ χαμηλὴ φωνή, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούση ὁ Βιλέρ, ποὺ ἦταν βυθισμένος στὴ λύπη του — ἡ κ. ντὲ Βιλὲρ θὰ εἶναι ἀπὸ πολὺν καιρὸ χήρα, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ τὴ ζητήσω σὲ γάμο...

— Καλά, Μωρβάγι, εἶπαν ὁ Λαβεναὶ κι' ὁ Λασύ.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, πρόσθεσε ὁ Βιλέρ, σφίγγοντάς του ξανὰ τὸ χέρι.

Κι' οἱ τέσσερις ἄντρες χωρίστηκαν.

Ὁ Μωρβάγι βγῆκε τελευταῖος. Καθὼς πήγαινε νὰ δρασκελίση τὸ κατῶφι, μιὰ σκιὰ γλύστρησε πίσω του.

Στράφηκε. Ἦταν ἡ Ρεζάν...

Ἡ νέα, πού, στὴν ἀρχή, δὲν εἶχε δῆ παρὰ ἕνα παιχνίδι, στὴν παράκλησι, ποὺ τῆς εἶχαν κάνει οἱ τέσσερις ἀξιωματικοί, νὰ τραβήξη ἕνα κλῆρο μέσα ἀπὸ ἕνα καπέλλο, παραξενεύτηκε ὅταν ἀντελήφθη μὲ ποιὰ σοβαρότητα γινόταν αὐτὸ τὸ «παιχνίδι».

Ἔπειτα, ἡ ἀπάντησι τοῦ Λαβεναί: «Ἀπ' αὐτὸ τὸν κλῆρο, θὰ ἐξαρτηθῆ πιθανὸν ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος ἑνὸς ἀπὸ μᾶς...», τὴν εἶχε καταταράξει.

— Περὶ τίνος πρόκειται, λοιπόν; ἀναρωτήθηκε.

Τέλος, ἡ τύχη θέλησε, ὥστε τὸ ὄνομα, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ καπέλλο, νὰ εἶναι ἀκριβῶς τοῦ μόνου ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄντρες γιὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφερόταν. Γιατί, καθὼς εἴπαμε ἤδη, δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ γαμπρό της ντὲ Βιλέρ, πού, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του στὸ μανδύα του, στεκόταν παράμερα, στὴ σκιά.

Ὁ Μωρβάγι! Ἦταν ὁ Μωρβάγι, αὐτὸς ποὺ ἡ τύχη ὑπεδείκνυε. Ὁ Μωρβάγι, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε... Γιὰ ποιὸ λοιπὸν ἔργο προοριζόταν ὁ Μωρβάγι;

Ποιὰ ἦταν ἡ τύχη αὐτοῦ, ποὺ τὸ ὄνομά του θἄβγαινε μὲ κλῆρο; Ἦταν γιὰ νὰ σωθῆ ἢ γιὰ νὰ χαθῆ;

Ἡ Ρεζὰν θέλησε νὰ μάθη. Ἀπομάκρυνε, λοιπόν, τοὺς συνοδούς της καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας.

Ἐκεῖ, ἄκουσε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ Βιλέρ, ὁ ἄντρας τῆς Ἀϊντέ, ζοῦσε, ἀλλὰ τὴν ἄφηνε κι' ἔλεγε πὼς θὰ πέθαινε... καὶ θὰ τὸν διαδεχόταν ὁ Μωρβάγι, ὡς σύζυγος τῆς μαρκησίας!...

Αὐτὸ ἦταν φοβερό, ἀδύνατο! Αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη...

Καὶ νά γιατί, πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ Μωρβάγι, ἡ Ρεζὰν τὸν τράβηξε μέσα σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο.

— Δὲ θὰ ὑπακούσετε σ' αὐτὴ τὴν ἄτιμη συμφωνία, τοῦ εἶπε ἀμέσως, μὲ ὕφος ἱκετευτικό.

— Ἀλλὰ ποιὸς σᾶς εἶπε;...

— Τὰ ξέρω ὅλα... Τ' ἄκουσα!...

— Σεῖς!

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα. Πρόκειται γιὰ ἕνα εὐγενῆ, γιὰ ἕνα ἀξιωματικό, ποὺ θέλει νὰ γίνη δολοφόνος, γιατὶ θὰ ἦταν μιὰ ἀληθινὴ δολοφονία τὸ ν' ἀναγκασθῆ ὁ μαρκήσιος νὰ πεθάνη!

— Ἀλλ' ἂν τ' ἀκούσατε ὅλα, θὰ πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι μᾶς συνδέει ἕνας ὅρκος ἀπαραβίαστος...

— Πρέπει νὰ τὸν σπάσετε...

— Μήπως μπορῶ; Βλέπετε καλὰ πὼς ὁ Βιλὲρ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ πρῶτα τὸν παραβίασε, ἦρθε ἔπειτα νὰ μᾶς ζητήση συγγνώμην καὶ νὰ μᾶς προτείνη νὰ τὸν ἀνανεώσουμε...

— Δὲ θὰ τὸν κρατήσετε αὐτὸ τὸν ὅρκο, σᾶς λέω!...

— Πρέπει!...

— Θὰ θέλατε νὰ γίνετε ἡ ἀφορμὴ τῆς αἰώνιας δυστυχίας τῆς ἀδελφῆς μου;

— Θὰ προσπαθήσω, ἀντίθετα, νὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ νὰ γίνη εὐτυχισμένη.

— Ἀλλ' ἐκείνη δὲ σᾶς ἀγαπᾶ...

— Θὰ μ' ἀγαπήση...

— Σᾶς μισεῖ...

Ὁ Μωρβάγι σώπασε, γιατὶ ἀντελήφθη ξαφνικὰ τὴν ἐντύπωσι, ποὺ προξενοῦσαν τὰ λόγια του στὴ νέα. Ὠχρή, μὲ τὸ στῆθος παλλόμενο βίαια, ἔσφιγγε νευρικὰ τὰ χέρια της, σὲ κάθε του λέξι.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπόν; τὴ ρώτησε, ἀνήσυχος.

— Θέλετε, λοιπόν, νὰ πεθάνω κι' ἐγώ;...

— Σεῖς!

Τὰ δάκρυα, ποὺ μὲ μεγάλο κόπο τὰ συγκρατοῦσε ὣς τότε, πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς Ρεζάν. Ὁ Μωρβάγι τὴν κράτησε γιὰ νὰ μὴν πέση.

Μὲ μιὰ νευρικὴ προσπάθεια ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Τί ἔχετε, δεσποινὶς Ρεζάν; Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔχετε; τὴ ρώτησε.

— Δὲν καταλάβατε, λοιπόν; ψιθύρισε ἡ νέα. Δὲ μαντέψατε λοιπόν, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ;...

Ο ΚΛΩΒΟΣ

Κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ὁμολογία, ποὺ τῆς εἶχε ξεφύγει, ἡ Ρεζὰν ἀποσύρθηκε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, μὴ τολμῶντας πιὰ νὰ κυττάξη τὸν Μωρβάγι.

Ἐκεῖνος, καρφωμένος στὴ θέσι του ἀπὸ τὴν κατάπληξι, δίσταζε ν' ἀπαντήση.

Δὲν εἶχε ποτέ του σκεφτῆ ν' ἀγαπήση αὐτὴ τὴ νέα. Τὸ ὅτι ἦταν ἀδελφὴ τῆς Ἀϊντέ, ἦταν ἀρκετὸς λόγος γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση.

Καὶ τώρα, ποὺ ἡ τύχη τὸν διάλεξε γιὰ νὰ γίνη σύζυγος τῆς μαρκησίας, τώρα, περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, δὲν ἦταν ἐλεύθερος νὰ διαθέση τὴν καρδιά του.

Βέβαια, στὴν ἐποχή μας, πολλοὶ θὰ ξεχνοῦσαν εὐκολώτατα ἕναν ὅρκο, προκειμένου μάλιστα νὰ χαροῦν τὸν ἔρωτα μιᾶς νέας σὰν τὴ Ρεζάν. Ἀλλά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἀπὸ ἕναν ὅρκο, ἦταν κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ σοβαρό.

«Δὲ μπορῶ, σκεπτόταν μὲ λύπη ὁ Μωρβάγι, ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν ὅρκο μου... Πρέπει νὰ γίνω σύζυγος τῆς Ἀϊντέ. Ὁ Βιλὲρ πεθαίνει γιὰ νὰ κρατήση τὸ λόγο του. Δὲ μπορῶ ν' ἀγαπήσω μιὰν ἄλλη γυναῖκα...».

Ξαφνικά, ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε γύρω τους. Θἄλεγε κανείς, ὅτι ἦταν κλαγγὴ σιδήρου...

Ἡ Ρεζὰν ἔστρεψε τὸ κεφάλι κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή...

Ἡ ὀροφὴ ἦταν σιδερένια, κινητὴ καὶ μὲ κάποιο σατανικὸ μηχανισμὸ κατέβαινε ἀργὰ γιὰ νὰ τοὺς συντρίψη!...

— Τί εἶναι αὐτό; φώναξε ὁ Μωρβάγι, τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ τὴν ἀνοίξη, γιατὶ ἦταν κλεισμένη ἀπ' ἔξω.

Ἡ ὀροφὴ ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνη ἀργά, μὲ τὸν ἴδιο ἀπαίσιο θόρυβο...

Ὁ Μωρβάγι δοκίμασε νὰ σπάση τὴν πόρτα, ἀλλ' ἦταν πολὺ γερή.

Κι' ἡ σιδερένια ὀροφὴ ὅλο κατέβαινε.

Ἤδη, μὲ τὴν ἀργὴ ἀλλὰ συνεχῆ κίνησί της, εἶχε φτάσει στὸ ὕψος τῆς πόρτας.

Ἡ νέα εἶχε ἀκολουθήσει τὸ Μωρβάγι στὴν προσπάθειά του. Δοκίμασε, καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, ν' ἀνοίξη τὸ παράθυρο. Ἔσπασε ἕνα τζάμι, ματώνοντας τὸ χέρι της... Πίσω ἀπ' αὐτὸ ὅμως ὑπῆρχε ἕνα σιδερένιο κιγκλίδωμα...

Αὐτὸ τὸ κιγκλίδωμα ὅμως ἦταν παλιὸ καὶ σκουριασμένο. Μὲ λίγη προσπάθεια, θὰ κατώρθωναν νὰ τὸ ξεκολλήσουν, ἢ νὰ τὸ σπάσουν...

Ἀλλ' ἡ ὥρα, ποὺ περνοῦσε;

Ἡ ὀροφὴ κατέβαινε, κατέβαινε πάντοτε...

Στὸ μεταξύ, ὁ Μωρβάγι εἶχε κατορθώσει ν' ἀποσπάση μιὰ σανίδα ἀπὸ τὴν πόρτα... Ἀλλ' ἡ σιδερένια ὀροφή, ποὺ κατέβαινε συνέχεια, εἶχε ἤδη καλύψει κι' αὐτὸ τὸ κενό, ποὺ εἶχε σχηματισθῆ!

Ἦταν χαμένοι!

— Τοὐλάχιστον, εἶπε ἡ Ρεζάν, θὰ πεθάνουμε μαζί!... Ἄ! Ἂν μποροῦσα νὰ πεθάνω, ξέροντας πὼς ἀγαπιέμαι!... Ὦ, Θεέ μου! Κάνε, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσω νὰ μοῦ λέη πὼς μ' ἀγαπᾶ!...

Ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο τῆς ἀπάντησε, ἀπαίσιο σὰ γρυλλισμὸς ἄγριου θηρίου...

Σήκωσε τὰ μάτια πρὸς τὴν ὀροφή, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῆ αὐτὸς ὁ ἦχος.

Ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα, εἶδε τὸ ἀπαίσιο κεφάλι τοῦ κόμητος Μινγκρέλι, ποὺ ἡ μορφή του ἦταν ἀλλοιωμένη ἀπὸ ἕνα φριχτὸ χαμόγελο.

Ἡ δύστυχη νέα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

— Χά! Χά! γελοῦσε ὁ γεροκόμης. Πιστεύατε, λοιπόν, ὅτι θὰ μοῦ ξεφύγετε; Νομίζατε, ὅτι θὰ μὲ κοροϊδεύετε ὁλοένα; Ὄχι, ὄχι!... Ἐδῶ δὲ γίνεται τίποτα, δὲ λέγεται τίποτα, ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρω. Μόλις μπήκατε μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μὲ εἰδοποίησε ἀμέσως ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μου... Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα παρακολουθῶ τὸ ἐρωτικό σας ντουέτο... Χά! Χά! Κύριε Μωρβάγι, κερδίσατε στὸ λαχεῖο τὴν Ἀϊντέ μου;... Δὲ θὰ χαρῆτε τὴν τύχη σας... Χά! Χά! Χά!... Καὶ σεῖς, ὀμορφούλα μου, ἐπανέλαβε ὁ Μινγκρέλι, ἀποτεινόμενος στὴ Ρεζάν, θὰ εἴσαστε εὐτυχισμένη, ἀφοῦ θὰ πεθάνετε μαζὶ μ' αὐτόν, ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἀντίο, κόρη μου. Ἀντίο, Μωρβάγι.. Ἐγὼ ἐπιστρέφω κοντὰ στὴν Ἀϊντέ. Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ μὲ ἀπασχολήσετε...

Ὁ Μωρβάγι δάγκωνε τὰ χέρια του ἀπὸ ἀπελπισία. Ὥρμησε μὲ λύσσα πάνω στὸν τοῖχο, σὰ νἄθελε νὰ τὸν σπάση.

— Χά! Χά! ξαναγέλασε ὁ κόμης. Κύριε Μωρβάγι, μὴν ἐξαντλῆτε, λοιπόν, τὶς δυνάμεις σας! Θὰ σᾶς χρειαστοῦν γιὰ τὴ δοκιμασία, ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστῆτε... Ὁ τοῖχος εἶναι γερός, τὸν ἔχουν φτιάσει Γερμανοὶ τεχνίτες κι' ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: **Ἡ συνέχεια.**

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

Τὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων θὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς ἑξῆς συνοικισμούς, πρὸς προβολὴν, δωρεὰν διὰ τὸ κοινόν, μορφωτικῶν, ψυχαγωγικῶν καὶ τουριστικῶν ταινιῶν, τριώρου διαρκείας (ἀπὸ 8 ἕως 11 μ.μ.):

★ Τὴν Πέμπτη, 2 Ἰουλίου, τὸ Νέον Τέρμα Γαλατσίου.

★ Τὴν Παρασκευή, 3 Ἰουλίου, τὰ Τουρκοβούνια (πλατεῖα Βενιζέλου).

★ Τὸ Σάββατο, 4 Ἰουλίου, τὴν Ἀμφιθέα, τέρμα Ἁγίας Τριάδος.

★ Τὴν Δευτέρα, 6 Ἰουλίου, τὴ Δραπετσῶνα Πειραιῶς (πλατεῖα Καλλοπούλου καὶ 25ης Μαρτίου, πρὸ τοῦ ΙΚΑ).

★ Τὴν Τρίτη, 7 Ἰουλίου, τὸ Βύρωνα (πλατεῖα Καλλιπόλεως Νέας Ἑλβετίας).

★ Τὴν Τετάρτη, 8 Ἰουλίου, τὰ Ταμπούρια Πειραιῶς. (Φαναρίου καὶ Φιλελλήνων).

★ Τὴν Πέμπτη, 9 Ἰουλίου, τὸ Λόφο Ἀξιωματικῶν Περιστερίου (πλατεῖα Ἁγίας Τριάδος).

★ Τὴν Παρασκευή, 10 Ἰουλίου, τὴν πλατεῖα Μεταμορφώσεως Μοσχάτου.

★ Τὸ Σάββατο, 11 Ἰουλίου, τοὺς Ἀμπελοκήπους (πλατεῖα Ναοῦ Μπέλου Κονισπούλου).

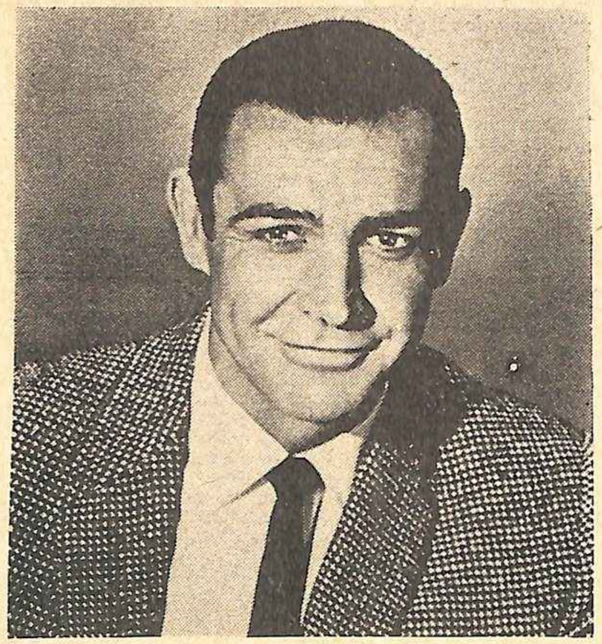

Δὲν εἶναι μόνο χιουμοριστὴς ὁ Σήν, ἀλλὰ καὶ δυναμικὸς ἠθοποιός.

ΣΗΝ ΚΟΝΝΕΡΥ

Ὁ σημερινὸς φημισμένος καὶ πλούσιος «Τζέημς Μπόντ...»

ΠΡΙΝ μερικὰ χρόνια ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν ὡς «Λέμμυ Κώσιον», ὁ Λινὸ Βεντουρὰ ὡς «Γορίλλας» καὶ ὁ Τόνι Ράϊτ ὡς «Γκάλλαχαν» ἦταν οἱ δυναμικοὶ καὶ δημοφιλεῖς ἥρωες δεκάδων ταινιῶν γαλλικῆς παραγωγῆς ,ταινιῶν ποὺ ἐνθουσίαζαν τὸ κοινὸν καὶ σχημάτιζαν οὐρὲς θεατῶν μπρὸς στὰ ταμεῖα τῶν κινηματογράφων!

Ὅλοι αὐτοὶ σήμερα ἀνήκουν σχεδὸν στὸ παρελθόν. Τοὺς ἐπισκίασε κατὰ τρόπο συντριπτικὸ ὁ πανέξυπνος χιουμορίστας καὶ δυναμικὸς ἠθοποιὸς Σὴν Κόννερυ, γνωστότερος ὡς πράκτωρ «Τζέημς Μπόντ». Ἀλλὰ ἂς τὸν πλησιάσουμε καλύτερα κι' ἂς προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τοὺς θριάμβους του στὸν κινηματογράφο. Βρίσκεται μπροστά μας, ἄλλωστε, χαμογελαστὸς καὶ πανέξυπνος. Ἔχει ἀθλητικὸ σῶμα, εἶναι ψηλὸς καὶ εὐκίνητος σά... γάτος καὶ δὲν εἶναι ὅμορφος μὲ τὴ σημασία τῆς λέξεως «γόης». Εἶναι πάντως πολὺ πιὸ ὅμορφος ἀπὸ τὸν Κωνσταντίν.

—Λοιπόν, Σήν, τί σᾶς ἔκανε ν' ἀκολουθήσετε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δυναμικοῦ ἠθοποιοῦ;

Ὁ «Τζέημς Μπόντ» γελάει ἀνοιχτόκαρδα καὶ λέει:

—Ἀκολούθησα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δυναμικοῦ ἠθοποιοῦ, γιατὶ μοῦ τὸ πρότειναν. Ὅπως κάθε δουλειὰ ποὺ ἀναλαμβάνω, πῆρα κι' αὐτὴ στὰ σοβαρά. Δὲν ἔγινα ἠθοποιὸς ἀπὸ φιλοδοξία καὶ μόνο .Δὲ μοῦ ἀρέσουν τὰ ὄνειρα. Νομίζω πὼς τὴν τέχνη τοῦ ἠθοποιοῦ τὴν εἶχα ἀπὸ μικρὸς στὸ αἷμα μου. Ὁ κινηματογράφος εἶναι γιὰ μένα μιὰ δραστηριότητα πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ κάθε ἄλλη, γιατὶ παρουσιάζει σειρὰ ἀπὸ περιπέτειες, ποὺ συνεχῶς ἀνανεώνονται. Πρέπει νὰ σημειώσετε ὅτι ἀπὸ μικρὸς τρελλαίνομαι πραγματικὰ γιὰ τὶς περιπέτειες. Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ σημειώσετε ὅτι ἐπίσης ἀπὸ μικρὸς ἔχω μάθει νὰ ὑπολογίζω ἀποκλειστικὰ στὸν ἑαυτό μου καὶ στὶς δυνάμεις μου. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας στιγμὴ ἡ τύχη μοῦ στάθηκε εὐνοϊκή. Ἔχω πραγματικὰ τὰ προσόντα γιὰ «δυναμικὸς» ἠθοποιός. Ἔχω Σκώτους προγόνους καὶ στὶς φλέβες μου τρέχει κελτικὸ αἷμα.

—Καὶ τί κατωρθώσατε μ' ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα;

—Κατ' ἀρχὴν δὲν εἶχα τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες νὰ γίνω ἐπιστήμων. Τὰ πολλὰ γράμματα δὲ μὲ τραβοῦσαν. Ἀπεναντίας μὲ τραβοῦσε ἡ δουλειά. Ἄρχισα νὰ ἐργάζωμαι ὡς... διανομεὺς μπουκαλιῶν γάλακτος! Σὲ ἡλικία 16 χρόνων πῆγα ἐθελοντὴς στὸ πολεμικὸ ναυτικὸ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θητείας μου ἔμαθα πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἰδιαίτερα μ' ἐνθουσίασε ἡ σκοποβολὴ καὶ ἡ γιαπωνέζικη πάλη «Τζοῦντο». Αὐτὲς οἱ δυὸ ἰδιαίτερες σπουδὲς μοῦ ἐπιτρέπουν σήμερα νὰ μὴν εἶμαι κατώτερος τοῦ θρυλικοῦ «Τζέημς Μπόντ».

»Ὅταν ξανάγινα πολίτης δὲν εἶχα κανένα ἐπάγγελμα στὰ χέρια μου. Ἔτσι ξανάρχισα νὰ ἐργάζωμαι, ὅπου μποροῦσα. Γιὰ λίγο διάστημα ἐργάστηκα ὡς κτίστης, μπετατζῆς, σωματοφύλακας κάποιου ἰσχυροῦ καί... στιλβωτὴς φερέτρων ἀκόμη!... Ἤμουν φτωχός, μεροκαματιάρης, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπελπισμένος ἄνθρωπος. Μιὰ μέρα, κάποιος φίλος στὸ Λονδίνο, μεταξὺ ἀστείου καὶ σοβαροῦ, μοῦ πρότεινε νὰ δηλώσω ὑποψηφιότητα σ' ἕνα μουσικὸ θίασο, ποὺ ζητοῦσε ἀρχάριους ἠθοποιούς. Γέλασα μὲ τὴν πρότασι, γιατὶ δὲν ἤξερα οὔτε νὰ χορέψω, οὔτε νὰ τραγουδήσω, οὔτε νὰ ὑποκριθῶ. Ἔκανα ὡστόσο μιὰ αἴτησι καὶ πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι ἔγινε δεκτή. Ἐπὶ 18 μῆνες, πάνω σὲ μιὰ θεατρικὴ σκηνή, ἔκανα τὸν ἠθοποιό. Ὅταν τελείωσε ἡ σύμβασι, βρέθηκα πάλι χωρὶς δουλειά. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίστηκα. Συνέχισα μὲ διάφορους ἐπαρχιακοὺς θιάσους.

—Πότε καὶ πῶς ἀρχίσατε τοὺς λογαριασμούς σας μὲ τὸν κινηματογράφο;

—Ἀφοῦ σιγὰ - σιγὰ ἔγινα δεκτὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θέατρα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς σταθμοὺς τηλεοράσεως, εἶδα ξαφνικὰ νὰ μοῦ ἀνοίγονται διάπλατες οἱ πόρτες τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. Τὸ 1957 ἔπαιξα σὲ δυὸ μέτριες ταινίες μὲ τοὺς τίτλους «Στὴ κορυφὴ τοῦ ἡφαιστείου», μὲ τὴ Μαρτὶν Καρὸλ καὶ «Ἕνα τραῖνο ἀπ' τὴν κόλασι», μὲ τὸ Στάνλεϋ Μπέηκερ. Καὶ κατόπιν σὲ ἄλλες.

—Καὶ πῶς ἀνακαλύψατε τὸ χρυσὸ αὐτὸ ρόλο τοῦ «Τζέημς Μπόντ»;

—Χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ξέρω, μὲ ὑπέδειξε τὸ κοινὸν τῆς Ἀγγλίας ἔπειτα ἀπὸ ἕνα διαγωνισμό, ποὺ προκήρυξε μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου γιὰ τὴν ὑπόδειξι τοῦ καλύτερου ἑρμηνευτοῦ τῶν περιπετειωδῶν μυθιστορημάτων τοῦ Γιὰν Φλέμμιγκ, ποὺ στὴν Ἀγγλία εἶναι πάρα πολὺ δημοφιλῆ. Ἔτσι, στὸ πρόσωπό μου, γεννήθηκε ὁ «τολμηρὸς καὶ δυναμικὸς Τζέημς Μπόντ, ὁ μυστικὸς πράκτωρ 007...».

—Πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει ὡς Τζέημς Μπόντ;

—Μόνο δυὸ ταινίες μὲ τοὺς τίτλους «Μυστικὸς πράκτωρ 007 ἐναντίον δόκτορος Νο» καὶ «Μυστικὸς πράκτωρ 007 σὲ παγίδα». Τώρα ἔχω ἐγκαταλείψει προσωρινῶς τὸ Μπὸντ καὶ γυρίζω ἄλλες ταινίες.

—Ποιές ταινίες συγκεκριμένως ἔχετε τελειώσει τώρα;

—Ἔπαιξα μὲ τὴν Τζίνα Λολομπριγκίττα στὸ φίλμ «Γυναῖκα ἀπὸ ἄχυρο», μὲ τὴ Μπάρμπαρα Ἔντεν στὸ φίλμ «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ χρυσὰ δάχτυλα» καὶ μὲ τὴν Τίππι Χέντρεν στὸ φίλμ ἀγωνίας τοῦ Χίτσκοκ «Μάρνι».

—Τὸ γεγονός, Σήν, ὅτι στὶς 5 ἀνωτέρω ταινίες σας εἴχατε συμπρωταγωνίστριες 5 ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς γυναῖκες τοῦ κινηματογράφου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Οὔρσουλα Ἄντρες καὶ τὴν Τζίνα, δὲ σᾶς ἐπηρέασε;

—Ὄχι, δὲ μὲ ἐπηρέασε καθόλου τὸ γεγονὸς αὐτὸ γιατὶ καὶ ἡ δική μου γυναῖκα εἶναι ὄμορφη καὶ γνωστὴ ἠθοποιός. Ὀνομάζεται Νταϊὰν Σιλέντο...

—Ὥστε, ἡ Νταϊὰν Σιλέντο, εἶναι σύζυγός σας;

—Ἀκριβῶς, σύζυγός μου καὶ συμπρωταγωνίστριά μου στὸ φίλμ «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ χρυσὰ δάχτυλα», ποὺ κατὰ κάποιο τρόπο εἶναι ἡ τρίτη κατὰ σειρὰ ταινία τοῦ Τζέημς Μπόντ. Ἡ τρίτη καὶ τελευταία γιατί, παρὰ τὶς προσφορὲς ποὺ ἔχω, δὲ νομίζω ὅτι τὸ θρυλικὸ αὐτὸ πρόσωπο μπορεῖ ἐπ' ἄπειρον νὰ κρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παγκόσμιου κοινοῦ καὶ φυσικὰ θ' ἀρνηθῶ νὰ συνεχίσω. Ἔχω ἄλλα σχέδια γιὰ τοὺς θαυμαστὲς τοῦ ταλέντου μου, ποὺ θὰ θέσω σ' ἐφαρμογὴ πολὺ σύντομα.

ΑΝΤ. ΣΤΟΟΥΝ

—*Πρέπει νὰ βρῆς κανένα ἄλλο τρόπο νὰ βλεπόμαστε, χρυσέ μου!..*

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΤΟ ἰταλικὸ ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν κυκλοφόρησε ἕνα τόμο, στὸν ὁποῖο ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων φοροφυγάδων τοῦ 1959. Σύμφωνα μὲ τὸν ἰταλικὸ νόμο, τὰ εἰσοδήματα τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνει ἡ ἐφορία, ὁριστικοποιοῦνται τὴν 31η Δεκεμβρίου τοῦ τρίτου ἔτους μετὰ τὴν ὑποβολὴ τῆς δηλώσεως. Οἱ δηλώσεις γιὰ τὰ

Ἡ Μποιζὶτ Μπαρντό.

εἰσοδήματα τοῦ 1959 ὑποβλήθησαν τὸ 1960 καὶ τὰ ποσὰ ποὺ ἐπιβεβαίωσε ἡ ἐφορία, διαψεύδοντας τὶς δηλώσεις τῶν φορολογουμένων, ἔγιναν ὁριστικὰ τὴν 31η Δεκεμβρίου 1963.

Τιμητικὴ θέσι ἀνάμεσα στοὺς φοροφυγάδες κατέχουν οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου καὶ τὸ ρεκὸρ τὸ κατέρριψε ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα, ὁ ὁποῖος δήλωσε μόνο 6 ἑκατομμύρια λιρέττες, ἐνῶ ἡ ἐφορία ἐπιβεβαίωσε τὸν ἐκπληκτικὸ ἀριθμὸ τῶν 431 ἑκατομμυρίων.

Δεύτερη ἔρχεται ἡ Σοφία Λόρεν ἡ ὁποία δὲν ὑπέβαλε δήλωσι, ἐνῶ ἡ ἐφορία ἐξακρίβωσε πὼς τὰ ἔσοδά της ἀνῆλθαν σὲ 334 ἑκατομμύρια λιρέττες.

Τρίτος εἶναι ὁ Ντομένικο Μοντούνιο, ποὺ δήλωσε ἔσοδα 18.452.000 λιρέττες, ἐνῶ ἡ ἐφορία ζητάει νὰ τὸν φορολογήσῃ ἐπὶ εἰσοδήματος 248.396.000.

Δὲν ὑπέβαλαν δηλώσεις ἡ Ἀλίντα Βάλλι, ὁ Ρίτσαρντ Μπεϊζχαρτ, ἡ Φράνκα Μπετόγια, ὁ κωμικὸς Τοτό, ὁ Κάρλο Πόντι. Κι' ὅμως ἡ ἐφορία ἐπιβεβαίωσε ἔσοδα 15½ ἑκατομμυρίων στὴν Ἀλίντα, 23.800.000 στὸ Μπεϊζχαρτ, 5 στὴ Μπετόγια, 168½ στὸν Τοτὸ καὶ 111 ἑκατομμυρίων στὸν Κάρλο Πόντι.

Ὁ Βάλτερ Κιάρι ἔκρυψε τὰ μισά του ἔσοδα. Δήλωσε 17 ἑκατομμύρια, ἐνῶ τοῦ ἐπιβεβαίωσαν 34. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἀλεσσάντρο Μπλαζέττι, δήλωσε 7, ἐνῶ ἔχει εἰσπράξει 14.

Ὁ Ροσσάνο Μπράτσι δήλωσε 9½ ἑκατομμύρια λιρέττες καὶ τοῦ ἐπιβεβαίωσαν 99½. Ὁ Ἀμεντέο Νατσάρι δήλωσε 9 ἑκατομμύρια, ἐπιβεβαιώθηκαν 49. Ἡ Τζιάννα Μαρία Κανάλε δήλωσε 2, ἐπιβεβαιώθηκαν 12½. Ὁ Τζίνο Τσέρβι δήλωσε 15 ἀντὶ 34½. Ὁ Πεπίνο ντὲ Φίλιππο δήλωσε 43, τοῦ ἐπιβεβαίωσαν 61. Ἡ Ἀντονέλλα Λουάλντι δήλωσε μόνο 200.000 λιρέττες, τῆς ἐπιβεβαίωσαν 7.740.000. Ὁ Γκαμπριέλλε Φερτσέττι δήλωσε 7½ ἑκατομμύρια ἀντὶ τῶν 44, ποὺ εἰσέπραξε. Ὁ Μαουρίτσιο Ἀρένα δὲ δήλωσε κανένα ἔσοδο, ἐνῶ εἰσέπραξε 50 ἑκατομμύρια. Ἡ Σύλβια Κοσίνα δήλωσε μόνο 10½ ἑκατομμύρια, ἀντὶ τῶν 47½, ποὺ εἰσέπραξε. Ὁ Φόλκο Λοῦλι δήλωσε μόνο 5, ἐνῶ εἰσέπραξε 20.750.000.

Ἡ Συλβάνα Μάνγκανο καὶ ἡ Ἔλσα Μαρτινέλλι ἔκαναν τὶς πιὸ εἰλικρινεῖς δηλώσεις. Δήλωσαν 12 ἑκατομμύρια ἡ πρώτη, ἀντὶ 14 καὶ 14 ἡ δεύτερη ἀντὶ τῶν 20, ποὺ τῆς ἐπιβεβαίωσαν.

Ὁ παραγωγὸς Ντῖνο ντὲ Λαουρέντις δήλωσε ἔσοδα 9.700.000, τοῦ ἐπιβεβαίωσαν 40½. Ἡ Μιράντα Μαρτῖνο δήλωσε ἕνα ἑκατομμύριο, ἀντὶ 6.400.000. Ἡ Τζιουλιέττα Μασσίνα 5 ἑκατομμύρια ἀντὶ τῶν 37, ποὺ εἰσέπραξε. Ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι δήλωσε 17, ἀντὶ 40.800.000. Ἡ Τζιόρτζια Μὸλλ 1.800.000, ἀντὶ 12.360.000 καὶ ἡ Τζιοβάννα Ράλλι 11½, ἀντὶ 18.

Ἄλλος μεγάλος φοροφυγὰς εἶναι ὁ Ρενάτο Ρενοῦτσι, ὁ διάσημος ἠθοποιὸς καὶ συνθέτης Ρενάτο Ράσελ, ποὺ δήλωσε 3 ἑκατομμύρια λιρέττες, ἐνῶ ἡ ἐφορία τοῦ βρῆκε 208! Τὸ ἴδιο καὶ ὁ σκηνοθέτης Φεντερίκο Φελλίνι, ὁ ὁποῖος δήλωσε μόνο 250.000 λιρέττες, ἐνῶ τοῦ ἐπιβεβαίωσαν 58 ἑκατομμύρια.

Τέλος ἡ Ἄννα — Μαρία Φερρέρο δήλωσε 7½ ἑκατομμύρια ἀντὶ 19, ἡ Λέα Μάσσαρι 1½ ἀντὶ 6.200.000, ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι 4½ ἀντὶ 43½, ὁ Μάσσιμο Τζιρόττι 2.700.000 ἀντὶ 12, ὁ Πιέτρο Τζέρμι 14 ἀντὶ 34 καὶ ὁ Φράνκο Ἰντερλένγκι 1½ ἀντὶ 5.765.000.

Μοναδικὴ ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ὁ Ἄλντο Φαμπρίτσι, ὁ ὁποῖος δήλωσε ἔσοδα 19.887.000, ἐνῶ ἡ ἐφορία τοῦ βρῆκε μόνο 19.089.000.

★ Στὸ φίλμ «Πατάτας» ὁ Ζὰν Μαραὶ ὑποδύεται ἕνα γέρο Δὸν Ζουάν, ποὺ κατορθώνει νὰ κατακτήσῃ μιὰ νέα καλῆς οἰκογενείας, τὴ Συλβὶ Βαρτάν. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα καὶ ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ τοῦ φίλμ ἄρχισε νὰ γυρίζεται, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Συλβὶ τινάχτηκε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζὰν Μαραί, φωνάζοντας:

—Ὄχι!... Δὲ θέλω νὰ μὲ φιλήσῃ. Ὑποσχέθηκα στὸν Τζώννυ Χάλλιντάϊ νὰ μὴν ἀφίσω κανένα ἄντρα νὰ μὲ φιλήσῃ, ὅσο θὰ ὑπηρετῇ στὸ στρατό.

Ὁ σκηνοθέτης ἔγινε ἔξω φρενῶν, ἀλλὰ τελικὰ ὑποχρεώθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ὁ Ζὰν Μαραὶ περιορίστηκε σ' ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο. Ἡ στάσι της αὐτή, ὅμως, ἀπέναντί του τὸν ἔκανε νὰ τῆς κόψῃ τὴν «καλημέρα».

★ Ὅταν τὸν περασμένο Ἰανουάριο ἡ Καπυσὶν καὶ ὁ Γουΐλλιαμ Χόλντεν δήλωναν πὼς σύντομα θὰ παντρευτοῦν, λογάριαζαν χωρὶς τὸν ξενοδόχο, δηλαδὴ τὰ παιδιὰ τοῦ Γουΐλλιαμ.

Μιλῶντας πρὸ ἡμερῶν στοὺς δημοσιογράφους, ἡ Καπυσίν, τοὺς εἶπε μὲ μάτια σχεδὸν δακρυσμένα: «Ξέρετε πὼς ἀπὸ καιρὸ ὁ Γουΐλλιαμ κι' ἐγὼ ζοῦμε μαζί. Ποτὲ ὅμως δὲ θὰ τὸν σπρώξω νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὴ Μπρέντα Μάρσαλ. Δὲ θέλω νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὰ παιδιά του».

Μαθεύτηκε πραγματικά, πὼς τὰ παιδιὰ τοῦ Χόλντεν εἶπαν στὸν πατέρα τους:

—Ἂν ἀφίσῃς τὴ μαμᾶ, γιὰ νὰ παντρευτῇς τὴ Γαλλίδα, δὲ θέλουμε νὰ σὲ ξαναδοῦμε.

Ἡ Καπυσὶν δὲ θέλει νὰ βάλῃ σὲ δύσκολη θέσι τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει. Ἀλλὰ μήπως ἡ ἀπόφασί της αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ μεγαλείτερη ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης της;

★ Ὁ Μπὸμπ Ζαγκοῦρι, ὁ «κύριος Μπαρντό», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν στὴ Γαλλία, θέλει νὰ κατεδαφίσῃ τὸ «τεῖχος τῆς ντροπῆς», ποὺ ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἔχτισε γύρω ἀπὸ τὴ βίλλα της, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ προφυλαγμένη ἀπὸ ἀδιάκριτα μάτια. Ἡ δήλωσί του αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ κερδίσῃ τὴ συμπάθεια τῶν Γάλλων φωτορεπόρτερς καὶ δημοσιογράφων μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Μπὸμπ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ συζητήσῃ καὶ νὰ τοὺς προσφέρῃ ἕνα οὔισκυ. Ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ προτείνῃ στοὺς δημοσιογράφους νὰ γκρεμίσῃ τὸ πανύψηλο τεῖχος, ποὺ περιβάλλει τὴ βίλλα «Λὰ Μαντράγκ», ὑπὸ τὸν ὅρο καὶ οἱ δημοσιογράφοι νὰ σεβαστοῦν τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς Μπὲ — Μπέ. Τοὺς ὑποσχέθηκε ἐπίσης σ' ἀντάλλαγμα νὰ πείσῃ τὴ Μπριζὶτ νὰ τοὺς δέχεται μιὰ ὥρα κάθε βδομάδα, νὰ τοὺς ἀφίνῃ νὰ τὴ φωτογραφίζουν καὶ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλα τους τὰ ἐρωτήματα.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα συνδιαλλαγῆς ἄρεσε πολὺ στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ δήλωσαν ὅτι ἡ Μπριζὶτ ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια, γιατὶ ὁ Μπὸμπ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ Σαμὺ Φρέϋ καὶ τὸ Ζὰκ Σαρριέ, ποὺ τὴν κατατυραννοῦσαν μὲ τὶς ἀνόητες ζήλειες τους.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Ὁ Μιχάλης Κακογιάννης καὶ ὅλοι ὅσοι ἐργάστηκαν στὸ γύρισμα τοῦ «Ἀλέξη Ζορμπᾶ» γιόρτασαν τὴ λῆξι τοῦ γυρίσματος τοῦ ἔργου. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Ἄντονυ Κουήν, ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη εἶχε μιὰ πολὺ δυσάρεστη περιπέτεια στὸ τελωνεῖο. Μέσα στὶς βαλίτσες του βρέθηκαν διά-

Ὁ Τζέρρυ Λιούϊς.

φορα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα ἐπιμελῶς τοποθετημένα σὲ κουτιά. Ὅλα κατεσχέθησαν καὶ παρεδόθησαν στὴν ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία γιὰ ν' ἀποφανθῇ γιὰ τὴν ἡλικία καὶ τὴν ἀξία τους. Ὁ Ἄντονυ Κουὴν δὲν εἶχε δηλώσει κανένα ἀπὸ τὰ ἀρχαιολογικὰ αὐτὰ ἀντικείμενα, τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι πάνω στὸ κάθε κουτὶ εἶχε ἀναγράψει τὸ περιεχόμενό του ἔκανε τὸ διευθυντὴ τῆς ὑπηρεσίας νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης δὲν ἐνήργησε μὲ δόλο, ἀλλὰ ἔπεσε θῦμα τῆς ἀγνοίας του.

Ἡ Ἑλένη Ἀνουσάκη, ποὺ ὑποδύεται στὸ «Ζορμπᾶ» τὴ Λόλα, δήλωσε πὼς ὁ ἔκτος αὐτὸς κινηματογραφικὸς ρόλος της τὴν ἔκανε νὰ βρῇ τὸν ἑαυτό της. Ἐκτὸς αὐτοῦ, λέει, τῆς ἔφερε καὶ τύχη, γιατὶ ἔφθασε ἕνα ὀλιγοήμερο ταξιδάκι στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιο μὲ τὸν παραγωγὸ Ντάρρυλ Τζάννουκ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ νέο φίλμ τοῦ Κάρολ Ρήντ «Μιχαὴλ Ἄγγελος» στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ Τσάρλτον Ἥστον. Ὁ Τζάννουκ θέλει νὰ ὑπογράψῃ μακροχρόνιο συμβόλαιο μὲ τὴν Ἀνουσάκη. Τὴν πιέζει ὅμως νὰ μάθῃ ἀγγλικὰ καὶ νὰ φοιτήσῃ στὸ περίφημο «Ἄκτορς Στούντιο» στὴν Ἀμερική.

★ Τὸ «Κάθαρμα» τῆς Φοινὶξ-Φίλμ, ποὺ γύρισε ὁ Κώστας Ἀνδρίτσος μὲ τὴ Μάρω Κοντοῦ καὶ τὸ Γιῶργο Φούντα ἀγοράστηκε ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ κινηματογραφιστή, ντουμπλαρίστηκε στὰ γερμανικὰ καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ προβάλλεται στοὺς γερμανικοὺς κινηματογράφους. Ἡ ἴδια ἑταιρεία μὲ τὸν ἴδιο σκηνοθέτη καὶ τοὺς ἴδιους πρωταγωνιστὰς γυρίζει τώρα τὸν «Κράχτη». Ἡ Μάρω Κοντοῦ ὑποδύεται στὸ φίλμ μιὰ πλούσια κυρία, ποὺ ξελογιάζει τὸν ἀρχιεργάτη τοῦ ἐργοστασίου της. Ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ γυρίστηκαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Καβοῦρι καὶ στὸ «Μὸν Παρνές».

★ Ἡ Ξένια Καλογεροπούλου εἶναι πιὰ κυρία Γιάννη Φέρτη. Τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι παντρεύτηκε στὸ ἐκκλησάκι τοῦ παληοῦ βυζαντινοῦ μοναστηριοῦ τῆς Καισαριανῆς. Καλεσμένοι καὶ μὴ ὑποδέχτηκαν τὸ ζευγάρι μὲ χειροκροτήματα.

★ Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ ὁ Δημήτρης Παπαμιχαήλ, τὸ πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, θὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα παλιό του ὄνειρο. Οἱ δυὸ καλλιτέχνες θὰ ἐμφανιστοῦν μαζὶ στὸ «Κεντρικὸ» κατὰ τὴ θεατρικὴ περίοδο 1964—1965. Ἡ ἴδια ἡ Ἀλίκη δήλωσε: «Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Δημήτρης κι' ἐγὼ ἤμαστε συμμαθηταὶ στὴ «Δραματικὴ Σχολή» ὀνειρευόμαστε νὰ παίξουμε μαζὶ στὸ θέατρο».

★ Ἡ παλαιὰ ἐπιτυχία τοῦ Ὀρέστη Λάσκου «Δάφνες καὶ Χλόη», ποὺ χαρακτηρίστηκε τὸ 1931 ἡ καλύτερη ταινία τῆς ἐποχῆς, θὰ ξαναγυριστῇ ἀπὸ τὸν ἴδιο, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ παραγωγοῦ Κλέαρχου Κονιτσιώτη.

Ο ΦΑΚΟΣ

—*Τὸ ἀγόρασα, Γιῶργο, τὸ μπικίνι δυὸ νούμερα μεγαλύτερο, γιατὶ ὅταν πέσω στὴ θάλασσα, θὰ «μπῇ» ὁπωσδήποτε!*

Ἡ διαλεκτὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Ἄντζελα Πέρα, ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐπανεμφανίζεται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία στὴν Ἀθήνα.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η ΚΡΙΣΙ ποὺ παρουσιάζεται, ἀφ' ἑνὸς λόγω τῶν γεγονότων κι' ἀφ' ἑτέρου λόγω τοῦ καιροῦ, γίνεται ἀφορμὴ ἀλλαγῆς ἔργων στὰ θέατρα. Πρῶτο ἀπ' ὅλα θὰ παρουσιάσῃ δεύτερο ἔργο τὸ «Ἀττικὸ Θέατρο». Πρόκειται γιὰ μιὰ πολυπρόσωπη ἑλληνικὴ κωμῳδία, μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ὑπόγειο τῆς Λέλας», ποὺ εἶχε γραφῆ, πρὶν ἀρκετὰ χρόνια, ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἰμπροχώρη καὶ Βροντάκη.

★ Ἔπειτα ἀπὸ τὸν συμβιβασμὸ τῶν κ.κ. Κοὺν καὶ Χατζιδάκη, οἱ παραστάσεις τῆς κωμῳδίας «Ὄρνιθες» τοῦ Ἀριστοφάνη, συνεχίζονται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία, στὸ θέατρο «Πορεία».

Λέγεται, ὡστόσο, ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος, ποὺ δημιουργήθηκε δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἔξυπνο διαφημιστικὸ κόλπο.

★ Ἡ πρεμιέρα τοῦ θεάτρου τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου δόθηκε τὴν περασμένη Τετάρτη, ὕστερα ἀπὸ τέσσερις ἀναβολές.

Ἀφορμὴ τὸ ὅτι ἀναζητοῦσαν τρόπο γιὰ νὰ καλυφθῇ τὸ ἐπιβλητικὸ σκηνικὸ τοῦ πύργου στὴν «Σταχτοποῦτα», ἔτσι ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὅταν παίζεται ἡ ἐπιθεώρησι.

★ Δυὸ δυναμικὰ συγκροτήματα ἑτοιμάζονται γιὰ μία ἐνδιαφέρουσα καλλιτεχνικὴ μάχη, κατὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο: ἡ Βουγιουκλάκη μὲ τὸν Παπαμιχαὴλ στὸ «Κεντρικὸν» καὶ ἡ Λαμπέτη μὲ τὸ Χὸρν στὸ θέατρο «Διονύσια».

★ Τὸ πολυμελέστερο καλλιτεχνικὸ συγκρότημα, ποὺ ἔχει ἐπισκεφθῆ ὡς τώρα τὴν Ἀθήνα θὰ εἶναι ἡ Ὄπερα τοῦ Βελιγραδίου.

Ἀπαρτίζεται ἀπὸ 200 πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 70 εἶναι τραγουδιστές, οἱ 60 χορευτὲς καὶ οἱ ἄλλοι μουσικοὶ καὶ τεχνικοί.

★ Μέσα στὸ σύνολο τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων, ποὺ ἑτοιμάζει γιὰ τὴ φετεινὴ περίοδο τῆς Ἐκθέσεως ἡ Θεσσαλονίκη, θὰ εἶναι καὶ ἡ περίφημη 150μελὴς ὄπερα τοῦ Πεκίνου, ποὺ θὰ παρουσιάσῃ μιὰ σειρὰ ἔργων.

★ Ἡ πρώτη παράστασι τῶν φετεινῶν «Ἐπιδαυρίων» μὲ τὸν «Ἴωνα», παρ' ὅτι σημείωσε ἰδιαίτερη ἐπιτυχία δὲν πλησίασε τὰ ρεκὸρ τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Πραγματοποίησε 9 χιλιάδες εἰσιτήρια.

★ Στὸ φετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης, θὰ λάβουν μέρος 45 ἑλληνικὰ τραγούδια, γραμμένα ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς συνθέτες.

Γιὰ πρώτη φορά, ἐξ ἄλλου, ἔγραψε τραγούδια γιὰ τὸ ἴδιο φεστιβὰλ καὶ ὁ τραγουδιστὴς Ἀλέκος Πάντας, ποὺ εἶναι δημοφιλὴς στὴν Ἰσπανία.

Στὸ μεταξύ, γιὰ τὸ φετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης, φέρονται ὑποψήφιες τρεῖς γνωστὲς τραγουδίστριες, ἡ Γιοβάνα, ἡ Λόλα Τσακίρη καὶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

★ Στὴ μεγάλη φιλανθρωπικὴ παράστασι, ποὺ θὰ δώσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Παρισίων τὸν Ὀκτώβριο, μὲ συμμετοχὴ πολλῶν ξένων καλλιτεχνῶν διεθνοῦς φήμης, τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι θὰ ἐκπροσωπήσουν δυὸ διαλεκτὲς τραγουδίστριες, ἡ Νανὰ Μούσχουρη καὶ ἡ Γιοβάννα.

★ Τὸ «Θαλασσινὸ πανηγύρι» τῆς ΧΕΝ, ποὺ θὰ γίνῃ φέτος στὸ Νέο Φάληρο, ἐπιφυλάσσει πρωτότυπες καλλιτεχνικὲς ἐκπλήξεις.

Μία ἀπ' αὐτὲς θὰ εἶναι ἡ ἐμφάνισι χορωδιακῶν συγκροτημάτων μέσα ἀπὸ μεγάλες σχεδίες, μπροστὰ στὴ μεγάλη ἐξέδρα.

★ Μετὰ τὸν Κορώνη καὶ τὸ Φιλάνδρο, ἕνας ἀκόμη τροβαδοῦρος τῆς Ἀθήνας, ὁ Βάσος Σεϊτανίδης, φεύγει αὐτὴ τὴ βδομάδα γιὰ τὴν Ἀμερική.

Παράλληλα μὲ τὰ τραγούδια του καὶ τὸν τύπο τοῦ παλιοῦ Ἀθηναίου, θὰ παρουσιάσῃ γιὰ πρώτη φορά, τὴ νέα του δημιουργία, τὸν «Ρόκο», ἕναν ἀπὸ τοὺς 4 «Μπήτλς». Θὰ τραγουδάῃ, δηλαδή, καὶ θὰ χορεύῃ μὲ τὴν περρούκα τοῦ σκαθαριοῦ.

★ Οἱ ἀδελφὲς Θεοχάρη, ποὺ θριαμβεύουν ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς μῆνες στὴν Ἰσπανία, εἶχαν προτάσεις νὰ μεταβοῦν στὴ Ρωσία γιὰ νὰ παρουσιάσουν στὴν ἐκεῖ τηλεόρασι τὸν κοζάκικο χορό, ποὺ εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες δημιουργίες τους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΜΠΕΚΩ ΚΑΙ ΜΟΝΤΟΥΝΙΟ

Δυὸ διάσημοι τραγουδιστὲς στὴν 'Αθήνα

ΔΥΟ μεγάλοι τοῦ τραγουδιοῦ, ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ καὶ ὁ Ντομένικο Μοντούνιο, πέρασαν συμπτωματικὰ τὴν περασμένη 6δομάδα ἀπὸ τὴν 'Αθήνα.

'Ο Ζιλμπὲρ Μπεκὼ τοῦ περίφημου τραγουδιοῦ «Ἔ μεντενάν», τῆς μελῳδίας, ποὺ κατέκτησε τὰ τελευταῖα χρόνια ὅλο τὸν κόσμο, ἦρθε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν 'Ελλάδα. Μαῖτρ στὴν τέχνη τῆς ἑρμηνείας, μὲ ὅλη τὴν παριζιάνικη φινέτσα, συναρπάζει κυριολεκτικὰ ἔτσι ὅπως τραγουδάει παίζοντας πιάνο καὶ δικαιολογημένα ἔρχεται σήμερα στὴν πρώτη σειρὰ τῶν τραγουδιῶν τῆς Εὐρώπης.

— Κάθε χρόνο —μοῦ ἔλεγε στὸ ἀεροδρόμιο, ἐνῶ τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ χαρὰ— ὅταν ἀρχίζη τὸ καλοκαῖρι, ἡ σκέψι μου φτερουγίζει στὶς ἑλληνικὲς ὀμορφιὲς καὶ τὶς ντανετελλένιες ἀκρογιαλιές σας μὲ τὴν καταγάλανη θάλασσα.

— Σᾶς ἀρέσει, λοιπόν, τόσο πολύ, ἡ θάλασσα;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη μου ἐρωμένη κι' αὐτὴ μοῦ τρώει ὅλες τὶς ὧρες, ποὺ μοῦ περισσεύουν ἀπὸ τὴν μουσική. Ἔτσι, ποὺ σχεδιάζω νὰ ἀγοράζω «μπαγκάλο» στὴ Γλυφάδα καὶ νὰ ἔρχωμαι κάθε καλοκαῖρι νὰ κάνω ἐδῶ τὰ μπάνια μου, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα μου καὶ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους μου γυιούς, τὸν Γκάγια καὶ τὸν Πιέρ.

'Ο Μπεκὼ μιλάει μὲ μεγάλη συγκίνησι γιὰ τὴν ἀλησμόνητη Πιάφ.

— Σ' αὐτὴν ὀφείλω, λέει, ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας μου, γιατὶ δέχθηκε νὰ λανσάρη τὸ πρῶτο ἀξιόλογο τραγοῦδι μου «Σ' ἔχω στὸ αἷμα μου». 'Απ' αὐτὴν ἀκόμα γνώρισα τὸν ποιητὴ καὶ κατόπιν στενὸ συνεργάτη μου Λουΐ 'Αμάντ, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖο γράψαμε τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες.

— 'Ασφαλῶς, ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες θὰ εἶναι τὸ «Ἔ μεντενάν».

— Ναί, εἶναι τὸ τραγοῦδι, ποὺ μ' ἔκανε πλούσιο, σὲ 6αθμὸ ποὺ νὰ μπορῶ, νὰ ζῶ ἄνετα ὅλα μου τὰ χρόνια, χωρὶς νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο.

— 'Αλήθεια, ἔσπασε ρεκόρ;

— Βέβαια, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ρεκὸρ τῆς τελευταίας δεκαετίας. Οἱ δίσκοι του, σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου, κυκλοφόρησαν σὲ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Χιλιάδες συγχαρητήρια γράμματα μὲ κατακλύζουν συνέχεια γιὰ τὸ τραγοῦδι αὐτό, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. 'Εκεῖνο ὅμως, ποὺ μὲ συνεκίνησε ἰδιαίτερα ἦταν τοῦ Ρώσου συνθέτη Χατσατουριάν.

»Μοῦ ἔγραψε: «Λυπᾶμαι ποὺ μὲ τὸ τραγοῦδι σου αὐτὸ ἔφαγες τὸ «Χορὸ τῶν σπαθιῶν» μου. Χαίρομαι, ὅμως, ποὺ χάρισες στὸν κόσμο μιὰ π[illegible]ιτικὴ οὐράνια μελῳδία».

— Καὶ ἡ «Ὄπερα τοῦ 'Οράν;»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ φαίνεται νὰ ἐκνευρίζεται ἐλαφρά. 'Αποφασίζει ὅμως νὰ μοῦ δώση τὴν ἀπάντησι:

— 'Ομολογῶ πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ 6γῆκα ἔξω ἀπὸ τὰ ροῦχα μου. Παρ' ὅτι σημείωσε μιὰ σχετικὴ ἐπιτυχία, πιστεύω πὼς τὸ κλασσικὸ εἶδος δὲν μοῦ πηγαίνει. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ μείνω πιστὸς στὸ ἐλαφρὸ τραγοῦδι...

— Τί σχεδιάζετε γιὰ τὸ μέλλον;

— 'Ανάπαυσι... Τραγουδῶ συνέχεια ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο, χωρὶς νὰ σταματήσω οὔτε ἕνα 6ράδυ. Γυρίζοντας στὸ Παρίσι, θὰ ξεκουραστῶ γιὰ ἀρκετὸ διάστημα στὴν ἐξοχικὴ 6ίλλα μου, στὶς Βερσαλλίες, μολονότι ἔχω ἐνδιαφέρουσες προτάσεις γιὰ ταινίες.

— Καὶ τὸν χειμῶνα;

—Τὸ χειμῶνα θὰ κάνω μιὰ μεγάλη περιοδεία σὲ ὅλο τὸν κόσμο γιὰ δεύτερη φορά. Τώρα ὅμως ἔχω στὸ πρόγραμμά μου νὰ ἐπισκεφθῶ δυὸ χῶρες, ποὺ δὲν ἔχω ἀκόμα γνωρίσει, τὴν ἀπέραντη Ρωσία καὶ τὴν Κίνα τοῦ Μάο Τσὲ Τούνγκ.

— Καμμιὰ νέα μελῳδία;

— Ὅταν κανεὶς νοιώθη τὸ τραγοῦδι μέσα στὸ αἷμα του, οἱ ἐμπνεύσεις δὲν σταματᾶνε ποτέ. Τώρα τελευταῖα, λανσάρω δυὸ νέα μου τραγούδια, τὴν «Κυριακὴ στὸ 'Ορλύ», μὲ θέμα τὶς σκηνὲς τοῦ ἀποχωρισμοῦ στὸ ἀεροδρόμιο, καὶ τὸ «Ναταλὶ» ἕνα 6ελούδινο τραγοῦδι, ποὺ ἀπευθύνεται στὶς ὄμορφες γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ δεύτερο ἄρεσε τόσο πολὺ ἐδῶ, ὥστε μοῦ τὸ ζήτησαν νὰ τὸ μεταφράσουν στὰ ἑλληνικά. Ὅταν ξανάρθω, κάποτε, ὅπως ἐλπίζω, θὰ σᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ ἀκούσετε στὴ γλῶσσα σας.

'Ο Ζιλμπὲρ Μπεκώ.

★

'Εντελῶς διαφορετικὸς τύπος ἀπὸ τὸν Μπεκώ, εἶναι ὁ Ντομένικο Μοντούνιο. Ἕνας φλογερὸς Ναπολιτάνος τραγουδιστὴς καὶ 6ιρτουόζος κιθαρίστας, ποὺ ἐμπνέεται τὰ τραγούδια του ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του ἕνα σπάνιο ρεκόρ: τρία πρῶτα 6ραβεῖα στὸ φεστι6ὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο, μὲ τρία τραγούδια ποὺ σημείωσαν ρεκὸρ κυκλοφορίας σὲ δίσκους, ἰδιαίτερα δὲ τὸ «Βολάρε», ποὺ ἔσπασε κάθε προηγούμενο ρεκόρ.

— 20 ἑκατομμύρια, ὅσες οἱ δίσκοι τοῦ «Βολάρε»!...

— 'Απὸ ποῦ ἔρχεστε τώρα;

— 'Απὸ τὴν... Τουρκία. Ἔχει, 6έβαια κι' ἐκεῖ ὡραῖες κοπέλλες, ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἦταν οἱ μόνες, ποὺ δὲν μὲ συνεκίνησαν.

Πολυσύνθετος στὸ εἶδος, χειροκροτήθηκε μὲ ἐνθουσιασμό, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε ἔρθει πρὶν τρία χρόνια, τόσο γιὰ τὴν δραματική του ἑρμηνεία, ὅσο καὶ στὰ εὔθυμα τραγούδια του.

— Πρέπει, τοῦ λέω, νὰ εἴσθε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα. Ἄλλωστε, ὅπως λένε οἱ κακὲς γλῶσσες, μιὰ συνάδελφός σας, ποὺ εἶχε ξετρελλαθῆ μαζί σας, ἦρθε νὰ σᾶς 6ρῆ ἀργότερα στὴν 'Ιταλία.

Χαμογελάει καὶ ἀπαντάει ἀφηρημένα:

— Ναί, κάπου τὴ γνώρισα, ἀλλὰ δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς... Ἴσως κάτι νὰ θυμᾶται γι' αὐτό, ἡ γυναίκα μου, ἡ Φράνκα...

— Ποιὸς εἶχε τὴν ἔμπνευσι γι' αὐτὸ τὸ φουντωτὸ μουστάκι, ποὺ σᾶς δίνει μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ... «χόμπυ» μου. 'Ο Γάλλος συνάδελφός μου, Μπρασσὲν ἔχει τὸ... μοῦσι.

— Τὰ νέα τραγούδια σας;

— Ἔχω πολλὰ καινούργια, ποὺ τὰ ἀγαπῶ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ δὲν τὸ χωνεύω, γιατὶ μ' ἔκανε νὰ... χάσω τὸ περυσινὸ φεστι6άλ. 'Ιδιαίτερη ἀδυναμία ἔχω στὸ «'Αμίτσι», ἕνα ἐρωτικὸ τραγοῦδι, χαρισμένο σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου. Τὸ ἀφιέρωσα, ὅπως θὰ ἀκούσατε στὴν Παμέλλα, ποὺ μὲ πλήρωσε τόσο καλὰ γιὰ νὰ μὲ φέρη στὴν 'Ελλάδα καὶ νὰ σᾶς δώση τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ ἀκούσετε...

— Ποῦ ὀφείλεται, ἄραγε, ἡ τόση μεγάλη ἐπιτυχία σας;

— 'Αποκλειστικά, στὴν τύχη! Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ κάνω τὸ γυιό μου τραγουδιστή.

— 'Απὸ ταινίες, πῶς πᾶτε;

— 'Εξακολουθῶ νὰ ἐμφανίζωμαι στὴν ὀθόνη, ἐφ' ὅσον ἔχω προτάσεις. Τώρα πρόκειται νὰ παίξω σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ταινία, ποὺ θὰ γυριστῆ στὴν «Σινε-Τσιτὰ» ἀπὸ τὸν Γουάϊλντερ. 'Επιμένω νὰ παίξω τὸ ρόλο ἑνὸς κλέφτη. Τί λέτε, θὰ ἔχω ἐπιτυχία σ' αὐτὸν τὸν ρόλο;

—Ἂν πρόκειται νὰ... ἀπαγάγετε καμμιὰ κοπέλλα, θὰ ἔχετε ἀναμφισβήτητα μεγάλη ἐπιτυχία!

—Πρέπει νὰ ἔχετε πάρα πολλὲς θαυμάστριες, τοῦ λέω στὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου τὸν εἶχαν κυκλώσει οἱ συνοδοὶ μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἀποσπάσουν ἕνα αὐτόγραφο.

Μοῦ ἀπαντᾶ, μὲ χαρακτηριστικὸ χιοῦμορ:

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

'Ο Ντομένικο Μοντούνιο.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

"ΤΡΙΟ ΚΡΙΣ"

Τρεῖς νέοι τραγουδιστές, ποὺ εἶναι ἄγνωστοι στὴν 'Ελλάδα, ἀλλὰ διαπρέπουν στὸ ἐξωτερικό.

Η ΛΑΓΙΑ καὶ οἱ δυὸ Γιάννηδες, (ὁ Γιάννης Σαρίδης, ποὺ εἶναι καὶ ἄντρας της, καὶ ὁ Γιάννης Καρρᾶς) δὲν εἶναι «νέο κῦμα» μὲ τὴ χρονολογικὴ ἔννοια τοῦ χαρακτηρισμοῦ.

Εἶναι ὅμως καὶ παραεῖναι «νέο κῦμα», μὲ τὴν ἔννοια τῆς φίρμας καὶ τῆς προβολῆς τους στὴν πατρίδα τους, τὴν 'Ελλάδα.

Οἱ τρεῖς καλλιτέχνες, ἀξιώτατοι καὶ διεθνῶς ἀναγνωρισμένοι, εἶναι ἄγνωστοι στὸ πολὺ κοινὸ τῆς 'Αθήνας. 'Αντίθετα εἶναι γνωστοὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἀπ' τὴν 'Ισπανία ὡς τὴν 'Ολλανδία καὶ ἀπ' τὴ Δανία ὡς τὴν 'Ιταλία.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ στήλη μας τοὺς παρουσιάζει σὰν καινούργιους.

Πῶς συμβαίνει τώρα ἡ μεγάλη ἀντινομία, νάναι κανεὶς σπουδαῖος καλλιτέχνης στὶς μεγάλες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες καὶ ἀσημος στὴν πατρίδα του; Ἔ, αὐτὸ πιὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα φαινόμενα τῆς καλλιτεχνικῆς ἐλευθερίας καὶ εὐσυνειδησίας, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν τόπο μας καὶ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζονται τὰ ταλέντα καὶ οἱ ἀξίες.

Ἂς ἀφίσουμε ὅμως τοὺς τρεῖς καλλιτέχνες νὰ μιλήσουν καὶ νὰ ποῦν τὰ δικά τους.

★

ΛΑΓΙΑ ΚΡΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πῶς, ποῦ καὶ πότε ἀρχίσατε τὴν καρριέρα σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἄρχισα σὰν τραγουδίστρια τὸ 1954. Τὸ ντεμποῦτο μου ἔκαμα στὸ κέντρο «Κάστ ου6α». Ὕστερα ἐργάστηκα στοῦ Καρυστινοῦ καὶ σ' ἄλλα κοσμικὰ νυχτερινὰ κέντρα, τραγουδῶντας ἐλαφρὰ τραγούδια τῆς ἐποχῆς. Τὴν οὐσιαστικὴ καρριέρα μου ὅμως τὴν ἄρχισα ἕνα 6ράδυ τοῦ 1959, ὅταν μ' ἐπισκέφθηκε ὁ συναδελφός μου Γιάννης Σαρίδης, μὲ τὸ μουσικὸ Γιάννη Καρᾶ καὶ μοῦ πρότειναν νὰ συγκροτήσουμε τραγουδιστικὸ «τρίο». Δέχτηκα. Τὸ τρίο μας συγκροτήθηκε τὴν ἄλλη μέρα καὶ πῆρε τὸ ὄνομα, ποὺ διατηρεῖ μέχρι σήμερα, δηλαδὴ «Τρίο Κρίς». Χρεωθήκαμε, κάναμε τὸ σταυρό μας καί, τὴν ἄλλη μέρα, ξεκινήσαμε γιὰ τὰ ξένα. 'Εκεῖ, λένε, μπορεῖς νὰ κάνης λεφτά, καρριέρα καὶ ὄνομα. Ἄγνωστο τί μᾶς περίμενε.

★

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΣ

Σπούδασα στὸ 'Εθνικὸ 'Ωδεῖο κιθάρα κι' ἐμφανιζόμαστε μὲ τὸ Γιάννη Σαρίδη καὶ τὸ Γιῶργο Ταμπάκη (ποὺ σήμερα εἶναι πιεστὴς στὴν «'Αθηναϊκή») σὲ διάφορα κεντράκια σὰν «Τρίο Τίκο». Τὸ 1959 ὅμως, συγκροτήσαμε τὸ «Τρίο Κρὶς» καὶ ξεκινήσαμε μὲ 6άρκα τὴν ἐλπίδα, ποὺ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι, γιὰ τὰ ξένα. 'Εδῶ ἦταν δύσκολο νὰ τραβήξουμε μπροστά, γιατὶ οἱ διάφορες φίρμες μᾶς ἔφραζαν τὸ δρόμο. Στὸ ἐξωτερικό, εἶναι πιὸ ἁπλὴ ὑπόθεσι ἡ πρόοδος. Ἂν ἀξίζης, τραβᾶς. Κανεὶς δὲ σοῦ στέκεται ἐμπόδιο. Ἂν ὄχι, καταποντίζεσαι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΡΙΔΗΣ

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποῦ κατέληξε τὸ ξεκίνημά σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ποῦ ἀλλοῦ; 'Εκεῖ, ποὺ ἔπρεπε νὰ καταλήξη. Εἴχαμε κι' οἱ τρεῖς ταλέντο, καὶ πιστεύαμε στὴν ἀξία μας. 'Η Λάγια τραγουδοῦσε, ὑπέροχα, μὲ τὴ φωνὴ σοπρανο, ποὺ διαθέτει, ἐγὼ ἐπίσης τραγουδοῦσα κι' ἔπαιζα κιθάρα σόλο κι' ὁ Καρρᾶς σεγοντάριζε στὸ τραγοῦδι καὶ στὴν κιθάρα.

»Ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Παρίσι, τὴν πόλι, ποὺ ὀνειρεύεται κάθε καλλιτέχνης, μὲ πρῶτο σταθμὸ τὴ...Λαμία. 'Εκεῖ στὴν πρωτεύουσα τῆς Ρούμελης, κάναμε, μπροστὰ στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, τὴν «πρόβα τζενεράλε» μας, σὰν καλλιτέχνες. Ὕστερα πηδήσαμε στὴν Κύπρο καὶ στὴ Βηρυττό. Τὰ συμβόλαιά μας ἦσαν γιὰ ἕνα μῆνα. Ὅμως ἡ τουρνέ μας κράτησε... πέντε χρόνια. Κάτι πρέπει νὰ σᾶς λέη αὐτό.

— 'Ασφαλῶς. Ὄχι ἁπλῶς «κάτι». Λέει πολλά. Ποῦ καὶ ποῦ πήγατε;

— Στὴ Βηρυττὸ μᾶς ἄκουσε ἡ διάσημη Παριζιάνα ἰμπρεσσάριος Ρενὲ Ρισὰρ καὶ... αὐτὸ ἦταν. Βρῆκε ἔξοχο τὸ πρόγραμμά μας, καὶ μᾶς ἀγκαζάρησε γιὰ τὸ Παρίσι. 'Εργαστήκαμε ἐκεῖ σκληρά, σὲ θέατρα καὶ νυκτερινὰ κέντρα. Πολλὲς φορὲς ἐμφανιζόμαστε τὸ ἴδιο 6ράδυ σὲ πέντε διαφορετικὲς ρεβύ, στὸ «'Εγκλόν», στὴ «Σεχεραζάτ», στὸ «Μονσενιέρ», στὸ «Νοβὶ» καὶ στὸ «Φρὰνκ Πινό». 'Εμφανισθήκαμε ἀκόμη στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρὶ» καὶ στὸ θέατρο «'Ολυμπιά». Ὕστερα ἄρχισε ὁ μαγικὸς κύκλος.

— Τί ἐννοεῖτε «μαγικὸ κύκλο»;

— 'Εννοῶ τοῦτο. Ὅταν ἕνας καλλιτέχνης σταθῆ στὸ Παρίσι, στέκεται πιὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Παίρνει χρῖσμα διεθνὲς καὶ βρίσκει δουλειὰ παντοῦ. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ μᾶς. 'Επὶ πέντε χρόνια γυρίσαμε ὅλες τὶς χῶρες κι' ὅλες τὶς πρωτεύουσες. 'Εμφανισθήκαμε στὴν 'Ισπανία (Μαδρίτη-Βαρκελώνη) στὴ Νορβηγία, Σουηδία, Δανία, Φινλανδία, γυρίσαμε στὴν 'Ελβετία, στὴ Γερμανία, τὴν Πορτογαλία, στὸ 'Ισραήλ, καὶ τώρα ἐπιστρέψαμε στὴν 'Αθήνα, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε. Στὶς ἀρχὲς 'Ιουλίου, ξαναφεύγουμε γιὰ τὴν 'Αμερική, ὅπου ἔχουμε κλείσει συμβόλαιο νὰ ἐμφανισθοῦμε στὸ «Χίλτον» τοῦ Κλήβελαντ.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: 'Η Λάγια τραγουδάει πρώτη φωνή, ὁ Γιάννης Καρρᾶς σεκόντο κι' ἐγώ. Ταυτοχρόνως, παίζω κιθάρα, καθὼς κι' ὁ Γιάννης. 'Εκτελοῦμε δὲ τὸ πρόγραμμα χορεύοντας συγχρόνως. Τὸ ρεπερτόριό μας περιλαμβάνει τραγούδια ἑλληνικὰ καὶ ξένα, ἐλαφρὰ καὶ λαϊκά. Τὰ ἑλληνικὰ ἀρέσουν ἰδιαιτέρως, ὅταν πραγματικὰ ἔχουν ἑλληνικὸ φολκλόρ.

— Ποιὰ ἑλληνικὰ τραγούδια μπιζάρονται ἔξω;

— Τὰ περισσότερα τοῦ Θεοδωράκη, τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιά», τοῦ Χατζηδάκι, οἱ «Ἄσπρες κορδέλλες» τοῦ Μαρκέα, τὸ «Χέρι-χέρι» τοῦ Λαβράνου, τὸ «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη» τοῦ Μωράκη, καὶ τό... «'Ινανάϊ».

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὸς ἀπ' τοὺς συνθέτες μας εἶναι περισσότερο «ἑλληνικός»;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: 'Αναμφισβήτητα ὁ Θεοδωράκης. Δὲν τὸν γνωρίζω προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπ' τὰ τραγούδια του καὶ τὸν ἀντίκτυπο, ποὺ ἔχουν ἔξω, κρίνω, ὅτι εἶναι μεγάλος μουσικός. 'Ο Χατζηδάκις, ἀντιθέτως, εἶναι... πυροτέχνημα. Μετὰ τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ», κανένα τραγοῦδι του δὲν ἔπιασε ἔξω. 'Εμεῖς προσωπικὰ μαζεύουμε τὰ περισσότερα χειροκροτήματα στὴ «Μυρτιὰ» καὶ στὸν «Καϋμό».

ΕΡΩΤΗΣΙ: Δικά σας τραγούδια γράφετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Φυσικά. Ἔχω γράψει καὶ μελοποιήσει 20 τραγούδια, ποὺ ἔχουν ἐπιτυχία, ὅπως τὸ «Τί κι' ἂν σ' ἔχασα», «Τὰ μάτια σου», «Τὸ χωριό μου», «Τσιγγάνα μου», «Δός μου τὴ φωτιά σου», «'Ο οὐρανὸς μὲ γέλασε», «Τὰ μπιχλιμπίδια σου», «Μὲ γέλασες», «Ξημέρωσε», «Ὅλα τὰ ὄνειρα», κ. ἄ. Τὰ τέσσερα τελευταῖα εἶναι λαϊκὰ καὶ γυρίστηκαν ἐδῶ σὲ δίσκο ἀπ' τὸ Γαβαλᾶ. 'Επίσης τὸ «Οὐρανὸς μὲ γέλασε» τὸ ἔστειλα στὸ φεστι6ὰλ τῆς Βαρκελώνης.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὸ κοινὸ ἀπ' τὶς χῶρες, ποὺ ἐπισκεφθήκατε, νοιώθει καλύτερα μουσική;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Τὸ κοινὸ τοῦ 'Ισραήλ. Κατόπιν ἔρχονται οἱ Σκανδιναυϊκὲς χῶρες.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ σχέδια ἔχετε γιὰ τὸ ἀπώτερο μέλλον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: 'Εγὼ κι' ἡ γυναῖκα μου ἡ Λάγια (ξεχάσαμε νὰ σημειώσουμε πώς, πρὶν δυὸ χρόνια, τὰ δυὸ μέλη τοῦ «Τρίο Κρίς», ὁ Σαρίδης καὶ ἡ Λάγια Κρίς, παντρεύτηκαν, ὕστερα ἀπὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο) λογαριάζουμε, μετὰ τὴν περιοδεία μας, νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὴν 'Ελλάδα καὶ νὰ τραγουδᾶμε πιά... στὸ σπίτι μας, γιὰ δικό μας κέφι.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

★

'Η τελευταία μας ἐρώτησι ξανάφερε ἐπὶ τάπητος τὸ μεγάλο πρόβλημα, ποὺ ἐπισημάναμε στὴν ἀρχή.

Τοὺς φραγμούς, ποὺ ὑψώνονται γύρω ἀπ' τοὺς νέους καλλιτέχνες στὴν 'Ελλάδα. Τοὺς φραγμοὺς καὶ τ' ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, ποὺ κατορθώνουν νὰ τὰ ὑπερπηδήσουν μερικοὶ μονάχα «τυχεροί». Τ' ἀόρατα τείχη, ποὺ κρατοῦν ἔξω ἀπ' τὸν ἑλληνικὸ κύκλο, τοὺς πιὸ ἄξιους ὑπηρέτες τῆς Τέχνης καὶ τοὺς μεταβάλλουν ἀπὸ διασημότητες τῆς Εὐρώπης σὲ «νέο κῦμα» τῆς 'Αθήνας.

Τί θὰ γίνη μ' αὐτούς;

Θὰ μάθη ποτὲ ἡ καλλιτεχνικὴ 'Ελλάδα νάχη περισσότερη καρδιὰ καὶ μεγαλύτερη εἰλικρίνεια στὰ παιδιά της;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

'Ο Γιάννης Σαρίδης, ἡ Λάγια Κρὶς καὶ ὁ Γιάννης Καρρᾶς, σὲ μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τους στὴν 'Ακρόπολι μὲ στολὴ Μεξικανῶν καμπαλλέρος.

Κινηματογραφικὰ νέα

★ 'Η «Φοῖνιξ — Φὶλμ» ἀρχίζει τὸ γύρισμα μιᾶς ρεαλιστικῆς ταινίας μὲ τίτλο «'Ο κράχτης». Θὰ τὴ σκηνοθετήση ὁ Κώστας 'Ανδρίτσος, βάσει ἑνὸς σενάριο τοῦ Ν. Φώσκολου. Πρωταγωνιστοῦν ὁ Γιῶργος Φούντας, ἡ Μάρω Κοντοῦ, ἡ Μαίρη Χρονοπούλου κ.ἄ.

★ 'Ο Μιχάλης Μπούχλης διασκεύασε καὶ μεταφέρει στὸν κινηματογράφο τὴ θεατρικὴ ἐπιτυχία «Βίλλα τῶν ὀργίων», πρωταγωνιστεῖ καὶ πάλι ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ, ἀλλὰ μὲ ἄλλους παρτεναίρ: τὸ Λάμπρο Κωνσταντάρα, τὸ Διονύση Παπαγιαννόπουλο καὶ τὸν 'Ανδρέα Ντοῦζο. Παραγωγὸς ἡ «Φίνος — Φὶλμ».

★ Μὲ τὴν ὑπερπαραγωγὴ τοῦ «Μάρκο — Πόλο» ὁ Ραοὺλ Λεβὺ θὰ κάνη καὶ τὸ ντεμποῦτο του στὸν κινηματογράφο. Ὅταν ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου χρειάστηκε ἕνα κομπάρσο, γιὰ νὰ ποζάρη κοντὰ σ' ἕνα Βούδα, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες σκηνὲς τοῦ φὶλμ, ποὺ γυρίζεται τώρα στὸ 'Αφγανιστάν, ὁ Ραοὺλ προσεφέρθη νὰ χρησιμοποιηθῆ ὁ ἴδιος, μιὰ καὶ δὲ βρισκόταν ἄλλος κατάλληλος γι' αὐτὸ τὸ ρόλο.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΚΛΑΙΓΕ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΟΠΕΛΛΑ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ, ἀκούμπησε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν πόρτα, τράβηξε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μαντηλάκι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα της, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τοὺς λυγμούς της. Ὕστερα, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, προχώρησε στὸ διάδρομο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κλῶντ.

— Συγγνώμη... ψιθύρισε πάλι.

Ὕστερα γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Ὅταν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ βγῆκε ἡ ἰδιαιτέρα, ὁ Κλῶντ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγκαλιάζη τὸν ἀέρα μὲ μιὰ ἔκφρασι κατάπληκτη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; Μοιάζεις σὰ νὰ εἶδες ἕνα φάντασμα.

— Ποιὰ ἦταν ἐκείνη ἡ κοπέλλα; ρώτησε ὁ Κλῶντ. Γιατί ἔκλαιγε;

— Ἔκλαιγε; Ὤ, ἡ καϋμένη. Εἶχε ἔρθει γιὰ ἐκείνη τὴ θέσι. Μὰ τὴν εἶχε πιάσει ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ μιὰ ἀσχημομούρα, ποὺ ξεπέρασε πάνω στὰ πλῆχτρα τῆς γραφομηχανῆς τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου. Ὁ διευθυντὴς δὲ μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ χαρά του. Βρῆκε ,ἐπιτέλους, τὸ φαινόμενο, ποὺ ζητοῦσε. Μιὰ καταπληκτικὴ δακτυλογράφο, ἀλλὰ τέρας στὴν ἐμφάνισι!

— Ἐδῶ μέσα οἱ προϊστάμενοι δὲ θέλουν νὰ βλέπουν χαριτωμένες κοπέλλες, ξέσπασε ὁ Κλῶντ.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου! Εἶσαι πολὺ εὐγενικός! γέλασε ἡ ἰδιαιτέρα.

— Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐσὺ ἀποτελεῖς ἐξαίρεσι, βιάστηκε νὰ διορθώση ὁ Κλῶντ. Ἄλλωστε, ἐσὺ εἶσαι ἀρραβωνιασμένη...

Γύρισε στὸ γραφεῖο του καὶ βυθίστηκε στοὺς ἀριθμοὺς τῶν λογιστικῶν βιβλίων. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, λησμόνησε τὴν κοπέλλα, ποὺ ἔκλαιγε.

Τὴν ξαναεῖδε, ὅμως, τὸ ἴδιο βράδυ. Τὴν ἀκολούθησε. Μὰ ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ τὴ σταματήση, συνέβηκε κάτι ,ποὺ τὸν ἄφισε κατάπληκτο.

Ἕνας εὔσωμος κύριος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀποτυπωμένο στὸ πρόσωπό τους τὸ λογαριασμό, ποὺ ἔχουν στὴν τράπεζα, βγῆκε ἀπὸ ἕνα μπάρ, κρατῶντας ἀκόμη τὸ πορτοφόλι του στὸ χέρι του καὶ πλησίασε τὸ αὐτοκίνητό του, ποὺ ἦταν παρακαρισμένο δίπλα στὸ πεζοδρόμιο. Πρὶν μπῆ στὸ αὐτοκίνητο, ὁ κύριος, ἔκανε νὰ βάλη τὸ πορτοφόλι του στὴν τσέπη του. Μὰ τὸ πορτοφόλι ἔπεσε κάτω. Ἐκεῖνος δὲν τὸ κατάλαβε. Ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε.

Ἡ κοπέλλα εἶχε δῆ τὴ σκηνή, ὅπως καὶ ὁ Κλῶντ. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα, ὕστερα ἄφισε τὴν τσάντα της νὰ πέση πάνω στὸ πορτοφόλι κι' ἔπειτα ἔσκυψε καὶ σήκωσε τὸ πορτοφόλι, μαζὶ μὲ τὴν τσάντα.

Ὁ Κλῶντ ἔμεινε σὰ μαρμαρωμένος ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὴν ἀπογοήτευσι. Δὲν κατώρθωνε νὰ πιστέψη πὼς ἐκείνη ἡ κοπέλλα ἦταν ἱκανὴ νὰ γίνη μιὰ κοινὴ κλέφτρα.

Στὸ μεταξύ, ἐκείνη ἔστριψε στὴ γωνία καὶ ὁ Κλῶντ τὴν ἀκολούθησε μηχανικά. Τὴν εἶδε νὰ σταματάη μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα καὶ νὰ ψάχνη μέσα στὴν τσάντα της.

«Μετράει τὰ χρήματα, ποὺ ἦταν στὸ πορτοφόλι. Ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τὰ ξοδέψη τώρα!» συλλογίστηκε ὁ Κλῶντ μ' ἀπογοήτευσι.

Ἡ κοπέλλα προχώρησε γιὰ λίγο ἀκόμη. Ὕστερα μπῆκε σ' ἕνα μπὰρ - ρεστωρὰν καὶ παράγγειλε ἕνα κρύο δεῖπνο.

Ὁ Κλῶντ βρῆκε μιὰ θέσι ἀντίκρυ της. Ἔτσι μποροῦσε νὰ τὴν κυττάζη, πίνοντας ἀργὰ τὸν καφέ του.

Ἦταν ἄμορφη, λεπτή, μὲ μαλλιὰ λεῖα καὶ κοντά. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔκανε τὴ μεγαλείτερη ἐντύπωσι ἦταν ἡ ἔκφρασί της. Φαινόταν χαμένη, ἀπελπισμένη.

«Πρέπει νὰ τῆς συμβαίνη κάτι σοβαρό, συλλογίστηκε ὁ νέος. Ἂν μποροῦσα νὰ τὴ βοηθήσω...».

Περίμενε νὰ τελειώση τὸ φαγητό της καὶ ὅταν τὴν εἶδε ν' ἀνοίγη τὴν τσάντα της γιὰ νὰ πληρώση, σηκώθηκε καὶ κάθησε κοντά της.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πληρώσω ἐγώ; τῆς εἶπε χαμηλόφωνα.

— Πῶς τολμᾶτε; ρώτησε ἡ κοπέλλα κατακόκκινη ἀπὸ θυμό.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ θέλετε νὰ χρησιμοποιήσετε χρήματα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πορτοφόλι...

Ἡ κοπέλλα ἔγινε κατάχλωμη.

— Ἐσεῖς... μὲ εἴδατε; ψιθύρισε μὲ φωνή, ποὺ μόλις ἀκούστηκε.

Ὁ Κλῶντ ἔγνεψε καταφατικά.

— Καὶ τώρα... τί θὰ κάνετε; ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Μήπως... μήπως εἶστε ἀστυνομικός;

Ὁ Κλῶντ δὲν ἀπάντησε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζη αὐστηρά.

— Ἀκοῦστε... συνέχισε ἐκείνη μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἐκεῖνο τὸ πορτοφόλι δὲν τὸ ἔκλεψα. Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Ἤμουν ἀπελπισμένη. Πεινοῦσα... Μὰ θὰ τὸ ἐπέστρεφα, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, μόλις θὰ κατώρθωνα νὰ βάλω στὴ θέσι του ὅλο τὸ ποσόν. Ἔχω ἀνάγκη νὰ φάω. Καταλαβαίνετε;

Εἶχε μιλήσει μὲ ἀγωνία, μὲ ἀπελπισία καὶ ὁ Κλῶντ τῆς χαμογέλασε.

— Σᾶς καταλαβαίνω καὶ σᾶς πιστεύω, τῆς ἀπάντησε καθησυχαστικά. Μὰ τὸ ξέρετε πὼς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ συναντιόμαστε τώρα; Σήμερα τὸ πρωΐ, στὸ διάδρομο τῆς ἑταιρίας, ποὺ ἐργάζομαι, σᾶς δέχτηκα στὴν ἀγκαλιά μου, ἐνῶ βγαίνατε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ. Θυμᾶστε;

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε καὶ ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι.

— Τότε... δὲν εἶστε ἀστυνομικός;

— Ὄχι. Μείνετε ἥσυχη.

— Εἶναι μέρες καὶ μέρες, ποὺ ζητῶ δουλειά, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα, σὰ νὰ μονολογοῦσε. Καὶ εἶμαι τόσο μόνη... τόσο μόνη καὶ χαμένη!

— Πῶς ἔτυχε νὰ βρεθῆτε σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι; ρώτησε ὁ νέος.

— Ἔκανα μιὰ τρέλλα, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα χαμηλώνοντας τὰ μάτια. Ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

— Ὑπάρχει στὴ μέση κανένας ἄντρας; ρώτησε ὁ Κλῶντ, νοιώθοντας στὴν καρδιὰ ἕνα κέντημα ζήλειας.

— Ναί, ἕνας ἄντρας, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ κοπέλλα. Ἐκεῖνος μ' ἔκανε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὤ, μὴ βάζετε τίποτα κακὸ στὸ νοῦ σας. Μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μὲ λανσάρη στὸν κινηματογράφο κι' ἐγώ, ἡ ἀνόητη, τὸν ἀκολούθησα σίγουρη πὼς δὲ θ' ἀργοῦσα νὰ γίνω διάσημη. Μοῦ ἔκανε κι' ἕνα δοκιμαστικό. Μὰ ἦταν ὅλα μιὰ ἀπάτη. Μ' ἔκανε νὰ τοῦ ἐμπιστευτῶ τὰ χρήματα ποὺ εἶχα πάρει μαζί μου κι' ὕστερα ἐξαφανίστηκε...

— Τὸν ἀγαπούσατε; ρώτησε ὁ Κλαούντιο προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

— Μά, ὄχι, πρὸς Θεοῦ! φώναξε ἡ κοπέλλα. Δὲν ὑπῆρχε κανένας δεσμὸς ἀνάμεσά μας. Ἦταν μόνο ἕνας ἀπατεῶνας! Ὕστερ' ἄρχισα νὰ ζητῶ δουλειὰ ἀπελπισμένα. Μὰ δὲν κατώρθωσα νὰ βρῶ τίποτα...

— Καὶ γιατί δὲ γυρίζετε κοντὰ στοὺς δικούς σας; ρώτησε ὁ νέος.

— Δὲν ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσω τὸ θυμό τους, τὶς φλυαρίες τοῦ κόσμου...

— Οἱ γονεῖς συγχωροῦν καὶ οἱ φλυαρίες κάνουν τὸ γύρο τῆς πλατείας κι' ὕστερα ἡσυχάζουν. Γυρίστε στὸ σπίτι σας, δεσποινίς...

— Μιρέλλα, ψιθύρισε ἐκείνη.

— Γυρίστε στὸ σπίτι σας, Μιρέλλα. Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε.

Ἀποφασιστικὰ ὁ Κλῶντ σηκώθηκε, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ χαμογέλασε στὴν κοπέλλα.

— Πᾶμε, ἐλᾶτε μαζί μου.

Ἡ Μιρέλλα τὸν ἀκολούθησε, χωρὶς ἀντίρρησι. Περπάτησαν γιὰ λίγο σιωπηλοὶ καὶ ὕστερα ὁ Κλαούντιο σταμάτησε μπροστὰ στὴ βιτρίνα μιᾶς τουριστικῆς ἑταιρίας.

— Ποῦ μένετε, Μιρέλλα; τὴ ρώτησε.

Ἡ κοπέλλα ψιθύρισε τὸ ὄνομα μιᾶς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως.

— Τὸ τραῖνο φεύγει σὲ μιὰ ὥρα, εἶπε ὁ Κλῶντ, ἀφοῦ ἔψαξε γιὰ λίγο στὸν ὁδηγὸ τῶν δρομολογίων. Τώρα πᾶμε νὰ ἑτοιμάσετε τὴ βαλίτσα σας.

Ἡ Μιρέλλα ἔκανε νὰ πῆ κάτι, μὰ ὁ Κλῶντ δὲν τῆς ἔδωσε καιρό.

— Θὰ φτάσετε ἀργά, συνέχισε μὲ προστατευτικὸ τόνο. Καὶ εἶναι καλύτερα, ποὺ θὰ γίνη ἔτσι, γιατὶ κανεὶς δὲ θὰ σᾶς δῆ. Οἱ γονεῖς σας θὰ σᾶς ἀνοίξουν τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀγκαλιά τους...

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας γέμισαν δάκρυα.

— Εἶναι μέρες τώρα, ποὺ προσπαθοῦσα νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, μὰ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος, ψιθύρισε.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν πανσιόν, ποὺ κατοικοῦσε ἡ Μιρέλλα, ὁ Κλῶντ τῆς ἔδωσε τὸ πορτοφόλι του.

— Πᾶρτε νὰ πληρώσετε τὸ λογαριασμό σας. Ἐλᾶτε, μὴ διστάζετε... Ναί, σύμφωνοι, θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε ὅλα... Μά, πηγαίνετε τώρα. Δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὸ τραῖνο.

Ἡ Μιρέλλα γύρισε σὲ λίγο, κρατῶντας μιὰ βαλίτσα.

— Σημείωσα πόσα σᾶς ὀφείλω, ψιθύρισε κοκκινίζοντας, ἐνῶ ξανάδινε στὸν Κλῶντ τὸ πορτοφόλι του. Μά, νά, πᾶρτε καὶ τὸ πορτοφόλι ἐκείνου τοῦ ἀγνώστου. Μέσα ὑπάρχει καὶ ἡ ταυτότητά του. Αὔριο μπορεῖτε νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψετε.

Ἀνέβηκαν στὸ τρὰμ καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σταθμό.

Ὁ Κλῶντ ἀπομακρύνθηκε γιὰ λίγο ἀπὸ κοντά της γιὰ νὰ τῆς βγάλη εἰσιτήριο, καὶ ὅταν ξαναγύρισε, εἶδε πὼς ἡ Μιρέλλα ἦταν χλωμή, σιωπηλή, συλλογισμένη.

— Τί σκέπτεστε; τὴ ρώτησε.

— Ἐγώ;... Τί νὰ σκέπτωμαι;... Σᾶς εὐγνωμονῶ καί... θὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὰ χρήματά σας...

Κυττάχτηκαν καὶ ὁ Κλῶντ χάϊδεψε ἐλαφρὰ τὸ μάγουλό της.

— Θὰ μοῦ γράψετε, Μιρέλλα;

— Καὶ βέβαια. Μά... ξεχάσατε νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσί σας.

— Ἔχετε δίκιο!...

Τῆς ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτήριο κι' ἐκείνη διάβασε τὸ ὄνομά του, μὲ σιγανὴ χαϊδευτικὴ φωνή. Ὕστερα τὸ φύλαξε στὴν τσάντα της.

Ὁ νέος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ καὶ κατάλαβε πὼς ἔλειπαν μόνο λίγα λεπτὰ ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ τραίνου.

— Καλὴ ἀντάμωσι, Μιρέλλα, ψιθύρισε, ἐνῶ τῆς ἔσφιγγε τὸ χέρι.

— Καλὴ ἀντάμωσι... ἀπάντησε ἐκείνη, βυθίζοντας τὸ βλέμμα της στὸ δικό του.

Κυττάχτηκαν μ' ἕνα βλέμμα σχεδὸν ἀπελπισμένο. Ἔνοιωθαν σὰ νὰ χαν ἀγαπηθῆ ἀπὸ χρόνια...

Καὶ ξαφνικά, βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι, μὲ τὰ χείλη ἑνωμένα.

Ἐκείνη γλύστρησε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του μὲ μάγουλα φλογισμένα. Πῆρε τὴ βαλίτσα της κι' ἀνέβηκε στὸ τραῖνο, χωρὶς νὰ γυρίση πιὰ νὰ τὸν κυττάξη.

Ὁ Κλῶντ ἔμεινε γιὰ πολὺ στὸ σταθμό, ἀκόμη κι' ὅταν τὸ τραῖνο εἶχε φύγει. Δὲν ἤξερε νὰ δώση ἕνα ὄνομα στὸ αἴσθημά του. Ἦταν περιπέτεια ,ἔρωτας ἢ ἁπλὴ φυσικὴ ἕλξι;

Τὸ ἔμαθε τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς Μιρέλλας: «Κλῶντ, βρίσκομαι στὸ σπίτι. Εἶμαι εὐτυχισμένη! Οἱ γονεῖς μου μὲ συγχώρησαν. Εἶμαι εὐτυχισμένη. Μὰ νοιώθω τόσο μόνη μακρυά σου...».

Τότε, ὁ Κλῶντ κατάλαβε πὼς τὸ αἴσθημα, ποὺ τὸν ἕνωνε μὲ τὴ Μιρέλλα, ἦταν ἔρωτας. Κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴ βιτρίνα ἑνὸς τουριστικοῦ γραφείου, γιὰ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὰ δρομολόγια.

Ἦταν Σαββατόβραδο κι' ἕνα τραῖνο ἔφευγε σὲ μιὰ ὥρα γιὰ τὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ποὺ κατοικοῦσε ἡ ἀγαπημένη του.

ΛΙΑ ΝΕΝΟΤΤΙ

— *Εἶναι ἡμέρες, ποὺ προσπαθοῦσα νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, μὰ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.*

ΠΩΣ Θ' ΑΦΙΣΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ

Ὅταν διαλέξετε τὴ θάλασσα ἢ τὸ βουνὸ γιὰ τὸν παραθερισμό σας

Τὸ νερό.

Κλεῖστε ὅλες τὶς βρύσες καὶ τὶς στρόφιγγες, ποὺ κανονίζουν τὴ ροὴ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν κεντρικὸ ἀγωγό. Ἂν κανένα ἀπὸ τὰ ρουμπινέτα χάνη, φροντίστε νὰ τὸ διορθώσετε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί σας.

Τὰ περισσεύματα.

Καθαρῖστε τὰ ντουλάπια καὶ τὸ ψυγεῖο ἀπὸ κάθε περίσσευμα. Μπορεῖτε μόνο νὰ διατηρήσετε γιὰ μιὰ περίοδο ἀνάμεσα στὶς δυὸ καὶ στὶς τέσσερις ἑβδομάδες: Περισσεύματα ἀπὸ σαλάμια ὄχι κομμένα, τυλιγμένα σὲ χαρτὶ ἀλουμινίου καὶ κρεμασμένα σ' ἕνα μέρος, ποὺ νὰ ἀερίζεται καλά. Βάζα μὲ μαρμελάδα, ποὺ νὰ ἔχετε ἀρχίσει τὴν κατανάλωσί τους, ἀλλὰ ποὺ θὰ τὰ κλείσετε ἑρμητικά. Ρύζι, ἀλεύρι, ὄσπρια, μπισκότα σὲ μεταλλικὰ κουτιὰ καλὰ κλεισμένα. Ξεροτῦρι ἢ παρμεζάνα, τυλιγμένα σὲ χαρτὶ ἀλουμινίου καὶ τοποθετημένα σὲ δροσερὸ μέρος. Σοκολάτα, τσάϊ, χαμομήλι, μέσα σὲ εἰδικὰ κουτιὰ μὲ τέλειο κλείσιμο. Ζάχαρη σὲ σακκουλάκια ἢ σὲ κουτί. Χωρὶς ξεχωριστὲς προφυλάξεις, διατηροῦνται οἱ κλειστὲς κονσέρβες. Ἂν πρόκειται νὰ μὴ λείψετε περισσότερο ἀπὸ δέκα μέρες, μπορεῖτε νὰ διατηρήσετε καὶ τὰ περισσεύματα ἀπὸ τὰ χορταρικά, τὰ αὐγά, τὸ κρέας, μέσα στὸ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο.

Τὸ λουτρό.

Τὰ δοχεῖα ὑγείας καθαρίζονται καὶ ἀπολυμαίνονται. Γιὰ νὰ καθαρίσετε καλὰ τοὺς λεκέδες, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸ δοχεῖο τῆς τουαλέττας, μεταχειρίζεσθε ἕνα εἰδικὸ προϊόν, ποὺ τὸ ἀφίνετε στὸ βάθος γιὰ δυὸ ὧρες χωρὶς νὰ τρέξη νερό. Πλένετε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὶς γωνίες τοῦ πατώματος καὶ τὰ σημεῖα, ποὺ οἱ πιθανοὶ ἐξωτερικοὶ σωλῆνες, πλησιάζουν τὸ πάτωμα. Ὅταν θὰ στεγνώση, ρίξετε ἐντομοκτόνο σκόνη. Κρύψετε στὰ συρταράκια καὶ στὰ ντουλαπάκια ὅλα τὰ σωληνάρια, τὶς βοῦρτσες, τὰ εἴδη τουαλέττας. Μὴν ἀφίσετε ἀδιάβροχα χαλάκια πάνω στὸ πάτωμα, μὰ κρεμᾶστε τα. Στὸ τέλος, φροντίστε νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ὅλα τὰ ρουμπινέτα καὶ ἰδιαίτερα τὸ κεντρικό, εἶναι κλειστὰ καὶ ψεκάσετε τὸ λουτρὸ μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἀποσμητικό.

Ντιβάνια - πολυθρόνες.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ἀφαιρέστε τὴ σκόνη, εἴτε μὲ μιὰ βοῦρτσα, εἴτε μὲ τὸ εἰδικὸ ἐξάρτημα τῆς ἠλεκτρικῆς σκούπας. Ἂν ὑπάρχη κάποιος λεκὲς χρησιμοποιήσετε κάποιο ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ εἰδικὰ προϊόντα, ποὺ εἶναι μελετημένα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ (πρόκειται γιὰ εἰδικὲς κρέμες, ποὺ ἁπλώνονται πάνω στὸ λεκὲ καὶ τὸν ἀπορροφοῦν. Ὅταν θὰ ξεραθοῦν φεύγουν μ' ἕνα βούρτσισμα). Ὕστερα σκεπᾶστε τοὺς καναπέδες καὶ τὶς πολυθρόνες μὲ τὰ καλοκαιρινά τους βαμβακερὰ καλύμματα ἤ, ἂν δὲν ἔχετε τέτοια, μὲ νάϋλον σκεπάσματα. Ἂν τὸ ὕφασμα εἶναι μάλλινο, ψεκᾶστε το μὲ λίγη κάμφορα πρὶν νὰ περάσετε τὸ κάλυμμα, γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύση ἀπὸ τὸ σκῶρο.

Οἱ ἠλεκτρικὲς συσκευές.

Πρὶν φύγετε, καθαρίστε τὴν ἠλεκτρικὴ σκούπα, ἀδειάζοντας ἐντελῶς τὸ ἐσωτερικὸ σακκουλάκι καὶ τὸ φίλτρο, ποὺ ἄλλωστε, πρέπει νὰ ἀδειάζωνται, τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τῆς συσκευῆς. Καθαρίστε τὴν παρκετέζα, ἀδειάζοντας τὸ ἐσωτερικὸ σακκουλάκι καὶ καθαρίζοντας μ' ἕνα πινέλλο τὰ σημεῖα, ποὺ ἐφαρμόζονται οἱ βοῦρτσες.

Τὸ ψυγεῖο.

Ἂν θὰ λείψετε πολλὲς μέρες ἀδειάστε το ἐντελῶς καὶ βγάλτε το ἀπὸ τὴν πρίζα. Ἄν, ὅμως, θὰ λείψετε μόνον δέκα μέρες μὴν τὸ κάνετε. Ἡ κατανάλωσι τοῦ ψυγείου σὲ χαμηλὴ βαθμολογία, καὶ γιὰ μιὰ περίπου βδομάδα, εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὴν κατανάλωσι ποὺ θὰ ἀπαιτήση τὸ μοτὲρ γιὰ νὰ ἐπαναφέρη τὴν ψῦξι. Ὅταν θὰ βγάλετε τὴν πρίζα, προχωρῆστε στὴν καθαριότητα πρῶτα μ' ἕνα πανάκι μουσκεμένο σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀπορυπαντικὸ (μὴν χρησιμοποιῆτε ποτὲ ἀπορυπαντικὰ πολὺ δυνατά), ὕστερα μόνο μὲ νερὸ καί, τέλος, μὲ νερὸ καὶ λίγο ξύδι. Ἀδειᾶστε τὸ εἰδικὸ συρτάρι ἀπὸ τὸ νερό, ποὺ θὰ ἔχη μαζευτῆ, ὕστερα στεγνῶστε ὅλο τὸ ψυγεῖο μ' ἕνα ἁπαλὸ ὕφασμα.

Τὸ πετρογκάζ.

Ἂν ἔχετε κουζίνα πετρογκάζ, πλύνετε καλὰ μὲ νερὸ καὶ ἀπορρυπαντικὸ ὁλόκληρη τὴ συσκευὴ καὶ καθαρῖστε τὰ ἐξαρτήματα τῶν φουρνέλων. Φεύγοντας, μὴ λησμονήσετε νὰ κλείσετε καλὰ τὸ κλειδὶ τῆς μπουκάλας, γιατὶ μιὰ ἐλάχιστη ποσότητα γκαζιοῦ ξεφεύγει σιγὰ-σιγὰ ἀπ' αὐτό.

Ἠλεκτρικὲς λάμπες καὶ πολυέλαιοι.

Ἀφαιρέσετε τὰ λαμπιόνια, καθαρίστε τα μ' ἕνα σφουγγαράκι βουτηγμένο σὲ οἰνόπνευμα, τυλῖξτε τα σὲ νάϋλον καὶ τοποθετῆστε τα σ' ἕνα συρτάρι. Πλύνετε μὲ οἰνόπνευμα τὰ κρυστάλλινα μέρη ἀπ τοὺς πολυελαίους, μὲ εἰδικὸ ἀπορρυπαντικὸ τὰ γυάλινα μέρη, μὲ νερὸ καὶ μὲ ἀπορρυπαντικὸ τῆς μπουγάδας, τὰ μετάλλινα μέρη.

Τὸ πλυντήριο.

Ἀποχωρῖστε το ἀπὸ τὴν πρίζα, κλεῖστε τὸ ρουμπινέτο τοῦ νεροῦ, ἀφῖστε τὴν πόρτα μισανοιχτή.

Τὰ πατώματα.

Ἀπὸ ξύλο: Σκουπῖστε τα, προσέχοντας ἰδιαίτερα τὶς γωνίες. Ἂν εἶναι παρκεταρισμένα, καθαρῖστε τα καλὰ καὶ ὕστερα γυαλῖστε τα πάλι. Εἶναι καλύτερο νὰ τὰ ἀφίσετε παρκεταρισμένα γιὰ νὰ ἐμποδίσετε τὴ σκόνη νὰ ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Ἀπὸ μάρμαρο, ἀπὸ πλακάκια, ἀπὸ μωσαϊκό: Καθαρῖστε καὶ γυαλῖστε τα, ὅπως τὸ ξύλινο πάτωμα.

Ἂν πρόκειται γιὰ πάτωμα πλαστικό, θὰ τὸ πλύνετε μὲ νερὸ καὶ ἀπορρυπαντικό.

Τὰ φυτά.

Ὅταν ἡ οἰκοδέσποινα βρίσκεται στὴν ἐξοχή, ἐκεῖνα ποὺ περνοῦν μιὰ πραγματικὰ δύσκολη περίοδο εἶναι τὰ φυτά, ποὺ ὑπάρχουν στὸ σπίτι. Εὐτυχῶς, τὸ καλοκαίρι δὲν εἶναι ἐποχὴ ἀναπτύξεως γιὰ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ φυτὰ τῆς γλάστρας, ποὺ σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀπαιτοῦν μόνο ἕνα καλὸ πότισμα. Τὸ ἰδεῶδες εἶναι νὰ ἐμπιστευτῆτε τὰ φυτά σας σ' ἕνα ἄτομο τῆς ἐμπιστοσύνης σας καὶ νὰ τὰ ἀφίσετε σὲ μιὰ θέσι, ποὺ νὰ ἀερίζεται καλὰ (ἀλλὰ χωρὶς δυνατὸ ἀέρα καὶ ρεύματα), δροσερὴ καὶ σκιερή. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ὅταν πέφτουν ἀπ' εὐθείας πάνω στὰ φυτά, τὰ βλάπτουν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι λιπαρά. Τὰ φυτά, ὅμως, ἔχουν ἀνάγκη καὶ ἀπὸ φῶς, γι' αὐτὸ ἂν εἶναι δυνατὸν τοποθετῆστε τα ἔξω σ' ἕνα μέρος σκιερό.

Ἂν δὲ μπορῆτε νὰ βάλετε τὰ φυτά σας ἔξω, μπορεῖτε νὰ τὰ ἀφίσετε μέσα στὸ σπίτι σ' ἕνα μέρος φωτεινό, π.χ. στὸ λουτρό. Ἂν κι' αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, συγκεντρῶστε τὰ φυτὰ κοντὰ σὲ μιὰ ἀναμμένη λάμπα. Μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα τῶν ἑκατὸ βάτ, φτάνει γιὰ ἑφτὰ-δέκα φυτὰ μὲ μέτριες διαστάσεις.

Στὸ δωμάτιο, ποὺ θὰ τοποθετήσετε τὰ φυτά, τὰ τζάμια πρέπει νὰ μείνουν ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρα.

Μιὰ καλὴ λύσι, ὅταν δὲν ἔχετε νὰ ἐμπιστευτῆτε τὸ πότισμα τῶν φυτῶν σας καὶ πρόκειται νὰ λείψετε μόνο λίγες μέρες εἶναι τὸ σύστημα τοῦ «μπιμπερό». Γεμίζετε ἕνα φλασκί, ἢ μιὰ μπουκάλα μὲ νερὸ καὶ βυθίζετε τὸ ἀνοιχτὸ στόμιο στὸ χῶμα τῆς γλάστρας. Ἔτσι, τὸ χῶμα θὰ ποτίζεται σιγὰ-σιγά, μὲ σταγόνες. Αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς ὑγρασίας μπορεῖ νὰ διατηρήση τὰ φυτά σας γιὰ μιὰ ἑβδομάδα.

Ἂν ἔχετε βάζα μὲ ξηρὰ λουλούδια, μπορεῖτε νὰ τοὺς κάνετε ἕνα ἐλαφρότατο ντοὺς ἀπὸ ψηλὰ (στὴν περίπτωσι ποὺ δὲ μπορεῖτε νὰ τὰ ἐκθέσετε γιὰ μερικὲς ὧρες στὴ βροχή), κι' ὕστερα τυλῖξτε τα σὲ νάϋλον ἢ σὲ σελοφάν. Στὸ γυρισμό σας θὰ τὰ βρῆτε «φρέσκα».

Οἱ πόρτες.

Ξεσκονίστε τις, ὕστερα, ἂν εἶναι λερωμένες, χρησιμοποιῆστε νερὸ καὶ ἀπορρυπαντικὸ γιὰ νὰ τὶς πλύνετε καλά.

Ταχυδρομεῖο.

Ἂν θὰ λείψετε γιὰ πολλὲς μέρες, μὴν ξεχάσετε νὰ ἀφίσετε στὸν ταχυδρόμο σας τὴ διεύθυνσί σας στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ σᾶς στείλη τὰ γράμματα καὶ τὶς ἐφημερίδες σας.

Οἱ τοῖχοι.

Ἂν εἶναι βαμμένοι μὲ λαδομπογιὰ ἢ πλαστικό, μπορεῖτε νὰ τοὺς πλύνετε μ' ἕνα σφουγγάρι βουτηγμένο σὲ νερὸ μὲ ἐλαφρὸ ἀπορρυπαντικό. Προσοχή. Οἱ τοῖχοι πρέπει νὰ πλένωνται μὲ κινήσεις ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ μὴ μένουν σκιές. Οἱ τοῖχοι ποὺ εἶναι βαμμένοι μὲ ὑδροχρώματα, δὲν πλένονται. Μπορεῖτε νὰ τοὺς καθαρίσετε μόνο μὲ μιὰ μαλακὴ βοῦρτσα ἢ μὲ ἕνα στεγνὸ σφουγγάρι.

Τὸ ραδιόφωνο.

Βγάλτε το ἀπὸ τὴν πρίζα καὶ σκεπᾶστε το μ' ἕνα φύλλο νάϋλον.

Τὸ ταβάνι.

Ξεσκονῖστε το μὲ μιὰ σκούπα τυλιγμένη μ' ἕνα μαλακὸ ὕφασμα.

Τὸ τηλέφωνο.

Πρὶν νὰ φύγετε, φροντίστε νὰ τακτοποιήσετε τὸ λογαριασμό σας, ἢ ἀφῖστε τὰ χρήματα στὸ θυρωρὸ ἢ σὲ κάποια γειτόνισσα, γιὰ νὰ τὸν πληρώση καὶ νὰ μὴν ἔχετε, ὅταν θὰ γυρίσετε, τὴ δυσάρεστη ἔκπληξι νὰ βρῆτε τὸ τηλέφωνό σας κομμένο.

Οἱ κουρτίνες.

Βγάλτε τις ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἀφοῦ θὰ τὶς πλύνετε φυλᾶξτε τις χωρὶς νὰ τὶς σιδερώσετε. Αὐτὸ θὰ τὸ κάνετε ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε ἀπὸ τὶς διακοπές. Περᾶστε μὲ τὸ ξεσκονιστήρι τῆς ἠλεκτρικῆς σκούπας τὶς βαρειὲς κουρτίνες.

Ἡ ὑπηρεσία.

Καὶ ἡ ὑπηρεσία σας ἔχει δικαίωμα σὲ μερικὲς μέρες διακοπῶν τὸ χρόνο. Μπορεῖτε νὰ ἔχετε κανονίσει ἀπὸ πρὶν νὰ τῆς δώσετε τὴν ἄδειά της στὸ διάστημα, ποὺ θὰ παραθερίζετε γιὰ νὰ μὴ στερηθῆτε τὴ βοήθειά της, ὅταν θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πῶς θὰ ἀντιμετωπίσετε τὸν ἥλιο.

Θὰ διατηρήσετε μόνο τὰ λουλούδια, ποὺ ἔχετε σὲ γλάστρες...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἠλεκτρικὴ συσκευή, ποὺ ρυθμίζει τὴν καρδιά

Ἐφαρμόζεται μὲ μιὰ ἁπλὴ ἐγχείρησι

ΣΤΟΝ κινητῆρα ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἕνας ἰδιαίτερος μηχανισμός, τὸ «ντιστριμπυτέρ», ἀνάβει τὰ «μπουζί», σύμφωνα μ' ὡρισμένη τάξι. Παρόμοιο ρόλο παίζει στὴν καρδιὰ καὶ ἕνα μικρὸ δίχτυο ἰνῶν, ἡ καλουμένη ἰνώδης στιβάς, ποὺ βρίσκεται στὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ δεξιοῦ κόλπου. Αὐτὴ ἡ ἰνώδης στιβὰς ἐκπέμπει μιὰ ἠλεκτρικὴ παρόρμησι, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ 70—80 παλμοὺς στὸ λεπτὸ καὶ ποὺ προκαλεῖ τὴ συστολὴ τῶν κόλπων. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, αὐτὴ ἡ ἐλαφρὴ ἠλεκτρικὴ δόνησις μεταδίδεται στὸ κολποκοιλιακὸ δεμάτιο τοῦ Χίς, ποὺ εἶναι ἕνα ἰδιαίτερο σύστημα μυϊκῶν καὶ νευρικῶν ἰνῶν, τὸ ὁποῖο ἀνεκάλυψε ὁ Γερμανὸς φυσιολόγος Βίλχελμ Χίς. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ ἠλεκτρικὴ δόνησις μεταδίδεται στὶς κοιλίες, ποὺ ἡ συστολή των ἐκδιώκει τὸ αἷμα πρὸς τὶς ἀρτηρίες.

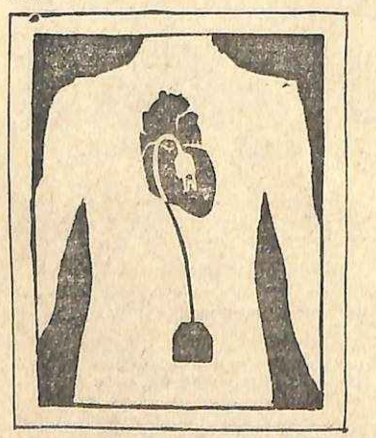

Ἡ ἠλεκτρικὴ στήλη τοποθετεῖται στὰ κοιλιακὰ τοιχώματα. Ἀπ' αὐτὴν ξεκινοῦν τὰ ἠλεκτρόδια, ποὺ φτάνουν ὡς τὶς καρδιακὲς κοιλίες.

Τὸ δεμάτιο τοῦ Χίς, ὅμως, παρὰ τὴ ρωμαλέα καὶ ἀριστοτεχνικὴ κατασκευή του, ὑφίσταται βλάβες σ' ὡρισμένες περιπτώσεις: ἀσθένεια, φαρμακευτικὴ δηλητηρίασις, καρδιακὴ κρίσις. Σὲ περιπτωσι, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἕνας θρόμβος αἵματος ἔχει φράξει μιὰ ἀπὸ τὶς στεφανιαῖες ἀρτηρίες, μπορεῖ νὰ σχηματισθῆ ἕνας ἐπουλωτικὸς ἱστός, ποὺ ἐξαπλώνεται πάνω στὸ δεμάτιο τοῦ Χίς. Τὸ δεμάτιο αὐτὸ εἶναι τόσο μικρό, ὥστε, παρ' ὅλες τὶς λαμβανόμενες προφυλάξεις, μπορεῖ ἀκόμη νὰ τραυματισθῆ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐγχειρήσεως στὴν καρδιὰ (μιὰ κακοβαλμένη βελονιά, κατὰ τὸ ράψιμο, εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ καταστρέψη).

Ὅταν ὁ βασικὸς αὐτὸς ἠλεκτρικὸς σταθμὸς ὑποστῆ βλάβη ἢ καταστραφῆ, ἡ καρδιὰ «ρατάρει», ὅπως ἀκριβῶς κι' ἕνας κινητὴρ αὐτοκινήτου. Οἱ κοιλίες λειτουργοῦν αὐτόνομα καὶ χωρὶς συγχρονισμὸ τοῦ ρυθμοῦ των μ' ἐκεῖνον τῶν κόλπων. Ἂν ἡ διαφορὰ εἶναι μικρή, ἡ ἀνωμαλία μεταξὺ τῶν δυὸ ρυθμῶν (τῶν κοιλιῶν καὶ τῶν κόλπων) δὲ γίνεται αἰσθητή. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, ὅμως, οἱ κινήσεις τῶν κοιλιῶν ἀκολουθοῦν ἕνα ρυθμὸ ἀντικανονικὸ καὶ ἄτακτο.

Ὁ καρδιακὸς ρυθμὸς μπορεῖ νὰ ἐπιταχυνθῆ (νὰ φθάση π. χ. τοὺς 100 παλμοὺς στὸ λεπτὸ) ἢ νὰ ἐπιβραδυνθῆ (νὰ φθάση τοὺς 20-30 παλμοὺς στὸ λεπτό). Στὴ δεύτερη περίπτωσι, τὰ νεφρὰ δὲν παίρνουν πιὰ τὸ αἷμα ποὺ τοὺς χρειάζεται, τὸ φιλτράρισμα τοῦ αἵματος δὲ γίνεται κανονικὰ καὶ διάφορα βλαβερὰ στοιχεῖα συγκεντρώνονται στοὺς ἱστούς. Ὁ ἐγκέφαλος ἐπίσης, ποὺ δὲν τροφοδοτεῖται μὲ ὀξυγόνο, δουλεύει μὲ βραδύτατο ρυθμό. Σὲ σοβαρώτερες περιπτώσεις, ἡ καρδιὰ σταματάει κατὰ διαλείμματα καὶ κάποτε ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτά. Ἕνας ἀσθενὴς εἶχε ὑπολογίσει, ὅτι ἔπαθε 842 λιποθυμίες σὲ διάστημα 11 μηνῶν! Ἕνας ἄλλος ἔχανε τὶς αἰσθήσεις του καὶ σωριαζόταν κάτω τόσο συχνά, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ φορῆ μιὰ κάσκα μοτοσυκλετιστοῦ, γιὰ νὰ προστατεύη τὸ κεφάλι του.

Ἡ πρόγνωσι γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἦταν ἄλλοτε πολὺ σοβαρή. Μιὰ ἔρευνα ἔδειξε, ὅτι οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς πέθαιναν σὲ τρεῖς μῆνες, παρὰ τὶς προσπάθειες ἐνισχύσεως τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ. Ἡ πρώτη ἐλπίδα γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἀπ' αὐτὴ τὴν πάθησι, ἄρχισε νὰ διαφαίνεται ὅταν, τὸ 1952, ὁ δόκτωρ Πὼλ Ζὲλ ἐπενόησε μιὰ συσκευή, ποὺ ἐφαρμοζόταν στὸ θώρακα καὶ ἐξαπέστελλε ἰσχυρὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις στὴν καρδιά. Ἀλλ' ἡ συσκευὴ αὐτὴ παρουσίαζε πολλὰ μειονεκτήματα. Σὲ κάθε ἐκκένωσι οἱ μῦς τοῦ θώρακος συνεσπῶντο βίαια. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, παρετηρήθησαν ἐγκαύματα.

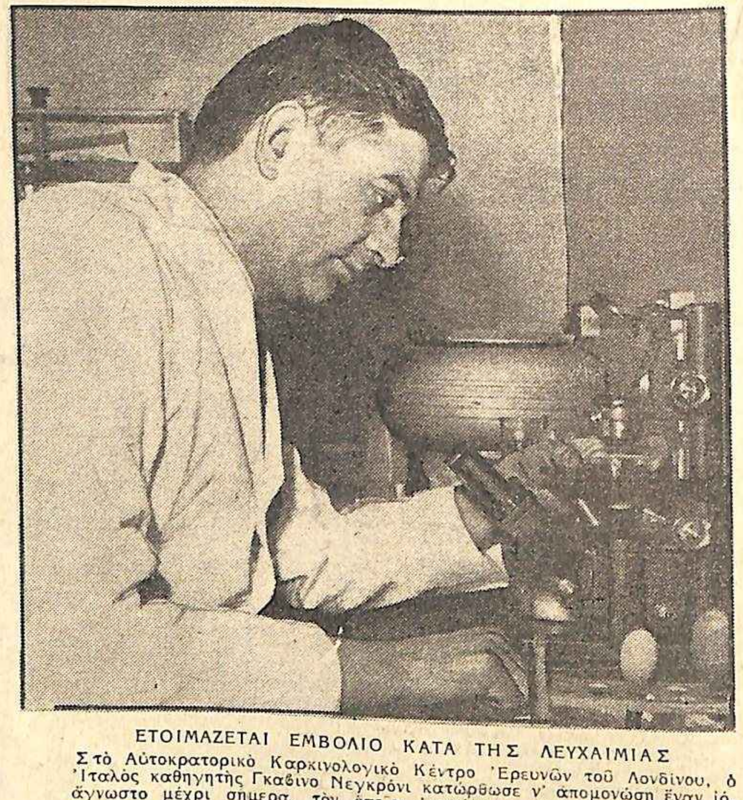

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΕΜΒΟΛΙΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΥΧΑΙΜΙΑΣ

Στὸ Αὐτοκρατορικὸ Καρκινολογικὸ Κέντρο Ἐρευνῶν τοῦ Λονδίνου, ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς Γκαβίνο Νεγκρόνι κατώρθωσε ν' ἀπομονώση ἕναν ἰό, ἄγνωστο μέχρι σημερα, τὸν ὁποῖο ἀνακάλυψε μέσα στὸ μυαλὸ τῶν ὀστῶν ἀτόμων, ποὺ εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ λευχαιμία. Ὁ διάσημος ἐπιστήμων πιστεύει πὼς ὁ ἰὸς αὐτὸς προκαλεῖ τὴν τρομερὴ ἀρρώστια, συνεχίζει ὅμως τὶς ἔρευνές του, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀποδείξη πὼς οἱ ἰσχυρισμοί του εἶναι βάσιμοι καὶ γιὰ νὰ προλειάνη τὸ ἔδαφος, γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς ἐμβολίου, ποὺ θὰ προφυλάσση τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστια.

Ἀλλ' ἡ συσκευὴ τοῦ δόκτορος Ζὲλ τελειοποιήθηκε στὰ κατοπινὰ χρόνια. Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Γκρήτμπαχ, κατώρθωσε νὰ κλείση μέσα σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευὴ βάρους 140 μόνον γραμμαρίων ἕνα συμπυκνωτή, τρανζίστορς, ἀντίστασι καὶ μιὰ μικροσκοπικὴ στήλη, ποὺ λειτουργοῦσε μὲ ὑδράργυρο. Τὰ ἠλεκτρόδια αὐτῆς τῆς συσκευῆς, ποὺ ἦσαν ἀπὸ ἀνοξείδωτο χάλυβα, εἰσήγοντο μέσα στὴν ἀριστερὴ κοιλία τῆς καρδιᾶς. Τὸ πρῶτο πείραμα ἔγινε σὲ σκυλὶ τὸ 1958. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἐφαρμόσθηκε κατόπιν σ' ἕναν ἄνθρωπο ἡλικίας 77 χρόνων, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἀρρυθμία καὶ ποὺ πάθαινε τόσο συχνὲς λιποθυμίες, ὥστε μόλις τοῦ ὑπολείπονταν μερικοὶ μῆνες ζωῆς. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ λειτούργησε συνεχῶς ἐπὶ 2½ χρόνια, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα.

Ἔκτοτε, ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἐφαρμόσθηκε σὲ δεκάδες ἀσθενῶν, μὲ τὰ ἴδια πάντοτε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα χαλυβουργεῖο, μπόρεσε, ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἐξαντλητικὴ ἐργασία του, χάρις σ' αὐτὴ τὴ συσκευή. Ἐφαρμογὴ τῆς ἴδιας συσκευῆς ἔγινε καὶ σ' ἕνα βρέφος 18 μηνῶν, ποὺ βρίσκεται πάντοτε στὴ ζωὴ χάρις σ' αὐτήν.

Ἡ διάρκεια τῆς στήλης εἶχεν ὑπολογισθῆ ἀρχικὰ σὲ 5 χρόνια, ἀλλὰ δὲ φαίνεται νὰ εἶναι πρακτικὰ ἀνώτερη ἀπὸ 3 χρόνια. Γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀνανεώνεται κατὰ διαστήματα.

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ τὴν τοποθέτησι αὐτῆς τῆς συσκευῆς. Συνηθέστερα τοποθετεῖται στὰ τοιχώματα τῆς κοιλιᾶς, ἀπ' ὅπου ξεκινοῦν τὰ σύρματα, ποὺ φθάνουν στὶς κοιλίες τῆς καρδιᾶς. Ἡ ἐγχείρησις διαρκεῖ μιάμιση περίπου ὥρα καὶ ἡ ἐπούλωσις τῆς πληγῆς δὲν ἀπαιτεῖ παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες.

Ἡ «Τζένεραλ Ἐλέκτρικ» κατεσκεύασε τελευταῖα συσκευές, ποὺ μποροῦν νὰ ρυθμισθοῦν ἀπ' ἔξω. Μερικοὶ ἀσθενεῖς ἐπιβραδύνουν τὸ ρυθμὸ τῶν καρδιακῶν παλμῶν, ὅταν κοιμοῦνται καὶ τὸν ἀνεβάζουν ὅταν ξυπνοῦν. Μιὰ ἀσθενής, ποὺ εἶναι μανιώδης γιὰ τὸ ποδήλατο, ὅταν κάνη τὸν περίπατό της μ' αὐτό, ἀνεβάζει τὸ ρυθμὸ τῶν καρδιακῶν παλμῶν στοὺς 80. Ἄλλοι ἀσθενεῖς τὸν ἀνεβάζουν κατὰ τὴν ἐργασία τους ἢ ὅταν πηγαίνουν σὲ μιὰ διασκέδασι, κλπ.

Οἱ ἐπιστήμονες, τέλος, πιστεύουν, ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ κατασκευάσουν συσκευές, ποὺ νὰ λειτουργοῦν μὲ τὸν ἠλεκτρισμό, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ γυάλινο «σύρμα»

Γιὰ νὰ ἐξετάση τοὺς ζωντανοὺς ἱστούς, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα, ἕνας γιατρὸς τοῦ Σικάγου χρησιμοποιεῖ, σὰν βελόνα ἐνέσεως, ἕνα λεπτὸ «σύρμα» ἀπὸ γυάλινες ἴνες ποὺ διαβιβάζουν τὸ φῶς χωρὶς νὰ τὸ ἀλλοιώνουν.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἴνες χρησιμεύουν γιὰ νὰ φωτίζουν τὸν ἱστὸ κι' οἱ ὑπόλοιπες γιὰ νὰ μεταβιβάζουν τὴν εἰκόνα του ὡς τὸ μικροσκόπιο.

Ἐπιδημίες τριχινώσεως

Μολονότι τὰ κρέατα ὑποβάλλονται σὲ αὐστηρὴ ἐξέτασι στὰ σφαγεῖα, σημειώθηκαν, μέσα στὴν τελευταία 35ετία, 25 ἐπιδημίες «τριχινώσεως» — μιᾶς σοβαρῆς ἀρρώστειας ποὺ προκαλεῖται στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ παράσιτα τῶν ζώων καὶ ποὺ μοιάζει στὰ συμπτώματά της μὲ τὸν τυφοειδῆ πυρετό. Τὸ 1940, ὁ γερμανικὸς στρατός, ποὺ κατέλαβε τὴ Νορβηγία, ἔπαθε μιὰ τέτοια ἐπιδημία, μὲ 617 κρούσματα. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, σ' ἕνα ἀμερικανικὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἔπαθαν τριχίνωσι 400 ἄτομα. Τὸ 1930, στὴ Στουτγάρδη, πέθαναν 12 ἄτομα ἀπὸ τριχίνωσι, ἀφοῦ φάγανε μπιφτέκια ...ἄσπρης ἀρκούδας! Οἱ συνηθέστεροι φορεῖς τῶν παρασίτων τῆς τριχινώσεως εἶναι τὰ γουρούνια, ἀλλὰ καὶ τὰ ποντίκια, τὰ σκυλιὰ καὶ οἱ γάτες.

Πράσινα δόντια

Ὁ βαρὺς ἴκτερος τῶν νεογέννητων, ποὺ παρουσιάζεται ὅταν δὲν ταιριάζη τὸ αἷμα τῶν γονέων τους, μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ σήμερα, ἂν ἀλλαγῆ ὅλο τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μὲ μετάγγισι. Ἔτσι, ἔχουν σωθῆ πολλὰ βρέφη. Μπορεῖ ὡστόσο νὰ παρουσιαστῆ κατόπιν ἕνα περίεργο φαινόμενο: νὰ ἔχουν πράσινο χρῶμα τὰ δοντάκια ποὺ θὰ βγάλη τὸ παιδί! Ὁ χρωματισμὸς αὐτὸς ὀφείλεται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, σὲ οὐσίες τῆς χολῆς, ποὺ συγκρατοῦνται μέσα στὴν «ὀδοντίνη».

Οἱ κίνδυνοι τοῦ μασὰζ τῆς καρδιᾶς

Τὸ ἐξωτερικὸ μασὰζ τῆς καρδιᾶς εἶναι μιὰ ἁπλὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδος «ἐξαναζωντανέματος», ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ σταμάτημα τῆς καρδιᾶς. Παρουσιάζει ὡστόσο ὡρισμένους κινδύνους καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐπιδεξιότητα. Ἀλλοιῶς, μπορεῖ νὰ προκαλέση κατάγματα τῶν πλευρῶν, ἐμβολές, ἀκόμη καὶ διάρρηξι τοῦ ἥπατος.

Μιὰ «πληγὴ» ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ ἀκμὴ χειροτερεύει τὴν ἄνοιξι καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΟΠΩΣ ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμός, καὶ τὸ δέρμα ἐπηρεάζεται βαθυὰ ἀπὸ τὴ μεταβατικὴ περίοδο τῆς ἀνοίξεως. Τὴν ἐποχὴ αὐτή, παρατηρεῖται μιὰ γενικὴ αὔξησι τῶν ἀνταλλαγῶν τῆς ὕλης, ποὺ ἐκδηλώνεται ἰδίως στὰ ἔντερα καὶ στοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες.

Ὡστόσο καὶ τὸ δέρμα, ὅπως εἴπαμε, μπορεῖ νὰ λάβη ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἐποχικὴ ἀνανέωσι καὶ νὰ ἐπηρεαστῆ θετικὰ ἢ ἀρνητικά.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, ὡρισμένες δερματικὲς διαταραχές, προπάντων δὲ οἱ συνδεόμενες ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ δέρμα, ὑποχωροῦν τὴν ἄνοιξι, μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως. Αὐτὸ συμβαίνει π.χ. στὶς χιονίστρες, στὰ κιρσώδη ἕλκη, κλπ.

Ἀντίθετα, ἄλλες παθήσεις τοῦ δέρματος χειροτερεύουν τὴν ἄνοιξι, κάποτε μάλιστα σὲ ἀνησυχαστικὸ βαθμό. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία λοιπὸν ἀνήκει ἡ ἀκμή, ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιάση τότε ἐπιπλοκὲς μολυσματικῆς φύσεως.

Ἡ ἀκμὴ προκαλεῖται καὶ διατηρεῖται ἀπὸ μιὰ διαταραχὴ τῆς ἐκκρίσεως τοῦ σμήγματος, τῆς λιπαρῆς δηλαδὴ οὐσίας, ποὺ παράγουν οἱ ἀδένες γύρω ἀπὸ τὶς τρίχες γιὰ νὰ τὶς λιπαίνουν. Σὲ πολλὰ πρόσωπα, ἡ ἔκκρισι αὐτή, ὄχι μόνο αὐξάνει ὑπερβολικά, ἀλλὰ καὶ ἀποβάλλεται δύσκολα, ἔτσι ποὺ σχηματίζονται πάνω στὸ δέρμα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα μαῦρα στίγματα (μπιμπίκια), ποὺ φεύγουν εὔκολα μὲ τὸ στύψιμο μὲ τὰ δάχτυλα.

Στὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ δέρματος, δημιουργοῦνται τοπικὲς μολύνσεις. Αὐτές, ὅταν εἶναι ἐλαφρές, προκαλοῦν ἕνα μικρὸ κοκκίνισμα, σὲ σοβαρώτερες ὅμως περιπτώσεις σχηματίζουν κόκκινα σπειράκια μὲ κίτρινο «κεφάλι». Ἀκόμη πιὸ σοβαρὴ μορφὴ παίρνει ἡ ἀκμή, ὅταν σχηματίζωνται πραγματικὰ ἀποστήματα, σκληρά, μεγαλείτερα ἢ μικρότερα.

Περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, προσβάλλονται ἀπὸ τὴν ἀκμὴ τὸ πρόσωπο καὶ ἡ πλάτη, ἀκολουθοῦν δὲ τὸ στῆθος καὶ οἱ ὦμοι.

Οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν αὐτὴ τὴ διαταραχὴ τῆς λειτουργίας τῶν σμηγματογόνων ἀδένων τοῦ δέρματος εἶναι πολύπλοκες.

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ δυσκολία τῆς θεραπείας τῆς ἀκμῆς.

Τελευταίως, οἱ δερματολόγοι κατώρθωσαν νὰ διαφωτίσουν ὡς ἕνα σημεῖο αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν παρατήρησι ὅτι ἡ ἀκμὴ δείχνει προτίμησι στοὺς νέους, ἰδίως δὲ στὰ κορίτσια, κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως. Οἱ ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει ὅτι οἱ σμηγματογόνοι ἀδένες φτάνουν στὴν πλήρη ἀνάπτυξί τους σὲ χρονικὸ διάστημα ἴδιο μὲ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐνδοκρινῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ὑπάρχουν ὁρμόνες, ποὺ μποροῦν νὰ ἐλαττώσουν ἢ νὰ αὐξήσουν τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀκμῆς.

Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ ἐμφανίζεται κάποτε ξαφνικὰ ἀκμή, ἔπειτα ἀπὸ διαταραχὲς τοῦ κύκλου τῶν ἐμμήνων, ἢ στὴν ἐποχὴ τῆς ἐμμηνολήξίας, εἴτε ἔπειτα ἀπὸ ὁρμονοθεραπεῖες, ποὺ δὲν τὶς δέχεται ὁ ὀργανισμός.

Ἀλλ' οἱ ὁρμόνες, μόνες τους, δὲν ἀρκοῦνε γιὰ νὰ προκαλέσουν καὶ νὰ διατηρήσουν τὴν ἀκμή, ἂν δὲν ὑπάρχουν συγχρόνως καὶ πεπτικὲς διαταραχές. Αὐτὲς οἱ τελευταῖες διαταραχὲς γίνονται συχνότερες τὴν ἄνοιξι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ καὶ ἀνθυγιεινὴ διατροφὴ τῶν χειμωνιάτικων μηνῶν.

Τέλος, τὸ δέρμα εἶναι ἰδιαίτερα ὑποκείμενο στὶς μικροβιακὲς μολύνσεις, τὴν ἄνοιξι. Γιατὶ τὰ μικρόβια γίνονται δραστικώτερα, προπάντων ὅταν βροῦνε εὐνοϊκὲς συνθῆκες ἀναπτύξεως, ἐξ αἰτίας τῶν ὁρμονικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῶν ἐντερικῶν αὐτοδηλητηριάσεων.

Ἐπομένως, τὴν ἄνοιξι καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐπιβάλλεται νὰ καταστρώσετε ἕνα ἀληθινὸ πολεμικὸ σχέδιο κατὰ τῆς ἀκμῆς, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψι ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ μπορεῖ νὰ συντελέσουν στὴν ἐποχικὴ χειροτέρεψί της. Θὰ προσπαθήσετε προπάντων νὰ ρυθμίσετε τὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων μὲ ὁρμόνες καὶ βιταμίνες. Θὰ κανονίσετε τὴν πέψι σας, μὲ κατάλληλες δίαιτες καὶ μὲ φάρμακα γιὰ τὸ συκώτι καὶ γιὰ τὰ ἔντερα.

Θὰ περιορίσετε τὴν ἔκκρισι σμήγματος ἀπὸ τοὺς ἀδένες, μὲ τὴν τοπικὴ χρῆσι εἰδικῶν ἀπολυμαντικῶν λοσιὸν ἢ καταλλήλων σαπουνιῶν.

Τέλος, θὰ ἀκολουθήσετε ἕνα σύστημα ζωῆς ἀπόλυτα τακτικῆς, καταργῶντας τὸ κάπνισμα, τὰ πιοτά, τὰ ξενύχτια καὶ τὶς καταχρήσεις κάθε εἴδους.

Γελωτοθεραπεία

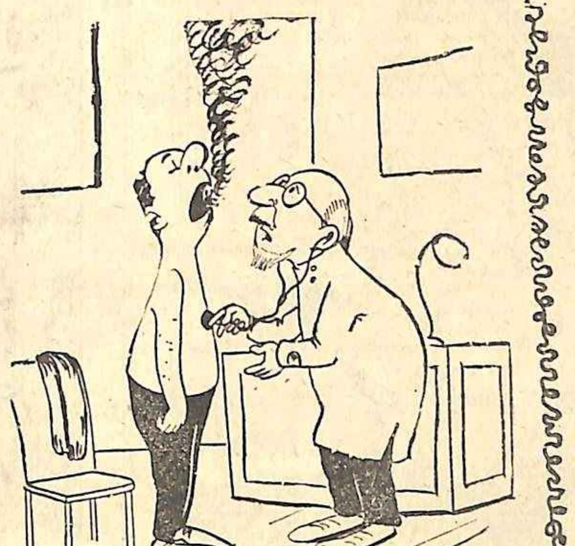

—Ἔχετε, βλέπω, καοῦρες στὸ στομάχι!..

— Εἶναι ἡ πιὸ ὡραία ἐποχή... Οἱ μέρες μακραίνουν καὶ οἱ φοῦστες κονταίνουν!...

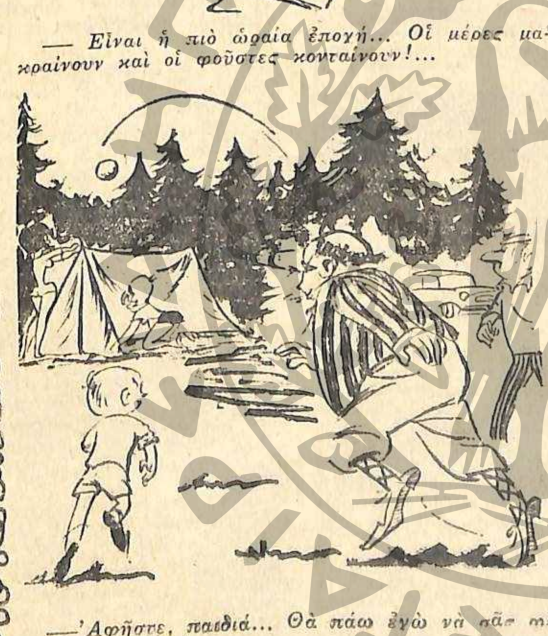

—Ἀφῆστε, παιδιά... Θὰ πάω ἐγὼ νὰ σᾶς πέρω τὴ μπάλλα!

Οἱ μαγικὲς ἰδιότητες ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Θεραπεύει τὶς ψυχοπάθειες καὶ ἐξαφανίζει τὸν πόνο.

ΑΝ βλέπετε τὸν προϊστάμενό σας σὰν ἐχθρὸ ποὺ θέλει τὸ κακό σας, βάλτε στὸ γραμμόφωνο ἕνα δίσκο μὲ μουσικὴ τρομπέτας —ἂς ποῦμε, τὸ «Μάϊν Παπά», μὲ τὸν Ἔντι Κάλβερτ. Θὰ δῆτε πὼς θὰ ἀλλάξουν ριζικὰ οἱ διαθέσεις σας ἀπέναντι στὸ διευθυντή σας...

Ἂν σᾶς βασανίζη ἕνας πονοκέφαλος, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ περάση, δοκιμᾶστε γιὰ φάρμακο τὸ «Κονσέρτο σὲ μὶ ἔλασσον» τοῦ Μέντελσον.

Ὑποφέρετε ἀπὸ ρευματισμούς; Καταφύγετε στὰ ἔργα τοῦ Μότσαρτ. Δὲ μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε; Ὁ Σοῦμπερτ εἶναι ὅ,τι σᾶς χρειάζεται. Πρὶν τελειώση ἡ «Ἡμιτελὴς Συμφωνία» του, θὰ βλέπετε ὄνειρα γλυκά...

Αὐτὰ βεβαιώνει τοὐλάχιστον μιὰ ὁμάδα Ἀμερικανῶν γιατρῶν, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μίτσιγκαν, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς «μουσικοθεραπείας».

Συνιστοῦν π.χ. τὴν ἅρπα σὰν τὸ καλλίτερο μουσικὸ ὄργανο κατὰ τοῦ ὑστερισμοῦ, τὴν τρομπέτα γιὰ τὶς περιπτώσεις μανίας καταδιώξεως καὶ τὸ βιολὶ γιὰ τοὺς πονοκεφάλους.

Οἱ συνθέσεις τοῦ Χαῖντελ —λένε— κάνουν πολὺ καλὸ στὴν καρδιά, τοῦ Μότσαρτ στοὺς ρευματισμοὺς καὶ τοῦ Σοῦμπερτ στὴν ἀϋπνία.

Γενικά, ἡ μουσική, σοβαρὴ ἢ ἐλαφρειά, μπορεῖ νὰ κάνη θαύματα. Ἄλλωστε, ὅλοι μας νοιώθομε μιὰ ἔξαψι, ἕνα ἐνθουσιασμό, ὅταν ἀκούσουμε ἕνα ἐμβατήριο ἢ ἕνα ὁμαδικὸ τραγοῦδι ἀπὸ πλῆθος κόσμου. Κι' ἀντίθετα, ἐνεργεῖ πάνω μας σὰν καταπραϋντικὸ ἕνα νανούρισμα ἢ τὸ ἥσυχο «Σεληνόφως» τοῦ Ντεμπυσύ.

Αὐτὸς εἶναι ἄλλωστε ὁ λόγος, ποὺ οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦν ἤδη ἀπὸ καιρὸ τὴ μουσικὴ σὰν ἕνα μέσο θεραπείας τῶν ψυχικῶν παθήσεων. Ἔχουν παρατηρήσει πράγματι ὅτι μπορεῖ νὰ ξυπνήση συγκινήσεις, ποὺ τὶς εἶχε ναρκώσει ἡ ψυχοπάθεια.

Ἀναφέρεται ἡ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι μιᾶς νέας Ἰταλίδας μητέρας, ποὺ ἀντιπαθοῦσε φοβερὰ τὸ μωρό της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ δῆ στὰ μάτια της. Οἱ γιατροὶ εἶχαν δοκιμάσει τοῦ κάκου κάθε γνωστὴ θεραπευτικὴ μέθοδο. Τέλος, καταφύγανε στὴ μουσική.

Ἕνας πιανίστας ἔπαιξε, μπροστὰ στὴ νέα γυναίκα, διάφορες ἰταλικὲς μελωδίες. Καὶ μιὰ ἄρια ἀπ' τὴν ὄπερα «Τροβατόρε» ἔκανε τὸ θαῦμα: Ἡ μητέρα ἄρχισε νὰ κλαίη. Ὕστερα ζήτησε νὰ δῆ τὸ παιδί της. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ θεραπεία της προχώρησε κανονικὰ καὶ ὁλοκληρώθηκε.

Στὴν Ἀγγλία, ἔχει ἱδρυθῆ, ἐδῶ καὶ 2 χρόνια, ἕνα «κέντρο μουσικοθεραπείας», στὸ νοσοκομεῖο Χόρτον, ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλείτερα βρετανικὰ ψυχιατρεῖα. Κι' οἱ γιατροί του ἔχουν σημειώσει ἤδη ἐκπληκτικὲς ἐπιτυχίες, ὀργανώνοντας συναυλίες καὶ προγράμματα μεταδόσεως δίσκων.

Ἀλλὰ καὶ στὰ ἄλλα, τὰ κοινὰ νοσοκομεῖα χρησιμοποιοῦνται ὁλοένα περισσότερο οἱ μαγικὲς ἰδιότητες τῆς μουσικῆς. Ἀνακουφίζονται ἔτσι οἱ ἄρρωστοι, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουν μονότονες καὶ πληκτικὲς βδομάδες στὸ κρεβάτι. Ἡρεμοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ὑποβάλλονται σὲ μικρὲς ἐγχειρήσεις μὲ τοπικὴ ἀναισθησία. Ὅπως ἐξηγεῖ ἕνας ψυχίατρος, «ἡ μουσικὴ κάνει φιλικὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ νοσοκομείου καὶ χαλαρώνει τὴ νευρικὴ ὑπερένταση τῶν ἀρρώστων».

Ἐξ ἄλλου, στὴ Βοστώνη, διάφοροι χειροῦργοι ἔχουν κάμει ἐγχειρήσεις στὴν καρδιά, ἀφαιρέσεις κύστεων καὶ τοκετούς, χωρὶς νάρκωσι, μὲ τὴ μουσικὴ μονάχα.

— Φαίνεται ὅτι τὸ κέντρο τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ἀποτυπώνει τὴ μουσική, εἶναι τὸ ἴδιο μὲ κεῖνο ποὺ αἰσθάνεται τὸν πόνο. Οἱ δυνατοὶ μουσικοὶ ἦχοι ἐμποδίζουν νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ τὰ «μηνύματα» ἀπ' τὰ αἰσθητήρια νεῦρα κι' ἔτσι ἐξαφανίζουν τὸν πόνο.

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὠφελήση τὸν καθένα ἡ μουσική. Ὅταν δοκιμάζετε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἐναντίον σας, πὼς τίποτα δὲ σᾶς πηγαίνει καλά, μὴ τὸ ρίξετε στὸ πιοτὸ γιὰ νὰ πνίξετε τοὺς καϋμούς σας. Βάλτε καλλίτερα μερικοὺς δίσκους στὸ γραμμόφωνο... καὶ θὰ φτιάξουν τὰ πράγματα!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

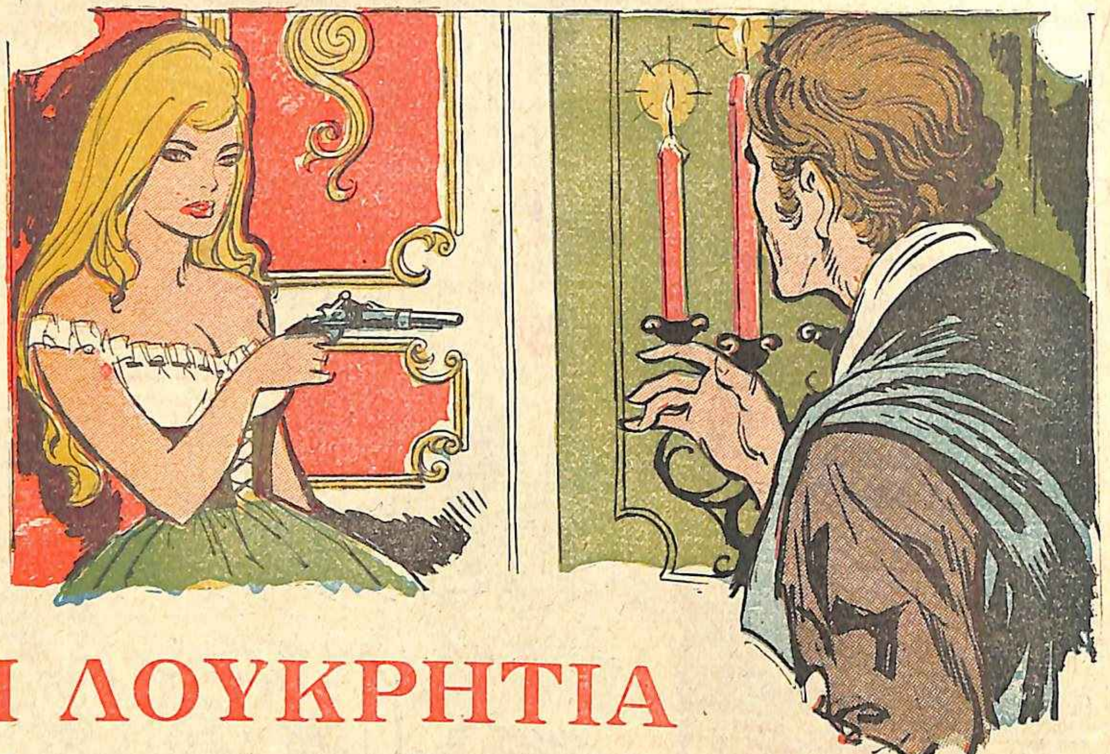

Η ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ τῆς Ἐπαναστάσεως

—Ἕνα βῆμα ἀκόμη καὶ τραβάω!... τοῦ φώναξε.

ΕΙΧΑΝ περάσει τρία χρόνια, ἀπὸ τότε, ποὺ ξέσπασε ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Τρία χρόνια ὅλο μαρτύρια, ἐξοντώσεις, αἷμα...

Ὁ Τιβέριος Ρουάρ, δειλὸς καὶ καιροσκόπος, εἶχε ἀσπασθῆ ἀπ' τοὺς πρώτους στὴ Νάντη τὶς ἐπαναστατικὲς ἰδέες καὶ ἔγινε μάλιστα πρόεδρος τῆς Λέσχης τῶν Ἰακωβίνων. Ἡ κόρη του, ἡ Ἀνζέλ, δὲν ἄργησε ν' ἀκολουθήση τὸ παράδειγμά του. Λάβαινε μέρος στὶς συνεδριάσεις τῆς Λέσχης, παρακινοῦσε τὶς ἄλλες γυναῖκες νὰ προσχωρήσουνε στὴν Ἐπανάστασι. Καί, ἀκολουθῶντας τὴ μόδα τῆς ἐποχῆς, ἄλλαξε τ' ὄνομά της καὶ πῆρε ἕνα ἀρχαῖο ρωμαϊκό: Λουκρητία.

Ἦταν ὡραιότατη κοπέλλα, μὲ ἀγαλματένιο κορμὶ καὶ ἐξαίσια χαρακτηριστικά. Μιὰ ἀπ' τὶς ξανθὲς ἐκεῖνες, ποὺ ἡ ἐπιδερμίδα τους ἔχει τὸ σκοῦρο χρῶμα τοῦ κεχριμπαριοῦ, μὲ μεγάλα βελούδινα μάτια σκουρογάλανα καὶ μὲ μακριὲς βλεφαρίδες.

Θἄτρεχαν σίγουρα στὶς φλέβες της μερικὲς στάλες παλιοῦ πειρατικοῦ αἵματος, ποὺ τὴν κάνανε ν' ἀγαπάη τὴ μάχη, τὸν κίνδυνο, τὴ μυρωδιὰ τῆς μπαρούτης... Ἦταν μιὰ σωστὴ ἡρωΐδα. Καὶ συγχρόνως ἐνάρετη, ὅσο ἐλάχιστες ὄμορφες γυναῖκες κατώρθωναν νὰ εἶναι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ἡ ἀρετὴ δὲν ἔτρεχε στοὺς δρόμους...

Οἱ ἐπαναστάτες τῆς Νάντης εἶχαν κάνει ἀμέτρητα κι' ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, ἀπὸ τότε, ποὺ εἶχε φτάσει ἐκεῖ σὰν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ Καρριέ, ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος, ἀνθρωπόμορφο τέρας. Προαισθανόμενος, λοιπόν, τὶς εὐθύνες, ποὺ θ' ἀναλάβαινε γιὰ ὅλ' αὐτά, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του, ὁ Ρουὰρ προτίμησε νὰ τὸ σκάση μὲ τρόπο ἀπ' τὴ Νάντη καὶ νὰ κολλήση στὴν ἐπιμελητεία τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ. Εἶχε ἀφίσει τὴν κορη του, μὲ μόνη συντροφιὰ μιὰ γριὰ καὶ πιστὴ ὑπηρέτρια, τὴ Γερτρούδη.

Μιὰ βραδυά, ἐνῶ ἡ Ἀνζὲλ ἑτοιμαζότανε νὰ πλαγιάση, ἄκουσε ξαφνικὰ δυνατὰ χτυπήματα στὴν πίσω πόρτα. Κατέβηκε ἀμέσως νὰ δῆ ποιὸς ἦταν. Ἡ Γερτρούδη, βυθισμένη στὸν ὕπνο, δὲν ἄκουσε τίποτα.

Ἡ Ἀνζὲλ κύτταξε ἀπὸ μιὰ χαραμάδα. Διέκρινε ἕναν ἄντρα, μὲ δίκωχο στὸ κεφάλι καὶ σκεπασμένο μ' ἕνα στρατιωτικὸ μανδύα. Τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ὁ πατέρας της.

Ἄνοιξε, λοιπόν, τὴν πόρτα, γελῶντας ἀπὸ εὐχαρίστησι, ἔμπασε μέσα τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο κι' ἑτοιμαζότανε νὰ τὸν ἀγκαλιάση. Μὰ κατάλαβε ξαφνικὰ πὼς ἦταν ἕνας ψηλός, ξανθὸς νέος, καλοξυρισμένος, μ' ἕνα μεγάλο πρόσφατο σημάδι σπαθιᾶς στὸ μέτωπό του.

— Τί θέλεις, φίλε μου; τὸν ρώτησε, ζαρώνοντας τὰ φρύδια της.

— Δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ νέος, δὲν ξέρω ποιὰ εἴσαστε, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ φιλοξενήσετε! Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Μπαρασπόν, λοχαγὸς τοῦ στρατοῦ τῶν βασιλοφρόνων. Δραπέτευσα ἀπ' τὴ φυλακή, ἀλλὰ μὲ κυνηγᾶνε τώρα... Ἔχω μιὰ μητέρα καὶ μιὰ ἀδελφή, ποὺ μ' ἀγαποῦν καὶ ποὺ τὶς λατρεύω... Θέλετε νὰ μὲ σώσετε; Ἐπρόκειτο νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι αὔριο!

— Ἐλᾶτε, εἶπε ἁπλὰ ἡ Ἀνζέλ. Θὰ σᾶς κρύψω. Ἀκολουθῆστε με, πολίτα!

Δὲν εἶχαν μπῆ ἀκόμα στὸ δωμάτιό της, ὅταν ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὰ παντζούρια καὶ φωνές:

— Πολῖτις Ρουάρ! Ἀνοῖχτε!

— Γρήγορα, ἐλᾶτε ἐδῶ νὰ κρυφτῆτε, ψιθύρισε ἐπιταχτικὰ ἡ Ἀνζέλ, ἀνοίγοντας μιὰ καταπακτή, ποὺ δὲν ξεχώριζε καθόλου ἀπ' τὸ πάτωμα.

Ὁ νέος κατέβηκε πέντε-ἔξη σκαλοπάτια καὶ σταμάτησε, νοιώθοντας νὰ χτυπάη δυνατὰ ἡ καρδιά του.

— Θ' ἀνοίξης, ἐπιτέλους, πολῖτις Ρουάρ; ἐξακολούθησε ἀπ' ἔξω ἡ τραχειὰ ἀντρικὴ φωνή. Σὲ κατηγοροῦνε πὼς κρύβεις κάποιον ἀριστοκράτη!

Ἡ Ἀνζὲλ ἔβαλε ξαφνικὰ τὰ γέλια, τόσο δυνατά, ποὺ ἀκούστηκαν ὡς τὸ δρόμο.

— Καὶ ποιὸς μὲ κατηγορεῖ; ρώτησε.

— Ἐγώ! Ὁ Γράκχος Λὲ Ναντέκ!

— Εἶσαι βλάκας, Λὲ Ναντέκ! Ἂν δὲ σᾶς ἀνοίγω, εἶναι γιατὶ ἑτοιμάζομαι νὰ κοιμηθῶ καὶ τὸ ντύσιμό μου δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ δεχτῶ γενναίους πατριῶτες...

— Λίγο μᾶς μέλει γιὰ τὸ τί φορᾶς! Ξέρομε πὼς εἶσαι ἐνάρετη... Μὰ ἀπόδειξέ μας πὼς δὲν κρύβεις ἕνα ἀριστοκράτη στὸ σπίτι σου!

Ἡ Ἀνζὲλ ἔβγαλε γρήγορα τὴ φούστα της κι' ἔμεινε μόνο μὲ τὸ πουκάμισο. Ἔτσι, μὲ τοὺς ὤμους καὶ τὰ μπράτσα γυμνά, ἔλυσε τὰ θαυμάσια μαλλιά της, ἄνοιξε τὸ παράθυρο κι' ἔσκυψε πρὸς τὸ δρόμο, ποὺ τὸν φώτιζαν μερικοὶ πυρσοί.

— Μὲ πιστεύετε τώρα; φώναξε. Φαντάζεσθε πὼς θὰ μποροῦσα νὰ δεχτῶ ἕνα ξένο, ἕνα προδότη, ἕνα ἐχθρό, ἔτσι γυμνὴ ὅπως εἶμαι;

— Ναί, ναί, σὲ πιστεύουμε! ἀκούστηκαν διάφορες τραχειὲς φωνές. Σὲ πιστεύουμε!

Κι' οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι ἄντρες, οἱ ἄγριοι ἐπαναστάτες, φύγανε, σέρνοντας τὰ ὅπλα τους πάνω στὸ λιθόστρωτο. Τοὺς εἶχε λυγίσει ἡ ἑτοιμότητα, ἡ ἀρετή, ἡ ὀμορφιὰ μιᾶς γυναίκας.

Ἡ Ἀνζὲλ ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα κι' ἄνοιξε τὴν καταπακτή.

— Καὶ τώρα φύγετε καὶ ξεχάστε με! εἶπε στὸν κρυμμένο ἀριστοκράτη, τρέμοντας ἀκόμα ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Θεέ μου, τί ὄμορφη, ποὺ εἴσαστε! μουρμούρισε ἐκεῖνος, ἐκστατικός.

— Σᾶς παρακαλῶ... σᾶς διατάζω... Φύγετε! Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος.

— Γιατί νὰ φύγω; Εἶμαι νέος; Εἴσαστε ὄμορφη καὶ μονάχη... Ἐλᾶτε μαζί μου! Ἂν αὐτὰ τὰ κτήνη ξαναγυρίσουν καὶ μὲ δοῦνε νὰ βγαίνω ἀπὸ δῶ, σίγουρα θὰ σᾶς σκοτώσουν!

— Ὄχι, εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Τιβερίου Ρουάρ, ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ. Δὲ μὲ σκοτώνουν ἐμένα...

— Τοῦ ἀξιωματικοῦ Ρουάρ, εἶπε γελῶντας ὁ κόμης. Αὐτὸς μ' ἔστειλε στὶς φυλακὲς τῆς Νάντης! Ὁ πατέρας θέλησε νὰ μὲ θανατώση κι' ἡ κόρη μ' ἔσωσε. Παίρνω τὴν κόρη, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα... Ἐμπρός, ὀμορφούλα μου!

Κι' ὁ νέος προχώρησε πρὸς τὴν Ἀνζέλ, ἁπλώνοντας τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάση, διψῶντας γιὰ φιλιά. Στὸ θέσιμο τῆς ὄμορφης κοπέλλας, εἶχε ξεχάσει κιόλας τὸ θάνατο, τὴ λαιμητόμο καὶ τοὺς διωγμούς...

Μὰ ἡ Ἀνζὲλ ἅρπαξε ξαφνικὰ ἕνα πιστόλι, πάνω ἀπ' τὸ κομοδῖνο καί, σημαδεύοντας μ' αὐτὸ τὸ θρασὺ ἀριστοκράτη, τοῦ εἶπε, ἐνῶ τὰ μάτια της πετοῦσαν φωτιές:

— Ἕνα βῆμα ἀκόμα καὶ τραβάω!

— Δὲ θὰ μὲ πετύχης, ἀπάντησε ὁ νέος.

Καὶ προχώρησε... Μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε, κι' ὁ κόμης κυλίστηκε χάμω, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ πλευρό του...

Μόλις τὸν εἶδε νὰ πέφτη, ἡ Ἀνζὲλ τρόμαξε κι' ἔτρεξε νὰ ξυπνήση τὴ Γερτρούδη.

Ἡ γριὰ ἦταν λιγάκι μάγισσα, λιγάκι γιάτρισσα, κι' ἤξερε νὰ περιποιῆται τὶς πληγές. Ἐξέτασε τὸ τραῦμα τοῦ κόμητος καὶ κατάλαβε πὼς ἡ σφαῖρα εἶχε γλυστρήσει πάνω στὸ πλευρὸ κι' εἶχε σφηνωθῆ στοὺς μῦς, κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸ μαστό.

Τὴν ἔβγαλε ἐπιδέξια, καθάρισε τὴν τρύπα, ποὺ εἶχε ἀνοίξει καὶ ξάπλωσε τὸν πληγωμένο στὸ κρεβάτι τῆς Ἀνζέλ.

Ἡ νέα ἐγκαταστάθηκε δίπλα στὸ μαξιλάρι του. Κι' ὁ ἔρωτας, ποὺ πάντα τριγυρίζει τοὺς νέους, ἔγινε αἰτία ὥστε, ἕνα βράδυ, ὁ κόμης ντὲ Μπαρασπὸν νὰ πετύχη, μὲ τὴ χλωμάδα του καὶ τὶς λιγωμένες του ματιές, τὶς γεμάτες πόθο, ὅ,τι δὲ θὰ κατώρθωνε ποτὲ μὲ τὴ βία...

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι φύγανε κρυφὰ ἀπ' τὴ Νάντη καὶ πῆγαν στὸ Χάαρλεμ τῆς Ὀλλανδίας, ὅπου μείνανε ὡς τὸ τέλος τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ κόμης κρατοῦσε τὰ βιβλία ἑνὸς μαγαζιοῦ κι' ἡ γυναῖκα του ἔδινε μαθήματα πιάνου καὶ τραγουδιοῦ.

Μετὰ τὴν Ἐπανάστασι γύρισαν στὴ Γαλλία. Ὁ κόμης πέθανε τὸ 1815. Ἡ γυναῖκα του πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε τότε στὴ Νάντη. Βλέποντάς την, γριὰ κι' ἀδύνατη, μὲ τὸ μεγάλο κλαδωτὸ σάλι της, δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψη πὼς ἦταν τὸ ὑπέροχο πλάσμα, ποὺ εἶχε ξετρελλάνει ἄλλοτε ἀμέτρητους ἄντρες...

Πέθανε, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, στὸ μοναστήρι τῶν Οὐρσουλίνων.

Γ. ΡΙΣΑΡ

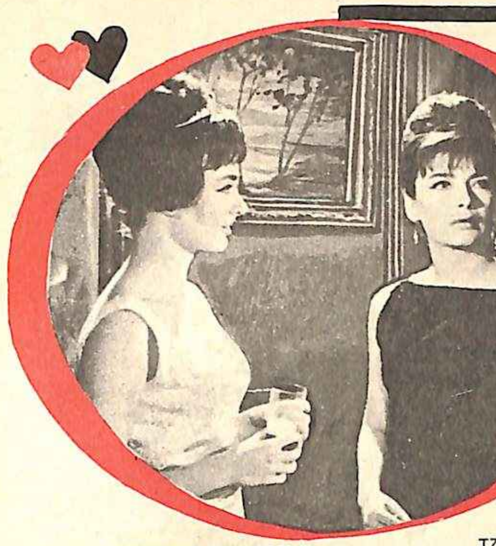

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

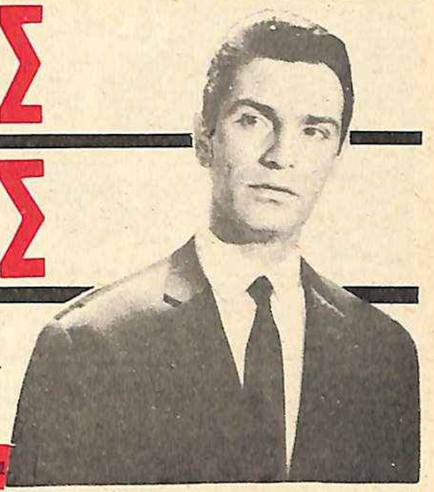

Σενάριο: ΒΑΓΓΕΛΗ ΓΚΟΤΦΑ
Φωτογραφία: ΝΙΚΟΥ ΚΑΒΟΥΚΙΔΗ
Ντεκόρ: ΜΑΡΚΟΥ ΖΕΡΒΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ	: Λένα.	ΒΥΡΩΝ ΠΑΛΛΗΣ	: Γιῶργος.
ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ	: Μάρω.	ΤΑΣΩ ΚΑΒΒΑΔΙΑ	: Ἀθηνᾶ.
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΣ	: Ἀλέξης.	ΤΖΕΝΗ ΡΟΥΣΣΕΑ	: Ζωή.
ΜΗΝΑΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ	: Νίκος.	ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ	: Μηνᾶς.
		ΛΙΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ	: Ἔρση.

Ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. — Μιὰ νέα μεγάλη δημιουργία τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ.

15ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μάρω Λεωνίδου, ἐπισκέπτεται τὴν παλαιὰ φίλη της Λένα Μαυρουδῆ, κατὰ τρία χρόνια μεγαλύτερή της, ἡ ὁποία ὅμως στὸ μεταξὺ ἔγινε θεία της ἐπειδὴ παντρεύτηκε τὸν θεῖο της καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴ βοηθήση. Ἡ Μάρω εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἀλέξη Βαλσάμη, ἕνα νέο, ποὺ ὅπως τῆς τὸν περιγράφει ἡ ἴδια εἶναι «Ἀπόλλων καὶ Ἄδωνις μαζί, κοσμικός, κοινωνικώτατος, γλωσσομαθής, ταξιδεμένος, ἕνας ἄνδρας ποὺ ξέρει νὰ ζῆ». Ἡ Μάρω ζητάει τὴ συμμαχία τῆς Λένας, ἐπειδὴ διάφοροι καλοθελητὲς ἔσπευσαν νὰ πληροφορήσουν τὴ μητέρα της γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Ἀλέξη, περιγράφοντάς τον συγχρόνως μὲ τὰ πιὸ μελανὰ χρώματα.

Ὁ Νίκος παίρνει τὸ μέρος τῆς Μάρως καὶ προσκαλεῖ τὸν Ἀλέξη στὸ σπίτι του, σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ποὺ θὰ τοῦ δώση τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίση τὴ μέλλουσα πεθερά του.

Μιὰ παράξενη ταραχὴ καταλαμβάνει τόσο τὴ Λένα ὅσο καὶ τὸν Ἀλέξη, ὅταν ὁ Νίκος τοὺς παρουσιάζη τὸν ἕνα στὸν ἄλλο.

Ὁ Ἀλέξης στέλνει τὴν ἄλλη μέρα λουλούδια στὴ Λένα καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν πολιορκῆ συστηματικά. Ἡ Λένα, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη, φεύγει γιὰ μερικὲς μέρες στὴ Ρόδο. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες φτάνει ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀλέξης, μὲ σκοπὸ νὰ ὁλοκληρώση τὴν κατάκτησί του.

Ἕνα τηλεφώνημα τῆς Ἀθηνᾶς ἀναγκάζει τὴ Λένα νὰ ἐπισπεύση τὴν ἐπάνοδό της στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τρέξη κοντὰ στὴν ἄρρωστη κορούλα της, τὴν Ἔρση.

Μόλις ἡ Ἔρση γίνεται καλὰ ὁ Ἀλέξης παρασύρει τὴ Λένα σ' ἕνα διαμέρισμα ποὺ νοίκιασε σὲ μιὰ ἥσυχη συνοικία, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ συναντιῶνται ἐκεῖ ἄφοβα. Βγαίνοντας ὅμως ἡ Λένα βλέπει ἕνα σταματημένο ταξί, μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκεται μιὰ γυναίκα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ Ζωή, μιὰ πρώην φίλη τοῦ Ἀλέξη, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ ὅλες του τὶς κινήσεις.

Ἡ Μάρω νοιώθει πὼς ὁ Ἀλέξης τῆς φεύγει. Πηγαίνει λοιπὸν νὰ βρῆ τὸ θεῖο της καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει τὶς ἀνησυχίες της.

Μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ὁ Ἀλέξης παίρνει ἕνα πρωῒ τὴ Λένα καὶ πηγαίνουν μιὰ βόλτα στὸν παραλιακὸ δρόμο τοῦ Σουνίου.

ΑΛΕΞΗΣ (προσπαθῶντας μὲ κάποιο γέλιο νὰ διασκεδάση τοὺς φόβους της): Ἴσα-ἴσα. Τώρα βλεπόμαστε μὲ τὴν ἔγκρισί τους.
ΛΕΝΑ (ἀπότομα): Κάνεις λάθος. Χθὲς μὲ παρακάλεσε νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ καὶ νὰ μὴ σοῦ ξαναμιλήσω γιὰ τὴ Μάρω...
Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Λένας βυθίζουν τὸν Ἀλέξη σὲ σκέψεις. Βλέποντας πὼς δὲ μιλάει, ἐκείνη συνεχίζει:
— Δὲν ξέρω τί σκέπτεσαι, Ἀλέξη. Νομίζω ὅμως πὼς οὔτε ἐγώ, οὔτε ἐσὺ μποροῦμε ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴν κατάστασι....

... ἀποφασιστικά: Εἴχαμε πάρει μιὰ ἀπόφασι στὴ Ρόδο κι' ὅμως δὲν τὴν πραγματοποιήσαμε. Γιατί;
ΑΛΕΞΗΣ: Ἐσὺ ἀρνήθηκες νὰ μιλήσης στὸ Νίκο.
ΛΕΝΑ: Δὲν ἀρνήθηκα. Δίστασα... Δὲν ἦταν μόνο ἡ ἀρρώστεια τοῦ παιδιοῦ, ποὺ μ' ἔκανε νὰ διστάσω...
ΑΛΕΞΗΣ: Τί θὲς νὰ πῆς;
ΛΕΝΑ: Φοβᾶμαι πὼς πήραμε ἕνα δρόμο ποὺ δὲ βγάζει πουθενά. Ἡ Ἱστορία μας ἀργὰ ἢ γρήγορα...

Ὁ Ἀλέξης δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τελειώση τὴ φρᾶσι της. Τὴν ἀγκαλιάζει σχεδὸν βίαια. Τὴ σφίγγει ἐπάνω του καὶ τῆς λέει:
— Ἀγάπη μου... ἀγάπη μου... ἀγάπη μου... Γιατί θέλεις ν' αὐτοβασανίζεσαι; Ἡ Ἱστορία μας δὲν ἔχει οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος. Κι' ἐσὺ κι' ἐγώ, ἂν μπορούσαμε, θὰ κάναμε διαφορετικά. Δὲν μποροῦμε ὅμως. Καταλάβε το πὼς καίγομαι κι' ἐγὼ ὅμως κι' ἐσύ...
Ἡ Λένα τὸν κυττάζει μὲ λαχτάρα. Παρακολουθεῖ τὴν ἔκρηξί του, ἐνῶ τὰ χείλη της τρέμουν.

ΛΕΝΑ: Συγχωρεσέ με!... Συγχωρεσέ με!... Δὲν ξέρω τί λέω. Δὲ μὲ νοιάζει ποῦ πᾶμε. Ἐσὺ θ' ἀποφασίσης. Πές μου νὰ φύγουμε καὶ θἆμαι κοντά σου. Πές μου, ἂν θέλης, νὰ πεθάνουμε καὶ πάλι θἆμαι κοντά σου...

Ὁ Ἀλέξης τὴ σφίγγει καὶ πάλι μὲ δύναμι στὴν ἀγκαλιά του. Στὰ μάτια του φαίνεται καθαρὰ ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν κατάκτησί του.

— Δὲ θὰ πεθάνουμε, χρυσή μου, τῆς λέει. Θὰ ζήσουμε...

... Θὰ ζήσουμε γιατὶ σ' ἀγαπῶ... Γιατὶ μ' ἀγαπᾶς!'..

ΛΕΝΑ (μὲ παραφορὰ ἐνθουσιασμοῦ): Στὸ κάτω-κάτω καὶ μόνο γι' αὐτό, πρέπει νὰ βγάλουμε τὶς παρωπίδες ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐπιμένουν νὰ τὶς φορᾶνε. "Ἂς μάθουν ν' ἀντικρύζουν τὴν πραγματικότητα κατὰ πρόσωπο. "Ἂς μάθουν πὼς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς κρατοῦν ζεμένους στὸ μαγκάνι τῆς ὑποκρισίας.

ΑΛΕΞΗΣ (τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴ φιλᾶ μὲ παραφορά): Κορίτσι μου!... Ἀγάπη μου!... Γυναίκα μου!...

Ἀφοῦ μένουν γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, τρυφερὰ ἀγκαλιασμένοι, ἡ Λένα ὑπενθυμίζει στὸν Ἀλέξη πὼς εἶναι ὥρα νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἀθήνα. Μπαίνουν καὶ οἱ δυὸ στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ Ἀλέξης ξεκινᾶ ὁλοταχῶς. Βγαίνοντας ὅμως στὸν κεντρικὸ δρόμο παρὰ λίγο νὰ συγκρουστῆ μ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Σούνιο καὶ κατευθύνεται κι' αὐτὸ στὴν Ἀθήνα. Ὁ Ἀλέξης, μ' ἕνα ἐπιδέξιο χειρισμό, ἀποφεύγει τὴ σύγκρουσι. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου, ἕνας νεαρὸς μὲ γυαλιά, τὸν χαιρετᾶ...

... τότε καὶ τοῦ λέει μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεις...

— Καλημέρα σας!... Εὐτυχῶς ἀπώλεια μηδέν!...

Ἡ Λένα κυττάζει κάπως ἐπίμονα τὸν ὁδηγὸ τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου καὶ τοῦ χαμογελᾶ μηχανικά. Ὁ νέος αὐτὸς τῆς εἶναι ἄγνωστος κι' ὅμως ἐκεῖνος τὴν ξέρει καλά, γιατὶ εἶναι βοηθὸς τοῦ συζύγου της στὴν οἰκοδομή.

ΑΛΕΞΗΣ: Ποιός ἦταν;

ΛΕΝΑ: Δὲν τὸν ξέρω. Ἡ λαχτάρα του θὰ τὸν ἔκανε ὁμιλητικό.

Ἡ Ζωὴ Πανταζῆ βρίσκεται σ' ἕνα κοσμικὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ δείχνει καθαρὰ πὼς κάποιον περιμένει. Σὲ λίγο ἐμφανίζεται ἡ Ἀθηνᾶ. Ψάχνει γύρω της, φανερὰ ταραγμένη καὶ βλέποντας τὴ Ζωὴ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος της. Σηκώνεται καὶ ἡ Ζωή, τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέει:

— Καλημέρα σας, κυρία Λεωνίδου.

ΑΘΗΝΑ (ψυχρά): Χαίρετε!...

ΖΩΗ: Καθῆστε...

ΑΘΗΝΑ: Δὲ θὰ καθήσω. "Οταν μοῦ τηλεφωνήσατε σᾶς ζήτησα νὰ συναντηθοῦμε, γιὰ ν' ἀκούσω τὸ ὅσα συγκεκριμένα ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε... Τὰ ὅσα ἰσχυρίζεστε πὼς ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε...

ΖΩΗ (τὴν διακόπτει): Δὲν ἰσχυρίζομαι, κυρία μου... "Εχω πραγματικὰ γεγονότα νὰ σᾶς ἀναφέρω...

ΑΘΗΝΑ: Ποιά εἶναι ἡ γυναίκα πού...

ΖΩΗ: Μὴ ταράζεστε, κυρία Λεωνίδου. Εἶστε ἀρκετὰ ἔξυπνη, γιὰ νὰ καταλάβετε... Πρόκειται γιὰ τὴ νύφη σας!...

Ἡ Ζωὴ σταματᾶ γιὰ νὰ δῆ ποιά ἐντύπωσι ἔκανε ἡ ἀποκάλυψί της στὴ συνομιλήτριά της.

ΑΘΗΝΑ (ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπὴ καὶ σκέψι): Τί ξέρετε;... Τί συγκεκριμένο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

ΖΩΗ: Καταλαβαίνω πὼς σᾶς εἶναι δύσκολο νὰ μὲ πιστέψετε. Ὡστόσο πρέπει νὰ μάθετε πὼς ὁ κύριος Βαλσάμης διατηρεῖ ἕνα διαμέρισμα, στὸ ὁποῖο δέχεται ἀποκλειστικὰ τὴν κυρία Μαυρουδῆ.

Ἡ Ἀθηνᾶ δὲν περιμένει ν' ἀκούση τίποτε ἄλλο...

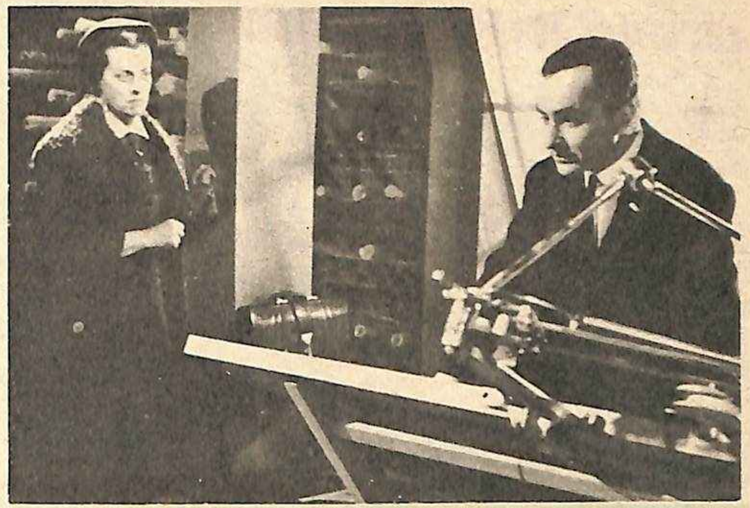

... Βγαίνει ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ μπαίνει σ' ἕνα ταξὶ δίνοντας στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ γραφείου τοῦ ἀδελφοῦ της. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα μπαίνει μὲ μιὰ ἄγρια ἔκφρασι στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου καὶ τοῦ λέει ξερά:

— Καλημέρα!...

ΝΙΚΟΣ (διακόπτοντας τὴ δουλειά του): Καλῶς την. Ποιός καλὸς ἀέρας σὲ ξαναφέρνει ἐδῶ;...

ΑΘΗΝΑ: Κακὸς ἀέρας μὲ φέρνει.

Ὁ Νῖκος κυττάζει παραξενεμένος τὴν ἀδελφή του.

— Κακός; Χμ!... Ἡ Μάρω βλέπω συντονίζει τὶς μεγάλες δυνάμεις γιὰ μάχη... Κάθησε, Ἀθηνᾶ...

Ἡ Ἀθηνᾶ παίρνει τὸ τσιγάρο, ποὺ τῆς προσφέρει ὁ Νῖκος, τὸ ἀνάβει καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ νευρικὴ ρουφηξιὰ συνεχίζει:

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὴ Μάρω. Γιὰ σένα πρόκειται.

ΝΙΚΟΣ (ἔκπληκτος): Γιὰ μένα;... Τί συμβαίνει μὲ μένα, ποὺ νὰ μὴ τὸ ξέρω ἐγὼ καὶ νὰ τὸ μάθω ἀπὸ σένα;

ΑΘΗΝΑ: Δηλαδὴ γιὰ ν' ἀκριβολογήσουμε, ἤθελα...

Σταματᾶ τὴ φράσι της στὴ μέση διστάζοντας νὰ συνεχίση. Βλέπει τὸ συνήθως ἤρεμο Νῖκο νὰ βηματίζη νευρικὰ μέσα στὸ γραφεῖο καὶ τοῦ λέει ἀπότομα:

— Πᾶψε νὰ περιφέρεσαι σὰν σβούρα... Σοῦ μιλάω...

ΝΙΚΟΣ (ἐξακολουθεῖ νὰ πηγαινοέρχεται): Σὲ προσέχω, Ἀθηνᾶ καὶ περιμένω ν' ἀκούσω τί πρόκειται νὰ μοῦ καταμαρτυρήσης...

ΑΘΗΝΑ: Μὲ τὴ Λένα, πῶς πᾶτε;

Ἡ ἐρώτησι σκάει σὰν βόμβα μέσα στὸ γραφεῖο.

ΝΙΚΟΣ (προσπαθῶντας νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του): Τί ἐρώτησι εἶναι πάλι αὐτή;

ΑΘΗΝΑ: Ὑπάρχει κανένας λόγος γιὰ ν' ἀνησυχῆς;

ΝΙΚΟΣ: "Οχι καὶ ὁμολογῶ πὼς δὲ σὲ καταλαβαίνω...

ΑΘΗΝΑ: Καμμιὰ φορά, τὸ πολὺ λασκάρισμα τῶν λουριῶν βλάπτει...

ΝΙΚΟΣ: Τί ἐννοεῖς;

ΑΘΗΝΑ: Ἐγὼ τίπτα. Ὀφείλω ὅμως νὰ σὲ προειδοποιήσω: Πολλὰ λέγονται, πολλὰ ἀκούγονται...

Ὁ Νῖκος γίνεται ἔξω φρενῶν. Βλέπει στὰ μάτια τὴν ἀδελφή του, ποὺ ἔχει τὰ δικά της καρφωμένα ἐπάνω του καὶ τῆς λέει προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴ ξεσπάση:

— Φύγε!...

Ἡ Ἀθηνᾶ κάνει κάτι νὰ πῆ, μὰ ὁ Νῖκος δὲν τὴν ἀφήνει:

— Σήκω καὶ φύγε, Ἀθηνᾶ, τῆς λέει κοφτὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, ποὺ κρατάει σφιγμένα ἀπ' τὴν ὀργή.

Ἡ Ἀθηνᾶ σβήνει τὸ τσιγάρο της καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐκεῖ ὅμως σταματᾶ, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ λέει:

— Θὰ φύγω, Νῖκο, ἀλλὰ ἄκουσέ με καὶ πάρε τὰ μέτρα σου. Ὁ Βαλσάμης φαίνεται πὼς καλοβλέπει τὴ γυναίκα σου!...

ΝΙΚΟΣ (ἔξαλλος): Φύγε, εἶπα... Φύγε!...

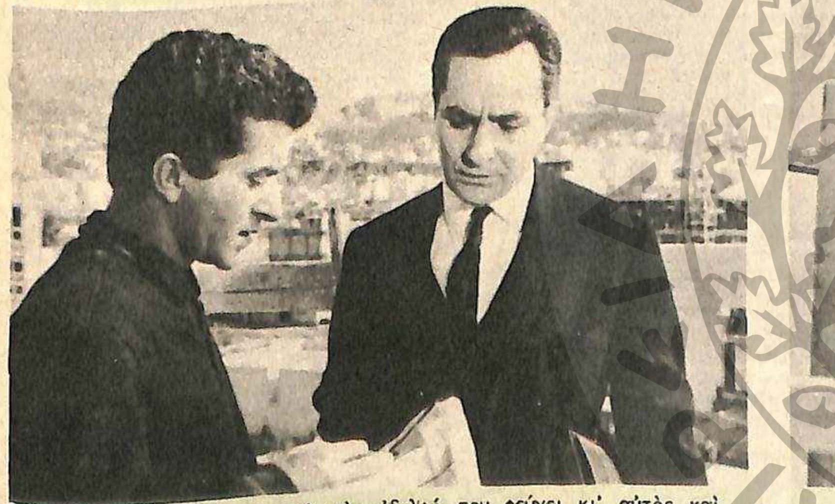

Ὁ Νῖκος, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀδελφή του φεύγει κι' αὐτὸς καὶ πηγαίνει στὴν οἰκοδομή. Ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ χωρὶς νὰ προσέξη καθόλου τί γίνεται γύρω του καὶ φτάνει στὴν πλάκα τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὁ βοηθός του τὸν πλησιάζει. Εἶναι ὁ νεαρός, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο κινδύνεψε νὰ συγκρουστῆ μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀλέξη, στὸ δρόμο τοῦ Σουνίου.

ΒΟΗΘΟΣ: Καλημέρα σας...

Ὁ Νῖκος ἀνοίγει τὴν τσάντα του καὶ τοῦ δίνει κάτι χαρτιά...

ΒΟΗΘΟΣ: Λίγο ἔλειψε, ξέρετε, νὰ συγκρουστῶ.

ΝΙΚΟΣ: Ποῦ;... Πότε;...

ΒΟΗΘΟΣ: Πρὶν μιὰ ὥρα... Καθὼς ἐρχόμουν ἀπὸ τὸ Λαγονήσι. Ἕνα σταματημένο αὐτοκίνητο ξεκίνησε ξαφνικὰ καὶ παρὰ λίγο νὰ πέση ἐπάνω μου... Ἦταν μέσα ἡ κυρία σας καὶ ὁ ἀνηψιός σας...

ΝΙΚΟΣ (σὰν χαμένος): Ποιός;

Κάνει μιὰ βίαιη κίνησι καὶ τὸ σανίδι, πάνω στὸ ὁποῖο στηριζόταν ὑποχωρεῖ. Χάνει τότε τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΔΥΟ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία ἑνὸς χρόνου, ἡ Λίντα κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν πιὰ ἐρωτευμένη μαζί του.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ ἀκρογιαλιὰ ἦταν ἔρημη κι' αὐτὴ ἡ μοναξιὰ τῆς ἔκανε καλό, γιατὶ τὴ βοηθοῦσε νὰ ξεκαθαρίση τὶς σκέψεις της, τὰ αἰσθήματά της.

Ξαφνικά, ὅμως, κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν ἐντελῶς μόνη. Κάποιος κολυμποῦσε στὴ θάλασσα καὶ κατευθυνόταν πρὸς τὴν ἀκτή.

— «Ὁ Ἀλίσταρ Κέννεντυ...», συλλογίστηκε ἡ Λίντα, κάνοντας μιὰ στροφὴ γιὰ νὰ γυρίση πίσω.

Μὰ ἐκεῖνος τὴν εἶχε δῆ.

— Λίντα! τῆς φώναξε. Θὰ κολυμπήσης;

— Ὄχι, κάνω μόνο δυὸ βήματα, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα.

Βγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, στάζοντας νερό, καὶ πῆγε κοντά της.

— Τὸ νερὸ εἶναι θαυμάσιο σήμερα! Γιατί δὲ πέφτεις κι' ἐσύ;

— Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα, ἀπάντησε ἡ Λίντα.

— Τότε γιατί δὲν ἔρχεσαι τὸ ἀπόγευμα;

Ἡ κοπέλλα δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἔκανε συντροφιὰ μὲ τὸν Ἀλίσταρ, ποὺ κολυμποῦσε μαζί του. Μὰ σήμερα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλα ἦταν διαφορετικὰ καὶ πὼς ἡ παρουσία τοῦ νέου τῆς προξενοῦσε μιὰ περίεργη ταραχή.

— Δέ... δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ, ψιθύρισε.

— Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω στὶς ἔξη...

Ἡ Λίντα ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ ἀπὸ κοντά του. Μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό της. Θὰ πήγαινε ἀμέσως ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά της στὴ Τζόϋς. Ἦταν ἡ μόνη, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ συμβουλεύση.

Ἡ Τζόϋς ἦταν ἡ κόρη τοῦ γιατροῦ καὶ ὁ κόσμος τοῦ χωριοῦ φαινόταν νὰ ἔχη περισσότερη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν, παρὰ στὸν πατέρα της.

Βρῆκε τὴν Τζόϋς καθισμένη στὸν κῆπο, βυθισμένη στὸ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου.

Ἐκείνη, μόλις τὴν εἶδε, σηκώθηκε κι' ἔτρεξε κοντά της, χαμογελῶντας. Μὰ ἀμέσως πρόσεξε τὸ ἀνήσυχο ὕφος της.

— Τί συμβαίνει, Λίντα; τὴ ρώτησε. Γιατί αὐτὸ τὸ ὕφος;

— Τζόϋς... ψιθύρισε ἡ Λίντα, δὲ μπορῶ νὰ παντρευτῶ τὸ Ρόμπερτ. Δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά.

Ἕνα ἐλαφρὸ κοκκίνισμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς Τζόϋς καὶ ἡ Λίντα σκέφτηκε πὼς θἆταν φυσικὸ νὰ θυμώση μαζί της. Ὁ Ρόμπερτ ἦταν ὁ καλύτερος παιδικὸς φίλος τῆς Τζόϋς. Εἶχαν μεγαλώσει μαζὶ καὶ ὁ κόσμος ἔλεγε πὼς ἦταν σὰν ἀδέλφια.

— Δὲ νομίζεις πὼς θἆναι μόνο ζήτημα... νεύρων; ρώτησε στὸ τέλος ἡ Τζόϋς. Ἴσως εἶσαι ταραγμένη ἀπὸ τὴν εἴδησι τῆς ἐπιστροφῆς του...

— Δὲν εἶμαι καθόλου ταραγμένη, ἀπάντησε ἡ Λίντα, ἀπελπισμένα. Δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά, αὐτὸ εἶναι ὅλο! Ἄλλωστε, ὅπως ξέρεις, τὸ εἰδύλλιό μας κράτησε πολὺ λίγο. Ὕστερα, ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ φύγη, γιὰ νὰ συνεχίση γιὰ ἕνα χρόνο τὶς σπουδές του στὸ ἐξωτερικό. Ὤ, πές μου, Τζόϋς, τί νὰ κάνω; Πρέπει νὰ τοῦ τὸ πῶ;

— Καὶ βέβαια. Μά, πρίν, πρέπει νὰ τὸ σκεφτῆς, Λίντα, πρέπει ν' ἀφίσης νὰ περάσουν δυὸ-τρεῖς μέρες, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή του, γιὰ νὰ συνηθίσης νὰ τὸν νοιώθης πάλι κοντά σου. Ἴσως ἀνακαλύψης πὼς εἶσαι ἀκόμα ἐρωτευμένη μαζί του, χωρὶς νὰ τὸ ξέρης. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι πὼς θὰ τὸ κάνης αὐτό;

— Ναί, Τζόϋς, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε συλλογισμένα ἡ Λίντα.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Τζόϋς, σκέφτηκε πὼς θἄπρεπε νὰ περάση νὰ πῆ μιὰ καλημέρα στὴ μητέρα τοῦ Ρόμπερτ, ποὺ κατοικοῦσε σχεδὸν ἀπέναντι.

— Καλημέρα, Λίντα! φώναξε ἐκείνη χαρούμενη, ὅταν τὴν εἶδε. Μόλις τώρα ἔβγαλα ἀπὸ τὸ φοῦρνο τὸ γλυκό, ποὺ ἀρέσει στὸ Ρόμπερτ. Αὔριο τὸ βράδυ θὰ ἔρθουμε νὰ σᾶς περιμένουμε στὸ σταθμό.

— Μά... δὲ θὰ ἔρθετε κι' ἐσεῖς νὰ τὸν ὑποδεχτῆτε στὸ Λονδῖνο; ρώτησε ἡ Λίντα.

— Ὤ, ὄχι, ἀγαπητή μου, ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας του σκεφτήκαμε πὼς οἱ πρῶτες στιγμὲς πρέπει νὰ ἀνήκουν σὲ σᾶς τοὺς νέους.

Ἡ σκέψι πὼς θὰ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ συναντήση μόνη της τὸ Ρόμπερτ στὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου, μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀνησυχία τῆς Λίντας.

Πέρασε σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα, τριγυρνῶντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ καταπιαστῆ μὲ τίποτα καὶ κατὰ τὶς ἔξη, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὶς σκέψεις της, φόρεσε τὸ μαγιό της καὶ κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Ἀλίσταρ τὴν περίμενε.

— Ἔλα νὰ κολυμπήσουμε μέχρι τὸ βράχο, τῆς εἶπε.

Ρίχτηκαν μαζὶ στὸ νερὸ καὶ κολύμπησαν μέχρι τὸ μικρὸ βράχο, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὁ βράχος ἦταν γυαλιστερὸς καὶ τὰ μάτια τῆς Λίντας ἦταν θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ νερό, γλύστρησε κι' ἔπεσε πάνω στὸν Ἀλίσταρ. Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καί, σκύβοντας τὸ κεφάλι, τὴ γέμισε φιλιά.

Μὰ ἀμέσως συνῆλθε κι' ἔλυσε τὸ ἀγκάλιασμά του, χλωμιάζοντας.

— Λυποῦμαι... ψιθύρισε, ταραγμένος. Ἤ, μᾶλλον, δὲ λυποῦμαι, μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω...

— Ἔφταιξα κι' ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Λίντα, ἐνῶ πήγαινε νὰ καθήση μακρυά του.

— Αὔριο γυρίζει ὁ Ρόμπερτ, εἶπε ὁ νέος, μὲ παράξενη φωνή. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

Ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὴ κι' ὕστερα ψιθύρισε, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβη:

— Ἤμουν...

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲ μίλησε πιά. Ἔμειναν ἀκίνητοι, ἀποφεύγοντας ὁ ἕνας τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου. Σὲ κάποια στιγμή, κυττάζοντας πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά, ἡ Λίντα εἶδε τὴ Τζόϋς, ποὺ περπατοῦσε ἀργὰ πάνω στὴν ἄμμο. Τότε σηκώθηκε καὶ ρίχτηκε στὸ νερό.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἀκρογιαλιά, ἡ Τζόϋς ἦταν καθισμένη καὶ ἄφηνε τὴν ἄμμο νὰ κυλάη ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά της.

Ἡ Λίντα πῆγε κοντά της.

— Θἄθελες νἄρθης μαζί μου αὔριο στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸ Ρόμπερτ; τὴ ρώτησε. Θέλουν νὰ μὲ στείλουν μόνη κι' ὅπως καταλαβαίνεις... θὰ βρεθῶ σὲ δύσκολη θέσι.

— Καλά, Λίντα, θὰ ἔρθω μαζί σου, ἀπάντησε ἡ Τζόϋ, χαμηλόφωνα. Θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω. Θέλω νὰ δῶ τὸ Ρόμπερτ εὐτυχισμένο.

★

Τὸ τραῖνο σταμάτησε, οἱ πόρτες του ἄνοιξαν καὶ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ βγαίνη. Οἱ δυὸ κοπέλλες ἔψαχναν μὲ τὰ μάτια, ὥσπου εἶδαν τὸ Ρόμπερτ νὰ κατεβαίνη καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος τους, ψηλός, μελαχροινός, γελαστός.

— Γειά σου, Λίντα, εἶπε, ἐνῶ τὴν τραβοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλοῦσε.

Ὕστερα στράφηκε στὴ Τζόϋς καὶ τὴ φίλησε κι' ἐκείνη.

— Λοιπόν, κορίτσια; ρώτησε ὕστερα, ἐνῶ τὶς ἔπιασε καὶ τὶς δυὸ ἀπὸ τὴ μέση, τί κάνουμε;

— Θὰ πάρουμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ σπίτι, ἀπάντησε ἡ Λίντα. Στὸ σταθμὸ θὰ περιμένουν ὅλοι...

— Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! φώναξε ὁ νέος, γελῶντας.

Μέσα στὸ τραῖνο ὁ Ρόμπερτ μίλησε γιὰ τὴ ζωή του στὸ ἐξωτερικό. Ἡ Τζόϋς τὸν ἄκουγε, τοῦ ἔκανε ἐρωτήσεις καὶ γελοῦσαν μαζί.

Ἡ Λίντα δὲν ἔπαιρνε σχεδὸν καθόλου μέρος σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι. Κύτταζε τὸ Ρόμπερτ καὶ παραδεχόταν πὼς ἐκεῖνος ὁ χρόνος, ποὺ εἶχε ζήσει στὸ ἐξωτερικό, τὸν εἶχε κάνει πιὸ γοητευτικό, πιὸ ἄντρα. Αὐτή, ὅμως, δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά!

Ὅταν τὸ τραῖνο κόντευε πιὰ νὰ φτάση στὴ μικρή τους πόλι, ἡ Λίντα σηκώθηκε καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο, γιὰ νὰ κυττάξη τὴ θάλασσα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα φοβερὸ τίναγμα πέταξε τὴ Λίντα στὸ δάπεδο τοῦ διαδρόμου, κάτω ἀπὸ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σπασμένα γυαλιά. Τὸ τραῖνο τραντάχτηκε καὶ σταμάτησε.

Ἡ Λίντα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβισμένη, ζαλισμένη. Ὕστερα, ἀπότομα, τὸ μυαλό της ξεκαθάρισε. Τινάχτηκε ὄρθια, ἅρπαξε τὴ συρτὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ Ρόμπερτ ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα, μέσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σπασμένα τζάμια καὶ ξύλα. Ἦταν ἀναίσθητος καὶ εἶχε μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ μέτωπο.

Ἡ Τζόϋς ἦταν γονατισμένη κοντά του καὶ κρατοῦσε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια της. Χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὸ πρόσωπό της, ἐνῶ ψιθύριζε ἀπελπισμένα:

— Ρόμπερτ... Ρόμπερτ, ἀγάπη μου, ἄνοιξε τὰ μάτια σου, μίλησέ μου, σὲ παρακαλῶ!...

Μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ σκηνή, ἡ Λίντα ἔμεινε σὰν παράλυτη ἀπὸ κατάπληξι. Εἶχε χρειαστῆ ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα γιὰ νὰ τῆς ἀποκαλύψη, ὅτι ἡ Τζόϋς ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Ρόμπερτ.

Οἱ πρῶτες βοήθειες ἔφτασαν ἀμέσως. Δυὸ νοσοκόμοι σήκωσαν τὸν ἀναίσθητο Ρόμπερτ.

— Ποῦ τὸν πηγαίνουν; ρώτησε ἡ Τζόϋς, κατάχλωμη σὰ νεκρή.

— Στὸ νοσοκομεῖο, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ Λίντα, ἐνῶ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τραβοῦσε μέχρι τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ νοσοκομεῖο, ὁ Ρόμπερτ μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸ χειρουργεῖο, ἐνῶ οἱ δυὸ κοπέλλες ἔμειναν στὸ διάδρομο. Ἡ Τζόϋς ἔκλαιγε σιωπηλά, ἀπελπισμένα.

— Μὴ φοβᾶσαι, Τζόϋς, ψιθύρισε ἡ Λίντα, ὁ Ρόμπερτ δὲν ἔχει τίποτα σοβαρό.

Ἡ Τζόϋς σήκωσε τὰ δακρυσμένα μάτια της καὶ τὴν κύτταξε.

— Νομίζω πὼς κατάλαβες... ψιθύρισε.

— Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν καταλάβω. Μά, γιατί δὲ μοῦ τὸ εἶχες πῆ;

— Τί σημασία θὰ εἶχε; ἀπάντησε θλιμμένα ἡ κοπέλλα. Ὁ Ρόμπερτ δὲ μ' ἀγαπάει, γιατί νὰ ἔχω ἐλπίδες;

— Μὰ τώρα εἶναι ἐλεύθερος νὰ σ' ἀγαπήση, Τζόϋς. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν καταλάβη τὸ θησαυρὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ κρύβεις στὴν καρδιά σου γι' αὐτόν...

Ἀναγκάστηκε νὰ σωπάση, γιατὶ μιὰ νοσοκόμος παρουσιάστηκε στὸ διάδρομο.

— Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, τοὺς εἶπε. Τὸ ἀπόγευμα μπορεῖτε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε.

Ἐνῶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο οἱ δυὸ κοπέλλες, εἶδαν ἕνα μικρὸ κόκκινο αὐτοκίνητο νὰ φτάνη μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ νὰ σταματάη μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα.

— Εἶναι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀλίσπερ, εἶπε ἡ Λίντα, νοιώθοντας ξαφνικὰ τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη μὲ πιὸ γρήγορο ρυθμό.

Ὁ νέος πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἔτρεξε κοντά τους κι' ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς Λίντας.

— Θεέ μου, Λίντα! εἶπε σιγανά. Ἂν ἤξερες πόσο τράμαξα! Ἔτυχε νὰ βρίσκωμαι κοντὰ στὸ μέρος, ποὺ ἔγινε τὸ δυστύχημα. Νόμισα... πὼς εἶχες χτυπήσει κι' ἐσύ!

— Ὅπως βλέπεις, δὲν ἦταν ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, γελῶντας, γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί της.

— Καὶ τώρα ἀνεβῆτε γρήγορα! φώναξε ὁ νέος. Θὰ σᾶς πάω στὰ σπίτια σας.

★

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἀλίσταρ τὶς πῆγε πάλι στὸ νοσοκομεῖο κι' ἔμεινε ἔξω γιὰ νὰ τὶς περιμένη.

Ὅταν οἱ δυὸ κοπέλλες ἔφτασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ποὺ βρισκόταν ὁ Ρόμπερτ, μιὰ νοσοκόμος τὶς σταμάτησε.

— Μπορεῖτε νὰ μπῆτε, τοὺς εἶπε, μὰ ὄχι καὶ οἱ δυὸ μαζί.

— Τότε θὰ μπῶ ἐγὼ πρώτη, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Λίντα.

Ὁ Ρόμπερτ ἦταν καθισμένος στὸ κρεβάτι του κι' ἕνας λευκὸς ἐπίδεσμος τύλιγε τὸ μέτωπό του. Ὅταν τὴν εἶδε, τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ καρέκλα δίπλα του.

Ἡ Λίντα τὸν φίλησε ἁπαλὰ στὸ μάγουλο καὶ κάθησε κοντά του.

— Εἶσαι καλά, Λίντα; ρώτησε ἐκεῖνος. Καί... ἡ Τζόϋς;

— Εἶναι ἔξω καὶ περιμένει τὴ σειρά της γιὰ νὰ ἔρθη κοντά σου, Ρόμπερτ.

Κυττάχτηκαν στὰ μάτια καὶ ἡ Λίντα χαμογέλασε μὲ τρυφερὴ πικρία.

— Κάναμε λάθος, δὲν εἶν' ἔτσι, Ρόμπερτ; ψιθύρισε. Βιαστήκαμε πολύ. Ἐγώ, στὴν πραγματικότητα, ἤμουν ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἔρωτα, ἐνῶ ἐσὺ δὲν κατώρθωνες νὰ καταλάβης, ὅτι ἐκείνη, ποὺ ἀγαποῦσες ἀληθινά, ἦταν ἡ Τζόϋς. Εἴχατε μεγαλώσει μαζὶ καὶ νόμιζες πὼς τὴν ἀγαποῦσες σὰν ἀδελφή. Ὕστερα, ὅμως, ὅταν βρέθηκαν μακρυά, κατάλαβες πὼς αὐτό, ποὺ ἔνοιωθες γι' αὐτὴν ἦταν ἔρωτας.

— Πῶς μπόρεσες νὰ τὸ καταλάβης; ρώτησε ὁ νέος, κατάπληκτος.

— Νομίζω πὼς τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅταν κατέβηκες ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἀπὸ τὴ λάμψι, ποὺ ἄναψε στὰ μάτια σου, μόλις τὴν ἀντίκρυσες. Μὰ αὐτὴ ἡ σκέψι ξεκαθάρισε στὸ μυαλό μου μόνον ἀργότερα, ὅταν κατάλαβα πὼς καὶ ἡ Τζόϋς σ' ἀγαπάει...

— Εἶσαι μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα, Λίντα, ψιθύρισε ὁ νέος.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ὑπέροχο σὲ μένα, ἀπάντησε ἡ Λίντα, ἐνῶ σηκωνόταν. Καὶ τώρα φεύγω, πηγαίνω νὰ σοῦ στείλω τὴ Τζόϋς.

Ἡ Λίντα βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ χαμογέλασε στὴ Τζόϋς, ποὺ τὴν κύτταζε μὲ ἀγωνία.

— Πήγαινε κοντά σου, σὲ περιμένει! εἶπε.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

Μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα ὁ Ἀλίσταρ περίμενε, καθισμένος στὸ αὐτοκίνητό του.

— Ποῦ εἶναι ἡ Τζόϋς; ρώτησε.

— Ἔμεινε κοντὰ στὸ Ρόμπερτ, ἀπάντησε ἡ Λίντα, μὲ τρυφερὴ φωνή. Ἀνακάλυψαν ξαφνικὰ πὼς ἀγαπιοῦνται. Ὅπως κι' ἐγὼ ἀνακάλυψα ξαφνικὰ πὼς ἀγαπῶ ἕναν ἄλλο...

— Λίντα!... ψιθύρισε ὁ νέος, γεμάτος χαρά, ἐνῶ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τραβοῦσε μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Θέλεις νὰ πῆς...

— Ναί, Ἀλίστερ... εἶπε σιγανὰ ἡ κοπέλλα. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίση, γιατὶ τὰ χείλη τοῦ νέου εἶχαν κλείσει τὰ δικά της.

Α. ΠΗΡΣΟΝ

Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι τὴ γέμισε φιλιά.

Palette

Τὸ ἀσφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὰ μαλλιὰ ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ νεότητα. Μπορεῖτε μόνη σας, μὲ ἕνα ἁπλὸ λούσιμο, νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ τὸ πραγματικὸ θαῦμα!
Εἶναι τόσο εὔκολο, τόσο γρήγορο καὶ πολὺ οἰκονομικό.
Μόλις δῆτε τὶς πρῶτες γκρίζες τρίχες, χρησιμοποιῆστε ἀμέσως τὸ **Παλέτ.** Τὸ **Παλέτ,** λούζει καὶ ταυτόχρονα μακιγιάρει καὶ τονώνει τὰ μαλλιά. Καὶ γιὰ ἕνα χρωματισμὸ τῆς μόδας, χωρὶς νὰ ἔχετε γκρίζες τρίχες, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες ἀποχρώσεις, ἀφοῦ συμβουλευθῆτε τὸ ὡραῖο χρωματολόγιο τοῦ SCHWARZKOPF

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

ΑΥΞΑΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ
ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια

Θὰ μᾶς διαδεχθοῦν γενεὲς τεράτων;

Η ραδιενέργεια θεωρεῖται σὰν καινούργια καὶ ἀπροσδόκητη μάστιξ τῆς ἀνθρωπότητος. Πρόκειται, ὡστόσο, γιὰ φαινόμενο τελείως φυσικὸ καὶ ποὺ ὑπῆρχε ἀπὸ πάντοτε. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, ποὺ τὴν διαπερνοῦν, ἡ ἀτμόσφαιρά μας περιέχει ραδιενεργὰ στοιχεῖα. Τὸ ἔδαφος περιέχει ἐπίσης παρόμοια στοιχεῖα καὶ κάποτε, μάλιστα, σὲ πολὺ σημαντικὲς ποσότητες, ὅπως συμβαίνει στὴ γαλλικὴ Βρετάννη καὶ τὴν Ὠβέρνη.

Οἱ κάτοικοί τους, ὡστόσο, δὲν βρίσκονται σὲ χειρότερη κατάστασι ἀπὸ ἐκείνους ἄλλων περιοχῶν, ποὺ τὸ ἔδαφός τους περιέχει μικρότερη ραδ ενέργεια. Ἀλλὰ καὶ τὰ νερὰ τῶν πηγῶν εἶναι πολλὲς φορὲς ραδιενεργά, πολλὰ δὲ ἀπ' αὐτά, λόγω τῆς ραδιενεργείας των, ἐπιδροῦν εὐεργετικὰ στὸν ἄνθρωπο. Ὁ ραδιενεργὸς ἄνθραξ, τέλος, ποὺ εἶναι περισσότερο γνωστὸς ὡς ἄνθραξ 14, βρίσκεται σὲ φυσικὴ κατάστασι μέσα στὶς τροφές μας.

Ἡ φυσικὴ ραδιενέργεια, λοιπόν, δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη. Δυστυχῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ποσότης της αὐξάνει συνεχῶς καὶ σ' αὐτὸ ἔγκειται ὁ κίνδυνος. Διάφορες αἰτίες συντελοῦν στὴν αὔξησί της.

Πολλὲς βιομηχανίες χρησιμοποιοῦν σήμερα ραδιενεργὰ στοιχεῖα καὶ ἀπορρίπτουν κατόπιν τὰ ὑπολείμματά τους μέσα στοὺς ποταμούς, χωρὶς νὰ παίρνουν τὰ ἀπαραίτητα μέτρα προστασίας. Τὰ ἀτομικὰ καὶ θερμοπυρηνικὰ ἐργοστάσια ἐκπέμπουν ἐπίσης ραδιενέργεια. Τελευταῖα ἀκόμη παρατηρήθηκε στὴν Ἀγγλία ἀξιοσημείωτη μόλυνσις τῶν ὑδάτων ἀπὸ ραδιενεργὰ στοιχεῖα.

Ἀλλ' ἡ κυριώτερη αἰτία αὐξήσεως τῆς ραδιενεργείας εἶναι οἱ ἀτομικὲς ἐκρήξεις. Ἀπὸ τὸ 1957 ὡς τὸ 1961, οἱ Ἀμερικανοὶ προκάλεσαν γιὰ πειραματικοὺς λόγους 169 ἀτομικὲς ἐκρήξεις, ἰσάριθμες ἢ καὶ περισσότερες οἱ Ρῶσοι καὶ 4 οἱ Γάλλοι.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἔκρηξι, σχηματίζεται τὸ κλασσικὸ σύννεφο σὲ σχῆμα μανιταριοῦ, ἐνῶ ταὐτόχρονα ἐκτινάσσονται ἀπὸ τὸ ἔδαφος διάφορα στοιχεῖα, ποὺ καθίστανται ἐπίσης ραδιενεργά. Σὲ ὡρισμένη ἀκτῖνα ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐκρήξεως, ἡ ραδιενέργεια αὐτὴ εἶναι πολὺ ὑψηλὴ καὶ ἀσφαλῶς θανατηφόρος (ὅπως στὴ Χιροσίμα). Εὐτυχῶς, οἱ ἐκρήξεις αὐτὲς γίνονται σὲ ἀκατοίκητα μέρη ἢ ἐρήμους καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν θύματα.

Ἀλλὰ τί γίνεται τὸ ραδιενεργὸ νέφος ποὺ ἀνυψώνεται κατὰ τὴν ἔκρηξι; Τὸ νέφος αὐτὸ φτάνει συνήθως σὲ μεγάλο ὕψος καὶ κατόπιν τὰ μόρια ποὺ τὸ ἀποτελοῦν ἀρχίζουν νὰ ξανακατεβαίνουν ἀργὰ πρὸς τὴ γῆ. Παρασύρεται ταὐτόχρονα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους ποὺ ἐπικρατοῦν στὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Δεδομένου ὅτι οἱ ἄνεμοι αὐτοὶ ἀκολουθοῦν κυκλικὴ πορεία, τὸ ραδιενεργὸ νέφος κάνει δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὸ γῦρο τῆς γῆς καί, κατὰ τὴ διαδρομή του αὐτή, διασκορπίζει διάφορα βλαβερὰ στοιχεῖα. Ἡ πτῶσις αὐτῶν τῶν στοιχείων εἶναι στὴν ἀρχὴ πολὺ ἀργή, ἐπιταχύνεται, ὅμως, σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ εἰσέλθουν στὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἡ βροχὴ παρασύρει ἐπίσης μεγάλες ποσότητες ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Γι' αὐτό, οἱ περιοχὲς ὅπου πέφτουν ἄφθονες βροχὲς πλήττονται ἀπὸ τὴ ραδ ενέργεια περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ξηρὸ κλῖμα.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ προσκολλῶνται στὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ καὶ τῆς γύρεως, καθὼς καὶ σὲ διάφορα μικροβιακὰ σωματίδια ποὺ αἰωροῦνται στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ πέφτουν μαζί τους στὸ ἔδαφος. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος γιὰ τὶς μεγάλες πόλεις, ὅπου ὁ ἀέρας περιέχει μεγάλη ποσότητα βιομηχανικῶν κονιορτῶν, καπνοὺς καὶ προϊόντα ἐξατμίσεως τῶν αὐτοκινήτων.

Ἡ ποσότης τῆς ραδιενεργείας, ποὺ ἔχει καταμετρηθῆ σὲ διάφορες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας δὲν δικαιολογεῖ πρὸς τὸ παρὸν καμμιὰ ἀνησυχία, γιατὶ οἱ δόσεις αὐτὲς δὲν εἶναι ἱκανὲς νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς δηλητηριάσεις. Ἀλλ' ἡ συσσώρευσίς τους μέσα στὸν ὀργανισμό μας προκαλεῖ σοβαρὲς ἀνησυχίες γιὰ τὶς μέλλουσες γενεές.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι σημαντικὲς ποσότητες ἀπὸ τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ στοιχεῖα παρασύρονται ἀπὸ τοὺς ποταμούς. Τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ποὺ ζοῦν μέσα στὸ νερό τους συγκεντρώνουνκ λοιπόν, μέσα στὸν ὀργανισμό τους ὑψηλὲς δόσεις ραδιενεργείας. Πολλοί, ὅμως, ἀπὸ τοὺς ὑδροβίους αὐτοὺς ὀργανισμοὺς χρησιμεύουν ὡς τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου. Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς, τὰ ψάρια συγκρατοῦν ἐλάχιστα ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Τὰ φύκη, τοὐναντίον, συγκρατοῦν πολὺ μεγάλες ποσότητες.

Τὰ ραδιενεργὰ στοιχεῖα μποροῦν ἐπίσης νὰ μολύνουν τὸ ἔδαφος. Συγκρατοῦνται τότε στὴν ἐπιφάνεια ἀπὸ διάφορα μόρια χώματος καὶ μόνον ἐκεῖνα ποὺ διαλύονται στὸ νερὸ ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὰ φυτά. Εὐτυχῶς καὶ πάλι, μόλις 1% ἀπ' αὐτὰ εἶναι διαλυτὰ στὸ νερό.

Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, τὰ φυτὰ μολύνονται σὲ μεγάλο βαθμό. Τὰ φυτοφάγα ζῶα προσβάλλονται, λοιπόν, περισσότερο ἀπὸ τὰ σαρκοφάγα. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τρώει ἀπὸ ὅλα, προσλαμβάνει ραδιενεργὰ στοιχεῖα καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ ἀπὸ τὰ φυτά. Ἀλλ' ἡ μόλυνσις ὀφείλεται κυρίως στὰ δεύτερα, γιατὶ τὰ ραδιενεργὰ στοιχεῖα στὰ ζῶα προσκολλῶνται περισσότερο στὰ ὀστᾶ καὶ τοὺς ἀδένες, στὰ μέρη, δηλαδή, ποὺ δὲν τρώγονται.

Τὰ ραδιενεργὰ στοιχεῖα, εἰσερχόμενα στὸν ὀργανισμό μας, προσβάλλουν πρωτίστως τὰ συστατικὰ τῶν κυττάρων, ποὺ παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὸ μηχανισμὸ τῆς κληρονομικότητος. Μποροῦν, συνεπῶς, νὰ ἐπιφέρουν μεταβολές, ποὺ καθίστανται μόνιμες καὶ κληρονομικές. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς μεταβολὲς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσήμαντες (π.χ. μεταβολὴ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν ματιῶν, τῆς χροιᾶς τῆς ἐπιδερμίδος κλπ.). Ἄλλες, ὅμως, ἐνδέχεται νὰ εἶναι πολὺ σημαντικὲς (τερατομορφίες, ἀλλοίωσις τοῦ χαρακτῆρος κλπ.). Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ κίνδυνος. Ἡ φύσι χρειάστηκε ἑκατομμύρια χρόνια, γιὰ νὰ φτάση στὴ σημερινὴ βιολογικὴ ἰσορροπία. Ἡ συσσώρευσις τῆς ραδιενεργείας, ὅμως, μπορεῖ νὰ καταστρέψη αὐτὴ τὴν ἰσορροπία καὶ νὰ προπαρασκευάση τὴν ἔλευσι μιᾶς γενεᾶς τεράτων.

CHLO - A - 2 - 4c - 30

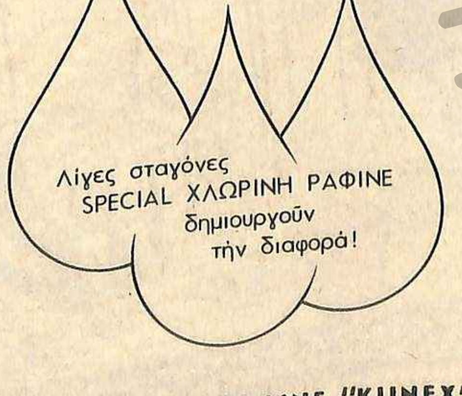

κάνει ὅ,τι δέν μποροῦν νὰ κάνουν τὰ ἀπορρυπαντικὰ καὶ τὸ σαποῦνι!

Ἡ SPECIAL ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ εἶναι ἕνα προϊὸν εἰδικὰ παρασκευασμένο στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τῆς KLINEX γιὰ ἀπόλυτη ὑπερλεύκανσι καὶ ἀπολύμανσι.

Λίγες σταγόνες στὸ ξέβγαλμα, ὑπερλευκαίνουν τὰ ροῦχα καὶ ἐξαφανίζουν ἐντελῶς κάθε ἴχνος λεκὲ καὶ κάθε κιτρίνισμα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Λίγες σταγόνες στὸ νιπτῆρα, στὸ μπάνιο, στὸ νεροχύτη, στὰ μάρμαρα, στὶς πορσελάνες, στὰ πλακάκια κλπ. ἀπολυμαίνουν καὶ καθαρίζουν δυὸ φορὲς καλλίτερα, ἐξαφανίζουν κάθε μυρωδιά!

SPECIAL ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ "KLINEX": ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

— 'Εσένα θέλουμεεεε!...

— 'Αργυρούλα μου, ἡ λαχαναγορὰ ἐναντίον μας!...

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

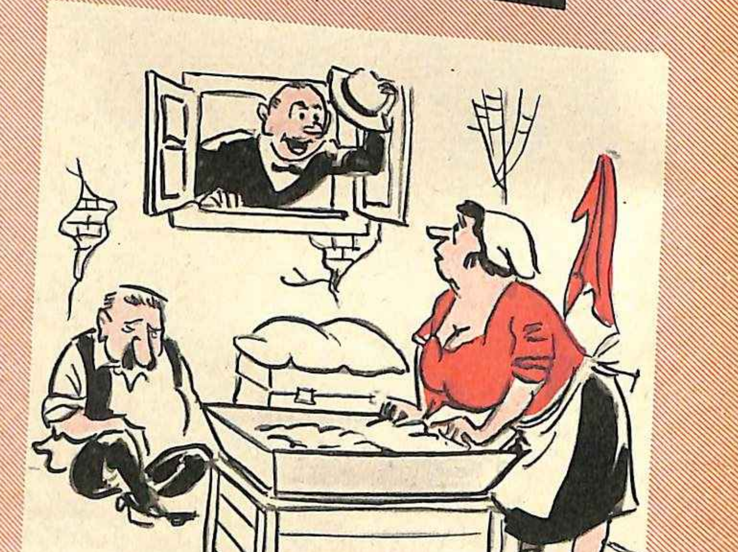

— Καλημέρα σας, κυρία 'Αλυσιβιδου! Πῶς ἔχετε εἰς τὴν πολύτιμον ὑγείαν σας; Τί κάνει ὁ σύζυγός σας;

— Ποιός κακοήθης πέταξε μαγειρικὸ λίπος;

— Ψηφίστε με, ἀγαπητοὶ συμπατριῶτες καὶ θὰ νοικοκυρέψω τὴ Δημαρχία.

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Μπωγκρὰν μαθαίνει ἀπ' τὸν κόμητα ντὲ Μορλὰν ὅσα διαδίδονται γιὰ τὸν 'Αντρὲ Κλαβιὲρ καὶ τὴ μητέρα του, καταλαβαίνει πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ μηχανορραφία καὶ γίνεται ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἄγνωστο δράστη. Γυρίζει στὸ σπίτι του, ἀνήσυχος, κι' ἐκεῖ βρίσκει τὴν 'Ερριέτα βαρυὰ ἄρρωστη. Ἡ Μπλὰνς τοῦ διηγεῖται ὅ,τι συνέβη καὶ τοῦ φανερώνει ὅτι ὁ ὑπεύθυνος εἶναι ὁ ἀδελφός της, ποὺ θέλησε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ ἔτσι, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ τὸν βοηθήση στὰ σκοτεινὰ σχέδιά του. 'Εκείνη τὴ στιγμή, φτάνει ὁ Ροζαμόν. Κατατοπίζεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν κατάστασι καὶ πληροφορεῖ τοὺς Μπωγκρὰν γιὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα ποὺ πῆρε ὁ 'Αντρέ. 'Αναλαμβάνει δὲ νὰ φέρη ἐκεῖ τὸν 'Αντρέ, ὥστε νὰ τὸν δῆ μπροστά της ἡ 'Ερριέτα, ὅταν συνέλθη ἀπ' τὸ λήθαργό της. Πραγματικά, ὁ νέος, ποὺ ἔχει μετανοιώσει πικρὰ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἀκολουθεῖ πρόθυμα τὸ Ροζαμόν. Καὶ ἡ παρουσία του κοντὰ στὴν 'Ερριέτα διαλύει κάθε σύννεφο ἀνάμεσά τους κι' ἐπιταχύνει τὴ θεραπεία τῆς κοπέλλας. Ἡ εὐτυχία τους διασώθηκε, ἔπειτα ἀπ' τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ εἶχε περάσει. Κι' ὁ Ροζαμὸν ἀναλαμβάνει νὰ παρακολουθῆ τὶς κινήσεις τοῦ σατανικοῦ Σιμιὰν καὶ νὰ ματαιώση κάθε καινούργια ἀπόπειρά του. Στὸ μεταξύ, ἡ κ. ντὲ Λινουὰ πιέζει τὸ γυιό της νὰ ἐγκαταλείψη τὰ γλέντια καὶ τὰ ξενύχτια, γιὰ νὰ μὴ χάση τὸν πλούσιο γάμο ποὺ ἐπιδιώκει.

10ον

—'Εκεῖνο ποὺ θέλω, εἶναι νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ κάνης κανένα λάθος, ποὺ θὰ τὰ κατάστρεφε ὅλα! Σκέψου λοιπόν.... Σὲ περιμένει μιὰ ὄμορφη γυναῖκα, μὲ τρανταχτὴ προῖκα. Δὲν ἀξίζει νὰ χάνης τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὴν κερδίσης; Πρέπει νὰ προσέξης πολύ, ν' ἀποφύγης κάθε κίνδυνο, νὰ κάνης κάθε θυσία.

»Λοιπόν, σοῦ τὸ ξαναλέω, κόβονται πιὰ τὰ γλέντια καὶ τὰ ξενύχτια!

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς, εἶναι ἀδύνατο! δήλωσε ὁ 'Αλφρέδος.

— Εἶναι διαταγὴ τοῦ πατέρα σου. Τολμᾶς νὰ τὸν παρακούσης;

'Ο νέος ἀνασκίρτησε.

—'Α, σοῦ ἔγραψε;... ρώτησε.

—'Ηρθε ὁ ἴδιος, χτὲς τὸ βράδυ, κι' ἔφυγε σήμερα τὰ ξημερώματα. Ἔγινε θηρίο, ὅταν ἔμαθε πὼς βρισκόσουν στὸ Πουατιὲ καὶ πὼς αὐτὸ γίνεται συχνά. Τάβαλε μὲ μένα...

'Ο 'Αλφρέδος εἶχε ἀλλάξει ἀπότομα ὕφος. Ἡ ταραγμένη ἔκφρασί του ἔδειχνε πόσο φοβόταν τὸν πατέρα του. Τὸν φοβόταν, δὲν τὸν ἀγαποῦσε...

— Δὲν ξέρεις πόσο ἀνακουφίστηκα ποὺ ἔφυγε πρὶν γυρίσης! πρόσθεσε ἡ κ. ντὲ Λινουά. Ἂν συναντιόσαστε... Θεέ μου, τί θὰ μποροῦσε νὰ γίνη!

— Δὲ θὰ μ' ἔτρωγε, στὸ κάτω-κάτω!

—'Α, δὲν τὸν ξέρεις ἀκόμη. Πάνω στὸ θυμό του, θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ σὲ σκοτώση.

— Μπᾶ, δὲ θὰ τὸ ἐπιχειροῦσε, γιατὶ μὲ χρειάζεται. Εἶμαι τὸ ὄργανό του, γιὰ νὰ πετύχη τοὺς σκοπούς του.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, 'Αλφρέδο! Αὐτὰ ποὺ κάνει, εἶναι περισσότερο γιὰ τὸ δικό σου συμφέρον, παρὰ γιὰ τὸ δικό του. Τί θέλει, στὸ κάτω-κάτω; Νὰ παντρευτῆς μιὰ ὄμορφη καὶ πλούσια κοπέλλα, νὰ ἐξασφαλίσης τὸ μέλλον σου.

'Ο νέος ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Ὕστερα εἶπε ἀπότομα:

— Δὲν ξέρω... Δὲ μᾶς φανερώνει ὅλες του τὶς σκέψεις, τὰ σχέδιά του.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Δὲν ἔχεις λόγους ν' ἀνησυχῆς. Σήμερα εἶναι ὁ ἀφέντης. Ἀλλ' ὅταν παντρευτῆς τὴν Κλαίρη, θ' ἀλλάξουν οἱ ρόλοι. Θἄχης καὶ σὺ τὸ δικαίωμα νὰ διατάζης, νὰ ἐπιβάλλης τὴ θέλησί σου.

— Ναί, μὰ πότε θὰ γίνη αὐτό;

— Γρηγορώτερα ἴσως ἀπ' ὅ,τι νομίζεις.

— Εἶναι παράξενη, αὐτὴ ἡ κοπέλλα... Τῆς ἀρέσει νὰ περικυκλώνεται ἀπὸ θαυμαστές, ἀλλὰ τοὺς κρατάει ὅλους σ' ἀπόστασι. 'Αδύνατο νὰ μαντέψη κανεὶς τί ἐλπίζει, τί θέλει. Ἴσως δὲν τὸ ξέρει οὔτε κι' ἡ ἴδια...

— Πάντως, ἐσὺ ἔχεις σύμμαχο τὸν κηδεμόνα της. Αὐτὸς σὲ ὑποστηρίζει.

— Ναί, μὰ δὲν περνάει τίποτα ἀπ' τὸ χέρι του! 'Ο κ. Νταρμὸν εἶναι ἕνας ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος, ἕνα διακοσμητικὸ στοιχεῖο, χωρὶς θέλησι καὶ δύναμι.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς τὰ βλέπει καὶ τ' ἀκούει ὅλα. Ὅταν φτάση ἡ στιγμή, θὰ πῆ τὴ γνώμη του καὶ θὰ ἀκουστῆ... Πρόσεξε! Δὲν πρέπει νὰ τὸν διαθέσης ἐναντίον σου, μὲ τὶς ἐπιπολαιότητές σου... Ξέρεις τί θέλει, τί ἀπαιτεῖ ὁ πατέρας σου. Σοῦ τὄχω πῆ...

— Καλά, μητέρα μου. Εἶμαι σκλάβος. Θὰ ὑπακούσω.

—'Ο πατέρας σου ἐπιμένει νὰ γίνης φίλος μὲ τὸ ζωγράφο. Κατάλαβε πὼς αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς φανῆ χρήσιμος.

—Μὰ τὸν ἀντιπαθῶ! Τὸν μισῶ!

— Δὲν εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ τὸν ἀγαπήσης. Μονάχα νὰ τοῦ φερθῆς καλά, νὰ κερδίσης τὴ συμπάθειά του καὶ νὰ τὸν πάρης μὲ τὸ μέρος μας. Θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ.

— Χαμένος κόπος! Δὲ γίνεται τίποτα, μ' αὐτὸ τὸν ἀγριάνθρωπο..

— Μπᾶ, δὲν ἔχεις δίκηο. Θὰ τὸ δῆς... Ἡ δεσποινὶς Ντυμπεσύ, ἡ τόσο περήφανη κι' ἀνεξάρτητη, δὲ διστάζει νὰ ζητήση τὶς συμβουλές του.

— Μὰ βέβαια! Εἶναι ἐνθουσιασμένη μαζί του... Πολὺ φοβᾶμαι πὼς ὁ φίλος γυρεύει νὰ τὴν ξεμυαλίση καὶ νὰ τὴν παντρευτῆ. 'Ο ξυπόλητος!...

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;... Δὲν ξέρεις ἀκόμη καλὰ τὴν Κλαίρη. Ποτὲ δὲ θἄρριχνε τὰ μάτια της σ' ἕνα φτωχοδιάβολο, ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς οἰκογένεια, ποὺ ψοφοῦσε τῆς πείνας μέχρι τώρα... Τὸν λυπήθηκε ἁπλῶς καὶ τὸν πῆρε στὴ δουλειά της, γιὰ νὰ τοῦ δώση ἕνα κομμάτι ψωμί. Τοῦ φέρνεται μὲ καλωσύνη, γιατὶ τὸν λυπᾶται. Κι' ἐκεῖνος τὸ καταλαβαίνει πολὺ καλὰ καὶ δὲν ξεχνάει ποτὲ τὸ σεβασμὸ ποὺ τῆς χρωστάει. Ἄλλωστε, τὸν κρατάει σ' ἀπόστασι.

— Δὲ λέω ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἐρωτευθῆ...

— Οὔτε κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὴν ἐρωτευθῆ. Ἐκτὸς ἂν τρελλάθηκε... Ἂν τολμοῦσε νὰ τῆς πῆ μιὰ λέξι ἄπρεπη, θὰ τὸν ἔδιωχνε ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι της. Θὰ μάζευε τότε τὰ πινέλα καὶ τὶς μπογιές του καὶ θὰ ξαναγύριζε στὸ Παρίσι, στὴ μιζέρια του...

»Λοιπόν, ὅπως σοῦ εἶπα, ὁ πατέρας σου θέλει νὰ κερδίσης τὴ φιλία τοῦ ζωγράφου. Ἔχει ἴσως τοὺς λόγους του, ποὺ δὲ μοῦ τοὺς ἐξήγησε.

— Καλά, θὰ προσπαθήσω... κι' ἂς μὴ τὸν χωνεύω. Ἄφισέ με ὅμως τώρα νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, γιατὶ πεθαίνω ἀπ' τὴ νύστα!

—'Απόψε ἔχουμε πραγματικὰ πολλὴ δουλειά. Θὰ μείνετε ἐσεῖς γιὰ ὑπερωρίες, δεσποινὶς Μέλπω!...

Β'.

Εἶχε φτάσει ἡ ἄνοιξι. Τὸ πάρκο τοῦ πύργου τοῦ Γκριζὸλ εἶχε ἀρχίσει νὰ λουλουδίζη. Ἡ Κλαίρη ἔκανε συχνὰ τὸν περίπατό της στὶς ἀλλέες, μαζὶ μὲ τὸν 'Εδουάρδο, ποὺ τῆς ἔδινε ἰδέες γιὰ καινούργιες διαρρυθμίσεις τοῦ κήπου. 'Εκείνη συμφωνοῦσε μαζί του καὶ τὶς ἔβαζε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή.

Στὸν πύργο, ἡ κατάστασι φαινόταν ἡ ἴδια. Κι' ὅμως εἶχε ἀλλάξει ἀρκετά.

Ἡ Κλαίρη γινόταν ὁλοένα πιὸ παράξενη. Οἱ ὑπηρέτες ἀποροῦσαν γιὰ τὴ μεταβολὴ ποὺ παρουσίαζε στοὺς τρόπους της καὶ στὶς συνήθειές της.

Μὰ κι' ὁ 'Εδουάρδος εἶχε γίνει λιγώτερο ὁμιλητικός, ἀκόμη πιὸ κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, σὰν θλιμένος καὶ μελαγχολικός. Εἶχε ριχτῆ μὲ περισσότερο ζῆλο στὴ δουλειά του, σὰν νὰ γύρευε παρηγοριὰ σ' αὐτήν...

Κανεὶς—οὔτε κι' ἡ Κλαίρη—δὲ μποροῦσε νὰ μαντέψη τί συνέβαινε μέσα του. Ἔκρυβε καλὰ τὸ πονεμένο μυστικό του.

Ἀναζητοῦσε συνεχῶς τὴ μοναξιά, σὰν μισάνθρωπος. Τὶς Κυριακές, ποὺ δὲν ἐργαζόταν, ἔκανε μακρυνὲς ἐκδρομές, ἀναζητῶντας τὰ ἐρημικώτερα μέρη, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ ὀνειροπολήση μὲ τὴν ἡσυχία του.

Ποῦ ἦταν οἱ παληὲς ὡραῖες ἡμέρες, ὅταν ἡ Κλαίρη τὸν βοηθοῦσε στὴ δουλειά του, τοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ ὧρες ὁλόκληρες, κουβέντιαζε μαζί του γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο; Τώρα θἄλεγε κανεὶς πὼς κάτι εἶχε σπάσει ξαφνικὰ μεταξύ τους καὶ τοὺς εἶχε χωρίσει ἀνεπανόρθωτα.

Κι' ὅλ' αὐτὰ ὀφείλονταν στὸν ἔρωτα, ἕνα ἔρωτα χωρὶς ἐλπίδα, ποὺ εἶχε χωθῆ ὕπουλα στὴν καρδιά του καὶ τὴν εἶχε κυριέψει ὁλοκληρωτικά! Τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη, συγχρόνως ὅμως ἀποτελοῦσε πιὰ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του. Δὲν ἤθελε νὰ γιατρευτῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ γλυκὸ πάθος του. Πονοῦσε κι' ὅμως ἦταν εὐτυχισμένος ποὺ ἀγαποῦσε.

Προσπαθοῦσε ὡστόσο νὰ κρύψη τὸ μυστικό του, νὰ μὴν ἀφίση νὰ φανῆ τὸ δράμα τῆς καρδιᾶς του. Γιατί, ἂν φανερωνότανε πὼς εἶχε τὴν τόλμη ν' ἀγαπήση τὴν ὄμορφη πυργοδέσποινα, δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ μείνη στὸ Γκριζόλ. Θἄπρεπε νὰ φύγη, νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι, νὰ ξαναπέση στὴν ἀπογοήτευσι τῆς ζωῆς.

Κι' ἔνοιωθε πὼς δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀποσπασθῆ ἀπ' τὸ εἴδωλό του. Ἂν τοῦ συνέβαινε τέτοια δυστυχία, θὰ ἦταν ἡ τρομερώτερη ἀπ' ὅλες—ἀλλὰ κι' ἡ τελευταία ποὺ θὰ τὸν εὕρισκε, γιατὶ θὰ τελείωνε τότε μὲ τὴ ζωή...

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία του, δὲν κατώρθωνε νὰ προσποιηθῆ καλά. Τὸ χαμόγελο εἶχε χαθῆ ἀπ' τὰ χείλη του καὶ

τὸ μέτωπό του αὐλακωνόταν ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες. Ἀπόφευγε κάθε συζήτησι, ἀκόμη καὶ τὴν παρουσία τῶν ἄλλων. Ἔμενε κλεισμένος στὸν ἑαυτό του κι' ἀμίλητος, σὰν νὰ εἶχε πάψει ξαφνικὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅ,τι συνέβαινε γύρω του.

Ὁ κ. Νταριμόν, ὁ κηδεμόνας τῆς Κλαίρης, ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ εἶχαν παρατηρήσει αὐτὴ τὴ μεταβολή του. Ὅταν παρατήρησε ὕστερα ὅτι κι' ἡ Κλαίρη εἶχε ἀλλάξει πολύ, ἔνοιωσε ἔκπληξι καὶ στενοχώρια μαζί.

Ἡ κοπέλλα τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ καὶ τοῦ ζητοῦσε πάντα συμβουλὴ γιὰ τὸ κάθε τι—μ' ὅλο ποὺ εὕρισκε καθυστερημένες τὶς ἰδέες του. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ὅμως, ὁ γέρος τὴν εὕρισκε ἐπιφυλακτική, λιγομίλητη. Ἀνησύχησε, τὴν παρακολούθησε πιὸ προσεχτικὰ καὶ παρατήρησε ὅτι ἡ μεταβολή της αὐτὴ γινότανε πιὸ φανερή, μέρα μὲ τὴ μέρα.

Προσπάθησε νὰ μαντέψη τί τῆς συνέβαινε... Δὲ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ κἂν ὅτι τὴν ἀπασχολοῦσε ἡ ἐκλογὴ συζύγου, ἀνάμεσα στοὺς τόσους ὑποψηφίους ποὺ τὴν τριγύριζαν. Ἤξερε τώρα πὼς κανεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ἐνδιαφέρη σοβαρά.

Ἀκόμη κι' ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Λινουὰ—ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ προστατευόμενός του—δὲν εἶχε σημειώσει μεγαλείτερη ἐπιτυχία ἀπ' τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶχε καταφέρει νὰ τὸν ἀγαπήση ἡ κοπέλλα...

Κι' ὁ Νταριμὸν ἤξερε καλὰ πὼς ἡ Κλαίρη δὲ θὰ παντρευότανε, παρὰ μονάχα ὅταν θ' ἀγαποῦσε. Τὸ εἶχε δηλώσει τόσες φορὲς πὼς ἀντιπαθοῦσε τὰ συνοικέσια.

Ἄλλωστε, ὁ Νταριμὸν ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς θὰ τὸ μάθαινε πρῶτος, ὅταν ἡ καρδιά της θὰ γνώριζε ἐπιτέλους τὸν ἔρωτα. Κι' ὡς τώρα, δὲν τοῦ εἶχε κάνει καμμιὰ τέτοια ἐκμυστήρευσι.

«Τί ἔχει πάθει λοιπόν;» ἀναρωτιότανε μ' ἀνησυχία ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

Μήπως εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζεται τὴν ἀλήθεια; Πάντως, δὲν τὸ ἔδειχνε ἀκόμη.

Ἤξερε νὰ προσποιῆται μπροστὰ στὴν Κλαίρη καὶ νὰ δείχνεται χαμογελαστός. Κι' ἄλλωστε, ἡ κοπέλλα ἦταν τόσο ἀπασχολημένη μὲ τὶς δικές της σκέψεις, ὥστε δὲν ἐνδιαφερότανε γιὰ τὸ τί ἔκανε ἢ τὸ τί σκεπτόταν ὁ κηδεμόνας της.

Ἡ κοσμικὴ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε ὅπως καὶ πρῶτα, στὸν πύργο. Μὰ δὲν ὑπῆρχε πιὰ τὸ παληὸ κέφι. Οἱ καλεσμένοι της δὲ γελοῦσαν, δὲ διασκέδαζαν ὅσο ἄλλοτε. Διαισθάνονταν πὼς κάτι εἶχε ἀλλάξει, στὴν ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐνῶ ἄλλοτε ἡ Κλαίρη ἔδειχνε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοῦ ἔλεγε τὴ γνώμη της σὲ κάθε περίπτωσι, τώρα τὴ θαύμαζε ἀπὸ μακρυά, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνη καμμιὰ παρατήρησι.

Ὁ Νταριμὸν κουβέντιαζε συχνὰ μὲ τὴν καμαριέρα. Μιὰ μέρα λοιπόν, τῆς εἶπε:

— Σήμερα, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά, Ζουλί.

— Σᾶς ἀκούω, κύριε Νταριμόν... Μὰ τί σᾶς συμβαίνει;

— Πρόκειται γιὰ τὴν Κλαίρη. Γίνεται ὁλοένα πιὸ παράξενη... Πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποια αἰτία.

— Ἔχω προσέξει κι' ἐγὼ πὼς ἡ δεσποινὶς εἶναι πολὺ ἀλλαγμένη.

— Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν κάνω λάθος! Κάτι πρέπει νἄχη. Τί ὅμως;

Καὶ ὁ γέρος κύτταξε στὰ μάτια τὴν καμαριέρα.

— Δὲ σοῦ ἔχει πῆ τίποτα ἡ κυρία σου; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι, κύριε Νταριμόν, σᾶς βεβαιῶ!

— Ἔχει μιὰ μελαγχολία ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ.

— Ἄδικα ἴσως! Ἡσυχᾶστε καὶ πέστε, ὅπως κι' ἐγώ: «Θὰ περάση».

— Ἴσως νἆναι τὰ πράγματα σοβαρώτερα ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι.... Μὰ γιατί εἶν' ἔτσι; Μήπως δὲν ἔχει ὅ,τι μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήση; Δὲν τῆς λείπει τίποτα... Τὰ καλλίτερα παλληκάρια τοῦ τόπου γυρεύουν νὰ τὴν παντρευτοῦνε. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξη.

— Ναί, μά... δὲ διαλέγει!

— Δυστυχῶς! Αὐτὸ μεγαλώνει τὶς ἀνησυχίες μου.

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ κάτι, κύριε Νταριμόν; Ἡ δεσποινὶς δὲ βιάζεται νὰ διαλέξη, καὶ πιστεύω πὼς ἔχει κάποιο λόγο... Ἀφῖστε λοιπὸν νὰ κυλᾶνε τὰ πράγματα καὶ περιμένετε...

— Τί νὰ περιμένω;

— Ν' ἀλλάξη τὸ φεγγάρι!

Ὁ Νταριμὸν κατάλαβε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μάθη πιὸ πολλὰ ἀπ' τὴν καμαριέρα. Κι' ἀπομακρύνθηκε, συλλογισμένος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ἐνῶ ἐκείνη ἔβαζε τὰ γέλια—πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ κάνη μπροστά του, ἀπὸ σεβασμό.

Ἡ Ζουλὶ ἤξερε περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε πῆ... Ὄχι πὼς τῆς εἶχε ἐκμυστηρευθῆ τίποτα ἡ Κλαίρη. Μάλιστα, εἶχε προσπαθήσει νὰ κρυφτῆ ἀπ' αὐτήν, γιατὶ τὴν ἤξερε ἔξυπνη καὶ διορατική. Ἀλλ' ἡ Ζουλὶ ἔβλεπε, πρόσεχε... κι' ἔβγαζε συμπεράσματα.

Εἶχε μαντέψει τί ἀπασχολοῦσε τὴν κυρία της...

Εἶχε παρατηρήσει ὅτι, τὸν τελευταῖο καιρό, ἡ Κλαίρη φαινόταν νὰ ἐνθαρρύνη πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο, ἀπὸ τοὺς θαυμαστὲς ποὺ τὴν τριγυρίζανε...Ἀντίθετα, ἔδειχνε μιὰ ἀδιαφορία γιὰ τὸν Ἐδουάρδο Λεμπέλ.

Ἡ παρατήρησι αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀποκάλυψι γιὰ τὴν τετραπέρατη Ζουλί.

«Δὲ συνέβη τίποτα μεταξύ τους, γιὰ νὰ ψυχρανθοῦνε—εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. Ὁ κ. Λεμπὲλ ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς φέρεται ἄψογα καὶ μὲ σεβασμό. Ἂν ἔγινε ἀκόμη πιὸ κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴν ἀρχή, σ' αὐτὸ φταίει ἡ δεσποινίδα, ποὺ ἔπαψε νὰ γελάη καὶ νὰ μιλάη μαζί του σὰν ἄλλοτε.

»Στὸ τραπέζι, δὲν κουβεντιάζουνε πιὰ σχεδὸν καθόλου. Κι' ὁ καλὸς κ. Νταριμὸν τοὺς κυττάζει καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πῆ... Ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια. Προτιμῶ ὅμως νὰ κρατήσω γιὰ μένα αὐτὸ ποὺ μάντεψα. Ἀγαπῶ τὴν κυρία μου κι' ἔχω καθῆκον νὰ σεβαστῶ τὸ μυστικό της».

Εἶχε μαντέψει λοιπὸν ἡ Ζουλὶ ὅτι ἡ Κλαίρη ἀγαποῦσε τὸν Ἐδουάρδο κι' ὅτι κι' ἐκεῖνος δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀντισταθῆ στὴ γοητεία της.

Ξέροντας καλὰ τὶς ἀντιλήψεις τῆς κυρίας της, ἔκρινε ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ ὀνειρευότανε πάντα ἡ κοπέλλα. Δὲν ἦτον πλούσιος, ὅπως αὐτή. Μὰ τί σημασία εἶχε, ἀφοῦ ἀγαπιόνταν;

Μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν εἰλικρίνεια ποὺ τὴ διέκρινε, ἡ Κλαίρη θ' ἀναλάβαινε τὴν πρωτοβουλία νὰ βάλη ἕνα τέλος στὴν κατάστασι, λέγοντας στὸν Ἐδουάρδο:

«Μ' ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπῶ! Εἶσαι ὁ ἄντρας ποὺ διάλεξα... Εἶμαι εὐτυχισμένη γιὰ τὰ πλούτη μου, γιατὶ θὰ μπορέσω νὰ τὰ μοιραστῶ μαζί σου».

Ἔτσι σκεπτόταν ἡ Ζουλί, κι' ἔβλεπε νὰ πλησιάζη αὐτὴ ἡ εὐλογημένη λύσι.

Γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ τοὺς φόβους ποὺ βασανίζανε τὴν Κλαίρη, τὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς της. Δὲν ἤξερε πόσο ἔτρεμε τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μάθαινε ὁ Ἐδουάρδος πὼς ἦταν ξαδέρφη του—ἡ ξαδέρφη του ἐκείνη, ποὺ δὲν εἶχε θελήσει νὰ μάθη οὔτε τ' ὄνομά της, ποὺ τὴν εἶχε καταραστῆ, μαζὶ μὲ ὅλους ὅσοι κάνανε ἄλλοτε τὴ μητέρα του νὰ ὑποφέρη καὶ νὰ πεθάνη...

Γ'.

Ὑπῆρχε στὸν πύργο τοῦ Γκριζὸλ ἕνα παρεκκλῆσι, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ λειτουργῆ κάθε τόσο ὁ ἀββᾶς Λουζερό, ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ. Μὰ ἡ Κλαίρη δὲν ἤθελε νὰ τὸν βάλη σ' αὐτὸ τὸν κόπο, κι' ἔτσι πήγαινε τὶς Κυριακὲς στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας του.

Προσευχόταν εὐλαβικά, μαζὶ μὲ τὶς χωρικές—γιατὶ δὲν ἦταν ποτὲ ἀκατάδεχτη—κι' ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ μ' εὐχαρίστησι τὰ κηρύγματα τοῦ γέρου ἱερωμένου.

Ἦταν καλός, ἔξυπνος καὶ μορφωμένος, ὁ ἀββᾶς Λουζερό. Ἂν εἶχε φιλοδοξίες, θὰ μποροῦσε ν' ἀνεβῆ σ' ἀνώτερα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα. Μὰ δὲν τὸ ἐπιδίωξε ποτέ. Προτίμησε νὰ μείνη ἀνάμεσα στοὺς φτωχοὺς κι' ἀπλοϊκοὺς ἐνορίτες του. Δὲν εἶχε δεχτῆ ποτέ, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ πρότεινε νὰ καλλιτερέψη τὴ θέσι του.

—Ἀφῖστε με κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπῶ καὶ ποὺ μ' ἀγαπᾶνε! τὸν εἶχε παρακαλέσει.

Κι' ἔτσι ἔγινε αὐτὸ ποὺ ἤθελε: Τὸν ξεχάσανε, σὲ κεῖνο τὸ χωριουδάκι.

Πέρασαν τὰ χρόνια. Εἶδε νὰ μεγαλώνουν τὰ μικρὰ χωριατόπουλα, τὰ πάντρεψε, βάφτισε τὰ παιδιά τους καὶ κήδεψε τοὺς γέρους.

Κάθε πρωΐ, μετὰ τὴ λειτουργία, ἔκανε ἕνα γῦρο στὸ νεκροταφεῖο, ξερρίζωνε τὰ ἀγριόχορτα, διόρθωνε κάποιο σταυρὸ ποὺ εἶχε γείρει ἀπ' τὸν ἄνεμο. Πάντα κάτι εἶχε νὰ κάνη...

Ὁ Ἐδουάρδος εἶχε ἐπισκεφθῆ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν ἐκκλησία, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψη κάποιο ἄγνωστο καλλιτεχνικὸ θησαυρό.

Ὅσο γιὰ τὴν Κλαίρη, εἶχε ἀρχίσει τὸν τελευταῖο καιρό, νὰ πηγαίνη κάθε πρωΐ στὴ λειτουργία. Ὁ γέρος παπᾶς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ ρωτήση.

Ἡ κ. ντὲ Λινουὰ κι' ὁ γυιός της σπεύσανε νὰ τὴ μιμηθοῦνε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τῆς φανοῦν εὐχάριστοι καὶ νὰ κερδίσουν τὸ παιχνίδι τους. Ὁ παπᾶς ξεγελασμένος, θαύμαζε τὴν τόση εὐλάβειά τους κι' ἔλεγε πάντα τὰ καλλίτερα λόγια γι' αὐτούς. Ἔτσι, ἡ κ. ντὲ Λινουὰ εἶχε ἀποχτήσει ἕνα σύμμαχο, ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ἐπηρεάση τὴν Κλαίρη, ὅταν θἄφτανε ἡ στιγμή. Ἤξερε πὼς ἡ κοπέλλα σεβότανε κι' ἀγαποῦσε σὰν πατέρα της τὸν ἀββᾶ καὶ τοῦ ζητοῦσε συχνὰ συμβουλές. Σίγουρη, θὰ τὸν συμβουλευότανε καὶ στὸ τόσο σοβαρὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς της. Ἂν ὁ παπᾶς ὑποστήριζε τότε τὸν Ἀλφρέδο, θὰ εἶχε ὁ νέος πολλὲς πιθανότητες νὰ κερδίση!

Γι' αὐτὸ τὸν καλόπιανε ὅσο μποροῦσε, ἡ κ. Λινουά.

Τελευταίως ὁ ἄντρας της τοῦ εἶχε στείλει δυὸ εἰκονίσματα ἀπ' τὴ Φλωρεντία ὅπου βρισκότανε—ὅπως ἔλεγε ἡ ἴδια. Τὸ ἕνα παρίσταγε τὸν ἅγιο Σεβαστιανὸ καὶ τ' ἄλλο τὸν ἅγιο Γεώργιο. Ὁ παπᾶς, ὁλόχαρος γιὰ τὸ δῶρο, τὰ εἶχε τοποθετήσει στὴν καλλίτερη θέσι τῆς ἐκκλησίας, τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο.

Ἤθελε νἄρθη νὰ τὰ δῆ ὁ Ἐδουάρδος καὶ νὰ τοῦ πῆ εἰλικρινὰ τὴ γνώμη του, σὰν εἰδικός. Σκόπευε λοιπὸν νὰ πάη στὸν πύργο, γιὰ νὰ τὸν καλέση. Εἶχε ἄλλωστε νὰ τοῦ ζητήση καὶ κάτι ἄλλο.

Πραγματικά, ἕνα πρωΐ, παρουσιάστηκε στὸν πύργο καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὴν Κλαίρη. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε ἀμέσως καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Δὲν ξέρετε πόσο μ' εὐχαριστεῖ ἡ ἐπίσκεψί σας! τοῦ εἶπε. Ἀκόμη ὅμως πιὸ πολὺ θὰ χαρῶ, ἂν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη σὲ κάτι.

— Ναί, ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι, ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς. Εἴδατε ἐκεῖνα τὰ δυὸ εἰκονίσματα, ποὺ μοῦ ἔστειλε ἀπ' τὴν Ἰταλία ὁ κ. ντὲ Λινουὰ γιὰ τὴν ἐκκλησία μου; Πῶς σᾶς φάνηκαν;

— Πολὺ ὡραῖα. Μὰ δὲν ξέρω ἐγὼ πολλὰ πράγματα ἀπὸ ζωγραφική.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδέα! Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσετε τὸν κ. Λεμπὲλ νἄρθη νὰ τὰ δῆ καὶ νὰ μοῦ πῆ τὴ γνώμη του. Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ τοῦ τὸ ζητήσω. Δὲν ἔχω τόσο θάρρος.

— Ἔννοια σας, θὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγὼ καὶ θἄρθη, ὑποσχέθηκε ἡ κοπέλλα.

— Καὶ κάτι ἀκόμη, δεσποινίς. Ἔχω καὶ μιὰ ἄλλη εἰκόνα, πολὺ παληά, ξεθωριασμένη ἀπ' τὴν πολυκαιρία. Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ τὴ δείξω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὴ φρεσκάρη, ἂν εἶναι δυνατόν.

— Εἶμαι βέβαιη πὼς δὲ θὰ σᾶς ἀρνηθῆ. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ τὸ ζητήσετε ὁ ἴδιος.

— Μά, ἂν τοῦ μιλούσατε σεῖς...

— Ὄχι, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Κλαίρη, δὲ θὰ ἤθελα νὰ τὸ θεωρήση ὑποχρέωσί του. Γιὰ κανένα λόγο δὲ θέλω νὰ νομίση πὼς τὸν διατάζω!

Φώναξε τὴν καμαριέρα της καὶ τὴν ἔστειλε νὰ εἰδοποιήση τὸν Ἐδουάρδο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ νέος μπῆκε στὸ σαλονάκι της καὶ περίμενε.

— Κύριε Λεμπέλ, τοῦ εἶπε ἡ Κλαίρη κοκκινίζοντας, ὁ αἰδεσιμώτατος ἔχει κάτι νὰ σᾶς ζητήση.

—Ἀκούω, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ νέος.

Ὁ παπᾶς τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε. Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Κλαίρη. Καί, βλέποντας πὼς ἐκείνη δίσταζε νὰ μιλήση, τῆς εἶπε:

— Ἂν πρόκειται μόνο νὰ δῶ τὰ εἰκονίσματα, μπορῶ νὰ πάω τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Γιὰ ν' ἀναλάβω ὅμως μιὰ ἐργασία, πρέπει νὰ ἔχω πρῶτα τὴ συγκατάθεσί σας.

— Ὤ, μὰ πιστεύετε πὼς μπορεῖ νὰ σᾶς πῶ ὄχι; διαμαρτυρήθηκε ἡ Κλαίρη. Ξέρετε καλὰ πὼς θὰ μ' εὐχαριστήσετε, ἐξυπηρετῶντας τὸν κύριο ἀββᾶ.

— Εἶμαι λοιπὸν στὴ διάθεσί του... Ποιὰ ὥρα θέλετε νἄρθω τὴν Κυριακή, αἰδεσιμώτατε;

— Γιατί δὲν πᾶτε ἀμέσως, σήμερα; πρότεινε ἡ Κλαίρη.

— Θὰ πάω, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— Θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σας· Ἔχω περιέργεια νὰ δῶ τὴν παληὰ εἰκόνα ποὺ λέει πὼς ἔχει ὁ κύριος ἀββᾶς. Δὲ μοῦ εἶχε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτή.

— Μὰ ἀγνοοῦσα τὴν ὕπαρξί της, ἐδῶ καὶ τρεῖς βδομάδες, ἐξήγησε ὁ παπᾶς. Βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς ντουλαπιοῦ γεμάτου μὲ διάφορα ἄχρηστα πράγματα, ποὺ εἶχε μείνει χρόνια κλειστό. Βάλθηκα μιὰ μέρα νὰ τὸ συγυρίσω, καὶ βρῆκα τὴν εἰκόνα. Φαντάζεσθε σὲ ποιὰ κατάστασι!... Ὡστόσο ἔχει διατηρηθῆ ἀρκετὰ καλά, γιατὶ ἦταν προφυλαγμένη ἀπ' τὴν ὑγρασία. Μόνο ποὺ ἔχουν ξεθωριάσει τὰ χρώματά της, ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ἴσως.

»Ἔψαξα στὰ ἀρχεῖα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ βρῆκα ν' ἀναφέρεται ἕνα εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ποὺ εἶχε χαρίσει τὸ 18ο αἰῶνα κάποιος βαρῶνος ντὲ Γκριζόλ. Τὸ νομίζανε κλεμένο. Μὰ φαίνεται πὼς εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀνακάλυψα.. Ἴσως νἄχη κάποια ἀξία, παρ' ὅλη τὴν κατάστασί του.

— Λοιπόν, θὰ μείνετε τώρα νὰ φᾶμε μαζὶ κι' ἔπειτα θὰ πᾶμε ὅλοι μαζὶ στὴν ἐκκλησία.

Ὁ ἀββᾶς συμφώνησε. Ὅταν ἔμεινε μονάχος γιὰ λίγο μὲ τὴν κοπέλλα, τῆς εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι συμπαθητικώτατος.

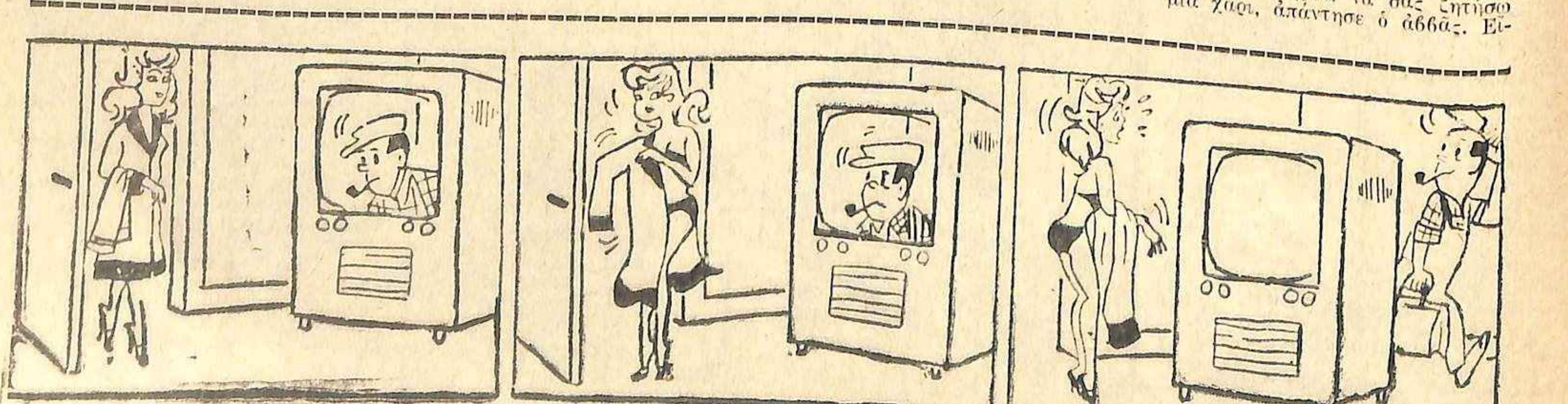

Ἱστορία χωρὶς λόγια.

Η ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥ·Ι·Κ ΚΑΙ Η ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΗΣ «ΓΙΟΥΝΙΒΕΡΣΑΛ»

Στὴ Βαρβάρα Στάνγουϊκ, ποὺ ξαναγυρίζει στὸν κινηματογράφο ὕστερα ἀπὸ μακρὰ ἀπουσία, ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ βγάλη τὴν πρώτη φτυαριὰ χώματος ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου θὰ χτιστοῦν τὰ νέα συγχρονισμένα στούντιο τῆς «Γιουνιβέρσαλ». Ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρίας Μίλτον Ράκμιλ (ἀριστερὰ) καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος καὶ διευθυντὴς παραγωγῆς Ἔντουαρντ Μὺλ πλαισιώνουν στὴ φωτογραφία μας τὴ διάσημη στὰρ τῶν προπολεμικῶν χρόνων, ἡ ὁποία γυρίζει τώρα στὰ στούντιο τῆς ἰδίας ἑταιρίας τὸ φὶλμ «Ὁ νυχτοβάτης». Τὰ νέα στούντιο θὰ χτιστοῦν πλάϊ στὸ παλαιότερο στούντιο τῆς «Γιουνιβέρσαλ», ποὺ ἐπονομάζεται «στούντιο φάντασμα», γιατὶ σ' αὐτὸ ὁ Λὸν Τσάνεϋ γύρισε τὸ 1942 τὸ περίφημο «Φάντασμα τῆς ὄπερας».

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἔχει πολὺ ταλέντο, ἀλλὰ καὶ μεγάλη μετριοφροσύνη.

— Σπάνιο χάρισμα σ' ἕνα καλλιτέχνη... Ὡστόσο, πιστεύω πὼς θὰ ἔχη τὴ δικαιολογημένη φιλοδοξία νὰ διακριθῆ στὴν τέχνη του, ν' ἀνεβῆ ψηλά.

— Ναί, τὴν ἔχει... αὐτὴν μονάχα!

Κι' ἡ Κλαίρη ἀναστέναξε. Ὁ γέρος κατάλαβε πὼς ἔκρυβε κάποιον πόνο στὴν καρδιά της. Δὲν πῆρε ὅμως τὸ θάρρος νὰ τὴ ρωτήση.

Ἡ κοπέλλα τὸν ἄφισε γιὰ λίγο μόνο, γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆ. Ἤθελε νἆναι σήμερα πολὺ ὄμορφη, γιὰ τὸν Ἐδουάρδο.

Στὸ μεταξύ, ὁ παπᾶς ἔκανε ἕνα γῦρο στὸν πύργο, γιὰ νὰ θαυμάση τὴν ἐργασία ποὺ εἶχε κάνει ὁ Ἐδουάρδος στὶς τοιχογραφίες. Ὅταν κάθησαν σὲ λίγο ὅλοι στὸ τραπέζι, τοῦ μίλησε γιὰ τὰ ἐπαινετικώτερα λόγια γι' αὐτήν.

— Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς ἔδωσα ὅλη τὴν ψυχή μου στὸ ἔργο ποὺ ἀνέλαβα, εἶπε ὁ ζωγράφος. Μονάχα ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα ἐδῶ, κατάλαβα πὼς ἔχω κάποιο ταλέντο. Δὲν ξέρω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Μὰ θὰ μοῦ μείνουν πάντα ἀλησμόνητες οἱ μέρες ποὺ πέρασα στὸν πύργο τοῦ Γκριζόλ.

Ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι καὶ τὰ μάτια του φαινόταν ἕτοιμα νὰ βουρκώσουνε. Ἡ Κλαίρη ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

— Πρέπει νἄχετε ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον, τοῦ εἶπε, συγκινημένη κι' αὐτή. Ἀνοίγεται μπροστά σας, πλούσιο σὲ ὑποσχέσεις...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε.

— Ναί, δεσποινίς, πρέπει νὰ ἐλπίζη ὁ ἄνθρωπος, ἀπάντησε. Ἀλλὰ καὶ νὰ ξέρη νὰ μετριάζη τὶς ἐλπίδες του, νὰ μὴ τὶς ἀφίνη ποτὲ νὰ περάσουν τὰ ὅρια ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ἡ λογική.

— Πολὺ σωστά, συμφώνησε ὁ παπᾶς.

Ἡ Κλαίρη ἔκανε μιὰ ἐλαφρειὰ κίνησι ἀνυπομονησίας καὶ ἄλλαξε θέμα.

Μετὰ τὸ φαγητό, ξεκίνησαν γιὰ τὸ χωριό. Θὰ πήγαιναν πεζῆ, γιατὶ ἡ ἀπόστασι ἦταν μικρὴ κι' ὁ καιρὸς θαυμάσιος.

Ἡ Κλαίρη ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ Ἐδουάρδου. Κι' ὁ Νταριμόν, ποὺ συνήθιζε νὰ μὴν κρύβη τὶς σκέψεις του, εἶπε κάποια στιγμή, χαμογελῶντας:

— Θὰ σκάζανε ἀπ' τὴ ζήλεια τους, ἂν σᾶς βλέπανε οἱ Λινουά, οἱ Μπερτινιὸν κι' οἱ ἄλλοι ὑποψήφιοι...

Ὁ ζωγράφος χλώμιασε. Ἡ Κλαίρη ἔγινε κατακόκκινη.

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανένα, ἀπάντησε ἀπότομα.

«Χμ! Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος ν' ἀπορῶ τί τῆς συμβαίνει! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Νταριμόν. Δεμένα εἶχα τὰ μάτια μου τόσον καιρό;».

Κι' ὁ ἀββᾶς συλλογίστηκε:

«Μοῦ μυρίζεται γρήγορα γάμος!...».

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ἡ Κλαίρη προσπαθοῦσε νὰ κάνη τὸν Ἐδουάρδο νὰ μιλήση γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε στὴν καρδιά του. Ἐκεῖνος ὅμως, ἐπιφυλακτικός, δὲν πρόφερε οὔτε μιὰ λέξι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προδώση τὸ μυστικό του. Κι' ἡ Κλαίρη ἔμενε ἀνάμεσα στὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγωνία.

Γιατὶ ἔνοιωθε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν ἀγαπήση ὁ ξάδερφός της δυνατά, βαθειά, φλογερά, γιὰ νὰ τῆς συγχωρήση τὸ ὅτι ἦταν κόρη τῆς Ἀντουανέτας Ροντάκ!

Ἤθελε ν' ἀγαπηθῆ φλογερὰ ἡ Κλαίρη, νὰ ἐμπνεύση στὸν Ἐδουάρδο ἕνα πάθος ἀκατανίκητο, γιὰ νὰ νικήση τὴν ἀντίστασί του. Κι' ὅμως, ἡ τόσο ὄμορφη, ἡ τόσο ἀξιολάτρευτη αὐτὴ κοπέλλα, ἀμφέβαλλε ἀκόμη ἂν τὴν ἀγαποῦσε ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της.

Εἶχε μαντέψει τάχα ὁ Ἐδουάρδος τὰ μυστικὰ αἰσθήματά της; Ἴσως. Πάντως, αὐτὸ δὲν τοῦ ἔδινε θάρρος, οὔτε ἐλπίδες. Γιατὶ ἔβλεπε τὴν τεράστια περιουσία τῆς κοπέλλας νὰ ὀρθώνεται μπροστά του σὰν ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητο.

Συγχρόνως, ἡ Κλαίρη ἔβλεπε νὰ τὴ χωρίζουν ἀπ' τὸν ξάδερφό της οἱ σκιὲς τῆς Μαρσελὶν Λεμπέλ, ποὺ εἶχε πεθάνει πάμφτωχη, καὶ τῆς Ἀντουανέτας Ροντάκ, ποὺ εἶχε φερθῆ ἄσπλαχνα στὴ δυστυχισμένη ἀδελφή της.

Ἔτσι, δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς αἰτίες σταματοῦσαν καὶ τὸν ἕνα καὶ τὴν ἄλλη. Κρύβανε λοιπὸν τὰ αἰσθήματά τους, πνίγανε τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς τους, ἀποφεύγανε νὰ κυτταχτοῦνε, νὰ σφίξουν τὰ χέρια τους, νὰ χαμογελάσουνε.

Ὑποφέρανε ἀπ' τὸν ἔρωτά τους, ἀντὶ ν' ἀπολαμβάνουν τὶς γλυκὲς χαρές του.

Δ'.

Ὁ Ἐδουάρδος, ἐξέτασε τὰ δυὸ εἰκονίσματα τῆς ἐκκλησίας, σοβαρὸς κι' ἀμίλητος. Ἴσως νὰ κάνανε κάποια ἐντύπωσι στὸ μάτι, δὲν εἶχαν ὅμως τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο, καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιότητες ποὺ χαρακτηρίζουν ἕνα ἀριστούργημα. Ἦταν κοινὰ ζωγραφικὰ ἔργα, τῆς σειρᾶς, προχειροφτιαγμένα, μὲ φανταχτερὰ χρώματα. Τὰ πρόσωπά τους δὲν εἶχαν καμμιὰ ζωντάνια.

Μ' ἄλλα λόγια, δὲν ἀξίζανε κἂν τὰ χρυσωμένα κάδρα τους...

Ἀπ' τὴ σιωπὴ τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ Κλαίρη κατάλαβε πὼς δὲν ἀξίζανε τίποτα οἱ εἰκόνες ἐκεῖνες τῶν δυὸ ἁγίων.

Ὅσο γιὰ τὸν παπᾶ, κύτταζε στὰ μάτια τὸ ζωγράφο, ζητῶντας νὰ μαντέψη τὶς ἐντυπώσεις του.

— Λοιπόν, κύριε Λεμπέλ;... τὸν ρώτησε στὸ τέλος, βλέποντας πὼς ἔμενε ψυχρὸς κι' ἀμίλητος.

— Τί νὰ σᾶς πῶ... ἀπάντησε ἀόριστα ὁ νέος. Αὐτοὶ οἱ δυὸ πίνακες μοιάζουν μὲ πολλοὺς ἄλλους ποὺ βλέπει κανεὶς στὶς ἐκκλησίες. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀγοράσετε καὶ ζητούσατε τὴ γνώμη μου, θὰ σᾶς τὴν ἔλεγα εὔκολα. Μὰ ἐδῶ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Σᾶς λέω λοιπὸν μονάχα ὅτι πρέπει νὰ εὐχαριστήσετε τὸν κ. κόμητα ντὲ Λινουὰ γιὰ τὸ δῶρο του πρὸς τὴν ἐκκλησία σας.

Ὁ ἀββᾶς δὲν ἔκανε ἄλλες ἐρωτήσεις. Εἶχε καταλάβει.

«Δὲν ἀξίζουνε μεγάλα πράγματα οἱ δυὸ ἅγιοί μου» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Εἶχε λοιπὸν κρυώσει πολὺ ὁ ἐνθουσιασμός του, ὅταν ἔδειξε κατόπιν στὸ ζωγράφο τὸν παληὸ πίνακα ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει μέσα στὸ ντουλάπι.

Τὸν εἶχε στήσει τώρα πάνω σ' ἕνα σκαμνί, ἀντίκρυ στὸ παράθυρο. Μόλις ἔπεσε πάνω του ἡ ματιά του, ὁ Ἐδουάρδος ἔβγαλε μιὰ φωνή.

— Τί λέτε, κύριε Λεμπέλ; ρώτησε ὁ γερο-παπᾶς μὲ συγκίνησι.

— Τίποτα ἀκόμη. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ... Μοῦ φέρνετε ἕνα ποτήρι νερὸ κι' ἕνα καθαρὸ πανί;

Ὁ ἀββᾶς τοῦ πῆγε αὐτὰ ποὺ εἶχε ζητήσει. Κι' ὁ νέος ἄρχισε ἕνα προσεχτικὸ πλύσιμο, γιὰ νὰ φανοῦν, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, τὰ χρώματα καὶ οἱ γραμμὲς τοῦ ἔργου.

— Τί κρῖμα νὰ ἔχη πάθει τέτοια φθορά! εἶπε.

— Ἔχει λοιπὸν κάποια ἀξία; ρώτησε ὁ παπᾶς μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Ναί, βέβαια! Δυστυχῶς, εἶναι σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Κυττᾶχτε... Τὸ πρόσωπο ἔχει σχεδὸν σβυστῆ, τὸ δεξιὸ αὐτὶ δὲν ὑπάρχει πιά. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ στάχια ποὺ βρίσκονταν πάνω ἀπ' τὸν ὦμο καὶ ποὺ πρέπει νὰ ἦταν δέκα.

—Πῶς ξέρετε τὸν ἀριθμό τους; ἀπόρησε ἡ Κλαίρη.

— Πρῶτα, ἀπ' τὸ χῶρο ποὺ πιάνανε. Κι' ὕστερα, θυμᾶμαι πὼς εἶχα δῆ στὴ Φλωρεντία ἕνα ὅμοιο πίνακα, ὅπου ὑπῆρχαν δέκα στάχια.

—Ὥστε αὐτὴ ἡ εἰκόνα παριστάνει τὴ Δήμητρα; ρώτησε ὁ ἀββᾶς.

— Ὄχι. Εἶναι μιὰ Παναγία. Ἡ «Παναγία μὲ τὰ στάχια»... Δὲ μπορῶ ἀκόμη ν' ἀποφανθῶ μὲ βεβαιότητα... Ἐφόσον ὅμως ὁ πίνακας τοῦ μουσείου τῆς Φλωρεντίας δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἀντίγραφο, ἴσως νἄχετε ἐδῶ τὸ πρωτότυπο! Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ πρόκειται γιὰ ἕνα ἀριστούργημα, μὲ πολὺ μεγάλη ἀξία!... Μά, γιὰ νὰ πεισθοῦμε, χρειάζεται ἕνα συστηματικὸ καὶ τέλειο καθάρισμα.

»Πάντως, ἀναγνωρίζω ἐδῶ τὴν τεχνοτροπία τοῦ μεγάλου ζωγράφου Βερονέζε. Μένει μονάχα νὰ ξακριβώσω ἂν τὸ ἔργο εἶναι τοῦ ἰδίου ἢ κάποιου μαθητοῦ του... Ἂν τὸ ἐπιτρέπη ἡ δεσποινὶς Ντυπεσύ, θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ τὴν ἀνακαίνισι αὐτοῦ τοῦ πίνακος.

— Μὲ στενοχωρεῖτε πολὺ μ' αὐτὸ ποὺ λέτε! διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα. Τὸ ξαναείπατε καὶ τὸ πρωΐ...

—Ἔχετε δίκηο, δεσποινίς. Μὲ συγχωρῆτε!

— Καλά, σᾶς συγχωρῶ. Ἀλλὰ νὰ μὴν ξαναπῆτε τέτοια λόγια. Δὲν εἴσαστε ὑπάλληλός μου καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβω σὲ ὅ,τι θέλετε νὰ κάνετε.

Ἡ κοπέλλα εἶχε χλωμιάσει, ἐνῶ ὁ νέος εἶχε κοκκινίσει.

«Μοιάζει σὰν καυγαδάκι ἐρωτευμένων!» συλλογίστηκε ὁ καλὸς παπᾶς.

— Λοιπόν, κύριε Λεμπέλ, θὰ σᾶς στείλω αὐτὴ τὴν εἰκόνα στὸν πύργο, εἶπε. Δὲν ξέρετε πόσο μεγάλη εὐχαρίστησι μοῦ δίνετε!

—Ἡ μορφὴ τῆς Παναγίας εἶναι τόσο κατεστραμμένη, ὥστε θὰ χρειαστῶ ἕνα μοντέλο, γιὰ νὰ τὴν ξαναφτιάξω. Δὲν ξέρω ποῦ θὰ βρῶ ἕνα κατάλληλο γυναικεῖο πρόσωπο...

— Θὰ φροντίσω γι' αὐτό, κύριε Λεμπέλ, εἶπε ὁ ἀββᾶς.

— Χρειάζομαι μιὰ ὄμορφη ξανθειά, μὲ κεφάλι Παναγίας.

— Νομίζω πὼς τὴ βρῆκα κι' ὅλας. Εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ἐνορίτισσές μου... ἡ Λουΐζα Μοράν.

— Δὲν τὴν ξέρω, παρατήρησε ἡ Κλαίρη. Κι' ὅμως, πίστευα πὼς εἶναι γνωστή μου ὅλοι στὸ χωριό.

— Αὐτὴ ἡ νέα γυναίκα ἔχει μονάχα τέσσερις μῆνες στὸ Γκριζόλ.

—Ἄ, τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα... Εἶναι παντρεμένη;

— Μάλιστα. Μ' ἕνα ξυλουργό. Τὸν γνώρισε στὸ Παρίσι, ὅπου εργαζότανε πρὶν ὡς μοδίστρα. Ὁ Σάρλ Μοράν ἦταν μεγαλείτερός της, χῆρος καὶ μ' ἕνα παιδί. Δούλευε σ' ἕνα ξυλουργεῖο. Τὸ ἀφεντικό του τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἐνδιαφερότανε γι' αὐτόν. Κι' ἡ γυναῖκα του εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴ φτωχὴ καὶ ὀρφανὴ μοδιστρούλα, ποὺ ἦταν καλὴ καὶ τίμια.

»Ὁ Μοράν ἦταν ἀνηψιὸς καὶ κληρονόμος τοῦ γερο-Λωρενσίν, τοῦ μαραγκοῦ τοῦ χωριοῦ μας. Ὁ θεῖος του πέθανε πέρυσι καὶ τοῦ ἄφισε τὴ μικρὴ περιουσία του, τὸ μαγαζὶ καὶ τὴν πελατεία του. Ἦρθε λοιπὸν κι' ἐγκαταστάθηκε ἐδῶ ὁ Μοράν, μὲ τοὺς δικούς του. Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, μ' ἐπισκέφθηκε ἡ γυναῖκα του καὶ μοὔδωσε ἕνα θερμὸ συστατικὸ γράμμα... Ἀπὸ τότε, ἐνδιαφέρομαι ζωηρὰ γιὰ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς προστατεύω καὶ προσπαθῶ νὰ τοὺς βρίσκω δουλειά.

— Εἶναι τυχεροὶ ποὺ ἔχουν τέτοιο προστάτη! παρατήρησε ἡ Κλαίρη.

— Δυστυχῶς, δὲν κερδίζουνε πολλὰ πράγματα καὶ ζοῦν πολὺ στενόχωρα.

— Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ἔχετε πῆ, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσω.

— Δὲ θὰ δέχονταν. Εἶναι πολὺ περήφανοι. Γυρεύουν δουλειά, ὄχι ἐλεημοσύνη.

— Καλά. Θὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη...

Μετὰ τὴν ἐκκλησία, ἡ Κλαίρη, μαζὶ πάντα μὲ τὸν Ἐδουάρδο, πῆγε στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Τὸ εἶχε πάρει ὑπὸ τὴν προστασία της καὶ φρόντιζε γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες του.

Τὰ παιδιὰ τὴ δέχθηκαν χαρούμενα, ὅπως πάντα. Τὴν ἔβλεπαν σὰν καλὴ νεράϊδα, γιατὶ σὲ κάθε ἐπίσκεψί της τοὺς πήγαινε λιχουδιές, παιχνίδια καὶ ρουχαλάκια. Καὶ τώρα, εἶχε στείλει ἀπὸ πρὶν μὲ τὴ Ζουλὶ διάφορα δέματα, ποὺ τὰ μοίρασε ἡ ἴδια.

Στὴν πρώτη τάξι, πρόσεξε ἕνα ξανθὸ ἀγοράκι, ποὺ φαινόταν μελαγχολικό.

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ παιδάκι; ρώτησε τὴ δασκάλα. Δὲν τὸ ξέρω.

— Εἶναι μόνο δεκαπέντε μέρες ποὺ ἦρθε, τῆς ἐξήγησε ἐκείνη. Λέγεται Ἀρμὰν Μοράν.

Ἡ Κλαίρη πῆγε κοντὰ στὸ μικρό, τὸν χάϊδεψε, τὸν φίλησε.

— Τί ὡραία ποδίτσα ποὺ φορᾶς! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Ἡ μαμᾶ σοῦ τὴν ἔφτιαξε;

— Ναί, ἡ μαμα-Λουΐζα, ἀπάντησε τὸ ἀγοράκι.

— Εἶναι ἡ μητριά του, ἐξήγησε ἡ δασκάλα. Ἀλλὰ τὸ ἀγαπάει σὰν ἀληθινὴ μητέρα του.

—Ὁ παπᾶς μᾶς μίλησε μὲ τὰ ἐπαινετικώτερα λόγια γι' αὐτὴ τὴν κ. Μοράν, εἶπε ἡ Κλαίρη.

Ἐνῶ μοίραζε ἀκόμη τὰ δέματα στὰ παιδιά, παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι μιὰ νέα γυναίκα. Σταμάτησε ὅμως στὸ κατῶφλι, μὲ δειλία, μὴ τολμῶντας νὰ προχωρήση.

—Ἡ μαμα-Λουΐζα!... φώναξε ὁ Ἀρμάν, τρέχοντας νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

Ἡ νεοφερμένη ἦταν πολὺ ὄμορφη, ξανθή, μὲ τὸ πρόσωπο ἐλαφρὰ ἡλιοκαμένο, λεπτὴ καὶ λυγερή, ντυμένη ἁπλὰ ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια φιλαρέσκεια. Σίγουρα, θὰ ἤξερε τὴν ὀμορφιά της, ἀλλὰ δὲ φαινότανε νὰ καυχιέται γι' αὐτήν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τῆς Κλαίρης.

— Δὲν ἦταν ὑπερβολικὸς ὁ ἀββᾶς, τῆς εἶπε. Πραγματικά, αὐτὴ ἡ νέα γυναῖκα ἔχει μορφὴ Παναγίας. Εἶναι γοητευτική.

— Ναί, εἶναι πολὺ ὄμορφη, συμφώνησε ἐκείνη.

Ὁ ζωγράφος δὲν προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὸ θαυμασμό του. Κι' ἡ Κλαίρη παρατήρησε πὼς ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τὴ Λουΐζα Μοράν. Ἔνοιωσε τότε ἕνα πόνο στὴν καρδιά της, ποὺ ἄρχισε νὰ χτυπάη ἄταχτα.

Τί ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ παράξενη ἐντύπωσι, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναδοκιμάσει; Ἦταν ἡ πρώτη ἐκδήλωσι μιᾶς ζήλειας ποὺ ξυπνοῦσε μέσα της; Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ, γιατὶ δὲν καταλάβαινε ἀκριβῶς τί αἰσθανόταν αὐτὴ τὴ στιγμή...

Βέβαια, ὅπως εἶχε πῆ ὁ Ἐδουάρδος, ἦταν γοητευτικὴ ἡ Λουΐζα Μοράν. Μὰ ἡ Κλαίρη εὕρισκε πὼς δὲν εἶχε δικαίωμα ὁ ξάδερφός της νὰ βρίσκη ὄμορφη μιὰν ἄλλη γυναῖκα...

Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πρόσωπό του, φαινόταν νὰ προσπαθῆ νὰ διαβάση τὶς σκέψεις του. Μὰ τίποτα, στὴν ἤρεμη πάντα

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Ἕνας ἄξιος τερματοφύλακας!

Ἡ ἀγγλικὴ Ἕνωσι νεαρῶν ποδοσφαιριστῶν ἀπεφάσισε νὰ βραβεύση τὸν τερματοφύλακα ποὺ... ὑπέστη τὶς μεγαλύτερες ἧττες κατὰ τὴν ἐφετεινὴ σαιζόν. «Νικητὴς» ἀνεδείχθη ὁ Ρότζερ Κλάρκ, τερματοφύλα-

κας τῆς Νόρτον Ἄουτκαστ, ποὺ σὲ εἴκοσι ἀγῶνες ἄφησε νὰ τοῦ περάσουν οἱ ἀντίπαλοι 120 γκόλ!

Ἕνας ἀστρονομικὸς λογαριασμὸς ἠλεκτρικοῦ

Μιὰ νεαρὴ Λονδρέζα, ποὺ ἐργάζεται ὡς γραμματεὺς σὲ κάποιο γραφεῖο, λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῆ λιπόθυμη ὅταν ἔλαβε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τοῦ περασμένου μηνός. Ἔπρεπε νὰ πληρώση 99.999 λίρες (κάπου 8½ ἑκατομμύρια δραχμές!) Ἔτρεξε ἀμέσως στὴν ἑταιρεία, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, ἐξακριβώθηκε ὅτι τὸ λάθος ἦταν τῆς... ἀριθμομηχανῆς ποὺ ἔκανε τοὺς λογαριασμούς. Ὁ λογαριασμὸς αὐτῆς τῆς νέας ἦταν μόνον 9 σελλίνια καὶ μερικὲς πέννες.

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία

Τὸ πρακτορεῖο «Τὰς» ἔδωκε τελευταῖα μερικὲς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὶς καινοτομίες τῆς ρωσικῆς ἀνδρικῆς μόδας. Τὰ βραδυνὰ «ἀμπιγιὲ» δὲν θὰ εἶναι πιὰ μαῦρα, ἀλλὰ θὰ ἔχουν βιολεττὶ χρῶμα. Σακάκια μονόπετα, κοντὰ καὶ σὲ ἀθλητικὸ στύλ. Παντελόνια στενά.

Ἀδύνατη ἡ ἀπιστία!

Ἕνας Ἄγγλος, ὁ Οὐΐλλιαμ Χάρντεσεν ζήτησε διαζύγιο, κατηγορῶντας τὴ σύζυγό του ἐπὶ ἀπιστία. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο ἀπέρριψε τὴν αἴτησί του, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ παρουσίαζε ὡς φίλο της, κάποιος Χάρρυ Σάντλερ, ἦταν 94 χρόνων!

Στὸ Τόκιο οἱ τροχοὶ κάνουν θραῦσι

Τὰ περισσότερα αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα συμβαίνουν στὸ Τόκιο. Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές, ἀναλογοῦν γιὰ τὸ 1963 9 νεκροὶ σὲ κάθε 100.000 κατοίκους, ἀπὸ παρόμοια δυστυχήματα.

Τὸ νησὶ τῶν ζητιάνων

Οἱ ἀρχὲς τῆς Τρίνιταντ, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τοὺς ζητιάνους ποὺ μάστιζαν τὴ νῆσο καὶ ποὺ ἀνέρχονταν σὲ 4000 τοὺς φόρτωσαν σὲ μερικὰ πλοῖα καὶ τοὺς πῆγαν σ' ἕνα μικρότερο νησί. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωκαν οἰκοδομικὰ ὑλικά, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, μέσα ψαρικῆς, τρόφιμα γιὰ τρεῖς μῆνες καὶ τοὺς ἄφησαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μόνοι τους. Γιὰ νὰ ζήσουν πρέπει νὰ ἐργασθοῦν, πρᾶγμα ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ποὺ εἶχαν συνηθίσει νὰ ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν ἄλλων. Ἡ νῆσος τῶν 4000 ζητιάνων θὰ εὐημερήση ἄραγε; Ἄγνωστον.

Ἡ πολυτελὴς γοῦνα καὶ ἡ ζηλιάρα σύζυγος

Μιὰ Λονδρέζα βρῆκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ συζύγου της μιὰ γοῦνα ἀξίας ἄνω τῶν 30000 δραχμῶν καί, νομίζοντας ὅτι αὐτὸς τὴν ἐπρόδιδε, τὴν ἔκανε κομματάκια. Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο, ἦταν ὁλότελα διαφορετική. Ὁ ἄντρας της, πηγαίνοντας τὸ πρωΐ στὴ δουλειά του μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, εἶχε πάρει μιὰ κυρία ποὺ τὸν σταμάτησε στὸ δρόμο καὶ τὴν εἶχε πάει στὸ ἀεροδρόμιο, γιατὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὰ ταξὶ εἶχαν ἀπεργία. Ἡ κυρία αὐτή, ἀνεβαίνοντας βιαστικὰ στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ θἄφευγε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξέχασε τὴ γοῦνα της.

Εἰδικὴ ἄδεια ἀπὸ τὶς συζύγους

Οἱ ἄρρενες γυμνιστὲς στὴν Ἀγγλία δὲν θὰ γίνωνται πιὰ δεκτοὶ στὰ μικτὰ γυμνιστικὰ κέντρα (στὰ κέντρα, δηλαδή, ποὺ εἶναι γιὰ ἄντρες καὶ γυναῖκες), ἂν δὲν ἔχουν ἔγγραφη ἐξουσιοδότησι ἀπὸ τὶς συζύγους τους. Γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅμως, δὲν ἀπαιτεῖται ἀντίστοιχη διατύπωσι.

Ἕνα παιδὶ ἀντὶ γιὰ σκωληκοειδίτιδα

Συνέβη στὸ Λονδῖνο. Μιὰ κυρία σαρανταπέντε χρόνων, ἡ Τζόυς Γκρίφιντς, μητέρα καὶ γιαγιά, ἀναγκάστηκε νὰ καλέση ἐπειγόντως ἕνα γιατρό, γιατὶ ἔνοιωθε δυνατοὺς πόνους, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ νομίζη ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ κρίσι σκωληκοειδίτιδος. Ὁ γιατρός, ποὺ τὴ ἐπισκέφτηκε, ἀνήγγειλε στὴν κατάπληκτη κυρία Γκρίφιντς ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνη σὲ λίγο μητέρα. Καὶ πραγματικά, μισὴ ὥρα μετὰ τὴ διάγνωσι, ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι. «Αὐτὴ ἡ περίπτωσι θὰ περάση στὴν ἱστορία τῆς ἰατρικῆς μὲ ὅλες της τὶς λεπτομέρειες, δήλωσαν οἱ γιατροί. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔχει φέρει στὸν κόσμο κι' ἄλλα παιδιά, καταλαβαίνει τὴν ἐγκυμοσύνη της μόνο μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετό!»

Τὰ ἀνήθικα βιβλία καίγονται στὴ Γερμανία

Ὁ δήμαρχος τοῦ Ἄσμπαχ (Γερμανία) εἶχε μιὰ πρωτότυπη ἔμπνευ-

σι γιὰ νὰ ἀποσύρη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν νέων διάφορα βιβλία ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς ἀνήθικα. Διοργάνωσε μιὰ ὄμορφη γιορτὴ γιὰ παιδιά, στὴν ὁποίαν, ὅμως, οἱ θεατές, ἀντὶ γιὰ εἰσιτήριο, ἔπρεπε νὰ δίνουν στὸ «ταμεῖο» τέσσερα βιβλία, ἀπὸ τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνήθικα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ συγκεντρώθηκαν περὶ τὰ 2000 βιβλία ἀκατάλληλα γιὰ μικρούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ μεγάλους. Μετὰ τὸ τέλος τῆς γιορτῆς τὰ βιβλία αὐτὰ κάηκαν σὲ μιὰ πλατεία.

κι' ἀνεξιχνίαστη φυσιογνωμία τοῦ νέου, δὲν πρόδιδε τὶς ἐντυπώσεις του.

Ὁ μικρὸς Ἀρμὰν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι τὴ «μαμα-Λουΐζα» καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν Κλαίρη.

Ἐκείνη τῆς χαμογέλασε. Εἶχε συνέλθει κι' ὅλας ἀπ' τὴν ἐντύπωσι ποὺ δοκίμασε καὶ μετάνοιωνε ἴσως γιατὶ εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ μιὰ ἔνστικτη παρόρμησι, τόσο ἀντίθετη πρὸς τὸ χαρακτῆρα της. Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι. Κι' ἡ Λουΐζα τὴ χαιρέτησε μὲ σεβασμό, κόκκινη ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησί της.

— Δὲ μοῦ εἴσαστε πιὰ ἄγνωστη, τῆς εἶπε ἡ Κλαίρη. Ὁ ἀββᾶς μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς... Ὕστερα, τὸ παιδάκι σας εἶναι τόσο συμπαθητικό! Θἄρθῆτε μαζί του στὸν πύργο;

—Ὤ, δεσποινίς, δὲν τολμῶ...

— Γιατί ὄχι; Ὁ ἀββᾶς ἔχει νὰ σᾶς ζητήση κάτι, ποὺ δὲ θὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῆτε, ὑποθέτω. Αὐτὸ θὰ σᾶς ὑποχρεώνη νὰ ἔρχεσθε ταχτικὰ στὸν πύργο... Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τώρα περὶ τίνος πρόκειται. Θὰ σᾶς τὸ πῆ ὁ παπᾶς.

— Δὲ μπορῶ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτα! Φάνηκε τόσο καλὸς μαζί μας!

— Λοιπόν, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θἄρθῆτε, φέρτε μαζὶ καὶ τὸ ἀγοράκι σας, νὰ τοῦ δώσω διάφορα πράγματα.

Ἡ Κλαίρη φίλησε πάλι τὸν Ἀρμὰν καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ ἀποχαιρέτησε τὴ δασκάλα.

— Θέλετε νὰ γυρίσουμε μαζὶ στὸν πύργο; πρότεινε στὸν Ἐδουάρδο, πιάνοντάς τον ἀπ' τὸ μπράτσο.

—Ὤ, δεσποινίς!... τραύλισε ἐκεῖνος, ταραγμένος.

Ἡ Κλαίρη παρατήρησε πὼς ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Φοβᾶμαι μόνο, πρόσθεσε, μήπως παραξενευτῆ ὁ κόσμος γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε, κι' ἀρχίσουν ὕστερα τὰ κουτσομπολιά.

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λογαριασμὸ σὲ κανένα, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ κοπέλλα. Καὶ δὲ φοβᾶμαι καμμιὰ κριτική. Ἀδιαφορῶ γιὰ τὸ τί μποροῦν νὰ ποῦνε ἢ νὰ σκεφθοῦν γιὰ μένα ὡρισμένοι ἄνθρωποι... Πᾶμε, κύριε Ἐδουάρδε.

Προχώρησαν γιὰ λίγο ἀμίλητοι, ἀνασαίνοντας ἀπολαυστικὰ τὸ ζωογόνο ἀνοιξιάτικο ἀέρα.

Ε'.

Ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὸ χωριό, ἡ Κλαίρη εἶπε:

— Γιατί περπατᾶμε τόσο γρήγορα;

— Μήπως κουραστήκατε; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Ἐδουάρδος.

—Ὤ, ὄχι, καθόλου! Ἀλλὰ δὲ βιαζόμαστε νὰ γυρίσουμε στὸν πύργο.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ καινούργια σιωπή, ἡ Κλαίρη πρόσθεσε:

— Δὲ σᾶς φαίνεται καὶ σᾶς ὑπέροχος αὐτὸς ὁ περίπατος;

—Ὤ, ναί, δεσποινίς!

Καί, δίχως νὰ τὸ θέλη, ἔσφιξε τὸ μπράτσο τῆς κοπέλλας κάτω ἀπ' τὸ δικό του.

Ἐκείνη δὲν ἔδειξε πὼς τὸ πρόσεξε. Σφίχτηκε ὅμως περισσότερο πάνω του.

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶναι ἡ ἄνοιξι! εἶπε. Λουλούδια, ἀρώματα, πρασινάδα, κελαδήματα πουλιῶν... Ἡ Φύσι στολίζεται σὰν φιλάρεσκη γυναῖκα. Τὰ πουλιὰ στήνουν τὶς φωλιές τους στὰ κλαριά...

Ἀναστέναξε καὶ συνέχισε:

— Εἶναι εὐτυχισμένα τὰ πουλιά... μ' ὅλο ποὺ κινδυνεύουν ἀπὸ τόσους ἐχθρούς, ἀπ' τοὺς κυνηγοὺς καὶ ἀπ' τὰ ὄρνια.

— Παντοῦ, δεσποινίς, πρόφερε ἀργὰ ὁ ζωγράφος, σ' ὅλη τὴν πλάσι, ὑπάρχουν οἱ μεγάλοι κι' οἱ μικροί, οἱ δυνατοὶ κι' οἱ ἀδύνατοι, οἱ εὐτυχισμένοι κι' ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν. Καὶ πάντα οἱ πρῶτοι εἶναι θύματα τῶν δευτέρων.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Μά, πιστέψτε με, ἐκεῖνοι ποὺ φαίνονται πιὸ εὐτυχισμένοι, εἶναι συχνὰ αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν περισσότερο.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲ μίλησε, ἀπὸ φόβο μὴν προχωρήση σ' ἐπικίνδυνο ἔδαφος.

Σὲ λίγο, ἡ Κλαίρη εἶπε πάλι:

—Ἐδῶ ἀναπνέω πιὸ ἐλεύθερα.. Νοιώθω καλλίτερα, παρὰ στὸ πάρκο τοῦ πύργου. Γιατὶ ἐκεῖνο, ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι, ἔχει ἕνα ὅριο, ἕνα τοῖχο γύρω του. Ἐνῶ ἐδῶ βρίσκομαι στὴ μέση τῆς ἀπεραντωσύνης. Δεξιά, ἀριστερά, παντοῦ, τίποτα δὲ σταματάει τὸ μάτι, ὣς τὸν ὁρίζοντα... Ἂν ξέρατε πόσες φορὲς πεθύμησα νὰ τρέξω στὰ χωράφια, μὲ λυμένα τὰ μαλλιά, σὰν τὶς κοπελλίτσες τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἔχουν τὴ χαρὰ στὰ μάτια, τὸ γέλιο στὰ χείλη!... Ἐγὼ δὲν ἤμουν γεννημένη γιὰ νὰ εἶμαι πλούσια!

Πρόφερε αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις μὲ κάποια πικρία.

—Ὤ, μὴν τὸ λέτε, αὐτό! τὴ διέκοψε ὁ Ἐδουάρδος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ λέτε, ἀφοῦ χρησιμοποιεῖτε τόσο καλὰ τὸν πλοῦτο σας.

— Κι' ὅμως... Λέω ὅ,τι σκέπτομαι! Θἄθελα νὰ εἶμαι μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς χωριατοποῦλες, ποὺ δουλεύουνε στὰ χωράφια ἀπ' τὸ πρωΐ ὣς τὸ βράδυ, ψημένες ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἄνεμο.

— Μὰ γιατί μιλᾶτε ἔτσι, δεσποινίς; τραύλισε ὁ Ἐδουάρδος, ταραγμένος.

— Μὲ νομίζετε εὐτυχισμένη, κύριε Λεμπέλ;

— Ἀλλά...

—Ἔχω ὄνειρα καὶ τὰ κλείνω μέσα μου. Ἔχω μιὰ καρδιά, σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες, καὶ συγκρατῶ ἀδιάκοπα τοὺς παλμούς της... Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἔχω βάλει ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή μου. Θἄθελα... νὰ κάνω μιὰ ἐπανόρθωσι.... καὶ σταματάω, δὲν τολμῶ!

Ὁ νέος κύτταξε μὲ ἔκπληξι τὴν Κλαίρη.

— Δὲν καταλαβαίνετε...δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε, πρόσθεσε ἐκείνη. Ξέρετε τί θὰ πῆ νὰ θέλης, νὰ ποθῆς ἕνα πρᾶγμα καὶ νὰ σὲ σταματάη ὁ φόβος;

— Μὲ τρομάζετε, δεσποινίς!

—Ὄχι, κύριε Ἐδουάρδε, ἡσυχᾶστε! Ποιὸς ξέρει;... Ἔχω ἀκόμη ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον..Χτές, στὴν ἐκκλησία, μοῦ ἔκανε πολὺ καλὸ ποὺ ἄκουσα τὸν παπᾶ μας νὰ μιλάη γιὰ τὴν ἐλπίδα!

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ διακοπή, ἡ Κλαίρη συνέχισε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Παλέττα
Ἐὰν ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθετε τὴν Κομμωτικὴ Τέχνη
... Λάβετε μέρος στὸν Διαγωνισμὸν τῆς Τύχης τῶν 30 δωρεὰν Ὑποτρόφων.
Γι' αὐτὸ συμπληρώσατε εὐανάγνωστα μὲ τὰ ἀκριβῆ σας στοιχεῖα τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ καὶ ἀποστείλατέ το εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς προτιμήσεώς σας ἀπὸ τὰς δύο κατωτέρω.
Ὁ Διαγωνισμὸς λήγει τὴν 5ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. Ἡ δὲ κλήρωσις θὰ γίνη τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Οἱ 30 τυχεροὶ θὰ ἀναδειχθοῦν διὰ κληρώσεως, ἡ ὁποία θὰ γίνη ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ καὶ θὰ σᾶς προσκαλέσουμε ὅπως παραστῆτε εἰς αὐτήν.
Ἐκ τῶν 30 τυχερῶν οἱ πρῶτοι 6 θὰ τύχουν δωρεὰν ὑποτροφίας καὶ εἰς τὰ τρία τμήματα, ἤτοι: Κομμωτικὴ Τέχνη, Μανικιοὺρ-Πεντικιοὺρ καὶ Μακιγιάζ, οἱ ὑπόλοιποι 24 εἰς τὴν Κομμωτικήν.
Σᾶς εὐχόμεθα καλὴ Ἐπιτυχία.
Ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης κ. ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΜΜΕΡ
Σᾶς προσφέρει:
Τὸ καλύτερο σύστημα Ἐκπαιδεύσεως
Κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.
Μετεκπαίδευσις εἰς Γαλλίαν:
Οἱ μαθηταὶ μετεκπαιδεύωνται εἰς Γαλλίαν καὶ λαμβάνουν Δίπλωμα τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων (ECOLE DE COIFFURE DE PARIS).
ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ
ΟΝΟΜΑ: ....
ΕΠΩΝΥΜΟΝ: ....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ....
ΠΟΛΙΣ .... ΤΑΧ. ΤΟΜΕΥΣ ....
.... ΕΠΑΡΧΙΑ ....
№ .... ΗΜΕΡ. ΛΗΨΕΩΣ ....
ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΚΑΜΜΕΡ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 18 - ΤΗΛ. 623.198 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 134)
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΜΜΕΡ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 (ΠΛΑΤ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ) ΤΗΛ. 524.392 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 101)
ΖΩΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ 1908 ΚΑΜΜΕΡ

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ο ΚΙΕΡΟΝ ΠΗΡΣΟΝ ξαναγυρίζει, εἶπε ὁ Ράλφ Ρόμπινσον. Θὰ εἶναι ἐδῶ τὴν Τετάρτη... Φαίνεται πὼς δὲ τὸν σήκωσε ὁ ἀέρας στὴν Ἀγγλία.

Ὁ Μπρὸντ Σμάρτ, ὁ «φονιᾶς», πέταξε τὸ τσιγάρο του στὸ πάτωμα καὶ τὸ πάτησε μὲ τὸ τακούνι του.

— Θὰ τοῦ δώσωμε νὰ καταλάβη πὼς ὁ ἀέρας τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι πιὸ ἀνθυγιεινὸς γι' αὐτόν, εἶπε.

— Ὄχι, εἶπε ὁ Ρόμπινσον. Νομίζω πὼς ἄλλαξε ἰδέες... Προσφέρεται νὰ ἐργασθῆ μαζί μας καὶ στὸ γράμμα του μοῦ λέει, ὅτι στὸ μέλλον θὰ ἐκτελῆ πιστὰ τὶς διαταγές μου. Παραπονιόταν γιατὶ τὸν καταδικάσαμε σ' ἐξορία.

— Ἔχει δίκιο, παρατήρησε ὁ Μπρὸντ Σμάρτ. Ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρίσουμε μιὰ καὶ καλὴ τοὺς λογαριασμούς μας μαζί του.

— Νομίζω πὼς δίνετε στὸν Πήρσον μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει, εἶπε ὁ Τόνυ Ντριοῦ. Ἀφοῦ θέλει νὰ δουλέψη, ἂς δουλέψη. Αὐτὸς θὰ φάη τὸ κεφάλι του, ἂν ξαναρχίση τὰ παλιά.

— Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου γνώμη, ἀπάντησε ὁ Ρόμπινσον. Ἐμεῖς θὰ τοῦ φερθοῦμε καλά... Ἄκουσε, Τόνυ. Θὰ νοικιάσης μιὰ αἴθουσα στὸ «Βάλντορφ», γιὰ νὰ πανηγυρίσωμε τὸ γυρισμό του. Καί, φυσικά, θὰ καλέσης ὅλα τὰ παιδιά... Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσκάσωμε λίγο.

— Πρέπει νὰ καλέσω καὶ τὴν Ἔλεν Τσένεϋ; ρώτησε ὁ Τόνυ Ντριοῦ.

Ὁ Ρόμπινσον σκέφτηκε λίγο.

— Ἡ Ἔλεν ἀγαποῦσε τὸν Πήρσον, ὅταν ἦταν ἐδῶ καὶ θὰ χαρῆ πολὺ νὰ τὸν ξαναϊδῆ, ἀπάντησε ὁ Ρόμπινσον. Ἀλλά, ποιὸς ξέρει, ὁ Πήρσον μπορεῖ νὰ φέρνη καμμιὰ ἄλλη μαζί του... Ὄχι, εἶναι καλύτερο νὰ μὴ τὴν καλέσης.

Ὅλα ἔγιναν ὅπως εἶχε διατάξει ὁ Ρόμπινσον. Ἡ γιορτὴ στὸ «Βάλντορφ» ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὰ μέλη τῆς συμμορίας νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ χορέψουν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρόμπινσον ἐξήγησε στὸν Πήρσον τὴν κατάστασι.

— Ὅλα πᾶνε καλά, τοῦ εἶπε. Δὲν κάνομε χρῆσι ὅπλων παρὰ μόνο σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις κι' ὁ Μπρὸντ Σμάρτ, ποὺ εἶναι πάντα ὁ «φονιᾶς» μας, παραπονιέται πὼς τὸν ἔχομε ἀχρηστεύσει. Ἔχουμε ὀργανώσει ἕνα σύστημα «προστασίας», ἀπὸ τὸ ὁποῖο κανένας δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγη. Νυχτερινὰ κέντρα, χρυσοχοεῖα, ρεστωράν, μεγάλα καταστήματα, ὅλα βρίσκονται στὴν ἐξουσία μας καὶ πληρώνουν πρόθυμα γιὰ τὴν «προστασία», ποὺ τοὺς παρέχομε. Τὸ καλλιτεχνικὸ τμῆμα, ἐξ ἄλλου, ἔχει ἁπλώσει τὰ δίχτυα του στὰ καλύτερα θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη... Νομίζω πὼς θἄπρεπε νὰ τὸ ἀναλάβης. Εἶσαι γεννημένος τζέντλεμαν καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς δουλειᾶς σοῦ ταιριάζει... Ἐκτὸς ἂν φοβᾶσαι τὴ ζήλεια τῆς Ἔλεν...

— Ἀ, τῆς Ἔλεν! εἶπε ὁ Πήρσον. Τί γίνεται;

— Δὲν τὴν ξαναεῖδες;

Ὁ Πήρσον γέλασε.

— Πέρασαν ἐννιὰ μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγα, εἶπε. Γιατὶ νὰ γυρίζωμε στὰ παλιά;

— Ἔχεις δίκιο, συμφώνησε ὁ Ρόμπινσον. Δὲν πρέπει νὰ δένεται κανεὶς γιὰ πολὺν καιρὸ μὲ τὴν ἴδια γυναίκα... Λοιπόν, δέχεσαι;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Πήρσον. Προτιμῶ νὰ δουλέψω στὸ καλλιτεχνικὸ τμῆμα.

Ὅλα πῆγαν καλὰ γιὰ κάμποσο καιρό. Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ χαλᾶνε. Ὁ Ρόμπινσον πῆρε ἕνα γράμμα, ποὺ εἶχε στὸ ἐπάνω μέρος μιὰ νεκροκεφαλὴ κι' ἀπὸ κάτω τὴν ὑπογραφὴ «Μπὶγκ Τζόε». Τὸ γράμμα ἔλεγε: «Σὲ λίγο, θὰ λογαριαστοῦμε».

Ὁ Ρόμπινσον κάλεσε ἀμέσως τὰ κυριώτερα μέλη τῆς συμμορίας.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Μπὶγκ Τζόε; ρώτησε.

— Πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ

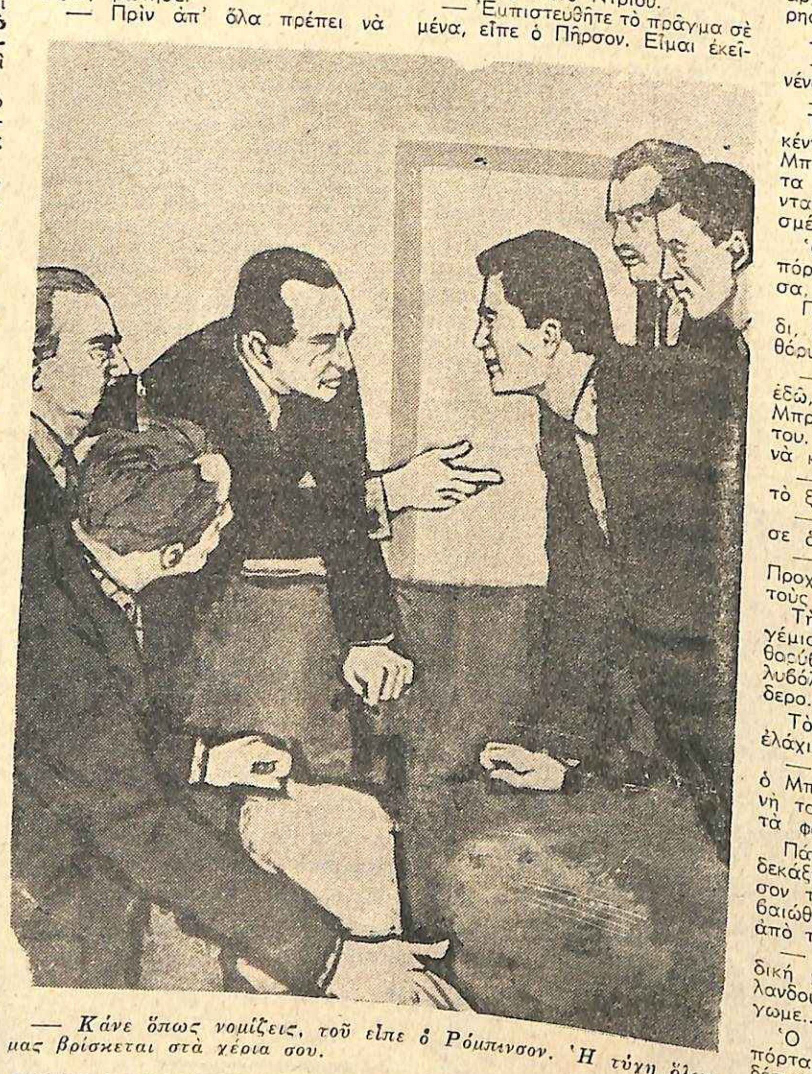

— *Κάνε ὅπως νομίζεις, τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπινσον. Ἡ τύχη ὅλων μας βρίσκεται στὰ χέρια σου.*

βροῦμε τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γεννήσεώς του, ἀπάντησε ὁ Μπρὸντ Σμάρτ. Ὅσο γιὰ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ τὸ δώσω ἐγώ.

Κανένας ὅμως δὲν εἶχε ξανακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Πρέπει νὰ τὸν βροῦμε, πρότεινε ὁ Κίερον Πήρσον. Εἶναι κάποιος, ποὺ θέλει νὰ πάρη τὴ θέσι μας.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Μπὶγκ Τζόε ἔδωσε τὰ πρῶτα σημεῖα ζωῆς. Τὸ χρυσοχοεῖο Ἄστορ, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν «προστασία» τῆς σπείρας, βρέθηκε ληστευμένο. Ἦρθε κατόπιν ἡ σειρὰ τοῦ γραφείου στοιχημάτων Μπράντλεϋ... Τὸ τρίτο κροῦσμα σημειώθηκε στὸ Μόρφυ, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα νυχτερινὰ κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Ἂν πᾶμε ἔτσι, κανεὶς δὲ θὰ μᾶς λογαριάζη πιά, εἶπε ὁ Ρόμπινσον στοὺς συνεργάτες του.

— Ἂν συμφωνῆς, θ' ἀρχίσω νὰ ξεκαθαρίζω ὅλους τοὺς γκάνγκστερς, ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴ συμμορία μας, πρότεινε ὁ Μπρὸντ Σμάρτ, ποὺ ἡ χαρά του ἦταν νὰ σκοτώνη.

— Δὲ μᾶς φτάνει ὁ Μπὶγκ Τζόε, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμωμε καὶ τὴν ἀστυνομία νὰ τὰ βάλη μαζί μας; εἶπε ὁ Ρόμπινσον.

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ βροῦμε αὐτὸ τὸν Μπὶγκ Τζόε, ἀποφάνθηκε ὁ Τόνυ Ντριοῦ.

— Ἐμπιστευθῆτε τὸ πρᾶγμα σὲ μένα, εἶπε ὁ Πήρσον. Εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ ὑποπτεύονται λιγώτερο. Κι' ἄλλωστε, κανεὶς δὲν ξέρει ἀκόμη πὼς ἄρχισα νὰ δουλεύω γιὰ τὸ Ρόμπινσον. Μπορεῖ νὰ ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ ἄλλο ἀφεντικό... Ψέματα;

Τὸν κύτταξαν ὅλοι μὲ θαυμασμό.

— Κάνε ὅπως νομίζεις, τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπινσον. Ἡ τύχη ὅλων μας βρίσκεται στὰ χέρια σου.

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ὁ Πήρσον πῆρε τὸ Ρόμπινσον στὸ τηλέφωνο.

— Θἄρθῆς ἀπόψε στὶς 11 μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σου, στὸ Σκαρνταίηλ, στὴν παλιὰ ἀγορά, τοῦ εἶπε.

— Στὸ Σκαρνταίηλ; ἀπόρησε ὁ Ρόμπινσον.

— Ναί. Τὰ μεσάνυχτα θὰ συγκεντρωθοῦν ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπὶγκ Τζόε... Ἔσμιξα μὲ δυὸ Ἰρλανδοὺς συμπατριῶτες μου, ποὺ δουλεύουν γιὰ λογαριασμό του. Μὲ θεωροῦν κιόλας γιὰ δικό τους... Κατάλαβες;

— Εἶσαι σπουδαῖος, ἀπάντησε ὁ Ρόμπινσον. Καὶ τί θὰ κάμωμε στὸ Σκαρνταίηλ;

— Ἕνας παλιὸς φύλακας θὰ στέκεται στὴν πόρτα καὶ θὰ σᾶς ἀνοίξη... Θὰ μπῆτε στὴν αἴθουσα τῆς ψαραγορᾶς, ὅπου θὰ σᾶς περιμένω. Οἱ ἄλλοι θἄρθοῦν ἀργότερα κι' ὅταν κλείση ἡ πόρτα, θ' ἀρχίση ἡ γιορτή. Ἔχεις ἀντίρρησι;

— Καμμιά.

— Οὔτε λέξι γιὰ μένα σὲ κανένα.

— Καὶ βέβαια...

Τὸ βράδυ, ὁ Ρόμπινσον συγκέντρωσε τοὺς ἀνθρώπους του. Μπῆκαν σὲ δυὸ μεγάλα αὐτοκίνητα καὶ διευθύνθηκαν στὸ Σκαρνταίηλ. Ἦσαν ὅλοι τους ὁπλισμένοι σὰν ἀστακοί.

Ὁ φύλακας τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ὅταν πέρασαν ὅλοι μέσα, τὴν ἔκλεισε πίσω τους.

Περπατοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι, προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνουν θόρυβο.

— Ὁ Πήρσον θὰ εἶναι κάπου ἐδῶ, ψιθύρισε ὁ Ρόμπινσον στὸ Μπρὸντ Σμάρτ, ποὺ βάδιζε πλάϊ του. Αὐτὸς θὰ μᾶς πῆ τί πρέπει νὰ κάμωμε.

— Τὸ τί πρέπει νὰ κάνω ἐγὼ τὸ ξέρω... ἀπάντησε ὁ Σμάρτ.

— Πήρσον, ποῦ εἶσαι; ρώτησε ὁ Ρόμπινσον σιγά.

— Ἐδῶ, ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Προχωρῆστε ἕνας-ἕνας πίσω ἀπὸ τοὺς πάγκους...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ αἴθουσα γέμισε ἀπὸ λάμψεις, καπνοὺς καὶ θορύβους. Τρία ἀόρατα ὁπλοπολυβόλα ξερνοῦσαν φωτιὰ καὶ σίδερο...

Τὸ μακελειὸ δὲν κράτησε παρὰ ἐλάχιστα λεπτά.

— Ἔμαθαν τώρα ποιὸς ἦταν ὁ Μπὶγκ Τζόε, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κίερον Πήρσον. Ἀνάψετε τὰ φῶτα!

Πάνω στὶς πλάκες βρίσκονταν δεκάξη πτώματα. Ὁ Κίερον Πήρσον τὰ μέτρησε ἕνα-ἕνα καὶ βεβαιώθηκε, ὅτι δὲν ἔλειπε κανένας ἀπὸ τὴ συμμορία τοῦ Ρόμπινσον.

— Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι τώρα δική μας... εἶπε στοὺς δυὸ Ἰρλανδοὺς συντρόφους του. Ἂς φύγωμε...

Ὁ φύλακας τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ὁ Πήρσον τοῦ ἔβαλε μιὰ δέσμη μὲ χαρτονομίσματα στὸ χέρι.

— Κοιμόσουν καὶ ξύπνησες ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμούς... τοῦ εἶπε. Τηλεφώνησε τώρα στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Κίερον Πήρσον ἔτρεξε κατόπιν νὰ μπῆ σ' ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο, ποὺ στεκόταν πιὸ κάτω.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα, ποὺ καθόταν στὸ βολάν, ἐνῶ ἔβαζε μπροστὰ τὴ μηχανή.

— Ἀγαπημένη μου Ἔλεν τέλειωσαν ὅλα, ἢ καλύτερα ἀρχίζουν ὅλα... τῆς ἀπάντησε, παίρνοντας θέσι πλάϊ της. Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι δική μας!

— Τὸ κόλπο τοῦ Μπὶγκ Τζόε πέτυχε λοιπόν;

— Στὴν ἐντέλεια.

Ἡ Ἔλεν Τσένεϋ ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της. Τὸ σχέδιο γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ Πήρσον καὶ τὴν ἐξόντωσι τῆς συμμορίας τοῦ Ρόμπινσον ἦταν δικό της.

ΧΕΝΡΥ ΤΖΑΚΣΟΝ

Η καταπληκτικὴ αὐτὴ γυναίκα, ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε στὴν πιὸ κάτω συνέντευξι, δήλωσε: «Οἱ πιὸ σημαντικὲς κατακτήσεις γιὰ μιὰ γυναίκα εἶναι ὁ γάμος καὶ τὰ παιδιά, μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν εὐτυχία. Γιὰ νὰ ἀποζημιωθῶ γι' αὐτὴ τὴν ἀποτυχία μου σὰν γυναίκα, θέλησα νὰ ἀποκτήσω ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη μόρφωσι. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω ἔξη πτυχία καὶ σὲ λίγο θὰ ἀποκτήσω καὶ ἄλλα δέκα. Ἔχω εἴκοσι εἰδικεύσεις καὶ γνωρίζω εἰκοσιτέσσερις γλῶσσες!...»

Ἡ γυναίκα αὐτὴ λέγεται Μπέρτα Μεσέρερ-Μπερμαναιτ. Γεννήθηκε στὴ Λιθουανία πρὶν ἀπὸ 61 χρόνια καὶ ἡ ἱστορία της εἶναι πολὺ θλιβερή.

Ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἑβραϊκὴ καὶ οἱ γονεῖς της, τὰ τέσσερα ἀδέλφια της καὶ ὁ ἄντρας της, χάθηκαν στὸ φρικιαστικὸ στρατόπεδο τοῦ Ἄουσβιτς ἀπ' ὅπου μόνο ἡ Μπέρτα βγῆκε ζωντανή. Πάνω στὸ ἀριστερό της μπράτσο ὑπάρχει ἀκόμα ὁ ἀριθμὸς 4-5549, ποὺ ἔγραψαν οἱ ναζιστὲς μὲ πυρωμένο σίδερο.

Ὁ γάμος τῆς Μπέρτας Μπερμαναιτ μὲ τὸν Ἀσαρία Μεσέρε ἔγινε στὸ Παρίσι στὶς 11 Ἰουνίου τοῦ 1942 καὶ θεωρήθηκε σὰν ἕνα γεγονὸς τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας. Ὁ Ἀσαρία Μεσέρερ, ὀχτὼ χρόνια νεώτερος ἀπὸ τὴ Μπέρτα, ἦταν πλούσιος, μορφωμένος καὶ εἶχε ὄνομα διάσημο. Ὁ πατέρας του εἶχε ἐφεύρει μιὰ περίφημη μέθοδο γιὰ τὴν ἐκμάθησι ξένων γλωσσῶν, ποὺ υἱοθετήθηκε ἀπὸ πολλὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη.

Μὰ μόλις δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ ἕνωσι, τόσο οἱ νεόνυμφοι, ὅσο καὶ οἱ οἰκογένειές τους ἔπεσαν στὰ δίχτυα τοῦ ναζισμοῦ. Ἡ Μπέρτα περίμενε παιδί, μὰ τὸ ἔχασε πίσω ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα τοῦ Ἄουσβιτς. Στὸ τέλος τοῦ πολέμου, ὅταν βγῆκε ἀπὸ ἐκείνη τὴν κόλασι, ὁλομόναχη πιὰ στὸν κόσμο, ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἰταλία, στὴ Φλωρεντία. Ἀπὸ τότε, ἡ μοναδική της περιουσία ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μεγάλη βαλίτσα, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένα ἔξη πτυχία, εἴκοσι εἰδικεύσεις καὶ δέκα ἐγγραφὲς στὰ γνωστότερα εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια.

Καὶ νά τώρα οἱ ἀπαντήσεις, ποὺ ἔδωσε «ἡ γυναίκα μὲ τὰ περισσότερα πτυχία τοῦ κόσμου» σὲ μιὰ πρόσφατη συνέντευξί της.

ΕΡ.: Ποιά εἶναι τὰ πτυχία ποὺ ἔχετε πάρει, κυρία Μπερμναίτ;

ΑΠ.: Ἔχω πάρει πτυχίο ἰατρικῆς μὲ εἰδίκευσι στὴ χειρουργική, φιλοσοφίας, φυσικῶν ἐπιστημῶν, νομικῆς, φαρμακευτικῆς καὶ ἱστορίας τῆς μουσικῆς.

ΕΡ.: Ποῦ καὶ πότε πήρατε αὐτὰ τὰ πτυχία;

ΑΠ.: Τὸ πρῶτο μου πτυχίο τῆς ἰατρικῆς τὸ πῆρα τὸ 1934 ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Ρώμης. Τὸ 1936 πῆρα ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Νεαπόλεως τὸ πτυχία τῆς φιλοσοφίας. Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἔπαιρνα τὸ πτυχίο τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Γένοβας καὶ ὕστερα πῆρα δύο πτυχία ἱστορίας τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια τῆς Λιέγης καὶ τοῦ Λουξεμβούργου. Ἀργότερα, ὁ πόλεμος μὲ ἀνάγκασε νὰ διακόψω τὶς μελέτες μου, μὰ μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ξαναρρίχτηκα στὴ μελέτη καὶ τὸ 1946 πῆρα τὸ πτυχίο τῆς νομικῆς ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Γένοβας. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1948, πῆρα τὸ πτυχίο τῆς φαρμακευτικῆς ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Ρώμης.

ΕΡ.: Δημοσιεύσατε κανένα βιβλίο;

ΑΠ.: Μόνο μελέτες. Ἔγραψα καὶ ἐξέδωσα μελέτες, ποὺ μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πετύχω τὴν εἰδίκευσί μου στὴν παθολογία, τὴ χειρουργική, τὴ μαιευτική, τὴν ὀφθαλμολογία καὶ τὴν καρδιολογία.

ΕΡ.: Ὕστερα ἀπὸ τὸ 1948, δηλαδὴ τὸ χρόνο ποὺ πήρατε τὸ τελευταῖο σας πτυχίο, μὲ τί ἀσχοληθήκατε;

ΑΠ.: Ἐξακολούθησα νὰ μελετῶ ὅπως πάντα. Τὸ 1957 π.χ. πῆρα δίπλωμα σχεδίου ἀπὸ τὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τῶν Βρυξελλῶν. Στὸ μεταξὺ γράφτηκα στὸ πανεπιστήμιο τῆς Γένοβας, γιὰ νὰ πάρω τὸ πτυχίο τῆς ναυπηγοῦ, στὸ πανεπιστήμιο τῆς Βιέννης γιὰ τὸ πτυχίο τῆς

Ἡ Μπέρτα Μπερμαναιτ, ἐνῶ ἐπιδεικνύει τὰ πολυάριθμα πτυχία της.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ με τὰ περισσότερα πτυχία

Ἕνα ἐκπληκτικὸ ρεκόρ, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι

κτηνιάτρου καὶ στὰ πανεπιστήμια τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων γιὰ τὸ πτυχίο τῆς ἀρχαιολογίας. Γράφτηκα ἀκόμη καὶ στὸ γαλλικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς δημοσιογραφίας στὸ Παρίσι καὶ ἑτοιμάζω τώρα τὴν πτυχιακή μου μελέτη μὲ θέμα: «Ἡ δίκη καὶ ὁ θάνατος τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας διὰ μέσου τοῦ γαλλικοῦ καὶ ξένου τύπου». Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, παρακολουθῶ τὸ πέμπτο ἔτος τῆς φιλολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Σορβόνης καὶ τὴ φυσικομαθηματικὴ σχολή, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ρώμης. Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τελειώνω τὶς ἐξετάσεις μου γιὰ τὸ δίπλωμα διδάκτορος τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν στὸ πανεπιστήμιο τῆς Φλωρεντίας.

ΕΡ.: Πόσες γλῶσσες γνωρίζετε;

ΑΠ.: Μπορῶ νὰ συννενοοῦμαι σὲ εἰκοσιτέσσερις γλῶσσες, μὰ μιλῶ μὲ ἀπόλυτη εὐχέρεια μόνο δέκα. Τὸ περασμένο Ἀπρίλη πῆρα στὴ Βιέννη μὲ ἄριστα τὰ διπλώματα τῶν ἀρχαίων σλαυϊκῶν, ἀραμαϊκῶν καὶ ἑβραϊκῶν γλωσσῶν.

ΕΡ.: Σὲ ποιά γλῶσσα σκέπτεσθε συνήθως;

ΑΠ.: Στὴ γλῶσσα μου, στὰ λιθουανικά.

ΕΡ.: Πῶς κατορθώνετε νὰ μελετᾶτε πράγματα τόσο διαφορετικὰ μεταξύ τους; Καί, ἰδιαίτερα, πῶς μπορεῖτε νὰ τὰ κρατᾶτε στὸ μυαλό σας; Ἔχετε ἕνα ὡρισμένο σύστημα;

ΑΠ.: Δὲν ἔχω κανένα σύστημα. Διαβάζω πολὺ καὶ πάντα χωρὶς νὰ ἀφαιροῦμαι καθόλου...

ΕΡ.: Πόσες ὧρες τὴν ἡμέρα ἀφιερώνετε στὴ μελέτη;

ΑΠ.: Δώδεκα ὧρες κάθε μέρα. Μελετῶ ἀπὸ τὶς ἔξη τὸ πρωῒ μέχρι τὶς ὀκτὼ ἢ τὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ. Αὐτὴ τὴν ὥρα πηγαίνω συνήθως γιὰ ὕπνο.

ΕΡ.: Πόση ὥρα ἀφιερώνετε στὴν τουαλέττα σας;

ΑΠ.: Μισὴ ὥρα κάθε πρωΐ. Κάνω κάθε μέρα ἕνα μπάνιο μὲ κρύο νερό, μιὰ ἐντριβὴ μὲ λίγη κολώνια καὶ δέκα λεπτὰ γυμναστική. Ἡ γυμναστικὴ εἶναι πολὺ σημαντική. Χρησιμεύει γιὰ νὰ κρατάη σὲ καλὴ φόρμα τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἤμουν πιὸ νέα ἐπιδιδόμουν λίγο στὸν ἀθλητισμό. Τὸ 1944, μάλιστα, στὸ Παρίσι πῆρα πτυχίο ὑγιεινοῦ καὶ ἀθλητικοῦ μασάζ.

ΕΡ.: Μακιγιάρεστε ποτέ;

ΑΠ.: Καμμιὰ φορὰ βάζω λίγο κραγιόνι στὰ χείλη μου, ἀλλὰ πολὺ σπάνια.

ΕΡ.: Τί τρῶτε συνήθως; Ἀκολουθῆτε καμμιὰ ἰδιαίτερη δίαιτα; Ποιὸς σᾶς ἑτοιμάζει τὸ φαγητό;

ΑΠ.: Ἂν δὲν γυρίσω στὸ σπίτι τὶς ὧρες τοῦ φαγητοῦ, τρώγω ἕνα σάντουϊτς σὲ κάποιο μπάρ. Ἂν θὰ γυρίσω στὸ σπίτι τρώγω αὐγά, τυρὶ καὶ κρέας μαγειρεμένα μὲ γρήγορο καὶ πρόχειρο τρόπο. Τὰ κάνω ὅλα μόνη μου καὶ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ἂν θὰ σταματήσω νὰ μελετῶ στὴ μία ἡ ὥρα πρέπει νὰ ξαναρχίσω τὸ ἀργότερο στὶς δύο.

ΕΡ.: Βρίσκετε ποτὲ καιρὸ γιὰ νὰ ἐνδιαφερθῆτε γιὰ θέματα διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ μελέτη, π.χ. γιὰ τὸν κινηματογράφο, τὸ θέατρο, τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι;

ΑΠ.: Ὁ χρόνος δὲν μοῦ φτάνει ποτέ. Εἶμαι πάντα καθυστερημένη σχετικὰ μὲ τὰ σχέδιά μου. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχω τὴ δυνατότητα νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μελέτη μου καὶ τὶς ἐξετάσεις μου. Μὰ ὅταν παρακολουθοῦσα τὴ σχολὴ τῆς φιλολογίας στὴ Σορβόνη, ἔμαθα πολὺ καλὰ τὴν ἱστορία τοῦ κινηματογράφου καὶ εἶδα πολλὰ φίλμ.

ΕΡ.: Γνωρίζετε κανένα ἠθοποιό; Ἔχετε καμμιὰ προτίμησι γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ πρόσωπα;

ΑΠ.: Ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα τοῦ κινηματογράφου, μοῦ ἔμεινε ἀλησμόνητο τὸ ὡραιότατο πρόσωπο τῆς Μαρίας Μοντέζ. Μοῦ ἀρέσει ἐπίσης πολὺ καὶ ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα. Τὸν βρίσκω θαυμάσιο καὶ σὰν ἠθοποιὸ καὶ σὰν σκηνοθέτη.

ΕΡ.: Ἔχετε κάνει καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψι;

ΑΠ.: Τὸ 1921 πῆρα στὴ Λιθουανία τὸ δίπλωμα τῆς μαίας. Ἀπὸ τότε ἐφήρμοζα στὶς πελάτισσές μου τὴν τεχνικὴ τοῦ ἀνώδυνου τοκετοῦ. Δηλαδὴ εἶχα ἀνακαλύψει αὐτὴ τὴν ψυχοπροφυλακτικὴ μέθοδο πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἐφαρμογή της.

ΕΡ.: Χρησιμοποιήσατε ποτὲ κανένα ἀπὸ τὰ πτυχία σας;

ΑΠ.: Ἐργάστηκα γιὰ πολλὰ χρόνια ὡς γιατρὸς ἐδῶ στὴν Ἰταλία μὲ μιὰ εἰδικὴ ἄδεια, ποὺ παραχωρήθηκε πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο στοὺς πτυχιούχους ξένης ἐθνικότητας. Τότε ἐργαζόμουν γιὰ νὰ μπορῶ νὰ συνεχίζω τὶς σπουδές μου, μὰ λίγο ἀργότερα τὸ πτυχίο τῆς ἰατρικῆς μοῦ φάνηκε πραγματικὰ πολύτιμο στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ὅπου ἔσωσα πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ θανατηφόρες μολύνσεις.

ΕΡ.: Τώρα μὲ τί πόρους ζῆτε;

ΑΠ.: Πῆρα δέκα ἑκατομμύρια ἰταλικὲς λιρέττες (500 χιλιάδες δραχμὲς) ἀπὸ τὴ γερμανικὴ κυβέρνησι ὡς «πολεμικὴ ἀποζημίωσι» καὶ μοῦ ἔδωσαν καὶ μιὰ μηνιαία σύνταξι. Κατέθεσα τὴν ἀποζημίωσι σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ μὲ τοὺς τόκους, ποὺ παίρνω ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα καθὼς καὶ μὲ τὴ σύνταξί μου κατορθώνω νὰ ζῶ καὶ νὰ συνεχίζω τὶς μελέτες μου χωρὶς φροντίδες.

ΕΡ.: Πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ κατακτήσετε αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ ρεκὸρ τῶν πτυχίων;

ΑΠ.: Ἡ ἀρχὴ ἦταν μιὰ ἄτυχη ἐρωτικὴ ἱστορία. Στὰ δεκατρία μου χρόνια ἐρωτεύτηκα ἕνα νεαρό, ποὺ ἦταν τότε δεκαεφτὰ χρόνων. Ἐγὼ ἤμουν μιὰ φτωχὴ χωρική, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀνῆκε σὲ μιὰ σπουδαία οἰκογένεια. Φτωχὴ ὅπως ἤμουν, δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ φιλοδοξήσω νὰ μπῶ στὸ σπίτι του καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα ν' ἀρχίσω νὰ μελετῶ. Συλλογιζόμουν πὼς ἕνα πτυχίο θὰ μποροῦσε νὰ μὲ κάνη ἀντάξιά του. Μείναμε ἀρραβωνιασμένοι γιὰ ἑφτὰ χρόνια, μὰ ὕστερα ἐκεῖνος παντρεύτηκε μιὰ κοπέλλα πιὸ πλούσια ἀπ' αὐτόν. Ἐγὼ τότε ἐξακολούθησα τὶς σπουδές μου, γιὰ νὰ τὸν ξεχάσω...

ΕΡ.: Καὶ τώρα γιατί ἐξακολουθεῖτε νὰ μελετᾶτε ἔτσι ἀκατάπαυστα;

ΑΠ.: Τὰ βιβλία, οἱ μελέτες κι' αὐτὰ τὰ «παλιόχαρτα» εἶναι τὰ μόνα ποὺ μοῦ ἀπόμειναν. Ἂν δὲν εἶχα χάσει τὸν ἄντρα μου καὶ τὸ παιδί μου σ' ἐκεῖνο τὸ στρατόπεδο τῆς φρίκης, πιστεύω πὼς σήμερα θὰ ἤμουν μιὰ καλὴ σύζυγος καὶ μιὰ ἀφοσιωμένη μητέρα καὶ θὰ εἶχα ἐγκαταλείψει ὁριστικὰ τὴ μελέτη καὶ τὰ πτυχία. Μὰ τώρα, τί ἄλλο μοῦ μένει νὰ κάνω;

ΕΡ.: Κατὰ τὴ γνώμη σας ὑπάρχει κάτι πιὸ σημαντικὸ ἀπὸ τὴ μελέτη;

ΑΠ.: Σᾶς τὸ εἶπα: Ὁ ἔρωτας, ὁ γάμος καὶ τὰ παιδιά. Γιὰ μιὰ γυναίκα αὐτὲς εἶναι οἱ πιὸ σημαντικὲς κατακτήσεις, μὰ ἐγὼ δυστυχῶς ἔχασα αὐτὴ τὴν εὐτυχία.

ΕΡ.: Στὸν καλλιτεχνικὸ τομέα καὶ στὸν τομέα τῆς μορφώσεώς σας ἔχετε καμμιὰ φιλοδοξία, ποὺ δὲν μπορέσατε νὰ ἱκανοποιήσετε;

ΑΠ.: Θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ γράφω ποιήματα, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

ΕΡ.: Ἡ μακροχρόνια μελέτη σᾶς βοήθησε π.χ. νὰ ἀνακαλύψετε τὸ λόγο τοῦ μίσους τῶν Γερμανῶν γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ τῶν λευκῶν γιὰ τοὺς νέγρους;

ΑΠ.: Αὐτὴ τὴν ἴδια ἐρώτησι μοῦ ἔκαμε κι' ἕνας καθηγητής, ὅταν ἔδινα πτυχιακὲς ἐξετάσεις στὴ νομικὴ σχολή. Δυστυχῶς ἡ ἀπάντησι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κοινές: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι φτιασμένος ἀπὸ σάρκα καὶ ἀπὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα του εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγάπη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μῖσος. Οἱ νέγροι καὶ οἱ Ἑβραῖοι εἶναι, δυστυχῶς, τὰ θύματα αὐτοῦ τοῦ μίσους, ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸν ἄνθρωπο, καὶ ποὺ δὲν νομίζω πὼς θὰ μπορέση ποτὲ νὰ καταστραφῆ.

ΕΡ.: Ποιά σχέδια ἔχετε γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον;

ΑΠ.: Νὰ πάρω τὰ δέκα πτυχία, γιὰ τὰ ὁποῖα μελετῶ τώρα, καὶ νὰ πετύχω μιὰ ἕδρα στὸ πανεπιστήμιο τῆς Ρώμης.

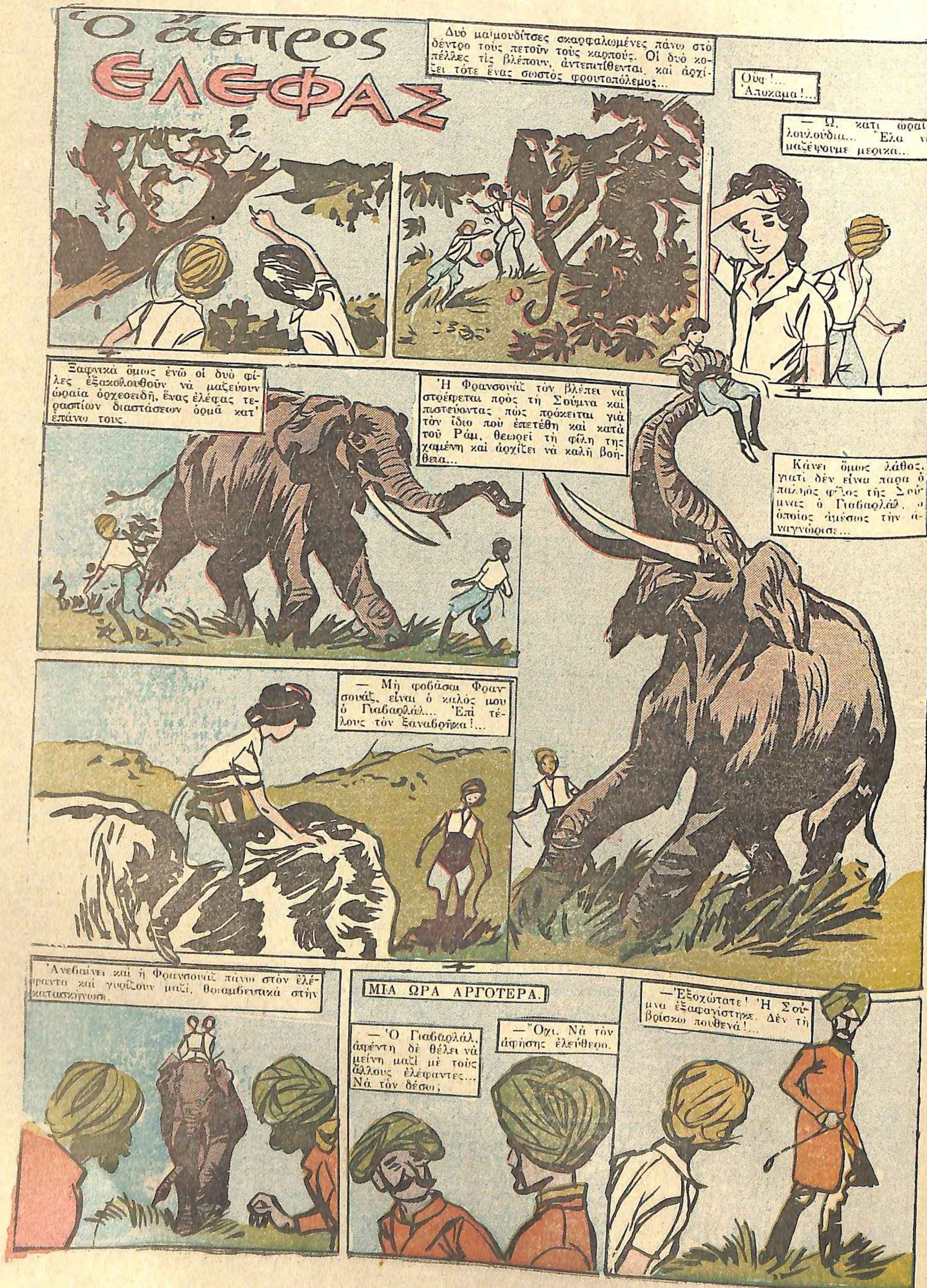
Ὁ ἄσπρος
ΕΛΕΦΑΣ
Δυὸ μαϊμουδίτσες σκαρφαλωμένες πάνω στὸ δέντρο τοὺς πετοῦν τοὺς καρπούς. Οἱ δυὸ κοπέλλες τὶς βλέπουν, ἀντεπιτίθενται, καὶ ἀρχίζει τότε ἕνας σωστὸς φρουτοπόλεμος...
Οὐφ!... Ἀπύχαμα!...
— Ὤ, κατι ὡραια λουλούδια... Ἔλα νὰ μαζέψουμε μερικα...
Ξαφνικὰ ὅμως ἐνῶ οἱ δυὸ φίλες ἐξακολουθοῦν νὰ μαζεύουν ὡραία ὀρχεοειδῆ, ἕνας ἐλέφας τεραστίων διαστάσεων ὁρμᾶ κατ' ἐπάνω τους.
Ἡ Φρανσουὰζ τὸν βλέπει νὰ στρέφεται πρὸς τὴ Σούμνα καὶ πιστεύοντας πὼς πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο ποὺ ἐπετέθη καὶ κατὰ τοῦ Ράμ, θεωρεῖ τὴ φίλη της χαμένη καὶ ἀρχίζει νὰ καλῆ βοήθεια...
Κάνει ὅμως λάθος, γιατὶ δὲν εἶναι παρα ὁ παληὸς φίλος τῆς Σούμνας ὁ Γιαβαρλάλ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τὴν ἀναγνώρισε...
— Μὴ φοβᾶσαι Φρανσουάζ, εἶναι ὁ καλός μου ὁ Γιαβαρλάλ... Ἐπὶ τέλους τὸν ξαναβρῆκα!...
Ἀνεβαίνει καὶ ἡ Φρανσουὰζ πάνω στὸν ἐλέφαντα καὶ γυρίζουν μαζί, θριαμβευτικὰ στὴν κατασκήνωση.
ΜΙΑ ΩΡΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.
— Ὁ Γιαβαρλάλ, ἀφέντη δὲ θέλει νὰ μείνη μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐλέφαντες... Νὰ τὸν δέσω;
— Ὄχι. Νὰ τὸν ἀφήσης ἐλεύθερο.
— Ἐξοχώτατε! Ἡ Σούμνα ἐξαφανίστηκε. Δὲν τὴ βρίσκω πουθενά!...

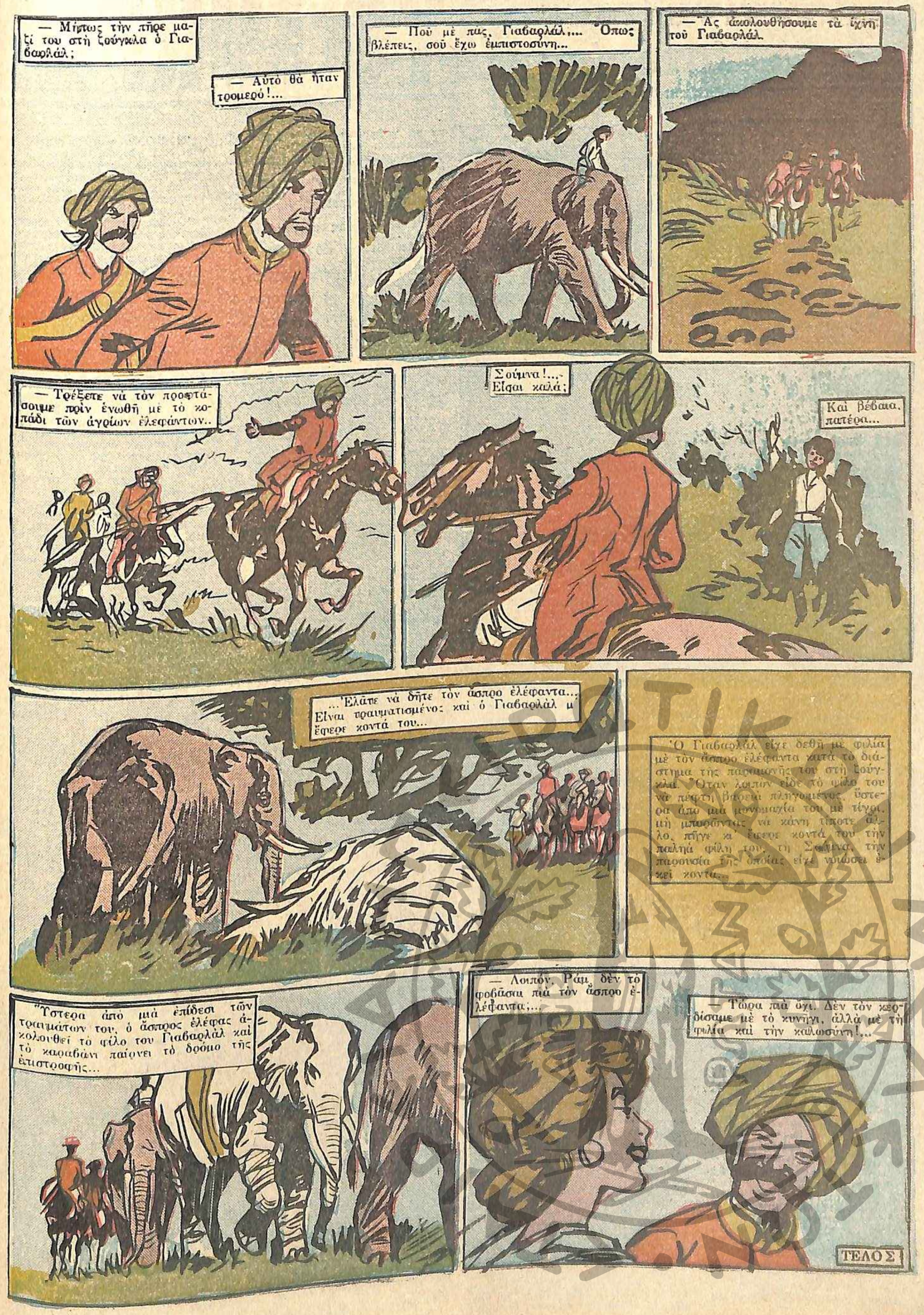
— Μήπως τὴν πῆρε μαζί του στὴ ζούγκλα ὁ Γιαβαρλάλ;
— Αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερό!...
— Ποῦ μὲ πας, Γιαβαρλάλ.... Ὅπως βλέπεις, σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη...
— Ἂς ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τοῦ Γιαβαρλάλ.
— Τρέξετε νὰ τὸν προφτάσουμε πρὶν ἑνωθῆ μὲ τὸ κοπάδι τῶν ἀγρίων ἐλεφάντων..
Σούμνα!... Εἶσαι καλά;
Καὶ βέβαια, πατέρα...
...Ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὸν ἄσπρο ἐλέφαντα... Εἶναι τραυματισμένο: καὶ ὁ Γιαβαρλάλ μ' ἔφερε κοντά του...
Ὁ Γιαβαρλάλ εἶχε δεθῆ μὲ φιλία μὲ τὸν ἄσπρο ἐλέφαντα κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὴ ζούγκλα. Ὅταν λοιπὸν εἶδε τὸ φίλο του νὰ πέφτη βαρειὰ πληγωμένος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μονομαχία του μὲ τίγρι, μὴ μπορῶντας νὰ κάνη τίποτε ἄλλο, πῆγε κ' ἔφερε κοντά του τὴν παληὰ φίλη του, τὴ Σούμνα, τὴν παρουσία τῆς ὁποίας εἶχε νοιώσει ἐκεῖ κοντά...
Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπίδεσι τῶν τραυμάτων του, ὁ ἄσπρος ἐλέφας ἀκολουθεῖ τὸ φίλο του Γιαβαρλάλ καὶ τὸ καραβάνι παίρνει τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...
— Λοιπόν, Ράμ, δὲν τὸ φοβᾶσαι πιὰ τὸν ἄσπρο ἐλέφαντα;...
— Τώρα πιὰ ὄχι. Δὲν τὸν κερδίσαμε μὲ τὸ κυνῆγι, ἀλλὰ μὲ τὴ φιλία καὶ τὴν καλωσύνη!...
ΤΕΛΟΣ

Οἱ συγκινητικὲς ἱστορίες ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Τὸ νέο τραγοῦδι τοῦ Μπεκὼ θὰ διηγῆται τὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς

Ἡ μικρὴ Κάτια, κοντὰ στὸν Ζιλμπὲρ Μπεκώ, ἐνῶ ἐκεῖνος παίζει στὸ πιάνο, ποὺ τῆς χάρισε. Ὁ Μπεκώ, θὰ κάνη τραγοῦδι τὴ συγκινητικὴ ἱστορία της.

«Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μὴν ὑποχώρηση κανείς»... Φυσικά, ἡ Κάτια Καλουτσάνι, δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβη τί σημαίνει μιὰ τέτοια φράσι, γιατὶ εἶναι μόνο ἐννιὰ χρόνων. Ἡ Κάτια, ἔχει πυκνὰ μαῦρα μαλλιά, δεμένα σὲ δυὸ μεγάλες τοῦφες πάνω ἀπὸ τ' αὐτιά της. Εἶναι ἀδύνατη, πάντα πρόθυμη, πάντα χαμογελαστή, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ δὲ χάνουν εὔκολα τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὴ ζωή, πιστεύει μέσα της πὼς ὅλα θὰ διορθωθοῦν, πὼς ὅλα θὰ ξαναρχίσουν.

Ἡ Κάτια, φοράει μεγάλα μαῦρα γυαλιά, ἐλαφρὰ σκοῦρα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ διαλέγουν τὰ κορίτσια, ὅταν δὲ θέλουν νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι πὼς ἔχουν μυωπία. Ἡ Κάτια γίνεται τυφλή. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μάτια της ἔχει σβύσει καὶ τὸ ἄλλο χάνει σιγὰ-σιγὰ τὸ φῶς του.

Ἀπὸ τρία χρόνια τώρα, ἡ Κάτια, δὲν κατεβαίνει στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ παίξη, δὲν κατορθώνει πιὰ νὰ τρέξη. Σκοντάφτει πάνω στὰ ἔπιπλα ἢ πάνω στὶς πέτρες καὶ ἀναγκάζεται νὰ περπατάη, ἁπλώνοντας τὰ χέρια μπροστά. Μένει στὸ σπίτι, ὅπου ἔχει τὸ ραδιόφωνο καὶ πολλοὺς δίσκους, γιατί, ὅταν ἦταν ἀκόμη καλά, ἤθελε νὰ φοιτήση σὲ μιὰ σχολὴ χοροῦ. Οἱ γονεῖς της δὲν τὴν ἄφισαν, μὰ τῆς ἀγόρασαν ἀμέσως τὰ γοβάκια τῆς μπαλλαρίνας, ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἡ μικρὴ Κάτια δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ χορέψη ποτέ.

Ἔτσι ἡ Κάτια μένει στὸ σπίτι, ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο, χορεύει κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι της τὸ κάγκελο τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τραγουδάει. Τραγουδάει πολὺ καί, ὅπως εἶναι φυσικό, ἔχει τὸν ἀγαπημένο της τραγουδιστή. Τὸ εἴδωλό της ὀνομάζεται Ζιλμπὲρ Μπεκὼ καὶ τῆς εἶπαν πὼς τρώει ἀδιάκοπα τὰ νύχια του, ὅπως συνηθίζει νὰ κάνη κι' αὐτή.

Ἡ Κάτια ξέρει νὰ γράφη. Ἔχει τοποθετήσει τὸ μικρό της γραφεῖο κοντὰ στὸ παράθυρο, ὅπου ὑπάρχει πολὺ φῶς. Ἡ Κάτια κατοικεῖ μὲ τοὺς γονεῖς της στὴ Νίκαια καὶ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ φῶς εἶναι πάντα ἄπλετο.

Ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὰ παιδικὰ παιγνίδια τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ δρόμου, ἡ Κάτια δὲν ἔχει φίλες καὶ γι' αὐτὸ διασκεδάζει γράφοντας μεγάλα γράμματα ποὺ ἀρχίζουν πάντα ἔτσι: «Ἀγαπημένη μου φίλη». Ἡ μητέρα της λέει συχνὰ πὼς εἶναι ὑπερβολική, μὰ ἐκείνη, τὴν πρώτη φορά, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μπῆ στὸ νοσοκομεῖο καὶ οἱ γονεῖς της δὲν εἶχαν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, ἔγραψε ἕνα ὡραῖο γράμμα στὴ Γκρέης τοῦ Μονακό: «Ἀγαπημένη μου φίλη», τῆς ἔγραφε, «θέλεις νὰ μὲ βοηθήσης;»

Ἡ Γκρέης τῆς ἀπάντησε ἀμέσως καὶ τῆς ἔγραψε νὰ πάη ἐκ μέρους της σὲ κάποια κλινική. Στὸ μεταξύ, εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ τῆς ἑτοιμάσουν ἕνα δωμάτιο καὶ εἶχε μιλήσει σ' ἕνα διάσημο χειροῦργο, ποὺ ἔκανε στὴν Κάτια τρεῖς ἐπεμβάσεις. Καὶ οἱ τρεῖς ἐγχειρήσεις ἔγιναν μέσα σ' ἕνα μῆνα καὶ ἡ μικρούλα ἀναγκάστηκε νὰ μείνη συνεχῶς ἀκίνητη. Μὰ δὲν παραπονέθηκε οὔτε μιὰ φορά, γιατὶ αὐτὸ τῆς ἔδινε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ συνεχίση τὰ βλέπη γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμη, ἐκεῖνο τὸ λίγο φῶς, μὲ τὸ δεύτερο μάτι της.

Ἡ πριγκήπισσα Γκρέης τῆς ἔστειλε καὶ λουλούδια καὶ ἡ Κάτια, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της, τὴν εὐχαρίστησε γιὰ ὅλα, μ' ἕνα ὡραῖο γράμμα.

Αὐτὰ τὰ γράμματα, ὅμως, ποὺ ἔγραφε στὴν πριγκήπισσα ἦταν θλιμμένα καί, κατὰ βάθος, παρακλητικά. Καὶ ἡ Κάκια θάθελε νὰ γράψη καὶ γράμματα εὔθυμα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ γράμματα, ποὺ γράφουν οἱ κοπελλίτσες, ποὺ μποροῦν νὰ παίζουν στὴν αὐλή, τρέχοντας καὶ γελῶντας.

Μιὰ φορά, ρώτησε τὸ κορίτσι ἑνὸς βαφείου, ποὺ εἶχε πάει στὸ σπίτι γιὰ νὰ παραδώση ἕνα βαμμένο πουλόβερ.

—Ἐσύ, ἔγραψες ποτὲ στὸ Ζιλμπὲρ Μπεκώ;

—Καὶ βέβαια τοῦ ἔγραψα, τῆς ἀπάντησε ἐκείνη.

—Μὰ τί τοὔγραψες; ρώτησε ἡ Κάτια.

—Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ στείλη ἕνα αὐτόγραφο καὶ τοῦ εἶπα πὼς θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ τὸν δῶ ἀπὸ κοντά...

—Τότε θὰ τοῦ γράψω κι' ἐγώ!

Ἔτσι, ἡ Κάτια ἔγραψε στὸ Ζιλμπὲρ Μπεκώ:

«Ἀγαπητὲ κύριε, εἶμαι ἐννιὰ χρόνων καὶ δὲ βλέπω σχεδὸν καθόλου, μὰ γνωρίζω ὅλα σας τὰ τραγούδια, γιατὶ τὰ λόγια τους εἶναι ὄμορφα καὶ εὔκολα. Ἂν ἔρθετε καμμιὰ φορὰ στὴ Νίκαια, πολὺ θὰ ἤθελα νὰ 'ρθῆτε νὰ μὲ δῆτε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε πὼς τραγουδῶ. Ὅμως, θέλω νὰ μοῦ μιλήσετε εἰλικρινά, γιατὶ ἂν θὰ θεραπευτοῦν τὰ μάτια μου, θάθελα νὰ τραγουδήσω στὸ θέατρο καὶ νὰ χορέψω. Τὰ τραγούδια, ὅμως, μπορῶ νὰ τὰ τραγουδάω ἀκόμη κι' ἂν τὰ μάτια μου δὲ θὰ θεραπευτοῦν».

Ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ εἶναι τριανταεφτὰ χρόνων, ἔχει μιὰ κόρη, ἐννιὰ κιθάρες καὶ ἀμέτρητες ἐρωτικὲς ἱστορίες. Ξέρει νὰ δίνη μουσικὴ στὰ πιὸ ὄμορφα λόγια καὶ ἀποφάσισε νὰ κάνη τραγούδι τὴν ἱστορία τῆς μικρῆς Κάτιας. Μά, γιὰ νὰ εἶναι τὸ τραγούδι του τέλειο, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὴ γνωρίση.

Ἡ Νίκαια, βρίσκεται στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ἑπομένως δὲ θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ περάση ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μικρῆς Κάτιας, γιατὶ ἕνας τραγουδιστής, σὰν αὐτόν, ἔχει τοὐλάχιστον δυὸ βίλλες στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ἔγραψε, λοιπόν, στὴν Κάτια καὶ τῆς ζήτησε ἕνα ἀληθινὸ ραντεβοῦ: «Θάθελες νὰ συναντηθοῦμε τὸ ἐρχόμενο Σάββατο;»

«Θὰ προτιμοῦσα τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, ἂν σᾶς εἶναι δυνατόν», τοῦ ἀπάντησε ἡ Κάτια.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὄμορφη μέρα ἀπὸ τὴν Κυριακὴ καὶ ὕστερα, τὸ πρωῒ εἶναι τόσο φωτεινό, ποὺ ἡ Κάτια, ὅταν κυττάζη ἀπὸ κοντὰ ἕνα πρόσωπο, κατορθώνει νὰ ξεχωρίση τὰ χαρακτηριστικά του.

Ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ ἔφτασε τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ. Στὸ δρόμο, ὑπῆρχε πολὺς κόσμος, ποὺ τὸν χειροκροτοῦσε καὶ φώναζε τὸ ὄνομά του, μὰ ἐκεῖνος πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς μικρῆς Κάτιας.

Ἡ Κάτια, γεμάτη χαρά, συγκίνησι καὶ ντροπή, τραγούδησε πολὺ σιγανά, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά. Μὰ πῶς ἀλλοιῶς θὰ μποροῦσε νὰ τραγουδήση ἕνα κοριτσάκι, μπροστὰ σ' ἕνα τραγουδιστή, σὰν τὸ Ζιλμπὲρ Μπεκώ;

Ὁ Ζιλμπὲρ δὲν τὴν ἀγκάλιασε, δὲν τῆς εἶπε μελοδραματικά: «Καϋμένο κοριτσάκι!» Δὲν κύτταξε οὔτε μιὰ φορὰ τὸ ρολόϊ του. Ὅταν τελείωσε τὸ τραγούδι της, τῆς εἶπε ἁπλᾶ:

—Ἔχεις πραγματικὰ ὄμορφη φωνή. Μελέτησες ποτὲ πιάνο;

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Κάτια, εὐχαριστημένη, ποὺ ἕνας τραγουδιστής, σὰν τὸ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ εἶχε πῆ πὼς ἡ φωνή της εἶναι ὄμορφη.

—Ἐξακολουθεῖς νὰ μελετᾶς ἀκόμη; τὴ ρώτησε ὁ Ζιλμπέρ.

—Ὄχι, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ Κάτια. Ἀπὸ τότε ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σχολεῖο δὲ μπόρεσα πιὰ νὰ μελετήσω, γιατὶ δὲν ἔχω δικό μου πιάνο.

—Ἀστεῖα πράγματα, φώναξε ὁ τραγουδιστής. Θὰ σοῦ χαρίσω ἐγὼ ἕνα πιάνο!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὴ χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

«Ἀστεῖα πράγματα, θὰ σοῦ χαρίσω ἐγὼ ἕνα πιάνο!»

Φαινόταν σὰν ψέμα καὶ ἡ Κάτια τὸ σκεπτόταν σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ, ἐνῶ ἔψαχνε πάνω στὸ τραπεζομάντηλο, ἀναζητῶντας μὲ τὸ χέρι της τὸ ψωμὶ ἢ τὸ πηρούνι.

«Ἂν ἦταν ἀλήθεια, συλλογιζόταν, ἂν χτυποῦσε ξαφνικὰ τὸ κουδοῦνι κι' ἕνας κύριος ρωτοῦσε: «Ἐδῶ μένει ἡ Κάτια; Ἔφερα ἕνα δέμα γι' αὐτήν». Κι' ἂν τὸ δέμα αὐτὸ ἦταν μεγάλο-μεγάλο, κι' ἂν μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα πιάνο!... Μπορεῖ ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ ν' ἀστειεύτηκε, ὅταν μοῦ τὸ εἶπε, μὰ ἐγὼ θὰ τὸ περιμένω κάθε μέρα καὶ θὰ εἶναι ὄμορφο νὰ τὸ σκέπτωμαι καὶ νὰ περιμένω...».

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν Κυριακὴ καὶ ὅλα τὰ καταστήματα ἦταν κλειστά. Μὰ ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Γύρισε, λοιπόν, μὲ τὸ αὐτοκίνητο μισὴ ὥρα, ὥσπου βρῆκε ἕνα ἐργοστάσιο πιάνων. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή. Μὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦταν μέσα ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσουν κι' ἔτσι ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ κατώρθωσε νὰ μπῆ στὸ ἐργοστάσιο.

—Θέλω ἕνα πιάνο γιὰ ἕνα κοριτσάκι, εἶπε. Ποιὸς θὰ μὲ βοηθήση νὰ τῆς τὸ πάω;

Τὸν βοήθησαν ἐφτὰ ἄντρες. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε ἕνας φωτορεπόρτερ ποὺ εἶχε μάθει τὴν ἄφιξι τοῦ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ καὶ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει.

Ἡ Κάτια βγῆκε στὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ τὸν Μπεκὼ γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸ πιάνο της.

Ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ ἐκνευρίστηκε στὴν ἀρχή. Δὲν ἤθελε νὰ δοθῆ δημοσιότητα σ' αὐτὴ τὴν εὐγενική του χειρονομία. Μα γρήγορα καταλάβε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα. Ἔτσι, σὲ λίγο ξαναγύρισε στὸ σπίτι τῆς Κάτιας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ κουβαλοῦσαν τὸ πιάνο καὶ ἀπὸ τὸ φωτογράφο. Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτύπησε καὶ ἡ μητέρα τῆς μικρῆς Κάτιας πῆγε ν' ἀνοίξη. Τὸ ὄνειρο τῆς μικρούλας εἶχε πραγματοποιηθῆ κι' ὅλας. Μόνο ποὺ ἐκεῖνος ποὺ στεκόταν στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας δὲν ἦταν ἕνας ἄγνωστος κύριος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκώ.

—Ποῦ εἶναι ἡ Κάτια; ρώτησε τὴ μητέρα της. Τῆς ἔφερα τὸ πιάνο.

Ἡ μικρὴ Κάτια τὸν ἄκουσε καὶ πῆγε ἀμέσως κοντά του, κρατῶντας τὰ χέρια μπροστά, γιὰ νὰ μὴ σκοντάψη σὲ κανένα ἔπιπλο.

—Τί ὄμορφα! φώναξε. Τώρα θὰ ἔχω ἕνα δικό μου πιάνο. Εὐχαριστῶ, Ζιλμπὲρ Μπεκώ! Δῶσε μου τὸ χέρι σου, σὲ παρακαλῶ. Θέλω νὰ βγοῦμε στὴν αὐλή, γιὰ νὰ τὸ ὑποδεχτῶ.

Μὰ ὁ Ζιλμπὲρ ἤξερε πὼς ἔξω στὴν αὐλὴ περίμενε ὁ φωτογράφος.

—Δὲ θὰ σοῦ κάνη κακὸ στὰ μάτια τὸ τράβηγμα μιᾶς φωτογραφίας; ρώτησε τη μικρή.

—Ὄχι, γιατὶ θὰ τὰ κλείσω, τοῦ ἀπάντησε χαριτωμένα ἐκείνη.

Σὲ λίγο τὸ πιάνο βρισκόταν μέσα στὸ σπίτι καὶ ἡ μικρὴ Κάτια, εὐτυχισμένη, ἔδινε ἐντολὲς γιὰ τὴν τοποθέτησί του.

—Τὸ πιάνο μου κοντὰ στὸ παράθυρο, σᾶς παρακαλῶ. Σὲ παρακαλῶ, Ζιλμπὲρ Μπεκώ, θάθελες νὰ παίξης ἐσὺ πρῶτος; Θέλεις νὰ βγάλης μιὰ φωτογραφία μαζί μου, ἐνῶ θὰ παίζης στὸ πιάνο;

Τὸ κυριακάτικο πρωϊνὸ εἶναι ὄμορφο. Μὰ μπορεῖ νάναι ὄμορφο καὶ τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, γιὰ τὸ Ζιλμπὲρ Μπεκώ, ποὺ γυρίζει στὸ Παρίσι, ἔχοντας κι' ὅλας ἕτοιμη μέσα στὸ μυαλό του τὴ μουσικὴ γιὰ τὸ καινούργιο τραγούδι, ποὺ θὰ παραγγείλη στὸ στιχουργό του καὶ γιὰ τὴ μικρὴ Κάτια, ποὺ δὲ θέλει ἀκόμη ν' ἀνάψη τὸ φῶς καὶ παίζει στὸ πιάνο της μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

«Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μὴν ὑποχώρηση κανείς». Ἡ Κάτια εἶναι μόνο ἐννιὰ χρόνων καὶ δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβη αὐτὴ τὴ φράσι. Μὰ εἶναι σωστὴ καὶ τῆς ταιριάζει.

Η ΘΕΛΗΣΙ ΤΗΝ ΓΙΑΤΡΕΨΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Τὸ πᾶν εἶναι νάχη κανεὶς θέλησι. Ἡ μικρούλα Μωρὴν Χάτον εἶναι μόλις ἐφτὰ χρόνων καὶ δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβη τὴ σημασία που ἔχει αὐτὴ ἡ φράσι. Μὰ κατώρθωσε νὰ τὴν ἐφαρμόση μὲ τὸν πιὸ θαυμάσιο τρόπο.

Στὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ Γουΐτενθ, στὴ Σκωτία, οἱ συμμαθήτριες τῆς μικρῆς Μωρὴν ἔβλεπαν ὅτι ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἡ μικρή τους συντρόφισσα γινόταν ὅλο καὶ πιὸ θλιμμένη. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, ποὺ ἦταν πρῶτα γεμάτα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ χαρά, τώρα εἶχαν γίνει σοβαρὰ καὶ θλιμμένα.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἡ Μωρήν, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἡ ψυχὴ τῶν παιγνιδιῶν στὶς ὧρες τοῦ διαλείμματος, γινόταν ὅλο καὶ πιὸ σκυθρωπή, παρ' ὅλο ποὺ ἔβαζε ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ παίρνη μέρος στὰ παιγνίδια. Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι τῶν ἐφτὰ χρόνων, εἶχε πάρει μιὰ ἀπόφασι πολὺ σοβαρὴ καὶ πολὺ ἡρωϊκὴ γιὰ τὴν ἡλικία του: Δὲν ἤθελε ν' ἀνησυχήση κανένα! Ἀπὸ μέρες εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνη πὼς σηκωνόταν μὲ δυσκολία καὶ περπατοῦσε ἄσχημα, πὼς τὸ δεξί της πόδι τῆς πονοῦσε πολύ. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ κουτσαίνη καὶ ἦρθε ἡ φοβερὴ μέρα, ποὺ δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ κρύψη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της αὐτό, ποὺ τῆς συνέβαινε.

Ἀνήσυχη ἡ μητέρα της, τὴν πῆγε ἀμέσως στὸ γιατρό. Μά, ἡ πρώτη διάγνωσι δὲν ἦταν πολὺ ἀνησυχαστική.

—Κρατῆστε την σ' ἀνάπαυσι, εἶπε ὁ γιατρός. Ἡ μικρὴ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ μυϊκὴ ἀτροφία, ποὺ παρουσιάζεται συχνὰ στὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της. Δὲ θ' ἀργήση νὰ περάση.

Πέρασαν ἔξη μῆνες, μὰ ἡ μικρούλα γινόταν ὅλο καὶ χειρότερα. Ὅλο καὶ πιὸ θλιμμένη, ὅλο καὶ πιὸ σιωπηλή, ἔφτανε λαχανιάζοντας στὸ σχολεῖο, ἀκουμπῶντας πάνω σ' ἕνα μικρὸ μαῦρο μπαστοῦνι. Οἱ συμμαθήτριές της, μ' ἐκείνη τὴν ἀφελῆ καὶ αὐθόρμητη ἀλληλεγγύη τῆς παιδικῆς ἡλικίας, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ προσποιηθοῦν πὼς δὲν καταλάβαιναν τίποτα καὶ ἐξακολούθησαν νὰ καλοῦν τὴ Μωρὴν νὰ πάρη μέρος στὰ παιγνίδια τους.

Στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου, στηριγμένη στὰ δεκανίκια, ἡ μικρὴ Μωρὴν προσπαθοῦσε νὰ παίξη μὲ τοὺς συντρόφους της.

Ἡ Μωρήν, ὅταν κατώρθωσε νὰ νικήση τὴ φοβερὴ ἀρρώστια, ποὺ τὴν καταδίκαζε σὲ ἀκινησία. Στὴν ἀγκαλιά της κρατάει τὴ μεγάλη κούκλα ποὺ τῆς χάρισε ὡς «βραβεῖο» ἡ ἐξαδέλφη της.

Χωρὶς νὰ χαμογελάη ποτέ, ἡ Μωρήν, ἔπαιρνε μέρος σ' ὅλα κι' ὅταν σκόνταφτε κι' ἔπεφτε ξανασηκωνόταν γρήγορα, ἀκουμπῶντας στὸ μπαστουνάκι της καὶ μισανοίγοντας τὰ χείλη σ' ἕνα χαμόγελο, σὰ νάθελε νὰ δείξη στοὺς ἄλλους πὼς δὲν ἔδινε σημασία σ' αὐτό, ποὺ συνέβαινε. Μά, μέσα στὰ μαῦρα μάτια της, οἱ ἄλλοι μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τὴν πιὸ ἀπέραντη ἀπελπισία.

Μά, δυστυχῶς, ἡ ἀρρώστια της ὅλο καὶ χειροτέρευε. Ἡ Μωρὴν δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ στηρίζεται μόνο στὸ μπαστουνάκι καὶ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη στὰ δεκανίκια.

Ἡ Μωρὴν ἄρχισε νὰ νοιώθη ἄχρηστη, καταδικασμένη σὲ μιὰ ἀθεράπευτη ἀκινησία.

—Στὸ σπίτι, διηγεῖται ἡ μητέρα της, προσπαθοῦσα νὰ μὴν τὴν ἀφίσω νὰ καταλάβη τὴ λύπη μου, γιατὶ καταλάβαινα πὼς θάταν γι' αὐτὴν ἕνα ἀνυπόφορο «σόκ».

Ὕστερα ἦρθε καὶ γιὰ τὴ μικρὴ Μωρὴν ἡ τραγικὴ μέρα τῆς ἀλήθειας.

—Πήγαμε μαζὶ στὸ νοσοκομεῖο, λέει ἡ μητέρα της, καὶ ἡ Μωρὴν κύτταζε ὁλόγυρα φοβισμένη. Δὲ μοῦλεγε τίποτα, ὅπως πάντα. Μὰ καταλάβαινα πὼς ἔτρεμε γιὰ κεῖνο, ποὺ θάλεγαν οἱ γιατροί. Ὁμολογῶ, πὼς σὲ κάποια στιγμή, ἔνοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ φύγουμε. Μὰ κατώρθωσα νὰ συγκρατηθῶ καὶ πῆγα τὴ Μωρὴν στὸ ἰατρεῖο. Αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς ἔγιναν ἐξετάσεις πολὺ προσεχτικές. Ἡ Μωρὴν ἔμεινε στὸ νοσοκομεῖο μιὰ βδομάδα καὶ ὕστερα τὴν πῆρα πάλι στὸ σπίτι.

Ἡ διάγνωσι, ἔφτασε μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα. Μόλις εἴχαμε γυρίσει ἀπὸ τὴ λειτουργία καὶ ἡ Μωρὴν φαινόταν πιὸ ἤρεμη. Κάθε τόσο στρεφόταν καὶ μοῦ χαμογελοῦσε, ἐνῶ μέσα στὸ βλέμμα της ἔλαμπε μιὰ ἀχτίδα ἐμπιστοσύνης.

Μὰ τὸ χτύπημα ἦρθε σὲ λίγο ἀφάνταστα σκληρό.

—«Κυρία, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής, ποὺ εἶχε κάνει τὶς ἀναλύσεις, ἡ κόρη σας πάσχει ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πέρθες. Ἔχει μιὰ ἀτροφία τοῦ δεξιοῦ γοφοῦ. Μερικὲς φορὲς θεραπεύεται. Μὰ δυστυχῶς στὴ Μωρὴν αὐτὴ ἡ ἀρρώστια εἶναι τόσο προχωρημένη, ποὺ δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἐλπίδες. Θὰ μείνη ἀνάπηρη γιὰ ὅλη της τὴ ζωή».

»Ἡ διάγνωσι ἔπεσε πάνω μου, σὰν κεραυνός. Ἀποφάσισα νὰ μὴν πῶ τίποτα στὴν κόρη μου. Δὲν ἔβρισκα τὸ θάρρος νὰ τῆς ἀποκαλύψω πὼς ἦταν καταδικασμένη νὰ μείνη γιὰ πάντα ἀκίνητη. Μὰ οἱ μῆνες τῆς ἀρρώστιας, εἶχαν κάνει τὴ Μωρὴν νὰ ἀποκτήση μιὰ μεγάλη εὐαισθησία. Δὲ χρειάστηκε νὰ τῆς πῶ τίποτα. Τὸ κατάλαβε μόνη της.

Ἔτσι, στὰ ἐφτάμισυ χρόνια της, ἡ μικρὴ Μωρήν, τὸ κοριτσάκι ποὺ μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἦταν γεμάτο ἀπὸ ζωτικότητα καὶ χαρά, βρέθηκε ξαφνικὰ ἀντιμέτωπη μὲ τὸ τραγικὸ πεπρωμένο τῆς ἀκινησίας.

Ἡ Μωρὴν καθόταν ἥσυχη στὸ σπίτι, βυθισμένη σὲ μιὰ ἐπίμονη σιωπή, ποὺ ἔκλεινε ὅλο τὸ δρᾶμα τῆς ἀπελπισίας της. Μαραινόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Δὲ ζητοῦσε τίποτα. Δὲν παραπονιόταν γιὰ τίποτα. Μιλοῦσε λίγο καὶ δὲ χαμογελοῦσε ποτέ. Κάθε ψυχικὴ δύναμι, κάθε ἐπιθυμία, φαινόταν νάχε σβύσει μέσα της.

—Μιὰ μέρα, διηγεῖται ἀκόμη ἡ μητέρα της, ἦρθε στὸ σπίτι μας μιὰ ἀνηψιὰ τοῦ συζύγου μου. Ἦταν ἀρραβωνιασμένη καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες θὰ παντρευόταν. Μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Μωρὴν μ' ὅλη τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς κοπέλλας, ποὺ βρίσκεται στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου της. Ἡ χαρά, ποὺ ἔλαμπε στὰ μάτια της, μεταδιδόταν λίγο καὶ σὲ μᾶς. Ἔρριχνε κάποιο φῶς στὴ θλιβερὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ μας.

»Πλησίασε τὴ Μωρὴν καὶ τῆς εἶπε ἁπλά:

»—Ἂν σὲ τρεῖς μῆνες, δηλαδὴ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, κατορθώσης νὰ περπατήσης, θὰ εἶσαι ἐσύ, ποὺ θὰ μοῦ κάνης τὴν παράνυμφη. Θὰ σοῦ φτιάξω ἕνα φόρεμα ἀπὸ τούλι, μὲ ζώνη ἀπὸ γαλάζιο βελοῦδο. Θὰ φορᾶς στὸ κεφάλι σου ἕνα

μικρὸ στέμμα καὶ θὰ κρατᾶς στὰ χέρια σου ἕνα μπουκέτο μὲ λουλούδια... Ὕστερα, ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, θὰ σοῦ κάνη δῶρο μιὰ κούκλα, μεγάλη σὰν κι' ἐσένα. Μὰ γιὰ νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά, πρέπει νὰ καταρθώσης νὰ περπατήσης.

Ἡ καλὴ ἐκείνη κοπέλλα, ποὺ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια στὴ Μωρήν, ἤξερε πόσο μεγάλο ρόλο παίζει ἡ θέλησι καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς θεραπείας, σ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστιες. Αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχε ἀρρωστήσει στὰ παιδικά της χρόνια ἀπὸ πολιομυελίτιδα καὶ κατώρθωσε νὰ θεραπευθῆ μὲ κολύμπι, μὲ πολλὴ γυμναστική, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα μὲ ἀλύγιστη θέλησι.

Ἡ μουσικὴ τῆς ἐκκλησίας, οἱ ἦχοι τοῦ ἁρμονίου, τὸ τούλινο φόρεμα, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ποὺ θἆταν καρφωμένα ἀπάνω της ,ὅλα αὐτά, ἄναψαν στὴ Μωρὴν τὸ πυροτέχνημα τῆς φαντασίας, ποὺ εἶχε σβύσει ἀπὸ καιρό.

—Θυμᾶμαι, συνεχίζει κλαίγοντας ἡ μητέρα της, ὅτι γιὰ μιὰ βδομάδα ἀκόμη, ἡ Μωρὴν ἔμεινε ἀκίνητη. Μὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε χάσει τὴ χλωμάδα του. Εἶχε ξαναβρῆ καινούργιο χρῶμα καὶ τὰ μάτια της δὲν εἶχαν πιὰ ἐκείνη τὴ γυάλινη ἔκφρασι τῆς ἀδιαφορίας, ποὺ μὲ τρόμαζε πρῶτα. Ἔμενε καθισμένη στὴν πολυθρόνα της, μὰ τὰ χείλη της ψιθύριζαν κάθε τόσο: «Θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ παράνυμφη.. Θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ παράνυμφη...».

»Μιὰ νύχτα, ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου ξυπνήσαμε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ γδοῦπο στὸ δωμάτιο τῆς κόρης μας καὶ τρέξαμε ἀνήσυχοι νὰ δοῦμε τί τῆς εἶχε συμβῆ. Ἦταν πεσμένη στὸ πάτωμα. Μὰ βρισκόταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Καὶ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀπόστασι τῶν δυόμισυ ἢ τριῶν μέτρων εἶχε κατορθώσει νὰ τὴ διατρέξη περπατῶντας! Εἶχε προσπαθήσει μόνη της, κρυφὰ ἀπὸ μᾶς, νὰ κάνη τὰ πρῶτα βήματα καὶ τὸ εἶχε κατορθώσει.

Τὴ βοηθήσαμε νὰ σηκωθῆ καί, χωρὶς νὰ προδώσουμε τὴ συγκίνησί μας, χωρὶς νὰ τῆς ποῦμε τίποτα, τὴν ξαπλώσαμε στὸ κρεβάτι της καὶ τῆς εἴπαμε νὰ ξεκουραστῆ.

»Γεμάτοι συγκίνησι καὶ χαρά, ἀποφασίσαμε νὰ βοηθήσουμε τὴ Μωρὴν στὴν προσπάθειά της. Τὴν πήγαμε στὸ νοσοκομεῖο. Ζητήσαμε ἀπὸ τοὺς γιατροὺς νὰ τὴν ὑποβάλουν σὲ θεραπεῖες, σὲ γυμναστική.

»Τώρα ἦταν ἐκείνη, ποὺ μᾶς παρακαλοῦσε νὰ τὴ βοηθήσουμε νὰ γίνη καλὰ γρήγορα, νὰ μπορέση νὰ περπατήση μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης της.

»—Θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ παράνυμφη ἐκείνη τὴ μέρα, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μὲ πεῖσμα.

»Καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ ἀρχίσαμε κι' ἐμεῖς νὰ ἐλπίζουμε καὶ νἄχουμε ἐμπιστοσύνη στὴ θέλησί της, παρ' ὅλο ποὺ βλέπαμε τοὺς γιατροὺς νὰ κουνοῦν τὸ κεφάλι μ' ἀπογοήτευσι, παρ' ὅλο ποὺ τοὺς ἀκούγαμε νὰ μᾶς λένε: «Ὅλα εἶναι ἀνώφελα. Ἡ μικρὴ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γιατρευτῆ. Θὰ μείνη παράλυτη σ' ὅλη της τὴ ζωή».

Μά, παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπαισιόδοξες προβλέψεις, ὕστερα ἀπὸ ἐνάμισυ μῆνα, ἡ Μωρὴν πήγαινε καλύτερα. Ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἀκινησία τῆς πολυθρόνας, πέρασε στὰ δεκανίκια. Ἀπὸ τὰ δεκανίκια στὸ μπαστουνάκι, ποὺ τὸ εἶχε βαφτίσει «ὁ ξύλινος ἀνθρωπάκος μου».

Ὕστερα, μπόρεσε νὰ τὸ ἀφίση κι' αὐτό, νὰ περπατήση, χωρὶς τὴ βοήθειά του.

Οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς ,οἱ συμμαθητὲς καὶ οἱ συμμαθήτριες τοῦ σχολείου, ἦταν ὅλοι μπροστὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μωρὴν, μπῆκε μὲ βήματα διστακτικὰ στὴν ἐκκλησία, ντυμένη μ' ἕνα ὑπέροχο τούλινο φόρεμα, κρατῶντας τὴν οὐρὰ τοῦ φορέματος τῆς νύφης.

—Τὰ μάτια της, διηγεῖται ἡ μητέρα της κλαίγοντας, θὰ τὰ θυμοῦνται ὅλοι. Φωτεινά, γεμᾶτα εὐτυχία καὶ θρίαμβο! Εἶχε ξαναγίνει καὶ πάλι ἡ παλιὰ Μωρήν, ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι, ὅμοιο μ' ὅλα τὰ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας της! Οἱ γιατροὶ ἀναρωτιοῦνται ἀκόμη κατάπληκτοι πῶς κατώρθωσε ἡ κόρη μου νὰ γιατρευτῆ ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια, ποὺ θεωρεῖται ἀθεράπευτη. Κι' ἐγώ, προτιμῶ νὰ μένω βουβὴ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς φύσεως.

Μά, ἴσως, ἡ ἐξήγησι γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα, κλείνεται μέσα σὲ μιὰ φράσι, ποὺ ἡ μικρὴ Μωρήν, μὲ τὰ ἑφτά της χρόνια, δὲ μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβη, παρ' ὅλο ποὺ κατώρθωσε νὰ τὴν ἐφαρμόση τόσο θαυμάσια: «Τὸ πᾶν εἶναι νὰ ἔχη κανεὶς θέλησι».

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Δίδυμη διπλῆ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια 1 καὶ 2, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετῆστε τὸ ἴδιο φωνῆεν, συμπληρῶστε κατόπιν τὸ σχέδιο μὲ λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

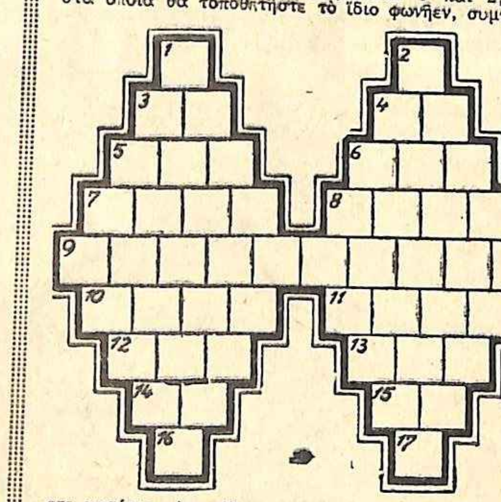

Γιὰ κάθε λέξι, μέχρι τὴν ἐνάτη θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο. Στὴ συνέχεια δέ, ἡ κάθε λέξι θὰ σχηματίζεται μὲ τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης της, μεῖον ἕνα, γιὰ νὰ φτάσετε στὰ τετραγωνίδια 16 καὶ 17, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετῆστε τὸ ἴδιο φωνῆεν, ποὺ εἴχατε βάλει καὶ μέσα στὰ δυὸ πρῶτα.

Ἡ σημασία τῶν λέξεων

1) Φωνῆεν.
2) Φωνῆεν.
3) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
4) Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
5) Κατάρα.
6) Διπλασιαζόμενο γίνεται χορός.
7) Πρόθεσις.
8) Κράτος.
9) Ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ θέατρα.
10) Ὁλόκληρος.
11) Διευθύνουν, οὐσιαστικῶς καὶ μεταφορικως.
12) Ὁ καθένας.
13) Τελικὸς σύνδεσμος.
14) Βυζαντινὴ νότα.
15) Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας.
16) Φωνῆεν.
17) Φωνῆεν.

Δ.

12 ὀνόματα ἀστέρων

Ἕνας θερινὸς ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος ἀνέθεσε σὲ μιὰ διαφημιστικὴ ἑταιρεία τὴν κατασκευὴ μιᾶς φωτεινῆς ἐπιγραφῆς μὲ τὰ ὀνόματα 12 διασήμων ἀστέρων, ποὺ θὰ πρωταγωνιστοῦσαν σὲ φίλμ, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ προβάλη στὴν ὀθόνη του. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πρῶτο βράδυ μιὰ βλάβη ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μείνουν τὰ μισὰ γράμματα σβησμένα κι' ἔτσι ἡ φωτεινὴ ἐπιγραφὴ παρουσίασε τὸ ἀκόλουθο παράξενο θέαμα:

1) Γ—Υ—Ρ—Ε—Μ—Η—Τ—.
2) —Ω—Λ—Σ—Α—Η.
3) Ρ—Σ—Α—Ο—Π—Α—Σ—.
4) —Λ—Ε—Ο—Μ—Ρ.
5) Τ—Ω—Τ—Τ—Α—Ι—Η—.
6) —Ν—Α—Ο—Σ—Υ.
7) Θ—Ν—Σ—Σ—Ε—Γ—Σ.
8) —Ο—Ι—Λ—Ρ—Ν.
9) Γ—Υ—Λ—Ι—Μ—Ο—Ν—Ε—.
10) —Ω—Η—Ο—Α—Α.
11) Π—Τ—Ρ—Α—Ε—Κ.
12) —Ζ—Ν—Κ—Ρ—Ζ—.

Ξέροντας πὼς κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει ἕνα σβυσμένο γράμμα, δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ βρῆτε τὰ ὀνόματα τῶν 12 αὐτῶν ἀστέρων.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Καραμουτσούνα

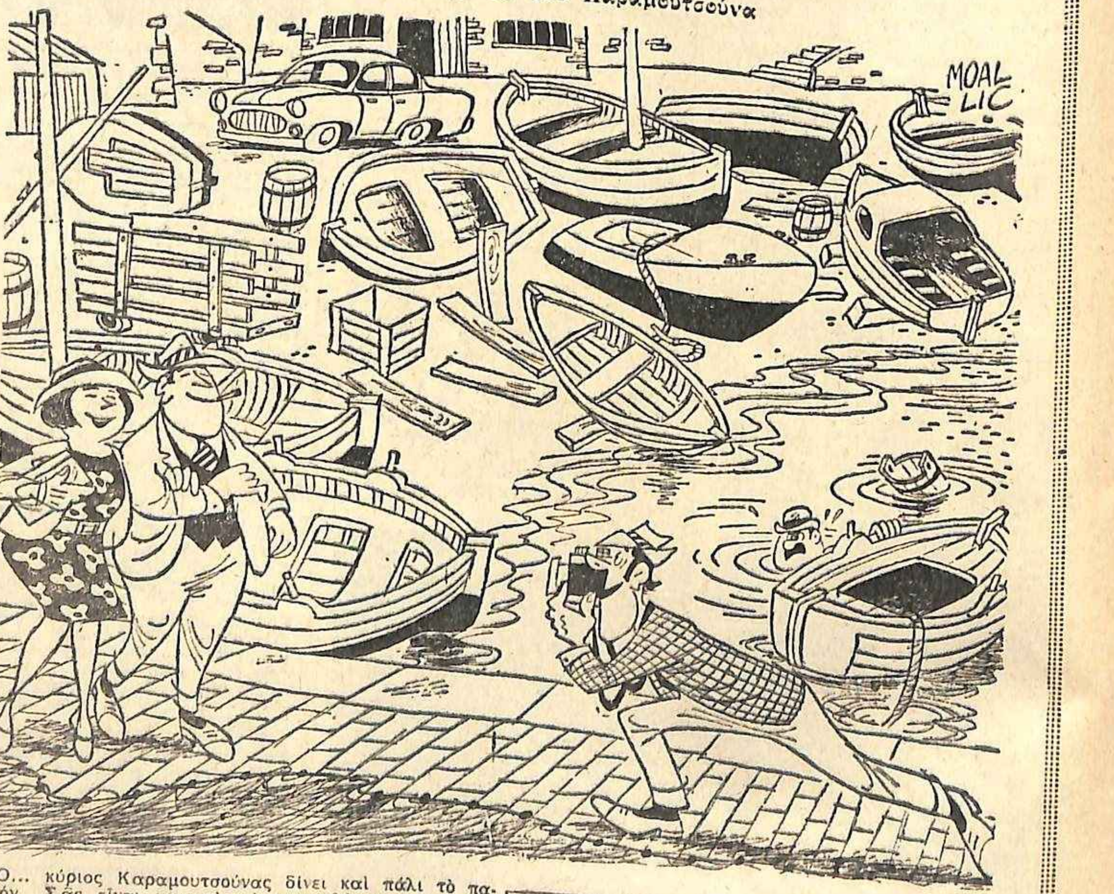

Ὁ... κύριος Καραμουτσούνας δίνει καὶ πάλι τὸ παρόν. Σᾶς εἶναι γνωστὰ τὰ κατορθώματα τοῦ νέου αὐτοῦ ἥρωά μας, ποὺ ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ξαφρίζη διάφορα πράγματα ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὰ ἀθῶα θύματά του, ὁ ἀστυνομικὸς Καραφωτιᾶς παρακολουθεῖ ὅλες τὶς κινήσεις του, ἕτοιμος νὰ τὸν συλλάβη καὶ νὰ ἐπιστρέψη τὰ κλοπιμαῖα, τιμωρῶντας συγχρόνως τὸν ἀδιόρθωτο κλέφτη. Τί ἅρπαξε σήμερα ὁ Καραμουτσούνας; Ἔκλεψε ἕνα ἀπὸ τὰ ἔξη ἀντικείμενα, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ σχέδιό μας. Ὑπάρχει, καμουφλαρισμένο μέσα στὸ μεγάλο σχέδιο, σὲ διαφορετικὸ ἴσως μέγεθος, ἀλλὰ μὲ τὶς ἴδιες ἀναλογίες. Ἔχετε στὴ διάθεσί σας δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ τὸ βρῆτε.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

Τό μυστικό ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Ἐκμεταλλευθῆτε τὶς ἀντιθέσεις

ΩΣ προχτὲς ἀκόμη, οἱ ἄνθρωποι βύθιζαν αναρίθμητες φορὲς τὴν πέννα μέσα στὸ καλαμάρι γιὰ νὰ γράψουν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ συνενώση αὐτὰ τὰ δυὸ ἀπαραίτητα γιὰ τὸ γράψιμο στοιχεῖα, τὴν πέννα καὶ τὸ καλαμάρι, σ' ενα μόνον. Ὁ πρῶτος ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴ σκέψι εἶναι ὁ Γάλλος Μπριον. Κοιλαίνοντας τὸ χεροῦλι του κονδυλοφόρου καὶ ρίχνοντας μεσα μελανη, εφτιαξε τους πρώτους αυτοματους κονδυλοφόρους. Ἀπ' αὐτοὺς προεκυψαν κατοπιν τὰ στυλό.

Αυτη η εφευρεσις ηταν ἁπλουστατη. Ἀλλ' επρεπε καποιος νὰ την σκεφθη. Και αυτὸ συμβαινει στις περισσοτερες περιπτώσεις. Οἱ μεγαλυτερες ἐφευρεσεις εἶναι τόσο ἁπλες, που θα μπορουσε νὰ τὶς καμη κι' ενα παιδί. Ἀλλ' ἀκριβῶς επειδη εἶναι τοσον ἁπλές, οἱ ἀνθρωποι δὲν τὶς προσέχουν.

Χωρὶς τὴν εφευρεσι τοῦ μπετὸν ἀρμὲ π.χ. θα ἦταν ἀδύνατη ἡ κατασκευὴ των σημερινων πολυκατοικιῶν. Οἱ μηχανικοὶ ἤξεραν, βέβαια, ὅτι μπορουσαν ν' αντικαταστησουν τὶς πέτρες μὲ τὸ τσιμέντο. Ἀλλ ἡ ἀντοχη τοῦ τσιμέντου ἦταν περιωρισμενη. Δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξη σὲ μεγάλα βαρη. Οἱ Ἀμερικανοί, ωστοσο, συνέχιζαν τὰ πειράματα τους πάνω σ' αὐτό. Ἀναζητοῦσαν ποιες οὐσίες ἔπρεπε ν' ἀναμίξουν μὲ το τσιμέντο γιὰ ν' αὐξήσουν τὴν ἀντοχή του. Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ μηχανικοὶ σκέφτηκαν κάτι καλύτερο. Ἔχωσαν μεσα στὸ τσιμέντο σιδερενιους δοκούς.. Ἔτσι, γεννήθηκε τὸ μπετὸν-ἀρμέ, ποὺ ἀποτελει τὴ βάσι τῆς σημερινῆς οἰκοδομικῆς.

Σὲ μιὰ ορχήστρα εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπαρχουν ὄργανα, ποὺ νὰ ἔρχωνται σ' ἀντίθεσι τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ τὸ ἐπιδιωκόμενο συμφωνικὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ ἴδιο καὶ στὴ ζωγραφική οἱ ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν χρωμάτων ἔχουν κεφαλαιώδη σημασία. Γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε, ἐξ ἄλλου, κωμικὰ ἀποτελέσματα, ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι να φέρωμε σ' ἐπαφὴ στοιχεία ποὺ εἶναι ἀντίθετα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Τὸ πιὸ χτυπητὸ παράδειγμα σ' αὐτὸ τὸν τομέα εἶναι ἐκεῖνο τοῦ ἰσχνοῦ Στὰν Λῶρελ καὶ τοῦ χοντροῦ Ὄλιβερ Χάρντυ (ὁ Χοντρὸς καὶ ὁ Λιγνος). Γι' αὐτό, πρέπει ν' ἀνεβαίνη πάντοτε στὰ χείλη σας ἡ ἐρώτησι: Ποιό εἶναι τὸ ἀντίθετο στοιχεῖο αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ πράγματος, κι' ἂν τὰ συνδυάσω ποιό ἀποτέλεσμα θὰ ἐπιτύχω;

Ἕνας ἄλλος κανόνας εἶναι ὅτι πρέπει ν' ἀναζητῆτε τὸ σταθερὸ στοιχεῖο ποὺ ὑπάρχει σὲ διάφορα ἑτερόκλητα πράγματα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρῆτε αὐτὸ τὸ σταθερὸ σημεῖο, ὁ συνδυασμός τους εἶναι δυνατὸς καὶ μπορεῖ ν' ἀποβῆ καρποφόρος.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ νόμου στὴ φυσικὴ ὁδήγησε σὲ σημαντικὲς ἀνακαλύψεις. Ἡ περιφημότερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἐκείνη τοῦ κινηματογράφου.

Οἱ ἀδελφοὶ Λυμιὲρ εἶχαν προσέξει ὅτι οἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων ποὺ βλέπομε παραμένουν ἐπὶ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου στὸν ἀμφιβληστροειδῆ. Ἡ διάρκεια τῆς παραμονῆς τους εἶναι ἀσήμαντη, ἀλλὰ παρέχει τὸ στοιχεῖο τῆς σταθερότητος σὲ μιὰ διαδοχὴ εἰκόνων. Καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ἐξεμεταλλεύθηκαν οἱ ἀδελφοὶ Λυμιέρ. Παρουσιάζοντας στὸ μάτι 18 εἰκόνες, ποὺ διέφεραν ἐλάχιστα ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, σὲ διάστημα κλάσματος τοῦ δευτερολέπτου, ἔδωκαν τὴν ἐντύπωσι τῆς κινήσεως. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶχε ἀνακαλυφθῆ ὁ κινηματογράφος.

Κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο, ἐξ ἄλλου, οἱ Γερμανοὶ ἔλυσαν ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα προβλήματα μὲ μιὰ σειρὰ ἐπιτυχῶν συνδυασμῶν.

Ὡς γνωστόν, τὰ ὑποβρύχια δὲ μποροῦν νὰ μείνουν ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα σὲ κατάδυσι. Εἶναι ὑποχρεωμένα, τοὐναντίον, ν' ἀνεβαίνουν κάθε τόσο στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ ν' ἀνανεώσουν τὸν ἀέρα ποὺ κυκλοφορεῖ στὸ ἐσωτερικό τους, πρᾶγμα ποὺ τὰ ἐκθέτει στὸν κίνδυνο νὰ ἀνακαλυφθοῦν ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ἐπιφανείας ἢ τὰ ἀεροπλάνα.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν αὐτὸ τὸν κίνδυνο, οἱ Γερμανοὶ ἐπενόησαν τὸ «σνόρκελ» ποὺ εἶναι ἕνα θαῦμα ἐφευρετικότητος.

Τὸ ἐν καταδύσει ὑποβρύχιο ἐξαποστέλλει στὴν ἐπιφάνεια ἕνα εἶδος σωσιβίου, ποὺ εἶναι ἐφοδιασμένο μ' ἕνα μακρὺ σωλῆνα καὶ μιὰ αὐτόματη ἀεραντλία. Ἡ ἀεραντλία βγάζει τὸν μολυσμένο ἀέρα τοῦ ὑποβρυχίου καὶ τοῦ στέλνει καθαρό. Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι πολὺ ἁπλᾶ. Ἀλλὰ τὸ σωσίβιο ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ μικρό, γιὰ νὰ μὴν τὸ διακρίνουν τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Κι' ἀκόμη, ἡ ἀντλία ἔπρεπε ν' ἀπορροφᾶ ἀέρα κι' ὄχι νερό. Πῶς, ὅμως, θὰ γινόταν αὐτὸ μέσα στὰ μανιασμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ;

Γιὰ νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἔβαλαν ἕνα κινητὸ κεφάλι πάνω στὸ σωσίβιο. Ὅταν τὸ σωσίβιο ἔγερνε, λόγω τῆς ὁρμῆς τοῦ ἐπερχομένου κύματος, τὸ στόμιο τοῦ κεφαλιοῦ ἔκλεινε ἀμέσως. Ἔτσι, ἡ ἀντλία εἰσέπνεε ἀέρα μόνον ὅταν τὸ σωσίβιο βρισκόταν σὲ ἀπόλυτη ἰσορροπία πάνω στὰ κύματα. Μὲ τὸ «σνόρκελ» τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια μποροῦσαν ν' ἀνεφοδιάζωνται συνεχῶς μὲ ἀέρα, χωρὶς νὰ χρειάζεται ν' ἀναδυθοῦν ἢ νὰ διακόψουν τὴν πορεία τους.

Στὴν ἀρχὴ τῆς συνενώσεως, ἐξ ἄλλου, στηρίζονται οἱ ἀνώνυμες ἑταιρεῖες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πιὸ συνηθισμένη μορφὴ τῶν συγχρόνων ἐπιχειρήσεων. Χωρὶς αὐτὲς κανένα μεγάλο ἔργο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτελεσθῆ. Ἀλλ' ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐπιτρέπει τὴν συγκέντρωσι τεραστίων κεφαλαίων, ἀπὸ τὸ ἄλλο καταμερίζει τὶς εὐθύνες καὶ τοὺς κινδύνους. Καθένας ἀπὸ τοὺς συνεταίρους δὲν εὐθύνεται παρὰ μόνον γιὰ τὸ ποσὸν τῶν μετοχῶν του. Ἂν ἡ ἑταιρεία ζημιωθῆ, ἡ δική του ζημία θὰ εἶναι ἀνάλογη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι πρόθυμοι νὰ διαθέσουν τὶς μικρὲς οἰκονομίες τους σὲ μετοχὲς ἀνωνύμων ἑταιρειῶν.

Ἡ συνένωσι τῶν δυνάμεων γιὰ ἕναν ὡρισμένο σκοπὸ ἀποδίδει πάντοτε τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνη. Πρέπει ἀκόμη νὰ τὶς κατευθύνωμε στὸ σωστὸ στόχο. Κυττάξετε τί γίνεται μὲ τὰ ὑδροηλεκτρικὰ ἐργοστάσια. Τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα ἑνὸς ποταμοῦ ἢ ἑνὸς καταρράκτου εἶναι μιὰ τρομακτικὴ δύναμι. Ἀλλ' ἡ ἐνέργεια ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώση θὰ ἦταν μετρία, ἂν δὲν κατορθώναμε νὰ συγκεντρώσωμε αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ δύναμι σ' ἕνα σημεῖο. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ οἱ σύγχρονοι τεχνικοὶ στενεύουν ὁλοένα μὲ τὰ κατάλληλα φράγματα τὸ μέτωπο τῆς ὑδατίνης στιβάδος, γιὰ νὰ τὴν διοχετεύσουν στὸ τέλος μέσα σ' ἕνα σωλῆνα. Ἡ δύναμίς της πολλαπλασιάζεται τότε καὶ τὸ ἔργο ποὺ ἀποδίδει εἶναι τεράστιο.

Ἡ συνένωσις, ἄλλωστε, δημιουργεῖ μιὰ χρήσιμη καὶ καρποφόρο ἀλληλεγγύη στὸ τεχνικὸ πεδίο. Στὴν Ἀγγλία π.χ., γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, κατασκεύασαν κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνεμομύλους, σὲ μεγάλη ἀπόστασι τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον. Αὐτοὶ οἱ ἀνεμόμυλοι συνδέονται μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα μεταξύ τους. Ἔτσι, ἂν κάπου ἐπικρατῆ νηνεμία καὶ ὁ ἀνεμόμυλος ἀκινητῆ, οἱ ἄλλοι τὸν παρασύρουν στὴν κίνησί τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, οἱ στρόβιλοι τῶν ἐρριφήμου ὀβελίσκου στὴν πλατεῖα μὲ χρήσιμη ἐνέργεια.

Κάποτε, ἀρκεῖ ἕνας σπινθὴρ στιγμιαίας ἐμπνεύσεως, γιὰ νὰ βρῆ ἕνα πρόβλημα τὴ λύσι του. Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ περιφήμου ὀβελίσκου στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης.

Τὰ τεχνικὰ μέσα τῆς ἐποχῆς ἦσαν πολὺ μέτρια καὶ χρειάστηκε νὰ κατασκευαστοῦν διάφορα ἰκριώματα μὲ γερανούς, ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν τὴν ἀνύψωσι τοῦ ὀβελίσκου στὸν ἀέρα καὶ κατόπιν τὴν τοποθέτησί του στὴ βάσι του. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἡ τοποθέτησις, ἄπειρο πλῆθος εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, γιὰ νὰ παρακολουθήση αὐτὸ τὸ τεχνικὸ θαῦμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ πάπας Σίξτος ὁ 5ος, γιὰ νὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀκούγωνται καθαρὰ οἱ διαταγὲς τῶν ἐπι κεφαλῆς τῶν διαφόρων συνεργείων, εἶχε διατάξει νὰ θανατώνεται ἐπὶ τόπου ὅποιος ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήση. Ἡ ἀνύψωσις τοῦ ὀβελίσκου ἔγινε κανονικά. Ἀλλά, σὲ κάποια στιγμή, τὰ σκοινιὰ ἄρχισαν νὰ τρίζουν καί, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ἐκείνων ποὺ τὰ τραβοῦσαν, ὁ ὀβελίσκος σταμάτησε ν' ἀνεβαίνη. Ἡ καταστροφὴ φαινόταν ἀναπόφευκτη. Τὰ σκοινιὰ θὰ κόβονταν κι' ὁ ὀβελίσκος θὰ κομματιαζόταν στὸ ἔδαφος. Ξαφνικά, κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος φώναξε:

— Ρῖχτε νερὸ στὰ σκοινιά!

Ἡ συμβουλή του ἀκολουθήθηκε ἀμέσως καὶ τὰ σκοινιὰ φάνηκαν σὰν νὰ ξαναπῆραν δυνάμεις. Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ὀβελίσκου δὲν παρουσίασε ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ κανένα ἐμπόδιο. Στὸ μεταξύ, ὅμως, οἱ παπικοὶ φρουροὶ εἶχαν πιάσει ἐκεῖνον ποὺ φώναξε κι' ἑτοιμάζονταν νὰ τὸν θανατώσουν. Ἀλλ' ὁ Πάπας τοῦ χάρισε τὴ ζωὴ καὶ τοὔδωσε τὸ προνόμιο νὰ πηγαίνη στὸ Βατικανὸ βάγια τὴν Κυριακὴ ποὺ προηγεῖται ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Ποιά μεγαλειώδης ἐφεύρεσι, ἐξ ἄλλου, ἦταν ἡ τροχαλία!

Ἂν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι δὲν τὴν εἶχαν ἐπινοήσει, δὲν θὰ κατάφερναν ποτὲ νὰ χτίσουν τὶς Πυραμίδες. Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς πληροφορεῖ, βέβαια, ὅτι οἱ κατασκευαστές τους διέθεταν τεράστιο ἀριθμὸ ἐργατικῶν χεριῶν. Ἀλλὰ πῶς οἱ χιλιάδες αὐτὲς τῶν σκλάβων θὰ κατάφερναν νὰ σηκώσουν τοὺς κυβικοὺς ὀγκολίθους στὸ ἀπαιτούμενο ὕψος;

Τὸ μυαλὸ ποὺ ἔλυσε αὐτὸ τὸ πρόβλημα εἶχε πράγματι ἕνα σπινθῆρα μεγαλοφυΐας. Τὰ χέρια ποὺ τραβοῦσαν τὰ σκοινιὰ ἐξουδετερώνονταν ἀμοιβαῖα, γιατὶ τὸ βάρος τοῦ κάθε σκλάβου προσετίθετο σ' ἐκεῖνο τοῦ ἑλκομένου ὀγκολίθου. Μόνον ἂν αὐτὰ τὰ χέρια ἦσαν πάρα πολλὰ θὰ μποροῦσαν ν' ἀποδώσουν χρήσιμο ἔργο. Ἀλλ' ὁ χῶρος ὅπου ἔπρεπε νὰ κινηθοῦν ἦταν περιωρισμένος. Ὁ μεγαλοφυὴς μηχανικὸς τῆς ἐποχῆς σκέφτηκε τότε ν' ἀπαλλάξη τὸν ὀγκόλιθο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐργατικῶν χεριῶν καὶ δημιούργησε τὴν τροχαλία ἀπὸ τὴν ὁποίαν περνοῦσαν τὰ σκοινιά. Οἱ σκλάβοι βρίσκονταν τώρα πίσω ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν ἦταν νὰ τραβᾶνε τὰ σκοινιά.

Ἡ τροχαλία μᾶς φαίνεται σήμερα παιχνιδάκι. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐπινοήθηκε ἀποτελοῦσε μιὰ κολοσσιαία τεχνικὴ κατάκτησι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: **Μὴ βασίζεστε στὴν τύχη.**

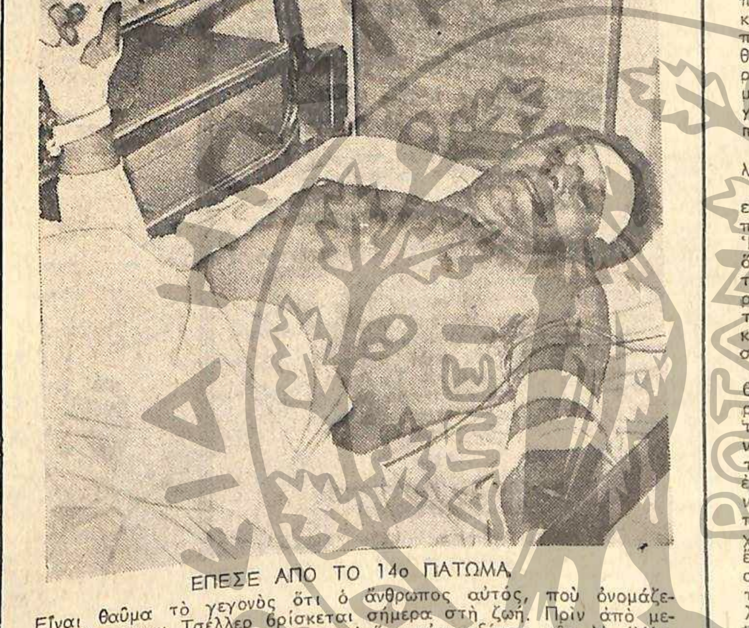

ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ ΤΟ 14ο ΠΑΤΩΜΑ

Εἶναι θαῦμα τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ὀνομάζεται Ἄμπρααμ Τσέλλερ βρίσκεται σήμερα στὴ ζωή. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ἐνῶ ἐργαζόταν σ' ἕνα οὐρανοξύστη τῆς Ν. Ὑόρκης, καὶ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἐγκατάστασι συσκευῶν κλιματισμοῦ, στὸ δέκατο τέταρτο πάτωμα (14ο), γλύστρησε κι' ἔπεσε στὸ κενό. Οἱ συνάδελφοί του ἔτρεξαν πιστεύοντας πὼς θὰ βρίσκονταν μπροστὰ σ' ἕνα πτῶμα. Ὅταν ὅμως τὸν μετέφεραν μὲ χίλιες προφυλάξεις στὸ νοσοκομεῖο, ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι, γιατὶ ὁ Τσέλλερ ὄχι μόνο δὲν εἶχε κανένα κόκκαλο σπασμένο, ἀλλ' οὔτε καὶ κανένα σοβαρὸ ἐξωτερικὸ τραῦμα. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Τσέλλερ χαμογελᾶ στοὺς φωτογράφους, μόλις ξαναβρίσκει τὶς αἰσθήσεις του καὶ μαθαίνει πόσο φτηνὰ τὴ γλύτωσε.

Ὁ βασιλιᾶς τῆς Ταϋλάνδης Φουμιφὸλ εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς σαξοφωνίστας. Κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψί του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες δὲν δίστασε νὰ ἐμφανισθῆ σ' ἕνα κοντσέρτο ἐλαφρᾶς μουσικῆς.

Ποιὸ μουσικὸ ὄργανο ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

Οἱ ἰδιότητες ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ καθένα

ΜΙΑ ἔρευνα σὲ διεθνῆ κλίμακα στοὺς οἴκους μουσικῶν ὀργάνων ἔδειξεν ὅτι οἱ πωλήσεις ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο ἔχουν τριπλασιαστῆ σχεδόν. Καὶ ἡ αὔξησις συνεχίζεται. Ὡς χτὲς ἀκόμη, τὰ μουσικὰ ὄργανα εἶχαν ἐκτοπισθῆ σχεδὸν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὰ τρανζίστορ. Ἀλλὰ τώρα ἡ μόδα τους ξαναγυρίζει. Ἡ νέα γενεά, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἀπρόσωπη ἀκρόασι μιᾶς χαοτικῆς μουσικῆς, ἐπιστρέφει στὴν προσωπικὴ ἐπιλογὴ καὶ ἐκτέλεσι. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται παντοῦ, ἀκόμη καὶ στὴν Ἀμερική. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν πιὰ νὰ εἶναι μουσικὰ νευρόσπαστα.

Ἡ κιθάρα, χάρις στὸν Μοντούνιο καὶ τὸν Καλεντάνο, ἔχει τὶς μεγαλύτερες προτιμήσεις, ἴσως ἐπειδὴ εἶναι εὔκολο νὰ τὴν πάρη κανεὶς παντοῦ: στὰ σπίτια τῶν φίλων του, στὶς πλάζ, στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ καὶ τὰ πνευστὰ ὄργανα ξαναγυρίζουν ἐπίσης στὴν ἐπιφάνεια.

Προκειμένου, ὅμως, νὰ διαλέξετε ἕνα μουσικὸ ὄργανο, εἶναι καλὸ νὰ ξέρετε τὶς ἰδιότητες ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ καθένα. Ἂς τὰ πάρωμε, λοιπόν, μὲ τὴ σειρά.

Τὸ πιάνο εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν μουσικὸ ὄργανο ποὺ ἀπαλύνει τὶς ψυχές. Πολλοὶ κατάδικοι σὲ θάνατο ζήτησαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί τους ν' ἀκούσουν ἕνα κομμάτι στὸ πιάνο καὶ περισσότερο τὸ «Σεληνόφως» τοῦ Μπετόβεν. Τὸ πιάνο ἀπαιτεῖ δάχτυλα μακρουλὰ καὶ λεπτά. Εἶναι καλό, ἐξ ἄλλου, νὰ τὸ ἀρχίση κανεὶς ἀπὸ πολὺ μικρός. Οἱ εἰδικοὶ λένε ὅτι ἡ καλύτερη ἡλικία εἶναι μεταξὺ τῶν 4 καὶ τῶν 8 χρόνων, ὁπότε τὰ δάχτυλα ἔχουν μεγάλη εὐλυγισία. Ἂν ἔχετε ζῆλο, ὅμως, μπορεῖτε νὰ μάθετε πιάνο καὶ σὲ μεγαλύτερη ἡλικία. Πιάνο μποροῦν νὰ μάθουν ἀκόμη καὶ οἱ ἀριστερόχειρες. Ὁ Ραβὲλ καὶ ὁ Προκόφιεφ ἔχουν γράψει ὁλόκληρα κοντσέρτα, ποὺ παίζονται μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

Τὸ βιολὶ ἀπαιτεῖ ἐπίσης μεγάλη εὐκινησία τῶν χεριῶν καὶ τῶν δαχτύλων. Ὅπως ἔγραψε ἕνας μουσικός, ὁ βιολιστὴς πρέπει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἦχο μὲ τὰ δάχτυλα. Βιολὶ μπορεῖ νὰ παίξη κι' ἕνας ἀριστερόχειρ. Στὶς μεγάλες συμφωνικὲς ὀρχῆστρες, ὡστόσο, τὸ δοξάρι πιάνεται μὲ τὸ δεξὶ χέρι. Ἕνας ἀριστερόχειρ βιολιστὴς θὰ ἐμπόδιζε τὸ γείτονά του καὶ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μπερδέψη τὸ διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας. Οἱ ἐπιδιδόμενοι στὸ βιολὶ εἶναι συνήθως περιπαθεῖς, νευρικοί, εὐερέθιστοι κι' ἔχουν κάτι τὸ δαιμονιακό. Οἱ σύγχρονοί του θεωροῦσαν τὸ μεγάλο Παγκανίνι σὰν ἐνσάρκωσι τοῦ Σατανᾶ. Ὁ Ταρτίνι, ἐξ ἄλλου, ἔγραψε τὴν περίφημη σύνθεσί του «Τρίλλιες τοῦ Διαβόλου» ἀφοῦ ὀνειρεύθηκε τὸν Σατανᾶ νὰ παίζη αὐτὴ τὴ σύνθεσι, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ πύρινες γλῶσσες.

Προκειμένου γιὰ τὸ κοντραμπάσσο, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀνάστημα μικρότερο ἀπὸ 1,70 μ. εἶναι καλύτερο νὰ παραιτηθοῦν ἀπ' αὐτό. Στὴ Γαλλία, ὡστόσο, ὑπάρχει ὁ περίφημος κοντραμπασσίστας Μπακέ, ποὺ, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ κοντός, ἀνεβαίνει σ' ἕνα σκαμνάκι γιὰ νὰ παίξη. Ἀλλὰ τὸ θέαμα εἶναι ἀρκετὰ κωμικό.

Τὸ σαξόφωνο ἔχει ἐπίσης πολλοὺς θαυμαστές. Ὅπως ὅλα τὰ πνευστὰ ὄργανα, ἀπαιτεῖ ἀτσαλένιους πνεύμονες. Ἂν δὲν εἴσαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ἀντοχή τους, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ στρέψετε σ' ἄλλα ὄργανο τὴν προσοχή σας.

Ἡ κιθάρα ταιριάζει σ' ὅλα τὰ ἀναστήματα. Ἔχει ἐπίσης τὴ θέσι της τὸ ἴδιο καλὰ στὰ χέρια τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας. Οἱ μεγάλοι κιθαρίστες, ὅπως ὁ Σεγκόβια, χρησιμοποιοῦν ἕνα πλῆκτρο ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν, ποὺ τὸ κρατᾶνε ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ μέσο δάχτυλο, γιὰ νὰ χτυπήσουν τὶς χορδές. Οἱ κιθαρίστες, ὅμως, ποὺ παίζουν στὶς ἐλαφρὲς ὀρχῆστρες, χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ νύχια τους καὶ ἰδίως τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ παράμεσου, ποὺ φροντίζουν νὰ τὰ διατηροῦν ἀρκετὰ μακρυά. Κατὰ κανόνα, οἱ ἀδύνατοι κρατᾶνε πιὸ καλὰ τὴν κιθάρα, ἐνῶ οἱ παχεῖς δυσχεραίνονται στὶς κινήσεις τους.

Τὸ κλαρίνο (εὐθύαυλος) ἀπαιτεῖ ἐπίσης ἀτσαλένιους πνεύμονες. Ἀντενδείκνυται, ἐξ ἄλλου, σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν πολὺ χοντρὰ καὶ προεξέχοντα δόντια.

Γερὰ πνευμόνια ἀπιτοῦν ἐπίσης τὸ φλάουτο (πλαγίαυλος), ἡ τοῦμπα καὶ τὸ τρομπόνι. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ὄργανα ἀντενδείκνυνται σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν εὐαισθησία στὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα. Ἀπαγορεύονται ἐπίσης ἀπολύτως στοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἄσθμα ἢ χρονία βρογχίτιδα.

Ἡ ἅρπα, ὡς γνωστόν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ὄργανα. Οἱ νεώτερες ἀνασκαφὲς ἔδειξαν ὅτι τὴν ἐγνώριζαν οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι. Γιὰ νὰ παίξη κανεὶς ἅρπα δὲν πρέπει νὰ πάσχη ἀπὸ δαλτονισμό, οὔτε νὰ εἶναι μύωψ, γιατὶ οἱ 48 χορδὲς τῆς ἅρπας ἔχουν ὅλες τὸ ἴδιο χρῶμα. Διαφέρουν μόνο ὡς πρὸς τὴ θέσι τους καὶ τὸν ἦχο ποὺ ἀποδίδουν. Ἡ ἅρπα ἀντενδείκνυται ἐπίσης στοὺς ἀνθρώπους μὲ κοντὸ ἀνάστημα, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ χτυπήσουν τὶς διάφορες χορδὲς στὸ σημεῖο ποὺ πρέπει τὴν καθεμιά, οὔτε νὰ χειρισθοῦν μ' εὐκολία καὶ ἄνεσι τὰ «πεντάλ», ποὺ βρίσκονται στὴ βάσι τοῦ ὀργάνου. Ἡ ἅρπα, ἄλλωστε, εἶναι ἕνα ὄργανο μεγάλης πολυτελείας. Μιὰ καλὴ ἅρπα δὲν στοιχίζει λιγώτερο ἀπὸ 50 χιλιάδες δραχμές.

Πρέπει ἀκόμη νὰ λάβετε ὑπ' ὄψι σας τὸ χρόνο ποὺ θὰ ἀπαιτηθῆ γιὰ νὰ μάθετε τὸ κάθε ὄργανο.

Κατὰ γενικὸ κανόνα τὰ πνευστὰ ὄργανα ἀπαιτοῦν λιγώτερο χρόνο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιὰ νὰ γίνετε, ὅμως, ἕνας καλὸς σαξοφωνίστας, θὰ χρειασθῆ νὰ κουραστῆτε χρόνια.

Ἡ κιθάρα μαθαίνεται πολὺ γρήγορα. Ἔπειτα ἀπὸ 3 ὡς 6 μῆνες, θὰ μπορέσετε νὰ ἀκομπανιάρετε πολὺ καλά.

Τὸ βιολὶ ἀπαιτεῖ χρόνια. Τρία τοὐλάχιστον γιὰ νὰ μπορέσετε ν' ἀποδίδετε πιστὰ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων μουσικῶν.

Γιὰ νὰ παίξετε καλὸ πιάνο, θὰ σᾶς χρειαστοῦν ἕξη χρόνια. Τὸ βιολὶ καὶ τὸ πιάνο, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ τὸ καλλιεργῆτε συνεχῶς. Διαφορετικά, θὰ χάσετε τὴν εὐκινησία τῶν δακτύλων.

✪✪

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ΜΕ... ΜΟΥΣΙΚΗ

Σὲ πολλὰ νοσοκομεῖα τῆς Ἀμερικῆς, στὰ τμήματα μαιευτικῆς, χρησιμοποιεῖται ἡ μουσικὴ σὰν ἀναισθητικὸ στὶς μέλλουσες μητέρες, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς πόνους. Ὅταν μιὰ γυναίκα μπαίνη στὸ χειρουργικὸ θάλαμο τῆς δίνουν νὰ φορέση μιὰ σκούφια, ποὺ μεταδίδει μουσικοὺς ἤχους. Στὴν ἀρχή, οἱ μουσικοὶ αὐτοὶ ἦχοι εἶναι ἀπαλοί, μὰ σιγὰ-σιγὰ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ἔντονοι.

Ἀπὸ τὰ πειράματα, ποὺ ἔχουν γίνει μέχρι σήμερα, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς τρόπος ἔχει τὰ ἴδια ἀποτελέσματα μὲ τὴ νάρκωσι, ποὺ χρησιμοποιεῖται μέχρι σήμερα καὶ παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι τὰ ἄτομα στὰ ὁποῖα ἐφαρμόζεται δὲν χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους.

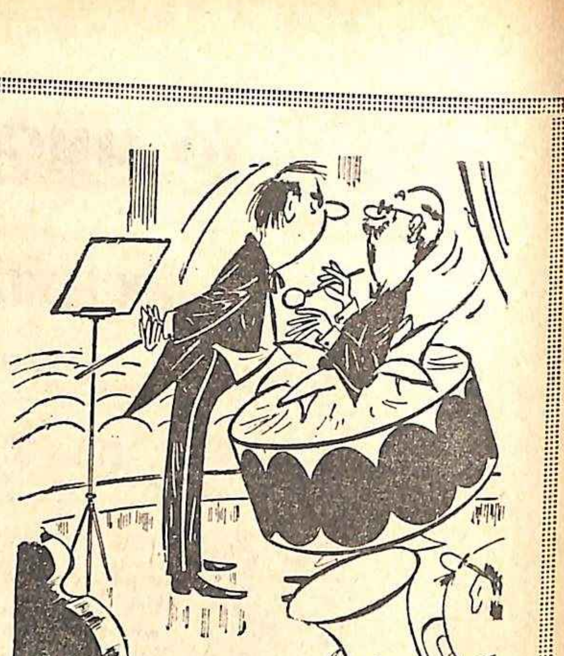

— Μήπως αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲ σᾶς ἄρεσε τὸ παίξιμό μου, μαέστρο;

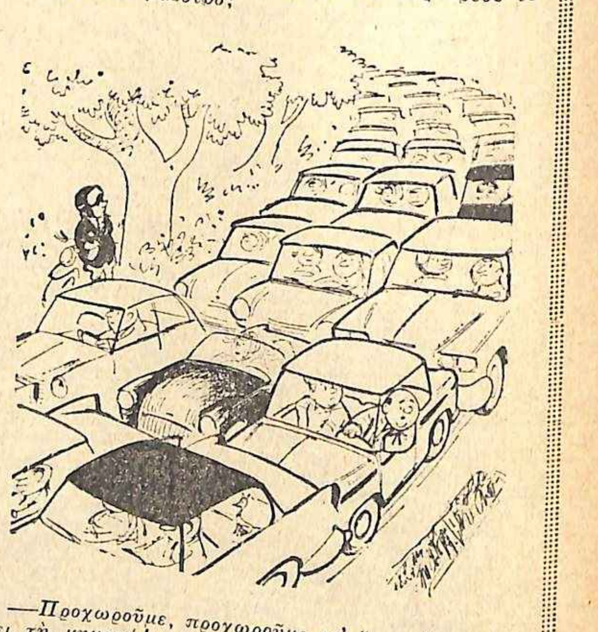

—Προχωροῦμε, προχωροῦμε κι' ὅμως ἔχω σβήσει τὴ μηχανή!..

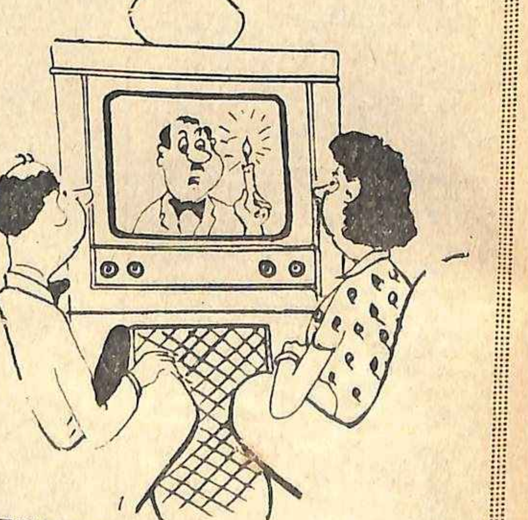

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

— Νὰ μᾶς συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἀνωμαλία, ποὺ ὀφείλεται σὲ μιὰ διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος!...

ΜΙΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

— ΜΑ γιατί νὰ μὴ χτυπήση αὐτὴ τὴ φορὰ ἀφοῦ χτυπάει πάντα; μὲ ρώτησε ἡ Πάολα νευρικά.

— Δὲ θὰ χτυπήση γιὰ νὰ μὲ κάνη ν' ἀργήσω, ἀπάντησα κυτιάζοντας μὲ μῖσος τὸ ξυπνητήρι.

Ἡ Πάολα ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ καμοδίνου, ἔβγαλε τὸ μικρὸ ταξιδιωτικὸ ξυπνητήρι της καὶ τὸ κούρδισε.

— Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ ξυπνήσουμε ὅλη τὴν πολυκατοικία, εἶπε ἐνῶ ξάπλωνε στὸ κρεβάτι.

— Δὲ μὲ νοιάζει, φτάνει νὰ ξυπνήσω ἐγώ! ἀπάντησα κυνικά.

Σχεδὸν ὅλη ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι. Καὶ μόνο ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνη ἔβαλα τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι καὶ ἀποκοιμήθηκα βαθειὰ μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἠχοῦν ὅλες οἱ σάλπιγγες τῆς κρίσεως.

Τινάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι σὰν νὰ εἶχαν ρίξει ἀπάνω μου μιὰ φοῦχτα ἀναμμένα κάρβουνα κι' ἔψαξα ἀπελπισμένα μὲ τὰ χέρια γιὰ νὰ σταματήσω τὰ ξυπνητήρια. Ὕστερα σύρθηκα στὸ λουτρὸ καὶ ἄρχισα νὰ περιποιοῦμαι τὸν ἑαυτό μου μὲ τὴν παράλογη ἐλπίδα πὼς θὰ κατώρθωνα νὰ πάρω τὴν ὄψι ἑνὸς ἀνθρώπου «νέου, μὲ ὡραία ἐμφάνισι, μὲ πλούσια προσωπικότητα καὶ μὲ πολὺ δυναμισμό». Ἔτσι ἤθελα νὰ μὲ κρίνουν οἱ κύριοι Μπλούμενφιλντ καὶ Μπέντικ, οἱ δυὸ ἀπεσταλμένοι τοῦ διευθυντῆ τῆς «Μέρβιν'ς Κόμπανυ» τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ἔπρεπε νὰ σχηματίσουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤμουν ὁ ἰδεώδης τύπος γιὰ νὰ τοποθετηθῶ σὰν διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς «Μέρβιν'ς Κόμπανυ».

Ἡ Πάολα εἶχε σηκωθῆ καὶ πηγαινοερχόταν στὴν κουζίνα.

— Ἔχεις μιὰ ὄψι φοβερή, μοῦ εἶπε, ὅταν μὲ εἶδε. Γιατί δὲν ξυρίζεσαι;

Εἶχα σχεδὸν γδάρει τὸ πρόσωπό μου γιὰ νὰ ξυριστῶ καλά, μὰ φαίνεται πὼς τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν ἱκανοποιητικό.

— Ξυρίστηκα, μουρμούρισα.

— Ὡραῖα! Τώρα κάθησε νὰ φᾶς!

Καὶ μοῦ ἔβαλε μπροστά μου ἕνα πιάτο μὲ δυὸ τηγανητὰ αὐγά, ἕνα φλυτζάνι καφὲ κι' ἕνα χυμὸ πορτοκαλιοῦ.

Τὰ αὐγὰ ἀποτέλεσαν στοὺς ἕξη μῆνες τοῦ γάμου μας τὴ πιὸ τακτικὴ τροφή μας, γιατί, ὅπως λέει ἡ Πάολα, στοιχίζουν λίγο, εἶναι μιὰ τροφὴ θρεπτικὴ καὶ μαγειρεύονται γρήγορα καὶ μὲ χίλιους δυὸ τρόπους. Μὰ τρώγοντας σχεδὸν καθημερινὰ αὐτὴ τὴ «θαυματουργὴ» τροφή, ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ νοιώθω ἀηδία μόλις ἔβλεπα αὐγά.

Καθὼς κατέβαζα μὲ κόπο τῆς μπουκιές, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα καταπληκτική. Γιατί νὰ μὴν πάρω μαζί μου καὶ τὴν Πάολα; Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι συνηθισμένοι νὰ παίρνουν μαζί τους παντοῦ τὶς συζύγους τους. Ἔτσι θὰ τοὺς ἔδειχνα πὼς εἶχα κι' ἐγὼ ἰδέες ἀμερικάνικες. Τὸ εἶπα στὴν Πάολα κι' ἐκείνη ἀφοῦ ἔφερε μερικὲς δυσκολίες, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ ἦρθε μαζί μου.

Στὸ ἀεροδρόμιο πήραμε ἄλλον ἕνα καφέ. Ὅταν σὲ λίγο ἔφτασε τὸ τζὲτ καὶ οἱ ταξιδιῶτες ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν, ἡ Πάολα μοῦ εἶπε μὲ ὕφος προκλητικό:

— Ἐγὼ θὰ γνωρίσω μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τοὺς κυρίους Μπλούμενφιλντ καὶ Μπέντικ, παρ' ὅλο ποὺ δὲ μοῦ τοὺς ἔχει περιγράψει κανείς. Νά τους, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κατεβαίνουν τώρα...

Ἦταν πραγματικὰ ἐκεῖνοι. Προχωρήσαμε πρὸς τὸ μέρος τους καὶ φερθήκαμε, ὅπως φέρεται κανεὶς σὲ τέτοιες περιπτώσεις, λέγοντας τὰ συνηθισμένα γιὰ τὸ ταξίδι καὶ γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο, πάντα στὰ ἀγγλικά. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Πάολα χαμογελοῦσε στὸν κύριο Μπούμενφιλντ καὶ μοῦ ἔλεγε πράγματα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ μεταφράζω μὲ τὸ δικό μου τρόπο, γιατὶ ἐκείνη ἔλεγε πὼς ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν Γκάρυ Γκρὰντ καὶ πὼς ὁ κύριος Μπέντικ εἶχε τὸ βλέμμα τοῦ Χένρυ Φόντα.

Ἄρχισα νὰ μετανοιώνω ποὺ τὴν πῆρα μαζί μου, ὅταν φτάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ τοὺς εἶχα κρατήσει διαμέρισμα καὶ ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ μᾶς κάλεσε ν' ἀνεβοῦμε γιὰ νὰ προγευματίσουμε μαζί.

Ἡ Πάολα ἄναψε τὸ πιὸ φωτεινό της χαμόγελο, πέρασε τὸ ἕνα χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ κυρίου Μπλούμελφιντ καὶ τὸ ἄλλο κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ κυρίου Μπέντικ καὶ εἶπε τὴ μοναδικὴ φράσι ποὺ ἤξερε στὰ ἀγγλικά:

— Ὄ, κέϋ.

Στὸ ἀνασανσὲρ τῆς εἶπα πὼς φερόταν σὰν μιὰ κοινὴ κοκκέτα καὶ ὅτι δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική της γοητεία γιὰ νὰ γίνω συμπαθητικὸς στοὺς ἐργοδότες μου καὶ ἐκείνη τότε μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν ἔκανε καμμιὰ διπλωματικὴ προσπάθεια, γιατὶ ἐκεῖνοι οἱ δυὸ τῆς ἄρεσαν «πραγματικά».

— Τί λέει ἡ νεαρή σας σύζυγος; μὲ ρώτησε ὁ Μπλουμενφιλντ.

— Λέει πὼς ἔχει ραντεβοῦ μὲ τὸν κομμωτή της καὶ πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ἀργήση, ἐξήγησα.

Ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ ἄγγιξε σχεδὸν τὸ δάκτυλό του πάνω στὰ μαλλιά της καὶ εἶπε:

— Νὸ κουαφύρ! Νό, πλήζ, τοῦ ντάιη, (ὄχι χτένισμα σήμερα, παρακαλῶ).

— Τί τοῦ εἶπες ψεύτη;! μὲ ρώτησε ἐπιθετικὰ ἡ Πάολα μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἀποτυπωμένο στὰ χείλη της.

— Ὅτι πρέπει νὰ πᾶς στὸν κομμωτὴ καὶ θὰ πᾶς, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος!

Ἐκείνη στράφηκε στὸν κύριο Μπλούμενφιλντ, τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὄ, κέϋ, νὸ κουαφύρ.

— Ἐν τάξει, περᾶστε, εἶπε ἐκεῖνος εὔθυμα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος 21.

Ὕστερα πῆγε στὸ τηλέφωνο καὶ παρήγγειλε πρόγευμα γιὰ τέσσερις, ἐνῶ ἐγὼ φιλονεικοῦσα μὲ τὴν Πάολα κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα, ἀλὰ Χένρυ Φόντα, τοῦ κυρίου Μπέντικ.

— Προσπαθεῖς νὰ μεταμορφώσης ἕνα ραντεβοῦ γιὰ ὑποθέσεις σὲ πάρτυ, γρύλλιζα. Πάψε νὰ παίζης τὸ ρόλο τῆς κοσμικῆς κυρίας. Εἶναι καιρὸς νὰ φύγης.

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸ κουνήσω, μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη χαμογελῶντας πάντα. Ἄλλωστε ἐσὺ μοῦ ζήτησες νὰ ἔρθω μαζί σου. Αὐτοὶ οἱ δυὸ κύριοι εἶναι πολὺ συμπαθητικοί.

— Τί λέει ἡ Πάολα; μὲ ρώτησε ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ.

Ἔνοιωσα νὰ τὸν μισῶ, ἀκούγοντας νὰ ἀποκαλῆ τὴ σύζυγό μου μὲ τ' ὄνομά της.

— Λέει ὅτι τώρα θὰ μιλήσουμε γιὰ ὑποθέσεις καὶ πὼς αὐτὴ πρέπει νὰ φύγη.

— Ὢ ὄχι! εἶπε ὁ Μπέντικ. Τώρα θὰ φᾶμε.

Ὁ καμαριέρης εἶχε βάλει τὸ τραπέζι κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τακτοποιοῦσε τὰ φλυτζάνια καὶ τὰ πιάτα. Εἶδα μὲ φρίκη τέσσερα τηγανάκια μὲ σκέπασμα καὶ κατάλαβα πὼς εἶχαν μέσα αὐγὰ μὲ μπέηκον.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «πλήζ», καθήσαμε στὸ τραπέζι καὶ ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε. Ἐνῶ ἐγὼ καταπινα τὰ μισητὰ αὐγά, ἡ Πάολα ἄρχισε νὰ δίνη μάθημα ἰταλικῶν στοὺς δυὸ ξένους καὶ νὰ παίρνη ἀπ' αὐτοὺς μάθημα ἀγγλικῶν. Ἄγγιζε ἕνα ἀντικείμενο κι' ἔλεγε τὸ ὄνομά του στὰ ἰταλικά, ἐνῶ ἐκεῖνοι τὸ ἔλεγαν ἀγγλικά.

— Ψωμί.

— Μπρέντ.

— Μαλλιά, μάτια, χείλη, χαμόγελο.

— Σμάϊλ...

— Σμάϊλ... πρόφερε ἡ Πάολα, γυρίζοντας σὲ μένα. Εἶδες ἀγάπη μου, ποὺ μαθαίνω ἀγγλικά;

Χάρισε ἕνα φωτεινὸ «σμάϊλ» στοὺς δασκάλους της καὶ μ' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο, κάνοντάς τους νὰ καταλάβουν πὼς δὲν ἤθελα νὰ τῆς μάθω ἀγγλικά.

Ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ μὲ ἐπέπληξε φιλικὰ γι' αὐτό, ὕστερα μὲ ἀνάγκασε νὰ πιῶ οὐΐσκυ, ἐξηγώντας μου πὼς κάνει καλὸ καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ μιλήση γιὰ ὑποθέσεις.

Ἡ Πάολα μᾶς διέκοψε τρεῖς, τέσσερις φορές, τὴν πρώτη γιὰ νὰ μοῦ πῆ νὰ τοὺς καλέσω σὲ δεῖπνο, ὕστερα γιὰ νὰ ρωτήση ἂν ἡ δουλειά, ποὺ θὰ μοῦ ἐμπιστευόντουσαν, θὰ μᾶς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ πηγαίνουμε καμμιὰ φορὰ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τέλος γιὰ νὰ μάθη ἂν οἱ «συμπαθητικοὶ κύριοι» ἦταν παντρεμένοι.

Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν καταφατικὰ κι' ἔσπευσαν νὰ τραβήξουν ἀπὸ τὰ πορτοφόλια τους τὶς οἰκογενειακὲς φωτογραφίες, ἐνῶ ἡ Πάολα ἔμενε ἐκστατικὴ μπροστὰ στὶς ψηλόλιγνες ἄνοστες συζύγους τους καὶ τὰ ἀντιπαθητικὰ παιδιὰ μὲ μπλὲ στολὲς καὶ τὰ πρόσωπα γεμᾶτα φακίδες.

Ὅταν ὁ Μπέντικ τράβηξε ἔξω τὰ συμβόλαια, ἡ Πάολα μὲ ρώτησε:

— Εἶναι τὰ συμβόλαια;

— Σῶπα, γρύλλισα.

— Μὰ ἀγάπη μου, εἶμαι πολὺ συγκινημένη. Πρέπει νὰ κάνω τὴν ἀδιάφορη;

— Προσπάθησε...

Ὅταν ξαναθυμᾶμαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀναρωτιέμαι πῶς μπόρεσα νὰ ἀνθέξω. Ἡ προσπάθειά μου νὰ φανῶ «νέος, δυναμικὸς καὶ γεμάτος προσωπικότητα», ἐνῶ ταυτόχρονα καυγάδιζα μὲ τὴν Πάολα στὰ ἰταλικά, γιὰ νὰ μεταφράζω ἀμέσως ὕστερα στοὺς κυρίους Μπλούμενφιλντ καὶ Μπέντικ φράσεις δικῆς μου ἐπινοήσεως, μὲ εἶχε κυριολεκτικὰ τσακίσει.

Τὰ τέσσερα αὐγά, ποὺ εἶχα φάει μαζὶ μὲ τὸν καφέ, τὸ οὐΐσκυ, τὸ μπέηκον, εἶχαν προκαλέσει ἐπανάστασι στὸ στομάχι μου, ποὺ δὲν ἦταν συνηθισμένο νὰ δέχεται φαγητὸ τὸ πρωΐ. Ὕστερα ἦρθε τὸ μεσημέρι καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τοὺς συνοδεύσω σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ ρεστωράν, ὅπου ὑποχρεώθηκα νὰ φάω δυσκολοχώνευτα φαγητὰ καὶ νὰ πιῶ κόκκινο κρασί. Τὸ ἀπόγευμα κάναμε μιὰ σύντομη ἐπίσκεψι στὰ νέα γραφεῖα—μὲ τὴν Πάολα, βέβαια, πάντοτε ἀρχηγὸ—ἐπισκεφτήκαμε μερικὰ ἐρείπια, ποὺ κατενθουσίασαν τοὺς δυὸ Ἀμερικανούς, δειπνήσαμε σ' ἕνα «ρωμαντικὸ κεντράκι» καὶ καταλήξαμε σ' ἕνα νάϊτ, ὅπου ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ ἀποδείχτηκε περίφημος χορευτὴς τοῦ χάλλυ-γκάλλυ καὶ ὁ κύριος Μπέντικ ἕνας καλλιτέχνης τοῦ τουΐστ.

Ὅταν ἡ βραδυὰ ἔφτασε στὸ τέλος της, συλλογιζόμουν σοβαρὰ πὼς δὲ μὲ ἐνδιέφερε πιὰ καθόλου ἐκείνη ἡ περίφημη θέσι, ποὺ τὸ πρωΐ τὴν ἐπιθυμοῦσα τόσο. Ἐπιθυμοῦσα μονάχα νὰ δῶ ἐκείνους τοὺς δυὸ ἐφιαλτικοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ φεύγουν. Κι' ἔπειτα, ἡ Πάολα μοῦ εἶχε δείξει μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρακτῆρα της, ποὺ ἀγνοοῦσα καὶ ποὺ μὲ ἔβαζε σὲ ἀνησυχία. Ὁ ἐνθουσιασμός της γιὰ κείνους τοὺς δυὸ ὥριμους νεαρούς, ποὺ θὰ εἶχαν περάσει τὰ σαράντα, μοῦ φανέρωνε καθαρὰ πὼς δὲν ἦταν τόσο ἐρωτευμένη μαζί μου.

Σὲ κάποια στιγμή, ἐνῶ ἡ Πάολα γύριζε στὸ τραπέζι ξαναμμένη καὶ γελαστή, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ χάλλυ-γκάλλυ μὲ τὸν κύριο Μπλούμενφιλντ, τῆς εἶπα ἐκνευρισμένος:

— Αὐτοὶ οἱ δυὸ κοντεύουν νὰ γίνουν στουπὶ στὸ μεθύσι. Πολὺ φοβᾶμαι πὼς στὸ τέλος θὰ ξεχάσουν νὰ μοῦ δώσουν τὸ συμβόλαιο. Ὁ κύριος Μπλούμενφιλντ τὸ ἔβαλε ἀφηρημένα στὴ τσέπη του.

— Μὴ φοβᾶσαι ἀγάπη μου, θὰ τὸ θυμηθῆ! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη καὶ ξανάρχισε νὰ χορεύη, χτυπώντας τὰ χέρια της πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ σηκώνοντας τὰ γόνατα στὸν ἀέρα.

Εἶχε δίκηο, φυσικά. Ὁ Μπλούμενφιλντ τὸ θυμήθηκε τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς χαιρετούσαμε στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου τους. Χτύπησε μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπό του κι' ὕστερα τὸ ἔβαλε στὴ τσέπη του.

— Εἶδες; μοῦ εἶπε ἡ Πάολα.

Καὶ ἁπλώνοντας γρήγορα τὸ χέρι, ἅρπαξε τὸ συμβόλαιο καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φιλί.

Οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ξέσπασαν σὲ γέλια καὶ εἶπαν πὼς ἐκεῖνο τὸ συμβόλαιο ἦταν προορισμένο γιὰ μεγάλες ἐπιτυχίες, ἀφοῦ εἶχε τέτοια ἐγκαίνια.

Μᾶς ἔσφιξαν τὰ χέρια, μᾶς χτύπησαν τὴν πλάτη, μᾶς βεβαίωσαν πὼς θὰ ξαναβλεπόμαστε στὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ πῆγαν νὰ ἑτοιμαστοῦν, γιατὶ σὲ λίγες ὧρες θὰ ἔπαιρναν τὸ ἀεροπλάνο.

Μπῆκα στὸ σπίτι τρεκλίζοντας, ξέσφιξα τὴ γραβάτα μου καὶ σωριάστηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἡ Πάολα ἦρθε κοντά μου καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο μου.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησα! Φέρθηκες ἀπαίσια! Φλερτάριζες ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ ἐκείνους τοὺς δυὸ καὶ μὲ ἀνάγκασες νὰ παίξω ρόλο ἠλιθίου.

— Πρὶν νὰ τὰ λὲς αὐτά, ρίξε μιὰ ματιὰ ἐδῶ, εἶπε ἐκείνη χαμογελώντας καὶ ἀνεμίζοντας μπροστὰ στὰ μάτια μου τὸ συμβόλαιο.

— Δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ξαναδιαβάσω. Τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω, τῆς ἀπάντησα ἄκεφα.

— Μὰ μέσα στὸ φάκελλο εἶναι κι' ἕνα σημειωματάκι γιὰ σένα, μοῦ εἶπε ἐκείνη ἐνῶ μοῦδινε ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο.

— Ἐσὺ τὸ διάβασες; ρώτησα, ἀρχίζοντας νὰ ἱδρώνω.

— Ἔ, τοῦ ἔρριξα μιὰ ματιά...

Ἄνοιξα τὸ φάκελλο μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν. Μιὰ φοβερὴ σκέψι εἶχε κολλήσει στὸ μυαλό μου. Τράβηξα ἔξω τὸ συμβόλαιο κι' ἕνα ἄλλο χαρτὶ λίγο σκληρό. Ἦταν ἕνα «μενοῦ» τοῦ νάϊτ κλάμπ καὶ ἀπὸ πίσω ὑπῆρχαν γραμμένες μερικὲς γραμμὲς σὲ ἄπταιστα... ἰταλικά:

«Ἀγαπητὲ φίλε. Ἔχετε μιὰ ὑπέροχη σύζυγο. Ἀπ' αὐτὴ μάθαμε γιὰ σᾶς ὅ,τι θέλαμε νὰ ξέρουμε. Εἶστε ἕνα ζευγάρι πολὺ συμπαθητικὸ καὶ χαριτωμένο. Ἔχω μόνο νὰ σᾶς κάνω μιὰ παρατήρησι. Πῶς μπορέσατε νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡ «Μέρβινς» θὰ ἔστελνε στὴν Ἰταλία, γιὰ μιὰ ὑπόθεσι τόσο σημαντική, ἀνθρώπους ποὺ δὲ θὰ γνώριζαν τὴ γλῶσσα σας; Ὁπωσδήποτε... δὲν διασκεδάσαμε ποτὲ τόσο! Σᾶς εὐχαριστοῦμε γι' αὐτό. Φιλικώτατα. Μπλούμενφιλντ».

Ἔμεινα σὰν μαρμαρωμένος μὲ τὸ σημείωμα στὸ χέρι. Προσπαθοῦσα μὲ ἀγωνία νὰ θυμηθῶ τὰ φοβερὰ λόγια, ποὺ εἶχα πῆ στὴν Πάολα.

— Εἶπα τὸν Μπέντικ «παληάτσο», ψέλλισα.

— Κι' ἐγὼ σοῦ ἀπάντησα πὼς δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο σοβαρὸς καὶ νὰ σκέπτεσαι μόνο τὴ δουλειὰ καὶ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ διασκεδάζουν.

— Εἶπα πώς... μοῦ ἐρχόταν νὰ σπάσω τὸ κεφάλι τοῦ Μπλούμενφιλντ, μουρμούρισα νοιώθοντας πὼς πνιγόμουν.

— Κι' ἐγὼ σοῦ ἀπάντησα πὼς τὸν ζήλευες, ἐπειδὴ ἔμοιαζε τοῦ Γκάρυ Γκρὰντ καὶ χόρευε ὑπέροχα χάλλυ-γκάλλυ.

— Θεέ μου... ψιθύρισα, γιατὶ δὲ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό;...

— Ἐμένα, ὅμως, μοῦ πέρασε εἶπε μὲ καμάρι ἡ Πάολα.

— Καί... γιατὶ δὲ μ' ἔκανες νὰ τὸ καταλάβω; ρώτησα ἀπελπισμένα.

— Μὴ λὲς κουταμάρες, μοῦ ἀπάντησε ἡ Πάολα τρυφερά. Νομίζεις πὼς ἂν θὰ σοῦ τὄλεγα, θὰ κατόρθωνα νὰ σὲ θυμώσω μὲ τόση φυσικότητα; Καὶ νομίζεις πὼς ἐκεῖνοι οἱ δυὸ θὰ διασκέδαζαν τόσο; Ἔφυγαν κυριολεκτικὰ ἐνθουσιασμένοι! Καὶ ἄλλωστε, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πέτυχα ἕνα σωρὸ πράγματα, ὅπως τὰ ταξίδια μας στὴν Ἀμερική.

Τὴν κύτταξα μὲ ἀπεριόριστο θαυμασμό, ἐνῶ μιὰ ἀσυγκράτητη διάθεσι γιὰ γέλιο μὲ συγκλόνιζε ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια.

Τινάχτηκα ὄρθιος καὶ χτύπησα τὰ χέρια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, σηκώνοντας τὸ γόνατο στὸν ἀέρα καὶ ἀρχίζοντας νὰ γελῶ σὰν τρελλός.

— Μπράβο! φώναξε ἡ Πάολα χτυπώντας τὰ χέρια ἐνθουσιασμένα, ἔμαθες νὰ χορεύης τὸ χάλλυ-γκάλλυ πολὺ πιὸ καλὰ ἀπὸ τὸν κύριο Μπλούμελφιντ.

Καὶ μὲ ἀγκάλιασε ὁρμητικά, ξεσπώντας κι' ἐκείνη σὲ γέλια.

ΕΛΣΑ ΠΛΑΤΟΝΙΑ

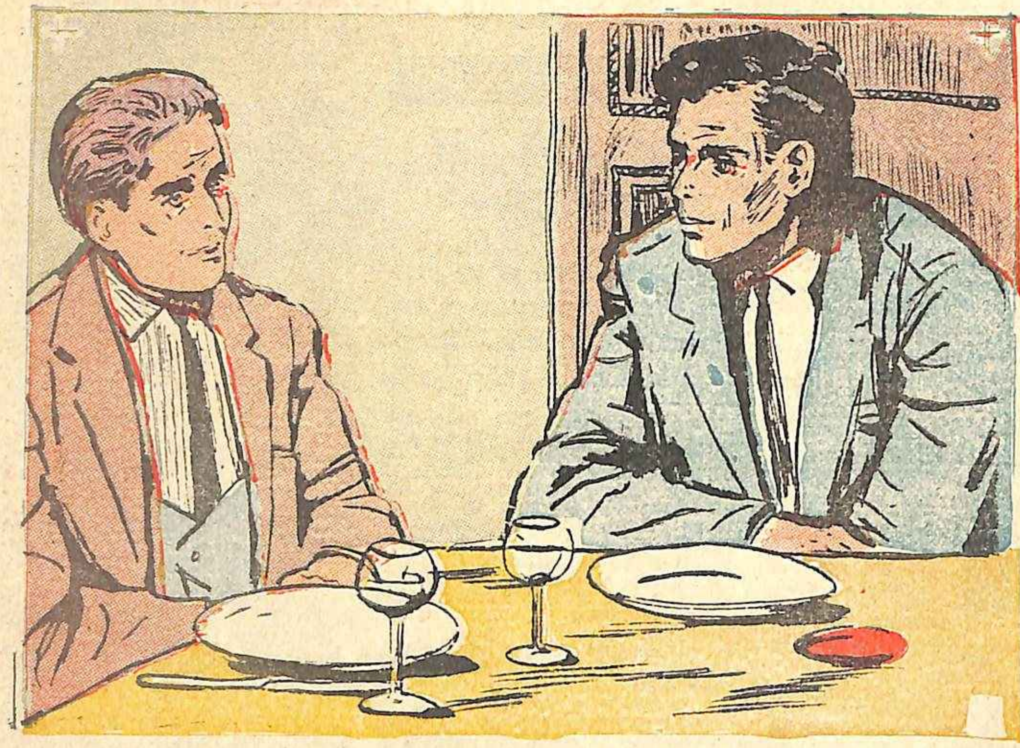

Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ περιστατικὰ τοῦ χωριοῦ...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΛΙΓΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

ΕΙΧΕ πολλὴ δουλειὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Πάνος στὸ μαγαζὶ κι' ὅταν σκόλασε τοὺς ὑπαλλήλους, κάθησε πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ γραφεῖο, ἔκανε ταμεῖο, μέτρησε, ἔγραψε, ἔβαλε τὰ χρήματα στὸ πορτοφόλι του καὶ σηκώθηκε.

Ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ γύρω του στὸ μαγαζὶ κι' ἔβγαλε τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη.

Ἔκλεισε τὸ μαγαζὶ καὶ ἀναποφάσιστος τράβηξε πρὸς τὴν Ὁμόνοια.

Ἦταν πολὺ κουρασμένος κι' ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Μπῆκε σ' ἕνα ἑστιατόριο καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ φέρουν μιὰ μπύρα καὶ μιὰ ὀμελέτα. Δὲν εἶχε ὄρεξι.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι, κι' εἶδε τὸν κόσμο νὰ περπατήση βιαστικός. Ὅλοι πήγαιναν στὰ σπίτια τους, ὅπου κάποιος θὰ τοὺς περίμενε, γυναίκα, παιδιά, ἀδελφός, ἀδελφή, γονεῖς.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ τραπέζι, ἔτριψε τὰ μάτια του, ποὺ τὸν ἔτσουζαν ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ ἤπιε ὅλη τὴ μπύρα του.

Αὐτός, δὲν εἶχε κανένα νὰ τὸν περιμένη. Ἂν γύριζε στὸ σπίτι του, δὲν θἄβρισκε κανένα νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Πάνος καὶ παράγγειλε στὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρη ἄλλη μιὰ μπύρα.

Περίεργη βραδυά! Πιθανὸν νὰ ἔφταιγε ἡ ζέστη, ἡ κούρασι... ἀλλὰ εἶχε καιρὸ νὰ συλλογιστῆ τέτοια πράγματα. Εἶχε ξεχάσει νὰ θυμᾶται τὰ παλιά. Ἕνα πυκνὸ σύννεφο εἶχε μπῆ ἀνάμεσο στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του, στὴν παιδική του ζωὴ καὶ τὴ σημερινὴ ἀλλαγή του.

Εἶχε ἀλλάξει πολὺ ὁ Πάνος ἀφότου ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό.

Μὰ τί νὰ τὰ θυμᾶται τώρα; Χαμογέλασε, ἔφαγε τὴν ὀμελέτα του, ἤπιε καὶ τὴ δεύτερη μπύρα του, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ βγῆκε, ἀνακατεύθηκε μὲ τὸν κόσμο. Τὸ κόκκινο φῶς τὸν κράτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστο σὲ μιὰ διά[illegible]σι, ὅπου ἦταν μαζεμένος πολὺς κόσμος.

Δ[illegible] θὰ πήγαινε νωρὶς στὸ σπίτι. Ἦταν Σάββ[illegible]δο. Αὔριο, τὴν Κυριακή, θὰ μποροῦσε νὰ [illegible]νη πιὸ πολὺ στὸ κρεβάτι.

[illegible]χώρησε μὲ τὰ πόδια, περπάτησε ἀρκετὰ κα[illegible]ῆκε σ' ἕναν ὑπαίθριο κινηματογράφο.

[illegible]αν τόση ἡ κούρασί του, ποὺ κοιμήθηκε σ' ὅλ[illegible]ὴν προβολὴ τοῦ ἔργου. Χαμογέλασε, ὅταν ξύ[illegible]σε κι' εἶδε τὸν κόσμο νὰ φεύγη.

[illegible]ῆρε τὸ λεωφορεῖο κι' ἔφτασε μετὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ σπίτι του.

Εἶχε ἀγοράσει ἕνα διαμερισματάκι σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, τὸ εἶχε ἐπιπλώσει μὲ ἀρκετὸ γοῦστο καὶ ζοῦσε μόνος. Ἡ θυρωρὸς ποὺ εἶχε ἕνα δεύτερο κλειδὶ τοῦ σιγύριζε τὸ σπίτι καὶ φρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριό του.

Ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ τέταρτο πάτωμα, ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἄναψε ὅλα τὰ φῶτα καὶ μπῆκε στὸ μικρὸ σαλονάκι.

Ἐκεῖ, στὸ τραπεζάκι τῆς μέσης ὑπῆρχε κάτι, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀφήσει τὸ πρωΐ.

Μέσα σ' ἕνα βαζάκι βρισκόταν ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ λουλούδια. Ἀλλοιώτικα λουλούδια, ἀγριολούλουδα τοῦ κάμπου.

Πλησίασε. Ὑπῆρχε κι' ἕνα σημείωμα, κάπως κακογραμμένο. Μὰ ὁ Πάνος τὸ διάβασε.

«Σοῦφερα μερικὰ λουλούδια ἀπὸ τὴ Μοσκοβίτισσα. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ περάσω νὰ σὲ δῶ. Γιάννης».

Ποιός Γιάννης ἦταν αὐτός; Ὁ Πάνος δὲν εἶχε συγγενεῖς, ἀλλ' οὔτε καὶ σχέσεις μὲ τὸ χωριό του. Ἴσως νὰ τὸν θυμήθηκε κανένας χωριανός του. Ποιός ξέρει γιὰ ποιά δουλειὰ εἶχε ἔρθει καὶ πέρασε νὰ τὸν δῆ.

Τὸν συγκίνησαν ὅμως αὐτὰ τὰ λουλούδια! Τἄπιασε μὲ τὶς δυό του χοῦφτες καὶ τὰ μύρισε βαθειά. Τὸ ἄρωμα τοῦ κάμπου καὶ τοῦ βουνοῦ. Ὅλο τὸ ἄρωμα τοῦ χωριοῦ του μπῆκε στὰ στήθη του. Ὅλη ἡ εἰκόνα ἐκείνη τοῦ βουνοῦ μὲ τὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγιᾶς τῆς Μοσκοβίτισσας φανερώθηκε ὁλοζώντανο στὴ φαντασία του, ὅταν μικρὸς σκαρφάλωνε ὡς ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνάψη τὰ καντήλια ἢ νὰ μαζέψη λουλούδια γιὰ τὴν εἰκόνα της.

Πόσα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ δὲν ξαναγύρισε!

Ἔφυγε δώδεκα χρόνων παιδὶ καὶ τώρα ἦταν ἄντρας, κοντὰ στὰ τριάντα.

Ξάπλωσε καὶ κοιμήθηκε μὲ νοσταλγίες. Κι' ὅταν ξύπνησε τὸ πρωῒ ἀνυπομονοῦσε νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας γιὰ νὰ δῆ ποιός ἦταν αὐτὸς ὁ Γιάννης, ποὺ τοὔφερε τὰ λουλούδια.

Κατὰ τὶς ἐννέα ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι. Πετάχτηκε ἀμέσως κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Ὁ Πάνος ὁ Καλίφας; τὸν ρώτησε ὁ ξένος.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Ἐσύ, ποιός εἶσαι;

— Βρὲ Πάνο, ἔτσι μᾶς ξέχασες; Δὲ θυμᾶσαι τὸ Γιάννη; Φάγαμε μαζὶ ξύλο! Ἐγὼ τόσκασα κι' ἀνέβηκα στὸ βουνό, μὰ ἐσύ, κακομοίρη κάθησες καὶ σ' ἔκανε μαῦρο ἀπὸ τὸ ξύλο ὁ πατέρας σου!...

Δὲν τὸ εἶχε ξεχάσει ὁ Πάνος, γιατὶ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ξύλο τὸν ἔκανε νάρθη στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ ρίξη πέτρα πίσω του.

Ἦταν τελευταῖες ἡμέρες τοῦ σχολικοῦ ἔτους, καὶ θἄδιναν ἐξετάσεις γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο. Μὰ εἶχαν ξεχάσει νὰ διαβάσουν. Αὐτὸς κι' ὁ Γιάννης σκαρφάλωσαν στὰ δέντρα γιὰ φωλιές, κι' εἶχαν παρατήσει τὰ βιβλία. Ὁ πατέρας τοῦ Πάνου, ποὺ ἔκανε ὄνειρα νὰ τὸν προχωρήση στὸ γυμνάσιο καὶ νὰ τὸν κάνη τοὐλάχιστον δάσκαλο, τοὺς τσάκωσε σκαρφαλωμένους σ' ἕνα δέντρο.

Πρῶτος πήδησε ἀπὸ τὸ δέντρο ὁ Γιάννης. Ἔφαγε μερικές, ἀλλὰ τόσκασε. Ὁ Πάνος ὅμως δὲν τὶς γλύτωσε. Ὁ πατέρας του τὸν ἔκανε μαῦρο στὸ ξύλο. Τὸν μάτωσε καὶ τὸν ἄφησε ἀναίσθητο, ἐκεῖ, μέσα στὸ χωράφι.

Πέρασε ὥρα γιὰ νὰ συνελθῆ. Ἔπιασε τὸ κεφάλι του, ποὺ τὸν πονοῦσε κι' εἶδε τὰ χέρια του νὰ βάφωνται μὲ αἷμα. Λίγο παρακάτω ἔτρεχε τὸ νερό, ποὺ πότιζε τὸ χωράφι. Ἔσκυψε, πλύθηκε καὶ συνῆλθε. Φοβόταν ὅμως νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι του. Φοβόταν τὸν πατέρα του. Δὲν εἶχε μητέρα νὰ τὸν κρύψη. Καὶ τράβηξε πέρα πρὸς τὸ βουνό. Κι' ἀπὸ βουνὸ σὲ κάμπο, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ζητιανεύοντας ἕνα κομμάτι ψωμί, ἔφτασε ἕνα βράδυ βρώμικος, ἀγριεμένος, πεινασμένος στὴν Ἀθήνα. Βρέθηκε ἔξω ἀπὸ μιὰ ταβέρνα. Πῆγε νὰ ζητιανέψη, μὰ ὁ μάγειρας, ποὔχε πολλὴ δουλειά, τὸν τράβηξε στὴν κουζίνα γιὰ νὰ πλύνη πιάτα.

Ἦταν ἡ πρώτη δουλειά, ποὺ βρῆκε ὁ Πάνος κι' ἦταν εὐχαριστημένος, ποὺ βρῆκε φαγητὸ καὶ μιὰ γωνιὰ στὸ μαγαζὶ νὰ κοιμᾶται. Φοβόταν νὰ δώση τ' ὄνομά του.

Ἔτσι τὸν πρῶτο χρόνο πέρασε γιὰ Γιῶργος, μ' ἕνα παραμύθι, ποὺ εἶχε σκαρώσει τὴν ἴδια στιγμή. Γι' αὐτό, ὁ πατέρας του παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις του μὲ τὴν ἀστυνομία, δὲν τὸν βρῆκε, ὥσπου πῆρε τὴν ἀπόφασι ὅτι ἀπὸ κάπου γκρεμίστηκε καὶ χάθηκε.

Ὁ καημὸς ὅμως βασάνιζε τὸν πατέρα του, ποὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἔνοχο. Ἔτσι ἀρρώστησε καὶ πέθανε σὲ λίγον καιρό.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε ὁ Πάνος.

Ἄλλαξε πολλὲς δουλειές, μὲ τὸν καιρὸ κι' ὅπου τοῦ ὑπόσχονταν πιὸ πολλά, πήγαινε νὰ δουλέψη. Στὰ δεκαοχτώ του χρόνια ἐργάστηκε ὡς ὑπάλληλος σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα. Τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ δουλειά. Ἐπὶ πλέον τὸ ἀφεντικό του τὸν συμπάθησε.

Ὁ Πάνος εἶχε μάθει καὶ τὸ Ταμιευτήριο κι' εἴτε λίγα, εἴτε πολλά, ἀπὸ τὰ δεκατέσσερα χρόνια του κατάθετε ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ ἄφηνε στὴν ἄκρη.

Σκέφτηκε κατόπιν τὸ στρατιωτικό του καὶ πρὶν ἀρχίσουν νὰ τὸν ζητοῦν, κατάφερε νὰ πάη ἐθελοντὴς στὴν ἀεροπορία. Ὑπηρέτησε, ἀπολύθηκε καὶ ξαναγύρισε στὸ κατάστημα, ποὺ εἶχε ἀφήσει. Τ' ἀφεντικό του τὸν δέχτηκε μὲ χαρά. Ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια κατάφερε νὰ πάρη ὁ Πάνος τὸ μαγαζί, γιατὶ τὸ ἀφεντικὸ ἦταν πολὺ κουρασμένο καὶ ἄρρωστο.

Τώρα ὁ Πάνος διέθετε ἕνα κεντρικὸ ἐμπορικό, κι' ἕνα διαμέρισμα, ὅπου καθόταν, μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ μὲ τηλέφωνο.

Ἡ ἔκπληξί του, λοιπόν, ἦταν μεγάλη, ὅταν ἐκεῖνα τ' ἀγριολούλουδα τοῦ θύμισαν τὰ παιδικά του χρόνια, τὸ χωριὸ καὶ τὸν πατέρα του. Κι' ἔπειτα τὴν ἄλλη μέρα ὁ συμμαθητής του ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται ἕνα-ἕνα, ὅλα τὰ περιστατικὰ τοῦ χωριοῦ.

— Καὶ τὰ λουλούδια; Πῶς σοὖρθε νὰ τὰ μαζέψης καὶ νὰ μοῦ τὰ φέρης;

— Μπά, τέτοια σκέψι δὲν θὰ τὴν ἔκανα ποτέ. Ἐκείνη, ἡ Βάσω μοῦ τἄδωσε.

— Ποιά, Βάσω;

— Ἡ ἀδερφή μου! Εἶχε ἔρθει στὴν Ἀθήνα γιὰ ψώνια, μπῆκε τυχαῖα στὸ μαγαζὶ καὶ σὲ θυμήθηκε ἀπὸ τ' ὄνομά σου, ποὺ ἔχεις ἔξω στὴν ταμπέλλα. Δὲν σοῦ εἶπε ποιά ἦταν, ψώνισε κι' ὅταν γύρισε στὸ χωριό, μοῦ τὸ εἶπε...

— Ἡ Βάσω! Ναί, τώρα τὴ θυμᾶμαι... Θἄγινε πιὰ μεγάλη κοπέλλα!

— Μεγάλη; Καὶ βέβαια μεγάλωσε. Τὴν ξεπερνοῦμε τρία χρόνια. Θυμήθηκε, ποὺ πηγαίνατε μαζὶ στὴ Μουκοβίτισσα καὶ μαζεύατε ἀγριολούλουδα, γιὰ νὰ τὰ πᾶτε στὴ δασκάλα.

— Ἀλήθεια! Σὰν ὄνειρο τὸ θυμᾶμαι! Κι' ἐσύ, πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ; Πῶς μὲ βρῆκες;

— Ἦρθα ἀργὰ χτὲς τὸ βράδυ, μαζὶ μὲ τὴ Βάσω. Τὰ μαγαζιὰ εἶχαν κλείσει. Ἄνοιξα, λοιπόν, ἕναν κατάλογο τηλεφώνου καὶ βρῆκα τ' ὄνομά σου, τὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴ διεύθυνσί σου. Ἔτσι δὲν ἔχασα καιρό. Παράτησα τὴ Βάσω στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἦρθα νὰ φέρω τὰ χαιρετίσματα καὶ τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ μποῦν σὲ κανένα βάζο νὰ μὴ μαραθοῦν. Τὰ πῆρε ἡ θυρωρός σου...

★

Ὁ Πάνος ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ξαναγύρισε στὰ περασμένα καὶ στὶς ἀναμνήσεις του. Τ' ἀγριολούλουδα τὸν ἀναστάτωσαν μὲ τὸ ἄρωμά τους. Ἔτσι, σ' ὅλο τὸ διάστημα, ποὺ τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔμειναν στὴν Ἀθήνα, ἦταν φιλοξενούμενα τοῦ Πάνου στὸ διαμέρισμά του.

Ἔπειτα, ὅταν ξαναγύρισε ἡ Βάσω στὸ χωριό, κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ ὡραία ἀνθοδέσμη, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Πάνος. Ἦταν ἕνα δεῖγμα ἀγάπης στὴν ἀρραβωνιαστικιά του...

— Ποῦ θὰ κάνουμε τὸ γάμο μας; τὸν ρώτησε ἡ Βάσω.

— Ποῦ ἀλλοῦ; Στὸ ἐκκλησάκι τῆς Μουκοβίτισσας! Θὰ μᾶς θυμίζη τ' ἀγριολούλουδα, ποὺ μαζεύαμε, ὅταν ἤμαστε παιδιά!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

ΤΙΠΟΤΕ δὲν εἶναι πιὸ ἀντιαισθητικὸ ἀπὸ ἕνα τσαλακωμένο φόρεμα. Κι' αὐτὸ κυρίως τὸ καλοκαῖρι, ποὺ ὅλη ἡ ὀμορφιὰ τοῦ ἁπλοῦ ντυσίματος κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα μυστικό: Τὸ ροῦχο ποὺ φορᾶτε, πρέπει νὰ φαίνεται πάντα σὰν καινούργιο! Μπορεῖτε εὔκολα νὰ ἐπιτύχετε τώρα μιὰ τέτοια δροσερὴ ἐμφάνισι μὲ τὰ πολυάριθμα συνθετικὰ ὑφάσματα, ὅπως εἶναι τὸ Τεργκάλ, τὸ Νυλφρὰνς κ.ἄ. ἢ ἀκόμη καὶ μὲ τὰ κλασσικὰ ὑφάσματα, ποὺ ὅμως πρέπει νὰ ἔχουν ὑποστῆ μιὰ ἰδιαίτερη ἐπεξεργασία, ποὺ τὰ καθιστᾶ ἀτσαλάκωτα. Ἡ πλήρης γκαρνταρόμπα σας γιὰ τὴν ἐξοχὴ ἢ γιὰ τὸ ταξίδι πρέπει νὰ περιλαμβάνη (ἂν τὸ ἐπιτρέπη, φυσικά, ἡ τσέπη σας) ἕνα τρουὰ - πιὲς (φοῦστα - μπλούζα - ριχτὴ ζακέττα), ἕνα σύνολο (φόρεμα - ζακέττα), ἕνα μαντώ, ἕνα πρωϊνὸ ἁπλὸ φόρεμα - σεμιζιὲ ἢ ἕνα φόρεμα - φουρὼ κι' ἕνα ἀμπιγιὲ φόρεμα. Σᾶς δίνουμε, λοιπόν, χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῆς γκαρνταρόμπας αὐτῆς.

Τὸ τρουὰ - πιὲς θὰ γίνη μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Θὰ ράψετε ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα μιὰ στενὴ φοῦστα, ποὺ θὰ ἔχη γύρω στὴ μέση, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μπροστινὸ τμῆμα της πάνω στὴν κοιλιά, μικρὲς πένσες. Ἂν θέλετε νὰ φορέσετε τὴ φοῦστα ὄχι πάντα μὲ τὴ ζακέτα, μὰ καὶ μόνο μὲ μιὰ μπλούζα ὡς συμπλήρωμα, θὰ τὴ στολίσετε μὲ δυὸ λοξὰ κομμένες τσέπες, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ μέση καὶ φτάνουν στοὺς γοφούς. Ἡ ζακέττα εἶναι ριχτή, χωρὶς μανίκια, μὲ μεγάλο στρογγυλὸ ντεκολτὲ καὶ στρογγυλὸ γιακά. Ἕνα λουλούδι ἀντὶ γιὰ κουμπὶ συγκρατεῖ τὴν ὄμορφη ζακέττα. Ἡ μπλούζα γίνεται ἀπὸ σκοῦρο ἐμπριμὲ ὕφασμα κι' ἔχει πολὺ μικρὸ καὶ στρογγυλὸ ντεκολτέ, ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ τῆς ζακέττας.

Τὸ σύνολο φόρεμα καὶ ζακέττα γίνεται πολὺ ὄμορφο ἀπὸ «ἀνάγλυφο» ὕφασμα (Τεργκὰλ ἢ πικὲ) καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μονοκόμματο φουρὼ χωρὶς μανίκια καὶ μὲ τετράγωνο ντεκολτέ, καθὼς καὶ ἀπὸ μιὰ ζακέττα χωρὶς γιακᾶ. Ἔχει μεγάλο μυτερὸ ντεκολτέ, λίγο φορμαρισμένο κορσάζ, μακρυὰ στενὰ μανίκια καὶ τρεῖς ἐξωτερικὲς τσέπες. Κουμπώνει, δέ, μὲ τέσσερα μικρὰ χρυσᾶ κουμπιά. Τὸ μαντώ, σὲ ἴσια γραμμή, ράβεται τώρα τὸ καλοκαῖρι χωρὶς γιακά. Ἔχει στενὰ ραγκλὰν - μανίκια καὶ εἶναι ριχτό, χωρὶς κουμπιά. Γίνεται πολὺ ὄμορφο ἀπὸ «κλοκὲ» ὕφασμα μὲ ἀνώμαλη ἐπιφάνεια.

Γιὰ τὸ πρωϊνὸ φόρεμα μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σὲ τρεῖς γραμμές: Τὸ φουρὼ μὲ κοντὰ μανίκια, σκέτο μικρὸ ντεκολτέ, ἀπὸ σταμπάτο ὕφασμα μὲ καρρὼ ἢ ἄλλα γεωμετρικὰ σχέδια. Τὸ κλασσικὸ μονοκόμματο σεμιζιέ, κουμπωμένο μέχρι τὸ στρίφωμα, ἀπὸ ἐμπριμὲ βαμβακερὸ ἢ συνθετικά, μὲ δυὸ κοφτὲς μικρὲς τσέπες ψηλὰ στὸ κορσάζ. Καὶ τὸ σεμιζιὲ ἐξαντρίκ, χωρὶς μανίκια, μὲ τετράγωνο ντεκολτέ, κούμπωμα μέχρι τὸ στρίφωμα, καὶ τσέπες, ποὺ καμουφλάρονται στὶς στρογγυλεμένες κάθετες κόψεις. Οἱ τσέπες γαρνίρονται μὲ διπλὰ ἐξώρραφα γαζιά. Τὰ ἴδια διπλὰ γαζιὰ τονίζουν μπροστὰ τὴ μέση καὶ τὸ στρίφωμα στὶς μασχάλες.

Τέλος, τὸ ἀμπιγιὲ φόρεμα, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι κομψό, μὰ καὶ πολὺ πρακτικὸ γιὰ τὸ ταξίδι ἢ γιὰ τὴν ἐξοχὴ θὰ γίνη σ' ἕνα νέο στὺλ τοῦ φουρώ. Εἶναι φυσικὰ μονοκόμματο, μὰ φοριέται μὲ μιὰ σκληρὴ στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἐμπριμὲ ὕφασμα τοῦ φορέματος, ποὺ κλείνει στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ μ' ἕναν σκληρὸ φιόγκο. Τὸ ντεκολτὲ τοῦ φορέματος εἶναι πολὺ πρωτότυπο: Ἔχει τριγύρω πολλὲς πένσες (ἢ σοῦρες, ἂν τὶς προτιμᾶτε) καὶ στερεώνεται πάνω σ' ἕνα λοξὰ κομμένο ὄρθιο γιακά, ποὺ εἶναι γυριστὸς καὶ ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ λαιμό. Οἱ μασχάλες εἶναι κομμένες σὲ ἀμερικάνικο στύλ, λοξεύουν δηλαδή, πρὸς τοὺς ὤμους, ποὺ εἶναι πολὺ στενοί.

Πρωτότυπα μαγιὼ σὲ συνδυασμὸ ρίγας καὶ καρρώ.

Πλεχτὸ σύνολο ἀπὸ φυστικὶ «Κρυλόρ», γαρνιρισμένο μὲ σκουρόχρωμες κορδέλλες.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΘΗΤΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ

Ἡ γκαρνταρόμπα σας γιὰ μιὰ κρουαζιέρα ἢ γιὰ μιὰ σύντομη διαμονὴ σ' ἕνα νησὶ θὰ εἶναι φυσικὰ ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ θὰ ἑτοιμάσετε γιὰ ἕνα μακροχρόνιο ταξίδι ἢ γιὰ τὶς διακοπὲς κάπου στὴν ἐξοχή. Σᾶς χρειάζονται ὁπωσδήποτε μιὰ μαρινιέρ, ἕνα μακρὺ παντελόνι, μιὰ φούστα, μιὰ ζακέττα, ἕνα ντὲ-πιὲς κι ἕνα ἀμπιγιὲ φόρεμα, ἐκτός, φυσικά, ἀπὸ τὸ μαγιὼ καὶ τὸ κὰς-μαγιὼ γιὰ τὴν πλάζ, ἂν πρόκειται νὰ μείνετε γιὰ λίγο καιρὸ σ' ἕνα νησί.

Ἡ μαρινιὲρ εἶναι μιὰ πλεχτή, βαμβακερή, μακρειὰ μπλούζα μὲ μανίκια, ποὺ φοριέται κατὰ προτίμησι μὲ μακρὺ παντελόνι πάνω στὸ πλοῖο. Ἂν δὲ σᾶς πηγαίνουν τὰ μακρυὰ παντελόνια, μπορεῖτε νὰ τὰ ἀντικαταστήσετε μὲ μιὰ ἴσια φούστα, ποὺ θὰ ἔχῃ κοντὰ στὴ μέση δυὸ κοφτὲς τσέπες μὲ ραμπά. Ἡ φούστα ἔχει, ἄλλωστε, μπροστὰ καὶ πίσω ἀπὸ μιὰ βαθειὰ κουφόπιεττα, γιὰ νὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενη ἐλευθερία τῶν κινήσεων.

Γιὰ τὰ δροσερὰ βράδυα πρέπει νὰ ἑτοιμάσετε μιὰ μακρειὰ ζακέτα σὲ στὺλ «καμπὰν» (σακκάκι τῶν ναυτικῶν), ποὺ γίνεται σταυρωτή, μὲ γιακᾶ καὶ πέττα καὶ μὲ μακρυὰ μανίκια. Φοριέται μὲ μακρὺ παντελόνι ἢ μὲ φούστα.

Τὸ ντὲ-πιὲς (φούστα καὶ καζάκα) ἔχει ἀμπιγιὲ ὄψι. Καὶ τὰ δυὸ κομμάτια ἔχουν μπρὸς καὶ πίσω ἀπὸ μιὰ ραφὴ στὴ μέση. Ἡ καζάκα ἐπὶ πλέον ἔχει στρογγυλεμένες ντεκούπ, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ ποὺ κρύβουν τὶς μεγάλες κάθετες τσέπες. Ἡ καζάκα ἔχει ἄλλωστε πολὺ μικρὸ ντεκολτὲ καὶ ὤμους ποὺ ξεπερνοῦν λίγο τὸ μπράτσο καὶ ἀντικαθιστοῦν τὰ μανίκια. Ἡ γαρνιτούρα πάνω στὴν καζάκα γίνεται ἀπὸ σκουρόχρωμες χοντρὲς διπλὲς τρέσσες ἢ φαρδειὲς φάσες καὶ τοποθετεῖται σὲ ἀπόστασι πέντε περίπου πόντων ἀπὸ τὸ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς μπροστινῆς ραφῆς, κουμπωμένης μὲ τρία χρυσᾶ κουμπιά.

Θὰ γαρνίρετε ἐπίσης τὰ ραμπὰ ἀπὸ τὶς τσέπες μὲ δυὸ παρόμοιες σειρὲς ἀπὸ τρέσσα. Τέλος, θὰ φτιάξετε ἕνα ἁπλὸ ἄσπρο φουρὼ χωρὶς μανίκια, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτέ, ποὺ νὰ ἔχῃ μπρὸς καὶ πίσω σταμπαρισμένα μοτίβα ἀπὸ λουλούδια, πολὺ πυκνὰ πάνω στὴ φούστα καὶ ὅλο πιὸ ἀραιά, ὅσο πλησιάζουν στὸ ντεκολτέ.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Τὰ μοντέρνα ντεκολτὲ τῶν μαγιὼ ἀπομακρύνονται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κλασσικὸ μὲ τὴν τάσι, νὰ πλησιάσουν ἐκεῖνα τῶν φορεμάτων. Τὰ μπροστινὰ ντεκολτὲ εἶναι σχεδὸν πάντα πολὺ μικρά, ἐνῶ τὰ ντεκολτὲ τῆς πλάτης μεγαλώνουν ὁλοένα. Κάθε γυναῖκα, ὡστόσο, θὰ φροντίσῃ, τὸ ντεκολτὲ ποὺ διάλεξε, νὰ ταιριάζῃ στὸ σῶμα της. Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ κάνετε λοιπόν τὴ σωστὴ ἐκλογή, σᾶς ἀποκαλύπτουμε σήμερα μερικὰ μικρὰ μυστικά: Τὸ ντεκολτὲ μὲ μεγάλη «μύτη» ἀδυνατίζει τὸ γεμάτο σβέρκο. Τὸ ὀβὰλ ντεκολτὲ κολακεύει ἰδιαίτερα ἕνα ὄμορφο στῆθος. Τὸ ψηλὸ καὶ κλειστὸ ντεκολτὲ δίνει ξεχωριστὴ γοητεία στοὺς ὤμους. Τὸ ντεκολτὲ μὲ φαρδειὲς μπρετέλλες κρύβει τὶς τονισμένες καμπύλες τοῦ στήθους. Ἕνα ἴσιο ντεκολτὲ ὑπογραμμίζει μιὰ πολὺ στενὴ μέση. Οἱ στενὲς μπρετέλλες ταιριάζουν γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ μικρὸ στῆθος. Τὰ ἀσύμμετρα ντεκολτὲ μὲ μιὰ μόνο μπρετέλλα προορίζονται γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ καλλίγραμμο στῆθος. Τὸ μεγάλο ντεκολτὲ τῆς πλάτης ταιριάζει ἰδιαίτερα στὶς γυναῖκες μὲ ὄμορφη πλάτη. Τὰ ντεκολτὲ τῆς πλάτης, ποὺ φτάνουν μέχρι τὴ μέση, τονίζουν τοὺς γοφούς.

Τὸ ντεκολτὲ τῆς τελευταίας μόδας εἶναι πολὺ μεγάλο στὴν πλάτη, μὰ διακόπτεται ἀπὸ σταυρωτὲς μπρετέλλες ἢ γαρνίρεται μὲ ρέλιασμα καὶ φιόγκους.

Δυὸ ὄμορφα σεμιζιὲ γιὰ τὴν ἐξοχή, γαρνιρισμένα μὲ ὕφασμα σὲ ἀντίθετο χρῶμα.

Μαγιὼ σὲ στὺλ φορέματος μὲ ἄσπρο ρέλιασμα καὶ ἄσπρα μεγάλα κουμπιά.

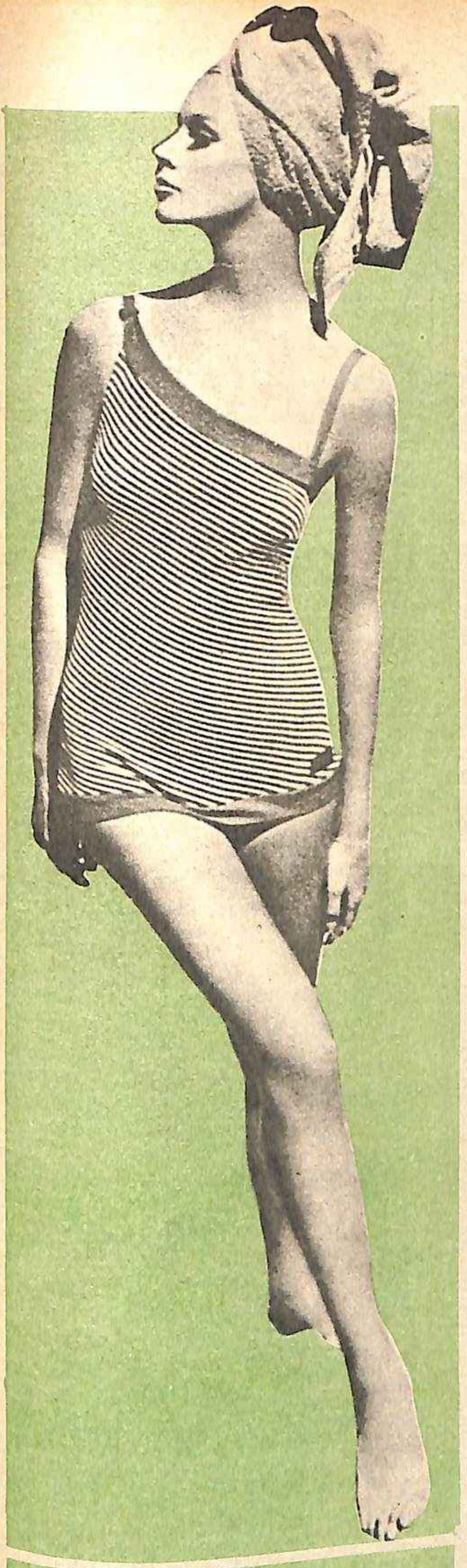

Ὄμορφο μαγιὼ μὲ λοξὲς ρίγες.

ΜΑΓΙΩ ΣΕ ΝΕΟ ΣΤΥΛ

Ἂν θέλετε νὰ ἀκολουθήσετε τὴν τελευταία μόδα, θὰ προσέξετε τὰ χρώματα, ὅταν πρόκειται νὰ ἀγοράσετε ἕνα νέο μαγιώ. Φοριοῦνται τώρα πολὺ τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μπλὲ γιὰ τὰ ριγωτὰ μαγιὼ καὶ τὸ κόκκινο ἢ τὸ πράσινο γιὰ τὰ μονόχρωμα μαγιώ.

Τὰ μαγιὼ ποὺ ἔχουν μερικὲς πολύχρωμες ρίγες στὴ μέση ἀδυνατίζουν πολύ. Τὸ στὺλ αὐτό, ποὺ τὸ ὀνόμασαν «Ὀλυμπιακό», εἶναι προορισμένο γιὰ ὅσες ἀγαποῦν τὸ κολύμπι. Τὰ μαγιὼ αὐτὰ εἶναι ραμμένα σὲ ἁπλὴ γραμμὴ ἀπὸ πολὺ ἐλαστικὴ ὕλη κι' ἔχουν μικρὸ ντεκολτέ. Πολλὰ μαγιὼ γιὰ τὶς μανιώδεις κολυμβήτριες παρουσιάζουν τὴν παλιὰ μόδα τῆς μπροστινῆς «φούστας».

ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ «ΕΠΟΝΖ»

Σ' ὅλες τὶς ξένες μπουτὶκ λανσάρονται ἐφέτος καινούργια μπικίνι, μαγιὼ καὶ κὰς-μαγιὼ ἀπὸ ἐπόνζ. Τὸ χοντρὸ καὶ δροσερὸ αὐτὸ ὕφασμα δίνει μεγάλη ἄνεσι στὶς κινήσεις. Γίνεται σχεδὸν πάντα σὲ μονόχρωμους φωτεινοὺς τόνους, ἀλλὰ ἐπίσης σὲ μαῦρο ἢ μπλὲ σκοῦρο. Πολὺ τῆς μόδας εἶναι τὰ μαγιὼ ἀπὸ ἐπόνζ μὲ «ρωμαντικὴ» γαρνιτούρα. Ἔχουν, δηλαδή, μπροστὰ κεντητὰ μοτίβα (λουλούδια ἢ μπουκέττα), ποὺ πλαισιώνονται σὲ στὺλ πλαστρὸν ἀπὸ ἕνα κεντητὸ «φεστόνι». Ἡ κεντητὴ γαρνιτούρα γίνεται σὲ ἀνοιχτὸ ρὸζ ἢ σιέλ. Θὰ φτιάξετε ἐπίσης ἕνα ἀσσορτὶ κὰς μαγιώ, μὲ τὸ ἴδιο κέντημα, ποὺ θὰ τὸ φορέσετε πάνω ἀπὸ τὸ μαγιὼ ὕστερ' ἀπὸ τὸ μπάνιο σας.

Πολὺ ὄμορφα εἶναι τὰ μπλουζὸν ἀπὸ ἐπόνζ, μὲ μυτερὸ ντεκολτὲ καὶ χωρὶς μανίκια, ποὺ συμπληρώνονται ἀπὸ ἕνα κοντὸ σὸρτ ἢ σλίπ. Ἐξαιρετικὰ πρακτικὰ εἶναι ἐπίσης τὰ ἴσια φορέματα ἀπὸ «ἐπόνζ», μὲ «ἀμερικάνικες» μασχάλες καὶ κλειστὸ ντεκολτέ, ποὺ φοριοῦνται τόσο στὴν πλάζ, ὅσο καὶ στὴν ἐξοχή.

ΚΑΖΑΚΕΣ ΚΑΙ ΤΥΝΙΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Μιὰ ὄμορφη καζάκα, ποὺ φοριέται καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές, γίνεται ἀπὸ ἐμπριμὲ βαμβακερὸ καὶ κόκκινο ἐπόνζ. Θὰ τὴν κόψετε σὲ ἴσια γραμμή, μὲ μυτερὸ ντεκολτὲ χωρὶς γιακᾶ καὶ μὲ μανίκια κιμονὸ ἢ μὲ μανικοκόλλησι. Πολὺ κομψὴ εἶναι ἐπίσης μιὰ καζάκα ἀπὸ ἐμπριμὲ τουὰλ μὲ μεγάλα λουλούδια. Ἡ κοντὴ καζάκα συμπληρώνεται μ' ἕνα πολὺ κοντὸ σόρτ. Ἀπὸ ὕφασμα ἐπόνζ, χρώματος πράσινου, γίνεται μιὰ καζάκα γιὰ τὶς πολὺ κομψὲς γυναῖκες. Ἔχει ὀβὰλ ντεκολτὲ καὶ ἡ μανικοκόλλησι γίνεται χαμηλά, πάνω στὸ μπράτσο.

Ἂν προτιμᾶτε μιὰ τυνὶκ ἀπὸ τὴν καζάκα, μπορεῖτε νὰ τὴν ράψετε ἀπὸ ἐμπριμὲ λινό. Προσέξετε τὸ νεωτερισμό: Οἱ πλαϊνὲς ραφὲς εἶναι σχιστὲς καὶ στρογγυλεμένες. Ὄμορφες εἶναι ἐπίσης οἱ τυνίκ, ποὺ κλείνουν στὴν πλάτη ἢ στὸ πλάϊ καὶ ποὺ γαρνίρονται μπροστὰ μὲ κουμπιά, ὅπως γίνεται στὰ φορέματα. Ἀπὸ βαμβακερὸ σατινὲ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, μπορεῖτε νὰ ράψετε μιὰ τυνὶκ-καζάκα γιὰ τὸ βράδυ. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι ὀβὰλ καὶ τὸ σχετικὸ φάρδος τοῦ ρούχου μαζεύεται μὲ μιὰ δεμένη μπροστὰ ζώνη. Τὰ μανίκια γίνονται στὰ μοντέλα αὐτὰ κατὰ προτίμησι κιμονό.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Λανσάρονται στὸ Παρίσι πολὺ τὰ βραδυνὰ φορέματα ἀπὸ ὀργάντζα ἢ σιφόν, σὲ πολὺ ἀνοιχτὰ χρώματα. Ἐξαιρετικὰ νεανικὸ εἶναι ἕνα μοντέλο ποὺ γαρνίρεται πάνω στὸ κορσὰζ μὲ ἀπλικασιὸν ἀπὸ πολλὰ μικρὰ τριανταφυλλάκια (τὸ αὐθεντικὸ μοντέλο ἔχει 150 λουλούδια!).

Πολὺ ὄμορφες εἶναι ἐπίσης οἱ τουαλέττες ἀπὸ σαντούγκ ἢ λινό, ραμμένες σὲ δυὸ χρώματα: τυρκουὰζ τὸ κορσὰζ καὶ πράσινο γρασιδιοῦ ἡ φούστα. Τὰ φορέματα αὐτὰ ἔχουν ἰδιαίτερη κομψότητα, ὅταν ἡ ζώνη εἶναι ραμμένη πάνω στὸ κορσὰζ καὶ τὴ φούστα καὶ ἐλεύθερη μόνο μπροστά, ὅπου δένεται σὲ φιόγκο.

Ἡ παλιὰ μαύρη καλοκαιρινὴ τουαλέττα σας ἀπὸ βαρὺ μεταξωτὸ παίρνει μιὰ νέα ὄψι, ἂν τὴ γαρνίρετε μὲ μανσέττες ἀπὸ ἄσπρη ὀργάντζα. Πάνω στὴν ἀριστερὴ μανσέττα θὰ τοποθετήσετε ἕνα ἄσπρο λουλούδι (τριαντάφυλλο ἢ καμέλια).

ΠΡΩΪΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

Πολὺ ὄμορφα καὶ πρακτικὰ εἶναι τὰ φορέματα ἀπὸ λινὸ ἢ ποπλίνα. Κόβονται σὲ ἴσια γραμμή, μὲ μόλις μαρκαρισμένες πένσες καὶ συμπληρώ-

Ὄμορφες τυνὶκ γιὰ τὴν πλὰζ σὲ νέα γραμμὴ καὶ σχέδια.

Κομψὰ φορέματα σὲ ἐβαζὲ γραμμὴ καὶ συνδυασμὸ δυὸ χρωμάτων.

Τὸ ντύσιμο τῆς κοπελλίτσας στὴν πλάζ.

νονται μὲ μιὰ ζώνη (ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς γαρνιτούρας), ποὺ δένεται μπροστὰ σὲ φιόγκο. Ἡ γαρνιτούρα γίνεται τώρα σχεδὸν πάντα μὲ ἀπλικασιὸν σὲ ἕνα ἢ δυὸ διαφορετικὰ χρώματα. Μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῆ πάνω στὸ κορσὰζ σὰν πλαστρὸν καὶ νὰ συνεχίζεται γύρω στὸ λαιμὸ μὲ μιὰ λοξὰ κομμένη φάσα ἢ νὰ τοποθετῆται ἀπὸ τὸ μικρὸ καὶ στρογγυλὸ ντεκολτὲ πρὸς τὰ κάτω μέχρι τὸ μισὸ κορσὰζ σὲ στὺλ κρεμασμένου μπουκέτου. Τὰ λουλούδια καὶ τὰ φύλλα γίνονται σὲ διαφορετικὰ χρώματα. Πολλὰ πρωϊνὰ φορέματα ἔχουν σχιστὲς πλαϊνὲς ραφὲς σὲ στρογγυλεμένη γραμμή.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΖΕΡΣΕ·Υ·

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ λανσάρονται κυρίως σὲ μπλὲ καὶ μαρόν. Ἡ κοὺπ εἶναι σὲ στὺλ «πορτοφολιοῦ», μὲ ἀνοιχτὴ τὴ φούστα στὸ ἕνα πλάϊ. Τὸ μπροστινὸ μέρος εἶναι φυσικὰ διπλὸ γιὰ νὰ διπλώνη ἡ φούστα σὰν πορτοφόλι. Ἡ στρογγυλὴ ζώνη στὸ ἴδιο χρῶμα γαρνίρεται μὲ δυὸ «πομπὸν» (ἄσπρο καὶ μαῦρο) καὶ μ' ἕνα γιακᾶ - ἐσάρπα, ποὺ δένεται ἐλαφρὰ μπροστὰ στὸ πλάϊ κι' ἔχει δυὸ «πάν», ποὺ πέφτουν μέχρι τὴ μέση. Ὁ μισὸς γιακᾶς εἶναι ἄσπρος καὶ ὁ ἄλλος μισὸς μαῦρος.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑΣ

Τὸ πρωϊνὸ φόρεμα ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα σὲ πολλὰ χρώματα ἔχει τετράγωνο ντεκολτέ, κλείνει στὴν πλάτη μὲ φερμουὰρ καὶ γαρνίρεται μπροστὰ μὲ μιὰ πρόσθετη «πὰτ» μὲ κουμπιά, ραμμένα πάνω της. Ἡ φούστα θὰ γίνη σουρωτὴ καὶ στολίζεται μὲ μεγάλες τετράγωνες τσέπες. Γιὰ 12χρονη κοπέλλα χρειάζονται 2 μ. σὲ 90 π. φάρδος.

Τὰ νέα ντὲ-πιὲς γιὰ κοπελλίτσες γαρνίρονται πολὺ μὲ γαλόνια τόσο πάνω στὸ «σουτιὲν» ποὺ οἱ μπρετέλλες του εἶναι σταυρωτὲς στὴν πλάτη, ὅσο καὶ στὸ σλὶπ-σόρτ, ποὺ ἔχει μπροστὰ στὴ μέση πολλὲς πένσες καὶ στὴν πλάτη ἕνα τμῆμα μὲ λάστιχο. Τὸ φόρεμα-φόρμα, ποὺ οἱ μπρετέλλες του κουμπώνουν στὴν πλάτη, ἔχει μπροστὰ ἕνα καρρὼ ὡς κορσὰζ κι' ἕνα «πανὼ» ἐβαζὲ στὴ φούστα.

Τ' ΑΓΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙ

Ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διαμονὴ τοῦ ἀγοριοῦ σας στὴν κατασκήνωσι εἶναι ἕνα πουλόβερ «πόλο» μὲ κοντὰ μανίκια ἀπὸ φὶλ ντ' ἐκός. Ἐπίσης θὰ τοῦ ἑτοιμάσετε ἕνα σὸρτ ἀπὸ νάϋλον γιὰ τὸ μπάνιο, ποὺ στεγνώνει γρήγορα, ἕνα μακρὺ παντελόνι «μπλοὺ τζὴν» μὲ πολύχρωμη ζώνη, ἕνα μπλουζὸν ἀπὸ μαρὲν ποπλίνα μὲ ριγωτὸ γιακᾶ κι' ἕνα ἀνοιχτόχρωμο πουκάμισο σὲ σποτὶβ κούπ.

ΜΑΡΙ — ΚΛΑΙΡ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ γοητεία

Ἡ γοητεία δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά. Πολλὲς ἀπ' τὶς γυναῖκες, ποὺ οἱ ἔρωτές τους ἔμειναν διάσημοι κι' ἄλλαξαν τὸ δρόμο τῆς ἱστορίας, εἶχαν φοβερὰ φυσικὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ τὰ σκέπαζε ἡ χάρι τους, ἡ ζωτικότητά τους, ἡ κομψή τους ἐμφάνισι καὶ ἡ θηλυκότητά τους.

Λένε πὼς ἡ γοητεία δὲν εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήση κανείς. Φυσικά, δὲν πουλιέται σὲ κονσέρβες. Ἀλλά, εἶναι στὸ χέρι σας νὰ εἶστε πάντα χαμογελαστή, νὰ ἔχετε καλὸ δέρμα ποὺ θὰ τὸ περιποιῆστε κατάλληλα, νὰ βάφεστε προσεκτικὰ καὶ διακριτικά, νὰ προσέχετε τὸ ντύσιμό σας, τὶς κινήσεις σας, τὴν ὁμιλία σας. Ἂν συνηθίσετε νὰ γυμνάζεστε καὶ νὰ ξεκουράζεστε ὅσο πρέπει, νὰ συγκρατῆτε τὰ νεῦρα σας καὶ νὰ φέρεστε γλυκὰ σ' ὅλους, θὰ δῆτε πόσο γρήγορα θ' ἀποκτήσετε τὴ φήμη τῆς γοητευτικῆς γυναίκας καὶ τὸ γενικὸ θαυμασμό.

Πέντε συμβουλὲς

1) Γιὰ νὰ χτυπηθῆ καλύτερα καὶ γρηγορώτερα τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ πρέπει νὰ ρίξετε μέσα δυὸ σταγόνες λεμόνι.

2) Ἕνα κομματάκι ζάχαρη μέσα στὴ τσαγιέρα, πρὶν νὰ ρίξετε τὸ ζεστὸ νερό, δίνει μιὰ γεῦσι πιὸ ἔντονη στὸ τσάϊ.

3) Φτάνει νὰ βάλετε μιὰ κατσαρόλα γεμάτη μὲ κρύο νερὸ στὸν πολὺ ζεστὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ χαμηλώση ἀμέσως ἡ θερμοκρασία.

4) Ἂν τὸ ψητὸ εἶναι πολὺ στεγνό, νὰ βάλετε τὸ πιάτο πάνω σὲ μιὰ κατσαρόλα γεμάτη μὲ βραστὸ νερό.

5) Ἐλάχιστο ἁλάτι, μέσα στὸν καφέ, κάνει πιὸ ἔντονο τὸ ἄρωμά του.

Μάσκα μὲ ἀγγούρια

Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας χυμὸς ἀγγουριοῦ.
Μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ φρέσκο καϊμάκι.
Ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ καλὰ χτυπημένο.

Τὰ χτυπᾶτε ὅλα μαζί, προσθέτοντας, σταγόνα-σταγόνα, 20 σταγόνες βάμμα βενζόης καὶ 20 σταγόνες τριανταφυλλόνερο. Ἁπλώνετε τὸ μίγμα ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα ταρλατάν, σὰν σάντουϊτς, καὶ ἀφήνετε αὐτὴ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπό σας μέχρι μία ὥρα. Εἶναι ἐξαιρετικὴ γιὰ νὰ ἀποσυμφορῆ τὰ αἱματώδη πρόσωπα καὶ νὰ ὀμορφαίνη τὴν ἐπιδερμίδα. Ταιριάζει, ἐπίσης, σ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ θέλουν νὰ ξανανειώσουν καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ θέλουν νὰ ἀποκτήσουν ὡραῖο, ὁμοιογενὲς χρῶμα.

Νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας πώς, ὅσο κρατᾶτε στὸ πρόσωπό σας αὐτὴ τὴ μάσκα, εἶναι προτιμότερο νὰ εἶσαστε ξαπλωμένη, νὰ μὴ μιλᾶτε καὶ νὰ μὴν κάνετε μορφασμούς. Τὸ μεγαλύτερο προτέρημά της βρίσκεται στὸ γεγονὸς πὼς ἀκινητεῖ γιὰ ἕνα διάστημα τὸ πρόσωπο, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀφομοιώση καλύτερα τὶς ὠφέλιμες οὐσίες ποὺ τὸ σκεπάζουν. Αὐτό, ἄλλωστε, ἰσχύει γιὰ ὅλες τὶς μάσκες.

Πῶς καθαρίζονται τὰ τζάμια

Ἴσως ξέρετε νὰ καθαρίζετε τὰ τζάμια εἴτε μ' ἕνα πανὶ μουσκεμένο σὲ νερὸ καὶ οἰνόπνευμα, εἴτε μὲ ἐφημερίδες, εἴτε μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ προϊόντα, ποὺ βρίσκονται στὴν ἀγορά. Μὰ ἀσφαλῶς δὲ θὰ ξέρετε ὅτι τὸ καθάρισμα πρέπει νὰ γίνεται, ὅταν ὁ ἥλιος δὲν χτυπάη πάνω στὸ τζάμι, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μείνη ἕνας κύκλος γαλαζωπός, ποὺ θὰ εἶναι δύσκολο νὰ καθαριστῆ.

Ἐπίσης γιὰ νὰ βγάλετε ἀπὸ τὰ τζάμια τοὺς λιπαροὺς λεκέδες, χρησιμοποιῆστε ἕνα πανὶ βουτηγμένο σὲ σαπουνάδα, στὴν ὁποία θὰ ἔχετε προσθέσει λίγη βενζίνη. Πρέπει ὅμως, νὰ ξεβγάλετε ὕστερα τὸ τζάμι πολλὲς φορές. Οἱ βρεγμένες ἐφημερίδες, δὲν χρησιμεύουν μόνο γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν παραθύρων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ κρύσταλλα καὶ τοὺς καθρέφτες.

Οἱ ἀρετὲς τοῦ μήλου

Ξέρετε πὼς τὸ μῆλο ἔχει ἔξη ἀρετές; θὰ σᾶς τὶς ἀναφέρουμε ἀμέσως. Εἶναι δυναμωτικὸ (περιέχει ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βιταμίνη Γ καὶ ἄλλες δυὸ θρεπτικὲς οὐσίες, ποὺ καταπολεμοῦν τὴν κόπωσι). Ὑποβοηθεῖ τὸν ὕπνο (εἶναι πλούσιο σὲ βιταμίνη Β καὶ σὲ φώσφορο, ποὺ καταπραΰνουν τὸ νευρικὸ σύστημα). Κάνει καλὸ στὴν ἐπιδερμίδα (οἱ βιταμίνες Α καὶ Β, στὶς ὁποῖες εἶναι πλούσιο τὸ μῆλο, κάνουν τὴν ἐπιδερμίδα ὑγειινὴ καὶ τὴν ὑπερασπίζουν ἀπὸ τὶς μολύνσεις). Κάνει καλὸ στὰ παιδιὰ (χάρις στὴν περιεκτικότητά του σὲ μεταλλικὰ ἅλατα, εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ καταλληλότερο φροῦτο γιὰ τὴν πρώτη παιδικὴ ἡλικία). Κάνει καλὸ στὰ ἔντερα (περιέχει μαγνήσιο, ποὺ ἐνεργεῖ σὰν ἀποτελεσματικώτατο καθαρτικὸ) καὶ στὸ συκώτι (τοῦ προμηθεύει σίδηρο γιὰ νὰ διευκολύνη τὴν παραγωγὴ τοῦ αἵματος, καὶ βιταμίνη Β2, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἀφομοιώνωνται τὰ λίπη).

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕ·Ι·ΜΣ ΤΣΕ·Ι·Ζ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΕΡΑΣΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Προσπαθῶντας νὰ φύγουν, ὁ Τζάκο κι' ὁ Μόε σκοτώνουν δυὸ ἀστυνομικούς. Μὰ κι' ὁ Χάρντυ σκοτώνει τὸ Τζάκο. Ὁ Μόε κατορθώνει νὰ ξεφύγη, εἶναι ὅμως ἀπελπισμένος ποὺ ἔχασε τὸ φίλο του. Κρύβεται στὸ μαγαζὶ ἑνὸς γέρου Τζαμαϊκανοῦ. Ὁ Χάρντυ διηγεῖται στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅλα ὅσα συνέβησαν, προσπαθῶντας νὰ ἐλαφρύνη τὴ θέσι του. Ἡ Βὰλ βεβαιώνει τὸν Τέρρελ πὼς ἀγόρασε τὴ δημοσιογραφικὴ ταὐτότητα ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια καὶ πὼς ἔδωσε στὸ Χαίρη τὰ λεφτὰ γιὰ κάποια ἔρευνα ποὺ τοῦ ἀνάθεσε. Ὁ ἀστυνόμος εἶναι σίγουρος πὼς τοῦ λέει ψέμματα, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα. Ὕστερα ἡ Βὰλ ξαναπηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Χαίρη καί, φοβερίζοντάς τον μὲ καταγγελία, παίρνει πίσω τὰ λεφτά της, καθὼς καὶ τὸ ματωμένο σακκάκι καὶ τὸν ἀναπτῆρα. Ὁ Μόε δὲν ἔχει πιὰ σκοπὸ στὴ ζωή, τώρα ποὺ ἔχασε τὸ Τζάκο. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ σκοτώση τὸ φονιᾶ του, γιὰ ἐκδίκησι. Μεταμφιέζεται σὲ γυναίκα καὶ πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Χάρντυ.

10ον

Ἡ Τζίνα πῆγε στὴν κουζίνα νὰ ἑτοιμάση δυὸ οὐΐσκυ μὲ πάγο. Γύρισε, ἔδωσε τὸ ἕνα στὸ Χάρντυ κι' ὕστερα κάθησε ἀπέναντί του, σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Λῆ, ἂς παντρευτοῦμε, εἶπε χωρὶς προλόγους. Βοηθῆκα αὐτὴ τὴ ζωή. Ἂς παντρευτοῦμε. Μπορεῖ ν' ἀποκτήσουμε παιδιά...

Ὁ Χάρντυ τὴν κύτταξε κατάπληκτος κι' ὕστερα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Παιδιά; Τί σ' ἔπιασε νὰ θέλης παιδιά;

— Τίποτα, νά, ἔτσι... εἶπε ἤρεμα ἡ Τζίνα.

Ὁ Χάρντυ τὴν κύτταξε ἐπίμονα κι' ἐκείνη πρόσθεσε σκεφτικά;

— Εἰλικρινά, δὲν ξέρω τί μ' ἔπιασε.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ ἡ Τζίνα, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, πρόσεξε πὼς ἡ ἰδέα της τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι.

— Ἄλλωστε, δὲν εἶναι τίποτα, ποὺ νὰ βιάζη, πρόσθεσε. Τοὐλάχιστον τὰ παιδιά... Μά, ἂς παντρευτοῦμε.

— Γιατί; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη ἔτσι; ρώτησε ὁ Χάρντυ ἐπιφυλακτικά. Γιατί θέλεις νὰ παντρευτοῦμε;

— Ἔχω πῆ ἤδη ἕνα ψέμμα γιὰ χάρι σου, ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ βάλη σὲ μπελάδες, δήλωσε ἡ Τζίνα. Τώρα, μοῦ ζητᾶς νὰ πῶ κι' ἄλλο, νὰ ἰσχυριστῶ πὼς ὁ Τζάκο μὲ ἀπειλοῦσε καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκες νὰ τὸν σκοτώσης. Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μοῦ δημιουργήση ἱστορίες. Κι' ἐμένα δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ ἱστορίες. Λῆ. Γιατί νὰ διακινδυνεύσω γιὰ χάρι σου; (Σώπασε γιὰ λίγο καὶ συνέχισε): Μά, γιὰ χάρι τοῦ ἄντρα μου, δὲ θὰ δίσταζα νὰ ριχτῶ καὶ στὴ φωτιά.

Ὁ Χάρντυ ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ ταβάνι. Στὸ κάτω-κάτω, τί λόγο εἶχε νὰ μὴν τὴν παντρευτῆ; Γιατί νὰ μὴν ἀποκτήσουν δυὸ-τρία παιδιά;

Σιγά-σιγά, ἡ ἔκφρασί του μαλάκωσε.

— Ἐν τάξει, Τζίνα, ἀφοῦ τὸ θέλεις... εἶπε. Θὰ μποροῦσα νὰ πάθω καὶ τίποτα χειρότερο. Δὲν εἶναι κι' ἄσχημη ἰδέα. Σύμφωνοι. Μόλις ξεμπερδέψουμε μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ παντρευτοῦμε.

— Ὤ! Μὴ τὸ λὲς τόσο λυπημένα, γέλασε ἡ Τζίνα.

Ἦταν ἡ στιγμή, ποὺ προετοίμαζε ἐδῶ καὶ τρεῖς βδομάδες.

— Τί θέλεις νὰ κάνω; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Χάρντυ. Ν' ἀρχίσω νὰ τραβάω πιστολιὲς στὸν ἀέρα;

Ἡ Τζίνα ξέσπασε σὲ κραυγὲς χαρᾶς, σηκώθηκε καὶ ρίχτηκε στὸ λαιμό του, πετῶντας τὸ ποτῆρι, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ λεπτοκαμωμένη Τζαμαϊκανὴ ἔμπαινε στὸ δρομάκι, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ κτίριο. Προχωροῦσε γρήγορα κι' ἀθόρυβα. Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε νὰ ἀνοίγη μαλακὰ τὴν πόρτα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ θυρωροῦ. Χώθηκε στὸ διάδρομο, ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα καὶ στάθηκε ν' ἀφουγκραστῆ.

Μιὰ μισάνοιχτη πόρτα, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ἄφηνε νὰ περνάη μιὰ φωτεινὴ δέσμη. Σὰ μαῦρο φάντασμα, ἡ Τζαμαϊκανὴ ἔφτασε στὴ σκάλα, ἐνῶ κάποιος, μέσα στὸ φωτισμένο δωμάτιο, ἄρχιζε νὰ κάνη γαργάρα. Συνέχισε τὸ δρόμο της κι' ἔφτασε στὸ πρῶτο πάτωμα. Καθισμένος πίσω ἀπ' τὸν πάγκο του, ὁ θυρωρὸς διάβαζε μιὰ ἀθλητικὴ ἐφημερίδα. Δὲν πρόσεξε τὴ σκιά ποὺ προχώρησε σύρριζα στὸν τοῖχο κι' ἀνέβηκε τὴ δεύτερη σκάλα.

Στὸ δεύτερο πάτωμα, ἡ Τζαμαϊκανὴ κάλεσε τὸ ἀσανσὲρ καί, ὅταν ἔφτασε ὁ θάλαμος, μπῆκε μέσα καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ ὀγδόου ὀρόφου, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ Χάρντυ. Κατὰ τὴ διαδρομή, ἄνοιξε τὴν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κλειστὸ σουγιά. Πίεσε τὸ ἐλατήριο καὶ μιὰ μακρειά, κοφτερὴ λεπίδα, τινάχτηκε ἀπ' τὴ λαβή.

Κρατῶντας τὸ μαχαίρι κολλητὰ στὸ μηρό της, βγῆκε ἀπὸ τ' ἀσανσὲρ καὶ στάθηκε ν' ἀκούση. Κανένας θόρυβος.

Ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα. Καθὼς ἔφτανε στὸ κεφαλόσκαλο, ἕνας ἀστυφύλακας ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ διάδρομο κι' ἦρθε πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἔ! Τί γυρεύεις ἐδῶ; φώναξε μὲ ἀπορία.

Τὸ μαχαίρι χώθηκε στὸ λαιμό του, τὴ στιγμὴ ποὺ σήκωνε τὸ χέρι πρὸς τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Ἔπεσε στὰ τέσσερα. Ἡ Τζαμαϊκανὴ ρίχτηκε πάνω του καὶ τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι μὲ τὴ βαρειὰ τσάντα της.

Ὁ Μόε, γιατὶ αὐτὸς ἦταν, κύτταξε τὸ κορμὶ τοῦ ἀστυφύλακα νὰ συσπᾶται καὶ νὰ μένη ἀκίνητο. Ἔσκυψε, μάζεψε τὸ μαχαίρι του, σκούπισε τὴ λεπίδα πάνω στὰ ροῦχα τοῦ σκοτωμένου καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσάντα. Ὕστερα ἔβγαλε τὸ περίστροφο, δρασκέλισε τὸ πτῶμα καὶ προχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ Χάρντυ.

Χτύπησε καὶ περίμενε. Ἡ χοντρή του περρούκα εἶχε γλυστρήσει λίγο στὸ πλάϊ καὶ τὰ χείλια του τραβιόνταν σ' ἕνα γρύλλισμα, ἀποκαλύπτοντας τὰ μυτερά του δόντια.

— Ἀ, τὴν ἀνόητη! Κύτταξε τί ἔκανε τὸ ποτῆρι! ἔλεγε ὁ Χάρντυ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου.

— Ποιὸς νὰ εἶναι; ρώτησε ἡ Τζίνα, ποὺ τὰ μάτια της μεγάλωσαν ἀπὸ φόβο.

— Θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀστυφύλακας, ἀπάντησε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος ὁ Χάρντυ. Βάζω στοίχημα πὼς θέλει νὰ βρέξη τὸ λαρύγγι του, πρόσθεσε, πηγαίνοντας πρὸς τὴν πόρτα.

— Λῆ! Μὴν πηγαίνης! Ἄφησε ν' ἀνοίξω ἐγώ!

— Οὔφ, ἡσύχασε πιά, εἶπε ξερὰ ὁ Χάρντυ. Γιατί κάνεις ἔτσι; Εἴμαστε τριγυρισμένοι ἀπὸ ὁλόκληρο στρατό.

Καθὼς ἔμπαινε στὸ διάδρομο, τὸ κουδοῦνι ξαναχτύπησε.

— Λῆ! οὔρλιαξε ἡ Τζίνα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χάρντυ ἄνοιγε τὴν πόρτα. Λῆ!...

Οἱ τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν σὰν κεραυνοὶ μέσα στὸ διαμέρισμα. Ἀκολούθησε ἕνα δευτερόλεπτο σιωπῆς κι' ὕστερα ἀκούστηκε ὁ πνιγμένος ἦχος ἑνὸς κορμιοῦ, ποὺ ἔπεφτε.

Ἡ Τζίνα ἔκλεισε τὰ μάτια της, ρίχτηκε μπρούμυτα στὸ κρεβάτι καὶ βάλθηκε νὰ οὐρλιάζη.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, ποὺ φύλαγαν στὸν κάτω προθάλαμο, περίμεναν τὸ Μόε, ὅταν βγῆκε ἀπὸ τ' ἀσανσέρ. Χρειάστηκαν πέντε σφαῖρες γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Καὶ πέθανε χαμογελῶντας, μὲ τὴν περρούκα πεσμένη στὸ σβέρκο του καὶ τὸ κιτρινογάλαζο φόρεμα σηκωμένο μέχρι τοὺς μαύρους μηρούς του.

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, λίγο μετὰ τὶς ὀχτώ, ἡ Βὰλ βγῆκε στὴ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου, φορῶντας μπλοὺ-τζῆνς καὶ τὸ σουτιὲν τοῦ μαγιώ της. Ὁ θυρωρός, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ, ἔτρεξε νὰ τῆς πάρη τὴ βαρειὰ τσάντα, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της.

— Πηγαίνω νὰ κάνω ἕνα πρωϊνὸ μπάνιο, τοῦ εἶπε ἐκείνη, καθὼς φόρτωνε τὴν τσάντα της στ' αὐτοκίνητο. Εἶναι εὐχάριστο νὰ ἔχης δική σου ὁλόκληρη τὴν πλάζ.

Ὁ θυρωρός, συνηθισμένος στὶς τρέλλες τῶν πλουσίων, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Τὴν κύτταξε ν' ἀνεβαίνη στ' αὐτοκίνητό της καὶ νὰ ἀπομακρύνεται, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύρισε στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ Βὰλ προχώρησε ἀρκετὰ στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά. Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς δὲ μποροῦσαν νὰ τὴ δοῦν πιὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ἄφησε τ' αὐτοκίνητό της στὴν ἀρχὴ τῆς ἀμμουδιᾶς καί, μὲ τὴν τσάντα της στὸ χέρι, κατηφόρισε πρὸς τὴ θάλασσα ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ψηλοὺς ἀμμόλοφους. Τέλος, ἀνακάλυψε μιὰ ἥσυχη γωνιά, ἐντελῶς ἐρημική.

Ἄφησε κάτω τὴν τσάντα καὶ μάζεψε ξύλα, ποὺ εἶχε φέρει τὸ κῦμα στὴν ἀκτή. Ὅταν ἔφτιασε ἕνα μεγάλο σωρό, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της μιὰ μποτίλια βενζίνης γιὰ ἀναπτῆρες καὶ μιὰ ἐφημερίδα. Μούσκεψε τὴν ἐφημερίδα μὲ βενζίνη καὶ τὴν ἔχωσε κάτω ἀπ' τὰ ξύλα. Ὕστερα, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα τὸ ματωμένο σακκάκι τοῦ Κρίς. Τὸ μούσκεψε κι' αὐτὸ μὲ βενζίνη, τὸ ἄφησε πάνω στὸ σωρὸ καί, ἀνάβοντας ἕνα σπίρτο, τὸ ἔρριξε πάνω στὸ σακκάκι.

Οἱ φλόγες ξεπήδησαν ἀμέσως. Ἡ Βὰλ ἀπομακρύνθηκε καὶ στάθηκε λίγο πιὸ κεῖ, κυττάζοντας τὴ φωτιά. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ σακκάκι εἶχε γίνει στάχτη, ποὺ ὁ μπάτης τὴ σκόρπιζε κιόλας στὴν πλάζ.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχε ἀπομείνει οὔτε ἕνα κομματάκι ὕφασμα, ἡ νέα γυναίκα ἔβγαλε τὸ μπλοὺ-τζὴν κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Καλύμπησε δέκα λεπτά, γύρι-

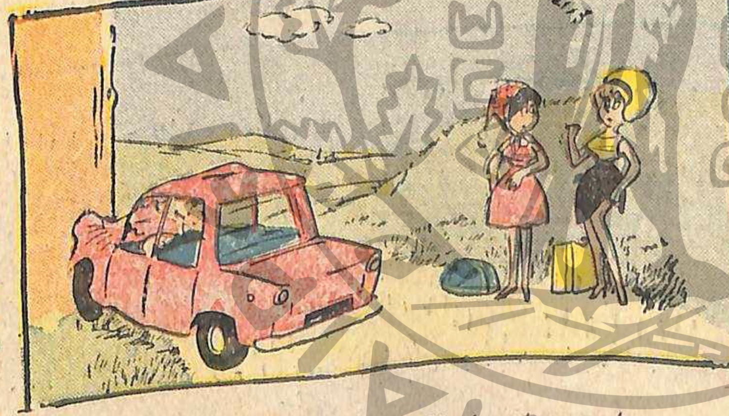

— Δὲν ἔπρεπε νὰ σηκώσης τόσο πολὺ τὴ φούστα σου!...

σε στὴν ἄμμο, σκόρπισε μ' ἕνα ξύλο τ' ἀποκαΐδια τῆς φωτιᾶς, σκουπίστηκε καὶ φόρεσε πάλι τὸ παντελόνι καὶ μιὰ μπλούζα.

Ἕνα τέταρτο ἀργότερα, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἔμεινε στὸ διαμέρισμά της μέχρι τὶς ἕντεκα κι' ὕστερα, ντυμένη μ' ἕνα ἁπλὸ φόρεμα καὶ πέδιλα, ξεκίνησε γιὰ τὴ νευρολογικὴ κλινική.

Ὁ δόκτωρ Γκούσταβ τὴ δέχτηκε στὸ γραφεῖο του.

— Ἔχω νέα γιὰ σᾶς, τῆς εἶπε. Ὁ δόκτωρ Ζίμμερμαν θὰ βρίσκεται ἐδῶ αὔριο τὸ ἀπόγευμα. Ἴσως δὲν ἔχετε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν, ἀλλὰ εἶναι ὁ καλύτερος χειροῦργος ἐγκεφάλου στὸν κόσμο. Ἀλληλογράφησα μαζί του, ἐνημερώνοντάς τον γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ συζύγου σας. Φαίνεται πὼς πιστεύει, ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη γι' αὐτὸν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐγώ. Ἄλλως τε, εἶναι γεγονὸς πὼς ὁ σύζυγός σας πηγαίνει καλύτερα. Κάνει μεγάλες προόδους, ἀλλὰ ὁ Ζίμμερμαν νομίζει πὼς μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι στὸν ἐγκέφαλο θὰ ἐξασφαλίση τὴν ἀπόλυτη θεραπεία του. Εἶναι αἰσιόδοξος, θὰ προτιμοῦσα, ὅμως, νὰ μὴν περιμένετε κανένα θαῦμα. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος γιὰ τὴν ἐξέλιξι. Πάντως, πιστεύω πὼς ἡ ἐπέμβασι τοῦ Ζίμμερμαν δὲν πρόκειται νὰ τὸν βλάψη. Ἀντίθετα...

Ἡ Βὰλ ἔμεινε ἀκίνητη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὰ γόνατά της.

— Δηλαδή, πρέπει ν' ἀποφασίσω ἐγώ; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ γιατρός. Κουβέντιασα μὲ τὸ σύζυγό σας. Θέλει νὰ ἐγχειρισθῆ. Φυσικά, ζητάω καὶ τὴ δική σας γνώμη, ἀλλὰ πιστεύω πὼς δὲν ἔχετε ὅλη τὴν εὐθύνη, ἀφοῦ αὐτὸς πῆρε ἤδη τὴν ἀπόφασί του.

— Δὲ φοβᾶμαι τὶς εὐθύνες, δήλωσε ἡ Βάλ. Τί θὰ συμβῆ, ἂν δὲν πετύχη ἡ ἐγχείρησι;

— Κατὰ τὸν Ζίμμερμαν, τίποτα... Ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ. Δὲν ἀντιμετωπίζουμε τὸ δίλημμα: θὰ γιατρευτῆ ἢ θὰ πεθάνη. Ὁ σύζυγός σας θὰ θεραπευθῆ ἐντελῶς, ἢ θὰ μείνη στὴ σημερινή του κατάστασι.

— Τότε, πρέπει νὰ γίνη ὁπωσδήποτε ἡ ἐγχείρησι, εἶπε ἡ Βάλ, ἀδίσταχτα. Δὲ θὰ κινδυνεύση καθόλου;

— Καθόλου. Ὁ Ζίμμερμαν ἔχει πετύχει σὲ πολλὲς παρόμοιες περιπτώσεις.

— Ἐσεῖς, ὅμως, δὲν εἴσαστε αἰσιόδοξος. Ἔτσι;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Ἁπλῶς, σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν πρέπει νὰ περιμένετε θαύματα, ὥστε, στὴ χειρότερη περίπτωσι, νὰ μὴν ἀπογοητευθῆτε.

— Καὶ πότε θὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἐγχείρησι;

— Ὁ δόκτωρ Ζίμμερμαν ἔρχεται αὔριο τ' ἀπόγευμα. Ἡ ἐγχείρησι θὰ γίνη μεθαύριο τὸ πρωΐ.

Ἡ Βὰλ σηκώθηκε.

— Πηγαίνω νὰ μιλήσω μὲ τὸν Κρίς. Εἶναι στὸν κῆπο;

— Ναί, θὰ τὸν βρῆτε εὔκολα.

— Πάντα ὑπὸ ἐπιτήρησι; ρώτησε ἡ Βάλ, κυττάζοντάς τον, ἀνήσυχα.

Ὁ γιατρὸς τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα ἐπαγγελματικὸ χαμόγελο.

— Ὄχι ἀκριβῶς ὑπὸ ἐπιτήρησι, κυρία Μπάρνετ, ἀπάντησε. Ἂς ποῦμε πὼς εἶναι πάντα ὑπὸ ἰατρικὴ παρακολούθησι.

— Ἂν πετύχη αὐτὴ ἡ ἐγχείρησι, θὰ ἐξακολουθήση νὰ εἶναι ὑπὸ παρακολούθησι;

— Φυσικά, ὄχι!

— Μά, πῶς θὰ καταλάβετε ἂν πέτυχε;

— Ἀπὸ διάφορα συμπτώματα, δήλωσε ὁ δόκτωρ Γκούσταβ μ' ἀμηχανία. Ἴσως περάσουν μερικοὶ μῆνες, ὥσπου νὰ εἴμαστε ἀπολύτως βέβαιοι γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπεμβάσεως. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸν βροῦμε ἐντελῶς ἀλλαγμένο, ἀμέσως μόλις σηκωθῆ ἀπ' τὸ χειρουργικὸ τραπέζι.

Κουβέντιασαν λίγο ἀκόμα κι' ὕστερα ἡ Βὰλ βγῆκε στὸν κῆπο. Ὁ Κρὶς διάβαζε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο. Ἡ νοσοκόμος, καθισμένη λίγα μέτρα μακρύτερα, ἔπλεκε. Χαιρέτησε τὴ Βὰλ μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ξανάσκυψε στὶς βελόνες της.

Ὁ Κρὶς σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔκλεισε τὸ βιβλίο, ἀφοῦ τσάκισε τὴν ἄκρη τῆς σελίδας, γιὰ νὰ μὴ τὴ χάση. Ἄφησε κάτω τὸ βιβλίο καὶ σηκώθηκε. Δὲν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Βάλ, ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του ἦταν κάπως πιὸ ζεστὸ ἀπ' τὴν περασμένη φορὰ καὶ ἡ νέα γυναίκα πρόσεξε μὲ ἱκανοποίησι πὼς εἶχε κάνει τὸν κόπο νὰ σηκωθῆ.

— Ἔμαθες τὰ νέα, σχετικὰ μὲ τὸ δόκτορα Ζίμμερμαν; τὴ ρώτησε, προσφέροντάς της ἕνα κάθισμα.

— Ναί, ἀπάντησε, πνίγοντας τὴ λαχτάρα της νὰ τὸν ἀγκαλιάση. Τί λὲς κι' ἐσύ, Κρίς;

— Εὐχαριστήθηκα πολύ, δήλωσε, ἐνῶ ξανακαθόταν στὴν πολυθρόνα του. Ἔχω ἀρχίσει νὰ πλήττω ἐδῶ μέσα. Ἂν μποροῦσα νὰ ξαναγυρίσω στὸ γραφεῖο μου!.. Εἶναι φοβερὸ νὰ μένω ἐδῶ, μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ μὲ παραφυλάει συνεχῶς.

— Ναί, θὰ ἦταν θαυμάσιο ἂν μποροῦσες νὰ ξαναπιάσης δουλειά! εἶπε ἡ Βάλ, προσπαθῶντας νὰ δείξη ἐνθουσιασμένη. Ὁ δόκτωρ Γκούσταβ φαίνεται γεμᾶτος ἐλπίδες. Μὰ δὲν πρέπει νὰ περιμένουμε πὼς θὰ γίνη ἀμέσως κανένα θαῦμα. Μοῦ εἶπε...

— Ὤ! ξέρω, τὰ ἴδια μοῦ εἶπε κι' ἐμένα. (Κύτταξε τὴν ἀλλέα, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του). Πῶς εἶναι ὁ πατέρας σου;

— Πολὺ καλά. Εἶναι πνιγμένος στὴ δουλειά, ὅπως πάντα. Θὰ μοῦ τηλεφωνήση ἀπόψε.

— Καλύτερα νὰ μὴν τοῦ πῆς τίποτα γιὰ τὸ Ζίμμερμαν. Ξέρεις τί ἄνθρωπος εἶναι. Ἂν δὲν πετύχη ἡ ἐπέμβασι, θὰ ξαναρχίση τὰ ἴδια.

— Ὄχι, δὲ θὰ τοῦ πῶ τίποτα, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ὑποσχέθηκε ζωηρὰ ἡ Βάλ.

— Εἶναι προτιμότερο, εἶπε ρίχνοντάς της μιὰ διαπεραστικὴ ματιά. Πῶς πᾶνε τὰ οἰκονομικά σου; Φαντάζομαι πὼς μποροῦμε νὰ πληρώσουμε αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι. Θὰ κοστίση πανάκριβα.

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τὰ ἔξοδα.

Ἡ Βὰλ δίστασε κι' ὕστερα, προσέχοντας τὴ νευρικότητα τοῦ ἄντρα της, ἀποφάσισε νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν ὑποχώρησα, δήλωσε.

Οἱ μῦς τοῦ Κρὶς σφίχτηκαν καὶ τὸ τίκ, στὴ γωνιὰ τῶν χειλιῶν του, δυνάμωσε.

— Μά, εἶναι λογικό; Μοῦ εἶχες πῆ πὼς θὰ πλήρωνες.

— Ναί, ἀλλὰ ἄλλαξα γνώμη. Πῆγα καὶ τὸν βρῆκα καὶ ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα πὼς μπλοφάριζε.

— Μπορεῖ νὰ ἔχουμε μπλεξίματα, εἶπε στενοχωρημένα ὁ Κρίς. Ἂν πετύχη ἡ ἐγχείρησι, δὲ θὰ ἤθελα νὰ μὲ συλλάβουν, ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ξαναρχίζω τὴ ζωή μου.

— Γιατί νὰ σὲ συλλάβουν;

Ὁ Κρὶς δίστασε γιὰ λίγο.

— Αὐτὸς ὁ ἐκβιαστής, μπορεῖ νὰ θελήση νὰ ἐκδικηθῆ, εἶπε τέλος. Νομίζω πὼς εἶναι προτιμότερο νὰ τοῦ δώσουμε ὅσα ζήτησε.

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει ἂν προσπαθήση νὰ ἐκδικηθῆ; Δὲν ἔκανες τίποτα, Κρίς. Γιατί, λοιπόν, ἀνησυχεῖς;

Σήκωσε τὸ χέρι μέχρι τὸ στόμα του, γιὰ νὰ κρύψη τὸ τίκ.

— Δὲν καταφέρνω νὰ θυμηθῶ τί συνέβη ἐκείνη τὴ νύχτα. Μπορεῖ νὰ ἔκανα κάτι... (Σταμάτησε, ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ὕστερα συνέχισε): Πότε-πότε, ἔχω μιὰ ἀόριστη ἰδέα πὼς ἔκανα πραγματικὰ κάτι.

Ἡ Βὰλ στέναξε. Πέρασαν μερικὲς στιγμές, ὥσπου νὰ μπορέση νὰ κάνη σταθερὴ τὴ φωνή της καὶ νὰ ρωτήση:

— Θυμᾶσαι τὴ γυναίκα μὲ τοὺς ἐλέφαντες;

— Ναί, γιατί;

— Τὴ σκέφτηκα πολύ. Συλλογίστηκα μήπως φοροῦσε ἕνα μπρασελὲ μὲ μικρὰ ἐλεφαντάκια καὶ μήπως ἦταν αὐτό, ποὺ σὲ κάνει νὰ θυμᾶσαι ἐλέφαντες.

Φάνηκε κατάπληκτος καὶ μετὰ χτύπησε τὸ γόνατό του.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι! Τὸ πέτυχες! Τώρα τὸ θυμᾶμαι. Φοροῦσε ἕνα μπρασελὲ ἀπ' ὅπου κρέμονταν ἐλεφαντάκια. (Τὰ μάτια του στένεψαν). Αὐτὴ μᾶς ἐκβιάζει;

— Ὄχι. Χτὲς εἶδα μιὰ κοπέλλα στὸ ἑστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου. Φοροῦσε ἕνα τέτοιο μπρασελέ. Ἦταν πολὺ γοητευτική. Εἶχε ἕνα παράξενο πρόσωπο, μὲ πλακουτσὴ μυτίτσα, ἀλλὰ πολὺ ἑλκυστικό.

Ὁ Κρὶς πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπό του. Σκέφτηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ὕστερα εἶπε συλλογισμένα:

— Ναί, αὐτὴ ἦταν. Τὴ βλέπω πολὺ καλά, τώρα...

— Μοῦ εἶπες πὼς σοῦ προκάλεσε οἶκτο. Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα τὴ λυπόσουνα;

— Δὲν ξέρω. Τὸ εἶπα πραγματικά, αὐτό: (Τὸ πρόσωπό του ξαναπῆρε ἀπότομα τὴ μακρυνή του ἔκφρασι. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶχε πέσει μιὰ κουρτίνα ἀνάμεσα στὰ μάτια του καὶ τὸ μυαλό του καὶ πὼς ἡ Βὰλ δὲν ἦταν πιὰ τίποτα γι' αὐτόν). Λέω ἕνα σωρὸ πράγματα, χωρὶς νὰ τὰ πιστεύω.

Ἡ Βὰλ κατάλαβε πὼς ἔχανε τὴν ὥρα της, προσπαθῶντας νὰ μαζέψη κι' ἄλλες πληροφορίες, κι' ἄλλαξε κουβέντα. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸ πρωϊνό της μπάνιο. Τὴν ἄκουγε εὐγενικά, ἀλλὰ ἐκείνη ἔβλεπε πὼς δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου. Μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτά, σηκώθηκε.

— Θὰ σὲ ξαναδῶ αὔριο, Κρίς. Ἴσως μπορέσω νὰ μιλήσω στὸ Ζίμμερμαν.

— Εἶσαι σίγουρη πὼς δὲν πρέπει νὰ δώσουμε τίποτα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε, ρίχνοντάς της ἕνα λοξὸ βλέμμα.

— Σὲ ποιὸν ἄνθρωπο, Κρίς;

— Σ' ἐκεῖνο τὸν ἐκβιαστή, τῆς ἀπάντησε ἀνυπόμονα.

— Ναί.

Τὰ μακρυά, ἀδύνατα δάχτυλά του, βάλθηκαν νὰ χαϊδεύουν νευρικὰ τὸ ἕνα του γόνατο.

— Ἴσως εἶναι λάθος, ποὺ δὲν τὸν πληρώνουμε.

— Ἐπιμένω πὼς θὰ ἦταν ἀνοησία νὰ τὸν πληρώσουμε. Γιατί θέλεις, σώνει καὶ καλά, νὰ ὑποχωρήσουμε;

Τὸ νευρικὸ τὶκ στὸ στόμα του τὸν εἶχε ξαναπιάσει, χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— Τί εἶναι;

— Ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ.

Ὁ Κρὶς ρίγησε.

— Αὐτοὶ οἱ τύποι εἶναι πάντα ἐπικίνδυνοι. Καλύτερα νὰ τοῦ δώσης ὅσα ζητάει.

— Δὲ θέλεις νὰ μάθης γιατί προσπάθησε νὰ μᾶς ἐκβιάση;

Μιὰ περίεργη ἔκφρασι πλημμύρισε τὰ μάτια τοῦ Κρίς, ἐνῶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, δὲ θέλω νὰ τὸ μάθω. Δὲ νοιώθω καλά, ξέρεις. Δὲ θέλω νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τέτοια πράγματα. Οἱ ἄνθρωποι λένε τόσες ἀηδιαστικὲς ψευτιὲς γιὰ τοὺς ἄλλους! Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τὶς δικές του.

Αὐθόρμητα, ἡ Βὰλ ἄνοιξε τὴν τσάντα της, ἔβγαλε τὸ χρυσὸ ἀναπτῆρα καὶ τὸν ἔβαλε στὴ χούφτα τοῦ ἄντρα της.

— Κρίς, βρῆκα αὐτό.

Τὸν κύτταξε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἀνατρίχιασε καὶ τὸν πέταξε κάτω, ὅπως πετάει κανεὶς ἕνα συχαμένο ἔντομο.

Ὕστερα, ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζη. Ἡ ἔκφρασί του τὴν τρόμαξε. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ Κρίς. Δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο. Σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του μὲ

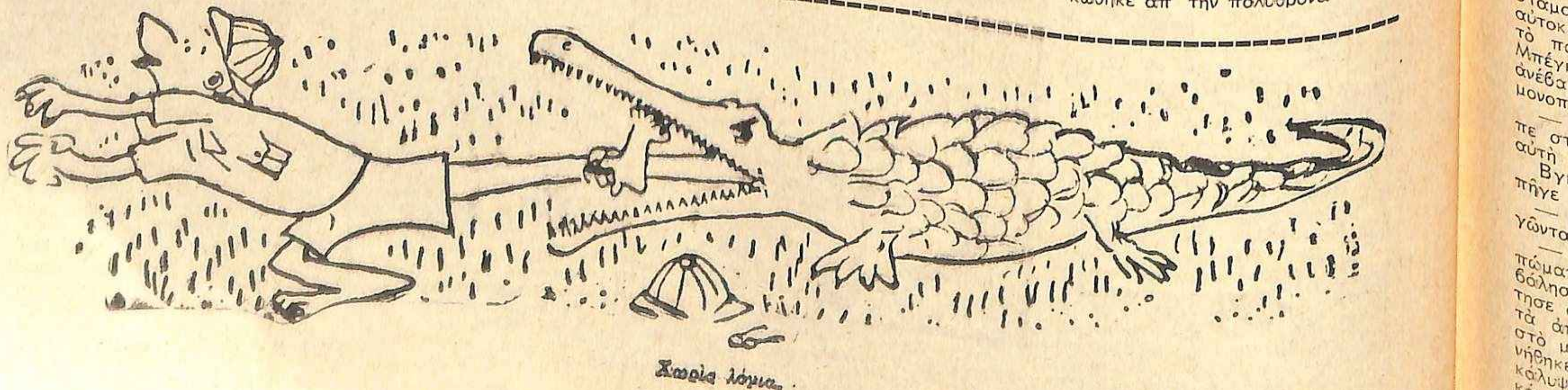

Χωρίς λόγια.

τόσο ἀπειλητικὸ τρόπο, ποὺ ἡ Βὰλ ὀπισθοχώρησε. Τὰ δόντια του ἦταν σφιγμένα, ἡ ἀνάσα του ἀκουγόταν σφυριχτὴ καὶ τὰ χέρια του, μὲ τὰ συσπασμένα δάχτυλα, γρατζούνιζαν τὸν ἀέρα...

— Κρίς! οὔρλιαξε, ἔξαλλη.

— Σὲ βαρέθηκα! δήλωσε, μὲ χαμηλὴ φωνή, μ' ἕνα εἶδος τρομαχτικοῦ μουρμουρητοῦ. Θὰ σὲ σκοτώσω, ὅπως σκότωσα τὴν ἄλλη!

Ἡ νοσοκόμα ἔφτασε τρέχοντας πίσω του. Τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς καρποὺς μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ δύναμι καὶ τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὴν πλάτη, σὲ μιὰ λαβὴ τζοῦντο. Ἀνίκανος νὰ τῆς ξεφύγη, ὁ Κρὶς κεραυνοβολοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὴ Βάλ. Τὸ ἀπαίσιο τὶκ εἶχε παραμορφώσει ἐντελῶς τὸ στόμα του. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς μιὰ φιδίσια γλῶσσα κυμάτιζε κάτω ἀπ' τὸ δέρμα του...

— Φύγετε, εἶπε ἐπιταχτικὰ ἡ νοσοκόμος. Καλέστε τὸ δόκτορα Γκούσταβ. Κάντε γρήγορα, ὅσο τὸν κρατάω.

Ἡ Βὰλ γύρισε κι' ἔτρεξε σὰν τρελλὴ στὴν κλινική. Στὴν ἄκρη τῆς ἀλλέας, διέκρινε ἕνα νοσοκόμο, ποὺ σήκωσε τὸ κεφάλι, βλέποντάς την νὰ τρέχη.

Τοῦ ἐξήγησε, μὲ κομμένη ἀνάσα, τί εἶχε συμβῆ κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔτρεχε νὰ βοηθήση τὴ νοσοκόμα, ἡ Βὰλ ἔπεσε γονατιστὴ στὰ χόρτα κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὶς χοῦφτες της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἡ Βὰλ ἔκαιγε τὸ σακκάκι τοῦ ἄντρα της, ὁ Τέρρελ τέλειωνε τὸ ἀγαπημένο του κολατσιό, μὲ αὐγὰ καὶ τηγανητὸ μπαίηκον.

Πρὶν ἀπὸ λίγο, ὁ Τζάκομπς εἶχε ὁδηγήσει τὴν κυρία Πρέσκοτ, τὴν Ἄντζελ καὶ τὴν ἀρκούδα της, πίσω στὸ μοτὲλ Πάρκ.

Οἱ Τέρρελ εἶχαν ἀνασάνει μ' ἀνακούφισι, βλέποντάς τους νὰ φεύγουν. Ἡ μικρὴ εἶχε καταχραστῆ τὴν καλωσύνη τοῦ ἀστυνόμου...

Ἐνῶ ἔτρωγε, ὁ Τέρρελ συλλογιζόταν τὰ γεγονότα τῆς περασμένης μέρας. Ὁ Τζάκο κι' ὁ Μόε εἶχαν βγῆ ἀπ' τὴ μέση. Σκέφτηκε μὲ λύπη τὸν ἀστυφύλακα, ποὺ εἶχε σκοτώσει ὁ Μόε. Ὁ Χάρντυ ἦταν κι' αὐτὸς νεκρός, μὰ δὲν τὸν λυπόταν. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Τζάκο καὶ τοῦ Μόε, ἡ ὑπόθεσι Χενεκέϋ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ κλεισμένη. Ἀπόμενε ἡ δολοφονία τῆς Σοῦ Πάρνελ. Μέχρι τώρα, δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο. Ὑπῆρχε, ὅμως, ἡ περίεργη ἱστορία τῆς Βὰλ Μπάρνετ, ποὺ εἶχε δώσει 20 χιλιάδες δολλάρια στὸν Ὄμερ Χαίρη. Ὁ Τέρρελ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος πὼς ὁ Χαίρη ἐξεβίαζε τὴν κυρία Μπάρνετ, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα, ἀφοῦ ἐκείνη ἀρνιόταν νὰ μιλήση.

Τέλειωνε τὸ δεύτερο φλυτζάνι τοῦ καφέ του, ὅταν ἄκουσε νὰ σταματάη μπροστὰ στὸ σπίτι ἕνα αὐτοκίνητο. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο κι' εἶδε τὸν Τζὸε Μπέγκλερ καὶ τὸν Φρέντ Χές, ποὺ ἀνέβαιναν μὲ μεγάλα βήματα τὸ μονοπάτι τοῦ κήπου.

— Κι' ἄλλα μπλεξίματα! εἶπε στὴν Κάρολιν. Τί νὰ θέλουν, αὐτὴ τὴ φορά;

Βγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία καὶ πῆγε νὰ τοὺς ἀνοίξη τὴν πόρτα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁδηγῶντας τους στὸ σαλόνι.

— Πῆρα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ Χάρντυ, ὅταν τὸν κουβάλησαν στὸ νεκροτομεῖο, ἀπάντησε ὁ Ἔς. Τὰ σύγκρινα μ' ὅλα τὰ ἀποτυπώματα, ποὺ βρέθηκαν στὸ μπουνγκαλόου, ὅπου δολοφονήθηκε ἡ Σοῦ Πάρνελ, καὶ ἀνακάλυψα πὼς ὑπῆρχαν καὶ τὰ δικά του. Ἐπομένως, πέρασε ἀπὸ κεῖ. Ἐξέτασα καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ Χενεκέϋ. Ὑπῆρχαν κι' ἐκεῖ ἀποτυπώματα τοῦ Χάρντυ.

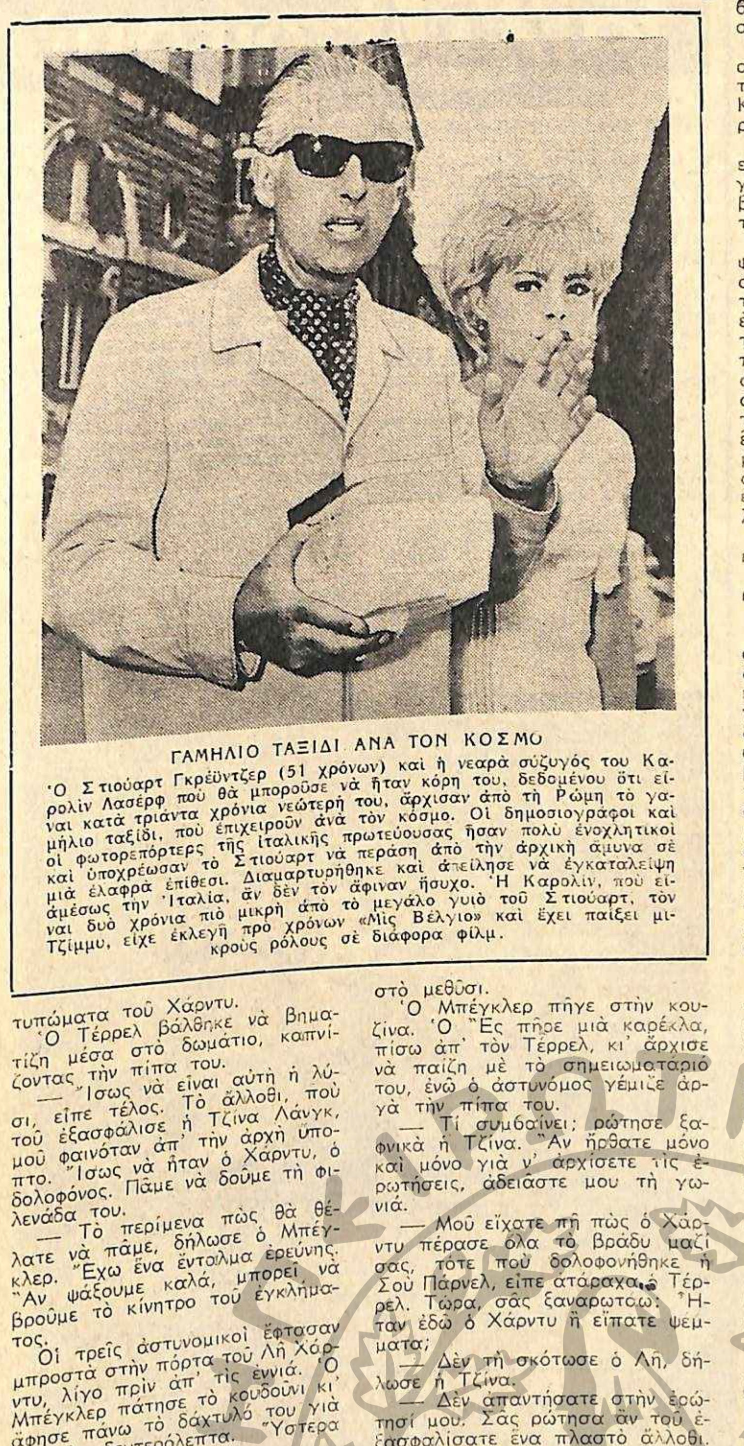

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ὁ Στιούαρτ Γκρεϋντζερ (51 χρόνων) καὶ ἡ νεαρὰ σύζυγός του Καρολὶν Λασέρφ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν κόρη του, δεδομένου ὅτι εἶναι κατὰ τριάντα χρόνια νεώτερή του, ἄρχισαν ἀπὸ τὴ Ρώμη τὸ γαμήλιο ταξίδι, ποὺ ἐπιχειροῦν ἀνὰ τὸν κόσμο. Οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ φωτορεπόρτερς τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας ἦσαν πολὺ ἐνοχλητικοὶ καὶ ὑποχρέωσαν τὸ Στιούαρτ νὰ περάση ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἄμυνα σὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἐπίθεσι. Διαμαρτυρήθηκε καὶ ἀπείλησε νὰ ἐγκαταλείψη ἀμέσως τὴν Ἰταλία, ἂν δὲν τὸν ἄφιναν ἥσυχο. Ἡ Καρολίν, ποὺ εἶναι δυὸ χρόνια πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὸ μεγάλο γυιὸ τοῦ Στιούαρτ, τὸν Τζίμμυ, εἶχε ἐκλεγῆ πρὸ χρόνων «Μὶς Βέλγιο» καὶ ἔχει παίξει μικροὺς ρόλους σὲ διάφορα φίλμ.

Ὁ Τέρρελ βάλθηκε νὰ βηματίζη μέσα στὸ δωμάτιο, καπνίζοντας τὴν πίπα του.

— Ἴσως νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ λύσι, εἶπε τέλος. Τὸ ἄλλοθι, ποὺ τοῦ ἐξασφάλισε ἡ Τζίνα Λάνγκ, μοῦ φαινόταν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὕποπτο. Ἴσως νὰ ἦταν ὁ Χάρντυ, ὁ δολοφόνος. Πᾶμε νὰ δοῦμε τὴ φιλενάδα του.

— Τὸ περίμενα πὼς θὰ θέλατε νὰ πᾶμε, δήλωσε ὁ Μπέγκλερ. Ἔχω ἕνα ἔνταλμα ἐρεύνης. Ἂν ψάξουμε καλά, μπορεῖ νὰ βροῦμε τὸ κίνητρο τοῦ ἐγκλήματος.

Οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Λὴ Χάρντυ, λίγο πρὶν ἀπ' τὶς ἐννιά. Ὁ Μπέγκλερ πάτησε τὸ κουδοῦνι κι' ἄφησε πάνω τὸ δάχτυλό του γιὰ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα. Ὕστερα περίμεναν.

Οἱ στιγμὲς περνοῦσαν. Ὁ Μπέγκλερ ξαναπάτησε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ διάπλατη. Στὸ κατῶφλι στεκόταν ἡ Τζίνα, μὲ ἀνέκφραστο πρόσωπο καὶ μαύρους κύκλους γύρω ἀπ' τὰ μάτια. Φοροῦσε μιὰ λουλουδάτη ρόμπα κι' ἦταν ξυπόλυτη. Φαινόταν πὼς μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἀπ' τὸν τρόπο, ποὺ μισόκλεινε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ δῆ τοὺς ἐπισκέπτες, ὁ Τέρρελ κατάλαβε πὼς ἦταν μεθυσμένη.

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, τῆς εἶπε, προχωρῶντας κι' ἀναγκάζοντάς την νὰ παραμερίση.

Μπῆκε στὸ διάδρομο.

Ἡ Τζίνα σήκωσε τοὺς ὤμους της ἀδιάφορα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σαλόνι, τρικλίζοντας. Φάνηκε ἀνακουφισμένη, ὅταν ἔπεσε, ἐπιτέλους, σὲ μιὰ βαθειά, ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα. Ἀφοῦ ἔτριψε τὰ μάτια της, χασμουρήθηκε καὶ κύτταξε τὸν Τέρρελ χωρὶς νὰ τὸν βλέπη.

— Φτιάσε της λίγο καφέ, εἶπε αὐτὸς στὸ Μπέγκλερ. Εἶναι τύφλα στὸ μεθῦσι.

Ὁ Μπέγκλερ πῆγε στὴν κουζίνα. Ὁ Ἔς πῆρε μιὰ καρέκλα, πίσω ἀπ' τὸν Τέρρελ, κι' ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τὸ σημειωματάριό του, ἐνῶ ὁ ἀστυνόμος γέμιζε ἀργὰ τὴν πίπα του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Τζίνα. Ἂν ἤρθατε μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀρχίσετε τὶς ἐρωτήσεις, ἀδειάστε μου τὴ γωνιά.

— Μοῦ εἴχατε πῆ πὼς ὁ Χάρντυ πέρασε ὅλο τὸ βράδυ μαζί σας, τότε ποὺ δολοφονήθηκε ἡ Σοῦ Πάρνελ, εἶπε ἀτάραχα ὁ Τέρρελ. Τώρα, σᾶς ξαναρωτάω: Ἦταν ἐδῶ ὁ Χάρντυ ἢ εἴπατε ψέμματα;

— Δὲν τὴ σκότωσε ὁ Λή, δήλωσε ἡ Τζίνα.

— Δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησί μου. Σᾶς ρώτησα ἂν τοῦ ἐξασφαλίσατε ἕνα πλαστὸ ἄλλοθι. Ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω πὼς βρισκόταν στὸ δωμάτιο αὐτῆς τῆς γυναίκας, στὸ μοτέλ, τὴ νύχτα, ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα.

— Τί σημασία ἔχει ποῦ βρισκόταν, ἀφοῦ εἶναι νεκρὸς πιά; ρώτησε ἐπιθετικὰ ἡ Τζίνα, ἀνάβοντας τσιγάρο.

— Εἴπατε ψέμματα, ναὶ ἢ ὄχι, ὅταν ἰσχυρισθήκατε πὼς ἦταν μαζί σας ἐκεῖνο τὸ βράδυ; ἐπέμεινε ὁ Τέρρελ, μὲ σκληρότερο τόνο.

— Ὤ! Ἀφῆστε με ἥσυχη. Τί σᾶς νοιάζει πιά; Εἶναι νεκρός! Ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ ἀγάπησα ποτέ! Εἶναι νεκρός! Ἀδειάστε μου τὴ γωνιά! (Σηκώθηκε καὶ προχώρησε τρικλίζοντας πρὸς τὴν πόρτα, τὴ στιγμή, ποὺ ἔμπαινε ὁ Μπέγκλερ μὲ τὴν καφετιέρα στὸ ἕνα του χέρι καὶ τὸ φλυτζάνι στὸ ἄλλο). Κι' ἐσεῖς! Ἀδειάστε μου τὴ γωνιά! οὔρλιαξε.

Καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ σπρωξιά. Ἡ καφετιέρα τοῦ ξεφυγε ἀπ' τὸ χέρι καὶ χτύπησε στὸν τοῖχο. Ὁ καφὲς ἄρχισε νὰ χύνεται, ἐνῶ ἡ Τζίνα, ξεφεύγοντας ἀπ' τὸν Μπέγκλερ, χώθηκε στὴν κρεβατοκάμαρά της καὶ χτύπησε πίσω της τὴν πόρτα.

Ὁ Μπέγκλερ ἔπνιξε μιὰ βλαστήμια κι' ἄφησε τὸ φλυτζάνι στὸ τραπέζι, ποὺ βρῆκε μπροστά του. Κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν Τέρρελ.

— Ἄφησέ την, γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Τέρρελ. Ἂς ψάξουμε λίγο κι' ἂς δοῦμε ἂν μπορέσουμε νὰ βροῦμε τὸ κίνητρο τοῦ ἐγκλήματος.

Οἱ τρεῖς ἄντρες βάλθηκαν νὰ ψάχνουν μεθοδικὰ τὸ διαμέρισμα, ἀφίνοντας τελευταῖο τὸ δωμάτιο τῆς Τζίνας. Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ἐρευνῶντας τὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Χάρντυ, ὁ Ἔς βρῆκε αὐτό, ποὺ γύρευαν. Μέσα σ' ἕνα μεγάλο φάκελλο, κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα ἀντίγραφο τοῦ Πικασσό, πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ Χάρντυ, ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ σημειωματάριο μὲ δερμάτινο ντῦμα, ἕνα γράμμα, ποὺ ἀπευθυνόταν στὴ Τζίνα καὶ δύο ἐπιταγές, τῶν πέντε χιλιάδων δολλαρίων ἡ κάθε μιά.

Ὁ Τέρρελ κάθησε στὸ κρεβάτι καὶ διάβασε τὸ γράμμα:

Ὁ Τέρρελ κάθησε στὸ κρεβάτι καὶ διάβασε τὸ γράμμα:

«Γλυκειά μου Τζίνα,

Ἂν μοῦ συμβῆ τίποτα, δῶσε στὴν ἀστυνομία τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ φακέλλου. Ἡ Σοῦ ἀνακάλυψε τὴν κομπίνα μου μὲ τὰ τσιγάρα μαριχουάνας. Μὲ ἐκβιάζει ἀπὸ τότε, ποὺ τὴν ἐγκατέλειψα. Ἔχει ἀντίτυπα τῶν κρυφῶν βιβλίων μου, ποὺ εἶναι ἀρκετά, γιὰ νὰ μὲ χώσουν δέκα χρόνια φυλακή. Εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μὲ ἀρμέξη μέχρι τὸ τέλος, ἀλλά, ἂν πάθω κανένα ἀτύχημα, θέλω νὰ πληρώση γιὰ τοὺς μπελάδες, ποὺ μοῦ δημιούργησε. Δῶσε τὴν ἀτζέντα καὶ τὶς ἐπιταγὲς στὸν Τέρρελ. Ἂν δὲ μπορέση νὰ τὴν πιάση αὐτός, δὲ θὰ μπορέση κανείς.

Λή».

Ὁ Τέρρελ ἔρριξε μερικὲς ματιὲς στὸ σημειωματάριο κι' ὕστερα κύτταξε τὸ Μπέγκλερ, ποὺ κάπνιζε.

— Νά τὸ κίνητρο τοῦ ἐγκλήματος. Βαρέθηκε νὰ πληρώνη καὶ τὴ σκότωσε. Τὴν ξεκοίλιασε, γιὰ νὰ μᾶς κάνη νὰ πιστέψουμε πὼς ὁ ἔνοχος εἶναι κάποιος τρελλὸς σαδιστής. Τώρα, θὰ πάω νὰ μιλήσω λίγο στὴ μικρή.

— Νὰ σᾶς συνοδεύσω; ρώτησε πρόθυμα ὁ Μπέγκλερ.

— Φυσικά.

Οἱ δυὸ ἄντρες μπῆκαν στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Τζίνα. Τὴ βρῆκαν ντυμένη, νὰ κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, μ' ἕνα ποτήρι οὐΐσκυ στὸ χέρι.

— Ἡ Σοῦ Πάρνελ ἐξεβίαζε τὸ Χάρντυ, τῆς εἶπε ὁ Τέρρελ. Νά ἡ ἀπόδειξι. (Τῆς ἔδειξε τὸ σημειωματάριο καὶ τὸ γράμμα). Τώρα, μιλῆστε. Εἴπατε ψέμματα ὅταν ἰσχυριστήκατε πὼς βρισκόταν ἐδῶ τὴ νύχτα τοῦ φόνου. Ἔτσι;

Ἡ Τζίνα κύτταξε σκυθρωπὰ τὸ μισο-ἄδειο ποτήρι της καί, τέλος, σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ λοιπόν; Τί σημασία ἔχει; Ναί, εἶπα ψέμματα. Μὰ δὲν τὴ σκότωσε αὐτός. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ τὸν κατηγορήσετε γιὰ δολοφόνο, μετὰ τὸ θάνατό του!

Ὁ Τέρρελ κάθησε κι' ἔκανε νόημα στὸ Μπέγκλερ. Ἐκεῖνος πῆγε νὰ σταθῆ μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ καρνέ του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ γράψη.

— Ἀφοῦ εἴσαστε τόσο σίγουρη, τότε ποιὸς τὴ σκότωσε; ρώτησε ὁ Τέρρελ.

— Ὤ! Κάποιος τύπος! ἀπάντησε ἀδιάφορα ἡ Τζίνα. Ἕνας μουρλός! Στὴν ἀρχή, δὲν ἤξερα πὼς ἦταν μουρλός, ἀλλά, σιγὰ-σιγά, τὸ κατάλαβα.

— Τί παραμύθια εἶναι αὐτά; ἀπόρησε ὁ Τέρρελ, σκύβοντας πιὸ κοντά της. Γιὰ ποιὸν λέτε; Τί ξέρετε γι' αὐτόν;

— Εἶναι ἕνας τύπος, ποὺ τὸν

συνάντησα τυχαῖα, ἀπάντησε ἡ Τζίνα.

Φούσκωσε τὰ μάγουλά της κι' ἄφησε τὸν ἀέρα νὰ βγῆ σφυρίζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χείλια της. Συγχρόνως, σήκωσε μιὰ τούφα μαλλιά, ποὺ ἔπεφταν στὰ μάτια της.

Ὁ Τέρρελ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν πάρα πολὺ μεθυσμένη.

— Δὲν ἀρχίζουμε ἀπ' τὴν ἀρχή; εἶπε. Πῶς βρεθήκατε ἀνακατεμένη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

— Ἀνακάλυψα τὸ γράμμα καὶ τὸ σημειωματάριο, ὅπως κι' ἐσεῖς τώρα, ἀπάντησε ἡ Τζίνα, κυττάζοντας ἐπίμονα τὸ ποτῆρι της. Τὸ φανταζόμουνα πὼς ὁ Λῆ εἶχε μπελάδες μ' αὐτὸ τὸ παλιοθήλυκο, ἀλλὰ χρειάστηκε νὰ βρῶ τὸ γράμμα καὶ τὸ σημειωματάριο, γιὰ νὰ καταλάβω πὼς ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴν τοῦ ἀφίση οὔτε σέντσι. Ἤθελα νὰ τὸν παντρευτῶ. Τὸν ἀγαποῦσα. Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ τὴ βγάλω ἀπ' τὴ μέση, αὐτὴ τὴ βρωμιάρα. Ἂν ἔπρεπε νὰ ξοδεύη τὰ λεφτά του γιὰ μιὰ γυναῖκα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ ἤμουνα ἐγὼ κι' ὄχι ἐκείνη.

»Ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ Λῆ νόμιζε πὼς εἶχα βγῆ, τῆς τηλεφώνησε. Παρακολούθησα τὴ συνομιλία τους ἀπ' τὸ δεύτερο τηλέφωνο. Ἔδωσαν ραντεβοῦ στὸ μοτὲλ «Πάρκ». Θὰ τῆς ἔδινε ἄλλες πέντε χιλιάδες δολλάρια. Τότε, ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ τὴ βρῶ καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ μοῦ δώση τὰ χαρτιά, ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει.

Σηκώθηκε, διέσχισε τὸ δωμάτιο, παραπατῶντας, κι' ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ ντουλαπιοῦ, γιὰ νὰ βγάλη ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἕνα κυνηγετικὸ μαχαῖρι μὲ φαρδειὰ λεπίδα. Γύρισε πίσω καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Τέρρελ.

— Πῆρα μαζί μου αὐτό. Σκόπευα νὰ τὴ δείρω, νὰ τὴ δέσω καὶ νὰ τὴν ἀπειλήσω πὼς θὰ τῆς χάραζα τὸ πρόσωπο. Καὶ θὰ τὸ ἔκανα, ἂν χρειαζόταν! Ἀλλὰ πίστευα πὼς θὰ μοῦ ἔδινε τὰ χαρτιά, πρὶν ἀναγκαστῶ νὰ φτάσω μέχρι ἐκεῖ.

Ὁ Τέρρελ ἐξέτασε τὸ μαχαῖρι. Κοντὰ στὴ λαβή του ὑπῆρχαν κάτι σκοῦροι λεκέδες. Τὸ ἄφησε προσεχτικὰ πάνω στὸ κομοδῖνο, πρὶν ρωτήση:

— Καὶ τί ἔγινε ὕστερα;

— Ὅταν ὁ Λῆ ἔφυγε γιὰ τὸ μοτέλ, νοίκιασα ἕνα αὐτοκίνητο. Δὲ σκόπευα νὰ τὴ σκοτώσω, ἀλλά, ἂν δὲν ὑποχωροῦσε, θὰ ἔφτανα μέχρι τὰ ἄκρα κι' ἤθελα νὰ εἶμαι σίγουρη πὼς κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἀκολουθήση τὰ ἴχνη μου. Γι' αὐτό, δὲν πῆρα τὸ δικό μου αὐτοκίνητο.

Σταμάτησε, σκούπισε τὸ πρόσωπό της μὲ τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ της καὶ κύτταξε τὸ Μπέγκλερ.

— Μήπως δὲν προφταίνετε νὰ γράφετε; τὸν ρώτησε.

— Κάθε ἄλλο, τὴ βεβαίωσε σαρκαστικὰ ἐκεῖνος.

— Μά, γιὰ νὰ νοικιάση κανεὶς αὐτοκίνητο, πρέπει νὰ δείξη τὴν ἄδεια ὁδηγοῦ, ποὺ ἔχει, παρατήρησε ὁ Τέρρελ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.775

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113 — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκία 710.752.

Τὰ ΖΩΑ τοῦ σπιτιοῦ σας

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Τὰ κουτάβια, ἀπὸ τοὺς 2 ὡς τοὺς 4 μῆνες χρειάζονται τέσσερα γεύματα τὴν ἡμέρα...

ΕΔΩ καὶ 3.000 χρόνια, ὁ σκύλος εἶναι ὁ πιστότερος φίλος τοῦ ἀνθρώπου. Κανένα ἄλλο οἰκιακὸ ζῶο δὲν εὐχαριστιέται περισσότερο μὲ τὴν ἀνθρώπινη συντροφιά.

Γιὰ νὰ εἶναι τὸ σκυλί σας γερὸ κι' εὐτυχισμένο, ἀκολουθῆστε τοὺς ἑξῆς λίγους καὶ ἁπλοὺς κανόνες:

ΤΡΟΦΗ. Ὅταν γίνουν 6 ἑβδομάδων, τὰ κουταβάκια παύουν πιὰ νὰ θηλάζουν. Ἀρχίζετε τότε νὰ τοὺς δίνετε κρέας ψιλοκομμένο, γάλα, ρύζι, κλπ. Γενικά, ἀπὸ τοὺς 2 ὡς τοὺς 4 μῆνες, χρειάζονται τέσσερα γεύματα τὴν ἡμέρα, 4-8 μηνῶν τρία καὶ 8-12 μηνῶν δύο τὴν ἡμέρα.

Συμπληρώνοντας ἕνα χρόνο ζωῆς, ὁ σκύλος θεωρεῖται πιὰ ἐνήλικος καὶ χρειάζεται μόνο ἕνα φαγητὸ τὴν ἡμέρα (ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μικρὰ σκυλάκια «τοῦ καναπέ», ποὺ θέλουν δύο ἢ τρία). Κατὰ γενικὸ κανόνα, οἱ ἀνάγκες του σὲ τροφὴ εἶναι 50 γραμμάρια τὴν ἡμέρα γιὰ κάθε κιλὸ βάρους του. Ἔτσι, ἕνα λυκόσκυλο, π. χ., ποὺ ζυγίζει 30 κιλά, θέλει 1½ κιλὸ φαγητό.

Οἱ πιὸ κατάλληλες τροφὲς γιὰ τὰ σκυλιὰ εἶναι: κρέας ὠμὸ ἢ λίγο μαγερεμένο, βραστὸ ψάρι, καλὰ βρασμένα ἢ ψημένα ἐντόσθια, εἰδικὰ «μπισκότα», ρύζι κουάκερ ἢ ἄλλα δημητριακά. Χρειάζονται ἐπίσης μιὰ ποσότητα χορταρικῶν καὶ λαδιοῦ.

Ἀπαγορεύονται τὰ μικρὰ κόκκαλα, ἰδίως ἀπὸ κουνέλι ἢ πουλερικό, γιατὶ μπορεῖ νὰ τοὺς τρυπήσουν τὰ ἔντερα καὶ νὰ τοὺς προκαλέσουν ὀδυνηρὸ θάνατο. Ἀποφεύγεται ἐπίσης τὸ χοιρινὸ κρέας, τὸ ὠμὸ ψάρι, τὶς τηγανητὲς ἢ τὶς πολὺ ἁλμυρὲς τροφές, τὶς πατάτες, τὰ γλυκά, τὴ σοκολάτα.

Βάζετέ τους τὸ φαγητὸ καλύτερα σὲ μιὰ γαβάθα, παρὰ σὲ πιάτο, γιὰ νὰ μὴ τὸ χύνουν ἀπ' ἔξω τρώγοντας.

Σ' ἕνα ἄλλο δοχεῖο θὰ τοὺς βάζετε καθαρὸ νερό, δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ δοχεῖα πρέπει νὰ πλένωνται συχνά.

ΥΠΝΟΣ. Καλύτερα νὰ κοιμοῦνται τὰ σκυλιὰ μέσα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὸ φυλᾶνε ἀποτελεσματικώτερα. Τοὺς φτιάνετε ἕνα «κρεβάτι» λίγο ψηλότερο ἀπ' τὸ πάτωμα, καὶ γουβωτό, ὥστε νὰ τὰ προφυλάσση ἀπ' τὰ ρεύματα, ποὺ σχηματίζονται κάτω ἀπὸ τὶς πόρτες. Στρώνετε μέσα μιὰ παλιὰ κουβέρτα, διπλωμένη δυὸ-τρεῖς φορές.

Μὴν ξεχνᾶτε νὰ πλένετε κρεβάτι καὶ κουβέρτα μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα. Ἂν πιάσουν ψύλλους, τὰ ραντίζετε — καθὼς καὶ τὸ σκυλί — μ' ἕνα κατάλληλο ἐντομοκτόνο, ἀκίνδυνο γιὰ τὰ ζῶα. Τὰ ξαναραντίζετε δὲ σὲ μιὰ βδομάδα, γιὰ νὰ ἐξοντωθοῦν καὶ οἱ μικροὶ ψύλλοι, ποὺ βγήκανε στὸ μεταξὺ ἀπὸ τ' αὐγὰ τῶν πρώτων.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ. Ἀφ' ὅτου τὸ σκυλὶ εἶναι ἀκόμα κουταβάκι, θὰ τὸ μάθετε νὰ μὴ λερώνη μέσα στὸ σπίτι. Συνήθως, νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀνακουφιστῆ μόλις ξυπνήση, καθὼς καὶ ἀφοῦ φάη κι' ἀφοῦ πιῆ. Τὸ βγάζετε, λοιπόν, τότε ἔξω, τὸ πηγαίνετε στὸ μέρος, ποὺ προορίζετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, καὶ περιμένετε ὥσπου νὰ ἐκπληρώση τὶς φυσικὲς ἀνάγκες του. Ἔπειτα, τὸ χαϊδεύετε, τοῦ λέτε «μπράβο, καλὸ σκυλάκι!» καὶ τὸ ξαναπαίρνετε στὸ σπίτι.

Νάχετε ὑπ' ὄψι, ὅτι, ἂν τὸ κουτάβι σας λερώση μιὰ φορὰ μέσα στὸ σπίτι, θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνη πιὰ ταχτικά, γιατὶ θὰ τοῦ μυρίζη τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἂν λοιπὸν δὲν καταφέρατε νὰ τὸ ἀποφύγετε, πλύνετε πολὺ καλὰ τὸ λερωμένο μέρος, ὥστε νὰ ξεμυρίση τελείως.

Πάντως, μὴ δείρετε ἢ μὴν τρομάξετε ποτὲ τὸ σκυλί σας, γιατὶ λέρωσε κάπου στὸ σπίτι. Τὰ φοβισμένα σκυλιὰ δὲ γίνονται καλοὶ μαθητές, κι' ἔτσι θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ νὰ τοῦ διδάξετε τὴν καθαριότητα.

Κάποτε, ἕνα σκυλὶ μεγάλο πιά, ἐνήλικο, μπορεῖ ν' ἀρχίση ξαφνικὰ νὰ λερώνη μέσα στὸ σπίτι, τὴ νύχτα. Γιὰ νὰ τοῦ κόψετε τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια, ὅσο εἶναι στὴν ἀρχὴ ἀκόμα, τὸ κλείνετε τὴ νύχτα μέσα σ' ἕνα πανέρι. Σὲ 8-10 μέρες τὸ πολύ, θὰ ἔχη ξαναγίνει καθαρὸ σὰν πρίν.

ΕΞΑΣΚΗΣΙ. Ἀπ' τοὺς 6 μῆνες, ἀρχίζετε νὰ διδάσκετε στὸ κουτάβι σας τὰ συνηθισμένα γυμνάσματα: «Κάθησε», «Σήκω», «Ἔλα», κλπ. Ἡ μέθοδος διδασκαλίας θὰ εἶναι πάντα ἡ ἴδια: ἐπίδειξις, ἀνταμοιβή, ἐπανάληψις.

Γιὰ νὰ τὸ μάθετε π. χ. νὰ κάθεται, τὸ πιάνετε μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ἀπ' τὸ περιλαίμιο καὶ μὲ τ' ἀριστερὸ πιέζετε τὴ μέση του πρὸς τὰ κάτω, ἐπαναλαμβάνοντας πολλὲς φορὲς τὴ λέξι «Κάθησε». Ὅταν καθήση, τὸ ἐπαινεῖτε πολὺ κι' ὕστερα τὸ ἀφίνετε νὰ παίξη. Σὲ 1-2 λεπτά, ἐπαναλαμβάνετε τὸ γύμνασμα. Καὶ συνεχίζετε ἔτσι, ὥσπου νὰ καταλάβη τὸ ζῶο τί τοῦ ζητᾶτε.

Ἕνα ἔξυπνο κουτάβι θὰ μάθη τὸ γύμνασμα σὲ μιὰ μέρα, κι' ἕνα ἐνήλικο σκυλὶ ἀκόμα πιὸ γρήγορα, ἐκτὸς ἂν δ ὲ θ έ λ η νὰ σᾶς ὑπακούση (ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν περίπτωσι, μὲ τὴν ἐπιμονὴ θὰ νικήσετε).

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ. Εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σκυλιοῦ νὰ περπατήση, νὰ τρέξη. Δὲν εἶναι λύσι νὰ τὸ ἀπολύσετε μόνο του στὸ δρόμο, γιατὶ κινδυνεύει ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ ἐνοχλήση ἢ νὰ δαγκάση τοὺς διαβάτες. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ βγάζετε περίπατο, μιὰ-δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα (ἔτσι, ἄλλωστε, τοῦ δίνετε καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτελέση τὶς φυσικὲς ἀνάγκες του). Προκειμένου ὅμως γιὰ ἕνα μικρὸ σκυλάκι, γυμνάζεται ἀρκετά, ἀκολουθῶντας σας μέσα στὸ σπίτι καὶ στὸν κῆπο.

Διαλέξετε ἕνα κατάλληλο περιλαίμιο, στὸ μέγεθος τοῦ σκυλιοῦ σας. Καλύτερα ν' ἀποφεύγετε ἐκεῖνα τὰ πλεγμένα λουριά, ποὺ περνιοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ζώου, γιατὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν παραμορφώσεις τῶν ποδιῶν καὶ τῶν ὤμων στὰ κουτάβια, καὶ χρειάζονται ἀντικατάστασι, ὅσο μεγαλώνει τὸ σκυλί.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ. Πρέπει, κάθε μέρα, νὰ περνᾶτε τὸ τρίχωμα τοῦ σκύλου σας μ' ἕνα μετάλλινο χτένι καὶ μιὰ βούρτσα ἀπὸ νάυλον, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴν πληγώσετε τὸ δέρμα του.

Ἂν εἶναι ἄσπρο τὸ σκυλί, μπορεῖτε νὰ τὸ καθαρίσετε, τρίβοντάς το μὲ κιμωλία. Φροντίστε ὅμως ὕστερα νὰ τὸ βουρτσίσετε καλά, γιὰ νὰ μὴ σᾶς λερώση τὰ ροῦχα καὶ τὰ ἔπιπλα.

Ἐφ' ὅσον τὸ βούρτσισμα καθαρίζει καλὰ τὶς τρίχες καὶ τὸ δέρμα, τὸ ζῶο δὲ χρειάζεται μπάνιο, ἐκτὸς ἂν τὸ ἔχετε παραμελήσει καὶ μυρίζει ἄσχημα, ἢ ἂν κυλίστηκε κάπου καὶ λερώθηκε.

Καθαρίζετε, ἐξ ἄλλου, τὶς τσίμπλες ἀπ' τὶς γωνιὲς τῶν ματιῶν του μ' ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ γάλα καὶ στυμένο καλά. Τέλος, ἐξετάζετε τὸ ἐσωτερικὸ τῶν αὐτιῶν του καὶ τὸ σκουπίζετε μ' ἕνα βαμπάκι βρεγμένο μὲ λίγο λάδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ ἀρρώστιες τοῦ σκυλιοῦ.

ΑΝ ΠΕΘΑΙΝΑ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ!

Μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι μὲ τὸν Φρὰνκ Σινάτρα

ΠΡΙΝ ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ Φρὰνκ Σινάτρα παρὰ λίγο νὰ πνιγῆ στὴ θάλασσα τοῦ Ὀάου, στὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νήσων Χαβάης. Ὁ διάσημος τραγουδιστὴς-ἠθοποιὸς εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ μαζὶ μὲ τὴ σύζυγο τοῦ παραγωγοῦ Χόουαρντ Κὸκ καί, ξαφνικά, παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν «ὀντερτόου», ἕνα χαρακτηριστικὸ καὶ ἐπικίνδυνο ρεῦμα τῶν νησιῶν τῆς Χαβάης. Κάποιος κολυμβητής, κατώρθωσε νὰ βοηθήση ἀμέσως τὴν κυρία Κὸκ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήση στὴν ἀκτή, μὰ ὁ Σινάτρα ἀντιμετώπισε τὶς πιὸ φοβερὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Εἰδικευμένοι κολυμβητές, πυροσβέστες, φίλοι καὶ ἐθελοντὲς ἀγωνίστηκαν γιὰ πολὺ πρὶν νὰ κατορθώσουν νὰ τραβήξουν τὸν ἐξαντλημένο Φρὰνκ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ «ὀντερτόου».

Ὅταν τὸν τράβηξαν στὴν ἀκτή, ὁ Σινάτρα ἦταν ἀναίσθητος καὶ παρουσίαζε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσφυξίας. Ὕστερα, χάρις στὴν τεχνητὴ ἀναπνοή, ποὺ τοῦ ἔγινε ἀπὸ ἕνα γιατρὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ὁ Φράνκυ σώθηκε. Τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Μόνο οἱ ἥρωες», ποὺ ἄρχισε τελευταῖα νὰ γυρίζεται στὴ Χαβάη καὶ στὸ ὁποῖο ὁ Φρὰνκ Σινάτρα κάνει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σκηνοθέτη, σταμάτησε γιὰ δυὸ μέρες. Ὁ Φράνκυ ἤθελε νὰ ξαναρχίση ἀμέσως τὴ δουλειά, μὰ οἱ γιατροὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν πείσουν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναπαυθῆ. Σ' ἕνα μπαγκαλόου τοῦ «Κόκο Ὀτὲλ» τῆς Χονολουλοῦ, ὁ Σινάτρα ἔδωσε αὐτὴ τὴ συνέντευξι, μιλῶντας μὲ ἀρκετὴ δυσκολία. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες συνεντεύξεις, ποὺ ἔχει δεχθῆ νὰ δώση τὸν τελευταῖο καιρό.

ΕΡ.: Πέστε μας τὴν ἀλήθεια πῶς σᾶς φάνηκε ἡ περιπέτειά σας;

ΑΠ.: Ἀκόμα δυὸ λεπτὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἀναγκαζόμουν νὰ ἀποχωριστῶ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ «τομάρι» μου. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἀπογοήτευσα τοὺς ἐχθρούς μου καὶ δὲν πέθανα. Λυποῦμαι γι' αὐτό.

ΕΡ.: Μερικοὶ εἶπαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα διαφημιστικὸ τέχνασμα. Τὸ ξέρετε;

ΑΠ.: Ἦταν ἀναπόφευκτο! Μοῦ ἀπάγουν τὸ γυιό μου καὶ σχεδὸν μοῦ τὸν σκοτώνουν καὶ ὅλοι νομίζουν πὼς ἦταν ἕνα διαφημιστικὸ «εὕρημα». Κινδυνεύω νὰ σκάσω, φουσκωμένος ἀπὸ νερὸ καὶ πάλι ὅλοι νομίζουν πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα διαφημιστικὸ «εὕρημα». Ἐγὼ ξέρετε τί σᾶς λέω; Πῶς, ἂν οἱ διαφημιστές μου θὰ μοῦ πρότειναν «εὑρήματα» τόσο κουραστικὰ καὶ ἐπικίνδυνα, θὰ εἶχαν χάσει ἀπὸ καιρὸ τὴ δουλειά τους.

ΕΡ.: Τώρα πῶς εἶσθε;

ΑΠ.: Τἄχω λίγο χαμένα! Ἄλλωστε, δὲ μᾶς συμβαίνει κάθε μέρα νὰ βρισκόμαστε στὸ σημεῖο νὰ νοιώσουμε, ὅτι πρόκειται νὰ «ἀλλάξουμε ἀέρα» καὶ μάλιστα ὁριστικά!

ΕΡ.: Τί νοιώσατε σ' ἐκεῖνες τὶς δραματικὲς στιγμές;

ΑΠ.: Ἕνα μεγάλο φόβο, ὄχι ἀκριβῶς γιὰ τὸ θάνατο, ἀλλὰ μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἄλλωστε, ὁ θάνατος ἀπὸ πνιγμό, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι δυσάρεστος, ἀντιαισθητικὸς καὶ ὄχι καὶ τόσο «κομψός», δὲν ὑπῆρχε ποτὲ στὰ σχέδιά μου. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ τὰ σχέδιά μου μοῦ ἀρέσει νὰ τὰ ἀκολουθῶ πάντα.

ΕΡ.: Μπορέσατε νὰ σκεφθῆτε τίποτα καθαρὰ σ' ἐκεῖνες τὶς στιγμές;

ΑΠ.: Λένε, ὅτι, σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν ἔχει κανεὶς καιρὸ νὰ κάνη σκέψεις καὶ νὰ νοιώση αἰσθήματα. Μὰ ἐγὼ σκέφτηκα μὲ καταπληκτικὴ διαύγεια ὁλόκληρη τὴ ζωή μου κι' ἔνοιωσα μέσα μου μιὰ φοβερὴ ταραχή.

ΕΡ.: Ἂν πεθαίνατε, νομίζετε πὼς θὰ πηγαίνατε στὴν κόλασι;

ΑΠ.: Χωρὶς ἀμφιβολία. Ἂν ὑπάρχη πραγματικὰ κόλασι, θὰ πήγαινα κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ. Ἡ συνείδησί μου δὲν εἶναι πολὺ καθαρὴ κι' αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι.

ΕΡ.: Τότε, θὰ θέλατε νὰ εἶσθε διαφορετικός;

ΑΠ.: Γιὰ μιὰ στιγμή, σ' ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ λεπτά, κάτι ποὺ μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω «ψυχή», νίκησε μέσα μου. Τότε, ἐπιθύμησα εἰλικρινὰ νὰ ἤμουν καλύτερος στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου. Μὰ αὐτό, νομίζω, πὼς συμβαίνει σ' ὅλους τοὺς μελλοθανάτους.

ΕΡ.: Κι' ὅταν καταλάβατε πὼς σωθήκατε;

ΑΠ.: Λιποθύμησα. Οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ κούρασι, μὰ ἐγὼ σᾶς λέω πὼς λιποθύμησα ἀπὸ χαρά.

ΕΡ.: Τώρα τί ἔγινε ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς «ψυχῆς»; Ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς ὑπαγορεύη νὰ γίνετε καλύτερος, γιὰ ὅσο καιρὸ θὰ ζήσετε ἀπὸ τώρα καὶ μπροστά;

ΑΠ.: Ὄχι, γιατὶ ἀπὸ τότε δὲν τὴν ἔνοιωσα πιά. Φαίνεται πὼς θὰ ἔμεινε ἐκεῖ, ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ καταραμένα νερά.

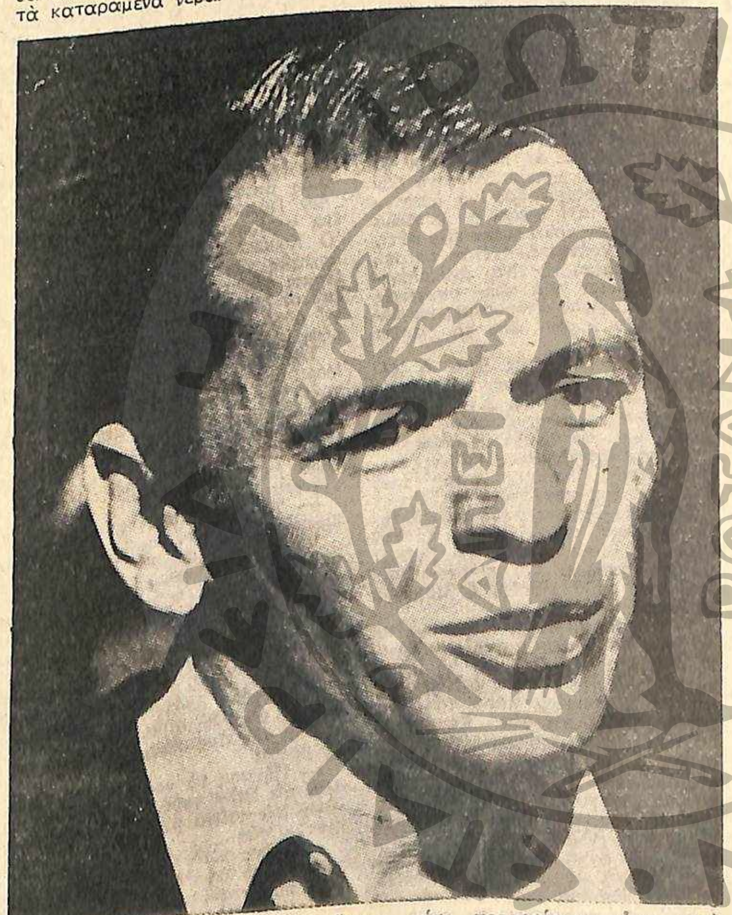

«Ὅσο περισσότερα χρήματα ἔχεις, τόσο περισσότερο εἶσαι «κάποιος»!» λέει ὁ Σινάτρα.

ΕΡ.: Εἴπατε πιὸ πρὶν πὼς λυπᾶσθε γιὰ τοὺς ἐχθρούς σας, ποὺ δὲν πεθάνατε. Ἔχετε πολλοὺς ἐχθρούς;

ΑΠ.: Πάρα πολλούς. Εἶμαι σίγουρος πὼς μπορῶ νὰ θεωρηθῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μισητοὺς ἀνθρώπους τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

ΕΡ.: Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία γι' αὐτὸ τὸ μῖσος;

ΑΠ.: Γιατὶ εἶμαι πλούσιος, γιατὶ ἀδιαφορῶ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, γιατὶ κατορθώνω πάντα νὰ πετυχαίνω ἐκεῖνο ποὺ θέλω, ἀκόμα κι' ἐκεῖνο, ποὺ δὲ θἄθελαν νὰ μοῦ δώσουν γιὰ κανένα λόγο στὸν κόσμο.

ΕΡ.: Βρίσκεσθε στὴ Χαβάη γιὰ νὰ γυρίσετε ἕνα φίλμ σὰ σκηνοθέτης. Πῶς αἰσθάνεσθε στὸν καινούργιο σας ρόλο;

ΑΠ.: Ἡ σκηνοθεσία ἑνὸς φίλμ, γιὰ ἕνα σὰν κι' ἐμένα, ποὺ ἀναμασάει τὸν κινηματογράφο ἀπὸ τόσα χρόνια, εἶναι κάτι πολὺ ἁπλό. Φυσικά, ἑτοιμάζω ἕνα φίλμ ἐμπορικὸ καὶ ὅποιος περιμένει ἀπὸ μένα ἕνα «φίλμ τέχνης», μπορεῖ νὰ προετοιμαστῆ γιὰ μιὰ ἀπογοήτευσι.

ΕΡ.: Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἶσθε «παράξενος» καὶ δεσποτικός;

ΑΠ.: Ναί. Γιατί, γιὰ νὰ κρατήσης μιὰ θέσι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, πρέπει νὰ εἶσαι ἔτσι. Διαφορετικά, σὲ ἀπομακρύνουν σιγὰ-σιγά, ἐνῶ σὲ χαρακτηρίζουν μὲ ἐπιείκεια «καλὸ» καὶ «συμπαθητικό».

ΕΡ.: Φαίνεσθε πάντα νὰ τρέφετε μνησικακία καὶ ὀργὴ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα. Γιατί συμβαίνει αὐτό;

ΑΠ.: Γιατὶ ἔχω γνωρίσει ἄσχημες στιγμές. Στιγμές, ποὺ θὰ μποροῦσα θαυμάσια νὰ πάω νὰ πνιγῶ, χωρὶς νὰ κάνη σὲ κανένα ἐντύπωσι. Στιγμὲς φτιασμένες ἀπὸ πόρτες, ποὺ μοῦ χτυποῦσαν κατὰ πρόσωπο κι' ἀπὸ εἰρωνικὰ χαμόγελα, ποὺ μοῦ ἔλεγαν: «Εἶσαι ἕνας ξοφλημένος ἄνθρωπος». Τώρα, ὅσο καιρὸ θὰ ζήσω, θέλω καὶ πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ.

ΕΡ.: Εἶναι ἀλήθεια, αὐτό, ποὺ διαδίδεται τὸν τελευταῖο καιρό, ὅτι ἔχετε πρόθεσι νὰ ἀποτραβηχτῆτε ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις;

ΑΠ.: Εἶναι ἀλήθεια, μὰ πρόκειται γιὰ κάτι, ποὺ δὲ θὰ γίνη σύντομα. Πρὶν νὰ πραγματοποιήσω αὐτὸ τὸ σχέδιο, ἔχω προγραμματίσει νὰ παραχωρήσω στὸν ἑαυτό μου ἀκόμα μιὰ-δυὸ ἱκανοποιήσεις.

ΕΡ.: Τί θὰ τὰ κάνετε ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα, ποὺ ἔχετε κερδίσει καὶ κερδίζετε κάθε μέρα;

ΑΠ.: Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ «ἀγοράζω» κι' ἄλλα χρήματα ἀκόμα.

ΕΡ.: Ὥστε εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶσθε «διψασμένος γιὰ πλούτη»;

ΑΠ.: Ὅσο περισσότερα χρήματα ἔχεις, τόσο περισσότερο εἶσαι «κάποιος». Κι' ἐμένα μοῦ ἀρέσει τρελλὰ νὰ εἶμαι «κάποιος».

ΕΡ.: Νομίζετε πὼς εἶσθε ἕνας «μεγάλος ἄντρας»;

ΑΠ.: «Μεγάλος ἄντρας» εἶναι ἔκφρασι πολὺ ἐπίσημη. Ὁπωσδήποτε, δὲν εἶμαι ἕνας «ἠλίθιος», ἀλλὰ οὔτε κι' ἕνας «μικρὸς ἄντρας».

ΕΡ.: Ὑπάρχει καμμιὰ πικρὴ νότα στὴ ζωή σας;

ΑΠ.: Μιὰ νότα; Στὴ ζωή μου ὑπάρχει μιὰ ὁλόκληρη συμφωνία πικρίας.

ΕΡ.: Τί σᾶς λείπει;

ΑΠ.: Ὁ ἔρωτας καὶ ἡ φιλία. Μά, ἂν μοῦ πρότεινε κάποιος νὰ ἀπαρνηθῶ τὴ σημερινὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ζωῆς μου γιὰ νὰ τὰ κερδίσω, θὰ ἀπαντοῦσα χίλιες φορὲς ὄχι.

ΕΡ.: Ἔχετε κάνει διαθήκη;

ΑΠ.: Ναί, ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό. Τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ τὴν ἀνοίξουν, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ γελάση ὅλος ὁ κόσμος.

ΕΡ.: Μένετε πάντα «βασιλιᾶς» τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς τῆς Ἀμερικῆς, παρ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τῶν νέων τραγουδιστῶν. Τί σκέπτεσθε γι' αὐτοὺς τοὺς νέους;

ΑΠ.: Μοῦ προκαλοῦν λύπη καὶ κάποια τρυφερότητα! Τὰ 99% ἀπ' αὐτούς, ἀντὶ νὰ τραγουδοῦν, «γαυγίζουν», «βελάζουν», «οὐρλιάζουν». Δὲν ἔχουν «σχολή», δὲν ἔχουν «προσωπικότητα». Ἀνάβουν καὶ σβύνουν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια.

ΕΡ.: Μᾶς συγχωρῆτε γιὰ τὸ κακὸ γοῦστο, μὰ θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε ἂν σκεφτήκατε ποτὲ μιὰ φράσι, ποὺ νὰ θέλατε νὰ γράψουν πάνω στὸν τάφο σας;

ΑΠ.: «Νίκησε, μὲ ὀργὴ καὶ μὲ ἐπανάστασι, ἐλπίζοντας νὰ πεθάνης ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἤρεμα».

ΕΡ.: Λέτε πάντοτε πὼς δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες. Γιατί;

ΑΠ.: Ἡ γυναῖκα, ἀπὸ ἀταβιστικὴ ἰδιοσυγκρασία, εἶναι μᾶλλον ἄπιστη, ἀρκετὰ ἀδιάφορη καὶ πολὺ ὑπολογίστρια.

ΤΖΙΜΥ ΝΤΑΙΒΙΣ

Ὁ οὐρανὸς βάφτηκε κόκκινος

Ὁ γιατρὸς Ρίης κύτταξε μὲ βλέμμα ἐρευνητικὸ τὸν Ἰνδιάνο πολεμιστή.

— Θὰ ἔρθης, λοιπόν; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Καὶ βέβαια, εἴτε λευκὸς εἶναι, εἴτε κόκκινος ὁ ἄρρωστος, εἶναι γιὰ μένα ἄρρωστος.

Ὁ ἐρυθρόδερμος πολεμιστὴς περίμενε ἀνυπόμονα τὸ λευκὸ ἄνθρωπο, ποὺ τοποθετοῦσε σὲ μιὰ πέτσινη τσάντα τὰ ἐργαλεῖα του.

«Ἐπιτέλους μὲ καλοῦν γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι», σκέφτηκε εἰρωνικὰ ὁ Χόουαρντ Ρίης.

Ἦταν ἡ πρώτη ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Ρίης, μόλις πῆρε τὸ πτυχίο τῆς ἰατρικῆς, ξεκίνησε γιὰ τὸ Οὐέστ, τὴν ἀπέραντη χώρα, ποὺ σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια (βρισκόμαστε στὰ μέσα τοῦ χίλια ὀκτακόσια) μόλις ἄρχιζε ὁ ἀποικισμός της. Εἶχε ἔρθει μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο ὄνειρα σ' ἐκείνη τὴν ἄγρια χώρα, σίγουρος πὼς θἄχαν ἀνάγκη ἀπ' αὐτόν.

Μά, δυστυχῶς, σ' ὅλη τὴ περιοχὴ κυκλοφοροῦσαν ἀπατεῶνες, ποὺ πουλοῦσαν τὸ φάρμακο ποὺ γιάτρευε ὅλες τὶς ἀρρώστιες, δηλαδὴ νερὸ χρωματισμένο. Καὶ οἱ ἀμόρφωτοι ἄποικοι τοὺς πίστευαν, ἔπιναν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὸ «θαυματουργὸ ὑγρό», τόσο γιὰ τὸν τύφο ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἑλονοσία καὶ κύτταζαν μὲ ὑποψία τὸν Χόουαρντ Ρίης, τὸ νέο «ποὺ μόλις εἶχε ἀφίσει τὰ θρανία τοῦ σχολείου». Ἔτσι, ἀπὸ σταθμὸ σὲ σταθμὸ καὶ ἀπὸ ἀπογοήτευσι σὲ ἀπογοήτευσι, ἔφτασε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μακρυνὲς ἀποικίες.

Ἐκεῖ, ὅμως, ὑπῆρχε ὁ γιατρὸς Μέρριμαν, ποὺ ἔδινε ἕνα φάρμακο δικῆς του ἐπινοήσεως, τόσο γιὰ τὰ ἄλογα, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ ἡ ἀποικία βρισκόταν σὲ ἀνάπτυξι, ἦταν κέντρο συναλλαγῶν, εἶχε εὔφορη γῆ καὶ ὁ Χόουαρντ, κουρασμένος ἀπὸ τὴ περιπλάνισί του, ἀποφάσισε νὰ μείνη.

Ἀπὸ τὴν καλύβα του, ποὺ ἦταν φτιασμένη μὲ κορμοὺς δέντρων, ἔβλεπε νὰ κυλάη ἕνας παραπόταμος τοῦ Κόκκινου ποταμοῦ καὶ ἤξερε πὼς ἀπὸ τὴν ἀντίθετη ὄχθη ἁπλωνόταν ἡ ἀπέραντη ἔκτασι, ποὺ κατοικοῦσαν οἱ Κομάγχοι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνάμεσα στοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς ἐρυθρόδερμους βασίλευε μιὰ ἀβέβαιη εἰρήνη.

— Εἶχες τὸ θάρρος νὰ ἔρθης μέχρι ἐδῶ; ρώτησε ὁ γιατρὸς τὸν ἐρυθρόδερμο χαμογελῶντας.

Ὁ Ἰνδιάνος τὸν κύτταξε περήφανα χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο ὑπόδειγμα τῆς ράτσας του μὲ ἀγαλματένιο παράστημα.

— Εἶμαι ἕτοιμος, εἶπε ὁ γιατρός.

Καὶ μόνο ἐκείνη τὴ στιγμὴ συλλογίστηκε πὼς ἴσως ἦταν ἐπικίνδυνο ποὺ εἶχε δεχτῆ νὰ ἀκολουθήση ὁλομόναχος ἐκεῖνον τὸν ἐρυθρόδερμο. Ἦταν σὰν νὰ παραδινόταν στὰ χέρια του, σὰν νὰ ριχνόταν σὲ μιὰ περιπέτεια ἀπὸ τὴν ὁποία ἴσως νὰ μὴ ξαναγύριζε. Μὰ τώρα πιὰ ἦταν ἀργὰ γιὰ ν' ἀρνηθῆ.

Ἀνέβηκαν κι' οἱ δυὸ στὰ ἄλογά τους καὶ γιὰ ὧρες καὶ ὧρες προχώρησαν χωρὶς ν' ἀλλάξουν λέξι. Αὐτὴ ἡ στάσι τοῦ Ἰνδιάνου, ἡ ἐπίμονη σιωπή του, ἔκαναν τὸν Χόουαρντ ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχο. Συλλογιζόταν πὼς φέρθηκε σὰν ἠλίθιος. Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχτῆ μὲ τόση ἐπιπολαιότητα τὴ πρόσκλησι.

Ἐπιτέλους παρουσιάστηκε στὸν ὁρίζοντα ἡ κατασκήνωσι τῶν Κομάγχων. Οἱ σκηνὲς ἦταν πολλὲς καὶ στολισμένες, οἱ φωτιὲς ποὺ εἶχαν ἀναφτῆ γιὰ τὸ μαγείρεμα τῶν φαγητῶν σήκωναν ψηλὲς στῆλες ἀπὸ γαλαζωπὸ καπνό. Δεκάδες παιδιὰ καὶ σκυλιὰ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Ἰνδιάνος πολεμιστής, ποὺ τὸν εἶχε συνοδεύσει μέχρι ἐκεῖ, τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ κεντρικὴ σκηνὴ ὅπου συνάντησε τὸν ἀρχηγό.

— Χαίρομαι ποὺ ἦρθες, λευκὲ ἄνθρωπε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κουάνα Πάρκερ, ὁ ἀρχηγὸς ὅλων τῶν Κομάγχων.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποδοχή, Κουάνα Πάρκερ, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς γιατρός. Τώρα ὁδηγῆστε με στὸν ἄρρωστο, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ «ἄρρωστος», ἦταν μιὰ κοπέλλα. Ἦταν ξαπλωμένη μὲ τὰ μάτια κλειστά. Εἶχε ἕνα κάταγμα στὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ μιὰ μολυσμένη πληγή.

— Πρέπει νὰ στερεώσω τὸ κάταγμα καὶ ν' ἀνοίξω τὴ μολυσμένη πληγή, εἶπε ὁ Χόουαρντ. Δυστυχῶς ἡ μόλυνσι ἔχει προχωρήσει καὶ στὸ αἷμα. Δὲν σᾶς κρύβω πὼς αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶναι πολὺ σοβαρά.

Ὁ πολεμιστὴς καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες, ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει τὴν ἐξέτασι ἀνασκίρτησαν. Ὁ Κουάνα Πάρκερ τίναξε τὸ κεφάλι πίσω.

— Ἂν χρειάζεται νὰ κάνης ἕνα θαῦμα, πρέπει νὰ τὸ κάνης, λευκὲ ἄνθρωπε, εἶπε, διαφορετικά...

— Θὰ μὲ στείλετε στὸ τόπο τοῦ αἰώνιου κυνηγιοῦ, ὅπως λέτε ἐσεῖς τὸν παράδεισο, συμπλήρωσε ἀδιάφορα ὁ νεαρὸς γιατρός. Ἐν τάξει, Κουάνα Πάρκερ. Μὰ τώρα θέλω νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Φέρτε μου ζεστὸ νερὸ ἀμέσως, βραστὸ νερό...

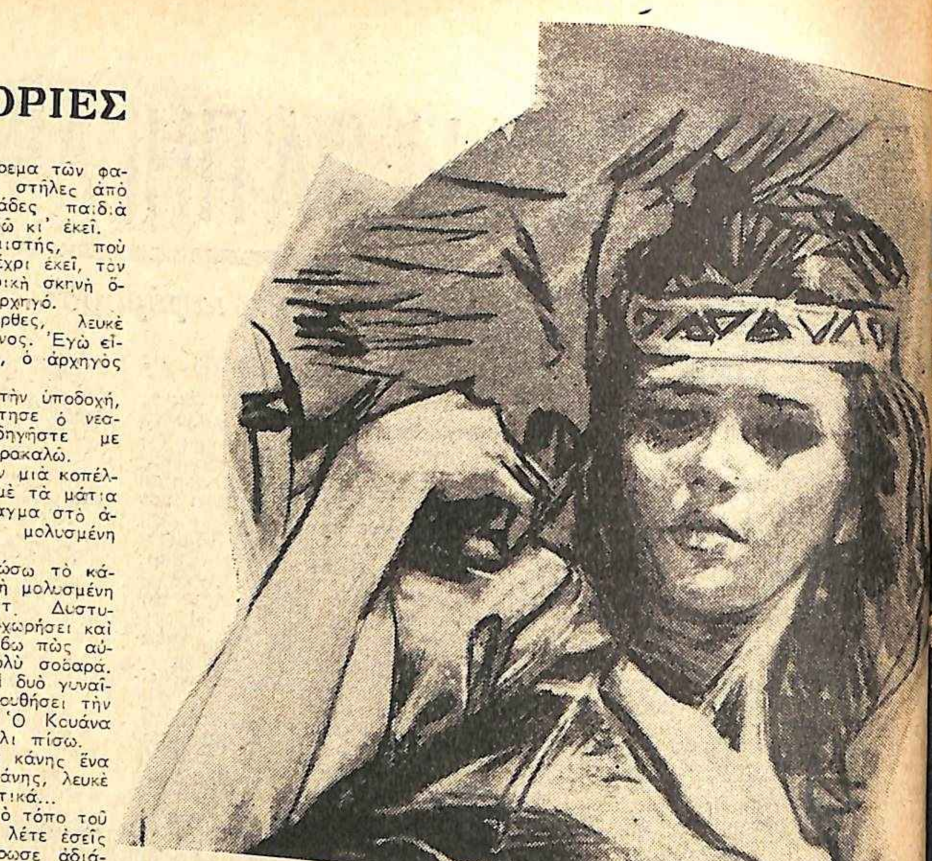

Σὲ κάθε βογγητὸ τῆς ἀρρωστης, ὁ νεαρὸς γιατρὸς ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ γιατρὸς δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο τὴν ἄρρωστη, δὲν ἀσχολήθηκε παρὰ μονάχα γι' αὐτήν. Ἡ κοπέλλα ἄνοιξε μόνο μιὰ φορὰ τὰ μάτια της, ποὺ θύμισαν στὸ Χόουαρντ μάτια πληγωμένης γαζέλλας.

Σὲ κάθε βογγητό της ὁ νεαρὸς γιατρὸς ἔνοιωθε τὴ καρδιά του νὰ σφίγγεται καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνη νὰ ὑποφέρη ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο. Γιατὶ ἐκείνη ἡ κοπέλλα τῶν κοιλάδων τοῦ Γουέστ εἶχε κάτι, ποὺ τὸν γοήτευσε. Ἦταν ὄμορφη καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀνυπολόγιστα πολύτιμη γιὰ τοὺς συγγενεῖς της, ἀφοῦ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ πάνε νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Γιὰ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ὁ Χόουαρντ ἔμεινε σκυμμένος πάνω στὴν κνήμη τῆς ἄρρωστης. Στερέωσε τὸ σπασμένο κόκκαλο, ἀπολύμανε τὴν πληγὴ καὶ τὴν τύλιξε μὲ ἐπίδεσμο. Ὕστερα, ἐξαντλημένος καὶ μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα, σωριάστηκε πάνω σ' ἕνα πρωτόγονο κρεβάτι.

Ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, οἱ Ἰνδιάνοι, ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει τὴ δύσκολη ἐπέμβασι βγῆκαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ κι' ἔμεινε ἕνας μόνος μπροστὰ στὴν εἴσοδο, ὁπλισμένος μὲ τουφέκι.

Γιὰ τρεῖς μέρες ἡ Μόρα —ἔτσι λεγόταν ἡ Ἰνδιάνα κοπέλλα— ἔμεινε ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο καὶ γιὰ τρεῖς μέρες ὁ Χόουαρντ ἔνοιωθε καρφωμένα πάνω του τὰ ψυχρὰ βλέμματα τῶν Κομάγχων. Ὅταν ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ σκηνή, ἕνας Ἰνδιάνος πολεμιστὴς τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ τότε ἀναγκαζόταν νὰ ξαναγυρίση σφίγγοντας τὶς γροθιές του, στὴ σκηνὴ ὅπου κοιτόταν ἡ κοπέλλα.

Μὰ τοῦ ἔφτανε νὰ τὴ δῆ ξαπλωμένη μὲ τὰ μάτια κλειστά, ὄμορφη σὰν ἄγαλμα ὑπέροχης τέχνης, γιὰ νὰ νοιώση τὸ θυμό του νὰ σβήνη. Θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ μάθη τὸ κάθε τι γιὰ κείνη τὴ θαυμάσια κοπέλλα, μὰ τοῦ εἶχαν πῆ μόνο τ' ὄνομά της καὶ ὅτι πληγώθηκε πέφτοντας ἀπὸ τὸ ἄλογο. Ἀναρωτιόταν μήπως ἦταν μιὰ συγγενὴς τοῦ Κουάνα Πάρκερ.

Ὁ Χόουαρντ στὸ διάστημα ποὺ εἶχε μείνει στὶς ἀποικίες, εἶχε ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτόν. Ὁ Κουάνα ἦταν ἕνας θρυλικὸς ἀρχηγός. Ἦταν γυιὸς μιᾶς λευκῆς, τῆς Κυνθίας Ἂνν Πάρκερ, ποὺ εἶχε παντρευτῆ ἕνα περίφημο Κομάγχο πολεμιστή. Ὁ Κουάνα ἦταν ὁ σπουδαιότερος ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδιάνων. Οἱ ἐρυθρόδερμοι τῶν κοιλάδων τὸν λάτρευαν, ἐνῶ οἱ λευκοὶ τὸν φοβόντουσαν καὶ γι' αὐτὸ ἐπιθυμοῦσαν νὰ κάνουν εἰρήνη μαζί του.

Τὴν αὐγὴ τῆς τετάρτης μέρας ἡ Μόρα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὸν Χόουαρντ. Τὰ μάγουλά της ἄρχισαν νὰ ξαναπαίρνουν τὸ χρῶμα τους.

— Μπράβο! φώναξε γεμάτος χαρὰ ὁ νεαρὸς γιατρός. Τώρα θὰ γιατρευτῆς.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ δροσερὴ φωνή, χάρις σ' ἐσένα.

Ὁ Χόουαρντ ἑτοιμάστηκε νὰ τῆς ἀπαντήση, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω φωνές, ἄνθρωποι ποὺ ἔτρεχαν καὶ ὕστερα πυροβολισμοί. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ νεαρὸς γιατρὸς κατάλαβε τί συνέβαινε. Τινάχτηκε ὄρθιος κι' ἔτρεξε στὴ σκηνὴ τοῦ Κουάνα Πάρκερ.

— Μεγάλε ἀρχηγέ, φώναξε, μὴν ἀφίσης νὰ χυθῆ αἷμα. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀποικίας, ποὺ ἦρθαν νὰ μὲ βροῦν!

— Πήγαινε νὰ τοὺς πῆς ν' ἀφίσουν τὰ ὅπλα τους.

— Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ μοῦ ὁρκιστῆς πώς...

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα! ἐπανέλαβε ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς μὲ μάτια, ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

Ὁ Χόουαρντ νόμιζε πὼς πετοῦσε στὸ κενό. Ἀντίκρυ του βρισκόντουσαν παρατεταγμένοι ἀρκετοὶ ἄποικοι μὲ τὰ ὅπλα προτεταμένα καὶ τὰ δάχτυλα στὴ σκανδάλη. Ἡ ἀπόστασι, ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ τὸν πυροβολήσουν. Πίσω του εἶχαν παραταχθῆ οἱ Κομάγχοι.

Ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ σὰν μέσα σὲ ἐφιάλτη ὥσπου ἄκουσε κάποιον ἀπὸ τοὺς λευκούς, ποὺ τοῦ φώναζε:

— Γιατρὲ Ρίης, πῶς εἶστε; Τί σᾶς ἔκαναν;

— Τίποτα, φώναξε ὁ Χόουαρντ. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ περιποιηθῶ μιὰ ἄρρωστη. Τί θέλετε;

— Ἀνησυχήσαμε γιὰ σᾶς καὶ σχηματίσαμε μιὰ ἀποστολή. Εἴμαστε τριάντα.

— Δὲν χρειαζόταν νὰ τὸ κάνετε. Τώρα ἀφῖστε τὰ ὅπλα σας.

— Εἶστε τρελλός;

— Οἱ Ἰνδιάνοι σᾶς ἔχουν περικυκλώσει. Κυττάξτε γύρω σας. Ἀφῖστε τὰ ὅπλα. Μὴ φοβᾶστε, ἔχουμε εἰρήνη!

Ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο οἱ ἄποικοι πέταξαν τὰ ὅπλα τους.

Οἱ Ἰνδιάνοι πολεμιστὲς ἔσφιξαν τὰ γόνατά τους στὰ πλευρὰ τῶν ἀλόγων καὶ πλησίασαν ἀργά. Ὅταν ἔφτασαν ἀντίκρυ στοὺς λευκούς, ὁ Κουάνα Πάρκερ σήκωσε τὸ χέρι σὲ σημάδι φιλίας καὶ φώναξε:

— Ἐρχόμαστε κοντά σας εἰρηνικά. Ὁ Κουάνα Πάρκερ μιλεῖ μὲ τὸ στόμα ὅλων τῶν Κουάγχων. Εἴμαστε περήφανοι νὰ ἀποκαλέσουμε ἀδελφούς μας τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἴμαστε περήφανοι ποὺ ὁ λευκὸς γιατρὸς ἦρθε πρόθυμα νὰ μᾶς βοηθήση.

— Τὰ λόγια σου μᾶς ἀρέσουν, μεγάλε ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ ἔμπορος Κλίντ Γιούντροου. Καὶ ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους μου σοῦ ζητᾶμε συγγνώμη γιὰ τοὺς πυροβολισμούς. Ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε πῆ πὼς θὰ ἐρχόταν ἐδῶ καὶ ἀνησυχήσαμε γι' αὐτόν.

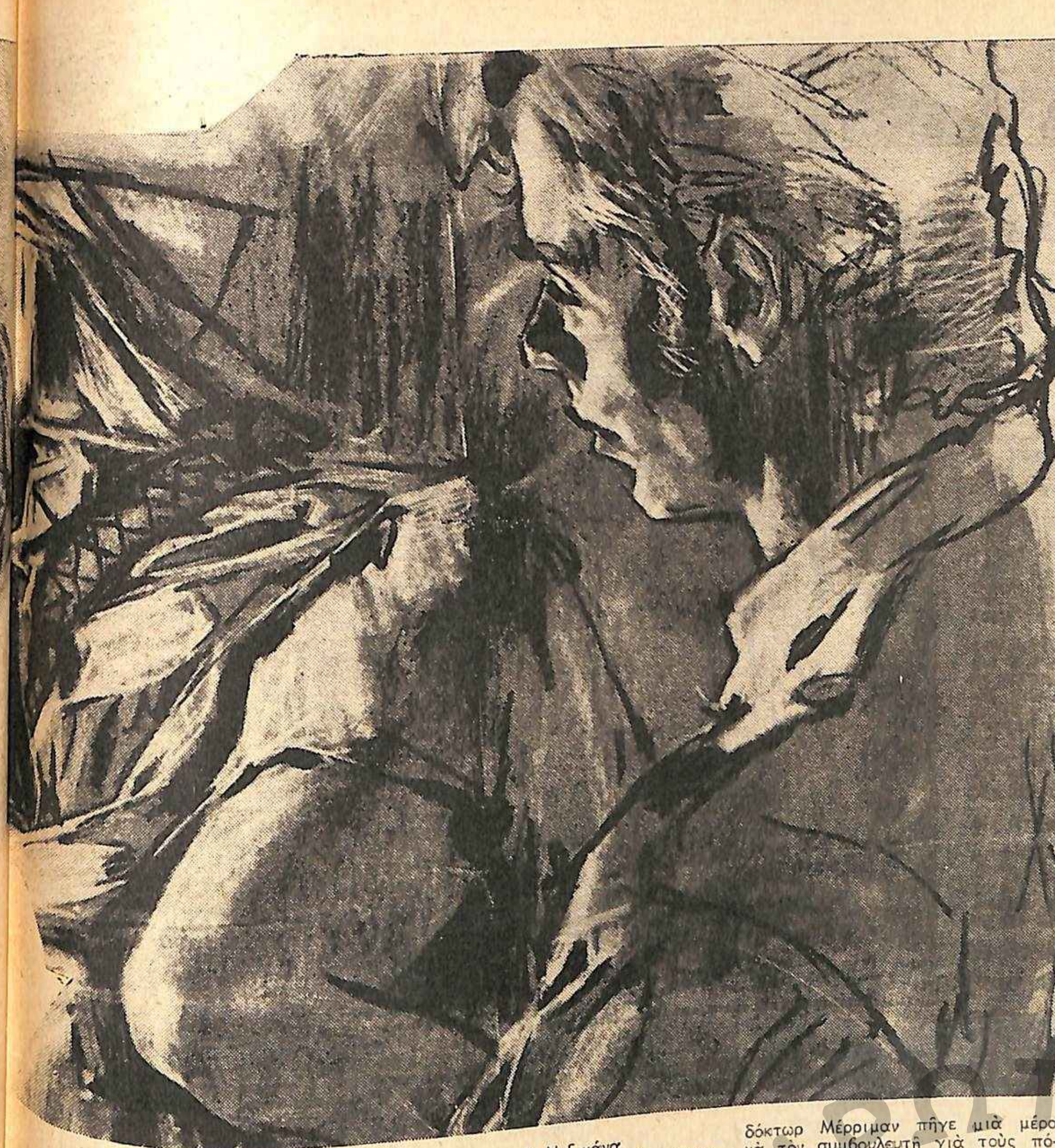

— Τώρα, λοιπόν, γυρῖστε στὰ σπίτια σας, εἶπε ὁ Κουάνα Πάρκερ.

Καὶ γυρίζοντας τὸ ἄλογό του, ξαναπῆρε ἀργὰ τὸ δρόμο γιὰ τὴ κατασκήνωσι. Οἱ ἄποικοι μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ νεαρὸ γιατρό.

— Ὡραῖο ἀστεῖο μᾶς κάνατε, εἶπε ὁ Κλίντ, ἐμεῖς νομίζαμε πὼς θὰ σᾶς βρίσκαμε κρεμασμένο ἀπὸ τὰ πόδια!...

— Ἢ περασμένο σὲ μιὰ σούβλα νὰ ψήνεστε σὲ σιγανὴ φωτιά, πρόσθεσε ἕνας ἄλλος, ὁ Νέντ Σόρτυ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ποὺ ἀνησυχήσατε. ἀνάγκη ἀπὸ μένα.

— Καὶ τώρα ἀνεβῆτε στὸ ἄλογό σας κι' ἐλάτε μαζί μας, ἀρκετὰ μείνατε μὲ τοὺς Ἰνδιάνους, εἶπε ὁ Κλίντ.

— Δὲν μπορῶ ἀπάντησε ὁ Χόουαρντ, ἡ ἄρρωστη ἔχει ἀκόμα ἀνάγκη ἀπὸ μένα. Θὰ γυρίσω γρήγορα, μὴν ἀνησυχῆτε.

Ἐκεῖνοι τὸν κύτταξαν κατάπληκτοι καὶ ἀφοῦ τὸν χαιρέτησαν καὶ τοῦ εὐχήθηκαν καλὴ τύχη, ἀνέβηκαν στὰ ἄλογά τους καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Ὁ Χόουαρντ τοὺς εἶδε νὰ χάνωνται στὸ ὁρίζοντα κι' ὕστερα ξαναγύρισε ἀργὰ στὴ κατασκήνωσι τῶν Ἰνδιάνων. Περνῶντας ἀνάμεσα στὶς σκηνὲς δὲν εἶδε κανένα, μὰ ἔνοιωθε καρφωμένα ἐπάνω του ἑκατοντάδες περίεργα μάτια.

— Ἤμουν βέβαιη πὼς θὰ ξαναγύριζες, τοῦ εἶπε δειλὰ ἡ Μόρα, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

Στὶς ἑπόμενες μέρες ὁ Χόουαρντ ἔμαθε πὼς ἡ κοπέλλα ἦταν κόρη ἑνὸς ἀδελφικοῦ φίλου τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ Κουάνα Πάρκερ, ποὺ εἶχε φύγει γιὰ πάντα γιὰ τοὺς «κάμπους τοῦ αἰώνιου κυνηγιοῦ». Ἡ μητέρα της ἦταν μιὰ Μεξικάνα.

Ὅλα αὐτὰ ἡ Μόρα τὰ διηγόταν κρατῶντας ἐπίμονα χαμηλωμένα τὰ ὄμορφα μάτια της.

— Εὐλογημένη κοπέλλα, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς γιατρὸς γελῶντας, γιατὶ δὲ μὲ κυττάζεις, ὅταν μιλᾶς; Μὲ φοβᾶσαι;

— Ὄχι, δὲ σὲ φοβᾶμαι, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι. Μὰ σοῦ χρωστάω τὴ ζωή μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας πολεμιστὴς πῆγε νὰ πῆ στὸ γιατρὸ πὼς τὸν ζητοῦσε ὁ μεγάλος ἀρχηγός.

Ὁ Χόουαρντ βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ παρουσιάστηκε στὸ Κουάνα Πάρκερ.

— Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ φύγης, γιατρέ, εἶπε ἐκεῖνος.

— Μὰ ἡ ἄρρωστη... μουρμούρισε ὁ γιατρός.

— Ἡ ἄρρωστη εἶναι κιόλας καλά. Δὲν σὲ χρειάζεται πιά. Γι' αὐτὸ θὰ φύγης πρὶν νὰ πέση ὁ ἥλιος.

Ὁ Χόουαρντ δὲ μποροῦσε νὰ φέρη ἀντίρρησι. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ φύγη μακρυὰ ἀπὸ τὴ Μόρα. Μὰ ὅταν θέλησε νὰ ξαναμπῆ στὴ σκηνή της, γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση, βρῆκε ἕνα ὁπλισμένο πολεμιστή, ποὺ τοῦ ἔκλεινε τὸ παραπέτασμα, ἐνῶ κάτω στὸ χῶμα βρισκόταν ἡ τσάντα του μὲ τὰ ἐργαλεῖα.

Ἔτσι ὁ Χόουαρντ ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέση νὰ ξαναδῆ τὴ Μόρα κι' ἔφτασε στὴν ἀποικία τῶν λευκῶν μὲ βαρειὰ καρδιά.

Ἐκεῖ τὸν περίμενε μιὰ ἐνθουσιώδης ὑποδοχή. Ὅλοι ἔτρεχαν νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν, νὰ τοῦ ποῦν μιὰ εὐγενικὴ λέξι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ νεαρὸς γιατρός, δὲν ἔμεινε οὔτε στιγμὴ μόνος καὶ δὲν βρῆκε μιᾶς στιγμῆς ἀνάπαυσι. Ἀκόμα καὶ ὁ ἡλικιωμένος δόκτωρ Μέρριμαν πῆγε μιὰ μέρα νὰ τὸν συμβουλευτῆ γιὰ τοὺς πόνους ποὺ ἔνοιωθε στὸ λαιμό του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες ἔφτασε ἡ βραδυὰ τοῦ μεγάλου χοροῦ ποὺ γιὰ τὸν Χόουαρντ ἦταν ἕνας πραγματικὸς θρίαμβος. Ὅλες οἱ πιὸ ὄμορφες κοπέλλες τῆς ἀποικίας τὸν περικύκλωσαν κι' ἐπεδίωκαν νὰ χορέψουν μαζί του καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλες ἡ Σάρα Μαίη, ὄμορφη σὰν ἄγγελος μέσα στὴν κατάλευκη τουαλέττα της.

Ὅταν εἶχε φτάσει στὴν ἀποικία, ὁ Χόουαρντ τὴν εἶχε ἐρωτευτῆ λίγο ἐκείνη τὴ κοπέλλα μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ ὀμορφιά. Μὰ τότε ἡ Σάρα τὸν κρατοῦσε μὲ εὐγένεια σὲ ἀπόστασι. Γιὰ νὰ κερδίση τὸ ἐνδιαφέρον της, θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ γίνη κάποιος, ν' ἀποκτήση τὴν ἐκτίμησι τῆς ἀποικίας.

Ἔτσι, τὴ βραδυὰ τοῦ μεγάλου χοροῦ, ὁ Χόουαρντ χόρεψε πολλὲς φορὲς μὲ τὴ Σάρα Μαίη καὶ σὲ κάποια στιγμή, κουρασμένοι καὶ ξαναμμένοι ἀπὸ τὸ χορό, οἱ δυὸ νέοι ζήτησαν λίγη δροσιὰ στὸ κῆπο.

— Χόουαρντ! φώναξε ἡ Σάρα, δὲν φαντάζεστε πόσο μοῦ ἀρέσει ἡ συντροφιά σας!

— Εὐχαριστῶ, Σάρα, ἀπάντησε ὁ νέος, χωρὶς νὰ μπορέση νὰ συγκρατήση ἕνα ξέσπασμα πικρίας. Μὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ εἴχατε προσφέρει τὴ φιλία σας, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ ἔδειχναν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορία.

— Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ καταλάβω πὼς μοῦ ἀρέσες, Χόουαρντ, ὅταν ὅλοι σὲ νόμιζαν γιὰ ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς σημασία κι' ὅταν ὁ κύριος Ντάβις ἔλεγε στὴ γυναίκα του πὼς θὰ τὴ σκότωνε ἂν τολμοῦσε νὰ σοῦ δείξη ἔστω καὶ τὸν ἀστράγαλό της;

— Πόσο παράξενος εἶναι ὁ κόσμος! μουρμούρισε ὁ Χόουαρντ. Καὶ τώρα γιατὶ μὲ δέχονται; Μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἔκανα τὸ καθῆκον μου...

— Μὰ δὲν ἔκανες μόνο τὸ καθῆκον σου, Χόουαρντ, διαμαρτυρήθηκε ἡ Σάρα. Ἔκανες μιὰ πρᾶξι ἡρωϊκή, πηγαίνοντας ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους.

— Γιατὶ τοὺς ἀποκαλεῖτε ἀγρίους, Σάρα; ρώτησε ὁ Χόουαρντ. Γιατὶ δὲν σκέπτεστε πὼς εἶναι κι' αὐτοὶ ἀνθρώπινα πλάσματα μὲ ἤθη καὶ ἔθιμα διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά μας, μὰ ποὺ ἐρωτεύονται, παντρεύονται, ἀγαποῦν καὶ ὑποφέρουν ὅπως κι' ἐμεῖς;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω Χόουαρντ, ἔκανε νευρικὰ ἡ Σάρα. Πῶς μπορεῖς νὰ λὲς πὼς εἴμαστε ὅμοιοι μ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους; Λὲς πὼς ἐρωτεύονται κι' αὐτοί, ἴσως, μὰ ὅπως τὰ ζῶα...

Ὁ Χόουαρντ δὲν ἀπάντησε. Ἔνοιωσε τὰ λόγια τῆς Σάρας σὰν μιὰ προσβολή. Νόμισε πὼς ξανάβλεπε καὶ πάλι τὸ γλυκὸ καὶ ἁγνὸ πρόσωπο τῆς Μόρας καὶ ἡ νοσταλγία μέσα στὴν καρδιά του ἔγινε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ ποτέ, σχεδὸν ὀδυνηρή.

— Ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ σάλα, εἶπε στὴ Σάρα.

— Πολὺ καλά, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἂς γυρίσουμε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη χλωμιάζοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Χόουαρντ κάρφωσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του ἕνα μπιλλιέττο ποὺ ἔγραφε: «Ὑπολογίζω νὰ γυρίσω ἀργὰ ἢ γρήγορα». Ὕστερα πήδησε στὸ ἄλογό του καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του, ἐνῶ ἔσφιγγε τὰ γόνατά του στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του γιὰ νὰ τὸ κάνη νὰ τρέξη γρηγορώτερα. Ἔνοιωθε καλύτερα μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀποικία τῶν λευκῶν, στὴν ἐπιβλητικὴ μοναξιὰ τῶν κοιλάδων, ὅπου μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ κυττάξη καθαρὰ μέσα στὴν καρδιά του. Μονάχα μιὰ ἀγωνία τὸν βασάνιζε. Φοβόταν μήπως οἱ Κομάγχοι, οἱ νομάδες τῶν κοιλάδων, εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ τοὺς ἄφισε καὶ τότε πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ τοὺς βρῆ;

Μόλις ἀντίκρυσε τὶς στῆλες τοῦ γαλάζιου καπνοῦ, ποὺ ἀνέβαιναν κατὰ τὸν οὐρανό, ἄφισε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ σπηρούνισε τὸ ἄλογό του.

Οἱ Κομάγχοι τὸν εἶδαν νὰ φτάνη χωρὶς νὰ ἀνησυχοῦν. Μερικοὶ σήκωσαν τὸ χέρι σὲ σημάδι εἰρηνικοῦ χαιρετισμοῦ.

Ὁ Χόουαρντ πήδησε ἀπὸ τὴ σέλλα καὶ προχώρησε ἀνάμεσα στὶς σκηνές. Μὰ μόλις ἔφτασε κοντὰ στὴ σκηνὴ τῆς Μόρα, σταμάτησε. Ὁ Κουάνα Πάρκερ στεκόταν μπροστὰ στὴν εἴσοδο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος.

— Καλῶς ἦρθες, λευκὲ ἄνθρωπε, εἶπε.

— Σὲ χαιρετῶ, μεγάλε ἀρχηγέ. Ἦρθα νὰ δῶ τὴ Μόρα, τί κάνει;

— Εἶναι καλά. Τώρα τρέχει σὰν τὸν ἄνεμο.

— Μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

— Ἡ κοπέλλα κοιμᾶται...

— Θὰ τὴν ξυπνήσω...

Ὁ Κουάνα Πάρκερ σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι:

— Ἂν θὰ δρασκελίσης τὸ κατώφλι της, θὰ πρέπει νὰ τῆς ζητήσης νὰ γίνη γυναίκα σου, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν Κομάγχων.

— Θὰ τὸ κάνω, μεγάλε ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ Χόουαρντ.

Καὶ τότε ὁ Κουάνα παραμέρισε γιὰ νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάση.

Ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα στὴν ἴδια θέσι, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα. Ἡ σκιὰ τύλιξε τὴ κοιλάδα καὶ ὁ οὐρανὸς βάφτηκε κόκκινος.

Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος δὲν ξαναβγῆκε κι' αὐτὸ σήμαινε πὼς ἡ Μόρα τὸν καλοδέχτηκε.

Ὁ Κουάνα Πάρκερ σήκωσε τὸ χέρι καὶ τὰ χείλη του μισάνοιξαν ἐλαφρά, σημάδι πὼς ἦταν εὐχαριστημένος. Ἀκούστηκε ἀμέσως ἕνας ἦχος τυμπάνου, ποὺ εἰδοποιοῦσε τὴ φυλὴ πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ γινόταν μεγάλη γιορτή.

Ι. ΡΟΜΠΕΡΤΣ

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι ἕνας γέρος πατέρας μὲ τοὺς τέσσερις γυιούς του. Οἱ τρεῖς πρῶτοι ἦταν δυνατοὶ καὶ δουλευτάδες, μὰ ὁ τέταρτος εἶχε γεννηθῆ καχεκτικὸς καὶ καμπούρης, γι' αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ δουλέψη στὰ χωράφια.

Τ' ἀδέρφια του, τοῦ μιλοῦσαν πάντα ἄσχημα καὶ περιφρονητικά. Μὰ ὁ πατέρας του τὸν ἀγαποῦσε πολύ, γιατὶ ἤξερε πὼς μέσα στὸ ἄσχημο σῶμα του ἔκρυβε μιὰ καρδιὰ γεμάτη καλωσύνη.

Κάποια μέρα, ὅμως, ὁ γέρος πατέρας ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ κατάλαβε πὼς θὰ πέθαινε. Τότε κάλεσε κοντά του τοὺς τρεῖς μεγαλύτερους γυιούς του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐγώ, παιδιά μου, θὰ σᾶς ἀφίσω σὲ λίγο γιὰ πάντα, γιὰ νὰ πάω κοντὰ στὸ Θεό. Μά, πρὶν πεθάνω, θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ πάψετε νὰ φέρεστε ἄσχημα στὸ μικρότερο ἀδερφό σας, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ θὰ τὸν φροντίζετε, γιατὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴ βοήθειά σας καὶ γιατὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάνετε τὴ δύναμί σας ὅπλο, γιὰ νὰ χτυπᾶτε ἕναν ἀδύνατο. Ἂν κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητάω, θἄχετε τὴν εὐχή μου. Ἂν δὲν τὸ κάνετε ἡ κατάρα μου θὰ σᾶς βαραίνη σ' ὅλη σας τὴ ζωή.

Αὐτὰ εἶπε ὁ γέρο—πατέρας κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα.

Μὰ οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι γυιοί του, ποὺ ἦταν σκληροὶ καὶ κακοί, δὲν ἔδωσαν σημασία στὰ τελευταῖα του λόγια. Ἔτσι, λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό του, μαζεύτηκαν καὶ κάνανε συμβούλιο, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα τρόπο νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ μικρότερο ἀδερφό τους.

—Αὐτὸς δὲ μπορεῖ νὰ δουλέψη καὶ θὰ μᾶς εἶναι πάντα βάρος, εἶπε ὁ πρῶτος.

—Μᾶς κάνει, ὅμως, τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ μᾶς μαγειρεύει, εἶπε ὁ δεύτερος.

—Ναί, μὰ ἐμεῖς θὰ παντρευτοῦμε καὶ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ θὰ τὶς κάνουν οἱ γυναῖκες μας, εἶπε πάλι ὁ πρῶτος. Τί τὸν θέλουμε, λοιπόν, αὐτὸν τὸ σακάτη; Πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα. Ἔχω μιὰ καλὴ ἰδέα στὸ μυαλό μου.

Οἱ ἄλλοι δυὸ τὸν ἄκουσαν προσεκτικὰ καὶ παραδέχτηκαν πὼς ἡ ἰδέα του ἦταν σπουδαία. Ἔτσι κάλεσαν τὸ μικρότερο ἀδερφό τους ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ τοῦ εἶπαν μὲ προσποιητὴ καλωσύνη:

—Ξέρεις ἀδερφέ μας, πὼς ἐμεῖς ἀπὸ τόσα χρόνια δουλεύουμε σκληρά, ἐνῶ ἐσένα ἡ μοῖρα σ' ἔκανε σακάτη καὶ δὲ μπορεῖς νὰ δουλέψης. Τώρα, λοιπόν, ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ μᾶς ξεπληρώσης.

—Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀδέρφια μου.

—Μάθαμε, τοῦ εἶπαν τότε οἱ ἄλλοι, ὅτι στὸ βάθος τῆς μεγάλης χαράδρας τοῦ βουνοῦ, ὑπάρχει ἕνας μεγάλος θησαυρός, ποὺ τὸν ἔχουν ρίξει παλιοὶ ληστές. Ἂν καταφέρναμε νὰ τὸν πάρουμε θὰ γινόμαστε πλούσιοι.

—Κι' ἐγὼ τί μπορῶ νὰ κάνω; τοὺς ρώτησε.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ πιὸ κοντὸς καὶ ὁ λιγώτερο βαρὺς ἀπ' ὅλους. Θὰ σὲ κατεβάσουμε, λοιπόν, μ' ἕνα σχοινὶ μέσα στὴ χαράδρα, γιὰ νὰ βρῆς τὸ θησαυρό. Ὕστερα θὰ μᾶς βοηθήσης νὰ τὸν ἀνεβάσουμε καὶ θὰ σὲ ξανανεβάσουμε καὶ σένα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, λοιπόν, μόλις νύχτωσε, ξεκίνησαν μαζὶ καὶ τὰ τέσσερα ἀδέρφια καὶ πῆγαν στὴ χαράδρα τοῦ βουνοῦ. Ἔδεσαν τὸν καμπούρη μ' ἕνα σχοινὶ καὶ τὸν κατέβασαν στὸ βάθος της.

Ὅταν βρέθηκε κάτω τοῦ φώναξαν:

—Λοιπόν, βλέπεις τὸ θησαυρό;

—Ὄχι, δὲ βλέπω τίποτα, εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ κύτταξε καλὰ καὶ εἶδε πὼς ὁλόγυρά του ὑπῆρχαν μονάχα γυμνὰ βράχια, ὄρθια σὰν τοῖχοι, ποὺ μονάχα πετούμενο θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀψηφήση.

—Δὲ μπορεῖ, κάπου θὰ βρίσκεται. Ψάξε καλύτερα κι' ὅταν θὰ τὸν βρῆς μᾶς φωνάζεις νὰ σὲ ξαναβγάλουμε, τοῦ φώναξαν τότε ἐκεῖνοι.

Κι' ἔφυγαν γελῶντας.

Τότε, μονάχα, ὁ καϋμένος ὁ καμπούρης κατάλαβε πὼς ἡ ἱστορία τοῦ θησαυροῦ ἦταν ψεύτικη καὶ πὼς τ' ἀδέρφια του τὸν εἶχαν κατεβάσει στὴ χαράδρα, γιὰ νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα. Κάθησε τότε σὲ μιὰ πέτρα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη πικρά.

—Δὲ μὲ νοιάζει ποὺ θὰ πεθάνω, μονολογοῦσε. Λυπᾶμαι μονάχα γιὰ τὴν κακία ποὺ βασιλεύει μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἀδερφῶν μου. Πῶς μπόρεσαν νὰ καταπατήσουν ἔτσι, ἀκόμη καὶ τὴν τελευταία θέλησι τοῦ πατέρα μας;

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ νύχτα κι' ἀκόμη ἕνα ὁλόκληρο μερόνυχτο.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς δεύτερη μέρας, ἐνῶ καθόταν σὲ μιὰ πέτρα συλλογισμένος, νοιώθοντας στὸ στομάχι του νὰ τὸν βασανίζουν οἱ δαγκωματιὲς τῆς πεῖνας, ἄκουσε ξαφνικὰ δίπλα του ἕνα σιγανὸ «μπέεεε...»,

— Θὰ μ' εὐχαριστήσῃς, μένοντας πάντα καλός, τοῦ εἶπε ὁ γέρος.

Στράφηκε ξαφνιασμένος καὶ εἶδε ἕνα ὄμορφο κάτασπρο καὶ παχουλὸ ἀρνάκι.

«Πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ ἀρνάκι μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαράδρα;» ἀναρωτήθηκε ὁ καμπούρης. «Ἀπὸ ποιο κοπάδι θὰ ξέκοψε καὶ γλύστρησε μέχρι ἐδῶ κάτω, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα. Ὁ Θεὸς μοῦ τὸ στέλνει γιὰ νὰ μὴν πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα!...».

Κι' ἐνῶ τὰ σκεφτότανε αὐτά, ἔφερε τὸ χέρι του στὴ μέση του, ποὺ εἶχε πάντα ἕνα μαχαίρι, ποὺ τοῦ χρειαζόταν στὸ σπίτι γιὰ τὶς δουλειὲς τῆς κουζίνας. Μὰ πρὶν νὰ προλάβη νὰ τὸ τραβήξη, τὸ ἄσπρο ἀρνάκι σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε βελάζοντας λυπημένα.

Τότε ὁ καμπούρης ἄφισε τὸ μαχαίρι στὴ θέσι του καὶ ξανακάθησε στὸ βραχάκι μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα.

—Τί πῆγα νὰ κάνω! μονολόγησε. Σκέφτηκα νὰ σκοτώσω αὐτὸ τὸ ἀθῶο ἀρνάκι, ποὺ ἦρθε κοντά μου ζητῶντας φιλία καὶ προστασία, γιὰ νὰ χορτάσω γιὰ μιὰ — δυὸ μέρες τὴν πεῖνα μου. Σκέφτηκα νὰ κάνω ὅπλο τὴ δύναμί μου, γιὰ νὰ χτυπήσω κάποιον πιὸ ἀδύνατο ἀπὸ μένα. Δὲ θὰ τὸ συγχωρήσω ποτὲ στὸν ἑαυτό μου αὐτό!

Τὸ ἀρνάκι, σὰ νὰ κατάλαβε τὰ λόγια του, πῆγε κοντά του κι' ἔτριψε τὸ μουσοῦδι του στὸν ὦμο του. Τότε ὁ καμπούρης τὸ ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι, καλό μου ἀρνάκι. Δὲν πρόκειται νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου δολοφονικὰ ἀπάνω σου, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ δυνατός. Ἂν πρόκειται νὰ πεθάνουμε ἀπὸ πεῖνα θὰ πεθάνουμε μαζὶ καὶ οἱ δυό. Ἂς γίνη ὅ,τι θέλει ὁ Θεός.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση αὐτὰ τὰ λόγια, ὅταν μιὰ μεγάλη πέτρα, ποὺ βρισκότανε ἀκριβῶς ἀντίκρυ του καὶ φαινότανε σὰν κομμάτι τοῦ βράχου, παραμέρισε ξαφνικὰ ἀφίνοντας νὰ φανῆ ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα, σὰν σπηλιὰ καὶ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς στεκότανε ὄρθιος ἕνας παράξενος γέρος, ψηλὸς μὲ δυνατὰ μπράτσα. Τὰ κάτασπρα μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του ἔπεφταν στοὺς ὤμους καὶ στὸ στῆθος του. Τὰ μάτια του, ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ ἄσπρα φρύδια του, εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὥρα τῆς αὐγῆς.

—Μπράβο, παιδί μου! φώναξε μὲ βροντερὴ φωνή. Πέρασες τὴ δοκιμασία!

—Δὲν καταλαβαίνω, ἔκανε σαστισμένος ὁ καμπούρης. Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; Πῶς βρέθηκες μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια χαράδρα καὶ γιὰ ποιά δοκιμασία μιλᾶς;

—Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἔζησε πάρα πολλὰ χρόνια πάνω στὴ γῆ κι' ἔμαθε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς, ἀπάντησε ὁ γέρος. Ἐκεῖνοι ποὺ μὲ ξέρουν μὲ λένε Γέρο—σοφό. Ὅσο γιὰ τὸ πῶς βρέθηκα σ' αὐτὴ τὴ χαράδρα, αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ βλέπεις εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς ὑπόγειας σήραγγας ποὺ βγαίνει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ βουνοῦ.

—Μὰ τότε... τότε σωθήκαμε! φώναξε ὁ καμπούρης ἀγκαλιάζοντας προστατευτικὰ τὸ ἄσπρο ἀρνάκι. Θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ!

—Καὶ βέβαια θὰ μπορέσης νὰ βγῆς, εἶπε χαμογελῶντας ὁ γέρος. Ὅσο γιὰ τὸ ἀρνάκι, εἶναι ὁ μοναδικὸς σύντροφός μου στὴν ἐρημιά, ποὺ κατοικῶ. Ἐγὼ τὸ ἄφισα νὰ ἔρθη κοντά σου, γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴ δύναμι τῆς καλωσύνης σου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἂν ἡ δύναμι τῆς ψυχῆς σου θὰ μποροῦσε νὰ νικήση τὸν πειρασμὸ τῆς πεῖνας. Χτὲς τὸ βράδυ, ὅταν τ' ἀδέρφια σου σὲ κατέβασαν μέσα στὴ χαράδρα, τὰ εἶδα καὶ τὰ ἄκουσα ὅλα. Μά, πές μου, ὅταν θὰ βγῆς ἀπὸ ἐδῶ μέσα τί θὰ κάνης; Θὰ ἐκδικηθῆς τ' ἀδέρφια σου;

—Νὰ τὰ ἐκδικηθῶ; φώναξε ὁ καμπούρης. Ὄχι. Στὸ κάτω-κάτω, μπορεῖ νἄχαν δίκιο, ποὺ μοῦ φέρθηκαν ἔτσι, ἀφοῦ ἡ μοῖρα μ' ἔκανε σακάτη. Τώρα θὰ κυττάξω νὰ ζήσω μακρυὰ τους γιὰ νὰ μὴν τοὺς γίνωμαι βάρος καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μας νὰ μὴν τοὺς τιμωρήση.

—Εἶσαι περισσότερο καλὸς ἀπ' ὅσο πίστευα, εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ γέρος. Ἔχεις μέσα σου καὶ τὴ μεγάλη ἀρετὴ τῆς συγγνώμης. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο. Πήγαινε μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ προχώρησε μέχρι νὰ συναντήσης μιὰ μικρὴ λίμνη. Θὰ μπῆς μέσα καὶ θὰ λουστῆς ὁλόκληρος. Ὕστερα θὰ ξαναγυρίσης ἐδῶ.

Ὁ καμπούρης ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Προχώρησε καὶ συνάντησε μιὰ μικρὴ λίμνη, ποὺ ἔλαμπε σὰν καθρέφτης. Μπῆκε στὰ νερά της καὶ λούστηκε. Τότε ἔγινε κάτι σὰ θαῦμα: Τὸ καμπουριασμένο κορμί του ἴσιωσε κι' ἔγινε ψηλὸ καὶ λιγερό. Οἱ ἀδύνατοι ὦμοι του ἔγιναν τετράγωνοι καὶ δυνατοὶ καὶ τὸ κιτρινιασμένο πρόσωπό του ἔγινε ἀπίστευτα ὄμορφο.

Μέσα στὸ νερὸ τῆς λίμνης ὁ νέος εἶδε νὰ γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα καὶ τότε ἔτρεξε νὰ πέση στὰ πόδια τοῦ Σοφοῦ γέρου.

—Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ μοὔκανες; ρώτησε κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ κ' εὐγνωμοσύνη.

—Θὰ μ' εὐχαριστήσης μένοντας πάντα καλός, ὅπως ὅταν ἤσουν ἄσχημος, ἀρρωστιάρης καὶ καμπούρης, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι Σοφὲ γέροντα, τοῦ φώναξε ὁ νέος.

—Τότε ἔλα νὰ σοῦ κάνω κι' ἕνα ἄλλο δῶρο, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

Τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς, τράβηξε μιὰ πέτρα καὶ φάνηκε ἕνα ἄνοιγμα, ποὺ μέσα βρισκόταν ἕνα μεγάλο κασόνι.

—Τράβηξε τὸ κασόνι κι' ἄνοιξέ το, εἶπε στὸ νέο.

Ἐκεῖνος τὸ τράβηξε, τὸ ἄνοιξε κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω θαμπωμένος ἀπὸ τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια, ποὺ εἶχε ἀντικρύσει.

—Ὥστε εἶχαν δίκιο τ' ἀδέρφια μου, ποὔλεγαν πὼς στὸ βάθος τῆς χαράδρας ὑπῆρχε ἕνας θησαυρός! εἶπε.

—Τ' ἀδέρφια σου τὸ εἶπαν ψέματα, γιὰ νὰ σὲ παραπλανήσουν καὶ νὰ σὲ κάνουν νὰ κατεβῆς καὶ νὰ σ' ἀφίσουν νὰ πεθάνης ἀπὸ πεῖνα καὶ ἀπὸ δίψα. Τώρα πάρε αὐτὸ τὸ θησαυρό. Εἶναι δικός σου. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ τὸν ξοδέψης σωστά. Καὶ τώρα, πρὶν φύγης, θἄθελες νὰ μοῦ ζητήσης τίποτ' ἄλλο;

—Θἄθελα νὰ μοῦ χάριζες λίγη ἀπὸ τὴ σοφία σου, εἶπε δειλὰ ὁ νέος.

—Ἡ σοφία δὲ χαρίζεται, παλληκάρι μου. Ἀποκτιέται μονάχα μὲ τὰ χρόνια, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ γέρος. Μὰ ἐσὺ ἔχεις στὴν καρδιά σου τὴν καλωσύνη καὶ σοῦ φτάνει, γιατὶ σ' αὐτὴ βρίσκεται ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας.

Ὁ νέος φορτώθηκε τὸ κασόνι μὲ τὸ θησαυρὸ κι' ἀφοῦ εὐχαρίστηκε τὸ Σοφὸ γέροντα ,ἔφυγε. Περπάτησε γιὰ ὧρες καὶ ὧρες καί, ἐπὶ τέλους, βγῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ βουνοῦ καὶ βρέθηκε σὲ μιὰ ὄμορφη πολιτεία.

Ἐκεῖ, κυβερνοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἕνας κακός, ἄδικος καὶ ἄπληστος ἄρχοντας, ποὺ ζοῦσε μὲ μεγάλη πολυτέλεια καὶ σπατάλη, ἐνῶ ὁ λαὸς βρισκότανε στὴν πιὸ μεγάλη φτώχεια.

Ὁ νέος πῆγε νὰ κατοικήση σ' ἕνα ἁπλὸ σπιτάκι. Μὰ ἔκανε τόσα καλὰ καὶ ἐλεημοσύνες στοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους κι' ἔδινε τόσο σοφὲς συμβουλές, ὥστε γρήγορα ἡ φήμη του ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴ χώρα. Ὁλόκληρος ὁ λαὸς τὸν ἀγάπησε καὶ κάποια μέρα ἔδιωξε τὸν κακὸ καὶ ἄπληστο ἄρχοντα κι' ἔκανε αὐτὸν ἄρχοντά του.

Καὶ ὁ νέος ἄρχοντας, ποὺ κατώρθωνε νὰ βρίσκη τὴ σοφία μέσα στὴν καλωσύνη τῆς καρδιᾶς του, ἔκανε εὐτυχισμένη τὴν ὄμορφη χώρα καὶ κυβέρνησε δίκαια καὶ σωστά, μέχρι τὰ βαθυὰ του γεράματα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς καί τό κούρεμα τοῦ γκαζόν

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

ΓΚΛΟΡΙΑ ΛΥΝ

Οἱ ρίζες στὴ τζάζ...

Ἡ ΓΛΟΡΙΑ ΛΥΝ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς κομῆτες τοῦ μουσικοῦ γαλαξία. Τὸ ἄστρο της μεσουρανεῖ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὸ μουσικὸ στερέωμα, χάρις στὰ μεγάλα προσόντα της. Στὴν Ἑλλάδα δὲν ἦταν καθόλου γνωστὴ στὸ μεγάλο κοινὸ μέχρι πρὸ μερικῶν μηνῶν, ποὺ ἐκυκλοφόρησε ἕνας δίσκος της μὲ τὰ τραγούδια «Ἄϊ γουὶς γιοὺ λὰβ» (Μακάρι ν' ἀγαπᾶς) καὶ «Σλήπλες νάϊτ» (Ἄγρυπνη νύχτα). Μὲ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ δίσκο της στὴ χώρα μας, ἡ Γκλόρια ἀπέκτησε πολλοὺς θαυμαστές, ποὺ ζήτησαν νὰ μάθουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν καρριέρα της.

Ἡ Γκλόρια γεννήθηκε στὸ Χάρλεμ τῆς Νέας Ὑόρκης, στὶς 23 Νοεμβρίου 1931. Τὴν πρώτη της ἐπαφὴ μὲ τὸ τραγοῦδι τὴν ὀφείλει στὴ μητέρα της, ποὺ ἔψελνε θρησκευτικοὺς ὕμνους. Ἡ μουσικὴ τῶν νέγρικων τραγουδιῶν ἄφηνε τὴ μικρούλα Γκλόρια ἐκστατικὴ καὶ τελικὰ τῆς ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοὺς ἀφιερώση τὴ ζωή της. Τότε ἦταν μόλις δέκα ἐτῶν. Παρακολούθησε μαθήματα φωνητικῆς, ποὺ κράτησαν πέντε χρόνια, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔκανε τὶς πρῶτες δειλὲς ἐμφανίσεις της, ὅπου τῆς δινόταν εὐκαιρία. Ἡ Γκλόρια κέρδισε σὲ δεκάδες διαγωνισμοὺς νέων ταλέντων.

Σὰν ἐπαγγελματίας τραγουδίστρια, ἡ Γκλόρια Λὺν ντεμπουτάρησε τὸ 1951 στὸ πλευρὸ τῆς μεγάλης Ἔλλα Φιτζέραλντ. Νὰ τί λέει ἡ Γκλόρια γιὰ τὴ δασκάλα της: «Ἡ Ἔλλα εἶναι, σὰν ἄνθρωπος καὶ σὰν καλλιτέχνις, κάτι τὸ καταπληκτικὸ καὶ μεγαλειῶδες. Κάθε συμβουλή της ἰσοδυναμεῖ μὲ σπουδὴ τοὐλάχιστον ἑνὸς χρόνου. Συχνά, μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶ κάθε καλλιτέχνης πώς, ὅσο πιὸ ψηλὰ βρίσκεται στὴν τέχνη, τόσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ νὰ κρατηθῆ».

Τὶς πολύτιμες συμβουλὲς τῆς Φιτζέραλντ καὶ τῆς Μαχάλια Τζάκσον, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ δεύτερο εἴδωλό της, ἡ Γκλόρια δὲν τὶς ξέχασε λεπτό. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θριαμβευτικό...

Ὅταν κυκλοφόρησε ἕνα μεγάλο μουσικό της ἄλμπουμ, οἱ μουσικοὶ κύκλοι τῆς Ἀμερικῆς χαιρέτησαν τὴ νέα Φιτζέραλντ μὲ διθυράμβους. Ἡ μεγάλη μουσικὴ ἐπιθεώρησις «Βεράετυ», μεταξὺ ἄλλων, ἔγραψε: «Μὲ τὴν Γκλόρια Λὺν συμβαίνει τὸ ἑξῆς καταπληκτικό: Ἡ καλλιτεχνική της ὡριμότητα γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, πρᾶγμα πολὺ σπάνιο γιὰ τραγουδιστές. Μέχρι ποῦ θὰ φθάση τελικὰ ἡ Λύν;». Ἡ Λὺν ἔφθασε πολὺ ψηλὰ καὶ κάθε της ἐμφάνισι σὲ μιοῦζικ χὼλ ἢ στὴν τηλεόρασι καὶ ἰδίως στὰ προγράμματα τοῦ Μπελαφόντε, εἶναι καὶ μία ἀποθέωσι. Σημαντικὸ ρόλο στὴν καρριέρα τῆς Γκλόρια Λὺν ἔπαιξε ἡ συμμετοχή της στὸ μεγάλο Φεστιβὰλ τζὰζ τοῦ Νιοῦπορτ τὸ 1961.

Χαρακτηριστικὰ τῆς φωνῆς τῆς Γκλόρια Λὺν εἶναι ἡ διαύγεια τοῦ λεκτικοῦ της (ντιξιόν), ὁ ρυθμὸς καὶ ἡ ἀβίαστη ἔκφρασι. Ὁ τίτλος τῆς «Ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους» τῆς ἔχει ἀπονεμηθῆ, ἐπειδὴ δὲν ἔλειψε ποτὲ ἡ ἐπιρροὴ τῆς θρησκευτικῆς μουσικῆς ἐπάνω της.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«ΟΥΒΡ ΤΑ ΜΑΙΝ Ε ΝΤΟΝ»: Ἡ γνήσια μεσογειακὴ ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἐνρίκο Μασίας, τὸν ἔχει φέρει πολὺ κοντὰ στὰ μουσικὰ γοῦστα τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ. Πάντα ρομαντικός, ἀξεπέραστα νοσταλγικός, δημιουργεῖ μὲ τὰ τραγούδια του ἀτμόσφαιρα ρέμβης καὶ φαντασίας. Ὁ Μασίας κατώρθωσε νὰ διατηρήση τὴ δημοτικότητά του χωρὶς νὰ καταφύγη στοὺς μοντερνισμούς. Καὶ στὸ καινούργιο τραγοῦδι του, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἄνοιξε τὸ χέρι σου καὶ δῶσε μου» ὅ,τι καλύτερο ἔχεις ἀπὸ τὴν καρδιά σου, ὁ Ἐνρίκο παρουσιάζεται γνήσιος ὅπως πάντα.

«ΣΟΥΛ ΚΟΥΚΟΥΤΣΟΛΟ»,: Ἕνας τίτλος ποὺ δὲν λέει τίποτα, ἂν δὲν ἀγγίξη πάνω στὸν δίσκο ἡ βελόνα τοῦ πὶκ ἄπ... Ὅταν ὅμως, συμβῆ αὐτό, ὁ ἀγαπημένος τῆς ἰταλικῆς νεολαίας Ἐντοάρντο Βιανέλλο καὶ τὸ μόνιμο συγκρότημα ποὺ τὸν συνοδεύει, οἱ Φλίππερς, ξεσποῦν σ' ἕνα τρελλούτσικο τσάρλεστον ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ εἴδους. Στὴν ἄλλη του ὄψι, ἕνας ρυθμὸς κατάλληλος γιὰ τὸ καλοκαίρι, Χάλλυ - Γκάλλυ...

«ΙΤ ΧΕΡΤΣ ΜΗ»: «Μὲ πληγώνεις», ἀναστενάζει μελωδικὰ ὁ αἰώνια παραπονιάρης Ἔλβις, χωρὶς νὰ μᾶς ἀνοίξη ποτὲ τὴν καρδιά του... Ἔχουν γραφτῆ καὶ γράφονται τόσο πολλὰ γιὰ τὸ ὄνομά του, ποὺ δὲν κατώρθωσαν παρὰ νὰ τὸ τυλίξουν σ' ἕνα πέπλο μυστηρίου. Στὸ «Ἴτ χέρτς μη», μπλοὺζ στὸν ρυθμό, τὸν Πρίσλεϋ συνοδεύουν οἱ Τζιόρτανναιρς.

«ΛΑ ΚΟΜΠΑΡΣΙΤΑ»: Μία νέα ἐκτέλεσι, ποὺ τόσο δικαιώνει τὸ θρυλικὸ ἀργεντινὸ ταγκὸ τοῦ Μάτο Ροντριγκές, εἶναι ἡ πολὺ πρόσφατη κάτω ἀπὸ τὴν μπαγκέττα τοῦ μαέστρου Μάντο Μόνικα. Ἡ «Κομπαρσίτα» μὲ σόλο φυσαρμόνικα καὶ ντράμς, εἶναι ἀσφαλῶς καὶ ἡ καλύτερη ποὺ ἀκούσαμε μέχρι σήμερα. Στὴν ἄλλη πλευρὰ ὑπάρχει τὸ «Βὰλς τοῦ Φάουστ».

«ΤΟΥ ΠΚΙΤΑΡΣ»: Δὲν πρόκειται γιὰ κάποιο ρεσιτὰλ κιθάρας, πού, ἴσως, σωστὰ ὑποθέσατε. Μολονότι ὁ τίτλος σημαίνει «Δύο κιθάρες», δὲν κατώρθωσα ν' ἀκούσω οὔτε μία νότα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔγχορδο... Ἀντιθέτως, μποροῦμε ν' ἀπολαύσουμε — δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσα — βιολιὰ σὲ ὄμορφες τσιγγάνικες μελωδίες, ἀπὸ τὸ συγκρότημα Δὴ Φάντομ Τζίψιζ. Οἱ φίλοι τοῦ εἴδους θὰ ἐνθουσιασθοῦν...

«ΕΝ ΒΙΟΛΟΝ ΝΤΑΝ ΛΑ ΝΟΥΪ»: Κι' ἕνα κομμάτι γιὰ τούς... ἐναπομείναντες ρομαντικούς.. Ἡ φαντασία αὐτῶν τῶν... ντεμοντὲ ἀνθρώπων ἂς πλάση τὸ ἀνάλογο ντεκὸρ ἀκούγοντας τὸ ταγκὸ «Ἕνα βιολὶ μὲς τὴ νύχτα». Τὸ ἁπαλὸ αὐτὸ κομμάτι μπορεῖ νὰ μᾶς μεταφέρη μὲ τὴ μαγική του δύναμι σὲ κάποια τοπία ποὺ θαυμάζουμε σὲ πίνακες τοῦ Ρούμπενς... Καὶ σὴν ἄλλη ὄψι ταγκό, μὲ τὸν τίτλο «Μπαλαλάϊκα», ποὺ δὲν ἔχει ὅμως καμμία σχέσι μὲ μπαλαλάϊκες...

«ΜΑΝΕΫ»: Δίσκος - σεισμός! Τίτλος του, ἡ μεγαλύτερη δύναμι τοῦ κόσμου: «Μάνεϋ», ποὺ μὲ ἄλλα λόγια σημαίνει παραδάκι... Τὸ κουϊντέτο τῆς Ἀμερικῆς, οἱ θρυλικοὶ πιὰ Ἀστροναῦτες, ἔβαλαν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ παρουσιάσουν ὅ,τι πιὸ ἔξαλλο μποροῦσαν. Ἂν πέτυχαν ἢ ὄχι, τὸ μαρτυροῦν οἱ πωλήσεις τῶν δίσκων τους καὶ ἡ ὑστερία τῶν τηναίητζερς, σὲ κάθε ἐμφάνισί τους. Τὸ «Μάνεϋ» ποὺ «γράφτηκε» μὲ συμμετοχὴ τῶν τελευταίων, εἶναι ἕνα θεάτρελλο τουΐστ πενταλέπτου διαρκείας...

Δυὸ θαυμάσιες φωνές, τοῦ Ἀμερικανοῦ Πὼλ Ἄνκα καὶ τῆς Ἰταλίδας Ρίτα Παβόνε, ἑνώθηκαν σ' ἕνα ἐκπληκτικὸ ντουέττο. Ὁ Πὼλ καὶ ἡ Ρίτα ἐμφανίζονται στὴν τηλεόρασι καὶ σύντομα θὰ «ἐγγράψουν» τὸν πρῶτο τους δίσκο.

Ἕνας ἀκόμη χρυσὸς δίσκος γιὰ τὸν Ἔλβις! Ὁ τραγουδιστὴς—εἴδωλο κρατᾶ ἀπέραντα εὐτυχὴς τὸν 54ο χρυσό του δίσκο, ποὺ ἀντιπροσωπεύει πωλήσεις 54 ἑκατομμυρίων δίσκων του...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★ Τὸν Σὴν Κόννερυ (Τζαίημς Μπὸντ) διάλεξε ὁ ἐκλεκτικὸς Φράνκ Σινάτρα γιὰ συμπρωταγωνιστή του στὸ νέο του φίλμ «Βὸν Ράϊανς Ἐξπρές». Στὸ μεταξύ, ὁ Φράνκυ, σὰ σκηνοθέτης αὐτὴ τὴ φορά, τελειώνει τὸ πρῶτο του φίλμ στὴ Χαβάη...

★ «Ἡ Σουηδέζα ἠθοποιὸς καὶ τραγουδίστρια Ἄνν Μάργκρετ κάνει φραστικὰ λάθη στὰ τραγούδια της», ἔγραψε ἀναγνώστης στὴ μουσικὴ ἐφημερίδα «Μιούζικαλ Ἐξπρές»...

★ Δέκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἠχογραφήθηκε τὸ πρῶτο τραγοῦδι σὲ ρυθμὸ ρόκ. Ἦταν τὸ «Ρὸκ ἀράουντ δὴ κλὸκ» (Ρὸκ γύρω ἀπὸ τὸ ρολόϊ), ποὺ ἀκούστηκε στὸ φίλμ «Ἡ ζούγκλα τοῦ μαυροπίνακα». Πρωτοπόροι, λοιπόν, μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὁ Μπὶλλ Χάλλεϋ καὶ οἱ Κόμετς, ποὺ τὸ λανσάρησαν... Φυσικά, ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὸ ρὸκ γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἦταν ὁ ἀμίμητος Ἔλβις Πρίσλεϋ...

★ Ἡ «Λέσχη Μπῆτλ'ς» τῆς Ἀμερικῆς (ἡ ἐγγραφὴ στοιχίζει δυὸ δολλάρια) ἔχει πενῆντα χιλιάδες μέλη...

★ Ἑκατοντάδες ἀστυνομικοὶ ἐπροστάτευσαν ἀπὸ τοὺς ἔξαλλους Νεοϋορκέζους «θαυμαστὲς» τὸ ἀγγλικὸ συγκρότημα Ντέηβ Κλὰρκ Φάϊβ, κατὰ τὴν ἐμφάνισί του στὸ Κάρνετζυ Χώλ. Τὰ 80% τοῦ ἀκροατηρίου τὸ ἀποτελοῦσαν κορίτσια...

★ Ἦρθε, τραγούδησε κι' ἔφυγε ὁ ἐκλεκτὸς συνθέτης καὶ τραγουδιστὴς Ζιλμπὲρ Μπεκώ. «Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ οὔτε, φυσικά, ἡ τελευταία, ποὺ ἐπισκέπτομαι τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τόσο ἀγαπῶ», μᾶς εἶπε ὁ δημιουργὸς τοῦ «Ἔ μεντενάν». Ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ δοῦμε καὶ ν' ἀκούσουμε κι' ἕναν ἄλλο μαίτρ τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ : τὸν Ἐνρίκο Μασίας...

ΔΙΑΚΟΠΕΣ: Μιὰ λέξι ποὺ ἀκούγεται τόσο συχνὰ αὐτὴ τὴν ἐποχή. Τὸ χρυσὸ καλοκαιράκι, ποὺ εἶναι στενὰ δεμένο μὲ τὴν ξεκούρασι καὶ τὴ χαρά, βρῆκε τὰ πιὸ γνωστὰ ἀστέρια τοῦ διεθνοῦς τραγουδιοῦ, σκορπισμένα σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς νὰ χαίρωνται τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα... Ὁ Ἐνρίκο Μασίας ἀνέβαλε τὶς διακοπές του γιὰ τὸν Σεπτέμβρη γιατὶ τὸν Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τραγουδήση σὲ 100 πόλεις.. Μέχρι τὸν Σεπτέμβρη θὰ εἶναι ἕτοιμη καὶ ἡ βίλλα του στὴν Κορσική...

★ Ἡ Ζυλιὲτ Γκρεκὸ θὰ περάση ὅλο σχεδὸν τὸ καλοκαίρι στὸ Μεξικό, τραγουδῶντας καὶ κάνοντας τουρισμό. Ὁ Ἀζναβοὺρ θὰ γυρίζη μὲ κόττερο τὴ Μεσόγειο γιὰ νὰ χαρῆ τὸν ἥλιο της. Στὰ μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ δώση δύο ρεσιτὰλ στὶς Κάννες. Ἡ καημένη ἡ Φραντσουὰζ Ἀρντὺ εἶναι ὅλο μετακινήσεις. Εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐμφανισθῆ στὴν Γαλλία, Ἀγγλία, Ὁλλανδία καὶ νὰ κάνη μιὰ μεγάλη τουρνὲ στὴν Ἰταλία, διαρκείας 50 ἡμερῶν. Ὁπότε, ἀντίο καλοκαίρι...

★ Οἱ «Ντέηβ Κλὰρκ Φάϊβ», τὸ συγκρότημα ποὺ κέρδισε πολὺ ἔδαφος τῶν Μπῆτλς, προκάλεσε στὸ ἀκροατήριο τοῦ «Κάρνετζυ Χὼλ» τῆς Νέας Ὑόρκης, πολὺ μεγαλύτερη ὑστερία ἀπ' ὅ,τι τὰ «Σκαθάρια»... Δυόμισυ χιλιάδες ἀφηνιασμένοι νέοι ὠρύονταν ἐπὶ ὧρες...

★ Ὁ τραγουδιστὴς Τόμμυ Σάντς, σύζυγος τῆς Νάνσυ Σινάτρα, μαθαίνει γιαπωνέζικα γιὰ νὰ πλουτίση τὸ ρεπερτόριό του...

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

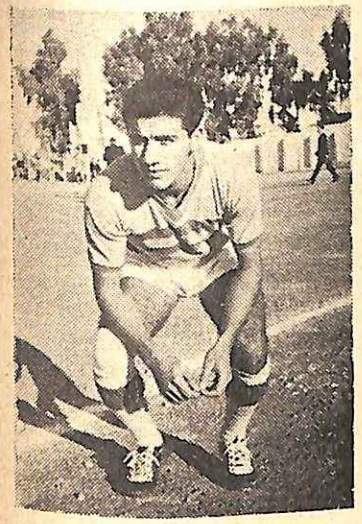

Ὁ Γιάννης Λῶλος.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΩΛΟΣ

Ὁ σκόρερ τοῦ **ΑΣΕΝ**

ΤΑ μεγάλα σωματεῖα καλλιεργοῦν τὸ ποδόσφαιρο σὲ «βάθος», ἀλλὰ κυρίως «ἀγοράζουν» ἑτοίμους παῖκτες, γιατὶ βιάζονται πάντα νὰ ἔχουν ἰσχυρὲς ὁμάδες. Δηλαδὴ ἀποβλέπουν στὸ παρὸν καὶ στὸν πρωταθλητισμό.

Ἀντίθετα, τὰ μικρὰ σωματεῖα ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ποδόσφαιρο πρῶτα γιατὶ τοὺς ἀρέσει σὰν ἄθλημα κι' ὕστερα γιὰ νὰ κάνουν πρωταθλητισμό. Ἀπὸ παῖκτες, λίγες φορὲς «ἀγοράζουν», γιατὶ δὲν ἔχουν χρήματα. Κατὰ κανόνα, βγάζουν δικούς τους. Μπορεῖ νὰ πῆ κανένας, ὅτι τὰ σωματεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸν τροφοδότη τοῦ ποδοσφαίρου, γιατὶ αὐτὰ μαιεύουν τοὺς νεαροὺς παῖκτες ἀπὸ τὶς γειτονιές. Ὁ Α.Σ.Ε.Ν. εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ προοδευτικὰ σωματεῖα τῆς β' κατηγορίας Ἀθηνῶν. Ἕδρα του εἶναι τὰ Ἐξάρχεια καὶ ἡ περιοχὴ Νεοπόλεως.

Σήμερα, ὁ ΑΣΕΝ ἔχει πολλοὺς ποδοσφαιριστὲς ἀξίας. Ἀναμφισβήτητα, ὅμως, καλύτερος ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ Γιάννης Λῶλος. Πρόκειται γιὰ ἕναν παίκτη μὲ σπάνιες ἱκανότητες, ποὺ θὰ ἀφίση ἐποχή. Ὁ Στεφανάκος ἦταν ταλέντο, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἴδιο σωματεῖο (ποὺ παλαιότερα λεγόταν «Ὑπεροχή»). Κι' ὁ Λῶλος ξεκινάει τώρα μὲ πολλὰ ὄνειρα. Θὰ τὰ πραγματοποιήση;

— Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ πῶ σήμερα ναὶ ἢ ὄχι. Καμμιὰ φορά, ἐξαρτᾶται κι' ἀπὸ τὴν τύχη, μᾶς εἶπε. Δὲν εἴδατε τί ἔγινε μὲ τὸ Νεοφώτιστο; Ἐνῶ ἦταν σπουδαῖος, παρὰ λίγο νὰ μὴ δῆ πώτη ὁμάδα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ»...

Ἔχει δίκιο. Δὲ φτάνει νὰ εἶναι κανένας καλὸς παίκτης. Πρέπει νὰ ἔρθουν καὶ οἱ συνθῆκες ἔτσι, γιὰ νὰ πετύχη μιὰ μόνιμη θέσι σὲ μεγάλη ὁμάδα.

Ὁ Λῶλος εἶναι θαυμάσιος κυνηγός. Ἔχει ταχύτητα Ἐμμανουηλίδη στὶς καλές του ἡμέρες, καὶ εἶναι τρομερὸς σουτέρ, ὅπως ὁ Παπαεμμανουήλ, ὁ Βασιλείου, ὁ Σιδέρης. Στὸ πρωτάθλημα τῆς β' κατηγορίας Ἀθηνῶν ἔχει πετύχει τὰ περισσότερα γκὸλ ἀπ' ὅλους τοὺς παῖκτες ὅλων τῶν ὁμάδων, καὶ σήμερα συγκεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων σωματείων τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ. Μετὰ ἀπὸ 18 ἡμέρες, θὰ ἀρχίση ἡ περίοδος τῶν μεταγραφῶν, καὶ τότε θὰ δοῦμε ποιὸς σύλλογος θὰ τὸν κερδίση.

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ Κώστας Βαλλιᾶνος φεύγει γιὰ τὴν Ἰταλία γιὰ λίγες μέρες... Τὸ ταξίδι του πραγματοποιεῖται γιὰ ἀνάπαυσι καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ τέλους τῆς ποδοσφαιρικῆς σαιζόν.

— Λέγεται, ὅμως, ὅτι ὑπάρχει πιθανότητα νὰ δοκιμαστῆ καὶ ἀπὸ κάποιο ἰταλικὸ σωματεῖο, ποὺ ἐνδιαφέρθηκε στὸ παρελθὸν γι' αὐτόν.

— Ὁ παραιτηθεὶς σύμβουλος τῆς ΕΠΟ καὶ παλαιὸς ποδοσφαιριστὴς τοῦ «Ἄρεως» Θεσσαλονίκης Γιάννης Λιακόπουλος, ἔχει ὑποβάλει ὑποψηφιότητα γιὰ νὰ διοριστῆ νομάρχης.

— Ὁ τεχνικὸς διευθυντὴς τῆς ΑΕΚ κ. Κλ. Μαρόπουλος ἔχει πάντα τὴ γνώμη ὅτι κάθε ἀποστολὴ στὸ ἐξωτερικὸ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ μασσέρ.

— Γι' αὐτὸ καὶ εἰσηγήθηκε στὸ συμβούλιο τῆς «ΑΕΚ» νὰ περιληφθῆ καὶ ὁ φυσιοθεραπευτὴς — μασσὲρ κ. Γ. Κουντούρης στὴν ὁμάδα ποὺ θὰ πάη στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Σὲ μιὰ τελευταία κολυμβητικὴ ἡμερίδα, ἐθεάθησαν νὰ κάθωνται στὶς θέσεις τῶν ἐπισήμων πλάϊ-πλάϊ, ὁ σημερινὸς γενικὸς γραμματέας Ἀθλητισμοῦ κ. Γ. Βῆχος, ὁ τέως γεν. γραμματέας κ. Ἐπαμ. Πετραλιᾶς καὶ ὁ γεν. γραμματέας τῆς ΕΠΟ κ. Κ. Καρύδης.

— Οἱ φίλαθλοι ποὺ ἐγνώριζαν τὴ διαμάχη τῶν τριῶν παραγόντων, ἀποροῦσαν μὲ τὴ συνάντησί τους καὶ τὴ φιλικώτατη συνομιλία τους...

— Σὲ μιὰ συνεδρίασι τοῦ ΟΠΑΠ πάρθηκε ἡ ἀπόφασι νὰ κατασκευαστοῦν 700 διαφημιστικὰ πανὼ γιὰ τὸ ΠΡΟ-ΠΟ.

— Τὰ γεγονότα, ὅμως, τοῦ γηπέδου τοῦ ΠΑΟ, οἱ καταστροφὲς καὶ οἱ ἐμπρησμοί, ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία στὸ σύμβουλο τοῦ ΟΠΑΠ κ. Δ. Ξηρουχάκη νὰ δηλώση ὅτι «γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ τὰ πανὼ αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ μή... εὔφλεκτο ὑλικό»...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ„ ΤΗΣ 4|5-7-64

Συμβουλές. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ — ΣΩ ΝΤΕ ΦΟΝ	1
2 ΜΠΡΕΝΤΑ ('Ολλ.).—ΓΙΑΓΚ ΜΠΟΫΣ ('Ελβ.)	1 X 2
3 ΦΕΡΣΤ ΒΙΕΝΝΑ — ΓΕΝΤΝΟΤΑ (Τσεχ.)	1
4 ΒΟΪΒΟΝΤΙΝΑ — Σ.Κ. ΛΕΙΨΙΑΣ	1
5 ΝΟΡΚΕΠΙΓΚ — ΡΑΝΤΝΙΣΚΥ	1 X
6 ΓΚΒΑΡΝΤΙΑ — ΕΜΠΟΡ ('Αν. Γερμ.)	1
7 ΖΟΜΠΙΕΡΚΙ (Πολ.) — ΒΙΝΕΡ Σ.Κ.	1 X 2
8 ΦΟΡΣΕΡΤΣ ('Αν. Γερ.) — ΚΟΖΙΤΣΕ (Τσεχ.)	1
9 ΤΟΥΛΟΥΖ — ΝΤΥΝΑΜΟ (Γιουγκ.)	1 X 2
10 ΜΑΛΜΕ (Σουδ.) — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΠΕΙΡ.	1 X
11 ΣΑΡΑΓΙΕΒΟ (Γιουγκ.) — Α.Ι.Κ. (Σουηδ.)	1 X
12 ΝΤΕΓΚΕΡΣΦΟΡΣ (Σουηδ.) — ΣΑΛΚΕ ('Αν. Γερμ.)	1
13 ΛΑΝΣ (Γαλλ.) — ΠΟΛΟΝΙΑ (Πολων.)	1 X
Ἀναπληρωματικοί:	
1 ΣΠΑΡΤΑΚ ΠΛ. (Βουλγ.)—ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ ('Αν.Γερμ.)	1
2 ΣΛΟΒΝΑΦΤ (Τσεχ.) — ΑΝΖΕ (Γαλλ.).	1

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

Η ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ

Ἡ «Προοδευτικὴ» Πειραιῶς ἐπανῆλθε στὴν Α΄ Ἐθνικὴ κατηγορία — μετὰ ἀπὸ ἀπουσία ἑνὸς χρόνου — ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη της ἐπὶ τῆς «Παναχαϊκῆς» Πατρῶν μὲ 3—0.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Προοδευτική», τὸ δεύτερο σωματεῖο, ποὺ ἀνῆλθε στὴν Α΄ Ἐθνικὴ εἶναι ὁ «Ἀχιλλέας» Τρικάλων. Ἡ πειραϊκὴ καὶ ἡ τρικαλινὴ ὁμάδα κατέλαβαν τὶς θέσεις τοῦ «Αἰγάλεω» καὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» Χαλκίδος.

ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ Γ.Γ.Α.

Τὰ μέτρα, ποὺ ἐξήγγειλε ἡ κυβέρνησι γιὰ τὸ ποδόσφαιρο (μετὰ τὸν ἀγῶνα «ΠΑΟ» — «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ τὰ δραματικὰ ἐπεισόδια) δὲν ἱκανοποίησαν τὸ φίλαθλο κόσμο. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἀντὶ νὰ στρέφωνται ἐναντίον τῶν κακῶν καταστάσεων ποὺ ἐπικρατοῦν, πλήττουν τὸ ἄθλημα καὶ τὸν ἀθλητισμὸ γενικώτερα ποὺ ζῆ ἀπὸ τὸ ποδόσφαιρο. Τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Διακόπτεται ἡ τέλεσι τῶν ἀγώνων Κυπέλλο Ἑλλάδος. 2) Ἀπαγορεύεται μέχρι 17 Δεκεμβρίου 1964 ἡ τέλεσι ἀγώνων μεταξὺ «Παναθηναϊκοῦ» — «Ὀλυμπιακοῦ». 3) Παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσι τοῦ ἀγῶνα τῆς 17 Ἰουνίου στὴν Ἐπιτροπὴ Φιλάθλου Ἰδιότητος. 4) Ἀπαγορεύεται στοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς ὁπλίτες τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων νὰ μετέχουν σὲ ἀγῶνες σωματείων. 5) Ἀναστέλλονται οἱ πάσης φύσεως ἐπιχορηγήσεις πρὸς τὴν Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία, τὶς ἑνώσεις καὶ τὰ σωματεῖα καὶ 6) Δίδεται ἐντολὴ στὸν ΟΠΑΠ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἑτοιμάση δελτία ΠΡΟ-ΠΟ, χωρὶς ἑλληνικοὺς ἀγῶνες. Οἱ τρεῖς τελευταῖες ἀποφάσεις θεωροῦνται ἀντίθετες πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀθλητισμοῦ.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ

Ἡ διοίκησι τῆς ΕΚΟΦ προκήρυξε ἀγῶνες κολυμβήσεως γιὰ τὸ πρωτάθλημα κέντρου. Οἱ ἀγῶνες θὰ γίνουν στὸ Ὀλυμπιακὸ Κολυμβητήριο στὶς 14, 15 καὶ 16 Ἰουλίου.

ΞΕΝΟΣ ΣΤΟ ΑΙΓΑΛΕΩ

Ὁ Α.Ο. Αἰγάλεω προσέλαβε τὸν Οὔγγρο προπονητὴ κ. Τζ. Ρέϊνερ γιὰ τὴν ποδοσφαιρική του ὁμάδα, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ πετύχη τὴν ἐπάνοδό του στὴν Α΄ Ἐθνικὴ κατηγορία.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΕΦΗΒΩΝ

Πρωταθλήτρια ὁμάδα τοῦ ἐφηβικοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος ἀναδείχτηκε ἡ ὁμάδα τοῦ «Ἀπόλλωνα» Ἀθηνῶν, χωρὶς νὰ ὑποστῆ ἧττα. Στὸ τελευταῖο της μὰτς ἦρθε ἰσόπαλη μὲ τὸν «Ἄρη» 0—0.

Ο ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΕΚ

Ἡ «ΑΕΚ» Ἀθηνῶν πῆρε προπονητὴ τῆς ποδοσφαιρικῆς της ὁμάδος τὸ Γιουγκοσλάβο κ. Κοκότοβιτς, ποὺ ἦταν κατὰ τὴν περασμένη περίοδο προπονητὴς στὴν πρωταθλήτρια Τουρκίας «Φενὲρ Μπαξέ».

ΑΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ἡ ΕΛΠΑ ὀργανώνει στὶς 26 Ἰουλίου, ἀγῶνα αὐτοκινήτου στὴ Ρόδο, μὲ διεθνῆ συμμετοχή. Ἡ ἀπόστασι ποὺ θὰ διανύσουν τὰ αὐτοκίνητα εἶναι 3.750 μέτρα καὶ ἡ διαδρομὴ ἐντὸς τῆς πόλεως.

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα «Προοδευτικῆς»—«Παναχαϊκῆς» 3—0. Ὁ τερματοφύλακας τῆς ἡττηθείσης Κρητικὸς μπλοκάρει τὴ μπάλλα ποὺ τοῦ Σιαμόπουλου καὶ τοῦ Φραντζῆ. Ἀριστερὰ οἱ Φαρμάκης, Βεργίνης καὶ ἀπὸ βάθος ὁ Γιαννιώτης.

Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τὰ θλιβερὰ γεγονότα τοῦ ἀγῶνα «Παναθηναϊκοῦ» — «Ὀλυμπιακοῦ», κατέστησαν πιὸ ἀναγκαία ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὴν ψήφισι εἰδικοῦ νόμου γιὰ τὴν καθιέρωσι τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ στὸ ποδόσφαιρο. Τὰ σωματεῖα ἐπιθυμοῦν τὸν ἐπαγγελματισμό, ἀλλὰ μὲ βάσι τοὺς κειμένους νόμους δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν καθιερώσουν. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκεται τὸ θέμα καὶ νομίζουμε ὅτι ἡ Γενικὴ Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ πρέπει νὰ βοηθήση, ἀντὶ νὰ παίρνη μέτρα σπασμωδικὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ἀθλήματος τοῦ ποδοσφαίρου. Ἐκεῖ ποὺ ἔφτασαν τὰ πράγματα σήμερα, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι ἐκτὸς τοῦ καθαροῦ ἐπαγγελματισμοῦ.

Μικρὸς ὁδηγὸς ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΘΕΡΜΟΠΛΗΞΙΑ (ΚΑΙ ΗΛΙΑΣΙ)

Θερμοπληξίες ἐκδηλώνονται συνήθως σὲ ἄτομα, ποὺ ἔχουν μείνει ἐπὶ πολὺ σὲ μέρος ὑγρὸ μὲ πολὺ ὑψηλὴ θερμοκρασία. Ἡ ἡλίασι ἐκδηλώνεται σ' ἐκείνους, ποὺ μένουν γιὰ πολλὴ ὥρα στὸν ἥλιο μὲ ἀκάλυπτο κεφάλι. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις τὰ συμπτώματα εἶναι τὰ ἐξῆς: Δυνατὸς πονοκέφαλος, χλώμιασμα ἢ ὑπερβολικὸ κοκκίνισμα, ξαφνικὴ ἐφίδρωσι, ἴλιγγος καὶ τάσις πρὸς ἔμετο. Στὶς πιὸ σοβαρὲς περιπτώσεις τὸ ἄτομο παρουσιάζει καὶ συμπτώματα παραληρήματος.

Οἱ πρῶτες βοήθειες, ποὺ μπορεῖτε νὰ προσφέρετε εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Ἀφαιρέστε τὰ ροῦχα τοῦ ἀρρώστου καὶ ἀερίστε καλὰ τὸ δωμάτιο, ὅπου βρίσκεται ὁ ἀσθενής. Κάνετε μασὰζ στὰ πόδια, στὰ χέρια καὶ στὸ στῆθος του καὶ βάζετε κρύες κομπρέσες στὸ μέτωπό του. Ἂν τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἔχουν παγώσει, κάνετε ἐντριβὲς μὲ μάλλινο ὕφασμα. Στὸ μεταξύ, μὴν παραλείψετε νὰ καλέσετε γιατρό.

ΚΑΤΑΓΜΑΤΑ

Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ προσπαθήση νὰ «βάλη στὴ θέσι του» ἕνα κάταγμα, ἐκτὸς ἂν διαθέτη ξεχωριστὴ ἱκανότητα καὶ εἰδικὲς γνώσεις.

Πρέπει, ὅμως, ν' ἀκινητοποιηθῆ τὸ σπασμένο μέλος, μὲ ξύλινα στηρίγματα καὶ μὲ καλὸ δέσιμο μὲ ἐπίδεσμο. Στὸ διάστημα τῆς μεταφορᾶς στὸ νοσοκομεῖο τὸ τραυματισμένο ἄτομο πρέπει νὰ μείνη ὁπωσδήποτε ξαπλωμένο, ἔστω καὶ πάνω σ' ἕνα πρόχειρο φορεῖο. Θὰ ἦταν μεγάλο λάθος νὰ μείνη ὄρθιο ἢ καθισμένο, ἰδιαίτερα, ὅταν τὸ κάταγμα ἀφορᾶ τὴ λεκάνη, τὴ σπονδυλικὴ στήλη, τὰ ὀστᾶ τοῦ στήθους ἢ τὰ πόδια. Ἂν τὸ τραῦμα εἶναι «ἐκτεθειμένο», δηλαδὴ ἂν τὸ σπασμένο κόκκαλο ἔχη προκαλέσει μιὰ ὁρατὴ πληγή, πρέπει νὰ γίνη στὸν τραυματισμένο ἕνας ἀντιτετανικὸς ὀρός.

ΚΟΛΙΚΟΣ

Αὐτὴ ἡ ἐνόχλησι παρουσιάζει πάντοτε κάτι τὸ ἄγνωστο. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσετε τίποτα, χωρὶς νὰ συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό. Ἡ καλύτερη τακτικὴ εἶναι νὰ ξαπλώσετε τὸν ἄρρωστο στὸ κρεβάτι, ἀποφεύγοντας τὶς ἀπότομες μετακινήσεις, κρατῶντας τον σὲ νηστεία, καὶ παρακολουθῶντας τὴ θερμοκρασία του.

Ἂν ὁ ἄρρωστος ξέρη πὼς ἡ ἐνόχλησι προέρχεται ἀπὸ τὸ συκώτι θὰ τὸν ὠφελήσουν ζεστὲς κομπρέσες ἢ μιὰ παγοκύστη στὸ δεξιὸ πλευρό.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ πρόκειται καὶ γιὰ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς σκωληκοειδίτιδος. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἀκινησία, εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἡ τοποθέτησι μιᾶς παγοκύστης στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, δεξιά. Ἡ ἀκινησία, ἐπιβάλλεται ἰδιαίτερα, ὅταν ὁ πόνος ἀρχίζη ἀπὸ τὴ ράχη, γιὰ νὰ καταλήξη στὸ κατώτερο μέρος τῆς κοιλιᾶς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ πρέπει νὰ ὑποβάλετε σὲ ἐξέτασι τὰ οὖρα τοῦ ἀρρώστου.

Ἀποφύγετε νὰ δώσετε στὸν ἄρρωστο χάπια ποὺ καταπραΰνουν τὸν πόνο, πρὶν νὰ φτάση ὁ γιατρός, γιὰ νὰ καθορίση τὴν πραγματικὴ αἰτία τοῦ πόνου.

ΚΟΨΙΜΟ ΑΡΤΗΡΙΑΣ Ἡ ΦΛΕΒΑΣ

Τὸ κόψιμο μιᾶς ἀρτηρίας διακρίνεται πολὺ εὔκολα ἀπὸ μιὰ κοινὴ αἱμορραγία, γιατὶ τὸ αἷμα εἶναι πολὺ ζωηρὸ καὶ ρέει ὁρμητικὰ καὶ ἀδιάκοπα.

Σὲ τέτοια περίπτωσι μὴν καθυστερήσετε οὔτε στιγμὴ νὰ δέσετε πάνω ἀπὸ την πληγη, πολὺ σφιχτα, εναν ἐπιδεσμο ἢ ενα μαντήλι.

Το αιμα που βγαινει ἀπὸ μιὰ κομμένη φλέβα εἶναι κοκκινο σκοῦρο, μὰ τρεχει κι' αυτο ορμητικὰ και αδιάκοπα. Γιὰ νὰ σταματήση, χρειάζεται μιὰ σφιχτη ἐπιδεσι πανω στο «περιφερειακο κέντρο τῆς φλέβας», δηλαδη στὸ σημεῖο απο το ὁποιο ξεκινάει.

Ἂν η αιμορραγία παρουσιάζεται στὸ χέρι ἢ στο πόδι θὰ πρέπει νὰ κρατηθῆτε τὸ μέλος ἀνασηκωμένο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ὕστερ' ἀπ' αὐτες τις πρωτες βοηθειες το τραυματισμένο ἄτομο πρέπει νὰ μεταφερθῆ τὸ γρηγορώτερο στὸ νοσοκομεῖο.

ΚΡΙΘΑΡΑΚΙ

Τὸ κριθαράκι εἶναι ἕνα μικρὸ ἐξόγκωμα κοκκινο καὶ σκληρο, ποὺ παρουσιάζεται στὰ βλέφαρα. Χρειαζεται μια μεταχειρισι πολυ λεπτή. Μὴν το πιέζετε, μην τὸ τριβετε καὶ για νὰ καταπραυνετε την ενόχλησι που προκαλει, χρησιμοποιησετε ζεστὲς κομπρέσες με ἁλατόνερο. Καλὰ ἀποτελέσματα φέρνουν καὶ οἱ ειδικες πομαδες (ἀλοιφες), μὲ βάσι τὰ ἀντιβιοτικά.

ΚΡΥΟΠΑΓΗΜΑΤΑ

Ὅταν τὸ σῶμα μεινη ἐκτεθειμένο γιὰ πολὺ σὲ χαμηλὲς θερμοκρασιες ειναι δυνατὸ να παρουσιαστοῦν κρυοπαγήματα. Τὸ κρυοπάγημα προσβάλλει πάντοτε πρῶτα τὰ πόδια, τὰ χέρια, τὴ μύτη, τ' αὐτιά.

Χρειάζεται νὰ θερμανθῆ τὸ ἄτομο που ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ κρυοπαγημα, οχι ὁμως ἀποτομα, ἀλλὰ ἀργά καὶ προοδευτικά.

Μπορει νὰ φανῆ παράλογο κι' ὅμως σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις εἶναι πολὺ ὠφέλιμη μιὰ ἐντριβὴ μὲ χιόνι στὸ μέρος ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ τὸ κρυοπάγημα. Εἶναι ἐπίσης ἀπαραιτητο νὰ ἐλευθερωθῆ τὸ μέρος ἀπ' ὅ,τι εἶναι δυνατὸ νὰ καθυστερὴ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος (ροῦχα, παπούτσια κλπ.).

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη ἐπέμβασι, θὰ πρέπει νὰ μεταφερθῆ ὁ ἄρρωστος σ' ἕνα ζεστὸ δωματιο καὶ νὰ ζεσταθῆ προοδευτικὰ ὅλο τὸ σῶμα του μὲ μάλλινες κουβέρνες. Στὰ κρυοπαγήματα τῶν ποδιῶν εἶναι πάντοτε ὠφέλιμος ἕνας ἀντιτετανικὸς ὀρός.

ΛΟΞΥΓΓΑΣ

Ὅταν ὁ λόξυγγας ἐπιμένη, συστήσετε στὸ ἄτομο ποὺ ὑποφέρει ἀπ' αὐτὸν ν' ἀναπνεύση βαθειὰ καὶ νὰ πιῆ ἕνα ποτήρι νερό.

Γιὰ νὰ σταματήση ὁ ἔμετος, ποὺ συχνὰ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ λόξυγγα, πάρτε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, κρατῶντας τὸ στόμα μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι ἀπὸ χαρτί. (Ἔτσι αὐξάνεται τὸ ἀνθρακικὸ ὀξὺ στὸ αἷμα) ἢ πιέσετε τοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν, ἢ καταπιῆτε κομματάκια πάγου ἢ τοποθετῆστε μιὰ παγοκύστη στὸ στομάχι.

ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ

Τὸ ἄτομο ποὺ λιποθυμάει πρέπει νὰ ξαπλώση ἀμέσως ἀνάσκελα. Τὸ σφάλμα ποὺ κάνουν ὅλοι βλέποντας κάποιον νὰ πέφτη κάτω λιποθυμῶντας εἶναι νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ σηκωθῆ ἢ νὰ καθήση.

Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸ λιπόθυμο ἄτομο ξαπλωμένο ἀνάσκελα καὶ τοποθετῆστε μαξιλάρια κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἔτσι ποὺ τὸ κεφάλι του νὰ μείνη πιὸ χαμηλὰ ἀπ' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Ξεκουμπῶστε τὰ ροῦχα του καὶ ἀερίστε τὸ δωμάτιο. Ὕστερα βάλετε στὸ κεφάλι του μιὰ παγοκύστη μὲ πάγο ἤ, ἂν δὲν ὑπάρχη, μὲ κρύο νερό. Δῶστε του νὰ μυρίση «ἄλατα» ἢ κολώνια. Ἂν ἡ λιποθυμία ἐξακολουθῆ, μπορεῖ νὰ ὠφελήση μιὰ ἔνεσι κάμφορας ἢ καφεΐνης.

ΜΑΤΙΑ ΕΡΕΘΙΣΜΕΝΑ

Ὅταν τὰ μάτια ἐρεθίζωνται καὶ γίνονται κόκκινα, πρόκειται γιὰ «ἐρεθισμὸ τῶν βολβῶν», ποὺ ὀφείλεται σὲ πολλὲς αἰτίες (καπνό, ἐρεθιστικὲς οὐσίες, μολύνσεις).

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ πρέπει νὰ προστατέψετε τὰ μάτια ἀπὸ τὴ σκόνη μὲ γυαλιὰ ἡλίου. Κάθε βράδυ κάνετε στὰ μάτια μιὰ πλύσι μὲ βρασμένο νερό, στὸ ὁποῖο θάχετε προσθέσει ἐλάχιστο ἀλάτι ἢ μιὰ σταγόνα λεμόνι. Τέτοιες πλύσεις πρέπει νὰ γίνωνται καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὰ ταξίδια ἢ τὶς ἐκδρομές, ποὺ ἐκθέτουν τὰ μάτια στὴ σκόνη. Στὶς σοβαρώτερες περιπτώσεις χρειάζονται κολλύρια ἢ ἀντιβιοτικά, ποὺ θὰ τὰ συστήση ὁ γιατρός.

ΜΩΛΩΠΕΣ

Οἱ ἐλαφροὶ μώλωπες ἀπαιτοῦν ἀνάπαυσι καὶ χλιαρὲς κομπρέσες μὲ νερὸ καὶ ἀλάτι. Ἂν, ὅμως, τὸ χτύπημα ἦταν πολὺ δυνατὸ καὶ διακρίνεται αιμα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα (αἱμάτωμα) τὸ μέρος τοῦ σώματος ποὺ παρουσιάζει τὸ αἱμάτωμα θὰ πρέπει νὰ μείνη σὲ ἀνάπαυσι μέχρι ν' ἀπορροφηθῆ καὶ πάλι αὐτὸ τὸ αἷμα. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ ἐπέμβη, γιὰ ν' ἀφαιρέση τὸ αἷμα, ποὺ ἔχει δημιουργήσει τὸ αἱμάτωμα.

Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ σοβαρότητα τοῦ κτυπήματος καὶ ἂν ὑπάρχουν ἀμφιβολίες θὰ πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ ἀμέσως ὁ γιατρός. Ἕνα κτύπημα εἶναι δυνατὸ νὰ προκαλέση τὸ σπάσιμο ἑνὸς σημαντικοῦ αἱμοφόρου ἀγγείου καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἡ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη.

Ἂν τὸ κτύπημα βρίσκεται στὸ κρανίο καὶ ἂν ἐπακολουθήσουν, ἔστω καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἐμετός, ἀηδία, ζάλες, δυσκολία στὶς κινήσεις καὶ πόνοι, πρέπει νὰ καλέσωμε ἀμέσως τὸ γιατρό. Ἂν ὁ γιατρὸς θὰ πῆ ὅτι πρόκειται γιὰ ἐγκεφαλικὴ διάσεισι, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβηθῆτε πολύ. Ἡ ἐγκεφαλικὴ διάσεισι ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη ἀνάπαυσι, μὰ τὶς περισσότερες φορὲς (ὅταν θὰ τηρηθοῦν μὲ αὐστηρότητα οἱ ἰατρικὲς συστάσεις) δὲν ἔχει σοβαρὰ ἐπακόλουθα. Οἱ ἀπότομες κινήσεις, ὅμως, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες. Πολλὲς φορὲς ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ βοηθήσουν ἕνα ἄτομο ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ διάσεισι, καταλήγουν νὰ ἐπιδεινώσουν τὴν κατάστασί του.

ΝΑΥΤΙΑ

Στὸ διάστημα τῶν ταξιδιῶν μὲ πλοῖο, μὲ τραῖνο, μὲ ἀεροπλάνο ἢ μὲ λεωφορεῖο, μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν διάφορες ἐνοχλήσεις, ὅπως χλώμιασμα, ψυχρὴ ἐφίδρωσι, ἴλιγγος, ἔμετος, ποὺ ὀφείλονται στὴν κίνησι τοῦ μεταφορικοῦ μέσου. Συνήθως τὰ ἄτομα ποὺ ξέρουν πὼς προσβάλλονται ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνοχλήσεις, φροντίζουν νὰ προμηθευτοῦν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τὰ εἰδικὰ χάπια ἐναντίον τῆς ναυτίας. Μιὰ καλὴ συμβουλή, ὅταν δὲν ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ πολύτιμα χάπια, εἶναι ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ ταξεῖδι μὲ ἄδειο στομάχι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἄτομα, ποὺ, γιὰ νὰ μὴν τὰ ἐνοχλήση τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μεταφορικὸ μέσο, θὰ πρέπει ἀντίθετα νὰ φᾶνε καλά, πρὶν ἀνεβοῦν σ' αὐτό. Συνήθως, αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις μετριάζονται καὶ ἐξαφανίζονται ὅταν τὸ ἄτομο ταξιδέψη συχνὰ μὲ τὸ ἴδιο μεταφορικὸ μέσο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Δίδυμη διπλῆ πυραμίδα

1) Α. 2) Α. 3) ΡΑ. 4) ΑΝ. 5) ΑΡΑ. 6) ΚΑΝ. 7) ΠΑΡΑ. 8) ΚΙΝΑ. 9) ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ. 10) ΑΠΑΣ. 11) ΗΝΙΑ. 12) ΠΑΣ. 13) ΙΝΑ. 14) ΠΑ. 15) ΝΑ. 16) Α. 17) Α.

12 ὀνόματα ἀστέρων

1) Γουῶρρεν Μπῆττυ. 2) Ζωὴ Λάσκαρη. 3) Ροσσάνο Μπράτσι. 4) Ἕλκε Σόμμερ. 5) Τζῶρτζ Τσακίρης. 6) Ἄννα Φόνσου. 7) Θανάσης Βέγγος. 8) Σοφία Λόρεν. 9) Γουΐλλιαμ Χόλντεν. 10) Μωρὴν Ο' Χάρα. 11) Πῆτερ Βὰν Ἔϋκ. 12) Τζένη Καρέζη.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Καραμουτσούνα

Τὸ ἀντικείμενο ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸ μεγάλο σχέδιο εἶναι ἡ ἄγκυρα (ὑπ' ἀριθμ. 5). Σχηματίζεται ἀνάμεσα στὶς 4 βάρκες τοῦ κέντρου.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1012 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΛΙΚΟΣ — ΚΑΣΜΗΡΙ. 2) ΚΑΡΑΒΑΝΑ — ΑΝΤ — ΡΑΣΟ. 3) ΑΛΑΣ — ΛΕΜΟΝΕΑ — ΩΜΟΣ. 4) ΛΑΝ — ΚΑΙ — ΜΥΣ — ΑΡΜ. 5) ΠΟΝΟΣ — ΚΟΡΕΑ — ΡΩ. 6) ΜΑΚΑΡΟΝΙ — ΑΙΟΛΙΚΟΣ. 7) ΙΡΑΝΟΣ — ΤΑΜ — ΣΙΝΑΠΙ. 8) ΣΑΜΟΣ — ΠΑΡΑΣ — ΣΙΝΑΣ. 9) ΦΥ — ΚΑΡΑΤΙΑ — ΓΤ. 10) ΑΓΟΡΑ — ΣΚΙΕΣ — ΟΜΙΛΩ. 11) ΠΥΡΓΟΣ — ΕΑΡ — ΚΥΑΝΟΣ. 12) ΑΠΑΙΣΙΟΙ — ΟΡΙΣΤΙΚΑ. 13) ΝΑ — ΑΜΩΜΑ — ΣΟΝΙΑ. 14) ΤΕΛ — ΑΠΟ — ΔΙΑ — ΝΑΤ. 15) ΟΤΑΝ — ΗΡΩΙΚΟΝ — ΣΑΡΩ. 16) ΝΟΝΑ — ΛΟΜ — ΑΠΗΔΗΤΟΣ. 17) ΣΤΕΓΑΝΑ — ΣΗΣΑΜΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΛΑΜΙΣ — ΑΠΑΝΤΟΝ. 2) ΚΑΛΑ — ΑΡΑ — ΓΥΠΑΕΤΟΣ. 3) ΟΡΑΝ — ΚΑΜΦΟΡΑ — ΛΑΝΤ. 4) ΛΑΣ — ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ — ΝΑΕ. 5) ΙΒ — ΚΟΡΟΣ — ΑΟΣΜΑ. 6) ΚΑΛΑΝΟΣ — ΣΙΩΠΗΛΑ. 7) ΟΝΕΙΟΝ — ΠΑΣ — ΟΜΟΡΟΝ. 8) ΣΑΜ — ΣΙΤΑΡΚΕΙΑ — ΩΜΑ. 9) ΟΝ — ΑΡΑΙΑ — ΑΙ. 10) ΚΑΝ — ΚΑΜΑΤΕΡΟΣ — ΚΑΣ. 11) ΑΝΕΜΟΙ — ΣΙΣ — ΡΟΔΟΠΗ. 12) ΣΕΣΤΑΥΡΟΣ — ΚΙΝΙΝΗΣ. 13) ΗΡΩΛΙΣ — ΟΥΣΙΑ — ΔΑ. 14) ΡΑ — ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ — ΣΗΜ. 15) ΝΑΤΟ. 16) ΑΡΟΝΜΑ — ΚΑΝΤΙΝΙ — ΛΟΚ. ΙΣΟΡΡΟΠΑ — ΩΣΑΥΤΩΣ. 17) ΟΣΜΩΣΙΣ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ
G. PANTSOS
(ἐξ Αἰγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. Ἱκανότης, ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ. Μαντεύει καὶ καθοδηγεῖ ἐπὶ αἰσθηματικῶν προβλημάτων (ἀμφιβολίας, δυσπραγίας κλπ.). Καὶ πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρέστων γεγονότων, βοηθεῖ διὰ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἕτερα ἄτομα. Δέχεται: Τηλεμάχου 17, Ἀμφιθέα, 2—8 μ.μ., λεωφορεῖον Νέας Σμύρνης — Πανιωνίου. Στάσις τέρμα Πανιωνίου. Τηλ. 910.271 (9—12 π.μ.). ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Γράψατε G. PANTSOS, Ἀθῆναι, Τ. Θ. 1109, Ὁμόνοια, τέλη γραμματόσημα. Ἀποστείλατε διὰ ταχυδρ. ματόσημον 5 δρχ. διὰ νὰ λάβετε εἰδικὸν ἐρωτηματολόγιον.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

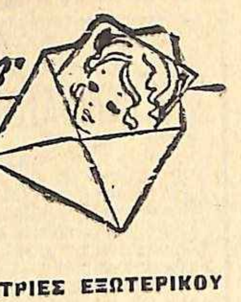

Ὁ ἰατρὸς γυναικολόγος Δ. Διαμαντόπουλος ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στὶς: Ἄσπα Τσαμπάλη, Θεσσαλονίκη, Μαρία Παντερμαλῆ, Βόλον, Σοφίαν Στεργιώτη καὶ Ζαφειρία Μανωλακάκη, Ρέθυμνον.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Γιαννούλα Κωνσταντινίδου, (18 χρόνων), Προαστειό, Κιλλακίου, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Δέσπω Ἠλιώτου καὶ ἡ Στέλλα Καρεκλᾶ, Ριζοκάρπασο, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ Μαίρη καὶ ἡ Νέδη Παπαδάκη, Μαχάτμα Γκάντι Νο 6, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Μόνικα Γεωργίου, Μαυρομιχάλη Νο 3, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίες καὶ κυρίους ἡλικίας 35—45 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Σωτήριος Ροῦσος, (20 χρόνων) καὶ ὁ Μιχαλάκης Ν. Μ., (21 χρόνων), 34 Καλλίπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μ. Βασιλειάδης, P. C. 2544, (20 χρόνων), ὁ Οἰκονομίδης, P. C. 2638, (23 χρόνων) καὶ ὁ Τ. Ἀναστασιάδης, P. C. 2541, Ἀστυνομικὴ Σχολὴ (ΒΜΗ) Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Κυριάκος Σ. Πάλλης, (18 χρόνων), Μεσολογγίου Νο 7, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γιαννάκης Στέλιου, Λοΐζου Φιλιππίδου Νο 4, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Λ. Χαραλάμπους, (17 χρόνων), Κυθρέα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἰωάννης Χ. Ἀντωνίου, Γερμανοῦ Νο 12, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Χαραλαμπίδης, Γερμανοῦ Νο 12, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—22 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά.

Ὁ Χ. Χαραλάμπους, Κοντέα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἄδωνις, Ταχ. Κιβ. 541, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Μιχαλάκης Κουλῆς, Σπιτάλι Λεμεσοῦ, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ζ. Μαυρογέννη, (22 χρόνων), Κανάρη Νο 38, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστὰλ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ἡ Γιολάντα Γαλάνη, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, καλὰ ἐγκατεστημένους, ἡλικίας 40—45 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας αὐτὴ ἂς ἀπευθύνουν τὸ γράμμα τους στὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου Νο 4.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Μίμης Παρασκευάκης, (22 χρόνων), POSTE RESTANTE. Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ JOSSIE, (17 χρόνων), HAMALBASI O'MER HATAM CAD. HAYRET AP. No 51)5, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ STELLA HACOPOULOU, TARLABASI, DEMIRBAS SOK. No 16)2, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 47 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ A. S., GUNESLI SOK. No 47)1 CIHANGIR BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα κύριο, μορφωμένο καὶ εὐπαρουσίαστο, ἡλικίας 40—50 χρόνων, οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ KETI GIOKAS, ἡ RENA PAPADOPOULOU, ἡ STELLA IOANNIDOU καὶ ἡ DANAI PAPPADAKI, CIHANGIR SOK. BAKTIYAR AP. 13—15)10 ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ ROULA B., TAKSIM ABDULLAH SOK. No 4—6)7 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ MERSINA CHRISTIDOU, BAYAN MATNALICESME TENURE SOK. No 2)7 BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας	7
» Δολλάρια	20
» Φρ. Βελγ.	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	100
» Φρ. Ἑλβετ.	90
» Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ YIANNIS DOLASAN, MISIRCARSI No 4, EMINONU ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 28 χρόνων, στὴ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ GEORGIOS ANTONIADIS, (19 χρόνων) καὶ ὁ NIKOLAOS AGGELIDES, CIHANGIR FIRUZAGA IPLIK APT. No 81—83)8 ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PASCAL SATEGH, P. O. BOX 100, JERUSALEM, JORDAN, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PANOS CONTOPOULOS, P. O. BOX 172, KHARTUM, SUDAN, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ STEVEN ARGYROU, 109 MERCERS ROAD, LONDON, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι.

Ὁ ANTONIO DE CURTIS, ὁ GIORGIO PALADIN καὶ ὁ ALDO ADIGE, VIA CARLO DE CESARE 41, PRESSO CIMA, NAPOLI, ITALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, στὴν γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ SAM PHOCAS, 27 SHIPSTON RD. CHELTENHAM VIC. AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ὄχι ἀπαραίτητη.

Ὁ COSTAS ZAG., CENTRAL Y. M. C. A., BRISTOL 1. ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ RITZ CHRIST. INCO

ΚΛΙΜΕΝΣ
Κεντρικόν: Πειραιῶς 4 (Ὁμόνοια)
Παράρτημα: Μενάνδρου 36
Τηλ. 530.208 καὶ 535.975
ΑΘΗΝΑΙ (101)

ΣΠΟΥΔΑΙ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ
Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε ἢ ἐπισκεφθῆτε μας. Θὰ λάβετε δωρεὰν κανονισμὸν μὲ κάθε πληροφορίαν.

ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ
ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΤΩΝ
ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ
ΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ
Ἐκπαίδευσις ἐπὶ Εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου. Λειτουργοῦν τμήματα Πρωϊνὰ — Ἀπογευματινὰ — Βραδυνά. Πληροφορίαι—ἔγγραφαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523-708.

THOMPSON MAN. CANADA. θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ὁ GEORGE DEMOS, 524 RAND ST. CAMDEW N. J., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ A. ATHAN., NTALA HOUSE P. O. BOX 103, WELCOM O. F. S., S. AFRICA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Καλαμάτα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ BILL ALIFERIS, 43 GENEVA AVE. TORONTO. 2 ONT. CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ THEOFANIS PANOPOULOS, 504 BAY ST. PORT MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ THEODOROS LORENTZATOS, (27 χρόνων), 5.800 JEANNE MANCE MONTREAL, P. Q., CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ στὴν ἑλληνική, ἱσπανικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ GERASIMOS TZORTZATOS, (20 χρόνων), 185 OXFORD ST. SYDNEY, AUSTRALIA, NSW, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ A. PAPPAS, Co NATIONAL UNIVERSITT. CANBERRA A. C. T., AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

Me KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας

ΝΩΝΤΑΣ ΒΑΛΣΑΜΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας διὰ τὴν θεραπείαν τῆς στειρώσεως. Σίνα 32, τηλ. 624—777. 11—2 καὶ 5—8 ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ὅλοι μας ξεχυνόμαστε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἐλάχιστοι ὅμως ἀπὸ μᾶς πρόκειται νὰ κατακτήσουμε ἡγετικὲς θέσεις. Οἱ περισσότεροι γινόμαστε ἀκόλουθοι. Εἴδωλόν μας κάνουμε ἕναν πολιτικὸν ἀρχηγόν, μιὰ πολιτικὴ φιλοσοφία, ἕνα κοινωνικὸ σύστημα, τὸ χρῆμα, μιὰ δουλειά, ἕνα τελευταῖο σκαλοπάτι ποὺ θέλουμε νὰ φθάσουμε, ἐνῶ ἀνεβαίνουμε τὴ σκάλα τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους ἀπὸ μᾶς ποὺ κατορθώνουν νὰ καταλάβουν κάποια ἡγετικὴ θέσι, ἡ ἡγεσία των δὲν εἶναι ἀπόλυτη. Ὁ πρωθυπουργὸς ἔχει ἀνάγκη τὸν γιατρό, ὁ τραπεζίτης ἔχει ἀνάγκη τὸν καταθέτη χρημάτων στὴν Τράπεζά του, ὁ δεσπότης ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λαὸ τὸν ὁποῖον νὰ ποιμαίνη. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲ μπορεῖ νὰ γίνη αὐτοκυρίαρχος. Ἂν πρόκειται ν' ἀπολαύσωμε τὴ ζωή, εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθουμε ἕνα βασικὸ μάθημα, καὶ αὐτὸ εἶναι ὅτι ἡ ζωή μας ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἐλάχιστα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ξεχνοῦμε περισσότερον, εἶναι ὅτι ἡ ζωή μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν. Κανενὸς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι κάτι τὸ στάσιμον. Ἡ ζωὴ εἶναι περιπέτεια. Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ παύει νὰ κινῆται, παύει νὰ εἶναι καὶ ζωή. Συνεπάγεται ἀλλαγή, πρόοδο. Ἔχομε παρεξηγήσει τὴ ζωὴ ὡς κατάληψι κάποιας θέσεως, ὡς τὴν ἀπόλαυσι τῆς ὕλης, ὡς τὴν ἄφιξί μας σὲ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Ἔχει πολλὰ ἀπρόοπτα ἡ ζωή. Εἶναι δρόμος καὶ ὄχι κατοικία.

Κανείς μας δὲν μπορεῖ νὰ φθάση στὸ τέλος, χωρὶς νὰ περάση ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δρόμου τοῦ ἐπιγείου περιπάτου μας. Ὁ περίπατος καὶ ἡ συμπεριφορά μας στὸ δρόμο τῆς ζωῆς, θὰ ἐξαρτηθοῦν ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ ἔχομε προσδιορίσει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς. Ἂν θέλῃς π.χ. νὰ πᾶς στὴ Νέα Ὑόρκη θὰ πάρῃς τὸ πλοῖο ἢ τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ σὲ ὁδηγήση ἐκεῖ. Ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, ἐδῶ στὸν κόσμο μας γιὰ νὰ μᾶς πῆ ὅτι ἐκεῖ ἀπ' ὅπου κατέβηκε, πρέπει νὰ καταλήξουμε καὶ μεῖς. Ἕνα ὅμως περίεργο συμβαίνει. Ποτέ του ὁ Χριστὸς ὅταν συνήντησε ἀνθρώπους, δὲν τοὺς εἶπε «ἐλᾶτε στὸν Οὐρανό». Δὲν ὥρισε ποτέ Του τὸν Οὐρανὸ ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο, σὰν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ κάμνει πολὺ δύσκολη τὴν ἀπόφασι τοῦ ἀνθρώπου ν' ἀκολουθήση τὸν Χριστόν. Γιὰ νὰ ψηφίσουμε γιὰ τοὺς πολιτικούς μας ἡγέτας π.χ. θέλουμε νὰ μᾶς ποῦν ποῦ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν. Ἀνακοινώνουν λεπτομερῶς τὸ πρόγραμμά των. Δὲν πιστεύω νὰ τοὺς ψηφίζαμε, ἐὰν ἁπλῶς μᾶς ἔλεγαν «ἐλᾶτε, ἀκολουθῆστε με». Στὴν πραγματικότητα, ἐμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ ἄτομα ἀλλὰ τὰ προγράμματα. Προσέξατε ὅμως πόσον διαφορετικὸς ἦταν ὁ Χριστός. Περπατοῦσε κοντὰ στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ εἶδε δύο ἀδέλφια, τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ τὸν Ἀνδρέα ποὺ ἐψάρευαν. Δὲν τοὺς λέει «ἐλᾶτε παιδιὰ ἐδῶ, ξέρω μιὰ θάλασσα ποὺ ἂν ρίξετε σ' αὐτὴν τὰ δίκτυά σας θὰ πιάσετε πολὺ περισσότερα ψάρια». Δὲν τοὺς λέγει «ἐλᾶτε παιδιά, ἐγὼ πρόκειται νὰ γίνω βασιλιᾶς καὶ θὰ σᾶς κάνω ὑπουργούς». Ἁπλῶς ὁ Χριστὸς τοὺς λέγει «Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων». Ἀκολουθῆστε με λέγει ὁ Χριστός. Ἂν αὐτὸ τὸ ἔλεγε ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος, θὰ τὸν νομίζαμε ὡς ὑπερφίαλον στὴν ἀντίληψιν ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτόν του.

Μ' αὐτὴν τὴν ἐντολὴν ποὺ ἔδωσε ὁ Χριστός, ἦταν σὰν νὰ διεκήρυττε τὴν θεότητά Του. Ἂν ἦταν ἁπλοῦς ἄνθρωπος, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ κάμη αὐτό. Εἶχε ὅμως συναίσθησι τῆς ἑλκυστικότητος τῆς θεότητος, ἡ ὁποία ἦταν συγκεντρωμένη στὸ πρόσωπόν Του. «Ἐλᾶτε ὀπίσω μου», εἶπε, καὶ ἀμέσως ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἄφησαν τὰ δίκτυά των καὶ Τὸν ἠκολούθησαν. Δὲν τοὺς εἶπε ποῦ θὰ τοὺς ὁδηγοῦσε καὶ ὅμως αὐτοὶ Τὸν ἠκολούθησαν. Πρόσεξε μήπως σὺ κάμῃς κάτι τὸ διαφορετικό. Μὴ ζητήσῃς ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Χριστὸν ποῦ θὰ σὲ ὁδηγήση καὶ τί θὰ ἐπιτρέψη στὴ ζωή σου, στὸν περίπατο αὐτό, στὸν ὁποῖον σὲ καλεῖ νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃς. Γιὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὸν Χριστὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃς τυφλά. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι πρόοδος, εἶναι βάδισμα, ἔστω καὶ ἀνηφορικό.

Ὁ προορισμός σου καὶ ὁ προορισμός μου, ὅταν γίνουμε ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τόσο σπουδαῖος καὶ τόσο ὑψηλὸς ποὺ καὶ νὰ ἤθελε ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς τὸ γνωρίση, δὲν θὰ μπορούσαμε ἡμεῖς μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀντίληψί μας νὰ τὸν καταλάβουμε. Ποῦ νὰ καταλάβουμε ἡμεῖς τὴν δόξαν τῆς θλίψεως καὶ τὴν νίκην τοῦ Σταυροῦ;

Ὁ Χριστὸς ἦταν φιλαλήθης καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἀνηφορικός. Γιὰ τοὺς Φαρισαίους ὁ δρόμος ἦταν ἐπίπεδος. Ἦταν ὁ δρόμος τοῦ καθήκοντος, ἐνῶ γιὰ τὸν Χριστιανὸν ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν Χριστὸν εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας. Ὁ ἐπίπεδος δρόμος τὸ τέρμα του τὸ ἔχει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὁ ἀνηφορικὸς δρόμος ὡς τέρμα του ἔχει τὸν Θεόν, στὸν Οὐρανό. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς εἶπε «Δεῦτε ὀπίσω μου», εἶναι διότι ἤθελε τὴν προσοχή μας νὰ καρφώσουμε στὸ δρόμο μᾶλλον παρὰ στὸ τέρμα τοῦ δρόμου.

Ἂς μὴ ζητοῦμε μάνδρα ἀπὸ τὸν Χριστὸν ἢ τὴν κιβωτὸν τῆς ἀσφαλείας. Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, λένε σὰν τὸν Πέτρο, «πές μας Χριστὲ νὰ σὲ ἀκολουθήσουμε καὶ ἐπάνω στὰ κύματα ἀκόμη, στὰ νερὰ τῆς θαλάσσης». Ἡ σπιθαμὴ τῆς ζωῆς μας εἶναι ἄγνωστη. Οὔτε μποροῦμε νὰ ἀνακαλύψουμε τί βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴ ζωή. Ὁ Χριστὸς ὅμως μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶπε, μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔκαμε, μὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του, ἀπέδειξε ὅτι ἦταν Θεὸς στὸν ὁποῖον μποροῦμε νὰ ἐμπιστευθοῦμε καὶ τὸν δρόμο μας καὶ τὸ τέρμα τοῦ δρόμου. Ἔγινες ἀραγε πραγματικὰ ἀληθινὸς ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ δεχόμενος Αὐτὸν ὡς σωτῆρα σου καὶ κύριόν σου;

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴ Διαθήκη σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψη στὴ διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 — Ἀθῆναι.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807 Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10 Παλ. Φαλήρου — Τηλ. 99.746

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς Φ. ΒΑΛΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777. 11—2 καὶ 5—8. Ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ D. GEORGIADIS καὶ ὁ G. KASSIMIS, S)T NEFELI. Co STRATIS ANDREADIS 52 LIME STR. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ δυὸ μορφωμένες νέες στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. VETOULIS, S)S EVGENIA G. ORION SHIPPING CO 29 BROADWAY Co STR. USA, NEW YORK 6., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ ELIAS GRITSIPIS καὶ ὁ NICOLAOS ALMIROUDIS, M) V DESPINA ACELOS LTD ANTREY HOUSE ANNEXE 3)4 LONDON E. G. 3., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ NIKOLAOS ZYMARIKOPOULOS, S)T PATRICIA D. NORTHERN SHPS AG., 80 PINE STREET NEW YORK 5., N. Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ IOANNIS AGELOPOULOS καὶ ὁ XENOFON FRANTSEZOS, S)T NORTHERN UNITY NIARCHOS LONDON LTD, 41—43 PARK STR. LONDON ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτριες, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ HARALAMBOS GIZARIOTIS, M)V GRECIAN FLAME Co GOULANDRIS BROS LTD, 61 ST. MART AXE LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ NICOS KOSTOPOULOS, S)T ARCTURUS Co ST. CLARE HOUSE 30)33 MINORIES LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σπουδάστριες τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκμάθησι τῆς γλώσσας αὐτῆς.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ

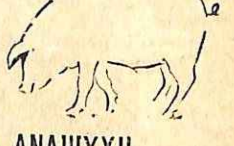

ΜΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

γιὰ σᾶς ἢ γιὰ τὰ παιδιά σας, εὐχάριστη καὶ χρήσιμη θὰ εἶναι ἡ σπουδὴ σχεδίου — ζωγραφικῆς ποὺ σᾶς παρέχει ἡ Σχολὴ A.B.C., στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Ἐγγράψτε τὰ παιδιά σας ἀπὸ ΤΩΡΑ γιὰ νὰ διακριθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐρχόμενη χρονιὰ στὶς σχολικές τους ἐπιδόσεις. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτή, γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος. (Ἂν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ παιδί, σημειῶστε καὶ τὴν ἡλικία του).

ΣΧΟΛΗ A.B.C.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΕΙΣ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΦΑΓΟΙ

Μιὰ τραγωδία στὴν παληὰ Ἀθήνα

ΕΔΩ καὶ ἑξῆντα χρόνια, ἂν τύχαινε καμμιὰ φορὰ —κι' αὐτὸ σπανιώτατα συνέβαινε— νὰ γίνη καταπάτησι καὶ ἰδιοποίησι οἰκοπέδου, γινόταν πραγματικὰ ὁμηρικὴ μάχη. Σήμερα τὰ οἰκόπεδα τῆς Ἀθήνας εἶναι τὰ περισσότερα καταπατημένα ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδείους οἰκοπεδοφάγους.

Ἀλλὰ ἂς ἐξιστορήσουμε ἐδῶ ἕνα δραματικὸ γεγονός, ποὺ ἔγινε στὶς 10 Ἰανουαρίου τοῦ 1907, μὲ αὐτόπτη μάρτυρα τὸν βασιλέα Γεώργιο Α', ποὺ πηγαίνοντας περίπατο στὸ Φάληρο, βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἄγρια συμπλοκὴ μὲ γκράδες ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς οἰκοπέδου καὶ ποὺ παρὰ λίγο νὰ σκοτωθῆ κι' ὁ ἴδιος... ἐντελῶς ἄδικα!...

Στοὺς πρόποδες τοῦ Φιλοπάππου ὑπάρχει μιὰ θέσι ποὺ λέγεται «Κολωνάκι», γιατὶ κάποτε βρέθηκε ἐκεῖ μιὰ ἀρχαία στήλη (κολώνα). Στὴν περιοχὴ τῆς θέσεως αὐτῆς, μεταξὺ τῶν διαφόρων οἰκοπέδων (ποὺ σήμερα πάνω τοὺς ἔχουν γίνει πολυκατοικίες), ὑπῆρχε καὶ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο, ἀμφισβητούμενο ἀπὸ δυὸ ἀθηναϊκὲς οἰκογένειες: τὴν οἰκογένεια Ξηροτύρη καὶ τὴν οἰκογένεια Γιαννούλη. Ἐνῶ, λοιπόν, ἡ κυριότης τοῦ οἰκοπέδου βρισκόταν σὲ ἀμφισβήτησι, ὁ Χρ. Γιαννούλης πῆρε μερικοὺς ἀνθρώπους του κι' ἔφτιαξε στὴ μέση μιὰ παράγκα. Τὸ στήσιμο τῆς παράγκας, σὲ τέτοιες περιστάσεις, σημαίνει ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τὴν φτιάχνει παίρνει κυριότητα τοῦ οἰκοπέδου. Τὴν αὐθαίρετη αὐτὴ σημασία συνήθως ἐνισχύουν οἱ οἰκοπεδοφάγοι, βάζοντας μέσα στὴν παράγκα καὶ ἔνοπλους μπράβους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀντιπάλους τους. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ Χρ. Γιαννούλης. Ἅμα ἐτελείωσε τὸ στήσιμο τῆς παράγκας, ἐγκατέστησε μέσα δέκα ὁπλοφόρους, μὲ ἄφθονα πολεμοφόδια καὶ μὲ τὴ διαταγὴ «νὰ χτυπήσουν, ἐν ἀνάγκῃ στὸ ψαχνό».

Μόλις ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἄλλης οἰκογενείας Δημ. Ξηροτύρης ἔμαθε τὴν καταπάτησι —ὅπως τὴν θεωροῦσε— τοῦ οἰκοπέδου «του», πῆρε τὸν ἀδελφό του Γεώργιο καὶ τὸ συγγενῆ του Ἀθανάσιο Σιδέρη καὶ ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς ὁπλισμένοι γιὰ τὸ οἰκόπεδο. Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι τους, τοὺς εἶδε ἕνας ἀνηψιός τους, ἡλικίας 17 ἐτῶν, μαθητὴς τοῦ Λυκείου Διαλησμᾶ ποὺ λεγόταν Νικ. Παπαδόπουλος καὶ ζήτησε νὰ τοὺς ἀκολουθήση. Οἱ δυὸ Ξηροτύρηδες τοῦ συνέστησαν νὰ μείνη. Ἐκεῖνος ὅμως, σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε ἡ κακή του μοῖρα, ἐπέμενε νὰ τοὺς ἀκολουθήση.

— Ἀφῆστε τον νάρθη, εἶπε ὁ θεῖος του ὁ Σιδέρης.

Κι' ἔτσι ξεκίνησαν καὶ οἱ τρεῖς γιὰ τοῦ Φιλοπάππου, ἀποφασισμένοι νὰ γκρεμίσουν τὴν παράγκα.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ εἶδαν ὅλους τοὺς ὁπλοφόρους νὰ κάθωνται γύρω στὴν παράγκα καὶ μαζί τους τὸ Χρῆστο Γιαννούλη, ποὺ ἦταν μονόφθαλμος. Ἀπὸ τοὺς τέσσερις, πλησίασε τότε περισσότερο στὴν παράγκα ὁ Ξηροτύρης καὶ εἶπε στὸ Γιαννούλη:

— Δὲν μοῦ λές, μὲ ποιὸ δικαίωμα χτίσατε σὲ ξένο οἰκόπεδο;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ ὁ Γιαννούλης ἀπάντησε μὲ μιὰ βαρειὰ βρισιά. Αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς συμπλοκῆς. Πλησίασαν ἀμέσως κι οἱ ἄλλοι κι' ἄρχισε γενικὴ λογομαχία, βωμολοχίες, βρισιές, σπρωξίματα κλπ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς μπράβους ὁρμάει ἔξαφνα καὶ χτυπάει τὸν Δημ. Ξηροτύρη στὸ κεφάλι, μ' ἕνα ρόπαλο.

Ὁ Γιαννούλης καὶ οἱ ἄλλοι μπράβοι του ὥρμησαν τότε κατὰ τοῦ Σιδέρη. Ὁ Γιαννούλης κρατοῦσε προτεταμένο ἐναντίον του ἕνα ὅπλο μονόκαννο. Μὰ δὲν πυροβόλησε. Προσπαθοῦσε μόνο νὰ τὸν πλησιάση. Ὅταν οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συναντήθηκαν, ὁ Σιδέρης κατώρθωσε ν' ἁρπάξη ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς μπράβου τὸ ὅπλο του, νὰ τὸ ρίξη κάτω καὶ νὰ τὸ σπάση.

Ἡ συμπλοκὴ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γιαννούλη καὶ τοῦ Ξηροτύρη γενικεύθηκε...

Ἡ συμπλοκὴ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ γενικεύθηκε. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γιαννούλη, ὁπλισμένοι σὰν ἀστακοί, παρατάχθηκαν ἀκροβολιστά, σημάδεψαν μὲ τὰ ὅπλα τους τὸν Ξηροτύρη καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἄρχισαν τοὺς πυροβολισμούς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ βασιλιᾶς Γεώργιος, μὲ τὸν ὑπασπιστή του Παπαδιαμαντόπουλο κατέβαιναν μὲ ἁμάξι τὴν ὁδὸ Φαλήρου. Μόλις ὁ Γεώργιος ἄκουσε τοὺς πυκνοὺς πυροβολισμούς, διέταξε τὸν ἀμαξᾶ του νὰ τραβήξη πρὸς τὸ μέρος τῆς «μάχης», ὅπως τὴ χαρακτήρισε.

Καὶ ἦταν ἀλήθεια, σωστὴ μάχη. Πανικὸς εἶχε πιάσει τοὺς περιοίκους καὶ τοὺς διαβάτες, ποὺ ἔτρεχαν νὰ βροῦν καταφύγιο γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Οἱ πυροβολισμοί, πυκνοὶ πάντα, ἐξακολούθησαν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν διέκρινε κανεὶς ἀπὸ μακρυά, παρὰ σύννεφα καπνοῦ καὶ δὲν ἄκουγε παρὰ βρισιές, καὶ φωνὲς ἀπελπισίας καὶ πόνου. Τὴ στιγμή, ποὺ οἱ πυροβολισμοὶ ἀραιώθηκαν κι' ἔπαψαν, ἡ βασιλικὴ ἅμαξα ἔφτασε ἐπὶ τόπου. Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ ὑπασπιστής του πήδησαν κάτω.

— Παύσατε! Παύσατε! φώναξε ὀργισμένος ὁ βασιλιᾶς. Τί ἔχετε καὶ σκοτώνεσθε;

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη καπνὸ καὶ μῖσος. Καταγῆς βρισκόντουσαν αἱμόφυρτοι τρεῖς-τέσσερις πληγωμένοι. Ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ὁ μαθητὴς Παπαδόπουλος. Μιὰ σφαῖρα τοῦ εἶχε διαπεράσει τὸ θώρακα, καὶ ὁ ὡραῖος ἔφηβος —ποὺ ἦταν καὶ ἀθλητὴς τοῦ «Ἐθνικοῦ Συλλόγου»— στριφογύριζε στὸ χῶμα, κλαίοντας καὶ φωνάζοντας τὸ θεῖο του:

— Ἄχ, Μῆτσο μου, κάηκα!...

Ὁ βασιλιᾶς ἔσκυψε ἐπάνω του συγκινημένος.

—Ποῦ εἶσαι χτυπημένος, παιδί μου; τὸν ρώτησε.

Μὰ ὁ δύστυχος ἔφηβος ξεψύχησε καὶ ἡ βασιλικὴ ἐρώτησι ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι.

Κοντὰ στὸν Παπαδόπουλο βρίσκονταν ὁ Ἀθ. Σιδέρης, βαρειὰ τραυματισμένος στὸ κεφάλι μὲ σφαῖρα, ὁ ἕνας Ξηροτύρης, χτυπημένος στὸ πόδι καὶ ὁ ἄλλος μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι ἀπὸ ρόπαλο...

Ὁ Γιαννούλης κι' οἱ μπράβοι του εἶχαν σπεύσει νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Ὁ βασιλιᾶς, ὁ ὑπασπιστής του καὶ ὁ ἀμαξᾶς του ἦταν οἱ μόνοι ποὺ μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τοὺς τραυματισμένους. Εὐτυχῶς, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, ἦρθε καλπάζοντας μιὰ περιπολία ἐφίππων χωροφυλάκων, ποὺ εἶχαν ἀπὸ μακρυὰ ἀκούσει τοὺς πυροβολισμούς.

— Ἐμπρός, μεταφέρετε γρήγορα τοὺς χτυπημένους!... διέταξε ὁ Γεώργιος.

Στὴ βασιλικὴ ἅμαξα φορτώθηκαν ἀμέσως τὸ πτῶμα τοῦ μαθητοῦ καὶ οἱ τρεῖς τραυματίες καὶ μεταφέρθηκαν στὸ γειτονικὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, ὅπου καὶ ἐπιστοποιήθη ὁ θάνατος τοῦ Παπαδοπούλου.

Ὁ Γεώργιος μὲ τὸν Παπαδιαμαντόπουλο γύρισαν πεζοὶ στὸ παλάτι.

— Χάσατε τὸν περίπατό σας, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε ὁ ὑπασπιστής.

— Τὸ χειρότερο ἦταν τὸ θέαμα, ποὺ εἶδα. Ἔχασα ὅλο τὸ κέφι μου! ἀπάντησε ὁ Γεώργιος δύσθυμος.

Καὶ ἀμέσως ζήτησε τηλεφωνικῶς πληροφορίες ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου γιὰ τὴν κατάστασι τῶν θυμάτων, καὶ ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο τοῦ Α' Τμήματος, γιὰ τὰ αἴτια τῆς «μάχης». Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ θύματος, ὁ βασιλιᾶς ἔστειλε ἕνα στεφάνι ἀπὸ λουλούδια τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου.

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ τὸ πόνεσα, σὰν νᾶταν δικό μου! εἶπε.

★

Στὴν παράγκα τοῦ Γιαννούλη οἱ χωροφύλακες ἀνακάλυψαν ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο.

Ὁ Γιαννούλης, μόλις ἀντελήφθη ὅτι πλησιάζουν οἱ χωροφύλακες, τόβαλε στὰ πόδια. Κατέφυγε στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Βότσαρη 15, καὶ κρύφτηκε. Σὲ λίγη ὥρα ὅμως ἡ ἀστυνομία κύκλωσε τὸ σπίτι καὶ οἱ χωροφύλακες χτύπησαν τὴν πόρτα, καλῶντας τὸ φονιᾶ νὰ παραδοθῆ. Ὁ Γιαννούλης δὲν ἄνοιγε.

— Θὰ πέσουν χάμω κι' ἄλλα κορμιά! ἔλεγε. Δὲν παραδίνουμαι!...

Τότε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χωροφυλάκων ἐνωμοτάρχης Βασίλειος Κορωνιὸς πήδησε ἀπὸ τὸν τοῖχο στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του καὶ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἔπιασε τὸν Γιαννούλη. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀτίθασσος. Ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ὁ μαθητὴς σκοτώθηκε καὶ πρὸ πάντων ὅτι ὁ βασιλιᾶς αὐτοπροσώπως παρακολούθησε τὸ ἔγκλημα, ὁ οἰκοπεδοφάγος ἔχασε τὸ ἠθικό του. Καὶ δικαιολογούμενος ἔλεγε στὸν ἀστυνόμο:

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακοῦργος καὶ οὔτε εἶχα σκοπὸ νὰ προκαλέσω τὴ συμπλοκὴ ποὺ ἔγινε. Ἤμουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου στὸ οἰκόπεδό μου, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ξηροτύρη ἦρθαν καὶ μᾶς ἐπετέθηκαν. Καὶ τότε ἐμεῖς, γιὰ νὰ σωθοῦμε, ρίξαμε μερικὲς ντουφεκιὲς γιὰ νὰ τοὺς φοβίσουμε. Αὐτοὶ ὅμως ἄρχισαν νὰ μᾶς χτυποῦν μὲ ξύλα, καὶ μάλιστα ρίξανε κάμποσες πιστολιὲς καταπάνω μας. Τὸ τί ἔγινε ὕστερα δὲν γνωρίζω, γιατὶ ἐγὼ ἔφυγα καὶ πῆγα σπίτι μου.

— Τὸ οἰκόπεδο εἶναι δικό σου;

— Καὶ βέβαια δικό μου εἶναι! Ἐγὼ ἔχω καὶ ἄδεια ἀκόμη νὰ οἰκοδομήσω. Γι' αὐτὸ ἔστησα καὶ τὴν παράγκα ἐκεῖ. Οἱ Ξηροτύρηδες δὲν ἔχουν νόμιμους τίτλους κυριότητας.

Ἔγιναν ἀνακρίσεις, μὰ ὅλοι οἱ μάρτυρες μπερδεύαν τὰ πράγματα. Οἱ κυριώτεροι αὐτόπτες ἦταν ὁ βασιλιᾶς, ὁ Παπαδιαμαντόπουλος καὶ ὁ ἀμαξᾶς. Ὁ Γεώργιος Α' ἐξεδήλωσε ὅλη τὴ φρίκη του γιὰ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα, μὰ οἱ ἔνορκοι δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν ποιὸς ἀπ' ὅλους σκότωσε τὸ ἄτυχο παιδί, κι' ἔτσι ὁ δράστης τὰ γλύτωσε.

Ὁ πλοίαρχος ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα, νεκρός, μὲ τὸ πρόσωπο κατάμαυρο...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑΜΠΙΝΑ τοῦ θανάτου

ΣΚΛΗΡΗ κι' ἐπικίνδυνη ἡ ζωὴ τῶν ναυτικῶν. Στὶς τέσσερις μέρες ποὺ εἴχαμε ἀράξει στὸ μικρὸ μεξικάνικο λιμάνι, μ' ἔπιασε ἕνας δυνατὸς πυρετὸς καὶ χρειάστηκε νὰ μπῶ στὸ νοσοκομεῖο. Ὅταν μετὰ δέκα μέρες βγῆκα, τὸ πλοῖο μου εἶχε φύγει. Δὲ μποροῦσε νὰ μὲ περιμένη. Εὐτυχῶς, ποὺ ἔφτασε ἕνα τριΐστιο γαλλικὸ καράβι. Μαθαίνοντας πὼς τὸ πλοῖο αὐτὸ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ Κάντιξ, σκέφτηκα πὼς ἦταν μιὰ καλὴ εὐκαιρία νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου.

Ὁ πλοίαρχος Ἄρτον ἕνας κοτσονάτος γέρος, δέχτηκε μὲ χαρὰ στὸ πλήρωμά του ἕναν ἄξιο ναυτικό, σὰν κι' ἐμένα.

Λίγο πρὶν ξεκινήσουμε, ὁ Ἀρτὸν ἔφερε στὸ πλοῖο ἕνα παλιὸ φίλο του. Ὅταν τὸν εἶδα ἀνατρίχιασα. Τὸ σκελετωμένο πρόσωπό του, μὲ τὰ δυὸ χωμένα μάτια του μέσα στὶς κόγχες τους, ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ πυκνὰ μαῦρα κι' ἀπεριποίητα γένεια. Στὸ λιπόσαρκο κορμί του φοροῦσε ἕνα εἶδος μανδύα κλειστὸ ὡς τὸ λαιμό, παρ' ὅλη τὴ φοβερὴ τροπικὴ ζέστη.

Μὰ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ὕστερα ἀπὸ λίγο μάθαμε, πὼς τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ ἐρείπιο ἦταν ἕνας Πορτογάλος πλοίαρχος, ποὺ εἶχε χάσει τὸ πλοῖο του στὶς μεξικανικὲς ἀκτές, καὶ γύριζε τώρα στὴν Εὐρώπη.

Οἱ ἄντρες τοῦ πληρώματος, ποὺ ἦταν σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τὴ Μασσαλία ἦταν πολὺ προληπτικοὶ καὶ δεισιδαίμονες. Φοβόνταν πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τοὺς ἔφερνε γρουσουζιὰ καὶ τοὔρριχναν βλέμματα, κάθε ἄλλο παρὰ φιλικά, ὅταν τὸν συναντοῦσαν στὴ γέφυρα. Ἡ καμπίνα του βρισκόταν ἀνάμεσα στὶς καμπίνες τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ὑποπλοιάρχου.

★

Τὰ μεσάνυχτα τῆς πρώτης μέρας τοῦ ταξιδιοῦ, ἐνῶ εἶχα βάρδια στὸ τιμόνι, μὲ πλησίασε ὁ πλοίρχος Ἄρτον. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πυξίδα, ἔμεινε ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν πορεία τοῦ καραβιοῦ καὶ μοῦ εἶπε:

— Στὶς 4 τὸ πρωΐ, ὅταν θὰ τελειώση ἡ βάρδια σου, ἔλα σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ξυπνήσης.

Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ τέσσερις ὧρες, ὅταν ἦρθε ὁ ἀντικαταστάτης μου, πῆγα νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ τοῦ πλοιάρχου. Χτύπησα τὴν πόρτα τῆς καμπίνας του, χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησι. Ξαφνιασμένος ἄνοιξα τὴν πόρτα του καὶ μπῆκα. Ἡ καμπίνα φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ τὸ παραθυράκι. Τέντωσα τὸ αὐτί μου, προσπαθῶντας ν' ἀκούσω τὴν ἀναπνοὴ τοῦ πλοιάρχου, ποὺ κοιμόταν κάτω ἀπὸ τὴν κουνουπιέρα του. Τοῦ φώναξα πολλὲς φορές, χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησι. Ἀνήσυχος ζύγωσα κι' ἀνασήκωσα τὴν κουνουπιέρα. Μὰ ἔκανα πίσω, παγωμένος ἀπὸ τὸ φόβο μου. Ὁ πλοίαρχος ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα, νεκρός, μὲ τὸ πρόσωπο κατάμαυρο. Τὰ γουρλωμένα μάτια του κύτταζαν μὲ μιὰ ἔκφρασι τρόμου.

Φώναξα ἀμέσως τὸ δεύτερο πλοίαρχο κι' ἐξετάσαμε μαζὶ τὸ νεκρό. Δὲ βρήκαμε καμμιὰ πληγή. Καί, καθὼς ὁ ἥρεμος χαρακτήρας τοῦ πλοιάρχου ἀπέκλειε τὴν ὑπόθεσι αὐτοκτονίας, βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα σκοτεινὸ μυστήριο.

Ὁ ὑποπλοίαρχος σημείωσε τὸ θάνατο τοῦ πλοιάρχου Ἄρτον στὸ ἡμερολόγιο μὲ τὴν αἰτιολογία «ἀνεξήγητος θάνατος». Ὕστερα ὡς φυσικὸς ἀντικαταστάτης τοῦ Ἄρτον, ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τοῦ πλοίου κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου, παραχωρῶντας τὴ δική του, ὅπως καὶ τὴ θέσι τοῦ δευτέρου πλοιάρχου, στὸ γέρο Μασέν, τὸ λοστρόμο.

Σύμφωνα μὲ τὰ ναυτικὰ ἔθιμα, τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου ρίχτηκε στὴ θάλασσα τὸ ἄλλο μεσημέρι.

Ὁ μοναδικός μας ἐπιβάτης, ὁ καραβοτσακισμένος Πορτογάλος, πῆρε μέρος στὴ θλιβερὴ ἐκείνη τελετὴ κι' ἔμεινε ὡς τὸ τέλος της ψυχρὸς κι' ἀσυγκίνητος.

★

Ὅλοι τώρα μέσα στὸ πλοῖο ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος ἔφερε τὴ γρουσουζιά. Μερικοὶ ἔφτασαν ὡς τὸ σημεῖο, νὰ τὸν κατηγορήσουν φανερά, ὅτι εἶχε δηλητηριάσει τὸν πλοίαρχο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω, πῆγα νὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ φυλαχτῆ, ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε.

Κατώρθωσα νὰ φτάσω στὴν καμπίνα του, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῆ κανείς. Ἀπὸ τὴν ταραχή μου ὅμως, ξέχασα νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα. Τὸν βρῆκα καθισμένο στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του. Ξαφνιάστηκε γιὰ τὴν ἀναπάντεχη ἐπίσκεψί μου κι' ἔκρυψε γρήγορα κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες κάτι ποὺ μοῦ φάνηκε σὰ μπουκαλάκι.

— Τί θέλετε; μὲ ρώτησε μὲ βλοσυρὸ ὕφος.

Προσπάθησα νὰ κερδίσω καιρό. Ἡ συμπεριφορά του ἦταν ἀρκετὰ ὕποπτη. Τί εἶχε ἄραγε μέσα σ' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι; Μήπως ἦταν κανένας τρελλὸς κυριευμένος ἀπὸ μανία ἀνθρωποκτονίας;

Μοῦ φάνηκε τώρα ἐπικίνδυνο νὰ τοῦ συστήσω νὰ προσέχη, μήπως τὸν κακοποιήση κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα. «Γιατί ν' ἀνακατευθῶ, σκέφτηκα, σὲ μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη ὑπόθεσι;»

— Μὲ συγχωρῆτε, τοῦ ἀπάντησα. Ζητοῦσα τὸν πλοίαρχο Μαζὸν κι' ἔκανα λάθος τὴν καμπίνα.

Διάβασα στὰ μάτια του τὴν ἀνησυχία καὶ τὴ δυσπιστία. Ὡστόσο ἀποφάσισα νὰ μὴ φανερώσω στὸ πλήρωμα ὅ,τι εἶχα δῆ, πρὶν ἐξακριβώσω τί συνέβαινε.

★

Ἡ μέρα πέρασε ἥσυχα. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἄνεμος ἔπεσε ὁλότελα κάνοντας τὸν πλοίαρχο νὰ ἐκνευρίζεται καὶ νὰ βλαστημάη.

Ἀφοῦ, ἐπὶ τέλους, ξεθύμανε ὁ Μαζόν, ἀποφάσισε νὰ πέση στὸ κρεβάτι του. Μοὔκανε ἐντύπωσι ἡ ψυχρὴ ἀδιαφορία, μὲ τὴν ὁποία ἔμπαινε ὁ ψημένος αὐτὸς θαλασσόλυκος στὴν καμπίνα, ὅπου εἶχε πεθάνει τόσο τραγικὰ κι' ἀνεξήγητα ὁ προκάτοχός του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, νωρίς, ἐνῶ προγευμάτιζε ὅλο τὸ πλήρωμα, ὁ μάγειρας ἦρθε ἀποσβολωμένος στὴν τραπεζαρία. Ἦταν κατάχλωμος, ἔτρεμε σύγκαρμος καὶ τραύλιζε ἀσυνάρτητα λόγια.

Ὅταν καταφέραμε μὲ πολὺ κόπο νὰ τὸν συνεφέρουμε κάπως, μᾶς ἐξήγησε μὲ βουρκωμένα μάτια, ὅτι εἶχε μπῆ στὴν καμπίνα τοῦ Μαζόν, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸν καφέ του καὶ τὸν βρῆκε... νεκρό!

Ἡ φοβερὴ εἴδησι μᾶς ἄφισε ἀπολιθωμένους. Ἔπειτα, ἀπὸ τὰ βλέμματα ποὺ ἀντάλλαξαν οἱ συνάδελφοί μου, κατάλαβα καθαρὰ πὼς ὁ Πορτογάλος θὰ περνοῦσε πολὺ ἄσχημα.

Μπῆκα στὴν τραγικὴ καμπίνα μαζὶ μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους ναῦτες. Ὅταν ἀντίκρυσα τὸ νεκρὸ πάνω στὸ κρεβάτι, ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μαζόν, ὅπως καὶ τοῦ Ἄρτον, ἦταν κατάμαυρο καὶ τὰ μάτια του τὸ ἴδιο γουρλωμένα. Κι' αὐτὸς ἐπίσης δὲν εἶχε στὸ σῶμα του καμμιὰ πληγή.

Κανεὶς μας πιὰ δὲν εἶχε οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν δηλητηριαστῆ καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἴδιο δηλητήριο.

— Αὐτὸς ὁ καταραμένος Πορτογάλος τοὺς δολοφόνησε!... φώναξε ἕνας ναύτης. Ἂν δὲν τὸν πετάξουμε στὴ θάλασσα, θὰ μᾶς ξεπαστρέψη ὅλους!

Φαίνεται πὼς ὁ μυστηριώδης ταξιδιώτης ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὴ διπλανὴ καμπίνα καὶ κατάλαβε τὸν κίνδυνο. Ὅταν δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐξαγριωμένους ναῦτες ἐπιχείρησαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα, τὴ βρῆκαν κλειδωμένη.

— Θὰ σκοτώσω σὰ σκυλὶ τὸν πρῶτο, ποὺ θὰ μπῆ, βρυχήθηκε ἀπὸ μέσα ὁ Πορτογάλος.

Ἡ ἀπειλὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Οἱ ναῦτες κυττάχτηκαν μὲ κάποια ἀμηχανία. Στὸ τέλος ὁ λοστρόμος Μασὲν ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ εἶπε μὲ ἐπιτακτικὴ φωνή:

— Ἀνοῖχτε ἀμέσως! Ὁ πλοίαρχος εἶμαι τώρα ἐγὼ καὶ σᾶς διατάζω νὰ μοῦ παραδώσετε τὸ ὅπλο σας!

Ὁ Πορτογάλος ἄνοιξε, κρατῶντας τὸ περίστροφο στὸ χέρι.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε. Δὲν πλήρωσα τὸ εἰσιτήριό μου; Ἢ μήπως ἔπεσα σὲ κανένα πλοῖο πειρατικό;

— Κράτα τὴ γλῶσσα σου, Πορτογάλε! ξέσπασε ὁ Μασέν. Κι' ἄνοιξε καλὰ τ' αὐτιά σου. Κατηγορεῖσαι ὅτι δηλητηρίασες τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν ὑποπλοίαρχο... Ἂν δὲν ὁμολογήσης μὲ τὸ καλό, θὰ σὲ ἀναγκάσουμε μὲ τὴ βία...

— Μὲ κατηγορεῖτε, λοιπόν, γιὰ δολοφόνο; εἶπε ὁ ξένος μὲ περιφρόνησι. Τί τρέλλα! Ἀφοῦ τὸ προστάζεις ὡς πλοίαρχος, πάρε τὸ περίστροφό μου.

Ἄφισε ἔπειτα νὰ τὸν δέσουμε καὶ νὰ τὸν κατεβάσουμε στ' ἀμπάρι, ὅπου θάμενε ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ πρῶτο λιμάνι.

★

Ὁ Μασὲν δὲν εἶχε καθόλου ἐπιβολή. Ἦταν καλὸς ὡς λοστρόμος, ἀλλὰ πολὺ κακὸς ὡς πλοίαρχος. Αὐτὸ τὸ νοιώσαμε ὅλοι, ὅταν μετὰ τὴ γαλήνη, ξέσπασε ξαφνικὰ μιὰ θύελλα. Τὸ πλοῖο μας ἄρχισε νὰ χορεύη ἐπικίνδυνα πάνω στὰ κύματα... Ὁ Μασὲν τὰ εἶχε χάσει, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Τότε σκέφτηκα ὅτι μονάχα ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ μᾶς σώση: Ὁ Πορτογάλος πλοίαρχος. Οἱ φοβισμένοι ναῦτες δήλωσαν πὼς θὰ τὸν ὑπάκουγαν.

Πραγματικά, χάρις στὴν ἱκανότητά του, σωθήκαμε ἀπὸ τὴ φοβερὴ τρικυμία μὲ μικρὲς ζημιές. Ὁ Μασὲν μὲ πῆρε τότε παράμερα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἔλα μαζί μου, νὰ ἑτοιμάσουμε τὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου, γι' αὐτὸν τὸ διαβολοπορτογάλο! Ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι ἔκανε, δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ξανακλείσουμε στ' ἀμπάρι.

Πήγαμε στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου. Ὁ Μασὲν μοῦ ἔδινε ὁδηγίες γιὰ τὴν τακτοποίησί της, ὅταν ξαφνικὰ φώναξε:

— Ἆ! Νά ἡ πίπα τοῦ Μαζόν! Θὰ τὴν πάρω, γιατὶ ἔχασα τὴ δική μου. Δὲν πιστεύω, βέβαια, νᾆναι δηλητηριασμένη!...

Ἡ πίπα ἦταν χωμένη σὲ μιὰ πλατειὰ σχισμὴ τοῦ κρεβατιοῦ. Ὁ Μασὲν τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ στόμιο. Ἀλλὰ τὸ «φουρνέλλο» τῆς πίπας ἔμεινε μέσα στὴ σχισμή. Καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸ βγάλη, ὁ Μασὲν τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι του καὶ φώναξε:

— Ὢχ! Κάτι μὲ δάγκωσε!

Πραγματικὰ σ' ἕνα του δάχτυλο διακρινόταν μιὰ μικροσκοπικὴ πληγίτσα ἀπὸ δάγκωμα. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, μαύρισε ὁλόκληρο τὸ χέρι του. Ἐνῶ ἕνας ναύτης καυτηρίαζε τὴν πληγὴ μ' ἕνα πυρωμένο σίδερο, ἐγὼ ξεκάρφωσα τὴ σανίδα τοῦ κρεβατιοῦ.

Ξάφνου ἄφισα μιὰ φωνὴ φρίκης. Κάτω ἀπὸ τὴ σανίδα ἦταν κρυμμένο ἕνα μαῦρο φιδάκι, ποὺ κουνοῦσε ἀπειλητικὰ τὴ διχαλωτὴ γλῶσσα του! Τὸ σκοτώσαμε ἀμέσως.

Οἱ δυὸ θάνατοι εἶχαν πιὰ ἐξηγηθῆ. Τὸ δηλητηριῶδες ἑρπετὸ εἶχε μπῆ μέσα στὸ πλοῖο ἄγνωστο πῶς καὶ εἶχε κρυφτῆ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πλοιάρχου. Τὴ νύχτα ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φωλιά του καὶ δάγκωνε τὸ θῦμα του.

Ὅσο γιὰ τὸ δυστυχῆ Πορτογάλο, ποὺ τόσο ἄδικα τὸν ὑποπτευθήκαμε, τὸν βρήκαμε τὴν ἄλλη μέρα νὰ ψυχομαχάη στὴν καμπίνα του, μὲ μιὰ σύριγγα ἐνέσεων δίπλα του. Ἦταν μορφινομανής. Ὁ ὀργανισμός του, δηλητηριασμένος ἀπὸ τὸ ναρκωτικό, δὲν εἶχε ἀνθέξει στὶς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του βρισκόταν τὸ μπουκαλάκι μὲ τὴ μορφίνη.

Α. ΤΑΖΙΝ

Τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

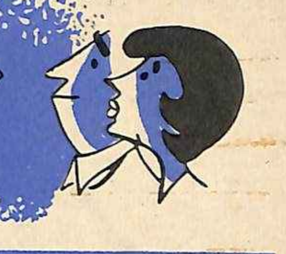

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 2 — 8 Ἰουλίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου	★ Εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τῶν ἄστρων διευκολύνει τὴν πραγματοποίησι πολλῶν ἐπιδιώξεων, ἰδίως ἐὰν φροντίσετε νὰ μὴ χάσετε πολύτιμο χρόνο σὲ ἄσκοπες συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις. ★ Μὴν περιφρονῆτε τὶς συμβουλές.	★ Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη περίοδος, χάρις στὴν εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τοῦ Διός. Ἀποφύγετε τὶς ἐκνευριστικὲς συζητήσεις μὲ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ. ★ Οἱ νέοι καὶ ἀνέραστοι θὰ κάνουν μιὰ εὐχάριστη γνωριμία.	★ Μιὰ ἀπροσεξία ἢ μιὰ ἀφηρημάδα θὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. Μὴν παραμελῆτε τὸν ἑαυτό σας καὶ ἀποφύγετε πρὸ παντὸς τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὴ μείωσι τῶν ὡρῶν ὕπνου. ★ Τὸ κόκκινο σᾶς κολακεύει πολύ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου	★ Ὅσο πιὸ γρήγορες εἶναι οἱ ἀποφάσεις σας, τόσο μεγαλείτερες θὰ εἶναι καὶ οἱ πιθανότητες νὰ φτάσετε στὴν ἐπιτυχία. ★ Σᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ προσφέρετε πολύτιμη ἐκδούλευσι σὲ πρόσωπο, ποὺ δὲν εἶναι ἀχάριστο.	★ Τόσο στὸν ἔρωτα, ὅσο καὶ στὴ φιλία, πρέπει ἐσεῖς νὰ κάνετε τὸ πρῶτο βῆμα καὶ νὰ μὴν περιμένετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ ἐκδηλωθοῦν. ★ Ὁ ἐγωϊσμός σας θὰ καταστρέψη ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Ἡ ὑγεία ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία της. Φροντίστε τὸ φαγητό σας νὰ εἶναι πάντοτε φρέσκο, καθαρὸ καὶ πλούσιο σὲ βιταμίνες. ★ Παραμονὴ στὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου	★ Ἀπροσδόκητο περιστατικὸ θὰ σᾶς δώση τὴν εὐκαιρία νὰ βελτιώσετε τὰ οἰκονομικὰ καὶ νὰ μειώσετε σημαντικὰ τὰ χρέη σας. ★ Ἀναπτύξετε δραστηριότητα καὶ μὴ διστάζετε νὰ προχωρήστε στὴν πραγματοποίησι νέων σχεδίων.	★ Οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις διέρχονται δύσκολη καμπή. Θὰ παρουσιαστοῦν ἀπρόβλεπτες δυσχέρειες, τὶς ὁποῖες δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ ὑπερπηδῆστε, ἂν ἐνεργήσετε μὲ φρόνησι καὶ χωρὶς νευρικότητα. ★ Παρουσιάζεται δίλημμα.	★ Παρακολουθῆτε τὸ βάρος σας καὶ κάνετε ἀνάλογη δίαιτα, χωρὶς νὰ καταφεύγετε σὲ ἀκρότητες. Μὴν τρῶτε βαρυὰ καὶ πλούσια σὲ μπαχαρικὰ φαγητά, γιὰ ν' ἀποφύγετε καοῦρες στὸ στομάχι. ★ Εὐνοϊκὴ ἡ Δευτέρα.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου	★ Σᾶς περιμένουν μερικὲς ἐκπλήξεις, μᾶλλον δυσάρεστες. Μὴ χάνετε πολύτιμο χρόνο ἀναμασῶντας μιὰ ἀποτυχία. Προχωρῆστε μὲ τόλμη καὶ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον, ποὺ θὰ εἶναι πιὸ ρόδινο. ★ Ἀναπτύξετε πρωτοβουλία.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο ξαναβρίσκουν τὴν ἰσορροπία τους. Ὁ κίνδυνος ὅμως νὰ πληγῶστε μὲ τὰ λόγια σας ἀγαπημένο πρόσωπο παραμένει. ★ Ἀνεξήγητη τάσι νὰ γελοιοποιήσετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ εἰλικρινά.	★ Μὴν ἀναλάβετε ὑποχρεώσεις, ποὺ θὰ σᾶς ἀνάγκαζαν νὰ μειώσετε τὶς ὧρες παραμονῆς στὴν ἐξοχὴ καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα, ποὺ εἶναι γιὰ σᾶς ἡ καλύτερη ἐγγύησι μιᾶς καλῆς ὑγείας. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει μεγάλη τύχη.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου	★ Ὁ Ἄρης σᾶς κάνει πιὸ τολμηρὸ καὶ πιὸ δυναμικὸ ἀπὸ συνήθως. Ἐπηρεάζει ὅμως καὶ τὸ χαρακτῆρα σας καὶ σᾶς κάνει πιὸ δύσπιστο καὶ πιὸ ἐπιθετικό. Δημιουργεῖται ἔτσι ὁ κίνδυνος νὰ χάσετε πολύτιμο φίλο.	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ἄρης δημιουργοῦν δυσχέρειες καὶ ἀνωμαλίες στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Πρέπει νὰ κάνετε ὡρισμένες ὑποχωρήσεις καὶ ν' ἀποφύγετε τὶς προστριβές. ★ Εὐχάριστα νέα ἀπὸ ἀπομακρυσμένο πρόσωπο.	★ Προσέξετε τοὺς πνεύμονες, μετριάσετε τὸ κάπνισμα καὶ ἀποφύγετε τὰ ρεύματα ἀέρος, ἰδίως ὅταν εἶστε ἱδρωμένοι. ★ Ἀποφύγετε κάθε τι, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' αὐξήση τὴ νευρικότητα, προκαλῶντας ἀϋπνία. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ ἔχετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς λαμπρὲς ἰδέες, τὶς ὁποῖες ὅμως πιθανὸ ν' ἀφίσετε ἀνεκμετάλλευτες. ★ Τὰ οἰκονομικὰ ἐπιβάλλουν μιὰ συστηματικὴ παρακολούθησι καὶ δὲν ἐπιτρέπουν καμμιὰ σπατάλη. ★ Μὴ φιλονεικῆτε.	★ Μιὰ σημαντικὴ ἀλλαγὴ θὰ ἐπέλθη στὴν αἰσθηματική σας ζωή. ★ Θὰ σημειώσετε μιὰ ἐπιτυχία, γιὰ τὴν ὁποία θὰ ὑπερηφανεύεστε. ★ Κίνδυνος νὰ δυσαρεστήσετε μὲ τὴ συμπεριφορά σας φιλικὸ πρόσωπο ἢ στενὸ συγγενή.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ παρατηρεῖται μιὰ γενικὴ βελτίωσι τῆς ὑγείας. ★ Τὰ νεφρὰ ἐπιβάλλουν ν' ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ ὅ,τι ἄλλο ξέρετε πὼς τὰ ἐρεθίζει. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου	★ Καμμιὰ σημαντικὴ μεταβολὴ στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. ★ Μιὰ συνεργασία μὲ πρόσωπο τῶν Διδύμων θὰ ἐξασφάλιζε εὐοίωνες προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον. ★ Μὴ διστάσετε ν' ἀποδεχθῆτε τὴν πρότασι ποὺ θὰ σᾶς κάνουν.	★ Τὰ ἄστρα κάνουν τὴν περίοδο αὐτὴ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Ἔτσι τὶς ἔγνοιες διαδέχεται μιὰ δικαιολογημένη αἰσιοδοξία. ★ Προσέξετε τὴ συμπεριφορά σας καὶ μὴ δείξετε ἀχαριστία σὲ φιλικὸ πρόσωπο.	★ Ἡ καρδιὰ ἀπαιτεῖ ὅλη σας τὴν προσοχή, γιατὶ παρουσιάζει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μεγάλη εὐαισθησία. Μὴν κάνετε χρῆσι καὶ πρὸ παντὸς κατάχρησι καταπραϋντικῶν. ★ Ἐξασφαλίσετε στὸν ὀργανισμό σας ἄφθονο καὶ ἥρεμο ὕπνο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου	★ Εὐχάριστη ἔκπληξι στὸν τομέα τῆς ἐργασίας. ★ Ἡ Παρασκευὴ 3 θὰ εἶναι ἄκρως εὐνοϊκή. Μὴν ἀφῆστε ἀνεκμετάλλευτες τὶς εὐκαιρίες, ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν.. ★ Συνεχῖστε τὶς προσπάθειες, χωρὶς νὰ ἐπηρεαστῆτε ἀπὸ κριτικές.	★ Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ πρέπει νὰ κρατῆστε τὰ μυστικά σας καὶ νὰ μὴ ζητήσετε νὰ τὰ ἐκμυστηρευτῆτε σὲ πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἦταν μέχρι πρὸ ὀλίγου ἄγνωστο. ★ Κίνδυνος νὰ σᾶς παρεξηγήσουν φιλικὰ πρόσωπα.	★ Ἂν ἡ ἀϋπνία συνεχίζεται, τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ τὴν καταπολεμῆστε εἶναι λίγο τίλιο καὶ ἐλαφρὸ φαγητὸ τὸ βράδυ. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς ὠθοῦν στὴν ἀποθάρρυνσι, πρέπει ὅμως ν' ἀντιδράσετε. ★ Τυχερὸ τὸ 9.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου	★ Εὐκαιρία νὰ ἐξομαλύνετε τὶς σχέσεις σας μὲ συναδέλφους καὶ συνεργάτες. Θὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ βαδίσετε πιὸ σίγουρα πρὸς τὴν ἐπιτυχία. ★ Ἀκατάλληλη ἡ στιγμή, γιὰ νὰ θέσετε σ' ἐφαρμογὴ νέα τολμηρὰ σχέδια.	★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν πολὺ καὶ ἂς φροντίσουν νὰ διακρίνουν ἕνα κόλακα ἀπὸ ἕνα εἰλικρινῆ φίλο. ★ Εὐχάριστη ἐκδρομὴ μὲ πολὺ καλὴ συντροφιά. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς κάνουν ν' ἀγαπᾶτε ἀδιακρίτως ὅλο τὸν κόσμο.	★ Ὑγεία καλὴ σᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύξετε μεγαλείτερη δραστηριότητα χωρὶς νὰ νοιώσετε κόπωσι. Δὲν πρέπει ὅμως αὐτὸ νὰ σᾶς ὠθήση σὲ σπατάλη δυνάμεων. ★ Ἄφθονος καὶ ἥρεμος ὕπνος, θὰ παρατείνη τὴν εὐεξία.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου	★ Ἑτερόφυλο πρόσωπο θὰ σᾶς βοηθήση νὰ σημειώσετε σημαντικὴ ἐπαγγελματικὴ ἐπιτυχία. ★ Προχωρῆστε στὴν πραγματοποίησι σχεδίου, χωρὶς νὰ περιμένετε, νὰ σᾶς παρακινήσουν ἄλλοι. ★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας.	★ Εὐκαιρία νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ πρόσωπο, ποὺ μιὰ παρεξήγησι εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντά σας. ★ Θὰ λάβετε γράμμα μὲ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο περιεχόμενο. ★ Οἱ νέες γνωριμίες θὰ ἐξασφαλίσουν μακρόχρονη εὐτυχία.	★ Τὸ στομάχι ἀπαιτεῖ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, ὅλη σας τὴν προσοχή. Ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ μπαχαρικά. Ἂν σᾶς ὑπέδειξαν κάποια δίαιτα, δὲν πρέπει νὰ τὴν παραμελῆτε. ★ Τυχερὸ τὸ 13.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου	★ Ἀποφύγετε τὴ βιασύνη καὶ φροντίστε νὰ δράσετε στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἀπ' αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ ἡ ἐπιτυχία. ★ Σᾶς κάνουν μιὰ δελεαστικὴ πρότασι. Μελετῆστε προσεκτικὰ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, πρὶν τὴν ἀποδεχθῆτε.	★ Ἀλλαγὲς καὶ εὐχάριστες ἐκπλήξεις στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ χωρίσουν ἢ νὰ πάρουν διαζύγιο, δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν πιὸ κατάλληλη ἐποχή, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκουν.	★ Ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κίνησι καὶ καθαρὸ ἀέρα. Λίγη συστηματικὴ γυμναστικὴ κάθε πρωΐ, θὰ ὠφελοῦσε πολύ. ★ Περίπατοι στὴν ἐξοχὴ καὶ παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο, εἶναι γιὰ σᾶς τὸ καλύτερο φάρμακο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου	★ Ἐνεργεῖτε συνήθως βιαστικὰ καὶ ἀπερίσκεπτα. Ἂν ἐξακολουθῆστε ὅμως αὐτὴ τὴν τακτική, θὰ δοκιμάστε δυσάρεστες ἐκπλήξεις καὶ ἀπογοητεύσεις στὸ προσεχὲς μέλλον. ★ Τὸ συμφέρον ἐπιβάλλει νὰ ἐνεργήσετε μὲ διπλωματία.	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ πάρετε μιὰ δύσκολη ἀπόφασι. Καλύτερα ὅμως νὰ τὴν πάρετε τώρα παρὰ νὰ τὴν ἀναβάλετε γιὰ ἀργότερα. ★ Βάλετε μιὰ τάξι στὴ ζωή σας καὶ σκεφτῆτε τὸ μέλλον. ★ Νέα, ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.	★ Μιὰ ὀλιγοήμερη χορτοφαγία καὶ φρουτοφαγία θὰ συνέβαλλαν σὲ ἀποτοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Αὐτὸ θὰ ἔδιωχνε πολλὲς μικροενοχλήσεις καὶ θὰ ἐπανέφερε τὴν ἰσορροπία στὸ νευρικὸ σύστημα. ★ Τυχερὸ τὸ 7.

— Μιὰ ὥρα παιδεύτηκα νὰ τὴν κλείσω... Λίγο ἀκόμη ἂν καθυστερήσουμε θὰ χάσουμε τὸ πλοῖο!...